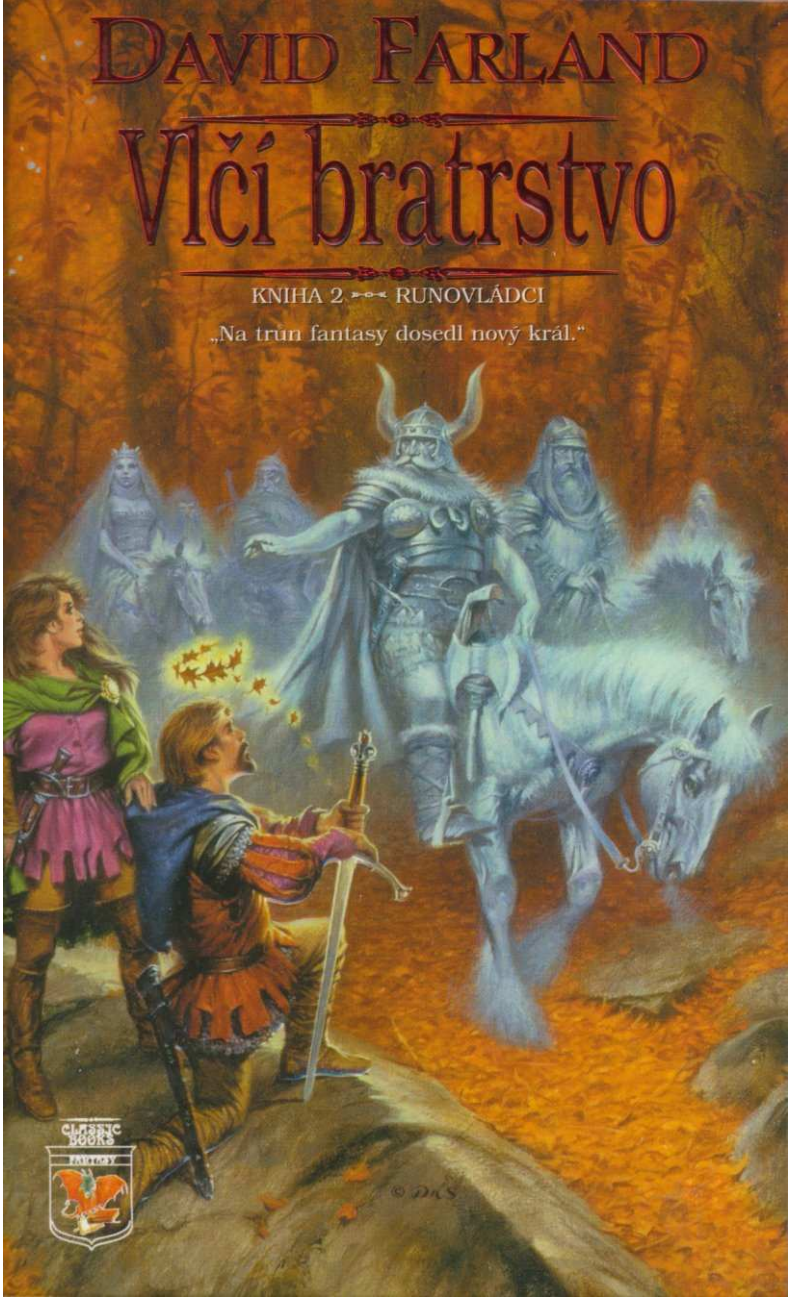

DAVID FARLAND
Vlčí bratrstvo
KNIHA 2 RUNOVLÁDCI
„Na trůn fantasy dosedl nový král."
CLASSIC BOOKS

Runovládci
– kniha druhá –

VLČÍ bratrstvo

David Farland

THE RUNELORDS SERIES
BROTHERHOOD OF THE WOLF

Copyright © 1999 by David Farland

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Václav Čuba, 2001**

Copyright 2001 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art **© by Darrell K. Sweet**

ISBN: (Classic) 80-86139-58-1
Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím Wales.
ISBN: (Wales) 80-86390-13-6
Jako dvacátýčtvrtý titul tohoto nakladatelství. tel.: (02)
6924904

Distribuce – tel.: (02) 83882490.

VYTISKLA AKCENT TISKÁRNA VIMPERK S. R. O.

DAVID FARLAND

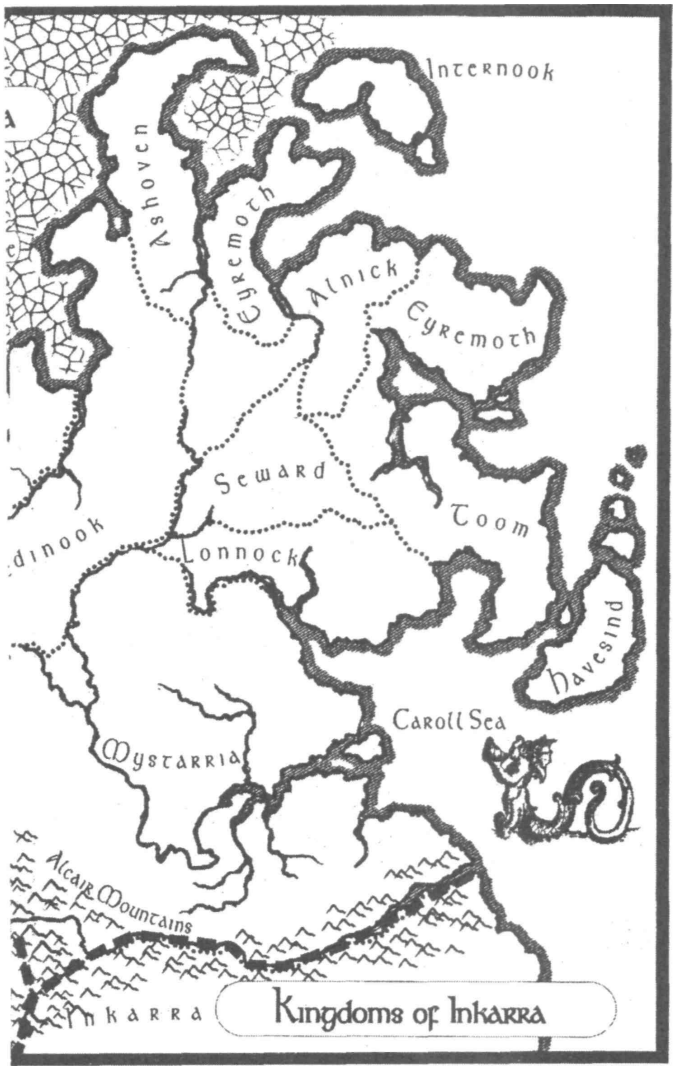
Kniha první – RUNOVLÁDCI: Suma všech lidí

Kniha druhá – RUNOVLÁDCI: Vlčí bratrstvo

*Kniha třetí – RUNOVLÁDCI

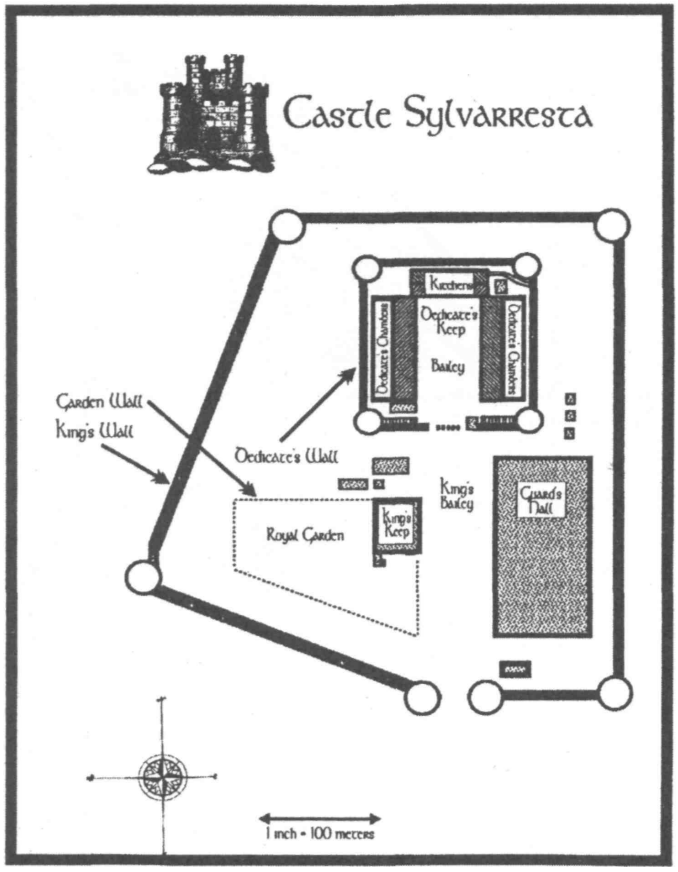
* očekávejte

Kingdoms of Rofchava
Ice S
North Crowthen
Heredon
Orwynne
South Crowthen
Ghorat Ocean
Lysle
Ocyazz
Fleeds
Kuhran
Hawat
Oharmad
Kingdoms of Indhopal
Outcaya
Linah
Indhopal
Aven
Tair
Ocad Sea

Internook
Ashoven
Eyremoth
Alnick
Eyremoth
Seward
Toom
Lonnock
Havesind
Caroll Sea
Wystarria
Alcair Mountains
Inkarra
Kingdoms of Inkarra

Southern Heredon
Castle Sylvarresta
River Wye
Castle Gonyer
Fort Hollick
Fort Inneff
Castle Emmet
The Seven Standing Stones
Durkin Hills Road
Castle Johnach
Durkin Hills
Crummock Hills
Dayworth
Dolmen Gorge
Bannisgrave
River Dwindell
Solace Mountains
Courtwich
Kescliff
Ironcote
Castle Longmot
Castle Grovesman
Nobcourt
South Crowchon
Ostymne
Castle Otera
Manor
Eastern
Green in the Dunwood
Ploeds
One Inch = Twenty Miles

The Walled City of Sylvarresta
Road to South Cranacher
Fair
Lavatio
Gaechs Gate
The Wizard's Garden
River Lliyr
Woods
Forest
Cat's Alley
Fair Buccmouth
Dove
Eastmock Hills Road
King's Green
Dunkin Hills Road
The Sunnwood

Castle Sylvarresta
Kitchens
Orchcare's Keep
Orchcare's Chambers
Orchcare's Chambers
Bailey
Garden Wall
King's Wall
Orchcare's Wall
King's Bailey
Guard's Hall
Royal Garden
King's Keep
1 inch = 100 meters

Vysvětlivky – 1. mapa (str. 5 a 6)

Kingdoms of Rofehavan – **Království Rofehavanu**; Chorat Ocean – **Choratův oceán**; Orwynne – **Orwynne**; Deyazz – **Deyazz**; Kuhran – **Kuhran**; Hawat – **Hawat**; Dharmad – **Dharmad**; Linah – **Linah**; Aven – **Aven**; Taif – **Taif**; Kingdoms of Indhopal – **Království Indhopalu**; Dead Sea – **Mrtvé moře**; Heredon – **Heredon**; North Crowthen – **Severní Crowthen**; South Crowthen – **Jižní Crowthen**; Fleeds – **Planiny**; Lysle – **Lysla**; Bedinook – **Bedinook**; Mystarria – **Mystarie**; Alcair Mountains – **Alcairské hory**; Ashoven – **Ashoven**; Eyremoth – **Eyremot**; Internook – **Internook**; Alnick – **Alnick**; Seward – **Seward**; Lonnock – **Lonnock**; Toom – **Toom**; Havesind – **Havesind**; Caroll Sea – **Korálové moře**; Inkarra – **Inkara**; Kingdoms of Inkarra – **Království Inkary**

Vysvětlivky – Southern Heredon (str. 7)

Southern Heredon – **Jižní Heredon**; Castle Sylvarresta – **hrad Sylvaresta**; Tor Insell – **útes Insell**; River Wye – **řeka Wye**; Tor Hollick – **útes Hollick**; Castle Donyeis – **hrad Donyeis**; Castle Emmit – **hrad Emmit**; Castle Johnick – **hrad Johnick**; The Seven Standing Stones – **Sedm Stojících Kamenů**; Durkin Hills Road – **cesta k Durkinským kopcům**; Durkins Hills – **Durkinské kopce**; Trummock Hills – **Trummockovy kopce**; Harm's Gorge – **soutěska Děsu**; Hayworth – **Hayworth**; Bannisferre – **Banisfer**; River Dwindell – **řeka Dwindell**; Ironton – **Ironton**; Kestret – **Kestret**; Cowtorch – **Cowtorch**; Hodtown – **Hodtown**; Castle Longmot – **hrad Longmot**; Castle Groverman – **hrad Groverman**; Hazen – **Hazen**; Orwynne – **Orwynne**; Green in the Dunnwood – **louka v Dunnwoodu**; Fleeds – **Planiny**; South Crowthen – **Jižní Crowthen**

Vysvětlivky – The Walled City of Sylvarresta (str. 8)

The Walled City of Sylvarresta – **opevněné město Sylvaresta**; Road to South Crowthen – **cesta na Jižní**

Crowthen; Grock's Cyrie – **Jestřábí vrch**; Tombs – **hrobky**; Hill – **kopec**; The Wizard's Garden – **čarodějova zahrada**; Cat's Alley – **Kočičí ulička**; The Butterwalk – **Máselná ulička**; Market Street – **Trhovecká ulice**; Moat – **příkop**; Woods – **les**; River Wye – **řeka Wye**; Farms – **farmy**; King's Green – **královská louka**; Trummock Hills Road – **cesta k Trummockovým kopcům**; Poor Housing – **příbytky chudých**; Manors – **honosná sídla**; Warehouses and Workhouses – **sklady a dílny**, Fine Merchants – **drahé obchody a domy bohatých obchodníků**; Hostels and Markets – **hostince a trhy**

Vysvětlivky – Castle Sylvarresta (str. 9)

Castle Sylvarresta – **hrad Sylvaresta**; Kitchens – **kuchyně**; Dedicate's Chambers – **komnaty Zasvěcenců**; Dedicate's Keep – **věž Zasvěcenců**; Bailey – **nádvoří**; Dedicate's Wall – **hradba Zasvěcenců**; Garden Wall – **zahradní zeď**; King's Wall – **královská hradba**; Royal Garden – **královská zahrada**; King's keep – **královská věž**; King's Bailey – **královské nádvoří**; Guards Hall – **kasárna**

VLČÍ
bratrstvo

Prolog:

Týden Hostenfestu začal na hradě Tal Rimmon v severní Mystarii v obvyklé atmosféře veselí.

Prvního rána Hostenfestu jako obvykle přišel duch Krále Země. Otcové a matky připravili svým dětem na kuchyňské stoly dárky v podobě sladkostí – lákavé hromady sladkých koláčků, malé sladké mandarinky s hnědými stopkami, obvyklé v Mystarii, mandle koupající se v másle, sladké grepy, ještě čerstvé a zvlhlé ranní rosou. To vše představovalo dary, kterými Král Země obdaří zemi, ‚plody lesů a polí'.

A toho samého prvního rána Hostenfestu se všechny děti, hned jak vstaly z postele, dychtivě vrhly ke krbu. Tam matky svým dcerkám připravily panenky upletené ze slámy a sušených divokých květin, nebo třeba košík, ve kterém bylo žluté koťátko; mladí chlapci tam mohli najít malé luky nebo krásně vyšívané vlněné pláště, aby je zahřály během nadcházející zimy.

A tak byl vzduch plný dětského smíchu a obloha během týdne Hostenfestu byla modrá a vzduch byl teplý. Skoro to vypadalo, jako by ani neměl přijít podzim.

Léto bude trvat navždy, slibovalo nebe. Nad zalesněnými kopci kolem hradu bylo bezvětří.

A jestli si během druhého dne Hostenfestu někteří rodiče šeptem vyměňovali znepokojivé novinky o pevnosti, která padla, děti si toho většinou nevšimly. Tal Dur byl koneckonců daleko na západě a vévoda Paldane, lovčí, který

sloužil jako regent zatímco byl král pryč, jistě nepřátelské armády z Indhopalu brzy porazí.

Kromě toho byly svátky, čas radosti. Na připomínku toho byly podlahy posypány čerstvými bylinami a květinami: tavolníkem, mátou, levandulí a růží. Vedle každých dveří i vedle oken stály či visely sošky Krále Země, které zvaly jeho ducha do lidských domovů. Bylo tomu už téměř dva tisíce let, co Král Země povstal, aby vedl lidský rod. Staré obrázky, vyřezané ze dřeva, ho ukazovaly v zelených šatech, s holí v ruce a s korunou dubových listů vpletenou ve vlasech. Kolem jeho nohou si mírumilovně hráli králíci a lišky.

Obrázky i sošky v podstatě sloužily jako připomínka toho, že Král Země kdysi přišel. Dnešního dne však některé staré ženy oprášily staré obrázky a sošky a šeptaly jakoby samotné Zemi: ‚Kéž nás Země ochrání.‘

Jen málo dětí si toho však všimlo.

A později toho večera, když přijel jezdec, který jim sdělil novinu, že na dalekém severu v Heredonu povstal nový Král Země, a že jeho jméno je Gaborn Val Orden z Mystarie, vypuklo v Tal Rimmonu divoké veselí.

Co záleželo na tom, že stejný posel přinesl znepokojivé zprávy o lordech pobitých na vzdálených místech, o vojácích Pána Vlků Raj Ahtena, kteří útočili na všechna království Rofehavanu? Co záleželo na tom, že Gabornův otec, starý král Mendellas Orden, padl v bitvě?

Povstal přece nový Král Země, který byl jako zázrakem také panovníkem Mystarie.

Tato novinka naplňovala mladé nevýslovnou hrdostí. Staří se však vědoucně dívali jeden na druhého a šeptali si: „Čeká nás dlouhá zima.“

Kováři v okolí Tal Rimmonu začali okamžitě kovat meče a válečná kladiva, štíty i zbroj pro lidi a koně. Markýz Broonhurst a ostatní místní šlechtici se co nejrychleji vrátili do hradu z podzimního lovu. V markýzově Velké Síni se pak po dlouhé hodiny radili o nepřátelské hrozbě – o temném nebezpečí čarodějných útoků, o pohybu nepřátelských

vojáků, o výzvě vévody Paldana, aby se všichni připravili k boji.

Jen málo dětí si toho však všimlo. A jejich radost se nijak nezmenšila.

Toho dne se však zdálo, že se atmosféra trochu změnila, ve vzduchu se vznášel neurčitý pocit naléhavosti a vzrušení.

Po celý týden se mladí muži z Tal Rimmonu připravovali na turnaje a soutěže, které se pořádaly na konci Hostenfestu. Teď však chlapcům, kteří se připravovali na boj, začaly oči zářit zvláštní divokostí. A uprostřed týdne, když začala první kola, se ti, kteří bojovali na koni s kopím či se účastnili zápasů holýma rukama, do sebe pouštěli s neobyčejnou divokostí. Protože teď už nechtěli jen porazit ostatní mladé muže, ale chtěli si vybojovat právo vyrazit jednoho dne do boje se samotným Králem Země.

Markýz si té změny povšiml, a když ostatním šlechticům čas od času opakoval: „Letos máme dobrou úrodu, nejlepší, jakou jsem kdy viděl," nemluvil o úrodě jablek.

Uprostřed týdne nebe potemnělo a odpoledne se nad Tal Rimmonem rozzuřila bouře, která otřásla městem. Mnoho malých dětí si ustrašeně vlezlo pod přikrývky ke svým matkám a otcům. Té noci přijelo z východu pět set mocných Runovládců, kteří zareagovali na výzvu vévody Paldana, a chystali se k obraně Carrisu, největšího hradu v západní Mystarii. Nejnovější zprávy totiž hovořily o tom, že Vlčí Pán, který ustupoval ke své domovské zemi v Indhopalu, náhle překvapivě zaútočil na jih, na srdce Mystarie.

Markýz Broonhurst nemohl ubytovat tolik šlechticů s jejich vojáky, takže mnozí z nich museli přečkat bouři ve Velké Síni nebo v ubytovnách a hostincích ve městě. Tam se šlechtici a rytíři dlouze a vášnivě přeli o tom, jak nejlépe nájezdníky vyhnat.

Raj Ahtenovi vojáci už dobyli tři pohraniční pevnosti. Co bylo ještě horší, Pán Vlků přijal odkazy od možná dvaceti tisíc lidí. Vysál jejich sílu, rozum, odolnost a ladnost a změnil se v tak strašlivého válečníka, jakému se nikdo nemohl postavit. Snažil se stát Sumou všech lidí, bytostí, o

které staré příběhy vyprávěly, že je nesmrtelná. Mnozí se báli, že už teď nebude možné Raj Ahtena zabít.

Ještě horší bylo to, že přijal tolik odkazů osobního kouzla, že jeho krása zářila víc než slunce. Když jeho vojáci oblehli hrad Sylvaresta, stovky mil na sever v Heredonu, lidu krále Sylvaresty stačilo jedinkrát pohlédnout na Raj Ahtenovu tvář, aby začali odhazovat zbraně a přivítali Pána Vlků jako svého vládce. A říkalo se, že v Longmotu použil Raj Ahten děsivou sílu svého hlasu, aby roztříštil hradní zdi tak, jako mistr pěvec dokáže svým hlasem roztříštit krystal.

Bylo už skoro ráno, když Raj Ahten zaútočil na Tal Rimmon.

Vstoupil do města zahalený v potrhaném plášti, s kápí staženou do čela a před sebou tlačil vozík plný cibulí. Strážní u brány mu téměř nevěnovali pozornost, protože do hradu přece vjíždělo mnoho sedláků se svým zbožím. Pršelo a vojáci se schovávali před deštěm pod přístřeškem nad dveřmi jednoho tkalcovství.

Raj Ahten začal zpívat píseň, která neměla slova, ale jejíž hluboký nápěv dosáhl neuvěřitelné hlasitosti a v odpověď na ten zvuk se kamenné zdi Tal Rimmonu začaly třást. Kůstky v uších těch, kteří stáli nejblíže, začaly vibrovat, jako by se jim v hlavě usídlili zuřiví sršni. Zprvu nikdo nepochopil, že ten zvuk přináší zkázu.

Potom však strážní u brány začali padat na zem a odhazovat zbraně. Pak se několik farmářů v blízkosti Raj Ahtena chytilo v bolestech za hlavu, neboť jeho píseň jim začala pomalu tříštit lebky. Než zemřeli, upadli do milosrdného bezvědomí.

Během několika vteřin se mocné věže Tal Rimmonu začaly otřásat v základech. Z hradeb i věží začaly odpadávat kameny, jako by na hrad útočily nepřátelské katapulty.

Během pár chvil opevnění hradu popraskalo a zřítilo se jako zasaženo mocnou pěstí.

Raj Ahten v potrhaném plášti stál na nádvoří a přešel k vysokým tónům, které způsobily, že se markýzovy věže

zhroutily samy do sebe a jeho Velká Síň se v mračnu prachu a rozdrcených trámů propadla do zkázy.

Runovládci, kteří byli v té době uvnitř, zemřeli pod troskami. Rozbité olejové lampy vylily svůj obsah na dřevo, koberce a tapisérie a většina hradu se ocitla v plamenech.

Žádný obyčejný člověk nemohl přežít sílu Raj Ahtenova hlasu. Dva Runovládci měli dost odkazů životní síly, aby dokázali jeho hlas vydržet. Když však vyběhli z trosek hostince, kde byli ubytováni, a vytasili meče, Raj Ahten sáhl nesmírně rychlým pohybem po dýce a rychleji, než oko dokázalo postřehnout, jim podřízl hrdla.

Když byl hrad a většina budov na tržišti v troskách, Raj Ahten se otočil a temnými městskými ulicemi uprchl do stínů.

* * *

O chvíli později dorazil ke svému koni, který byl uvázán u ohrady na úpatí nízkého kopce. Ve tmě tam stály připraveny dva tucty jeho Neporazitelných, kteří čekali na jeho návrat.

Na černém koni mezi nimi seděl ohňotvůrce jménem Rahjim, který hladově zíral k ruinám Tal Rimmonu, a v očích mu zářily odlesky plamenů, vyšlehující k jasnícímu se nebi. Toto byl už třetí hrad, jehož zničení zabralo jeho pánovi jedinou noc. Rychle a vzrušeně dýchal, z úst mu vycházely obláčky kouře a v očích mu zářilo nepřirozené světlo. Neměl vlasy, dokonce ani obočí.

„Kam teď, ó Veliké Světlo?“ otázal se.

Raj Ahten se k němu přiblížil a ucítil suchý žár, který ohňotvůrce vyzařoval do okolí. „Teď vyrazíme k Carrisu,“ odvětil Pán Vlků.

„Ne k Dvorům Přílivu?“ otázal se překvapeně ohňotvůrce. „Mohli bychom zničit jejich hlavní město dřív, než vůbec pochopí, že jim hrozí nebezpečí!“

„Carris,“ řekl Raj Ahten pevně, odhodlán neustoupit před ohňotvůrcovými argumenty. Zatím si nepřál vyplenit celou Mystarii.

Král Mystarie měl pevné postavení na severu v Heredonu, zakopal se hluboko v Dunnwoodu, chráněn duchy svých předků.

„Útok na hlavní město by mohl mít za následek rozhodující zvrat,“ naléhal Rahjim.

„Nezaútočím na ně,“ zašeptal Raj Ahten smrtícím tónem. „Ten chlapec sem nepřijde, když mu nenechám nic, co by mu stálo za záchranu.“

On ví, co chci, pomyslel si Raj Ahten. Jakmile pozná, co dokážu, vrátí mi mé magické tyče. Ty, které mi ukradl jeho otec. Raj Ahten se vyšvihl na hřbet svého koně, ale nevyrazil hned k Carrisu. Pohlédl na Tal Rimmon, nad nímž se vznášely sloupy kouře prozářené ohnivými jazyky. Z dálky sem doléhal křik lidí, kteří se snažili hasit své hořící domovy nebo vytáhnout raněné zpod trosek.

Raj Ahten sledoval hořící město a v temných očích mu tančily odražené záblesky ohně. V dálce mezi výkřiky a hukotem ohně zaslechl dětský pláč.

Kniha 6:

30. den Měsíce sklizně,
Den Volby

JEDNA: HLASY MYŠÍ

Když král Gaborn Val Orden mířil během posledního dne Hostenfestu, který byl dnem velikých oslav, na hrad Sylvaresta, přitáhl otěže svému koni a rozhlédl se po cestě vedoucí Durkinskými kopci.

Zde, tři míle od města, byly stromy Dunnwoodu podél cesty pečlivě vykácené. Právě vycházelo slunce, které kopce na východě ozařovalo stříbrnou září a vpředu se tyčily stíny mohutných dubů, ze kterých opadalo už téměř všechno listí.

V záblesku ranního slunce kolem prohlubně Gaborn spatřil tři velké zajíce. Zdálo se, že jeden z nich drží stráž, neboť pozoroval cestu a uši měl nastražené, zatímco další okusoval svěží trávu, která rostla kolem cesty. Třetí si jen tak hopkoval sem a tam a čenichal mezi čerstvě opadaným listím barvy hnědé a zlaté.

Přestože zajíci byli více než sto yardů daleko, Gaborn ten pastorální výjev viděl přesně a jasně. Poté, co strávil poslední tři dny pod zemí v temnotách, dychtivě všemi smysly nasával projevy světa venku. Světlo mu připadalo jasnější než kdy předtím a ranní zpěv ptactva mu připadal jako ta nejkrásnější píseň. Dokonce i způsob, jakým mu chladný ranní vítr vanoucí z kopců províval vlasy, mu připadal nový a zvláštní.

„Počkej," zašeptal Gaborn čaroději Binnesmanovi. Sáhl za záda a odepjal ze sedla luk a toulec. Varovně pohlédl na svého Dna, vyhublého učence, který ho následoval již od dětství, a přiměl ho, aby se držel vzadu.

Ti tři byli na cestě sami. Sir Borenson se nacházel daleko za nimi a vezl si svou trofej z lovu na počest Hostenfestu, ale Gaborn velice spěchal, aby se dostal domů ke své novomanželce.

Binnesman se zamračil. „Králík, sire? Jste Král Země. Co řeknou lidé?“

„Pšš,“ zašeptal Gaborn. Sáhl do toulce, vytáhl poslední šíp, ale pak se zarazil. Binnesman měl pravdu. Gaborn byl Král Země a vypadalo by patřičně, kdyby skolil mohutného kance. Sir Borenson zabil ničitelského mága a přinášel jeho hlavu do města.

Po dva tisíce let obyvatelé Rofehavanu vzhlíželi k příchodu Krále Země. Každého roku během týdenního Hostenfestu sloužil poslední den svátku jako připomínka slibu Krále Země, který lid obdaroval plody lesa a pole.

Minulý týden Duch Země korunoval Gaborna a vyzval jej, aby v temných časech, které nadcházejí, zachránil zrno lidství.

Během minulých tří dnů dlouze a tvrdě bojoval a ničitelova hlava patřila stejně tak Gabornovi a Binnesmannovi, jako siru Borensonovi.

Pokud však Gaborn na velikou hostinu nepřiveze nic jiného než velikého králíka, určitě si z něj budou všichni utahovat.

Opatrně a co nejtišeji sesedl z koně, kterému zašeptal „Stůj“. Jeho hřebec byl mocný kůň obdařený runami. Vědoucně ho pozoroval a stál dokonale nehybně, zatímco Gaborn opřel jeden konec luku o zem, ohnul jej a napjal tětivu.

Pak luk zvedl, založil do tětivy poslední šíp a pozorně se rozhlédl kolem sebe.

Plížil se vpřed a držel se křovinaté strany cesty. Mezi keři rostlo veliké množství fialek.

Cesta se mírně zatáčela a Gaborn věděl, že až se dostane za zatáčku, bude mít králíky v plném slunečním světle. Dokud zůstane ve stínech, pravděpodobně ho neuvidí; když

bude potichu, ani ho neuslyší; a dokud bude vát vítr proti němu, ani ho neucítí.

Gaborn se ohlédl a spatřil, že Den i Binnesman zůstali na koních.

Začal se plížit po rozblácené cestě.

Přesto se však cítil nervózní, mnohem nervóznější, než jak by se měl cítit při obyčejném lovu. Jeho smysly otřásl zvláštní pocit napětí. Mezi schopnostmi, kterými ho obdařila země, bylo i to, že Gaborn dokázal vycítit nebezpečí vznášející se kolem lidí, které si vyvolil.

Bylo to teprve před týdnem, kdy vycítil smrt svého otce, které však nedokázal zabránit. Minulé noci mu stejný smysl umožnil vyhnout se neštěstí, když na něj ničitelé připravili v Podsvětí past.

Teď rovněž pocítil nebezpečí, které však bylo vzdálené a nejasné. Pronásledovala ho smrt, stejně jistě, jako on pronásledoval králíky.

Jeho nově získaná schopnost měla jedinou slabinu, která spočívala v tom, že nedokázal rozpoznat zdroj nebezpečí. Mohlo se jednat o cokoliv: uražený vazal nebo kanec číhající v křovisku.

Gaborn se však nejvíce obával Raj Ahtena, Pána Vlků z Indhopalu, muže, který zabil jeho otce.

Poslové přivezli z Mystarie zprávy, že Raj Ahten dokázal těsně před Hostenfestem pouhou lstí dobýt už tři hrady.

Gabornův prastrýc, vévoda Paldane, mobilizoval vojsko, aby mohli nepříteli čelit. Paldane byl starý šlechtic, mistr stratég s několika odkazy rozumu. Gabornův otec mu bezvýhradně důvěřoval, proto ho posílal na tažení za uprchlými zločinci nebo proti příliš rozpínavým šlechticům. Pro jeho úspěšnost si získal přezdívku Lovec. V celém Rofehavanu byl obáván; pokud existoval někdo, kdo se mohl rozumem měřit právě s Raj Ahtenem, byl to právě Paldane. Raj Ahten se svými vojáky určitě nezamíří na sever, kde by riskoval střet s duchy Dunnwoodu.

Přesto však Gaborn naprosto jistě cítil nebezpečí. Opatrně kráčel vyschlým blátem cesty a pohyboval se tak tiše, jako přízrak.

Když však dosáhl ohybu cesty, zajíci utekli. Zaslechl šustění v trávě podél cesty, ale zjistil, že jsou to jen myši, pobíhající mezi suchým listím.

Na chvíli se zastavil a přemýšlel, co se stalo. *Ach Země*, řekl v myšlenkách a oslovil tak Mocnost, které sloužil. *Nemohla bys mi z lesa poslat alespoň jelena?*

Žádný hlas však neodpověděl. Nikdy neodpovídal.

O chvíli později se za Gabornem vydali Binnesman i Den. Učenec držel otěže Gabornova šedě zbarveného hřebce.

„Zdá se, že zajíci jsou dnes obzvláště opatrní," poznamenal Binnesman. Mírně se pousmál, jako by měl radost. Ranní světlo zdůrazňovalo vrásky v čarodějově obličeji a také rezavou barvu jeho róby. Před týdnem se Binnesman vzdal části svého života, aby vyvolal Prastarého, stvoření vládnoucí Moci Země. Předtím byly Binnesmanovy vlasy hnědé a jeho šaty měly zelenou barvu listí v létě. Teď jeho šat změnil barvu a Gaborn měl pocit, že čaroděj za několik posledních dnů zestárnul o celá desetiletí. Co však bylo horší, Prastarý, kterého čaroděj vyvolal, překvapivě zmizel.

„Ano, zajíci už takoví bývají," odpověděl Gaborn podezíravě. Jako Správce Země sloužil Binnesman zemi a prohlašoval, že na myších a hadech mu záleží úplně stejně jako na lidech. Gaborna napadlo, jestli čaroděj ty zajíce nevaroval nějakým kouzlem, nebo jestli neučinil jen nějaké varovné gesto. „Řekl bych však, že tihle měli navíc i trochu štěstí." Gaborn se vyšvihl do sedla, ale tětivu nechal na luku a šíp založený. Byli blízko města, ale Gaborn přesto doufal, že u cesty narazí na jelena, třeba i nějakého mohutného šestnácteráka, jací se scházejí napást sladkých jablek, která pěstovali místní farmáři.

Gaborn pohlédl na Binnesmana. Ten měl pořád na tváři tajnůstkářský úsměv, i když Gaborn si nebyl jistý, jestli to není výraz obav.

„Máš radost, že mi ti zajíci utekli, že ano?“ zaútočil.

„Ty bys neměl žádnou radost, kdybys je ulovil, mylorde,“ opáčil Binnesman. „Můj otec byl hostinský. Často říkával ‚Člověk se špatným žaludkem zažije jen málo radosti.‘“

„A význam?“ otázal se Gaborn.

„Svou kořist si vybírej pečlivě, mylorde,“ odpověděl Binnesman. „Když lovíš ničitele, je hloupé pouštět se za zajíci. A na zajíce přece můžeš používat psy. Ty se věnuj jen protivníkům, kteří za to stojí.“

„Aha,“ řekl Gaborn a přemýšlel, jestli tím čaroděj náhodou nemyslel víc, než řekl.

„Kromě toho pro nás ničitelé představují větší výzvu než bychom čekali.“

Gaborn si s hořkostí uvědomil, že Binnesman má pravdu. Navzdory společným silám Gaborna i Binnesmana zemřelo při boji s ničiteli čtyřicet jedna silných rytířů. Kromě Gaborna, Binnesmana a sira Borensona přežilo boj jen devět dalších. Byla to hrozná bitva. Těch devět přeživších nyní bylo vzadu s Borensonem. Pomáhali mu s hlavou ničitelského mága, protože toužili zůstat se svou trofejí.

Gaborn změnil předmět hovoru. „Nevěděl jsem, že čarodějové mají otce,“ prohlásil jedovatě. „Řekni mi něco víc o tom tvém.“

„Je to už dávno,“ prohlásil pomalu Binnesman. „Už si na něj moc nepamatuji. Popravdě řečeno mám pocit, že už jsem ti řekl všechno, co si o něm pamatuji.“

„Určitě je toho mnohem víc,“ naléhal Gaborn. „Čím víc tě znám, tím víc zjišťuji, že ti nesmím věřit všechno, co říkáš.“ Nevěděl, kolik staletí už čaroděj žije, ale předpokládal, že Binnesman má o svém otci minimálně jednu či dvě historky.

„Máš pravdu, mylorde,“ řekl Binnesman. „Nemám otce. Jako všichni Správci Země i já jsem se zrodil z půdy. Jsem tajemná bytost, která povstala z hlíny a bláta, a která na sebe o své vůli přijala lidský tvar.“ Binnesman tajemně zvlnil obočí.

Gaborn na čaroděje pohlédl a na chvíli pocítil podezření, že Binnesman teď mluví větší pravdu než předstírá.

Pak však ta chvíle pominula a Gaborn se srdečně rozesmál. „Ty jsi naprosto neskutečný lhář! Přísahám, že mezi všemi lháři jsi opravdový mistr!“

I Binnesman se rozesmál. „Mistr rozhodně nejsem, ale dělám co mohu, abych se jím stal.“

V tu chvíli se z jihu ozvalo dunění kopyt. Muselo jít o velmi rychlého koně se třemi nebo čtyřmi odkazy metabolismu, protože už za chvíli se objevil na dohled. Byl to bílý hřebec, ladně se pohybující mezi stíny a stromy, jehož bílá srst ve slunečním světle jasně zářila. Jeho jezdec měl na plášti znak Mystarie, zeleného muže na modrém poli.

Gaborn přitáhl otěže a čekal. Cítil nebezpečí. Teď se bál, jaké zvěsti posel přiváží.

Posel jel velice rychle a nezpomalil koně, dokud Gaborn nezdvihl ruku a nezavolal. Až tehdy posel poznal Gaborna, protože král teď měl na sobě jednoduché šedé cestovní šaty potřísněné prachem cesty.

„Vaše Veličenstvo!“ vykřikl posel.

Sáhl do koženého pouzdra u pasu a vytáhl malý svitek, jehož rudá vosková pečeť na sobě nesla odznak Paldanova pečetního prstenu.

Gaborn svitek rozbalil. Začal číst a srdce mu poskočilo a jeho dech se zrychlil.

„Raj Ahten se pohnul na jih do Mystarie,“ řekl Binnesmanovi. „Rozdrtil hrady Gorlame, Aravelle a Tal Rimmon. Ten poslední ráno před dvěma dny.

Paldane vzkazuje, že jeho muži a nějací Spravedliví Rytíři přinutili Raj Ahtena zaplatit. Jejich lučištníci přepadli Raj Ahtenovy vojáky. Cestu od vesnice Kančí Hlava až ke Gowerskému hřebenu lze přejít po zádech mrtvých.“

Gaborn raději nechtěl vědět žádné podrobnosti. Paldanovy poznámky bývaly extrémně podrobné a precizní a byl v nich uveden přesný druh a počet nepřátelských ztrát – 36909 mužů, z nichž většina byli obyčejní vojáci z Planin. Dále uváděl počet vypotřebovaných šípů (702000), zabitých

obránců (1274), zraněných (4251) a mrtvých koní (3207). Pak vypsal rozsah škod na zbrojích, množství utracených peněz a ukořistěných koní. Také přesně popsal podoby nepřátelských vojáků a odvetné manévry jeho vlastních mužů. Raj Ahtenovi přicházely k Carrisu z hradů Crayden, Fells a Tal Dur posily. Paldane posiloval obranu Carrisu, neboť byl přesvědčen, že Raj Ahten se tuto mocnou pevnost pokusí raději dobýt, než aby ji zničil.

Gaborn při přečtení zpráv rozčarovaně zavrtěl hlavou. Raj Ahten se vyžíval v krutosti. Paldane mu oplácel stejným. Gabornova nálada klesla pod bod mrazu.

Paldanova poslední slova zněla: „Pán Vlků z Indhopalu vás zřejmě chce zatáhnout do konfliktu. Zpustošil vaši severní hranici, takže nemůžete doufat, že byste přišel z jihu s čerstvými vojáky. Prosím vás, abyste zůstal v Heredonu. Lovec za vás toho psa chytí."

Gaborn svinul pergamen a strčil ho do kapsy pláště.

Tohle je šílené, pomyslel si. Sedět tisíc mil daleko a zjistit, že mí lidé umírají dny poté, co k tomu došlo.

Mohl udělat jen málo, aby Raj Ahtena zastavil. Ale mohl by dostávat zprávy rychleji…

Pohlédl na posla, mladého chlapce s vlnitými hnědými vlasy a jasně modrýma očima. Gaborn ho při mnoha příležitostech viděl u dvora. Pohlédl mladému muži do očí a využil Pohled Země, aby dokázal prohlédnout skrz ně až do jeho srdce. Kurýr byl hrdý na své postavení a jezdecké schopnosti. Byl odvážný a dychtivý riskovat život ve službách svého pána. Tucet děveček v hospodách po celé Mystarii ho milovalo, protože uměl skvěle líbat, ale mladík se zmítal láskou mezi dvěma ženami, které se povahově velice lišily.

Gaborn si o něm neudělal právě nejlepší dojem, ale neviděl žádný důvod, proč si ho nevyvolit. Gaborn potřeboval podobné služebníky, potřeboval posly, se kterými by mohl počítat. Proto pozvedl levou ruku, upřeně se mu zahleděl do očí a zašeptal. „Vyvolil jsem si tě pro Zemi. Teď si odpočiň, ale ještě dnes se vrať zpátky do Carrisu.

Momentálně tam mám jednoho posla, kterého jsem si také vyvolil. Pokud u vás obou ucítím nebezpečí, budu vědět, že Raj Ahten má v úmyslu zaútočit na město. Pokud někdy v mysli uslyšíš můj varovný hlas, uposlechni, co ti bude říkat."

„Dokud je Carris v nebezpečí, nebudu odpočívat, Vaše Veličenstvo," opáčil posel.

Ke Gabornově uspokojení pobídl koně patami a zamířil na jih. Za několik chvil byl pryč a jen prach zvířený na cestě byl důkazem toho, že vůbec přijel do Heredonu.

Gaborn s těžkým srdcem zvažoval, co dál. Měl by heredonské šlechtice uvědomit o znepokojujících novinkách.

Zatímco jeli úsvitem, pocítil Gaborn náhle nutkání vyrazit pryč. Zarazil koni paty do slabin a jeho oř vyrazil pod stínem stromů zvýšenou rychlostí. Binnesmannův kůň s ním jako obvykle držel krok a Den na své bílé mule zůstal pozadu. Nakonec se dostali do široké zatáčky na vrcholku kopce, kde se jim naskytl výhled na hrad Sylvaresta.

Gaborn přitáhl otěže; on i čaroděj zastavili a překvapeně se na něj zadívali.

Hrad Sylvaresta stál na malém kopci v oblouku řeky Wye. Jeho vysoké hradby a pyšné věže se zdálky blyštěly. Kolem kopce, na němž stál hrad, bylo město. Za městskými hradbami obvykle nebylo nic zvláštního – prázdná pole s několika panáky, sem tam nějaká farma obklopená záhony a políčky.

Ale během minulého týdne, když se rozšířila zpráva o příchodu Krále Země, začali se tu shromažďovat šlechtici i sedláci z celého Heredonu i z okolních království. Gaborn měl neblahé tušení toho, co se stane. Pole před hradem Sylvaresta byla Raj Ahtenem vypálena úplně dočerna, ale už teď se kolem města shromáždilo tolik sedláků, že na poli stál jeden stan a pavilón vedle druhého. Ne všechny pavilóny patřily sedlákům, mnoho stanů patřilo šlechticům a rytířům z celého Heredonu. Rytíři byli součástí armád, které vyrazily na pomoc při zprávách o invazi, ale přišly příliš pozdě. Nad polem vlály praporce Orwynu a Severního Crowthenu, Planin a různých obchodnických princů z Lysly. Tábořily

zde také tisíce obchodníků z Indhopalu, kteří – poté, co byli vyhnáni králem Sylvarestou – pospíšili zpět, aby spatřili ten nový zázrak, toho Krále Země.

Pole kolem hradu Sylvaresta byla nadále černá, ale už zdaleka nejen kvůli zčernalé a spálené trávě, černala se masou těl, stovek tisíc lidí a zvířat.

„U Mocností," zaklel Gaborn. „Jejich počet se musel za poslední tři dny zečtyřnásobit. Zabere mi větší část týdne, než si je všechny vyvolím,"

Gaborn zaslechl hudbu vznášející se nad kouřem ohňů na vaření. Pak uslyšel zvuk praskajících kopí, následovaný jásotem. Binnesman a Gaborn chvilku nehybně zírali na výjev pod sebou a čekali, až je dožene Den. Všechna tři zvířata po krátkém běhu těžce dýchala.

Něco zaujalo Gabornův zrak. Na nebi nad údolím poletovalo hejno špačků, které muselo čítat tisíce ptáků a které připomínalo živoucí mrak. Poletovali sem tam, klesali střemhlav dolů a zase vzápětí stoupali vzhůru k nebi. Vypadalo to, jako by se špačci ztratili a hledali místo, kde by mohli přistát. Špačci často na podzim odlétali pryč, ale tihle vypadali podivně vyděšení.

Gaborn zaslechl kejhání hus. Pohlédl podél řeky Wye, která se mezi poli klikatila jako stříbrná nit. Stovky yardů nad řekou, míle odsud, letělo husí hejno ve tvaru V a směřovalo podél říčního proudu. I hlasy hus však zněly zvláštně.

Binnesman se napřímil v sedle a otočil se ke Gabornovi. „I ty to slyšíš, že ano? Cítíš to v kostech."

„Co?" otázal se Gaborn.

Gabornův Den si odkašlal, jako by se chtěl na něco zeptat, ale nakonec nic neřekl. Historik mluvil jen zřídka. Časovládci, kterým Dnové sloužili, jim zakazovali vměšovat se do záležitostí lidí. Přesto však bylo na učenci vidět, že je zvědavý.

„Zemi. Země k nám promlouvá," odvětil Binnesman. „Mluví k tobě a ke mně."

„A co říká?"

„To ještě nevím," odvětil Binnesman upřímně. Čaroděj si prohrábl vous, a pak se zamračil. „Ale tímto způsobem ke mně promlouvá často: slyším ji v ustaraném šustění králíků a myší, v nervózním letu ptačího hejna, v kejhání hus. Teď šeptá i ke Králi Země. Rosteš, Gaborne. Rosteš v moci."

Gaborn na Binnesmana pozorně pohlédl. Čarodějova kůže měla zvláštní narudlou barvu, která se téměř mohla měřit s barvou jeho šatů. Byl cítit bylinkami, kterými měl nacpané kapsy: lipovým květem, mátou, heřmánkem, bazalkou a stovkami dalších. Nebýt moudrého výrazu v obličeji, připomínal by bláznivého stařík a.

„Důkladně to prozkoumám. Dnes v noci bychom se měli dozvědět víc," ujistil Binnesman Gaborna.

Král však nedokázal zahnat své obavy. Domníval se, že musí svolat válečnou radu, ale neodvažoval se tak učinit, dokud se nedozví něco bližšího o povaze nebezpečí, před kterým ho varují jeho smysly.

Všichni tři jezdci zamířili po cestě do údolí mezi dvěma kopci, které byly minulý týden spáleny do černa.

U úpatí jednoho z kopců Gaborn spatřil postavu, kterou nejprve považoval za starou ženu sedící u cesty, s pokrývkou přetaženou přes hlavu.

Když však koně přijeli blíž, stařena vzhlédla a Gaborn spatřil, že vůbec není stará. Vlastně to byla mladá dívka.

Gaborn vedl svou „armádu" od hradu Groverman k Longmotu teprve před týdnem. Jeho armáda sestávala ze dvouset tisíc kusů dobytka, které hnali sedláci, muži, ženy i děti a pár stárnoucích vojáků. Ovšem mračno prachu, které zvedli, bylo dost veliké na to, aby Vlčího Pána Raj Ahtena odradilo od útoku na Longmot.

Kdyby Raj Ahten Gabornovu léčku prohlédl, byl si král jistý, že by Pán Vlků sťal každou ženu i dítě jen tak z čiré radosti. Dívka sedící u cesty byla také členkou Gabornovy armády. Dobře si na ni pamatoval. V jedné ruce držela veliký prapor a ve druhé novorozeně.

Jednala statečně a nesobecky. Gaborn byl rád, že mu pomáhali lidé, jako byla ona. Přesto ho však udivilo, že ji

vidí tady – obyčejnou dívku, která nejspíš neměla koně – u hradu Sylvaresta, více než dvě stě mil na sever od Longmotu. A ještě ke všemu se sem dostala během týdne po bitvě.

„Ach, Vaše Veličenstvo," řekla dívka a sklonila hlavu v pokusu o pukrle.

Gaborn si uvědomil, že tu na něj čeká, až se vrátí z lovu. Opustil hrad Sylvaresta před třemi dny. Napadlo ho, jak dlouho tu asi dívka je.

Vstala a Gaborn si všiml, že má nohy potřísněné prachem cest. Zjevně celou cestu z Longmotu urazila pěšky. V pravé ruce chovala své dítě. Zrovna ho kojila.

Poté, co Gabornovi pomohli ve vítězné bitvě, hledali u něj přízeň mnozí šlechtici, kteří se jí účastnili. Obyčejní lidé to však činili jen zřídka. To děvče od něj zřejmě něco zoufale potřebuje.

Binnesman se usmál a řekl. „Molly? Molly Drinkhamová? Jsi to ty?"

Když čaroděj seskočil a vydal se k ní, dívka se stydlivě usmála. „Ano, to jsem já."

„Ukaž, ať se podívám na tvé dítě." Binnesman od ní přijal malý uzlíček a zvedl ho před sebou. Děťátko, tmavovlasé nemluvně, které nemohlo být starší než dva měsíce, si vrazilo pěstičku do pusy a se zavřenýma očima ji nadšeně sálo. Čaroděj se dojatě usmál. „Chlapec?" zeptal se. Molly přikývla. „Hrozně se podobá svému otci," prohlásil Binnesman. „Je opravdu úžasný. Verrin na něj musí být pyšný. Ale co tu vlastně děláš?"

„Přišla jsem se podívat na Krále Země," řekla Molly.

„No, tak tady ho máš," odvětil čaroděj. Otočil se ke Gabornovi a představil mu Molly. „Vaše Veličenstvo, dovolte, abych vám představil Molly Drinkhamovou, která kdysi žila na hradě Sylvaresta."

Molly náhle úplně ztuhla a tvář jí zbledla hrůzou, jako by nedokázala unést pomyšlení, že hovoří se samotným králem.

„Prosím o prominutí, sire," řekla po chvíli napjatě. „Doufám, že vás nevyrušuji – vím, že je příliš brzy. Asi si mě už nepamatujete…"

Gaborn seskočil z koně, aby neseděl vysoko nad ní a snažil se ji ukonejšit. „Vůbec mě nevyrušuješ," řekl měkce. „Urazila jsi z Longmotu dlouhou cestu. Nikdy nezapomenu na pomoc, kterou jsi mi poskytla. Zřejmě tě sem muselo dovést něco důležitého a já už se těším, až si vyslechnu tvou žádost."

Stydlivě přikývla. „Pochopte, myslela jsem si…"

„Pokračuj," pobídl ji Gaborn a pohlédl na svého Dne.

„Pochopte, nebyla jsem vždy pouhá umývačka nádobí vévody Grovermana," řekla. „Můj otec býval podkoním krále Sylvaresty a já jsem žila na hradě. Ale udělala jsem něco, za co se musím stydět a otec mě poslal na jih." Pohlédla na své dítě. Bastard.

„Jela jsem s vámi minulý týden," pokračovala, „a vím tohle: jestli jste Král Země, pak byste měl mít veškerou moc Erdena Geborena. To je přece to, co vás činí Králem Země."

„Kde jsi to slyšela?" zeptal se Gaborn a jeho tón prozrazoval obavy. Dostal totiž strach, že po něm bude žádat něco nemožného. Činy Erdena Geborena byly opředené legendami.

„Od samotného Binnesmana," řekla Molly. „Často jsem mu pomáhala sušit bylinky, a on mi vyprávěl příběhy. A pokud jste Král Země, znamená to, že nadcházejí těžké časy a Země vám dala moc volit – vyvolit si rytíře, kteří budou bojovat po vašem boku a vyvolit si ty, kteří budou žít pod vaší ochranou, i ty, kteří nebudou. Erden Geboren věděl, když se lidé ocitli v nebezpečí a varoval je skrze jejich srdce a mysl. A vy byste měl být určitě schopen téhož."

Teď už Gaborn věděl, co po něm chce. Chtěla, aby si ji vyvolil. Dlouze se na ni zahleděl a snažil se vidět víc než její kulatou tvář a hezkou postavu skrytou pod špinavými šaty. Chtěl vidět víc než její dlouhé tmavé vlasy a ustarané vrásky kolem modrých očí. Využil Pohled Země, aby se zahleděl do hlubin její duše.

Spatřil její lásku k hradu Sylvaresta i její ztrátu nevinnosti, neunikla mu její láska k muži jménem Verrin, který byl podkoním, a který zemřel, když ho pokopal kůň.

Vycítil její rozčarování, když se ocitla na hradě Groverman, kde musela dělat práci služebné. Nežádala od života příliš mnoho. Chtěla se vrátit domů a ukázat své dítě matce. Chtěla se vrátit na místo, kde vyrůstala a které milovala. Neviděl v ní klam ani krutost. Byla na svého syna nesmírně pyšná, i když to byl bastard, a velice ho milovala.

Pohled Země Gabornovi nemohl ukázat všechno. Alespoň ne za tak krátkou chvíli. Domníval se, že kdyby jí hleděl do srdce dlouhé hodiny, začal by jí znát možná lépe, než se zná ona sama. Času však nebylo nazbyt a on i v těch pár vteřinách viděl dost.

Po chvíli se Gaborn uvolnil. Pozvedl levou ruku. „Molly Drinkhamová," zaintonoval lehce, když sesílal kouzlo. „Vybírám si tě. Vybírám si tě, abych tě chránil v temných časech, které nadcházejí. Pokud někdy v mysli nebo v srdci uslyšíš můj hlas, uposlechni ho. Přijdu k tobě nebo tě odvedu do bezpečí jak nejlépe to dokážu."

A bylo to hotovo. Gaborn okamžitě pocítil účinek svého kouzla, ucítil pouto, známé chvění kolem žaludku, díky kterému cítil její přítomnost, pocit, který ho dokázal varovat, kdyby se ocitla v nebezpečí.

Molly se rozšířily oči, jako by i ona pocítila účinek kouzla, a pak jí tvář zrudla hanbou. Poklekla na jedno koleno.

„Ne, Vaše Veličenstvo, vy mi nerozumíte," řekla. Zvedla v náručí své dítě. Chlapci vypadla pěstička z úst, ale protože napůl spal, ani si toho nevšiml. „Chtěla bych, abyste si vyvolil jeho a jednoho dne z něj učinil svého rytíře!"

Gaborn, znepokojen její žádostí, na dítě rozechvěle pohlédl. Žena byla zjevně vychována na příbězích o velkých činech Erdena Geborena, a to samé očekávala od Krále Země. Nechápala však Gabornova omezení. „Ty tomu nerozumíš," snažil se jí vysvětlit měkce. „Není to tak jednoduché, jak se zdá. Když si tě vyvolím, mí nepřátelé si toho všimnou. Nevedu válku jen s muži nebo ničiteli, ale s neviditelnými Mocnostmi, které s nimi pohybují jako s figurkami na šachovnici. Má volba tě vystaví velkému

nebezpečí, a přesto, že ti mohu poslat rytíře na pomoc, často si budeš muset pomoci sama. Mám příliš málo prostředků. Ale mí nepřátelé jimi oplývají. Musíš si být schopna pomoci sama, sama se umět dostat z nebezpečí. Něco takového nemohu udělat dítěti. Nemohu ho vystavit nebezpečí. Nemůže se samo bránit!“

„Ale potřebuje někoho, kdo by ho chránil,“ opáčila Molly. „Nemá tatínka.“ Dlouhou chvíli čekala, zda Gaborn promluví, a pak zaprosila. „Prosím! Prosím, zvolte si ho!“

Gaborn studoval její tvář. Pohlédl ze strany na stranu, z Binnesmana na svého Dne a byl nervózní jako ferin, chycený v tmavém koutě kuchyně s malou nadějí na únik.

„Molly, žádáš mne, aby tvé dítě smělo vyrůstat a stát se válečníkem v mých službách,“ řekl nakonec. „Ale já se obávám, že nemáme tolik času! Přicházejí temné časy, ty nejtemnější, jaké kdy svět spatřil. Nepřátelé se na nás vrhnou během měsíců, maximálně do roka. Tvé dítě v té bitvě nebude moci bojovat.“

„To nevadí, přesto si ho vyvolte,“ řekla Molly. „Alespoň budete vědět, když bude v nebezpečí.“

Gaborn na ni zíral v naprosté hrůze. Před týdnem ztratil několik lidí, které si vyvolil, v bitvě o Longmot: svého otce, Chemoisina otce, krále Sylvarestu. Když umírali, v duši cítil nesmírnou bolest a ztrátu. Nepokoušel se ten pocit nikomu vysvětlit, ani sám sobě, ale cítil, jako by… každý z nich byl kořen, který byl vytažen z jeho těla a zanechal po sobě tmavou díru, kterou už nikdy nic nevyplní. Jejich ztráta pro něj byla horší než ztráta ruky a on se trápil pomyšlením, že jejich smrt zapříčinilo jeho osobní selhání. Nesl v sobě tu vinu, jako by byl otec, který díky vlastní nepozornosti dopustil, aby se jeho dítě utopilo ve studni.

Gaborn si olízl rty. „Nejsem tak silný. Ani nevíš, co po mně žádáš.“

„Není tu nikdo, kdo by ho chránil,“ prosila Molly. „Nemá otce ani přátele. Má jen mě. Podívejte, je to jen dítě!“

Rozbalila uzlíček se spícím chlapcem, zvedla ho do výše a přistoupila ke králi. Malé děťátko bezstarostně spalo a nezdálo se, že má hlad.

„Přestaň naléhat," obrátil se na ni Binnesman. „Když Jeho Veličenstvo říká, že si tvé dítě nemůže vyvolit, pak si ho zkrátka vyvolit nemůže." Jemně ji vzal za loket, jako by ji chtěl odvést k městu.

Molly se k němu otočila a divoce vykřikla. „Tak co po mně chcete, abych udělala? Mám mu rozbít hlavu o kámen u cesty a skoncovat s ním? Tohle chcete?"

Gaborn se cítil vyděšen a rozčarován. Pohlédl na svého Dne a napadlo ho, co asi učenec jednou o jeho rozhodnutí napíše. Pohlédl na Binnesmana s žádostí o pomoc. „Co mám dělat?"

Správce Země si dítě zamračeně prohlížel. Pak krátce zavrtěl hlavou. „Obávám se, že máš pravdu. Vyvolit si to dítě, by nebylo ani moudré, ani správné."

Molly vyděšeně otevřela ústa a ustoupila o krok zpět, jako by si právě uvědomila, že Binnesman, starý přítel, se stal jejím nepřítelem.

Binnesman se jí to pokusil vysvětlit. „Molly, Gaborn byl pověřen Zemí, aby shromáždil zrno lidství a chránil je v temných časech, které přijdou. Přesto však vše, co udělá, nemusí stačit. Byly tu i jiné rasy, které zmizely z tváře země – Tothové, duskinové. Lidé mohou být další."

Binnesman nepřeháněl. Když se v jeho zahradě objevilo vtělení Země, řeklo v podstatě to samé. Binnesman vlastně ještě všechno spíše zlehčoval.

„Země slíbila, že bude Gaborna chránit, a on na oplátku přísahal, že bude chránit tebe, jak nejlépe dovede. Ale své vlastní dítě bys měla chránit ty sama."

Přesně takto plánoval Gaborn zachránit svůj lid, tím, že si vyvolí šlechtice a válečníky, a ti se zase budou starat o své poddané. Před začátkem lovu si vyvolil přes sto tisíc lidí po celém Heredonu, vybral si jich tolik, kolik jen dokázal – staré i mladé, šlechtice a sedláky. V kterékoli chvíli, pokud si na někoho z těch lidí vzpomněl, sáhnul do jeho mysli a poznal,

kde zrovna je a jak je daleko. Kdyby musel, dokázal by je najít a poznal by, kdyby byli v nebezpečí. Ale bylo jich tolik! Proto si začal volit rytíře a šlechtice, aby chránili určité enklávy. Snažil se volit moudře a nikdy neodmítal nemocné, hluché, slepé, příliš mladé nebo slabomyslné. Neodvažoval se je podceňovat oproti ostatním lidem, neboť z nich nemohl učinit lidské oběti ve prospěch svých vlastních plánů. Tím, že pověřil šlechtice, nebo dokonce otce či matku, ochranou nad několika dalšími lidmi, se mu trochu ulevilo od tlaku, který pociťoval. Využíval svou moc, aby své šlechtice učil, vyžadoval po nich, aby si připravovali obranu a zbraně, aby se připravili na válku.

Molly při pomyšlení na to, že by mohla být sama zodpovědná za ochranu svého dítěte smrtelně zbledla. Vypadala tak vyděšeně, až Gaborn dostal strach, že omdlí. Zřejmě moudře předpokládala, že své dítě nedokáže vhodně ochránit.

„A já ti také pomohu ochránit tvé dítě," nabídl jí Binnesman. Tiše zamumlal několik slov, jazykem si olízl prst, poklekl vedle cesty a zabořil prst do špíny. Pak vstal a zabláceným prstem začal na čele dítěte kreslit runu ochrany.

Molly však zcela zjevně nevěřila, že čarodějova pomoc bude dostatečná. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Kdyby to dítě bylo vaše," prosila Molly Gaborna, „vyvolil byste si ho? Vyvolil byste si ho v takovém případě?"

Gaborn věděl, že ano. Molly si v jeho tváři určitě přečetla odpověď.

„Pak vám ho tedy dám –" nabídla Molly. „Jako svatební dar, pokud ho přijmete. Dám vám ho, abyste ho vychoval jako vlastního syna."

Gaborn zavřel oči. Zoufalství v jejím hlase ho udeřilo jako sekera.

Nemohl si tohle dítě vyvolit. Připadalo mu to příliš kruté. To je šílené, pomyslel si. Pokud si ho vyvolím, kolik tisíc dalších matek mě požádá o to samé? Deset tisíc nebo sto

tisíc? Ale co když si ho nevyvolím, a přitom má Molly pravdu? Co když ho svým jednáním odsuzuji k smrti?

„Má to dítě jméno?“ zeptal se Gaborn, neboť v některých zemích se bastardům jména nikdy nedávala.

„Říkám mu Verrin, jako se jmenoval jeho otec,“ opáčila Molly.

Gaborn se na dítě zahleděl, pohlédl za jeho sladkou tvářičku a hladkou kůži, do jeho malé mysli. Nebylo tam moc co vidět – jen několik základních potřeb. Dítě mělo radost, že nemá hlad, a že cítí teplo matčina těla. Líbilo se mu, jak mu matka před spaním sladce zpívá. Nechápal však svou matku jako osobu, zatím ji ani nemiloval způsobem, jakým ona milovala jeho.

Potlačil vzlyk. „Verrine Drinkhame,“ řekl a pozvedl levou ruku, „volím si tě. Volím si tě pro Zemi. Ať tě země uzdraví. Ať tě země ukryje. Ať tě země přijme za svého vlastního.“

Gaborn cítil, jak se mezi ním a dítětem utváří pouto.

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo,“ řekla Molly. Její oči se blyštěly slzami. Otočila se a zamířila k hradu Groverman, připravená ujít dvě stě mil domů.

Jakmile tak učinila, ucítil Gaborn mocný záchvěv strachu; Země ho varovala, že je Molly v nebezpečí. Pokud se vydá na jih, zemře. Ať už ji někde přepadnou bandité nebo padne únavou z dlouhé cesty nebo ji potká nějaký jiný, horší osud, zemře. Přestože však nevěděl, jakého druhu je nebezpečí, které jí hrozí, jeho varovný pocit byl stejný jako v den otcovy smrti.

Molly, pomyslel si Gaborn, tím směrem leží smrt. Otoč se a jdi do hradu Sylvaresta.

Zastavila se uprostřed kroku, otočila k němu své modré oči a tázavě na něj pohlédla. Na půl vteřiny zaváhala, a pak se obrátila a vyrazila na sever k hradu Sylvaresta, jako by měla v patách ničitele.

Gabornovy oči se při tom pohledu naplnily slzami vděčnosti.

„Dobré děvče," zašeptal. Bál se, že jeho varování neuposlechne, nebo že ho uposlechne jen pomalu a váhavě.

Gabornův Den, sedící na bílé mule, se střídavě díval na krále a na dívku. „Ty jsi ji dokázal obrátit myšlenkou?"

„Ano."

„Cítil jsi na jihu nebezpečí?"

„Ano," zopakoval Gaborn, kterému se nechtělo vyjadřovat převeliký pocit strachu, který ho zaplavil. „Přinejmenším nebezpečí pro ni."

Pak se obrátil k Binnesmanovi a řekl. „Nevím, jestli to dokážu vydržet. Nečekal jsem, že to bude takové."

„Není osudem Krále Země, aby nosil lehká břemena," poznamenal Binnesman. „Říká se, že po bitvě u Caer Faelu, nebyla na těle Erdena Geborena žádná viditelná zranění. Někteří si myslí, že zemřel na zlomené srdce."

„To jsi mě opravdu uklidnil," řekl Gaborn sardonicky. „Chci to dítě zachránit, ale nevím, jestli jsem mu teď pomohl nebo uškodil."

„Možná, že nezáleží na ničem, co uděláme," řekl Binnesman, jako by byl připraven přijmout vědomí, že ani jejich sebevětší snaha lidstvo nezachrání.

„To si rozhodně nemyslím," nesouhlasil Gaborn. „Musím věřit, že má smysl bojovat. Ale jak mohu zachránit všechny lidi?"

„Zachránit všechny lidi?" zopakoval Binnesman. „To je nemožné."

„Pak musím vymyslet, jak zachránit aspoň většinu." Gaborn pohlédl na svého Dne, historika, který ho následoval už od dětství.

Učenec měl na sobě prostou hnědou róbu a z vyhublé tváře na krále hleděly nemrkající oči. Když se na něj však Gaborn zahleděl, Den provinile sklopil zrak.

Gaborn měl pocit, že Den by ho mohl varovat před zdrojem toho nebezpečí, kdyby jen chtěl.

Den se však už před dávnou dobou vzdal svého jména i své vlastní identity ve službě Časovládců. Ten nepromluví.

Přestože byli Dnové zasvěceni Časovládcům a předpokládalo se, že se nebudou míchat do záležitostí lidí, Gaborn slyšel o některých, kteří svou přísahu porušili.

Gaborn věděl, že daleko na severu, v opatství, které stojí na ostrovech za královstvím Orwynne, žije další Den – ten, který dal Gabornovu společníkovi odkaz rozumu, a který od něj obdržel stejný odkaz na oplátku. Oba Dnové proto nyní sdíleli jedinou mysl – což bylo břímě, které nesli jen Dnové, neboť u obyčejných lidí mohlo vést k šílenství.

Gabornův Den se nazýval „svědek“ a byl pověřen, aby Gaborna sledoval a aby naslouchal jeho slovům. Jeho společník „písař“ zaznamenával všechny Gabornovy skutky až do jeho smrti. Až Gaborn zemře, bude publikována kniha o jeho životě.

A protože písaři žili všichni pohromadě, sdíleli informace. Věděli vše, co se událo mezi Runovládci.

Proto měl Gaborn pocit, že toho Dnové vědí až příliš, ale oni nebyli ochotni sdílet svou moudrost s někým zvenčí.

Binnesmanovi neunikl obviňující pohled, který Gaborn upíral na učence, a nahlas se zamyslel: „Kdybych si vybíral semena, která zachráním pro svou zahradu pro příští rok, nevím, jestli bych se snažil zachránit většinu, nebo jen ta nejlepší.“

DVĚ: ZVLÁŠTNÍ SPOLUNOCLEŽNÍCI

Vesnice Hay uprostřed Mystarie nebyla vůbec ničím zajímavá, ale měla hospodu a hospoda byla to jediné, po čem Roland toužil.

Přijel do vesnice kolem půlnoci a neprobudil ani jediného ze psů. Nebe na vzdáleném jihozápadě mělo barvu ohně. Před hodinou se Roland setkal s jedním z královských dalekovidců, s mužem, který měl půl tuctu odkazů zraku, a který mu řekl, že vybuchla sopka. Roland byl však příliš daleko, než aby slyšel výbuch. Světlo ohně se však odráželo od sloupu kouře a popela. Vzdálená hranice se přidávala ke světlu hvězd a noc byla proto nadpřirozeně jasná.

Vesnice sestávala z pěti kamenných budov s doškovými střechami. Hostinský choval prasata, která ryla kolem jeho dveří. Když Roland sesedl, vepři se vzbudili a vyškrábali se na nohy. Čenichali a moudře na něj pomrkávali. Roland zabušil na dubové dveře a prohlédl si symbol Hostenfestu, který na nich byl přibitý – dřevěnou sošku Krále Země v zelených cestovních šatech a s korunou dubových listů na hlavě. Místo obvyklé hole měl Král Země v ruce kytici fialového tymiánu.

Tlustý hostinský, který mu otevřel, měl na sobě zástěru tak špinavou, že si v ničem nezadala s jeho prasaty. Roland se v duchu zapřísáhl, že ještě před úsvitem bude na hony odtud. Teď se však chtěl vyspat, a proto si zaplatil pokoj.

Protože pokoje byly plné poutníků prchajících ze severu, nezbylo mu, než sdílet postel s rozložitým chlapíkem, který smrděl po česneku a medovině.

Pokoj byl alespoň suchý, což se o zemi venku rozhodně říct nedalo. Proto se Roland uložil na postel vedle něj, strčil do něj, aby přestal chrápat a pokusil se usnout.

To se mu bohužel nepodařilo. Veliký chlapík se během dvou minut otočil zpátky a začal Rolandovi hlasitě chrápat do ucha. Ve spánku přehodil přes Rolanda nohu a po chvíli dokonce i ruku. Měl velice silný stisk, jako někdo, kdo přijal odkazy síly.

Roland výhružně zašeptal. „Nech toho nebo ti tu ruku useknu.“

Obr, který měl plnovous tak hustý, že by zahanbil i vzdálený heredonský Dunnwood, se probudil a mžouravě se na Rolanda zahleděl.

„Promiň!“ omluvil se po chvíli. „Myslel jsem si, že jsi moje žena.“ Převalil se na druhý bok a okamžitě začal pochrupovat.

Roland pokrčil rameny, otočil se a znovu se pokusil usnout. O hodinu později se však obr znovu převalil k němu a začal Rolandovi chňapat po hrudi. Roland se probudil a uštědřil mu ostrý úder loktem.

„Zatraceně, ženská!“ zasténal chlapík ze spánku a s odfukováním se převalil. „Ty jsi samá kost.“

Roland si slíbil, že příští noc se vyspí mezi kameny na poli.

Pak ho znovu začal přemáhat spánek.

Opět byl vyrušen chlapíkovou paží. Ten hňup se ho pokoušel políbit na čelo.

Oknem ze slabého pergamenu dovnitř prosvítalo matné ranní světlo. Ten chlap měl pořád zavřené oči a spal.

„Promiň,“ řekl Roland, popadl ho za vousy a vší silou za ně zatahal. Pak ho vší silou odstrčil. „Obdivuji muže, kteří dokáží dát najevo své city, ovšem ne, když je dávají najevo mně.“

Chlapík otevřel krví podlité oči a na půl vteřiny se na Rolanda zahleděl. Ten očekával další ponížení omluvu.

Obr však místo toho vyděšeně pobledl. „Borenson?“ vykřikl a dokonale se probudil. Neobyčejně rychle pohnul svými třemi sty librami váhy a vystrašeně se od Rolanda odsunul co nejdál, jako by se bál, že se na něj vrhne. „Co tady děláš?“

Byl to obrovitý muž s černými vlasy a se značnou porcí šedin. Roland ho nepoznával. Ale koneckonců, spal jsem celých dvacet jedna let, pomyslel si. „My se známe?“ zeptal se Roland, žádaje tak chlapíka, aby se mu představil.

„Jestli se známe? Málem jsi mě zabil, i když musím připustit, že jsem si to zasloužil. Byl jsem tehdy hlupák. Ale změnil jsem chování, a teď už jsem hlupák jen napůl. Nepamatuješ si mě? Baron Poll!“

Roland se s tím chlapíkem nikdy nesetkal. Plete si mě s mým synem, Ivarianem Borensonem, uvědomil si Roland vzápětí. Se synem, o kterém jsem se dozvěděl, až když jsem se probudil ze svého dlouhého spánku.

„Aha, baron Poll!“ řekl Roland nadšeně a čekal, že baron si brzy sám uvědomí svou chybu. Nezdálo se mu pravděpodobné, že by se mu syn příliš podobal, že by měl stejné rudé vlasy a bledou kůži jako otec. Chlapcova matka byla poměrně snědá. „Rád tě vidím.“

„Jsem opravdu rád, že se na to díváš takhle. Takže všechno, co se událo, je zapomenuto? Odpouštíš mi… že jsem ti ukradl peněženku?“

„Co se mě týká, jako bychom se nikdy nesetkali,“ prohlásil Roland.

Baron Poll se zatvářil udiveně. „Musíš být v hodně velkorysé náladě… po všech těch podrazech, které jsem na tebe udělal. Myslím, že jen díky jim jsi se stal vojákem. Vlastně by se dalo říct, že jsi mým dlužníkem, že ano?“

„Aha, ty podrazy,“ zazněl Rolandův hlas ozvěnou. Byl stále udivenější, že ten chlapík si neuvědomil, že nemluví s Borensonem. O svém synovi věděl jediné: že je kapitánem

královské gardy. „To nic nebylo. Pochopitelně jsem ti oplatil stejným, že ano?“

Baron Poll na Rolanda zíral, jako by se dočista zbláznil. Roland si uvědomil, že mu jeho syn zřejmě stejným neoplatil. „No…“ řekl nakonec Poll podezíravě, „jsem rád, že jsme se nakonec usmířili. Ale… co děláš tady? Myslel jsem, že jsi odešel na sever do Heredonu.“

„Běda, král Orden je mrtev,“ řekl Roland smutně. „Raj Ahten se s ním střetl u Longmotu. Došlo tam k bitvě, ve které padlo tisíce mužů.“

„A co princ?“ zeptal se Poll a jeho tvář pobledla.

„Pokud vím, má se dobře,“ odvětil Roland.

„Pokud víš? Vždyť jsi jeho osobní strážce!“

„Proto tak spěchám, abych se k němu mohl vrátit,“ řekl Roland a seskočil z postele. Přehodil si přes ramena svůj plášť z medvědí kůže a natáhl si těžké boty.

Baron Poll také nadzvedl obrovitou hmotu svého těla a nechápavě na něj hleděl. „Kde máš sekeru? A luk? Neříkej mi, že cestuješ beze zbraní!“

„Je to tak.“ Roland spěchal, aby se dostal do Heredonu. Neměl ještě čas koupit si zbraně a až minulé noci se dozvěděl, že by je mohl potřebovat, neboť začal potkávat uprchlíky směřující na sever.

Baron Poll na něj zíral čím dál udiveněji. „Víš, že před šesti dny padl hrad Crayden a také hrad Fells a pevnost Tal Dur? A Raj Ahten před dvěma dny zničil Tal Rimmon, Gorlane a Aravelle. Na Carris pochoduje dvě stě tisíc Raj Ahtenových mužů, kteří se k němu dostanou zítra za úsvitu. A ty tím směrem cestuješ beze zhraní?“

Roland věděl jen málo o tom, jak vypadá země kolem něj. Neuměl číst a nevyznal se v mapách a až dosud nikdy nebyl dál než deset mil od svého domova ve Dvorech Přílivu. Věděl jedině to, že hrady Crayden a Fells brání průsmyky na západní hranici Mystarie. Nikdy neslyšel o pevnosti Tal Dur, ale věděl o hradech, které byly zničeny na severu.

„Dostanu se do Carrisu před nimi?“ otázal se.

„Máš rychlého koně?“

Roland přikývl. „Má odkazy odolnosti, síly a metabolismu.“ Bylo to nádherné zvíře, takové, na jakých jezdili královští poslové. Když byl na cestě týden, potkal Roland koňského handlíře a koupil od něj koně za peníze, které zdědil, zatímco spal.

„Pak bys měl snadno urazit sto mil za den,“ řekl baron Poll. „Ale cesty jsou poslední dobou zrádné. Všude se potloukají Raj Ahtenovi vrazi.“

„Co se dá dělat,“ opáčil Roland. Doufal, že ho jeho kůň odnese až k Carrisu. Otočil se k odchodu.

„Poslouchej, takhle přece nemůžeš pokračovat v cestě,“ řekl baron Poll. „Vezmi si mé zbraně a zbroj – cokoli chceš.“ Pokývl hlavou k rohu místnosti. Kyrys barona Polla byl opřený o zeď spolu s velikou sekerou, mečem velikým jako dospělý člověk a krátkým mečem.

Kyrys byl tak široký, že by se do něj Roland vešel dvakrát a pochyboval, že by ten obrovitý meč dokázal vůbec zvednout, natož s ním ještě šermovat. Roland býval řezníkem. Sekera nebyla větší než nástroje, které používal k porcování velikých kusů masa, ale pochyboval, že by s takovouto zhraní dokázal zacházet v boji muže proti muži. Ale byl tu ještě krátký meč. Nebyl o mnoho větší než dobrý dlouhý nůž. Roland však nechtěl takový dar získat klamem.

„Barone Polle,“ omluvil se, „obávám se, že jsi se spletl. Mé jméno je Roland Borenson. Nejsem členem královské gardy. Pleteš si mě s mým synem.“

„Cože?“ vykřikl baron Poll. „Borenson, kterého jsem znal, byl bastard bez otce. Každý to říkal. Nemilosrdně jsme ho kvůli tomu týrali!“

„Každý člověk má otce,“ odvětil Roland. „Během posledních jednadvaceti let jsem sloužil jako Zasvěcenec v Královské věži, protože jsem se ve prospěch krále vzdal metabolismu.“

„Ale všichni říkali, že jsi mrtvý! Ne, počkej… teď už si vzpomínám: říkali, že jsi byl zločinec, vrah, kterého popravili dřív, než se tvůj syn narodil!“

„Nepopravili mě,“ namítl Roland, „i když matka mého syna by si to možná přála.“

„Hm, na tu harpyji si moc dobře vzpomínám,“ řekl baron Poll. „Řekl bych, že často přála smrt všem mužům. I mě myslím proklínala.“ Baron Poll náhle zrudl a zmlkl. „Měl jsem to poznat hned,“ řekl po chvíli. „Vypadáš příliš mladě. Borenson, kterého znám, má sám odkazy metabolismu a podle toho také stárne. Za posledních osm let zestárnul o víc než o dvacet. Kdybyste vy dva stáli vedle sebe, myslím, že byste vypadali jako otec a syn – až na to, že on by vypadal jako otec a ty jako syn.“

Roland pokývl hlavou. „No tak to vidíš.“

Obočí barona Polla se zamyšleně srazilo u kořene nosu. „Jedeš se podívat na svého syna?“

„A vstoupit do služby krále,“ doplnil Roland.

„Nemáš žádné odkazy,“ doplnil Poll. „Nejsi voják. Nikdy se nedostaneš do Heredonu.“

„Možná ne,“ souhlasil Roland.

Zamířil ke dveřím.

„Počkej!“ vykřikl za ním Poll. „Nech se klidně zabít, jestli chceš. Ale neměl bys to svým vrahům ulehčovat. Alespoň si vezmi zbraň.“

„Díky,“ odvětil Roland a vzal si krátký meč. Neměl opasek, na který by si mohl zavěsit pochvu, a tak si meč zastrčil pod košili.

Baron Poll si odfrkl, zjevně nespokojen s jeho výběrem zbraně. „Nemáš za co. Hodně štěstí.“

Baron Poll vstal z postele a potřásl si s Rolandem rukou. Měl neuvěřitelně silný stisk. Roland mu rukou potřásl co nejsilněji, jako by i on sám měl odkaz síly. Díky rokům práce s nožem měl silná zápěstí. Dokonce i po dlouhém spánku měl paže stále ještě pevné a silné.

Spěchal dolů po schodech. Nálevna byla plná lidí. U některých stolů se shromáždili sedláci spěchající na jih, zatímco pážata, která mířila na sever se svými pány, seděla u jiných. Většina pážat si ostřila čepele mečů nebo olejovala kůži či kroužkovou zbroj. Na židličkách u baru sedělo

několik šlechticů, oděných jen v tunikách a kožených prošívanicích, které nosili pod zbrojí.

Vůně čerstvého chleba a masa byla natolik lákavá, že se Roland rozhodl porušit své rozhodnutí odjet odsud hladový. Sedl si na volnou stoličku u pultu. Dva rytíři vedle něj se zuřivě přeli o tom, jak moc se má krmit válečný kůň před bitvou. Jeden z nich na Rolanda kývnul, jako by ho vybízel, aby se připojil k jejich hovoru. Rolanda napadlo, jestli ho ten člověk nezná, nebo jestli ho nepovažuje za šlechtice, protože má na sobě nový plášť z medvědí kůže, novou tuniku a nové boty. Roland věděl, že je oblečen jako šlechtic. Brzy však zaslechl, jak jedno páže šeptá jméno Borenson.

Hostinský mu přinesl čaj s medem, vonící pecen čerstvého chleba a pořádný kus kouřícího hovězího. Roland se pustil do jídla a vrátil se k událostem minulého týdne. Dnes to bylo už podruhé během jediného týdne, kdy se probudil polibkem…

Před sedmi dny ucítil na tváři dotek – něžný, jemný dotek, jako by mu po tváři lezl pavouk – a s bušícím srdcem se prudce vzbudil.

Velmi ho udivilo, když zjistil, že se nalézá v tmavé místnosti, a přestože je den, leží na posteli. Stěny byly z mohutného kamene a matrace jeho lůžka byla vycpaná peřím a slámou. Okamžitě poznal, kde je, podle vůně moře. Venku slyšel křik racků a hukot příboje, který se tříštil o hráze a starobylé kamení základny věže. Protože svému králi odkázal metabolismus, spal dlouhé roky. Navzdory tomu však i ve spánku cítil mořské vlny narážející o pobřeží během bouře a otřásající samotnou věží.

Nacházel se v Modré věži, několik mil na východ od Dvorů Přílivu, v Korálovém moři.

Malá komnata, kterou obýval, byla překvapivě bezútěšná, téměř jako hrobka: žádný stůl či židle, žádná tapiserie ani koberce. Žádné šatníky, skříně či věšáky. Nebyl to pokoj, ve kterém by mohl člověk žít, pouze spát po nekonečné věky. Kromě postele a Rolanda byla v malé místnosti jen mladá žena, která byla skloněná nad postelí, a která měla vedle

nohy vědro s vodou. Viděl ji v matném světle, jež dovnitř pronikalo oknem pokrytým solí. Dokázal však rozeznat, že je hezká, že má bleděmodré oči a vlasy barvy slámy. Měla v nich vetknutou kytici sušených fialek. A byl to právě dotek jejích dlouhých vlasů na tváři, co ho probudilo.

Její obličej zrudl studem a dívka ustoupila o krok zpátky. „Odpusť mi," řekla a hlas se jí zachvěl. „Paní Hetta mi přikázala, abych tě umyla." Na obranu pozdvihla mokrý hadr, jako by chtěla prokázat své dobré úmysly.

Vlhkost na rtech však Rolandovi nechutnala jako po nějakém hadru, ale po dívčím polibku. Možná ho skutečně přišla umýt, ale její činnost pak začala nabírat úplně jiný směr.

„Dovedu vám někoho na pomoc," řekla a odhodila hadr do vědra. Napůl se otočila a začala odcházet.

Roland ji uchopil za zápěstí rychlostí útočící kobry. Právě proto, že byl tak rychlý, byl přinucen dát svůj metabolismus do služeb králi.

„Jak dlouho jsem spal?" zeptal se úpěnlivě. V ústech měl hrozné sucho a slova ho škrábala v hrdle. „Jaký je rok?"

„Rok?" zeptala se mladá žena a nesnažila se mu vytrhnout. Držel ji jen zlehka. Kdyby chtěla, mohla by se mu snadno vyškubnout, ale ona se rozhodla zůstat. Zachytil její vůni: záchvěv šeříkové vůně z jejích vlasů – nebo to možná byla vůně sušených fialek. „Je dvacátý druhý rok vlády Mendellase Drakena Ordena."

Ta zpráva ho nepřekvapila, ale přesto ho její slova zasáhla jako úder. Dvacet jedna let. Je to už dvacet jedna let od chvíle, kdy jsem dal odkaz metabolismu do služeb králi. Dvacet jedna let spánku na tomhle lůžku, zatímco sem občas přicházely mladé ženy, aby mě umyly nebo nakrmily vývarem, a zjistily, jestli ještě dýchám.

Dal svůj odkaz mladému válečníkovi, seržantovi jménem Drayden. Během těch jedenadvaceti let Drayden zestárl o více než čtyřicet let, zatímco Roland spal a stěží zestárnul o jediný den.

Rolandovi připadalo, že od chvíle, kdy klečel před Draydenem a mladým králem Ordenem, uplynula jen chvilička. Kouzelníci zpívali ptačími hlasy, přitiskli mu na hruď magická železa a žádali jej o odkaz. Pocítil nevýslovnou bolest tyčí, cítil, jak se mu chlupy a maso na hrudi pálí, pocítil nesmírnou únavu a smutek. Vykřikl v bolesti a hrůze, a pak už si na nic nepamatoval.

Protože byl teď vzhůru, věděl, že Drayden je mrtvý. Když dal člověk někomu svůj odkaz, a ten, kdo jej obdržel, posléze zemřel, vrátil se odkaz Zasvěcenci. Jestli Drayden zemřel v boji nebo v posteli, to Roland netušil. Teď však byl Roland jedním ze Vzkříšených, a proto věděl, že je Drayden určitě mrtvý.

„Měla bych jít," řekla dívka a trošku sebou cukla.

Roland ucítil na předloktí dotek jejích měkkých vlasů. Měla na tváři dva pupínky, ale bylo jisté, že z ní jednou vyroste krásná žena.

„Vyschlo mi v ústech," řekl Roland a nepustil ji.

„Přinesu vodu," slíbila. Přestala se cukat – jako by předstírala, že doufá, že ji pustí.

Roland uvolnil stisk, ale upřeně se jí díval do obličeje. Byl hezký, mladý muž – s dlouhými rudými vlasy, vzadu svázanými, silnou bradou, pronikavýma modrýma očima a svalnatým tělem.

„Když jsi mě před chvílí líbala ve spánku," zeptal se, „bylo to proto, že chceš mě, nebo jsi přitom myslela na nějakého jiného muže?"

Dívka se vyděšeně zachvěla, a pak se podívala k malým dřevěným dveřím Rolandovy komnaty, jako by se chtěla přesvědčit, že jsou zavřené. Stydlivě sklopila hlavu a řekla: „Na tebe."

Roland si prohlížel její tvář. Pár pih, rovná ústa, hezký nos. Dostal sto chutí jí políbit hned za levé ucho.

Dívka začala povídat, jen aby zaplnila ticho. „Umývám tě už od svých deseti let. Já… jsem se za tu dobu naučila znát tvé tělo. Máš ve tváři laskavost a krutost a krásu. Často jsem přemýšlela, jaký jsi asi člověk a doufala jsem, že se probudíš

dřív, než se vdám. Jmenuji se Sera, Sera Crier. Můj otec, matka i sestry zemřeli při sesuvu půdy, když jsem byla malá, a od té doby sloužím tady ve věži.“

„Víš vůbec, jak se jmenuji?“ zeptal se jí Roland.

„Borenson. Roland Borenson. Každý ve věži tě zná. Jsi otcem kapitána královské gardy. Tvůj syn slouží jako osobní strážce prince Gaborna.“

Roland se zamyslel. Nevěděl o tom, že má syna. Když však dával odkaz, měl mladou ženu, která už teď bude stará. Když se vzdával metabolismu, netušil, že nosí jeho dítě.

Napadlo ho, jestli dívka mluví pravdu. Přemýšlel nad tím, proč ho vlastně přitahuje. „Takže mé jméno znáš,“ řekl. „Víš také, že jsem vrah?“

Děvče se ustrašeně stáhlo.

„Zabil jsem člověka,“ přiznal Roland. Napadlo ho, proč jí to vlastně říká. Ale přestože ten člověk zemřel už před dvaceti lety, pro Rolanda to byla teprve chvilka a on si stále ještě dobře pamatoval, jaký to byl pocit, když držel v rukou jeho střeva.

„Jsem si jistá, že jsi měl dobrý důvod.“

„Nachytal jsem ho v posteli s mou ženou. Rozřízl jsem ho jako rybu, ale už když jsem to dělal, napadlo mě, proč vlastně. Náš sňatek byl dohodnutá záležitost a moc nám to spolu neklapalo. Mně na ní nezáleželo a ona mě nenáviděla. Toho člověka jsem vlastně zabil zbytečně. Myslím, že jsem to udělal, abych ublížil jí. Já nevím.

Dlouhá léta jsi přemýšlela, jaký vlastně jsem, Sero. Teď už to víš?“

Sera Crier si olízla rty. Teď se začala třást. „Kdokoli jiný by za takový čin přišel o hlavu. Král si tě musel oblíbit. Možná, že i on pod tvou maskou krutosti spatřil laskavost.“

„Já pod ní vidím jen bezútěšnost a hloupost,“ odvětil Roland.

„A krásu.“ Sera se k němu naklonila, aby ho políbila na rty. Roland nepatrně odvrátil hlavu.

„Sám jsem se odevzdal,“ řekl.

„Se ženou, která tebou pohrdla a sdílela lože s někým jiným," odvětila Sera. Roland cítil jistotu, že dívka ví, o čem mluví, když se zmiňuje o jeho ženě. To ho naplnilo smutkem. Ta dívka byla další dcerou řezníka – a měla rozum ostřejší než nože jejího otce. Považovala ho za hloupého, on ji považoval za krutou.

„Ne," odvětil s pocitem, že dívka nevidí hlubší pravdu. „Neodevzdal jsem se své ženě, ale svému králi."

Roland se posadil na lůžku a zahleděl se na své nohy. Neměl na sobě nic jiného než tuniku – příjemný oděv z kvalitní rudé bavlny. Ne staré pracovní šaty, které měl na sobě před jedenadvaceti lety, kdy se vzdal odkazu.

Sera mu přinesla kalhoty a pár bot z jehněčí kůže. Pak mu pomohla se obléknout přestože Roland žádnou pomoc nepotřeboval. Ještě nikdy se necítil tak dokonale odpočatý.

* * *

Přestože dnes to bylo podruhé během týdne, kdy se Roland probudil polibkem, rty Sery Crier mu chutnaly mnohem lépe než rty barona Polla.

Zatímco Roland jedl, předními dveřmi vstoupil do hostince mladý rytíř ve zbroji. „Borensone!" vykřikl na pozdrav. V tu chvíli ze schodů sestoupil také baron Poll a zastavil se na odpočívadle. „A baron Poll!" dodal rytíř překvapeně.

Místnost náhle ožila. Dva šlechtici vedle Rolanda se vrhli na podlahu. Rytíř u dveří vytasil meč. Panoši v rohu začali vykřikovat různé variace na téma „Dojde k boji!" „Chystá se bitka!" Jeden z panošů převrhl stůl a skryl se za ním jako za barikádu. Děvče, které obsluhovalo sedláky, upustilo košík s čerstvým chlebem a začalo prchat s křikem. „Baron Poll a sir Borenson jsou ve stejné místnosti!" Hostinský vyběhl z kuchyně, v obličeji byl bílý jako křída a začal se zmateně rozhlížet, jako by si nebyl jistý, který kus nábytku by zachránil nejraději.

Kamkoli se Roland podíval, všude viděl vyděšené tváře.

Baron Poll stál klidně na odpočívadle, studoval celou scénu a na rtech mu pohrával pobavený úsměv.

I Roland cítil pobavení. Hrozivě se zamračil, vytasil krátký meč a výhružně pohlédl na barona Polla. Pak rozsekl bochník chleba na dvě poloviny a zarazil meč do pultu. Všichni v místnosti upřeli oči na chvějící se meč, trčící z dřevěné desky pultu.

„Zdá se, že se stolička vedle mě uprázdnila, barone Polle," řekl Roland. „Možná by ses rád ke mně připojil na snídani."

„Proč ne, děkuji," řekl baron Poll zdvořile. Došel ke stoličce, posadil se, vzal si chléb a uřízl si kus hovězího. Ostatní návštěvníci vydechli úžasem.

Kdybychom já a baron Poll byli ropuchy, které by poletovaly po místnosti jako kolibříci a dlouhými jazyky chytaly mouchy, nebyli by ostatní návštěvníci o nic udivenější než jsou teď, pomyslel si Roland.

„Ale vy se nesmíte jeden k druhému dostat blíž než na vzdálenost padesát leguí – je to příkaz samotného krále!" vykoktal vyděšený mladý rytíř.

„Pravda," odvětil baron Poll pobaveně. „Ale minulou noc jsme se Borenson a já dostali shodou okolností do té samé postele. A musím přiznat, že jsem nikdy neměl lepšího spolunocležníka."

„Ani já," připojil se Roland. „Žádný muž nedokáže zahřát záda tak dobře jako baron Poll. Je veliký jako kůň a horký jako kovářská výheň. Domnívám se, že by za chladné noci dokázal zahřát celou vesnici. Na nohou mu můžete smažit ryby a na zádech péct chleba."

Každý na ně zíral, jako by byli z jiného světa. Roland a baron Poll se nahlas pustili do diskuse o takových závažných záležitostech, jako je počasí, jak nedávné deště zhoršily revma Pollovy tchýně, jaké je nejlepší koření a tak podobně.

Všichni je ostražitě pozorovali, jako by čekali, že se jejich rozhovor každou chvíli zvrhne v boj na život a na smrt.

Borenson nakonec barona Polla poplácal po zádech a vyšel ven do světla časného rána. Na polích stály řady panáků a v tomto pozdním létě vyrostlo překvapivě mnoho slunečnic. Cesta vedoucí z města se vinula v záplavě žluti a hnědi. Byla zde úrodná země a v létě zde vyrostla bohatá a svěží tráva, kterou však nyní slunce vysušilo doběla.

Před hospodou se rochnila prasata. Nijak se před Rolandem neostýchala a ryla mu v zemi u nohou. Roland čekal, zatímco čeledín odspěchal přivést mu koně.

Zahleděl se na nebe. Vzduch byl vlhký a plný chuchvalců ranní mlhy. V mlze se vznášel vulkanický popel připomínající sněhové vločky.

Před hospodu vyšel i baron Poll a chvíli se rozhlížel kolem sebe a prohraboval si plnovous. „Tuším v tom výbuchu sopky nějakou neplechu a mocnou magii," předpověděl. „Slyšel jsem, že Raj Ahtena doprovázejí ohňotvůrci. Napadá mě, jestli za tím výbuchem nestojí oni?"

Roland považoval za nepravděpodobné, že by ohňotvůrci měli něco společného s vulkánem. Vybuchl daleko na jihu a Raj Ahtenovi vojáci v současné době pochodovali na Carris, sto mil na sever. Přesto to však nešlo vyloučit.

„Co je to za králův příkaz?" zeptal se Roland. „Proč se nesmíš k mému synovi přiblížit na padesát mil?"

„Ale, o nic nejde," baron Poll se znechuceně zašklebil. „Je to starý příběh. Povyprávěl bych ti ho, ale myslím, že o něm stejně brzy uslyšíš zpívat nějakého minstrela. Ti ho většinou podávají poměrně pravdivě." Baron Poll sklopil zrak a otřepal si z pláště kousky popela, které mu tam uvízly. „Posledních deset let jsem žil ve smrtelné hrůze z tvého chlapce." Rolanda napadlo, co by jeho syn asi udělal, kdyby se v náruči toho chlapa probudil on. „Ale těžké časy mohou i z těch největších nepřátel učinit přátele, že ano? A lidé se mohou měnit, je to tak? Popřej svému synovi ode mě všechno nejlepší, jestli ho najdeš."

Jeho výraz Rolanda prosil za odpuštění, které by mu Roland s radostí udělil, ale nemohl mluvit za svého syna. „Vyřídím," slíbil.

V dáli na špinavé cestě směrem na jih se k severu řítilo padesát rytířů a k oběma společníkům doléhalo dunění kopyt jejich válečných koní.

„Možná, že tvá cesta na sever nakonec nebude tak nebezpečná," poznamenal baron Poll. „Ale važ má slova. Střež se Carrisu."

„Cožpak ty nemíříš na sever? Myslel jsem, že pojedeš se mnou."

„No nevím," baron Poll si odplivl do prachu. „Jedu špatným směrem. Mám před Carrisem letní sídlo a má žena po mně chce, abych odtamtud odvezl pár cenností, než je uloupí Raj Ahtenovi muži. Pomáhám služebníkům strážit vůz."

To vypadalo zbaběle, ale Roland nic neřekl.

„Ano," pokračoval baron Poll. „Vím, co si asi myslíš. Ale nadcházející boj se bude muset obejít beze mne. Až do minulého podzimu jsem měl dva odkazy metabolismu. Pak však zemřeli někteří moji Zasvěcenci. Mám pocit, že jsem příliš starý a tlustý na skutečný boj. Zbroj mi nesedí o nic víc než podprsenka mé ženě."

Jeho slova zněla hluše. Na baronovi bylo vidět, že by se boje rád zúčastnil, ale bojí se. Nevypadal na víc než na čtyřicet. Jestli měl deset let Zasvěcence, chronologicky mu teď bude dvacet let. Rolandův věk.

„Bitvu u Carrisu můžeme minout," nabídl mu Roland. „Najdeme si nějakou menší, která ti bude lépe vyhovovat. Pojeď se mnou."

„Chachacha," rozchechtal se baron Poll. „Osmdesát mil do Heredonu? Když už ti nezáleží na svém ani na mém zdraví, mohl bys mít aspoň soucit s mým ubohým koněm!"

„Služebníci se o tvůj poklad dobře postarají. Nepotřebují tvůj dohled."

„Ale moje žena má jazyk ostrý jako břitvu! Lepší je rozhněvat Raj Ahtena než ji."

Před hospodu vyšla děvečka, která se chvíli rozhlížela mezi slepicemi zobajícími zrní na zemi, a pak zkušeně jednu z nich popadla pod krkem. „Ty půjdeš se mnou. Lord

Collinsward touží po tvé společnosti na snídani.“ Zakroutila slepici krkem a už když se vracela zpět do hospody, začala jí škubat peří.

Rytíři z jihu za pár chvil dorazili k vesnici a zamířili přímo ke stájím. Zřejmě si tu chtěli odpočinout, získat čerstvé zprávy a postarat se o koně.

Když čeledín přivedl Rolandovi jeho koně, Roland nasedl a dal mu malou minci. Klisna byla odpočatá a dobře nažraná. Měla nazrzlou hřívu a na nohách a na čele bílé skvrnky. Vypadala, že se těší na rychlý cval chladným ranním vzduchem. Roland se vydal po cestě mezi poli, na kterých se válela mlha.

Zhluboka do sebe nasál vzduch. Na severu byla Raj Ahtenova armáda – armáda, o které se říkalo, že v ní jsou čarodějové, Neporazitelní, ledoví obři a děsiví váleční psi.

Nemohl si pomoci a začal myslet na to, jak nespravedlivý je někdy život. Ta ubohá slepice tam u hospody nedostala vůbec žádnou šanci a bez varování zemřela.

O chvíli později, zatímco se zaobíral podobnými myšlenkami, uslyšel za sebou zvuk koňských kopyt.

Ohlédl se v obavě, zda ho nepronásleduje zloděj či vrah. Jel skrze hustou mlhu a stěží viděl na sto stop kolem sebe.

Sjel z cesty, sáhl po jílci meče a v tu chvíli se z mlhy vynořil stín.

Byl to baron Poll, který na svém koni nadskakoval jako pytel sena. „Rád tě zase vidím!“ vykřikl tlustý rytíř a poposedl si. Přestože od vesnice to ještě nebylo příliš daleko, chudák baronův kůň měl v očích hrůzu, neboť již věděl, co ho čeká.

„Cožpak nejedeš na jih se svým pokladem?“ zeptal se Roland.

„Kašlu na poklad. Ať ho moji služebníci třeba naházejí do vody! Ať to s mou ženou vyřídí oni!“ prohlásil baron Poll. „Měl jsi pravdu. Lepší zemřít mladý, dokud člověku v žilách koluje horká krev, než umírat stářím a přemírou sádla!“

„To jsem nikdy neřekl,“ namítl Roland.

„No a? Viděl jsem ti to na očích, hochu.“

Roland pustil jílec meče. „No, když jsou mé oči tak výřečné, mohu alespoň nechat odpočívat svůj jazyk.“ S těmito slovy pobídl koně a vyrazil do mlhy.

TŘI: HOSTENFEST

Myrima se ráno probudila se slzami v očích. Otřela si je a zůstala ležet se zvláštním pocitem melancholie, který ji během posledních tří dnů přepadal každé ráno. Nebyla si jistá, proč se probouzí s pláčem.

Neměla by se tak cítit. Byl poslední den Hostenfestu – den velikých oslav – a měl by to být nejšťastnější den roku.

Navíc během několika posledních týdnů získala několik malých vítězství. Místo aby spala v chatrči před Banisferem, probouzela se ve své komnatě v Královské věži na hradě Sylvaresta. Během posledních tří dnů se stala blízkou přítelkyní mladé královny Iomy Orden a vdala se za slovutného mladého rytíře. Její sestry i matka byly také na hradě a žily ve věži Zasvěcenců, kde o ně bude dobře postaráno.

Měla by být šťastná. Přesto však měla pocit, jako by se jí nad hlavou vznášela ruka zkázy.

Zpoza okna zaslechla hlasy královských kouzelníků, vzývajících ve věži Zasvěcenců. Během posledního týdne se tisíce lidí nabídly jako Zasvěcenci do služeb Krále Země. Přestože Gaborn byl vládce vázaný přísahou, který se zavázal, že od žádného člověka nepřijme sílu, rozum či odolnost, pokud mu nebude svobodně nabídnuta, a toto byl právě ten případ, Gaborn stále ještě nepřijal ani jediný odkaz. Někteří se obávali, že tento zvyk navždy opustil, i když svým rytířům nebránil, aby odkazy přijímali.

Král Gaborn val Orden měl zřejmě nekonečnou zásobu magických tyčí a jeho vrchní kouzelník pracoval v posledním týdnu se svými učni dnem i nocí. Předával odkazy heredonským rytířům a snažil se znovu vybudovat královskou armádu, zdecimovanou válkou. Přesto však byla věž Zasvěcenců napůl prázdná.

Na Myriminy dveře se ozvalo tiché zaklepání a dívka se převalila v saténových poduškách a vyhlédla ven z okna. Ranní světlo pronikalo různobarevnými sklíčky a díky tomu vypadal pohled ven divukrásně a pohádkově. Uvědomila si, že to bylo právě tiché ťukání, co ji probudilo.

„Kdo je tam?“

„To jsem já,“ řekl Borenson.

Myrima odhodila pokrývky, vyskočila, rozeběhla se ke dveřím a rychle je otevřela. Stál před prahem a v ruce měl lampu, jejíž malý plamínek v hradním průvanu slabě mihotal. Vystupoval ze tmy jako mohutný stín a na rtech měl úsměv jako chlapec, který se chystá vyprávět vtip. Modré oči mu jiskřily.

„Nemusíš klepat,“ zasmála se. Byli svoji teprve čtyři dny, ale Borenson předchozí tři dny strávil na lovu. Co bylo horší, ještě své manželství nenaplnili a Myrima začala být nervózní.

Zdálo se, že ji sir Borenson vášnivě miluje, ale když se ho chystala odvést během svatební noci do postele, řekl jen: „Jak si může muž dopřávat taková potěšení, když ho čeká lov v Dunnwoodu?“

Myrima neměla s muži mnoho zkušeností. Nevěděla, jestli je správné, že z jeho odmítnutí cítí takovou bolest. Napadlo ji, jestli je to skutečně kvůli lovu, jestli je to přirozené, nebo jestli neutrpěl nějaké válečné zranění, které mu brání plnit manželské povinnosti. Možná si ji Borenson vzal jen proto, že mu to přikázal Gaborn.

Po celé dny se cítila ublížená a smutná a těšila se na Borensonův návrat. Teď byl doma.

„Bál jsem se, že budeš hluboce spát,“ řekl.

Vstoupil dovnitř, políbil ji a v ruce stále ještě držel lampu. Vzala mu ji z rukou a postavila na stůl. „To tedy ne," řekla. „Jsme manželé." Popadla ho za vousy a stáhla dolů. Vášnivě ho políbila a vedla ho k posteli. Doufala, že dnešní noc by mohli strávit spolu.

Téměř okamžitě toho zalitovala. Byl pokrytý špínou a jeho kroužková košile byla zacákaná blátem.

Vyčistit ložní prádlo pak zabere celé hodiny.

„To bude muset chvíli počkat," zašklebil se Borenson. „Ale samozřejmě ne moc dlouho. Jen dokud se neumyji."

Hleděla mu do tváře. Melancholie, kterou ještě před chvilkou cítila, se úplně rozplynula. „Běž se tedy umýt."

„Ne tak rychle," usmál se Borenson. „Přinesl jsem ti něco ukázat."

„Zabil jsi pro mě na Hostenfest kance?" zasmála se.

„Tento Hostenfest se bude muset bez kanců obejít," odvětil. „Náš lov nebyl tak příjemný."

„No, myslím, že se šlechtici u tabule spokojí i s králíkem," prohlásila. „I když nic menšího už bych do úst nevzala. Hraboši mi nikdy nechutnali."

Borenson se tajemně usmál. „Pojď se mnou. Pospěš si." Otevřel její šatník a vytáhl odtamtud jednoduché modré šaty. Myrima odhodila noční košili a začala si je oblékat. Borenson se na ni díval, okouzlen pohledem na svou novomanželku. Vzala si boty a za chvíli už mu spěchala v patách po schodech.

„Lov se moc nevydařil," řekl Borenson a vzal ji za ruku. „Utrpěli jsme ztráty."

Zamyslela se nad tím. V lesích se stále ještě potloukali nelidé s černou kožešinou a ledoví obři. Raj Ahten odsud uprchl na jih již více než před týdnem a nechal za sebou vojáky, kteří byli již unavení a zranění. Napadlo ji, co ty ztráty asi způsobilo. „Ztráty?"

Přikývl, ale nic neřekl.

Za chvíli se dostali na ulici dlážděnou kostkami. Ranní vzduch byl chladný a Myrimě se před ústy tvořily obláčky páry. Borensonovi v patách proběhla pod padací mříží

Královské brány, a pak za ním spěchala Trhoveckou ulicí k bráně města. Tam, hned za padacím mostem vedle příkopu, se shromáždil veliký dav.

Pole před hradem Sylvaresta byla plná jasně barevných pavilónů, které vyrůstaly, kam až oko dohlédlo. Během týdne se tu shromáždilo na čtyři sta tisíc sedláků a šlechticů z Heredonu a dalších království, kteří se přišli podívat na Krále Země Gaborna val Ordena. Pole kolem hradu se hemžila masou lidí, zvířat a stanů. Vypadalo to, jako by na pláních kolem hradu Sylvaresta vyrůstalo nové město.

Toho samozřejmě využívali obchodníci, kteří na rozličných místech stavěli improvizovaná tržiště. Vzduch byl plný lákavé vůně jídla, a protože dnes byl den velikých oslav, pod každým stromem stál minstrel ladící loutnu či harfu.

Zaslechla zpěv čtyř chlapců, kteří zpívali tak falešně, že Myrima nevěděla, jestli to myslí vážně nebo jestli jen parodují snahu ostatních minstrelů.

Borenson odstrčil stranou nějaké čumily a odehnal dvojici mastiffů, takže Myrima konečně uviděla, kvůli čemu se celý dav shromáždil.

Z toho, co spatřila, ji zamrazilo: na trávě ležela hromada šedého masa velká jako vůz, bezoká hlava ničitele. Její hmatové výčnělky visely na zadní straně lebky jako červi a řady zubů, od kterých se odráželo ranní slunce, vypadaly hrůzostrašně. Hlava byla špinavá, protože ji táhli mnoho mil. Pod nánosem špíny však byly na čele vidět vytetované runy moci, které i teď matně zářily. Každé dítě v Rofehavanu vědělo, co takové runy znamenají.

Tohle nebyl obyčejný ničitel. Byl to mág.

Myrimě se rozbušilo srdce, jako by jí mělo každou chvíli vyskočit z hrudi. Shledala, že těžce dýchá a celá se třese. Cítila mrazení a sledovala mastiffy, kteří nervózně čenichali kolem se staženými ocasy.

„Ničitelský mág?“ zeptala se dutě. Mága v Heredonu nikdo nezabil už více než šestnáct set let. S úctou si prohlížela nestvůrnou hlavu. To monstrum by dokázalo snadno překousnout napůl válečného koně. Nebo člověka.

Kolem se hemžili přihlížející; i děti natahovaly ručky, aby se té strašlivé věci mohly dotknout.

„Je ženského pohlaví. Chytili jsme ji v Dunnwoodu, ve starých ruinách, které zbyly po duskinech hluboko pod zemí. Měla s sebou partnery a potomka, a tak jsme je pobili všechny a zničili její vejce."

„Kolik mužů zemřelo?" zeptala se Myrima s obavami.

Borenson neodpověděl hned. „Čtyřicet jedna dobrých rytířů," řekl nakonec. „Bojovali dobře. Byla to krutá bitva." Pak tak skromně jak jen dokázal, dodal. „Tu mágyni jsem zabil sám."

Prudce a hněvivě se k němu otočila. „Jak jsi mohl něco takového udělat?"

Překvapen její reakcí odpověděl. „Nebylo to jednoduché, to přiznávám. Zažil jsem horké chvilky. Nezdálo se, že by mi chtěla svou hlavu dát dobrovolně."

Náhle Myrima všechno pochopila: proč se probouzela každé ráno plná melancholie, proč v noci nemohla spát. Byla vyděšená. Chtěla si vzít nějakého bohatého muže, a místo toho se zamilovala. Nicméně její manžel dával raději přednost riskování života než milování s ní.

Otočila se a začala se prodírat davem. Oslepená slzami odstrkovala okolostojící a tlačila se k hradní bráně.

Borenson vzápětí vyrazil za ní, dostihl ji u paty padacího mostu a mohutnou rukou ji obrátil k sobě. „Co se to s tebou děje?"

Zvuk jeho hlasu byl tak silný, že vyplašil rybu, která se vyhřívala v hradním příkopě. Voda zavířila a ryba vyrazila pryč. Dav lidí mířící zpátky do hradu Borensona a Myrimu obcházel, jako by byli kamenem v prudkém vodním toku.

Otočila se tváří k němu. „Děje se to, že jsi mě opustil."

„To ano, ale jen na pár dní," řekl. „A rozhodně ne dobrovolně."

Borenson zabil krále Sylvarestu a Myrima věděla, že ho to naplňuje hanbou, navzdory tomu, že Sylvaresta poskytl Raj Ahtenovi odkaz a přispěl tak k rozumovým schopnostem Vlčího Pána. Přestože Sylvaresta byl dobrý člověk, stal se

Zasvěcencem nepřítele a pravda byla taková, že ve válce přítel nemohl ušetřit přítele. Bratr nemohl ušetřit bratra.

Tím, že poskytl Raj Ahtenovi rozum, se samotný král Sylvaresta stal nepřítelem a Borenson měl povinnost zbavit ho života.

Když byl tento skutek vykonán, králova dcera Ioma Borensona odmítla potrestat, ale odmítla mu také odpustit. Proto na Borensona v zájmu spravedlnosti vložila úkol a přikázala mu vykonat Kajícný Čin. Měl vyrazit do zemí za Inkarou a najít legendárního Daylana Kladivo, Sumu Všech Lidí, a přivést ho zpátky do Heredonu, aby pomohl v boji proti Raj Ahtenovi.

Zdálo se to jako nesplnitelný úkol. Přestože pověsti říkaly, že je stále ještě naživu, Daylan Kladivo nemohl být naživu po šestnáct staletí. Sir Borenson neměl zrovna chuť se vydávat na tak šílenou misi. Byl však zavázán svou ctí, aby vyrazil – a on to brzy udělá.

„Nechci odejít," řekl Borenson. „Musím."

„Do Inkary je dlouhá cesta. Dlouhá na to, aby ses po ní vydal sám. Mohu jít s tebou."

„Ne!" odmítl Borenson. „To nemůžeš. Nepřežila bys to."

„A proč si myslíš, že ty to přežiješ?" otázala se Myrima, přestože odpověď znala. Borenson byl kapitánem královské gardy s odkazy síly, odolnosti a metabolismu. Pokud existoval člověk, který se dokáže dostat skrze nepřátelská území, byl to právě Borenson. Inkara byla nebezpečným místem: podivná země, kde seveřané nebyli tolerováni. Ani on ani Myrima by v Inkaře nemohli cestovat nijak snadno: všichni Inkařané měli kůži bílou jako slonovina a rovné vlasy barvy stříbra. Borenson a Myrima by nedokázali zakrýt svůj cizí původ.

Inkařané byli z větší části nočním lidem, kteří se pohybovali a pracovali ve tmě. Ve dne trávili většinu času doma nebo ve stínu lesů. Vyhnout se jim bude téměř nemožné.

A pokud Borensona chytí, bude přinucen bojovat za jejich podmínek, ve tmě. Aby zůstal naživu, bude muset cestovat potajmu v noci a neriskovat kontakt s Inkařany.

„Nemohu tě vzít s sebou," řekl. „Zpomalovala bys mě a oba bychom tam nalezli smrt."

„Vůbec se mi to nelíbí," opáčila Myrima, „nelíbí se mi myšlenka, že jdeš sám." Přiblížil se k nim jakýsi člověk, který táhl ruční vozík a Myrima mu uhnula z cesty a Borensona táhla s sebou.

„To ani mně, ale musí ti být jasné, že bys mi tím nijak nepomohla."

Myrima zavrtěla hlavou a po líci jí skanula slza. „Vyprávěla jsem ti o svém otci," řekla. Byl to poměrně bohatý obchodník, který byl zřejmě oloupen a zabit a zločinci pak spálili jeho obchod, aby zakryli stopy svého zločinu. „Občas mě napadá, jestli jsem ho mohla zachránit. Té noci, kdy byl zabit, rozhodně nebyl nejbohatším obchodníkem v Banisferu, ani nejznámějším. Ale byl sám. Kdybych tehdy byla s ním…"

„Kdybys byla s ním, byla bys mrtvá i ty," přerušil ji Borenson.

„Možná," zašeptala. „Ale občas si myslím, že bych byla raději mrtvá, než abych žila s nejistotou, zda jsem mu nemohla pomoci."

Borenson se na ni tvrdě zahleděl. „Obdivuji tvou věrnost a zbožňuji ji. Ale nejhorší den mého života nastal minulý týden, kdy jsem se dozvěděl, že jsi jela do Longmotu, aby ses ke mně připojila v boji. Chci, abys po mém boku spala, ne bojovala – i když vím, že máš srdce válečníka." něžně ji políbil.

Jejich oči se na kratičkou chvíli setkaly. Uchopila ho za ruku. Prosba.

„Když nemohu jít s tebou," řekla, „nebudu až do tvého návratu šťastná."

Borenson se usmál, opřel své čelo o její a políbil ji na nos. „V tom se tedy shodneme. Ani jeden z nás nebude až do mého návratu šťastný."

Na dlouhou chvíli ji objal a nechal dav sedláků, aby se mezitím dostal do hradu.

Myrima za sebou zaslechla hovořit dvojici mužů. „Vybral si tu děvku Bonny Cleads, to ti říkám, a nebylo to ani před půl hodinou! Proč by si Král Země vybíral někoho jako je ona?“

„Říká, že si vybírá ty, kteří milují ostatní lidi,“ opáčil druhý. „A já neznám nikoho, kdo by miloval víc chlapů než ona.“

Myrima ucítila, jak jí Borenson v náručí ztuhl a viděla, že svou pozornost upřel na oba sedláky. Přestože se mu taková kritika krále zjevně nelíbila, nevyzval je.

Myrima zaslechla výkřik a šplouchnutí, jako by někdo něco hodil do hradního příkopu, ale nevěnovala tomu pozornost, dokud Borenson neotočil hlavu a neodvrátil se od ní.

Pohlédla směrem, kterým se díval i on. Na lávce stáli čtyři mladíci, kteří hleděli do příkopu asi čtyři sta yardů nahoře po proudu. Stáli ve stínu mohutné vrby.

Slunce svítilo a nebe bylo jasné. Z tmavé vody se zvedala časně ranní mlha. Na povrch příkopu se vynořila mohutná ryba, která bezcílně plavala sem a tam. Jeden z chlapců po ní hodil oštěpem, ale ryba se mu jakoby mimoděk vyhnula a zanořila se.

„Hej!“ vykřikl Borenson jako by se hněval.

„Co to tam děláte?“

Jeden z chlapců, hubený hoch se slámou místo vlasů a trojúhelníkem místo obličeje, řekl. „Chytáme jesetera na Hostenfest. V tomhle příkopě jich je spousta a jsou pěkně velcí.“

Už když mluvil, na povrch vyplavala obrovská ryba, veliká šest nebo osm stop a začala se pohybovat sem a tam ve zvláštních vzorcích. Nevšímala si hmyzu, který se ve velkých hejnech vznášel nad hladinou. Veliká ryba se zřejmě nechystala lovit mouchy. Jeden z hochů namířil oštěp.

„Zastavte – ve jménu krále!“ přikázal Borenson. Myrima se musela usmát.

Hoch s oštěpem na Borensona pohlédl, jako by ho považoval za blázna. „Ale – do přikopu ještě nikdy tak veliké ryby nepřiplavaly," namítl.

„Přiveď krále – hned!" přikázal Borenson. „A také čaroděje Binnesmana! Řekni jim, že je to naléhavé, že v příkopu plavou nějaké zvláštní ryby." Chlapec s napřaženým oštěpem se toužebně zahleděl na jesetera. „Udělej to hned!" zařval Borenson. „Nebo tě, přísahám, rozpářu na místě, kde stojíš."

Chlapec pohlédl na Borensona a pak zpátky na rybu, potom odhodil oštěp a rozběhl se k hradu.

* * *

Ve chvíli, kdy Gaborn dosáhl příkopu, ruku v ruce se svou ženou a s Binnesmanem kráčejícím vzadu, se už u jeho břehu shromáždil veliký dav sedláků. Vypadali udiveně i rozčileně, protože u břehu stál rytíř a chránil obrovité jesetery plovoucí ani ne dvacet stop od břehu. Mnozí z nich mumlali něco v tom smyslu, že „budou dobří pro královský žaludek, ale ne pro náš."

Borenson během posledních minut sbíral informace o rybách. Ráno bylo spatřeno celkem devět jeseterů, kteří vpluli do příkopu z řeky Wye. Všech devět ryb teď plulo v blízkosti povrchu před hradní zdí a provádělo zvláštní, tajemný pohyb, připomínající tanec.

Ioma zářící radostí z toho, že se jí manžel vrátil domů, se postavila vedle Myrimy. Za zády královského páru kráčeli jejich Dnové.

„Vypadáš dobře," řekla Myrima. „Úplně zříš." Byla to pravda.

Ioma se usmála v odpověď. V posledních dnech Ioma Myrimu zvala na oběd i večeři, jako by Myrima byla ženou narozenou u dvora. Myrima se kvůli tomu cítila podivně, jako by jen předstírala, že je ženou šlechtice. Zdálo se však, že Iomu v každém ohledu Myrimina společnost těší.

Iomina Strážkyně Cti a dvorní dáma Chemoise odjela tento týden na panství svého strýce na severu. Po šest let byly Ioma a Chemoise neustále spolu. Teď však byla Ioma vdaná, a proto už nebylo nutné, aby v její přítomnosti neustále pobývala Strážkyně Cti. Myrimu napadlo, jestli se Iomě nestýská po ženské společnosti. V každém případě se zdálo, že se s ní chce královna spřátelit.

Políbila Myrimu na tvář a usmála se na přivítanou. „I ty vypadáš dobře. Co je to tu za vzruch?“

„Myslím, že jde o velkou rybu,“ odvětila Myrima. „Myslím, že naši šlechtici a rytíři jsou v srdci stále pouhými chlapci.“

„Naši manželé se dnes rozhodně chovají zvláštně,“ souhlasila Ioma a Myrima se jen zasmála, neboť obě dvě byly vdané teprve čtyři dny a ani Ioma ani ona nebyly zvyklé hovořit o „našich manželích“.

Mladý král Orden poklekl vedle příkopu. Tmavovlasý, modrooký mladík se zahleděl do hlubin pod růžovými vodními liliemi. Správce Země Binnesman, oděný v čarodějné róbě barvy šarlatu a hnědi, ho následoval.

Když Gaborn spatřil rybu, zahleděl se na ni s upřímným překvapením. Vstal a došel k Borensonovi. Společně se zahleděli na dovádějící ryby.

„Vodní čarodějové?“ zeptal se Gaborn. „Tady v příkopu?“

„Přesně tak to vypadá,“ odvětil Borenson.

„Jací vodní čarodějové?“ zeptala se Ioma Gaborna. „Vždyť jsou to jen ryby.“

Správce Země Binnesman na ni vrhl trpělivý pohled a prohrábl si prošedivělé vousy. „Nemysli si, že jen lidé se mohou stát čaroději. Mocnosti často dávají přednost zvířatům. Jeleni, lišky a medvědi se často naučí pár kouzel, která jim pomáhají skrývat se v lesích nebo se nehlučně plížit. A tyhle ryby vypadají, že jsou poměrně mocné.“

Gaborn na Iomu zazářil. „Nedávno ses mě zeptala, zda s sebou otec přivezl nějakého vodního čaroděje, a teď mě Heredon překvapuje tím, že má několik svých vlastních.“

Ioma se zasmála jako dítě a pohladila Myrimu po ruce.

Myrima s úžasem sledovala ryby. Existovaly pověsti o prastarých rybách, které žijí u pramenů řeky Wye, o kouzelných rybách, které žádný člověk nedokáže chytit. Divila se, co dělají tady.

„Ale i když jim Mocnosti dávají přednost, jak nám asi pomohou?“ zeptala se Ioma. „Nemůžeme se s nimi domluvit.“

„Možná s nimi nemůžeme mluvit,“ opáčil Binnesman, „ale Gaborn jim dokáže naslouchat.“ Král na čaroděje překvapeně pohlédl, jako by pochyboval o tom, že je něčeho podobného schopen. „Použij Pohled Země,“ radil mu Binnesman. „Právě k tomu ho máš.“

Za nimi se shromáždil dav lidí a přihlížejících dětí. Několik větších chlapců přinášelo rybářské sítě, jiní si připravovali oštěpy a luky v naději, že pokud to král dovolí, čeká je jeseteří pochoutka. Protože se však nezdálo, že král dá pokyn k lovu, vypadali zklamaně.

Teď, když slunce vystoupilo výš na oblohu, viděla Myrima celkem jasně tmavěmodré hřbety mohutných jeseterů. Kroužili těsně pod povrchem a jejich ocasy prořezávaly vodu ve zvláštních vzorcích. Náhodnému pozorovateli by to mohlo připadat jako tanec lososů před kladením jiker.

„Co se stalo s vodou v příkopě od chvíle, kdy to začalo?“ přemýšlel Gaborn nahlas.

„Hladina vody se zvedá,“ odvětil Binnesman. „Řekl bych, že dnešního rána vystoupila alespoň o stopu.“ Došel ke kraji příkopu a ponořil do vody prst. „A voda je mnohem čistší. Všechna špína je pryč.“

Jedna z ryb vykreslila svým pohybem veliké S, pak se ponořila pod hladinu a znovu vyplavala, přesně tak, aby to vypadalo, že za písmenem udělal tečku. Pak projela rovně skrz tvar písmene. Gaborn napodobil její pohyb prstem, kterým narýsoval stejnou značku na zemi.

„Podívej se,“ řekl Binnesman a ukázal na jesetera. „Ta ryba vytváří runy ochrany.“

„Vidím," řekl Gaborn, „je to jednoduchá vodní runa, kterou mě otec naučil, když jsem byl ještě dítě. Před čím myslíš, že hledají ochranu?"

„To nevím," odvětil Binnesman a upřeně hleděl na jednoho jesetera, jako by chtěl odpověď vyčíst z jeho očí. „Proč se jich nezeptáš?"

„Za malou chvilku," slíbil Gaborn. „Ještě nikdy jsem Pohled Země nepoužíval na zvíře. Rád bych si nejdřív srovnal myšlenky."

Kolem vody bzučelo několik tmavozelených vážek a Myrima a Ioma tam stály ruku v ruce a prohlížely si runy, které ryby kreslily svým pohybem. Všimly si, že každý jeseter plave v oblasti, kde není žádný rákos ani lekníny.

Gaborn a Binnesman mezitím rozebírali význam run. Jeden z jeseterů neustále kreslil runy ochrany vedle orobince. Další kreslil runy čistoty uprostřed jezírka – runy, které měly vyčistit vodu. Třetí kreslil runy, které Binnesman určil jako runy léčení. Znovu a znovu.

O něco dále plavala ryba, která kreslila runy, jaké Gaborn ani Binnesman nikdy předtím neviděli. Ani Gaborn, král vychovaný ve Dvorech Přílivu, kde se vodní čarodějové naprosto běžně vyskytovali, nedokázal určit smysl všech run. Ale Binnesman přišel s názorem, že jedna z run by mohla způsobovat ochlazení vody.

„Myslíš, že voda je opravdu chladnější?" zašeptala Ioma Myrimě.

„Přesvědčím se," odvětila Myrima. Dřepla si a strčila prst do vody, čehož se nikdo jiný na břehu neodvážil. Binnesman měl pravdu. Voda byla velice chladná, studená a čerstvá, jako voda v horských plesech. A hladina vody vystoupila mnohem výš, než bylo obvyklé.

Myrima na Iomu pokývla. „Je to tak!"

Gaborn přešel k Myrimě, naklonil se nad nehybnou hladinu vody a začal do vody kreslit runy, jednoduché runy ochrany. Napodoboval tak jednoho z jeseterů.

Jeseter mu vyplaval těsně pod rukou. Skřele se mu rytmicky rozevíraly a zavíraly a ryba si ho prohlížela,

sledovala jeho prsty, jako kdyby byly jedlé. Myrimě připadalo jako zázrak, že ryba připlula až tak blízko.

„Neboj se. Budu-li moci, ochráním tě," zašeptal Gaborn rybě konejšivým tónem. „Pověz mi, čeho se bojíš?"

Pokračoval v kreslení run a díval se rybě do očí a do její mysli. Trvalo to dlouhé minuty. Zamračil se, jako by ho to, co spatřil, zmátlo. „Vidím temnotu ve vodě," zamumlal. „Vidím temnotu a na jazyku mám kovovou příchuť. Cítím… dusivý pocit. Cítím… kov. Blíží se rudá."

Mladý král přestal mluvit, téměř se zdálo, že přestal i dýchat. Oči se mu rozostřily a obrátily v sloup.

„Králi Ordene," zavolal Binnesman, ale Gaborn se ani nepohnul.

Myrimu náhle napadlo, že by měla Gaborna podepřít, aby neupadl, ale Binnesman přišel až k okraji vody a dotkl se jeho ramene.

„Cože?" zeptal se Gaborn, který se s trhnutím probral ze své strnulosti. Posadil se na kámen stojící poblíž.

„Čeho se ty ryby bojí?" zeptal se ho Binnesman.

„Bojí se krve, myslím," řekl Gaborn. „Bojí se, že se řeka naplní krví."

Binnesman se opřel o svou hůl, zamračil se a nevěřícně potřásl hlavou.

„Tomu nemohu uvěřit. Nemáme žádné známky o tom, že by se blížila nějaká armáda a řeka se může naplnit krví jen díky nějaké veliké bitvě. Raj Ahten je daleko odsud. Ale děje se něco zvláštního," dodal. „Cítil jsem to po celou noc. Země se zmítá v bolestech. Já tu bolest cítím také, jako by se mi do masa zabodávaly žhavé jehličky – severně odsud v Severním Crowthenu a také daleko na jihu. Země se otřásá na vzdálených místech a dokonce i pod našima nohama se pomalu pohybuje."

Gaborn se na to pokusil pohlédnout z té lepší stránky. „Přesto mě uklidňuje, že máme v našem vodním příkopu vodní čaroděje." Otočil se a oslovil dav chlapců s oštěpy, luky a sítěmi. „Žádný člověk nesmí v našem příkopu lovit ryby a ani nějakým způsobem znečistit jeho vodu. Ať v něm

nikdo neplave. Tito čarodějové zde zůstanou jako naši hosté.“

„Dokážeme nějak oddělit příkop od řeky?“ zeptal se Gaborn Binnesmana.

Myrima věděla, že to nebude těžké. Stačí zasunout stavidlo v hrází, postavené na konci kanálu, který vedl od řeky k hradnímu příkopu.

„Samozřejmě,“ odvětil Binnesman. Rozhlédl se. „Vy dva, Daffyd a Hugh, se o to postaráte. Zavřete stavidlo a pospěšte si.“

Oba oslovení hoši okamžitě uposlechli, rozběhli se a lokty, ruce i nohy jim rytmicky kmitaly.

Myrimě se zdálo, že čaroděj náhle jako by vyrostl a nabyl vážnosti. Zadržela dech, neboť věděla, že se Binnesman chystá něco říci.

„Mylorde,“ řekl tak tiše, že ho jen málokdo z okolostojících mohl zaslechnout. „Země k nám promlouvá. Občas hovoří skrze pohyby ptáků a jiných zvířat, občas je její hlas slyšet v praskotu kamení. Je však jisté, že nám chce něco sdělit. Nevím, co to je, ale nelíbí se mi myšlenka řeky plné krve.“

Gaborn pokýval hlavou. „A co mám podle tebe dělat?“

„Raj Ahten měl ve svém doprovodu mocnou pyromantku, než jsi ji zabil,“ řekl Binnesman zamyšleně. „Jsem si však jistý, že celé lesy jsou stále obětovány Mocnosti, které ohňotvůrci slouží.“

„Ano,“ souhlasil Gaborn.

„Neměli bychom hovořit o plánech, které chceme podržet v tajnosti, na otevřeném denním světle. Ani bychom tak neměli činit v přítomnosti ohně, i kdyby to byl jen plamen svíčky. Budeš-li muset, pořádej porady ve světle hvězd. Nejlepší by byla temná kamenná síň, kde země dokáže zaštítit tvá slova.“

Myrima věděla, že mocní ohňotvůrci občas prohlašují, že pokud naslouchají šepotu plamenných jazyků, dokáží zaslechnout slova vyřčená jejich kolegy stovky mil daleko. Dosud však nespatřila ohňotvůrce, který by to uměl předvést.

„Dobrá,“ souhlasil Gaborn. „Porady se od nynějška budou konat ve Velké Síni a ani v zimě tam nebudeme zapalovat žádné ohně. A vydám rozkaz, že žádný muž nesmí probírat vojenská tajemství nebo plány za denního světla nebo světla ohně.“

„To by mohlo stačit,“ řekl Binnesman.

S těmito slovy král, Ioma, jejich Dnové a Binnesman odešli, aby se podívali na ničitelovu hlavu. Pak se vydali zpátky do hradu. Borenson se na chvíli zdržel a pověřil několik hochů, aby hlídali příkop.

Myrima stála nedaleko a přemýšlela. Během minulého týdne se úplně změnil celý její život. Binnesmanovo varování však bylo velmi závažné. Řeka krve. Díky stovkám tisíc lidí, utábořených kolem města Sylvaresta, to vypadalo, jako by se celá země stahovala do Heredonu, ke dvoru Krále Země. Ať už přicházely jakékoli změny, Myrima stála v samém centru dění.

Vstala z podřepu a rozhlédla se po obrovitém táboříšti, po různobarevných stanech a pavilónech. Na jihu a východě se zvedala oblaka prachu, zvířená nesčetnými poutníky, kteří se přibližovali. Minulé noci dokonce zaslechla, že sem přicestovali obchodničtí princové až z daleké Lysly.

Celá země se tu shromáždí, uvědomila si Myrima. Moc Krále Země je legendární a ví se, že král přichází jen v nejtemnějších časech. Každý člověk v každé zemi, který chce přežít, přijde sem. V Dunnwoodu jsou ničitelé a v příkopu čarodějové. Brzy tu bude tolik lidí, že jejich krev klidně naplní celou řeku.

Přepadl ji pocit bezvýznamnosti a bezmocnosti a začala se obávat budoucnosti. A navíc, protože Borenson brzy odjede, nebude se mít o koho opřít.

Musím se připravit na to, co přijde, pomyslela si.

Vydala se s Borensonem zpátky do hradu. Na chvíli se zastavila na padacím mostě a ohlédla se k velikým rybám tančícím v příkopu. Pocítila radost nad jejich přítomností. Vodní čarodějové byli mocní v umění uzdravování a ochrany.

* * *

Toho rána Myrima dokončila snídani v Královské věži, na které byl dále přítomen jen král Gaborn, královna Ioma a jejich Dnové. Přestože se Myrima s Iomou spřátelila, stále se během jídla v přítomnosti krále cítila nejistě.

Dnešní snídaně byla navíc naplněná nepříjemným tichem: Gaborn a Borenson odmítli vyprávět o svém lovu a kromě toho pronesli jen několik krátkých poznámek. Gaborn navíc obdržel znepokojivé zvěsti z Mystarie a dnešního rána vypadal unaveně a nervózně.

Už téměř dojedli, když do dveří jídelny vstoupil starý kancléř Rodderman. Se svým bílým plnovousem a černým pláštěm, odznakem svého úřadu, vypadal vpravdě úctyhodně. „Můj pane, má paní," řekl, „v alkovně čeká vévoda Groverman a žádá o audienci."

Ioma na Roddermana unaveně pohlédla. „Je to důležité? Neviděla jsem svého manžela celé tři dny."

„To nevím, ale krčí se tam už půl hodiny."

„Krčí se tam?" Ioma se hlasitě zasmála. „Nemůžeme připustit, aby v tom pokračoval." Přestože se Ioma smála nad Roddermanovou volbou slov, Myrima vycítila, že jí na vévodovi nijak nezáleží.

Vévoda zanedlouho vstoupil do místnosti. Byl to poměrně malý muž s dlouhými údy, protáhlým obličejem a tmavýma očima, které byly posazené tak blízko u sebe, až jeho obličej vypadal skoro ošklivě. Jako by ani nepatřil do rodiny slovutných válečníků a šlechticů. Myrima už zaslechla historky o tom, že ho jeho matka počala s jedním z koní svého manžela.

Na počest Hostenfestu měl na sobě Groverman velkolepou černou róbu, vyšívanou obrazy zelených listů. Měl čerstvě nakadeřené vlasy a zkušeně učesaný plnovous. Na tak ošklivého muže se choval a oblékal velmi vybraně.

„Vaše Veličenstva" – vévoda se zdvořile usmál a hluboce se uklonil – „doufám, že vás nevyrušuji od jídla."

Myrima si uvědomila, že Groverman musel požádat Roddermana, aby krále a královnu neuvědomoval o jeho přítomnosti dokud nedojedí.

„Ale vůbec ne," řekl Gaborn. „Bylo od tebe hezké, že jsi tak dlouho a trpělivě čekal."

„Popravdě řečeno, přicházím se záležitostí, kterou považuji za poměrně naléhavou," řekl vévoda. „Někteří se mnou ovšem mohou nesouhlasit." Jedovatě pohlédl na Iomu. Myrimu napadlo, co ten pohled měl asi znamenat. Dokonce i Ioma vypadala překvapeně. „Přinesl jsem vám svatební dar, Vaše Výsosti – mohu-li být tak odvážný."

Během posledních několika dnů zaplavovali všichni šlechtici království krále i královnu svatebními dary; řada darů byla velmi okázalých, neboť dárci doufali, že se jim za ně od vladařů dostane přízně. Většina šlechticů přivedla syny nebo věrné služebníky, kteří měli vstoupit do zdecimované královské gardy. Tito synové a služebníci měli zpravidla čtyři povinnosti: nejenže sloužili v královské armádě, ale také králi neustále připomínali, že jejich otec je věrný královskému majestátu. Takový syn u dvora mohl pro svého otce získat královskou přízeň nebo sloužit jako jeho zvěd. A také chlapec mohl utvářet nová spojenectví s ostatními šlechtici, kteří možná žili ve vzdálených koutech království nebo dokonce pocházeli z jiných národů.

Za poslední tři dny se sem noví vojáci hrnuli tak rychle, až to vypadalo, že Gaborn nebude muset žádat své poddané o více vojáků navzdory tomu, že Raj Ahten způsobil heredonské armádě těžké ztráty. Myrimě se spíš zdálo, že Gaborn má problém, kam všechny ty nové vojáky dát.

„Takže," zeptala se Ioma, „co je to za dar, že je jeho doručení tak naléhavé?"

Groverman přešel k věci. „Jde o poněkud delikátní záležitost," odvětil. „Jak víte, nebyl jsem požehnán syny ani dcerami, jinak bych nabídl některého ze svých potomků do vašich služeb. Přinesl jsem vám však dar, který je mému srdci stejně drahý jako syn či dcera."

Tleskl a vyčkávavě se zahleděl ke dveřím jídelny.

Dovnitř vešel chlapec s nataženýma rukama. V každé ruce držel za kůži na krku žluté štěně. Štěňata se kolem sebe zmateně rozhlížela velikýma hnědýma očima. Myrima nedokázala rozeznat, co je to za rasu. Nebyli to mastiffové ani žádní jiní váleční psi. Nepatřili ani k žádnému jinému druhu loveckých psů, který znala, a nebyli to ani žádní palácoví mazlíčci.

Mohli to být voříšci, ale obě štěňata měla stejnou barvu – žlutohnědou, krátkou srst na zádech a bílou skvrnu na hrdle.

Chlapec, který byl asi deset let starý, měl na sobě těžké kožené kalhoty a nový kabátec a byl upravený a oblečený stejně dobře jako vévoda Groverman. Jedno štěně podal Gabornovi, druhé Iomě.

Jeden z malých uzlíčků srsti ucítil na Gabornově ruce vůni omáčky od snídaně. Štěně vyplázlo vlhký jazyk, začalo olizovat Gabornovy prsty a hravě po nich ňafat. Gaborn štěně podrbal za ušima a otočil je, aby zjistil, jestli je to pes nebo fena. Byl to pes. Zuřivě mával ocasem a škrábal se vpřed, jako by chtěl Gabornovi ukousnout prsty. Skutečný bojovník.

Král si zvířátko prohlédl. „Děkuji ti," řekl nakonec překvapeně. „Ale tenhle chov neznám. Co jsou zač?"

Myrima mrkla na Iomu, aby zjistila, jak královna reaguje na své štěně a byla velice překvapená. Ioma měla v očích hněv a bylo vidět, že se jen stěží ovládá.

Vévodovi její pohled neunikl. „Vyslechni mne," řekl Gabornovi. „Nenabízím ta štěňata lehce, Vaše Veličenstvo. Přijal jsi odkazy od lidí a já vím, že jako vládce vázaný přísahou tak činíš jen váhavě. A přestože se během tohoto týdne mnoho lidí nabídlo, že budou sloužit jako vaši Zasvěcenci, ani ty a ani královna jste nepřijali jediný odkaz. Musíme se však připravit na to, co přichází."

Myrima byla udivena tím, že slyší Grovermana opakovat přesně to, nad čím ona sama přemýšlela ani ne před hodinou.

„Je to těžké rozhodování," souhlasil Gaborn. Oči měl utrápené a plné bolesti. Myrima se rozhodla přijmout odkazy krásy a rozumu od svých sester a matky. Věděla, že cenou za to je pocit viny.

„Není pro mne snadné přijmout od lidí další odkazy síly, odolnosti či rozumu," řekl král. „Přesto však přemýšlím o tom, zda to mám učinit pro blaho království."

„Chápu," řekl Groverman upřímně. „Ale prosím vás oba, abyste zvážili možnost přijmout odkazy od psů."

Ioma ztuhla. „Vévodo Grovermane," zasyčela, „to je urážka!"

Vévoda se kolem sebe nervózně rozhlédl. Teď konečně Myrima rozpoznala, co je to za psy. Přestože podobná štěňata dosud neviděla, už o nich slyšela. Byli to psi šlechtění pro poskytování odkazů – psi s velikou odolností a vynikajícím čichem.

„A cožpak není urážka přijímat odkazy od lidí?" řekl vévoda Groverman na svou obranu. „Říká se, že jeden odkaz čichu od psa se rovná padesáti odkazům čichu od lidí. Věřím, že čich mých štěňat je stokrát lepší než čich obyčejného člověka. Proto se vás ptám, co je lepší? Přijmout stovku odkazů čichu od lidí nebo jeden od psa?

Tito psi jsou také známí svou vynikající odolností. Po tisíc generací je Páni Vlků nechávali bojovat proti sobě navzájem i proti jiným zvířatům, takže přežili jen ti nejsilnější. Žádný jiný člověk vám neposkytne lepší zdroj životní síly.

Od těchto psů lze získat také metabolismus či sluch, i když se obávám, že má štěňata jsou příliš malá na to, aby vám mohla dát sílu. A zatímco člověk musí dávat svůj odkaz dobrovolně a tudíž se často nepodaří přenést požadovanou vlastnost beze zbytku, budete-li vaše štěňata den či dva krmit a hrát si s nimi, vypěstují si k vám tak velikou náklonnost, že bude možné jejich vlastnosti přenést beze ztráty. Žádné jiné zvíře člověka nemiluje tak bez výhrad a neodevzdává se mu tak úplně jako pes."

Zdálo se, že Ioma je tak rozzuřená, že ani nemůže mluvit. Přijmout odkaz od psa bylo považováno téměř za svatokrádež. Mnozí králové by vévodu za návrh využít štěňata jako zdroj odkazu nechali rovnou svrhnout z hradeb.

Gaborn byl vládce vázaný přísahou a Ioma byla dcerou vládce vázaného přísahou. Takový vládce se zavázal, že bude přijímat odkazy jen od těch vazalů, kteří mu je poskytnou dobrovolně. Jeho Zasvěcenci se rekrutovali z mužů či žen, kteří vynikali v nějaké vlastnosti, například měli bystrý rozum či velikou výdrž, ale často postrádali některé jiné důležité vlastnosti, takže nemohli být dobrými válečníky. Věděli, že nemohou sloužit svým pánům v boji, a proto se dobrovolně vydali všanc magickým železům pro dobro království.

Ale zdaleka ne všichni vládci v Rofehavanu byli vázáni přísahou. Gabornův otec se považoval za „pragmatika“. Pragmatici si odkazy často kupovali. Mnoho lidí bylo ochotno prodat svůj zrak či sluch svému pánu výměnou za zlato, neboť mnohý člověk miluje zlato víc než sám sebe. Ale Ioma jednou Myrimě řekla, že i Gabornův otec se těchto způsobů nakonec vzdal, protože si nemohl být nikdy jistý motivy člověka, který prodával své vlastnosti. Sedláci a někdy i menší šlechtici, kteří se těžce zadlužili, měli často jediný způsob, jak se ze svých dluhů vykoupit, a to stát se Zasvěcenci.

Gabornův otec si nakonec uvědomil, že jedná bez skrupulí – protože nikdy nemohl stoprocentně vědět, co člověka přimělo prodat svůj odkaz. Byla to lakota? Nebo beznaděj či naprostá hloupost, která ho vedla k tomu, vzdát se svého největšího pokladu za pár kousků zlata?

Myrima však také věděla, že někteří vládci pod pláštíkem pragmatismu skrývali svou touhu po vlastnostech ostatních. Takoví vládci s radostí přijímali odkazy náhradou za daně a vždy, když v jejich zemích došlo ke zvýšení daní, sedláci a obyčejní lidé se chvěli obavou nad skutečnými motivy svého pána.

Nejhoršími ze všech vládců byli samozřejmě Páni Vlků. Protože vazalové se museli vzdávat svých odkazů „dobrovolně“ a „ochotně“, Páni Vlků neustále hledali způsoby, jak ochotu lidí zvýšit. Jejich běžnou praktikou bylo vydírání či mučení, ať už fyzické či psychické. Raj Ahten

získal od krále Sylvaresty odkaz rozumu pod pohrůžkou, že zabije jeho jedinou dceru Iomu. Když se král Sylvaresta podřídil, přinutil Raj Ahten Iomu, aby se vzdala odkazu krásy, protože jinak bude jejího otce mučit, její přítelkyni Chemoise zavraždí a jí vezme království.

Tak Raj Ahten nade vší pochybnost prokázal, že patří k nejopovrhovanějším ze všech lidí – že je Pánem Vlků.

Eufemismus „Pán Vlků“ původně vznikl jako označení těch, kteří neváhali krást vlastnosti třeba i psům. V temné minulosti od nich mnozí přijímali odkazy čichu, životní síly či metabolismu; někteří od psů dokonce přijímali odkazy rozumu. Říkalo se, že se tím zvyšuje touha po boji i krvežíznivost.

Samotná zmínka o tom, že by někdo přijal odkaz od psa, se v Rofehavanu stala tou nejtěžší urážkou. A přestože Raj Ahten, Gabornův velký nepřítel, by se nikdy nesnížil k tomu, aby přijal odkaz od zvířete, i tak se mu říkalo „Pán Vlků“. A teď se Groverman opovážil urazit Iomu tím, že ji požádal, aby se stala Vlčí Paní. „Dokud člověk nepřijme od psa odkaz rozumu, je všechno v pořádku,“ pokračoval Groverman, jako by čerpal odvahu z faktu, že se s ním nikdo nepře. „Pes, který nemá čich, je skvělý mazlíček. Pokud si člověk pořídí ke psům dobrého chovatele, nemá se zvířaty žádné starosti. Může je dokonce milovat. Psi vám poskytnou vlastnosti a ještě si budou hrát s vašimi dětmi.

Navíc jsem vypočítal, kolik farmářů, krejčích, řemeslníků a kuchařů je potřeba, aby se postarali o Zasvěcence. Na jediného Zasvěcence musí pracovat dvacet čtyři lidí, na Zasvěceného koně je třeba osm lidí. Ale na každých sedm Zasvěcených psů stačí jediný člověk. To je nesmírně výhodné.

Pro krále ve válce jsou dobří psi stejně nezbytní jako zbraně a zbroj. I Raj Ahten má ve svém arzenálu válečné psy – mastiffy obdařené odkazy. Pokud nedovolíte, aby tato štěňata sloužila jako Zasvěcenci vašim válečníkům, uvažte aspoň, zda by nemohla poskytnout odkazy vašim válečným psům.“

„To je urážka!“ řekla Ioma. „Urážka a nebetyčná drzost!“ Pohlédla na Gaborna s prosbou v očích.

„Můj dar nebyl myšlen ani jako jedno, ani jako druhé,“ opáčil Groverman. „Dal jsem vám ta štěňata z ryze praktických důvodů. Zatímco jste jedli, stál jsem půl hodiny před dveřmi a vy jste o tom neměli ani tušení! Kdybych byl vrah, mohl bych se na vás klidně vrhnout. Ale kdybyste měli odkaz čichu od jediného psa, nepotřebovali byste mě vidět nebo slyšet a přesto byste věděli, že se skrývám za dveřmi.“

„Nechci, aby se mi říkalo Vlčí Paní,“ namítla Ioma. Postavila své štěně na podlahu. Pejsek došel k Myrimě a začal jí očichávat nohu.

Poškrábala ho za uchem.

Zdálo se, že Gaborna vévodův návrh moc nerozčílil. Myrimu napadlo, zda to není vlivem jeho otce. Ten byl známý tím, že vždy hledal nejjednodušší a nejlevnější východiska z každé situace. V duchu se začala zaobírat otázkou, zda člověk může být vládcem vázaným přísahou a současně Pánem Vlků.

„Vaše Veličenstvo,“ naléhal vévoda Groverman na Gaborna, „musím vás poprosit, abyste to zvážil. Je jen otázkou času, kdy Raj Ahten vyšle své vrahy. Nejste připraveni střetnout se s Neporazitelným a o vás obou je známo, jak neochotně přijímáte odkazy. Nevím, jak se chcete proti Raj Ahtenovi postavit. Mnozí heredonští šlechtici vyjadřují ještě jednu obavu. Může se stát, že pokud vejde ve známost, že nepřijímáte odkazy, můžete později trpět nedostatkem Zasvěcenců.“

Gaborn zamyšleně hladil chlupatou kuličku, kterou měl v klíně. Štěně vrčelo a kousalo ho do palce.

„Vezmi si svůj dárek a zmiz odsud,“ řekla Ioma Grovermanovi. „Na tomhle nechci mít podíl.“ Gaborn se usmál, pohlédl z Iomy na vévodu, a pak jen zavrtěl hlavou. „Osobně necítím potřebu přijímat odkazy od psů,“ řekl. Otočil se k Iomě a pokračoval. „A pokud se nechceš stát Vlčí Paní, budiž. I tak můžeme to štěně vycvičit, aby štěkalo na cizince a nechat ho, aby si zvykalo na tvé komnaty. Ten pes

bude tvůj ochránce a možná ti svým způsobem může zachránit život.“

„Nechci ho mít na očích,“ opáčila Ioma. Myrima královnino štěně v ochranném gestu zvedla ze země. Položilo jí hlavu mezi ňadra a zíralo jí do očí.

„Takže jsme se rozhodli,“ řekl Gaborn Iomě. „Ale co se týká vojáků, Groverman má pravdu. Potřebuji zvědy a strážné s dobrým čichem, aby dokázali rozpoznat léčku. Nechám své muže, aby se sami rozhodli, zda je pro ně titul Vlčí Pán pocta nebo urážka.“

Gaborn pokýval hlavou na znamení, že Grovermanův dar přijímá. „Děkuji, Vaše Lordstvo.“

Pak obrátil svou pozornost k chlapci, který štěňata přinesl, a Myrima si uvědomila, že dar nesestával jen ze psů, ale také z chlapce. Byl to tmavovlasý vytáhlý hoch. Připomínal vlka.

„Pověz mi, jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Gaborn.

„Kaylin,“ odpověděl chlapec a poklekl na jedno koleno.

„Tohle jsou moc pěkní psi. Ty se o ně staráš, je to tak?“

„Jo, to je fakt.“ Chlapcův jazyk byl neomalený, ale v jasných očích se mu zračila bystrost.

„Máš ta štěňata rád?“ zeptal se Gaborn. Hoch popotáhl a zamáčkl slzu. Přikývnul.

„Proč jsi tak smutný?“

„Hraju si s nima už od jejich narození. Nechci, aby se s nima něco stalo, Veličenstvo.“

Gaborn se střetl s Grovermanovým pohledem. Vévoda se usmál a kývl směrem k chlapci.

„Pak tedy, Kayline,“ řekl Gaborn, „bys možná chtěl zůstat tady na hradě a starat se o ně i nadále.“

Chlapci užasle spadla brada. Myrima měla pocit, že Groverman dítě před touto možností předem nevaroval.

Gaborn se na vévodu potěšené usmál. „Kolik těch štěňat mi můžeš poskytnout?“

Vévoda mu úsměv oplatil. „Začal jsem je chovat před čtyřmi lety. Cítil jsem blížící se potíže. Uspokojí Tvé Veličenstvo tisícovka?“

Gaborn uznale pokýval hlavou. Byl to vskutku královský svatební dar, navzdory tomu, že Ioma vypadala, že brzy vybuchne a vyškrábe vévodovi oči.

„Myslíš, že bych jich tolik mohl dostat už do jara?“ zeptal se Gaborn. „Tisíc je opravdu hodně.“

„Dokonce mnohem dříve,“ odvětil Groverman. „Sedm set štěňat čeká před hradem ve vozech. Zbylá dodám za pár týdnů.“

Podzim obvykle nebylo nejhojnější období na štěňata, tím si byla Myrima jistá. Mnohem víc vrhů bylo počátkem jara a v létě. Těch sedm set štěňat se muselo narodit během posledních šestnácti týdnů.

„Máš mé díky,“ řekl Gaborn. Postavil své štěně na podlahu a vrátil se ke snídani. Groverman s Kaylinem v závěsu odešli.

Královo štěně přiběhlo k Myrimě, začalo ji usilovně tahat za botu a pokoušelo se jí obuv stáhnout, dokud mu nedala kousek masa ze svého talíře.

Ioma byla přítomností štěňat tak rozvzteklená, že se Myrima nabídla, že je odnese k ostatním.

Když Ioma souhlasila, popadla Myrima štěňata a tác s masem. Vyšla ven a na trávníku před věží narazila na Kaylina, smutně hledícího na vůz se štěňaty.

Gabornův nový rádce Jureem, který až donedávna sloužil Raj Ahtenovi, stál vedle chlapce zády k Myrimě, a dával Kaylinovi instrukce. Protože štěňata štěkala, musel Jureem hovořit hodně nahlas.

„Musíš jim sloužit neúnavně a bez ustání,“ říkal. „Ti psi na tobě budou záviset ve všem. Budeš jim dávat jídlo a vodu, zajišťovat přístřeší a koupel. Musíš je udržovat při síle.“

Malý Kaylin dychtivě přikyvoval. Myrima se zastavila za Jureemem. Už dřív několikrát viděla Jureema, jak dává instrukce domácímu služebnictvu, jednou ho viděla, jak něco vytýká pokojské, jindy zas jak prohání kuchaře. Teď byla zvědavá, co bude dřívější otrok ze vzdálené země říkat chlapci.

„Dobrý služebník dává svému vládci všechno," řekl Jureem se silným taifanským přízvukem. „Nikdy nesmí být tak unavený, aby kvůli tomu zanedbával své povinnosti. Nikdy se nesmí při plnění svých povinností začít nudit a pociťovat je jako břemeno. Slouží svému pánu každou myšlenkou a každým činem, dokáže předvídat potřeby svého pána dřív, než jsou vyřčeny. Vzdává se svého vlastního života – svých snů a potěšení – ve prospěch svého pána. Dokážeš to?"

„Ale," namítl chlapec, „já se chci jenom starat o ty štěňata."

„Když sloužíš jim, sloužíš králi. Takový je úkol, pro který si tě král zvolil. Ale pokud by se rozhodl přidělit ti jiný úkol, musíš být připraven splnit každý jeho příkaz. Rozumíš?"

„Takže mi jednou může moje štěňata sebrat?" vyděsil se chlapec.

„Jednoho dne možná ano. Budeš-li svou práci dělat dobře, rozšíří tvé povinnosti. Kromě péče o štěňata ti může svěřit dohled nad stájemi, nebo tě může požádat, abys cvičil jeho válečné psy. Nebo tě může dokonce povolat do zbraně – protože i Zasvěcení psi se mohou stát cílem Raj Ahtenových vrahů.

Pozorně krále sleduj. On pracuje neúnavně pro svůj lid. Uč se z jeho oddanosti. My všichni žijeme službou jeden druhému. Člověk bez pána neznamená nic. Pán není nic bez svých služebníků." Jureem odešel, spěchal za svými dalšími povinnostmi.

Zdálo se, že chlapec přemýšlí nad rádcovými slovy, pak vzhlédl, všiml si Myrimy a málem přestal dýchat. Usmál se na ni takovým způsobem, jakým se na ni smáli všichni muži od doby, kdy byla obdařena krásou.

Postavila obě štěňata na zem, dala jim maso a hladila je. Až do této chvíle ani ona sama nevěděla, co by vlastně měla dělat.

Ale teď pochopila, že se musí připravit, a Jureemova slova ji přesvědčila, že musí začít neúnavně pracovat, aby se připravila na nebezpečí ještě dřív, než se dostaví.

„Ty štěňata tě maj rádi," divil se Kaylin.

„Určitě je všechna dobře znáš," poznamenala Myrima. „Víš, která štěňata se narodila kterým fenám?"

Kaylin hrdě přikývnul. Samozřejmě, že to věděl. Právě proto ho Groverman poslal, aby sloužil mladému králi Ordenovi.

„Chtěla bych čtyři štěňata," řekla Myrima tiše, aby ji nikdo nezaslechl. Velice dobře si uvědomovala, že se chystá vzít si štěňata, aniž by požádala krále. Ale Kaylin nebude mít ani tušení, že je vlastně krade. Cožpak ji právě neviděl, jak jí s králem a královnou? Chlapec si bude myslet, že je šlechtična, která má na štěňata právo. Myrima doufala, že když bude tvrdě pracovat, možná si to právo skutečně získá, „Dvě štěňata na odolnost, jedno na čich a jedno na metabolismus. Dokážeš pro mne vybrat ta nejlepší?"

Kaylin dychtivě přikývnul.

* * *

Po snídani se Ioma a Gaborn na chvíli uchýlili do ložnice, zavřeli za sebou dveře a své Dny nechali venku v alkovně.

Ioma se v této komnatě necítila úplně nejlépe. Mohutná, nádherně zdobená postel byla ještě před týdnem ložem její matky a otce. Ve skříni vedle arkýře byly stále ještě uložené parfémy a kosmetika její matky. Šatník byl stále plný otcových šatů. Gaborn si sice z Mystarie přivezl několik vlastních šatů, ale ošacení krále Sylvaresty mu padlo docela dobře.

Ale víc než to, samotná místnost Iomě připomínala její rodiče. V polštářích cítila vůni vlasů své matky, její voňavky, její krémy.

Neměla bych mu to říct? napadlo ji. Ioma si byla jistá, že nosí Gabornovo dítě. Čekala dítě teprve čtyři dny a Ioma

ještě necítila nutkání ke zvracení. Ještě pár dní si nebude jistá, zda vůbec bude mít své dny. Cítila se však velice zvláštně a Myrima si toho dnes všimla. Řekla, že Ioma úplně září.

Lze to však brát jako důkaz toho, že je těhotná? O tom Ioma pochybovala. Proto se zatím o svých nadějích neodvažovala s Gabornem hovořit.

Posadila se na kraj postele a přemýšlela, jestli s ní teď Gaborn bude chtít sdílet lože. Ten však jen přešel k arkýři a na dlouhou dobu se zamyšleně zahleděl k jihu.

„Už ses rozhodl, co budeš dělat dál?“ zeptala se ho. Před svatbou byl Gaborn pod neustálým tlakem, přemýšlel, jak nejlépe bojovat s Raj Ahtenem a snažil se předvídat, kde Pán Vlků zaútočí v nejbližší chvíli. Jako Král Země byl ochráncem lidského rodu a třásl se, že by měl vzít život jiného člověka, i kdyby to byl život nepřítele. Ranní zprávy o Raj Ahtenových útocích ho naplnily obavami.

Ona sama mu navrhla, aby se vypravil na lov, protože doufala, že když bude pár dní pryč a bude se věnovat rutinní činnost, vyjasní mu to mysl a také to bude mít dobrý vliv na morálku jeho poddaných.

„Budeš přijímat odkazy? Tisíce lidí se nabízejí jako tví Zasvěcenci.“

Gaborn zamyšleně sklonil hlavu. „Nemohu,“ řekl. „Tím jsem si čím dál víc jistý.“

Před týdnem zemřeli oba jejich otcové. Poté Gaborna přepadla touha přijmout co nejvíc odkazů, přijmout sílu od tisíce mužů, ladnost od dalšího tisíce, životní síly deseti tisíc a metabolismus stovky lidí – a využít tyto odkazy k zabití Raj Ahtena.

Teď už to však zcela překonal. Přijmout odkaz bylo navíc vždy riskantní. Odkaz mohl být darován ochotně, ale skrývalo se v něm určité nebezpečí. Člověku, který se vzdal síly, se mohlo snadno stát, že jeho srdce zeslábne natolik, až přestane tlouci a Zasvěcenec pak mohl zemřít. Člověk, který se vzdal ladnosti, už nedokázal ovládat své svaly ani plíce a

mohl zemřít udušením. Člověk, který se vzdal odolnosti, mohl zemřít nákazou.

A tak na ramenou Runovládce, který přijímal odkazy, nutně spočinulo břímě veliké viny. Co bylo ještě horší, protože mocný Runovládce byl téměř neporazitelný, jen hlupák na něj útočil přímo. Hlavním cílem nepřítele se proto stávali Runovládcovi Zasvěcenci. Pokud se povedlo zavraždit Zasvěcence, přerušilo se kouzelné spojení, které zlepšovalo vládcovy vlastnosti, a Runovládce se tak stával zranitelným.

Borenson před týdnem zabil Iominy Zasvěcence. Bolest, která provázela jejich smrt, byla nesmírná. Zemřeli dobří muži a ženy. Ioma kvůli tomu hořce plakala noc za nocí, neboť její Zasvěcenci byli také jejími přáteli, byli to lidé, kteří milovali království, a kteří mu proto obětovali všechno.

Gaborn se jako Král Země snažil chránit svůj lid. Mohl Zasvěcence uschovat mezi nejpevnější zdi, nechat je bránit těmi nejlepšími rytíři a povolat nejlepší lékaře, aby se o ně starali. Ale ani to nemuselo stačit.

Gabornovy argumenty proti přijímání odkazů byly morálního charakteru. Ioma však přesto měla své pochybnosti. Gaborn byl Král Země, naděje světa. Ale jak může být velikým králem, když zůstane zranitelný vůči útoku?

„Minulý týden," řekla Ioma, „jsi mi přísahal a stal jsi se Runovládcem vázaným přísahou. Proč však odmítáš přijímání odkazů? Nedokážu to pochopit. Jsi dobrý člověk. Pokud přijmeš odkazy jen od svých vyvolených, jsem si jistá, že je využiješ moudře a čestně. Díky odkazům se staneš lepším králem. A protože jsi Král Země, budeš vědět, když se tví Zasvěcenci ocitnou v nebezpečí a dokážeš je ochránit."

„Vědět, že je člověk v nebezpečí a zachránit ho, jsou dvě rozdílné věci," řekl Gaborn ztěžka. „Ani všechny mé schopnosti nemusí stačit k ochraně Zasvěcenců."

„Ale co Raj Ahten? Co se stane, až se rozhodne vyslat své vrahy? A on to určitě udělá!"

„Jestli vyšle vrahy, ucítím nebezpečí a uprchnu," řekl Gaborn. „Už nikdy však nepozdvihnu zbraň proti jinému člověku, pokud budu mít na výběr něco jiného."

Iomu Gabornova řeč zmátla. Vážila si života, cenila si životů svých poddaných nade vše. Nemohla se však otočit zády k Raj Ahtenovi. Nikdy mu neodpustí to, co udělal. Raj Ahtenovou rukou zemřeli její rodiče. Měl na svědomí také smrt Gabornovy matky i otce.

Gaborn by měl dychtit po pomstě. Zrovna teď Raj Ahten pochodoval jeho domovinou, Mystarií. Všichni Gabornovi rádci se shodovali v tom, že heredonské síly jsou příliš slabé, než aby dokázaly zatlačit Pána Vlků na jih. Heredonské armádě chyběli válečníci i koně. Raj Ahtenovi vojáci během ústupu ukradli všechna dobrá zvířata ze Sylvarestových stájí. Jednou z prvních věcí, které Gaborn udělal, když se dostal do hradu Sylvaresta, bylo to, že od podkoních zjistil jména všech ukradených koní a jména jejich Zasvěcenců. Pak tento seznam poslal vévodovi Grovermanovi, na jehož hradě pečovali o Zasvěcené koně, a nechal je pobít.

Byla to zoufalá snaha zpomalit Raj Ahtena v postupu na Mystarii. Raj Ahtenovi rytíři tím byli přinuceni jet na obyčejných koních. Díky tomuto činu dokázaly jednotky Spravedlivých Rytířů držet s Raj Ahtenovou armádou krok a přepadat ji ze zálohy.

Gaborn vykoupil vévodovi Paldanemu čas, který potřeboval, aby připravil obranu proti Pánu Vlků a také Raj Ahtenovy síly oslabil. Gabornova vlast Mystarie byla největší a nejbohatší říše ze všech království Rofehavanu. Plná třetina všech vojáků obdařených odkazy na celém severu byla pod vedením Paldana, řečeného Lovec.

Ioma však pochybovala, že Paldane dokáže Raj Ahtenovy armády zastavit. Doufala jen, že vévoda Vlčího Pána zdrží do doby, než králové severu spojí své armády. Gaborn vyslal posly po celém Rofehavanu s žádostí o pomoc.

Přesto však neposlal ani jediného muže Rofehavanu Paldanovi na pomoc.

„Proč?“ ptala se Ioma. „Proč nezastavíš Raj Ahtena? Nemusíš to dělat sám. Shromáždilo se tu tolik vojáků a šlechticů z celého Heredonu. Máš velikou armádu a heredonští šlechtici dychtí po pomstě! Já bych bojovala! Nechce se mi se tě na to ptát, ale nebojíš se Raj Ahtena?“

Gaborn zavrtěl hlavou a pohlédl na ni, jako by doufal, že ho pochopí. „Nebojím se ho,“ odpověděl. „Ale něco mě zadržuje.

Je to něco… takový zvláštní pocit… a já to nedokážu vysvětlit. Ale… jsem Král Země a mám povinnost zachránit zrno lidství během temných časů, které přijdou. Nemám pocit, že by obyvatelé Indhopalu byli mými nepřáteli. Nemohu jim ublížit. Nechci zabíjet muže a ženy. Ne, když vím, že moji skuteční nepřátelé jsou ničitelé.“

„Raj Ahten je náš nepřítel,“ namítla Ioma. „Je stejně hrozný jako kterýkoliv ničitel.“

„To ano,“ připustil Gaborn, „ale zamysli se nad tímhle: na každých čtyři sta mužů a žen máme jen jediného vojáka obdařeného runami, jediného ochránce schopného zastavit ničitele. A pokud tento ochránce zemře, způsobí to nejspíš smrt těch čtyř set lidí.“

To byla hrozivá myšlenka a Ioma konečně začala chápat velikost problému, před kterým její manžel stojí. Kolik válečníků si může Gaborn dovolit ztratit v boji s Raj Ahtenem? Není i jeden jediný z nich příliš mnoho?

Gaborn znovu a znovu naznačoval, že si to myslí. Se čtyřiceti tisíci magickými tyčemi, které Gabornův otec získal v Longmotu, mohl Gaborn vybavit čtyři tisíce mocných válečníků. To bylo desetkrát tolik mužů, než kolik jich měl Iomin otec. Ve srovnání se silami, kterými disponoval Raj Ahten, to však byla jen hrstka.

A byl tu ještě samotný Pán Vlků, se kterým bylo nutno počítat. Raj Ahten byl obdařen tisíci odkazy. Gaborn se zaobíral myšlenkou, že by využil magické tyče sám na sebe, aby se vyrovnal Raj Ahtenovi a mohl tak s Pánem Vlků bojovat muž proti muži.

Ale kdyby to udělal, kdyby vysál odkazy třeba jen z několika stovek mužů, nebylo by to plýtvání prostředky? V této chvíli nevěděl, jestli se mu ještě někdy do rukou dostanou nové magické tyče. Jureem ho varoval, že doly na krvavý kov v Kartishi jsou vyčerpány. Těch čtyřicet tisíc tyčí byly Gabornovy nejlepší zbraně proti ničitelům.

Náhle však Ioma pochopila něco, co jí až dosud unikalo. „Počkej, ty říkáš, že nechceš zabít Raj Ahtena?“ Až do této chvíle si myslela, že Gaborn jen zůstane tady v Heredonu, ukrytý za štítem Dunnwoodu a nechá stíny svých předků, aby ho před Raj Ahtenem chránily. Gaborn však vypadal velmi nervózně a v jeho očích se zračila prosba, která ji přiměla si uvědomit, že jí chce říct něco, co Ioma určitě nechce slyšet.

Gaborn se odvrátil a hleděl na ni jen koutkem oka, jako by se neodvažoval jí pohlédnout do očí. „Pochop to, prosím, má lásko: lidé z Indhopalu nejsou moji nepřátelé. Země mě učinila svým králem a Indhopal je také má říše. Musím zachránit tolik lidí, kolik dokážu. Lidé z Indhopalu také potřebují ochránce.“

„Nemůžeš přece jít do Indhopalu,“ řekla Ioma. „Na něco takového nemůžeš ani pomyslet. Raj Ahtenovi muži tě zabijí. Kromě toho tě je potřeba zde.“

„Souhlasím,“ řekl Gaborn. „Ale Raj Ahten má nejmocnější armádu na světě a je také nejmocnější ze všech Runovládců. Pokud s ním budu bojovat, může to způsobit zkázu nás všech. Pokud si ho přestanu všímat, vydávám se tím všanc. Kdybych před ním chtěl utéci, chytí mě. Vidím jen jedinou možnost…“

„Chceš mi snad říct, že využiješ svou moc, aby sis ho vyvolil? Po tom všem, co udělal?“ Ioma nedokázala zakrýt šok a hněv ve svém hlase.

„Doufám, že dosáhnu míru,“ přiznal Gaborn a Ioma z jeho hlasu poznala, že jeho rozhodnutí je konečné. „Už jsem tuto možnost probíral s Jureemem.“

„Raj Ahten ti žádný mír nedá,“ prohlásila Ioma s naprostou jistotou. „Ne, pokud mu nevrátíš ty tyče, které tvůj

otec získal za cenu vlastního života. A to nebude žádný mír; to bude kapitulace!“

Gaborn přikývl a vyrovnaně na ni hleděl.

„Cožpak to nechápeš?“ pokračovala. „Dokonce to ani nebude čestná kapitulace, protože jakmile ty tyče vrátíš Raj Ahtenovi, ten je použije proti tobě. Znám svého bratrance. Znám ho. Nenechá tě být. To, že ti země svěřila vládu nad lidským rodem neznamená, že se ti Raj Ahten podřídí.“

Gaborn stiskl zuby a zdálo se, že se odvrátí. Viděla v jeho rysech vyčerpání. Věděla, že miluje svůj lid, a že se ho snaží chránit jak nejlépe dovede, a že zrovna teď nedokáže přijít na způsob, jak se zbavit Raj Ahtena.

„Přesto ho musím požádat o mír,“ odvětil Gaborn. „A pokud nebude ochoten ho uzavřít… pak ho musím požádat o čestné podmínky kapitulace. A pokud nebude souhlasit ani s tím, budu přinucen k boji.“

„Kapitulace je naprostý nesmysl,“ řekla Ioma. „Můj otec se vzdal a jakmile to učinil, Raj Ahten změnil své podmínky tak, jak mu to vyhovovalo. Nemůžeš být Král Země a ještě k tomu Raj Ahtenův Zasvěcenec!“

„Obávám se, že máš pravdu,“ řekl Gaborn s těžkým povzdechem, posadil se na postel vedle Iomy a vzal ji za ruku. Byla to však jen chabá útěcha.

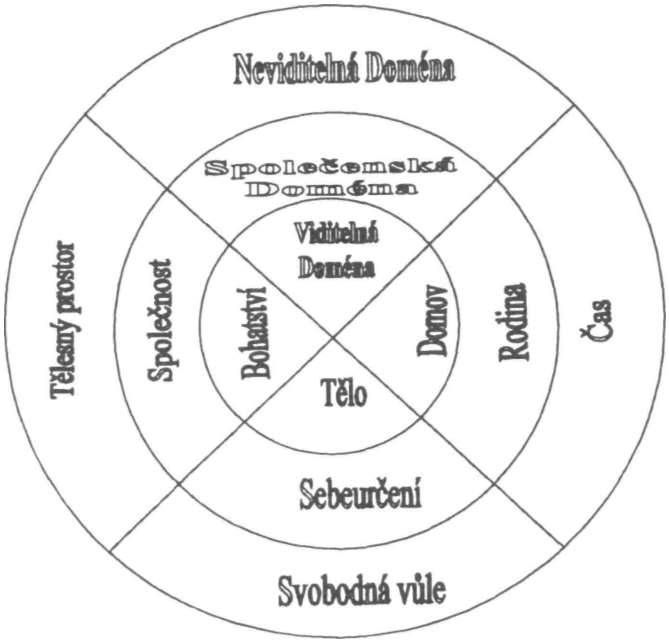
„Proč ho prostě nemůžeš zabít, abys měl od něho pokoj?“ zeptala se Ioma.

„Raj Ahten má ve svých službách asi deset tisíc válečníků obdařených runami,“ řekl Gaborn. „I kdyby se mi podařilo ho úplně rozdrtit a ztratil bych přitom jen polovinu mužů, bude to za to stát? Přemýšlej nad tím, čtyři a půl miliónu dětí a žen! Mohu vědomě zahodit život třeba jen jediného z nich? A kdo může říct, že potom všechno skončí? Když přijdeme o tolik válečníků, dokážeme pak zastavit i ničitele?“

Gaborn se na chvíli odmlčel, přitiskl si prst na rty, čímž dal Iomě najevo, aby zůstala potichu a došel ke starému psacímu stolu krále Sylvaresty. Z horní zásuvky vytáhl malou knížku, z jejíž vazby začal vytahovat nějaké papíry.

Přinesl je ukázat Iomě a zašeptal. „V Komnatě Snů Domu Porozumění se tohle Dnové učí o povaze dobra a zla.“ To Iomu překvapilo. Runovládci neměli přístup k učení Dnů. Teď už věděla, proč šeptá. Dnové byli přímo přede dveřmi.

Gaborn jí ukázal následující diagram:

„Každý člověk se považuje za pána,“ řekl Gaborn, „a vládne nad třemi doménami: Neviditelnou Doménou, Společenskou Doménou a Viditelnou Doménou.

Každá doména může mít mnoho částí. Čas člověka, jeho tělesný prostor, svobodnou vůli a tak dál. To všechno jsou části Neviditelné Domény. Všechny věci, které vlastní, všechny věci, které může vidět, to jsou části jeho Viditelné Domény.

No a když někdo naruší naši doménu, považujeme ho za zlého. Pokud se snaží ukrást nám naši zemi nebo peníze, pokud se snaží zničit naši společnost nebo naše dobré jméno, pokud nás okrádá o čas nebo se snaží narušit naši svobodnou vůli, budeme ho za to nenávidět.

Ale pokud někdo naši doménu zvětší, nazýváme ho dobrým. Pokud tě někdo chválí před ostatními, zvyšuje tvé postavení ve společnosti a ty ho za to budeš milovat. Pokud ti dá peníze nebo čest, vzbudí tvou lásku.

A v tom se, Iomo, skrývá něco, co cítím tak upřímně, že to dokážu vyjádřit jen tímto způsobem: životy všech lidí, jejich osudy jsou všechny tady, jsou součástí mé domény!“

Ukázal na kresbu směrem ke Společenské a Neviditelné Doméně. Ioma mu pohlédla do očí a pomyslela si, že ho chápe. Celý život byla Runovládkyní a sem tam se zaobírala státními záležitostmi. Naděje, sny a osudy svých poddaných brala jako součást své domény.

„Chápu,“ zašeptala.

„Vím, že ano, alespoň částečně,“ vydechl Gaborn. „Ale nechápeš to celé. Cítím… cítím blížící se katastrofu. Země mě varuje. Přichází nebezpečí. Nejen nebezpečí pro tebe a pro mě, ale pro každého muže, ženu a dítě, které jsem si vyvolil.

Musím udělat naprosto vše, co je v mých silách, abych je ochránil – musím udělat všechno, i kdyby to mělo znamenat mou zkázu.

Musím se pokusit uzavřít s Raj Ahtenem spojenectví.“

Ioma si všimla prosebného tónu v jeho hlase a pochopila, že jí jen neoznamuje své rozhodnutí. Prosil ji o souhlas.

„Kam do těch tvých kruhů zapadám já?“ zeptala se ho a mávla směrem ke kresbě v Gabornově klíně.

„Ty jsi ve všech,“ odvětil Gaborn. „Cožpak to nechápeš? Tohle není moje postel nebo tvoje postel. Je to naše postel.“ Ukázal na sebe. „Tohle není moje nebo tvoje tělo, je to naše tělo. Tvůj osud je můj osud a můj osud patří tobě. Tvé naděje sdílím i já a ty musíš chovat naději v to samé co já. Nechci, aby mezi námi stály zdi nebo rozmíšky. Pokud tu nějaké

jsou, pak nejsme skuteční manželé. Musíme být jedno tělo a jedna duše.“

Ioma přikývla. Tohle chápala. Už předtím viděla několik manželských párů, které si byly tak blízké, že navzájem přejímaly i ty nejpodivnější zvyky.

Po takovém spojení Ioma toužila.

„Myslíš si, že jsi moudrý,“ řekla, „když mi cituješ zakázané učení. Ale i já jsem zaslechla něco z Komnaty Snů.

V Komnatě Snů se říká, že člověk se narodí s křikem. Tím křikem se dožaduje matčina prsu. Pláčem dává matce na vědomí, když upadne. Křičí, protože chce teplo a lásku. A jak postupně roste, naučí se odlišovat své potřeby. *Chci jídlo!* křičí. *Chci teplo! Chci, aby přišlo denní světlo!* A když matka své dítě konejší, i její slova znějí jako pláč: *Chci pro tebe jen to nejlepší.*

Když se učíme mluvit, téměř všechny naše věty jsou jen křik, který je stále lépe definován. Naslouchej slovům, která lidé říkají, a naučíš se za každým z nich rozeznávat prosbu. *Chci lásku. Chci útěchu. Chci svobodu.*“

Ioma se na chvíli pro efekt odmlčela a ujistila se, že má jeho plnou pozornost.

Pak vyslovila svou prosbu. „Gaborne, nikdy se Raj Ahtenovi nevzdávej. Jestli mě miluješ – jestli miluješ svůj život a svůj lid, nikdy se nevzdávej zlu.“

„Dokud budu mít na výběr, nikdy tak neučiním,“ odvětil, neboť konečně naslouchal jejím argumentům.

Vzala mu jeho knihu z rukou, odložila ji na podlahu, pak ho políbila a stáhla ho na postel.

* * *

O dvě hodiny později začali strážní na hradních zdech rozčileně volat a ukazovat na řeku Wye, která se kroutila mezi poli. Nahoře po proudu řeka získala rudou barvu, barvu krve.

Rudá záplava s sebou nesla silnou minerální vůni mědi a síry. Barva byla způsobená bahnem a naplaveninami, které znečistily vodu, zacpaly žábry rybám a pomalu je udusily.

Gaborn pověřil svého čaroděje, aby to vyšetřil. Binnesman vkročil po kolena do vody, ponořil do ní ruku, ochutnal a na tváři se mu usadil chmurný výraz. „Ty naplaveniny pocházejí z hlubin země."

„Jak se dostaly do řeky?" podivil se Gaborn. Zůstal na břehu a nelíbil se mu zápach znečištěné vody.

„Řeka Wye," odvětil Binnesman, „pramení z hlubin země. To bahno musí pocházet tam odsud."

„Může to být způsobeno zemětřesením?" otázal se Gaborn.

„Pohyb země něco takového způsobit skutečně může," řekl pomalu Binnesman. „Ale bojím se, že tentokrát je za tím něco jiného. Ruiny, kde jsme zabili ničitelského mága, jsou poblíž pramenů. Podle mého názoru tam ničitelé kopají další tunely. Možná jsme je nezabili všechny."

* * *

Protože se před hradem Sylvaresta na oslavu Hostenfestu sjelo tolik šlechticů, nebylo těžké shromáždit ty nejlepší válečníky a vyrazit s nimi do hor. O šest hodin později za časného odpoledne dosáhlo pět set válečníků starobylých duskinských ruin s Gabornem a Binnesmanem v čele.

Ruiny vypadaly přesně tak jako předchozí noci. Vchod do nich zakrývaly pokroucené kořeny obrovitého dubu. Muži rozsvítili pochodně a vydali se po prastarých polorozpadlých schodech. Kolem se vznášela silná minerální vůně. Gaborn si byl jistý, že se ten zápach od včerejška změnil.

Vchod do starého duskinského města byl dokonalý půlkruh o průměru dvaceti stop. Kameny ve zdech byly obrovité, každý byl dokonale otesán a ohlazen, a přestože byly staré tisíce let, nebyla na nich ani jediná puklinka.

Po čtvrtmíli dorazili k myriádě postranních tunelů a komnat, domů a obchodů, které kdysi obývali duskinové, a které byly nyní zarostlé podivuhodnou faunou Podsvětí. Veškeré artefakty po duskinech zmizely před dávnými věky a na tomto místě dnes bylo možno nalézt zřetelné stopy po nových obyvatelích Podsvětí.

Vojáci neušli ještě ani půl nule, když schodiště náhle prudce končilo.

Cesta dolů byla nedávno odříznuta. Tam, kde měly vést schody do hlubin země – míle a míle do Idymeanského moře – se přes cestu táhl obrovitý tunel.

Binnesman se nebezpečně přiblížil až k poslednímu schodu, ale skála pod jeho nohama zapraskala a on se raději stáhnul. Vysoko pozvedl lucernu a zahleděl se dolů.

Tunel, který se tu otevíral, byl obrovitý kruh, alespoň dvě stě yardů napříč. Jeho dno bylo plné prachu a kamenů. Takový tunel nemohl vykopat žádný člověk. Něco takového by na druhou stranu nedokázal ani ničitel.

Binnesman zamyšleně hleděl dolů a pročesával si plnovous. Pak zvedl malý kámen a hodil jej do jámy. „Tak proto jsem cítil zvláštní chvění pod nohama," přemýšlel nahlas. „Země je v bolestech."

V tu chvíli z tunelu vylezlo hejno malých tmavých příšerek, které žily v hlubinách země, protože nesnášely denní světlo. Začaly bolestně pištět a snažily se dostat z dosahu luceren.

Borenson nervózně porušil ticho. „Co mohlo vykopat takový tunel?"

„Jen jediná věc," odvětil Binnesman. „Přestože mé znalosti Podsvětí ji popisují jako stvoření, které kdysi dávno viděl jen jeden jediný člověk a proto je považováno za legendu. Takový průchod mohl vykopat jen *hujmoth*, červ světa."

ČTYŘI: NIČITELÉ

„Nebeská jezdkyně Averan," řekl pán zvířat Brand, „je po tobě sháňka."

Averan se otočila, aby na něj pohlédla v matném světle úsvitu, ale ne příliš rychle. Ve stínech hnízda graaků Branda určila spíše podle zvuku jeho kroků než podle zraku. Krmila mláďata graaků a neodvažovala se od nich na příliš dlouho odvrátit zrak. Mohutní plazi měli v kohoutku čtrnáct stop a mohli dítě jako Averan snadno polknout vcelku. Přestože ji graaci zbožňovali a ona je krmila od chvíle, kdy se vyklubali z kožnatých vajíček, tito tvorové měli tendenci lapat po všem, když měli hlad. Mohli se také pokusit vyškrábnout jí dlouhým pařátem maso z ruky. Averan nechtěla ztratit paži tak, jako kdysi Brand.

Nebeská jezdkyně, pomyslela si. Nazval mě nebeská jezdkyně. Ne chovatelka. Ve věku devíti let byla Averan příliš velká a příliš stará, než aby se mohla stát nebeskou jezdkyní. Už dva roky nesměla létat.

Brand stál ve vchodu do hnízda a obrys jeho postavy byl ozářen ranním světlem. U opasku mu visela jehněčí kýta a smotané lano, návnada pro graaky. Mžoural dovnitř a levou rukou si hladil šedý plnovous.

Napadlo ji, jestli minulou noc nevypil příliš mnoho vína, takže zapomněl, jak je stará. „Jsi si –"

„Jistý? Ano." Brandova slova byla úsečná a rozhodná. Náhle si uvědomila, že se třese. „A musíme si pospíšit." Pak se otočil a vyrazil k horním patrům.

Averan a Brand začali v matném světle šplhat po schodech z ohlazeného kamene do horního hnízdiště. Páchlo to tam po výkalech. Staří graaci měli pach připomínající hady a po staletích, po která toto místo obývali, se jejich pach vsákl do každého kamene. Averan se už před dlouhou dobou naučila mít ten pach ráda, stejně jako se říkalo, že někteří lidé mají rádi pach koňského potu nebo pach psů.

Schody ústily do široké komnaty s jediným úzkým vchodem, vyraženým ve východní straně kopce. Navzdory slabému světlu Averan viděla, že komnata je prázdná. Graaci byli pryč na ranním lovu. Díky chladnému podzimnímu počasí byli unavení a hladoví.

Averan následovala Branda na plošinu. Ten se tam na chvíli zastavil, sundal z opasku jehněčí kýtu a ujistil se, že je pevně přivázána na lano. Pak lano s návnadou roztočil.

„Kožeňáku!“ vykřikl. „Kožeňáku!“

Graak byl vycvičen, aby odpověděl na své jméno. Jehně mělo sloužit jako odměna za uposlechnutí příkazu.

Averan se rozhlížela po ranním nebi. Plaz nebyl nikde v dohledu. Kožeňák byl velký a starý, měl velikou výdrž, ale byl celkem pomalý. Poslední dobou se využíval jen málokdy. Za minulé léto si zvykl lovit dál a dál od hnízda.

Na západě se zvedaly Pusté Hory, jejichž vrcholky se bělaly sněhem. Na úbočí hory pod hnízdištěm stála pevnost Haberd – pět kamenných věží, jejichž zdi lemovaly obě strany úzkého průsmyku, který vedl do hor. Za hradními zdmi pobíhali lidé, kteří něco vykřikovali. Někteří měli v rukou pochodně. Jejich hlasy byly vzdálené a nejasné. Dole na trávníku nasedaly do vozů ženy a děti chystající se k útěku.

Až teď si Averan uvědomila, že se děje něco špatného. „Co se děje?“

Brand přestal točit lanem s jehněčím, jako by byl unavený a pohlédl na ni. „Zrovna před chvílí přijel panoš se zprávami z kopců v Morenském hrabství. Minulou noc vybuchla v Alcairských horách sopka a začala chrlit popel. Vzápětí se objevili ničitelé. Posel tvrdí, že mezi ničiteli je asi

osm tisíc válečníků, tisíc nižších mágů a alespoň jeden vyšší mág. Nad nimi se vznáší hejno hmyzu, které zakrývá oblohu. Musíš tu zprávu doručit vévodovi Paldanemu v Carrisu.“

Morenské hrabství byla oblast na dalekém západě Mystarie, která hraničila s Pustými a Alcairskými horami. Zdejší citadela, pevnost Haberd, byl nejbližší hrad k tomu místu, byl však starý a polorozpadlý. Sloužil jako útočiště pro poutníky a zdejší vojáci se snažili udržovat cesty bezpečné před ničiteli, zloději a rozličnými stvůrami. Nebyla však naděje, že by pevnost vydržela udržet sílu, o jaké hovořil Brand. Ničitelé se přelijí přes hradby během hodiny a nebudou brát zajatce.

Vévoda Paldane byl vrchní královský stratég. Pokud ničitele někdo dokáže porazit, je to právě Paldane. Vévoda však měl v současné době plné ruce práce. Raj Ahtenovi muži dobyli nebo zničili několik pohraničních hradů a ze severu se hrnuly davy uprchlíků tvořené šlechtici i obyčejnými lidmi.

„Náš pán si myslí, že vulkanická erupce vyhnala ničitele z jejich doupat,“ pokračoval Brand. „Něco podobného už se jednou stalo za časů mého dědečka. Vulkán naplnil jejich sídliště lávou, před kterou stvůry začaly prchat. Ale tahle erupce nám přinese více běd než ta stará. Ničitelé se tu potajmu množili příliš dlouho.“ Zamnul si čelo.

„A co ty?“ zeptala se Averan. „Co budeš dělat?“

„O mne se neboj,“ řekl Brand. „I bez ruky dokážu bojovat.“ Pohladil si pahýl pravé ruky a smutně se usmál.

Averan však neunikla hrůza, která mu sídlila v očích.

„Neboj se o mne. Ty poletíš se starým Kožeňákem,“ řekl Brand. „Poletíš bez sedla, bez jídla a bez vody – abys byla co nejlehčí.“

„A co Derwin?“ zeptala se Averan. „Neměl by tu zprávu vévodovi Paldanemu předat on?“ Derwin byl mladší. Ve věku pěti let byl oficiálním nebeským jezdcem pevnosti Haberd.

„Minulou noc už jsem ho někam poslal,“ odvětil Brand hledící na jih, kde pátral po graakovi. Pak hořce zaklel. „Náš

pán je hlupák – posílá nebeské jezdce, aby doručovali milostná psaníčka jeho milenkám.“

To Averan věděla. Před léty často doručovala dopisy a růže, které lord Haberd posílal lady Chetham do Arrowshiru. Dáma mu na oplátku posílala pramínky svých vlasů nebo navoněné kapesníčky. Lord Haberd zřejmě věřil, že když bude využívat jako posly děti, dokáže své milostné aférky lépe zakrýt.

Úrodné pláně na východě pokrývala ranní mlha, jíž se dotýkaly první zlatavé paprsky slunce. Tu i tam z mlhy vyčnívaly vrcholky kopců připomínající zelené smaragdové ostrůvky. Averan se rozhlížela kolem a hledala známku přítomnosti graaka. Kožeňák by tu měl někde být a hledat něco pomalého a tlustého, co by mohl sežrat.

„Za jak dlouho tu ničitelé budou?“ zeptala se Averan.

„Za dvě hodiny,“ odvětil Brand. „Přinejlepším.“

To je stěží čas na přípravu obrany. I kdyby lord Haberd poslal žádost o pomoc do nejbližší pevnosti, dokonce i rytířům, na koních obdařených runami by trvalo nejméně den, než by sem dorazili. Zdejší posádka se stěží dokáže udržet tak dlouho.

Brand si přiložil dlaně k ústům a znovu zavolal. V dálce Averan spatřila okřídlený tvar vynořující se z mlhy. Kožeňák zareagoval na volání.

„Kožeňák je starý,“ řekl Brand. „Budeš muset často zastavovat, aby si odpočinul.“

Averan přikývla.

„Leť nad severními lesy, a pak se vydej přes vrcholky Strmých Vrchů. Je to jen dvě stě čtyřicet mil – nijak daleko. Můžeš se dostat do Carrisu před soumrakem.“

„Nebudou mě zastávky zpomalovat?“ otázala se Averan. „Možná bych měla letět bez zastávek.“

„Takhle to bude bezpečnější,“ odvětil Brand. „Je zbytečné uštvat to ubohé zvíře k smrti.“

To snad nemyslí vážně, napadlo ji. Samozřejmě, že by měla spěchat – a smrt graaka nebyla ničím ve srovnání se smrtí všech obyvatel pevnosti.

Pak si uvědomila pravdu. Pevnost Haberd byla izolovaná. Nic, co udělá, jí nemůže pomoci. Pomoc se sem stejně nedokáže dostat včas. Lord Haberd už nejspíš vyslal posly jedoucí na koních obdařených runami. A koně dokáží polykat vzdálenost rychleji než ona. Její maximální rychlost bude čtyřicet mil za hodinu a v tomto ročním období bude let na sever docela obtížný. Rychlý kůň s dostatkem odkazů metabolismu, síly a odolnosti, dokáže uběhnout osmdesát mil za hodinu.

„Ty mě neposíláš, abych odnesla zprávu," řekla Averan. V hrdle jí vyschlo a srdce se jí rozbušilo.

Brand na ni pohlédl a otcovsky se usmál. „Samozřejmě, že ne. Zachraňuji ti život, dítě," přiznal. „Předej tu zprávu vévodovi Paldanemu, jestli chceš. Vždycky je tu možnost, že se k němu jezdci nedostanou."

Naklonil se k ní a spiklenecky zašeptal. „Ale mohu-li ti poradit, nezastavuj se tam. Palác v Carrisu je smrtící past. Pokud tam ničitelé zamíří, dostanou se tam během noci a není záruka, že ti Paldane dovolí odletět na zvířeti, na kterém jsi přiletěla. Řekni Paldanemu, že jsi dostala příkaz doručit tu zprávu ještě dál na sever, druhému bratranci našeho pána, do Montalferu. Paldane se tě snad neodváží zadržet."

Kožeňák opatrně přistával a v pařátech nesl mrtvou ovci. Dosedl a jeho malá zlatavá očka se rozhlížela kolem sebe.

Zvíře kvůli udržení rovnováhy máchalo křídly a zvířený vzduch Averan cuchal vlasy. Upustil mrtvolu ovce Brandovi k nohám, jako by mohutný plaz byl obří kočka, která svému pánu dává dárek v podobě mrtvé myši. Graak se celý třásl a záhyby kůže na krku se mu napínaly, jak se snažil popadnout dech.

Naklonil se a šťouchl Branda do hrudi.

Brand se pobaveně usmál, natáhl zdravou ruku a poplácal plaza po čenichu. Pak Kožeňákovi strčil mezi šavlovité čelisti kus masa.

„Budeš mi chybět, ty stará ještěrko," řekl graakovi. Pak vyhodil zbytek jehněčí kýty vysoko do vzduchu. Kožeňák ji chytil dřív, než dopadla na zem.

Pak se Brand otočil k Averan. „Abys věděla, když jsem byl malý, tak jsem na něm létal. Je to už čtyřicet let a na tomhle graakovi létal dokonce i král Orden. Takže poletíš na královském zvířeti.“

Kožeňák byl jeden z nejstarších graaků v hnízdišti a ona sama by si ho rozhodně nevybrala. Byl ale dobře vycvičen a Brand ho měl vždycky ze všech graaků nejraději. „Dobře se o něj postarám,“ řekla Averan Brandovi.

Brand natáhl ruku dlaní dolů a veliký plaz se poslušně sklonil k zemi, aby Averan mohla nasednout. Vyskočila a obratně se mu vyšvihla na hřbet. Jako všichni nebeští jezdci, i ona měla odkaz odolnosti a odkaz síly. Dokázala vydržet mnohem víc než obyčejný člověk a díky tomu, že byla malá, se snadno dokázala udržet na plazím krku. Kromě toho měla ještě odkaz rozumu, a proto si dokázala zapamatovat každou zprávu, kterou její pán chtěl doručit. Tyto odkazy však postavily hráz mezi ní a ostatními dětmi. Bylo jí teprve devět, ale věděla toho víc než leckterý dospělý člověk.

Averan se na plazím hřbetě pohodlně usadila. Pak graaka poškrábala na tlusté kůži na krku.

„Ať nespadneš,“ řekl jí Brand. Nespadnout bylo první pravidlo, které se nebeští jezdci učili. Bylo to také slovo, které mezi nebeskými jezdci vyjadřovalo sbohem, slovo, které se říkalo před začátkem každé cesty.

„Nespadnu,“ odvětila Averan. Podal jí malý váček, který zacinkal, když ho převzala. Zvuk mincí. Domyslela si, že jsou to jeho životní úspory.

Nohama sevřela graakův krk a cítila, jak se mohutné svaly zvířete napjaly. Graak čekal na její příkaz.

Přála si, aby měla víc času, aby mohla říct Brandovi sbohem. Jedna její část stále nemohla pochopit, že ničitelé opravdu přicházejí. Pevnost vypadala dnešního rána stejně jako kterýkoli jiný podzimní den. Zde na plošině, vysoko nad hradem, vypadalo vše klidně a mírumilovně. V pevnosti bylo cítit vůni jídla připravovaného na ohních.

Při pomyšlení na to, že utíká, se její mysl bouřila. Za obvyklých okolností by svého graaka před dlouhým letem

nakrmila mnohem lépe. Přála si, aby mohla Kožeňákovi dovolit, aby se pořádně najedl, ale zvířeti by se s plným břichem a s její váhou na hřbetě špatně letělo.

Averan vyschlo v hrdle. Oči jí naplnily slzy hořkosti. Popotáhla a naposledy se zeptala. „A co ty, Brande? Co budeš dělat? Opustíš hrad? Slib mi, že se schováš – když už ne kvůli sobě, tak alespoň kvůli mně."

„Utíkat před ničiteli znamená naprosto jistou smrt," řekl Brand. „Kdyby mě chytili, rozsekali by mě na malinké kousky. A bojím se, že v mé současné kondici ze mě bude moc špatný lučištník."

„Snaž se někde schovat," prosila Averan. Brand pro ni byl vším – jejím otcem, bratrem, přítelem. Neměla rodinu. Její otec zemřel v šarvátce s ničiteli ještě než se narodila a její matka zemřela, když byla Averan ještě dítě – spadla ze židle, na které stála, když zapalovala lucerny v pevnosti. Averan viděla svou matku spadnout, ale nikdy se nesmířila s tím, že někdo může zemřít při tak hloupé nehodě. Ona sama při řadě příležitostí spadla z výšky patnácti stop, když ji plaz, na kterém seděla, shodil, ale Averan se nikdy nic nestalo.

„Slibuji ti, že se ukryju, pokud to něčemu pomůže," řekl Brand.

Pohledla mu do očí ve snaze zjistit, jestli jí lže. Nikdy však nedokázala přečíst, co si ostatní lidé skutečně myslí. Jejich výrazy pro ni byly jako kniha psaná v neznámém písmu.

Nezbylo jí než se spokojit s nadějí, že Brand učiní to, co slíbil, a že se mu podaří před ničiteli uniknout.

Díval se na ni, ale pak se jeho oči náhle zaměřily na něco za jejími zády a Brand zalapal po dechu.

Otočila se. Na vzdáleném kopci nad kaňonem je náhle spatřila. Ničitele, ženoucí se vpřed na svých šesti nohou. Jejich kožnatá kůže měla v ranním světle bledě šedou barvu a na tuto vzdálenost nebylo možno rozeznat, kolik na sobě mají vytetováno run. Daly se rozeznat jen jejich čepele blyštící se v ranním slunci a záře jejich ohnivých holí. Takhle zdálky připomínaly šestinohé stvůry jen nějaký zvláštní

hmyz, který se vyvalil zpod převráceného kamene. Averan však věděla, že každá z těch nestvůr je třikrát větší než člověk.

Za ničiteli se na nebi objevil temný mrak jeskynních létavců, poněkud připomínající netopýry. Bylo jich tolik, až obloha nad hlavami ničitelů zčernala.

„Zmiz odsud!“ vykřikl Brand. Ničitelé tady nebudou do dvou hodin. Při jejich rychlosti se převalí přes hradby během pěti minut.

„Nahoru,“ přikázala Averan.

Graak se otočil a odrazil se z útesu. Averan cítila, jak se jí během chvilkového pádu překrvuje mozek. Pohlédla dolů na špičaté útesy stovky stop pod ní.

Na chvíli na ničitele úplně zapomněla. O ty skály se během staletí roztříštilo mnoho malých nebeských jezdců. Minulý rok Averan viděla, jak se na ně zřítila malá Kylis a slyšela dívčin smrtelný křik. Na jeden nekonečný okamžik dostala strach, že Kožeňák nedokáže unést její váhu, a že se oba zřítí vstříc jisté smrti.

Vzápětí je graakova mohutná křídla začala nadnášet a ona si vydechla.

Ohlédla se. Brand jí mával z plošiny hnízdiště graaků a jeho tvář byla ozářena ranním sluncem. Pak se otočil a vydal se zpátky dolů po schodech.

Averan se zdálo, jako by ho hora spolkla. Cítila pokušení obkroužit město, aby zjistila, jak se připravuje na útok ničitelů, ale věděla, že vzpomínky na to by ji pak pronásledovaly až do konce života.

Proto pomocí malého vybídnutí nohama a slovním příkazem obrátila Kožeňáka na sever a vydala se nad valící se mlhu, která se blyštěla jako mořské vlny. Otřela si slzy z očí a nechala Kožeňáka, aby je oba odnesl pryč.

PĚT: MEDVĚDÍ HISTORKY

„A tak tvůj syn hodil po tom starém kanci oštěpem,“ řekl baron Poll Rolandovi se smíchem. „Myslel si o sobě, že je mistr vrhač a opravdu se trefil přímo mezi oči. Ale ten starý kanec musel mít lebku tlustou jako je hlava králova šaška, protože oštěp se od ní odrazil a spadl na zem!“

Baron Poll se při té vzpomínce usmál a Roland se rozhlížel po cestě. Pořád ještě byli půl dne cesty od Carrisu a uprostřed poledne zpomalili a nechali svá zvířata popadnout dech.

„Ten kanec se samozřejmě rozzuřil, sklonil hlavu a zahrabal nohama. Abys věděl, kanci z Dunnwoodu jsou vysocí jako kůň a pořádně chlupatí. No a tvůj syn, kterému v té době bylo teprve třináct, sice viděl, že se kanec chystá zaútočit, ale už neměl dost rozumu, aby udělal to, co by na jeho místě udělal každý rozumný člověk.“

„Což je?“ zeptal se Roland. Kance v Dunnwoodu nikdy nelovil.

„No samozřejmě otočit koně a utéct!“ vykřikl baron Poll. „Ne, tvůj syn tam jen tak seděl, díval se na tu bestii a jeho kůň byl pro kance skvělý ctí.

Ten starý kanec samozřejmě zaútočil, nabral koně zespodu a úplně ho rozpáral. Tvého syna to vyhodilo dobré čtyři stopy do vzduchu.

No a jak jsem říkal, asi před hodinou jsme ztratili psy a jeli jsme je najít. Abys věděl, slyšeli jsme je štěkat v kopcích.

No a tak tvůj syn spadl z koně, překulil se a vstal. Kanec vidí, jak tam tvůj kluk stojí a začne na něj mžourat. Tvůj syn začal utíkat tak rychle, že přísahám při Mocnostech, to vypadalo, jako by uměl létat!“

Baronu Pollovi při vyprávění této historky radostně jiskřily oči. Zdálo se, že ji vyprávěl už mnohokrát, a že se mu líbí.

„No a tak mladý panoš Borenson, když zaslechl štěkání psů, dospěl k závěru – jak jsme později zjistili – *Poběžím k psům! Ti mě ochrání!*

A tak se rozběhne skrz křoví a ten kanec je mu přímo za zadkem.

V té době tvůj syn zrovna přijal dva odkazy metabolismu – takže si jistě umíš představit, jak rychle běžel. Běžel třicet mil za hodinu a vykřikoval „Vražda! Krvavá vražda!“ – přesně takhle křičel – a pokaždé, když zpomalil, za sebou ucítil toho kance.

Takhle vyběhl asi půl míle do kopce a já jsem dospěl k závěru, že je čas mu zachránit život. Tak jsem popohnal svého koně přímo mezi něj a kance. Ale oni skrz to křoví běželi moc rychle, a já jsem se mezi ně nedokázal vklínit. Navíc kličkovali, takže jsem na kance nedokázal zamířit oštěp.

A pak se tvůj syn dostal k psům. Všichni seděli u obrovského jeřábu s vyplazenými jazyky a sem tam některý z nich zavyl, jako by chtěli zabít čas. A tvůj syn si pomyslel *Aha, vyšplhám na ten strom a psi mě ochrání.*

No a tak se tvůj syn vrhl ke stromu a všichni ti psi nedočkavě vyskočili, dívali se na něj, vrtěli ocasy a mladý Borenson se vyšplhal dvacet stop vysoko.

V tu chvíli se mezi psy vrhl kanec. Rozhlédl se kolem sebe, a jak se zdálo, neměl psy o nic raději než tvého syna, a proto se na ně vrhl. Psi byli tak překvapení, že se mezi nimi náhle objevilo patnáct set liber vážící monstrum, že kanec tři z nich rozpáral dřív, než stihli zaštěkat.

No a zbytek psů – teď už jich bylo jen pět nebo šest – usoudil, že je čas stáhnout ocas mezi nohy a vyrazit k

nejbližší hospodě. V tu chvíli na mě panoš Borenson začal křičet: „Pomoc ty zkurvysynu! Pomoc!“

No, pomyslel jsem si, tohle není způsob, jak oslovit někoho, když ho prosíte o záchranu života. A protože jsem viděl, že je bezpečně na stromě, zpomalil jsem koně, aby se vydýchal.

A právě tehdy jsem zaslechl ten zvuk – ohlušující řev! Vzhlédnu a vidím, proč tvůj syn křičí. Na tom stromě totiž viseli medvědi! Tři velicí medvědi! Vyšplhali na strom ve strachu před psy!“

Baron Poll při té vzpomínce zařval smíchy, až mu to vehnalo slzy do očí.

„No jen si to představ. Tvůj syn je na stromě se třemi medvědy, kteří nemají žádnou radost, že ho tam vidí, a na zemi číhá krvelačný kanec. Když jsem to viděl, začal jsem se smát tak hlasitě, že jsem se málem neudržel v sedle.

Nahlas mě proklel – koneckonců jsme nikdy nebyli přátelé – a přikázal mi, abych mu šel na pomoc. Jsem o dva roky starší než on a tehdy mi bylo patnáct. Byl jsem tehdy přesvědčen, že bych se raději smažil v pekle, než abych si nechal rozkazovat od fracka, který teprve před dvěma týdny slavil třinácté narozeniny. A tak jsem na něj pěkně z dálky zavolal. Nazval jsi mě zkurvysynem?

A tvůj syn mi odpověděl. Ano!

Nezáleželo na tom, že mluvil pravdu,“ pokračoval baron Poll. „Nelíbilo se mi, že mi nadává třináctiletý kluk. A tak jsem na něj zavolal. Říkej mi můj pane, ty mizero, nebo se můžeš zachraňovat sám!“

Baron Poll zmlkl a zamyslel se.

„Co se stalo pak?“ zeptal se Roland.

„Tvář tvého syna zrudla vztekem. Jak jsem řekl, nikdy jsme nebyli přátelé, ale až do té chvíle mě nenapadlo, jak moc mě nenávidí. Abys věděl, když byl dítě, vždycky jsem ho nemilosrdně šikanoval a nadával jsem mu do bastardů, a myslím, že mě prohlédl. Věděl, že jsem nízkého původu a tak si myslel, že bych s ním měl jednat lépe než ostatní chlapci – ne hůř. Myslím, že jsem si jeho nenávist opravdu

zasloužil, ale nikdy mě nenapadlo, že ten hoch dokáže nenávidět tak velice silně. ‚Až budeš mrtev a když zemřeš se ctí, pak tě nazvu pánem!' řekl. ‚Ale ani o chvíli dřív!'"

„Pak vytáhl nůž," pokračoval baron Poll vážně, „začal šplhat po stromě, a samojediný se vrhl na ty medvědy."

„Vrhl se na ně jen s nožem?"

„Ano," odvětil baron Poll. „Měl odkazy síly a odolnosti a měl mohutnou postavu. Medvědi vyšplhali na silné a pevné větve a neznám člověka se zdravým mozkem, který by s nimi za těchto podmínek bojoval. Ale tvůj chlapec se na ně přesto vrhl, možná jen proto, aby mi dokázal, že na to má.

Myslím, že by je nakonec zabil. Ale medvědi viděli, jak po nich jde a rozhodli se utéct. A když ten kanec, co stál na zemi, viděl, že ze stromu padají medvědi jako zralé švestky, rozhodl se nechat tvého syna být a pustit se do křížku s nimi." Baron Poll se při té vzpomínce znovu rozesmál.

„Tehdy jsem si poprvé uvědomil, že panoš Borenson se jednoho dne možná stane kapitánem královské gardy," pokračoval baron. „Buď to, anebo se nechá zabít. Možná obojí."

„Obojí?" Roland pozorně studoval tvář barona Polla. Ten muž byl mohutný – vážil tři sta liber a celé tělo měl porostlé hustými chlupy. Ale jeho výraz byl zamyšlený.

„Muži, kteří získali hodnost kapitána královské gardy, se na tom postě zpravidla nikdy neudrželi příliš dlouho. Víš, že za posledních osm let zaútočili na rodinu krále Ordena třikrát vrahové?"

Tři útoky za osm let se zdálo hodně. V nedávné historii Roland o ničem podobném neslyšel. Když dával do královských služeb svůj odkaz metabolismu, ani ho nenapadlo, že se probudí do tak temných časů. Jeho vlastní král mrtev, celé království Mystarie pod útokem nepřítele.

„To jsem nevěděl," odpověděl. Po dvacetiletém spánku se mu ještě nepodařilo zaplnit mezery ve vědomostech o tom, co se událo v poslední době. Napadlo ho, jestli měl Orden nějaké místní potíže – sousedy, kteří by ho chtěli zabít. „Kdo ty vrahy poslal?"

„Raj Ahten, samozřejmě," odvětil baron Poll. „Nikdy se to nepodařilo prokázat, ale vždycky jsme ho podezřívali."

„Na oplátku jste mohli poslat vrahy vy na něj," opáčil Roland, pociťující spravedlivý hněv.

„To jsme udělali – poslali jsme jich tucty. Všechna království Rofehavanu dohromady jich možná vyslala stovky či tisíce. Snažili jsme se zabít jeho dědice, povraždit jeho spojence a Zasvěcence. K našemu snažení se přidali i Spravedliví Rytíři. Zatraceně, to, co se teď děje, není žádná pohraniční šarvátka."

Udivovalo, že Vlčí Pán dokázal odolat tolika útokům a přesto se stát tak mocným, jak se o něm říkalo.

Na známky o přítomnosti nepřátelských armád se dalo narazit na každém kroku. Po celé odpoledne potkávali Roland a Poll během jízdy sedláky prchající ze severu. Muži a ženy tlačili vozíky naložené šatstvem, jídlem a několika cennostmi. Narazili také na známky nedávné přítomnosti vojsk – mystarijští válečníci spěchající na sever do bitvy.

Roland zmlkl.

„Ale, ale," zamumlal baron Poll. „Co to tady máme?"

Vyjeli ze zatáčky a naskytl se jim pohled z malého hřebene. Na cestě před nimi ležel kůň. Od pohledu to vypadalo, že má zlomenou nohu. Měl zvednutou hlavu, malátně se kolem sebe rozhlížel a pod sebou měl uvězněného jezdce. Ten byl oblečen v uniformě královských poslů – měl koženou přilbici a zelený plášť a vestu barvy půlnoční modři s obrázkem zeleného rytíře na prsou.

Ten posel je minul ani ne před hodinou a vykřikoval na ně, aby mu uhnuli z cesty. Teď se nehýbal.

Roland a baron Poll vyrazili vpřed. Mělká prohlubeň na cestě byla rozblácená, protože celé dva dny pršelo, ale bláta tam nebylo tolik, aby si toho člověk nevšiml. Roland uviděl místo, kde poslův kůň uklouzl a sjel dolů z hřebene, asi sto yardů. Při pádu se mu zřejmě zkřivila noha pod sebe a zlomila se. Jet plnou rychlostí na silném koni – zvláště pokud byl obdařen třemi odkazy metabolismu – mohlo být nebezpečné. Kůň, který by se snažil v rychlosti šedesát mil

za hodinu vybrat zatáčku, by mohl špatně došlápnout a plnou rychlostí vyletět z cesty.

Posel byl zjevně mrtvý. Hlavu měl zkroucenou v nepřirozeném úhlu, oči vytřeštěné. Kolem něj poletovaly mouchy.

Roland seskočil z koně a zpoza opasku vyndal poslovi tubu se zprávou, dlouhé kulaté pouzdro ze zeleně lakované kůže. Zraněný kůň na Rolanda pohlédl a zaržál bolestí. Tak srdceryvný zvuk Roland dosud od žádného koně neslyšel.

„Měli bychom mu dát ránu z milosti," řekl baron Poll.

Roland vytáhl krátký meč, a když se kůň podíval jinam, uštědřil mu smrtící úder.

Roland otevřel pouzdro se zprávou, vytáhl svitek a chvilku ho studoval. Dokázal přečíst nebo napsat jen pár slov, ale myslel si, že by mohl poznat voskovou pečeť. To se mu však nepodařilo.

„Co se dá dělat, otevři to," řekl baron Poll. „Musíme alespoň zjistit, kam ten posel mířil."

Roland zlomil voskovou pečeť, otevřel svitek a zjistil, že ve spěchu naškrábané písmo vůbec nedokáže rozluštit. Rozeznával jen některá slova: a, ale, v. Nic jiného však nedokázal rozluštit, bez ohledu na to, jak moc se snažil.

„No tak, zatraceně, co se tam píše?" vykřikl baron Poll.

Roland stiskl zuby. Nebyl nijak hloupý, ale postrádal vzdělání. Hodil zprávu Pollovi. „Neumím číst."

„Aha," omluvil se baron Poll a podíval se na svitek. Zdálo se, že ho přečetl jediným pohledem.

„U Mocností!" vykřikl. „Pevnost Haberd byla za úsvitu přepadena ničiteli – prý jich byly tisíce. Tahle zpráva míří do Carrisu!"

„Pochybuji, že vévoda Paldane bude mít radost, až uslyší další špatné zprávy," poznamenal Roland.

Baron Poll se zamyšleně kousl do rtu. Pohlédl na jih, pak na sever a zjevně se nemohl rozhodnout, kterým směrem se vydat. „Paldane je králův prastrýc," prohlásil. „Teď vládne jako regent v králově zastoupení. Ale jestli je obležen v Carrisu, což mi připadá pravděpodobné, je toho zatraceně

málo, co může s ničiteli udělat. Někdo by měl tuhle zprávu donést na jih do Dvorů Přílivu, tamějším rádcům a také králi.“

„Určitě poslali víc než jednoho jezdce,“ řekl Roland.

„Můžeme doufat,“ opáčil Poll.

Roland se začal šplhat na koně, ale baron Poll si nahlas odkašlal a hlavou pokývnul k mrtvému poslovi. „Nejlepší bude, když si vezmeme jeho peněženku. Proč bychom ji tu nechávali mrchožroutům?“

Rolandovi se nechtělo okrádat mrtvého, ale věděl, že baron Poll má pravdu. Kdyby tu jeho peněženku nechali, vzal by si ji další, kdo by na mrtvolu narazil. Kromě toho, řekl si, když mám doručit královskou zprávu, zasloužím si poslův plat.

Odřízl poslovi od pasu váček a zjistil, že je těžší, než by čekal. Ten muž měl možná s sebou své celoživotní úspory.

Roland potřásl hlavou. Tohle bylo už podruhé během týdne, kdy se na něj usmálo štěstí. Napadlo jej, že pro něj je to dobré znamení, že válka dopadne dobře.

Vyskočil na koně a vykřikl na barona Polla. „Dáme si závod!“

Zaryl svému koni paty do slabin a oba dva vyrazili jako vítr. Baron Poll měl rychlejší zvíře, ale Roland věděl, že Pollův kůň se díky jeho tloušťce unaví dřív.

* * *

Na úbočí kopce dvanáct mil severně od místa, kde Roland a baron Poll nalezli mrtvého posla, stál ve větvích vysokého bílého dubu Akhoular dalekovidec. Opřel se hlavou o jednu z větví a sledoval oba muže, uhánějící na sever po rozblácené cestě.

Poznal, že to nejsou poslové prchající před bitvou, ke které dojde u Carrisu. Nebyli to však ani vojáci mířící do války.

Nevypadali ani jako královští poslové, protože neměli správnou uniformu. Akhoulara však hryzaly pochyby…

Jeho muži minulý týden zabili několik poslů a nechali jejich těla poházená podél cesty. Možná, že královští poslové začali být opatrnější a cestovali v přestrojení.

Akhoular měl pět odkazů zraku. Dokonce i na vzdálenost jedné míle dokázal rozeznat odhodlané tváře obou jezdců. Mladší z nich, mohutný muž, měl v ruce pouzdro na zprávy z temně zelené kůže. Ten druhý, tlustý, byl po zuby ozbrojený.

Ano, královští poslové jsou teď opatrnější. Jezdí teď bez královských barev a tenhle má s sebou dokonce ozbrojený doprovod.

Akhoular zahvízdal směrem k táboru u paty stromu. Začínali mu docházet muži. Minulý týden ztratil tři vrahy. Zavolal na mladého muže, Mistra Bratrstva Mlčenlivých.

„Bessahane, dva jezdci! Nesou zprávu.“ Ukázal na cestu, přestože vrah pod ním nemohl skrz les nic vidět.

„Jedou rychle k Carrisu,“ pokračoval. „Musíš je zabít.“

„Do Carrisu se nedostanou,“ ujistil Bessahan dalekovidce. Mlčenlivý vyskočil na koně a přes tvář si přetáhl kápi barvy špinavé hnědi. Jednou rukou sáhl za sedlo, aby se přesvědčil, že tam má dobře přivázaný luk.

Pak pobídl koně a vyrazil z úbočí kopce dolů na cestu.

ŠEST: MEZI NIŽŠÍMI ŠLECHTICI

„No prosím, to už je lepší,“ řekl sir Hoswell. Myrima sledovala, jak její šíp dělá ve vzduchu oblouk a zasahuje cíl vzdálený osmdesát yardů. Její střela se zabodla o stopu níž, než kam chtěla, ale bylo to už potřetí, co se zabodla do rudého kruhu látky, která byla přišpendlená na slaměném panákovi. Cítila se na to hrdá.

„Skvěle, madam,“ řekl sir Hoswell. „Když to dokážete deset tisíckrát, naučíte se to. Naučte se střílet na tuto vzdálenost, a pak se učte střílet dál a dál. Musíte střílet instinktivně, nemyslet na to.“

„Budu muset mířit výš,“ řekla. Pomyšlení na to, že musí vystřelit desettisíckrát, ji odrazovalo. Už teď ji bolely ruce i prsty. „Tahle střela by Neporazitelného nezastavila.“

„Ále,“ řekl sir Hoswell. „Možná byste ho nezabila, ale určitě byste z něj udělala eunucha. Po takovéhle trefě budete mít přinejmenším jistotu, že vás neznásilní.“

Myrima na něj vrhla postranní pohled. Sir Hoswell se široce usmál. Byl to hubený muž s hustými kníry a malou bradkou. Neustále měl přivřené oči, takže připomínal ještěrku, která napůl spí a vyhřívá se na kameni. Měl by hezký úsměv, kdyby neměl zkažené zuby.

Sir Hoswell stál blízko, příliš blízko. Myrima si nemohla pomoci, ale cítila se nepříjemně. Nacházeli se ve stínu v úzkém údolí, nedaleko stanů, které tu postavili nižší šlechtici Heredonu. Včera se tu cvičily v lukostřelbě stovky chlapců,

ale dnešek byl dnem velikých oslav. Padesát yardů daleko po obou stranách rostly stromy, a Myrima si nemohla pomoci a cítila se osamocená a zranitelná.

Znala sira Hoswella téměř celý svůj život – pocházel koneckonců z Banisferu – ale dnes mu nějak nevěřila. Schylovalo se k pozdnímu odpoledni a Myrima zvažovala, jestli by neměla zamířit zpátky do hradu.

Dubové stromy na okolních kopcích tvořily přirozenou bariéru před očima ostatních. Myrima s sebou neměla žádnou garde. Věděla, že být sama s mužem, jiným než svým manželem, může vypadat skandálně, ale teď, když se rozhodla připravit na válku, nechtěla přitahovat Borensonovu pozornost. Bála se, že kdyby manžel prohlédl její záměr, zakázal by jí to. Potřebovala někoho, kdo by ji naučil bojovým dovednostem.

Lord Hoswell byl přítelem jejího otce a byl to skvělý lučištník. Když tu na něj narazila jak cvičí, požádala ho, aby jí dnes odpoledne dal lekci a on souhlasil. Díky odkazu rozumu, který jí dala matka před dvěma týdny, Myrima zjistila, že se učí základní lučištnické dovednosti rychleji, než považovala za možné.

„Zkuste to znovu," naléhal na ni lord Hoswell. „A tentokrát se pokuste víc natáhnout tětivu. Šíp musí zasáhnout nepřítele tak, aby v optimálním případě prošel skrz."

Myrima vytáhla šíp z toulce a rychle si ho prohlédla. Bylo vidět, že šípař ho vyráběl ve spěchu. Jedno z bílých husích pírek nebylo pořádně přivázáno k dříku. Olízla si prst jazykem, přihladila pírko, pak uchopila šíp pevně mezi prsty, zářez na jeho konci založila do tětivy a šíp i s tětivou natáhla až k uchu.

„Okamžik," řekl sir Hoswell. „Musíte mít mnohem pevnější postoj."

Stoupl si za ni a ona ucítila teplo jeho těla a jeho dech na krku. „Narovnejte záda a natočte tělo o trochu víc do strany – takhle."

Natáhl ruku, uchopil ji za levé ňadro a upravil její postoj asi o půl palce. Zůstal stát za ní a ona cítila, jak se třese.

Ucítila, jak jí tvář rudne studem. V mysli však uslyšela hlas Gaborna, Krále Země, jak ji varuje. „Utíkej. Jsi v nebezpečí. Utíkej.“

Myrima byla náhle tak vyděšená, že omylem vypustila šíp. Sir Hoswell však její ňadro nepustil.

Tak rychle jak jen dokázala, takže Hoswell tomu navzdory svým odkazům metabolismu nedokázal zabránit, se otočila a vrazila mu koleno do žaludku.

Sir Hoswell se předklonil a zachrčel, ale držel ji pevně za blůzu a pokusil se ji stáhnout k zemi.

Gabornův hlas zazněl podruhé. „Utíkej!“

Udeřila ho do ohryzku. Pokusil se uskočit a povolil svůj stisk natolik, že poté, co pustila luk, se jí podařilo vytrhnout.

Otočila se a začala utíkat.

Popadl ji za kotník a podtrhl jí nohu. Myrima vykřikla: „Znásilnění!“ Otočila se a když padala, pokusila se ho kopnout.

Pak byl na ní.

„Zatraceně, ty děvko!“ zasyčel a udeřil ji do tváře. „Zavři hubu nebo ti ji zavřu nadobro!“

Surově jí vrazil dlaň pod bradu a začal tlačit od sebe. Myrima musela zaklonit hlavu. Hoswell jí dlaní zakrýval ústa i nos, takže se nemohla pořádně nadechnout. Váha jeho těla ji držela u země, takže nemohla uniknout. Snažila se bojovat – vrazila mu palec do pravého oka tak silně, až mu vytryskla krev.

„Zatraceně!“ zaklel. „Asi tě zabiju!“

Udeřil ji do žaludku, vyrazil jí dech a přinutil ji zachrčet. Snažila se popadnout dech a vyprostit se z jeho sevření, zatímco on si volnou rukou rozepínal opasek. Plíce ji pálily a před očima se jí tvořila rudá kola. Hlava se jí točila.

Pak uslyšela praskavý zvuk a Hoswellovo zasténání. Svalil se stranou.

Někdo ho nakopl – nakopl ho tak silně, až mu zlomil žebra.

Myrima okamžitě zalapala po dechu a s úlevou cítila, jak se jí plíce plní vzduchem.

„Co se to tu děje?“ zeptal se jakýsi hlas. Byl to ženský hlas a měl tak silný přízvuk, že Myrima nejprve nepoznala, že žena mluví rofehavansky.

Vzhlédla. Žena, která nad ní stála, měla modré oči a vlnité černé vlasy, které jí v prstencích spadaly na ramena. Vypadala tak na dvacet let. Její široká ramena naznačovala, že má víc síly než leckterý dělník, který tráví život usilovnou prací. Na sobě měla prostou hnědou róbu, přehozenou přes kroužkovou košili a v ruce třímala těžkou sekeru.

Za ní stála nenápadná malá žena v taláru, Den.

Myrima pohlédla na sira Hoswella a mimoděk ji napadlo, jestli mu dívka uštědřila smrtící úder sekerou. Nebyla to žádná obyčejná žena. Byla to Jezdkyně z Planin, válečnice s tolika odkazy síly a ladnosti, že by pro ni Hoswell možná nepředstavoval žádnou hrozbu.

Ten však byl stále naživu, držel se za žebra a přerývaně oddechoval. Z rány na čele mu po tváři stékala krev. Přesto však odsekl. „Nepleť se do toho, ty krávo!“

„Ach, jestli se v Heredonu nerodí lepší válečníci než je tohle,“ povzdechla si, „nebudu mít s kým sdílet lože.“

Myrima ztěžka dýchala, vyděšená vším, co se stalo. Slova ženy stěží registrovala a chápala je jako vtip.

Páni Koní z Planin po tisíce generací křížili koně, aby získali větší sílu, krásu a inteligenci.

Stejným způsobem se šlechtičny z Planin spojovaly s muži, aby získaly děti. Urozená žena mohla požádat tucet mužů, aby ji obdařili dítětem, dokonce si mohla jednoho z nich i vzít, ale manžel jí nikdy nevládl. Jedině ženy měly právo na titul, protože na Planinách se věřilo, že „žádné dítě nemůže znát svého otce“. Ženy z Planin se smály už jen při pouhé zmínce, že by měli vládnout muži. Měl-li proto na Planinách nějaký muž titul „král“, znamenalo to, že měl to štěstí a královna se rozhodla si ho vzít. A samozřejmě, pokud se rozhodla ho odvrhnout a vybrat si jiného partnera, pak svůj titul ztratil.

„Já – ach,“ zachvěla se Myrima. Hoswell si držel krvácející čelo a podpíral se rukama, jako by byl unaven.

„Ty ach co?“ zeptala se žena.

„Omlouvám se,“ řekla Myrima. „Jen jsem ho požádala, aby mě naučil používat luk.“

Žena na Hoswella plivla. „Severní šlechtici nemají co učit, protože kdyby měli, Raj Ahten by nedobyl tolik hradů.“

Myrima neměla chuť se hádat. Naklonila se nad Hoswellem. Ten se rozkašlal a slabě se snažil zvednout na kolena.

Chtěla mu pomoci, ale Hoswell něco zaklel a odstrčil její ruce stranou. „Nech mě, ty mystarianská děvko! Měl jsem vědět, že s tebou budou jen potíže.“

Vyškrábal se na kolena, pak vstal a odkulhal se pryč dívaje se ze strany na stranu.

Myrima nevěděla, jak se má cítit. Jeho slova ji ranila: mystarianská děvka. Narodila se a vyrůstala zde v Heredonu. Hoswell to věděl. Opovážil se ji nazvat děvkou proto, že se provdala za muže z Mystarie?

„Nedělej kvůli němu smutné obličeje,“ řekla žena z Planin. „Znám tenhle druh chlapů. Při jídle všem řekni, o co se pokoušel a pak mu rozmlať hlavu na kaši.“

„Měli bychom přivést lékaře,“ navrhla Myrima. „Nejsem si jistá, že se dokáže dostat zpátky do tábora.“

„To jen povede k dalšímu boji,“ oznámila jí Jezdkyně. „Jestli chceš pomstít svou čest, prostě mu vystřel do zad šíp.“

„Ne,“ odmítla Myrima.

„Tak ho nech být.“

Myrima se zamračila. Rozhodně se nepovažovala za vzor všech ctností, ale nikdy by ji nenapadlo nechat zraněného člověka, aby se postaral sám o sebe.

Měla bych ho nenávidět za to, co mi udělal, a ne k němu pociťovat sympatie, pomyslela si.

Myrima stiskla rty. Pokud půjde do války, uvidí horší věci, než je nějaký chlap, který se tu potácí s přeraženým nosem.

„Děkuji ti,“ řekla Jezdkyni. „Mám štěstí, že jsi se tu nachomýtla.“

„Ach, já jsem se tu nenachomýtla," opáčila žena z Planin. „Byla jsem na druhé straně kopce a Král Země mi řekl, že je tu někdo, kdo potřebuje pomoc."

„On," řekla Myrima překvapeně.

Žena si Myrimu otevřeně prohlížela. „Jsi moc pěkná věc. Jaké máš odkazy?"

„Dva odkazy krásy a jeden rozumu," odpověděla Myrima.

„Co jsi zač? Šlechtična nebo bohatá děvka? I když mezi jedním a druhým nevidím příliš veliký rozdíl."

„Šlechtična…" řekla Myrima a pak zaváhala, protože to byla lež. „Svým způsobem. Jmenuji se Myrima. Můj manžel je v královské gardě."

„Tak ať tě z luku naučí střílet on," řekla žena a neskrývala své pobouření nad přihlouplými způsoby seveřanů. Otočila se, jako by se chystala vyrazit mezi stromy.

„Počkej," zaprosila Myrima.

Žena se otočila. „S kým mám to potěšení hovořit?" Myrimu napadlo, že její způsoby jsou příliš změkčilé a vyumělkované na tuto drsnou bojovnici.

„Jsem Erin z klanu Connalů."

Byla to princezna, dcera Vznešené královny Herin Rudé.

„Je mi líto tvého otce," řekla Myrima, neboť ji nenapadlo nic jiného, co by mohla říci. Před několika dny se do Heredonu dostala zvěst, že Raj Ahten zajal Vznešeného krále Connala a zaživa ho předhodil ledovým obrům.

Lady Connal pokývla hlavou a zelené oči jí zablýskaly. Mohla odpovědět nějakou odmítavou poznámkou, která by snižovala otcovy válečné schopnosti. Podobné věci se v její zemi považovaly za zdvořilé a pokorné. Mohla dát nějak najevo, že ho miluje. Láska dítěte k otci byla ceněná emoce. Neudělala ani jedno. „Mnoho válečníků zemřelo," bylo vše, co řekla. „Mužů i žen. Ti, kteří zemřeli, jsou ti šťastnější. Některé věci jsou mnohem horší než smrt."

Erin se sehnula a zvedla Myrimin luk a toulec. Založila šíp do tětivy, zamířila a vystřelila. Šíp zasáhl střed terče na slaměném panákovi.

Předvádí se, uvědomila si Myrima. Chce, abych ji respektovala.

Třicet tisíc válečníků z Planin se rozhodlo přidat se na stranu Raj Ahtenovy armády. Vlčí Pán měl tolik odkazů krásy a Hlasu, že jen málokdo dokázal snést jeho přesvědčovací sílu.

Myrima náhle Erin Connal pochopila. Byla na svého otce hrdá, protože raději zemřel, než aby se nechal přesvědčit a připojil se k Raj Ahtenovi.

Ještě před chvílí by se Myrima válečnici bála o cokoliv požádat, teď však viděla, že je to žena, stejná jako ona sama. Nijak se nelišíme, uvědomila si.

„Princezno Connal, budeš mě učit?“ zeptala se Myrima.

„Pokud se můžeš něco naučit,“ opáčila Erin. „Ale první věc, kterou se musíš naučit, je neoslovovat mě princezno nebo paní ani žádným jiným z těch tvých dvorských titulů. Nechci, aby se o mně mluvilo jako o mazlíčkovi nějakého chlapa. A v mé zemi se žena může stát vůdcem klanů jen tvrdou prací a ne proto, že se narodí ve šlechtické rodině. Proto na tvé tituly stejně nemám právo. Říkej mi Connal a pokud mě chceš oslovovat titulem, tak mi říkej jednoduše sestro.“

Myrima přikývla.

Sir Hoswell se právě dostal na kopec a vcházel mezi stromy. „Pojďme odtud, než se sem ten osel vrátí s kamarády,“ řekla sestra Connal.

Myrima si vzala luk a šípy a sestra Connal ji vedla lesem. Za nimi diskrétně kráčela Connalina Den. Tráva byla suchá, ale jakmile se dostaly pod stromy, narazily na vlhkou půdu, protože vláha z deště, který padal před dvěma dny, se tu stále ještě držela. Bylo to, jako by kráčely po měkkém koberci.

Zatímco kráčely lesem, sestra Connal si Myrimu nesouhlasně prohlížela koutkem oka. „Problém, který mají ženy lučištnice, je ten, že jim překážejí prsa. A ty je máš až moc velká. Měla by sis je přivázat kusem hadru k tělu. A vůbec nejlepší by bylo, abys nosila koženou vestu, jak to dělají některé lučištnice.“

Myrima se zašklebila. Na svá ňadra byla vždycky hrdá a nelíbila se jí představa, že by si je měla přivazovat nebo je zakrývat kůží.

Dostaly se na vrchol kopce a tam se na chvíli zastavily. Tady, vedle staré cesty vedoucí Durkinskými kopci, si postavili tábor nižší šlechtici a z vrcholku kopce měla Myrima výhled na jejich pavilóny, které se tyčily všude kolem hradu.

Pole před hradem Sylvaresta připomínala moře sametu a hedvábí. Zde podél cesty tábořili nižší šlechtici, muži a ženy, jejichž rodiny patřily k urozenému stavu teprve jedno či dvě pokolení. Do rytířského stavu byli povýšeni teprve jejich otcové nebo dědové. Vyšší šlechtic byl obvykle člověk, jehož oba rodiče byli šlechtici a jehož předkové byli urozeného původu po mnoho generací. Ale co se Myrimy týkalo, rytířství nepovažovala za nějak velkou čest. Pokud měl štěstí, mohl se rytířem stát každý hlupák. Většina členů nižší šlechty měla předky, kteří získali titul jen proto, že dokázali dobře zacházet se zbraní a vyhledávali boj. Například sir Gylmichal ve stanu přímo pod Myrimou pocházel také z Banisferu. Jeho otec byl věčný opilec, který hledal odvahu na dně sklenky. Jednou slyšel, jak na jakéhosi poutníka zaútočil bandita, zpil se až do stavu, kdy ho popadl zuřivý vztek, a pak vyrazil i s loveckými psy a zabil toho banditu, když spal. A kvůli tomu se budou muset obyčejní lidé před jeho následníky klanět.

Gylmichal byl nižší šlechtic, muž s titulem, ale bez urozeného původu a s nesrovnatelně nižším postavením, než měla vyšší šlechta, jejíž větší a mnohem zdobenější pavilóny stály na východ od hradu Sylvaresta.

Západně od hradu a před ním tábořili obyčejní lidé, kteří spali buď pod ubohými přístřešky, nebo v ošuntělých stanech, anebo jen tak pod širákem.

Ještě dál na západ stálo několik hedvábných pavilónů jasných barev, ve kterých bydleli obchodníci z Indhopalu.

Sestra Connal se na chvíli zastavila na vrcholku kopce a rozhlédla se po moři stanů. „Tamhle je můj stan," řekla a

ukázala na špinavý kanafasový stan. Zatímco heredonské pavilóny byly obvykle čtvercové a podpírané mnoha tyčemi, Connalin stan měl kruhový půdorys s jedinou tyčí uprostřed. Tyto neelegantní stany byly mezi Pány Koní obvyklé.

Přímo pod Myrimou, uprostřed stanů nižší šlechty, bylo zablácené kolbiště, obklopené jednoduchými lavičkami, na kterých mohli diváci pozorovat zápasy. Před lavičkami bylo zábradlí s plátěným přehozem, aby přihlížejícím nehrozilo, že je postříká bláto. Mezi přihlížejícími se procházeli prodavači ořechů a paštik nabízející své zboží.

Úbočí kopce, na kterém stály Erin a Myrima, bylo tak příkré a tak porostlé křovím, že tu nebyl nikdo, aby sledoval představení dole. Myrima však zjistila, že tady je téměř dokonalé místo, ze kterého se dalo nádherně sledovat, co se dole děje. I zvuk se sem nesl pozoruhodně dobře. Pohodlně se opřela o kmen mohutného dubu a společně s princeznou a její společnicí se zahleděla na probíhající utkání.

Klání s dřevci bylo v Rofehavanu považováno za zábavu chlapců – mladíků cvičících se na válku. Runovládci se takto neutkávali, protože byli obdařeni mnoha odkazy síly a i náhodný zásah kopím z jejich ruky mohl být smrtelný. V životě každého válečníka proto nastala chvíle, kdy se přestal utkávat v takových turnajích.

Na kolbišti byli dva mladíci v plné zbroji na koních. Hoch na západní straně kolbiště vypadal celkem obyčejně. Měl na sobě turnajovou zbroj, která se skládala z mimořádně těžké přilbice a hrudního plátu, jenž byl zpravidla zesílený na pravé straně, neboť tam bylo nejpravděpodobnější místo zásahu protivníkovým kopím. Zbroj vypadala pěkně stará a navíc poskládaná z různých součástí vypůjčených od ostatních rytířů. Jeho jedinými ozdobami byly chochol z koňských žíní obarvený na fialovo, který měl na přilbici, a projev přízně jeho paní, žlutý hedvábný šátek, který měl přivázaný na ratišti kopí. Myrima se přistihla, že právě tomuto chlapci fandí.

Hoch na druhé straně kolbiště byl znatelně bohatší. Jeho turnajová zbroj byla nová a očividně se musela vyrábět

alespoň rok. Lesknoucí se hrudní plát, přilba, náholenice a rukavice byly vyrobeny z lesklého stříbra. Na kyrysu měl rudý emblém, tři bojující mastiffy. Přes ramena měl přehozený plášť zlaté barvy.

Ve zvláštním pavilónu poněkud stranou seděl se svými třemi tlustými dcerami a ještě tlustší ženou pán her, baron Wellensby. Baron byl oděn v přeplácaném jasně fialovém rukávci s balónovitými rukávy, které byly tak baňaté, že by se v každém z nich skrylo dítě. Na hlavě měl bílý klobouk s tak širokou obrubou, až mu zakrývala obličej, zřejmě proto, aby si nikdo nevšiml, že během turnaje usnul. Jeho žena, která zjevně nebyla žádnou znalkyní módy, měla na sobě róbu smaragdové barvy s bohatě vyšívanými splývavými rukávy. Na klíně držela malou kabelku, ze které vykukovala hlava malého psíka. Vždycky, když kolem s řinčením projeli útočící rytíři, psík zaštěkal.

Tohle byl zřejmě další z mnoha průjezdů, které už měli oba chlapci za sebou. Jejich jména musela být oznámena před začátkem souboje, a pokud bojovali za něco konkrétního, na začátku souboje si také určili podmínky.

Baron Wellensby sklonil kopí. Na tento signál sklonili své dřevce i oba mladíci, pak vykřikli a zaryli paty svým hřebcům do žeber.

Jejich váleční koně odpověděli potřesením hlavy. Vyrazili vpřed, jejich zbroj řinčela a kopyty duněli v blátě. Na ocasu koně mladíka ve zlatém plášti byly přivázány tucty stříbrných zvonečků, které během jízdy cinkaly.

Za baronovým pavilónem stálo několik minstrelů, kteří hráli rázné tóny na rohy, píšťaly a bubny a vytvářeli tak během útoku patřičnou kulisu. Bylo pravděpodobné, že srážka skončí jen dalším párem roztříštěných kopí. Dřevce byly koneckonců duté, takže se jimi nedalo vážně ublížit, maximálně srazit protivníka z koně. Po nárazu se kopí lámala a vydávala praskavý zvuk, který se dal zaslechnout celé míle daleko.

Přesto však Myrima nemohla zabránit tomu, aby se nezachvěla strachem. Navzdory všem bezpečnostním

opatřením docházelo při podobných zápasech často ke zraněním. Samotný náraz mohl způsobit veliké modřiny, kopí se při troše smůly mohlo zarazit do hledí a dokonce způsobit smrt a při pádu si rytíři mohli snadno srazit vaz.

Občas padali i koně, kteří mohli zavalit své jezdce. Jen málo turnajů se obešlo alespoň bez několika úmrtí.

Rohy kvílely, bubny duněly, jezdci se řítili proti sobě za zvuku zvonků a řinčící zbroje a Myrima zadržela dech.

Oba dva koně byli obdaření odkazem metabolismu, takže když se řítili k sobě oslepující rychlostí, jejich nohy se pohybovaly tak rychle, až je Myrima viděla rozmazaně. Páteří jí projelo mrazení.

„Ten chudý hoch nalevo vyhraje," prohlásila Connal nezaujatě. „Má lepší postoj."

Myrima pochybovala, že k tomu dojde nějak brzy. Podobné klání zpravidla trvalo docela dlouho a soupeři kolem sebe museli projet dvacetkrát až třicetkrát, než jeden z nich zvítězil. Tito mladíci vypadali unavení a zablácení. Určitě už za sebou měli několik průjezdů.

Oba protivníci se střetli a vzduch se naplnil praskavým zvukem dřevců a ržaním koní. Bohatý hoch se zřítil z koně zasažen kopím přímo do železného límce, až mu hlava odskočila dozadu. Chvíli se snažil udržet otěží, ale ty se pod jeho vahou přetrhly.

Diváci, kteří fandili vítězi, začali radostně jásat, zatímco ti ostatní začali vykřikovat nadávky.

„Ach, ten chudák chlapec si ušpinil svůj krásný plášť," vydechla Myrima soucitně.

Sestra Connal se zasmála. „Budou potřebovat kladivo a páčidlo, aby z něj dostali tu helmu."

Padlý chlapec však rychle vstal a uklonil se, aby dav přesvědčil, že je v pořádku. Odkulhal z pole a jeho panoši z něj začali svlékat zbroj a vršit ji na hromadu jako cenu pro vítěze. Myrima byla ráda, že si chudší chlapec přijde na pěkné peníze.

Vůně jídla, která se vznášela nad davem, jí připomněla, že má hlad. Chtěla jít dolů a připojit se k oslavě.

„Dokázala bys toho rytíře porazit?“ zeptala se Myrima, zatímco vítěz objížděl pole a ve zdvižené ruce držel zlomené kopí.

„No samozřejmě,“ odvětila sestra Connal. „Ale kde je v tom nějaká zábava?“

Myrima se zamyslela. Válečníci z Planin byli nesmírně obávaní a na svých vůdcích obdivovali spíš sílu než urozený původ. Sestra Connal pravděpodobně patřila k těm nejlepším a navíc oplývala odkazy síly, odolnosti a ladnosti.

Zatímco zraněný rytíř opustil kolbiště, do popředí vystoupil herold oznamující jména dalších soupeřů. V davu to vzrušeně zavřelo. Myrimě díky hluku uniklo jméno válečníka, které herold oznámil, ale přesto jí hned došlo, že se nechystá žádný obyčejný boj. Herold, který mluvil, nebyl žádný chlapec, ale zjizvený starý veterán. Neměl na sobě královskou tuniku, na které by byl znázorněn emblém pána, kterému slouží, takže Myrimě došlo, že je pravděpodobně služebníkem Spravedlivého Rytíře, zapřísáhlého k boji proti zlu.

Na kolbiště vjel rytíř na obrovitém černém oři, který měl na plecích vypáleno tolik run moci, že už ani nepřipomínal stvoření z masa a kostí. Pohyboval se s neobyčejnou jistotou a ladností.

Muž, který seděl na jeho hřbetě, nevypadal o nic méně hrozivě. Měl mohutná ramena a dlouhé paže, jako by mu v žilách kolovala krev obrů.

Třímal štít bez erbu, jak se na Spravedlivého Rytíře sluší a jeho zbroj zjevně pocházela z cizích krajů. Štít tvarem připomínal orla s roztaženými křídly a z jeho středu vybíhal hrozivý bodec. Na helmě měl rohy ve stylu válečníků z Internooku a jeho kroužková košile byla neobvykle dlouhá. Kdyby stál, pravděpodobně by mu splývala až ke kotníkům a teď, když byl ve třmenech, mu zakrývala dokonce i nohy. Rukávy měla dlouhé až k zápěstím.

Přes kroužkovou košili však na sobě neměl obvyklou turnajovou zbroj. Bez ohledu na to, jak kvalitní má

kroužkovou košili, kopí ji prorazí stejně snadno jako jehla kousek látky.

Tohle rozhodně nebude obyčejný zápas. Mezi mocnými Runovládci byly podobné boje velice nebezpečné, neboť každý úder jejich kopí dokázal lámat kosti a trhat vnitřnosti. Plátová zbroj nemohla být tak silná, aby je před podobnými údery ochránila, neboť pak by se v ní nedalo jezdit na koni. Mocní Runovládci proto začali soupeřit jiným způsobem. Nevyměňovali si navzájem údery ani nenosili ochrannou zbroj.

Místo toho využívali svou ladnost a chytrost, aby se úderům protivníka vyhnuli nebo je odrazili. Jejich obranné schopnosti byly jejich nejlepší zbrojí – a vlastně jejich jedinou zbrojí. Plátová výzbroj by je jen zpomalovala, a proto většinou nosili kroužkovou nebo šupinovou zbroj přes silnou koženici. Když spolu na turnajích bojovali Runovládci, byla to úžasná podívaná. Bojovníci seskakovali z koní, aby se vyhnuli úderům a dokázali se svézt ze sedla a znovu se na něj vyšvihnout. Byla to strhující zábava, vhodná pro královský turnaj.

Bylo to také smrtící utkání, které se nedalo brát na lehkou váhu.

Šlechtic v aréně na sobě neměl turnajovou zbroj. Nepřišel bojovat pro bohatství či slávu; přišel zabíjet – nebo být zabit.

„No ne, co to tu máme?“ řekla sestra Connal. „To vypadá zajímavě.“

„Kdo je to?“ zeptala se Myrima. „Kdo to bojuje?“

„Nejvyšší maršál Skalbairn.“

„Nejvyšší maršál je tady v Heredonu?“ zeptala se udiveně. Nikdy toho muže předtím neviděla, nikdy neslyšela o tom, že by překročil hranice. Obvykle trávil zimu v Beldinooku, tři království na východ.

Ale pochopitelně, že přišel, uvědomila si. Hned, jakmile se doslechl, že povstal Král Země. Do Heredonu teď přicházel celý svět. A maršál jel tak rychle, že žádný posel nemohl jet napřed, aby oznámil jeho příjezd.

A teď byl tady, vůdce Spravedlivých Rytířů. Myrima cítila úžas. Mezi Spravedlivými Rytíři si byli všichni rovni. Obyčejný chlapec, který se připojil k jejich řadám, se mohl vyšplhat vzhůru stejně rychle jako princ. Byli zasvěcení jediné věci: ničení Vlčích Pánů a banditů a boji za spravedlnost.

Žádný muž mezi Spravedlivými Rytíři nevlastnil titul „lord“. Samozřejmě měli hodnosti – panoše, rytíře a maršály. A nejvyšší maršál Skalbairn, byl vůdce jich všech. Svým způsobem měl téměř stejnou moc jako kterýkoli rofehavanský král.

Nebylo možné dosáhnout hodnosti nejvyššího maršála bez prolévání krve. Myrima ho dosud na vlastní oči nikdy nespatřila. O Skalbairnovi se říkalo, že je šílenec, berserkr, který bojuje, jako by mu nezáleželo na vlastním životě.

Poznala však herolda, který teď vystoupil na bližší stranu kolbiště. Byl to podsaditý vévoda Mardon, oblečený ve svých nejlepších šatech. Vysoko zdvihl paže, aby umlčel dav.

„Vévoda Mardon,“ zašeptala Myrima s posvátnou bázní. Jestli vévoda vystupoval jako jeden z heroldů, znamenalo to, že tohle nebude žádné dětské škádlení. Znamenalo to, že s nejvyšším maršálem se chystá bojovat nějaký vysoký šlechtic, možná dokonce král a Myrima měla záblesk vidění, ve kterém k boji vyjížděl mladý Gaborn.

Ale pokud má bojovat nějaký šlechtic, pomyslela si Myrima, proč se chystá bojovat zde? Vyšší šlechta má přece arénu v nitru hradu. Pokud ovšem dotyčný nechce tento boj udržet v tajnosti před někým u dvora.

„Dámy a pánové,“ řekl vévoda Mardon hlasem, který se nesl přes celé pole. Pak však jeho slova zanikla ve vlně jásotu a potlesku. Myrima nic neslyšela, dokud herold nezačal mluvit hlasitěji, „…teprve včera zabil v Dunnwoodu ničitelského mága, sir Borenson Královrah!“ Myrimě začalo srdce bušit tak hlasitě, až se bála, že to sestra Connal zaslechne.

Z davu se zdvihl ohlušující jásot. Někteří jásali pro jejího manžela, jiní volali po jeho smrti. Rozvášnění sedláci křičeli „Hlupák! Bastard! Zkurvysyn! Královrah!“

V pandemoniu, které vypuklo, začali ze stanů přibíhat další lidé, kteří se přidávali k podívané.

Teď Myrima získala dojem, že ví, proč se tu bude bojovat tato bitva. Její manžel zabil krále Sylvarestu, zabil ho na rozkaz krále Ordena po bitvě o Longmot. A přestože král Sylvaresta dal Raj Ahtenovi odkaz rozumu, a tudíž se stal loutkou v rukou nepřítele, byl ve své době dobrým králem a lid ho miloval. Jako trest za tento zločin odsoudila Ioma Sylvaresta Borensona k vykonání Kajícného Činu. To však nejvyššímu maršálovi zřejmě připadalo málo. Bude žádat krev za krev, a proto sira Borensona vyzval. Mladý král Gaborn Val Orden by s tímto soubojem nikdy nesouhlasil. Nikdy by nedovolil, aby se vybojoval v hradní aréně. Proto se oba soupeři chystali k boji zde, mezi nižšími šlechtici.

„U Mocností,“ zaklela sestra Connal. „Jediný muž v tomhle království, kterého bych chtěla mezi nohama, a on se chystá k boji na život a na smrt!“

Myrima pohlédla Jezdkyni do tváře udivena její urážkou, ale pak si uvědomila, že Connal nemůže vědět, že Borenson je její manžel.

Pak Borenson vjel na západní konec kolbiště: seděl na šedém hřebci, na sobě měl zbroj z kovových pásků a v ruce měl jednoduchý kulatý štít bez erbu. Dlouhé rudé vlasy mu vlály za zády a modré oči se usmívaly. Studoval svého protivníka, sílu jeho paží a jeho velikost.

Rytíř oděný v barvách krále Sylvaresty si k němu pospíšil a podal mu těžkou válečnou helmu, kterou si Borenson nasadil.

Myrima cítila, jak jí útroby svírá strach. Bolelo ji, že se její manžel chystá na boj, aniž by jí o tom cokoli řekl.

Přiběhli další rytíři přinášející kopí. Tohle nebyly žádné lehké mnohabarevné hračky z dutého dřeva. Rytíři přinášeli válečná kopí z leštěného jasanu zpevněná ocelovými kroužky a s železným hrotem. Hroty byly máčené ve smůle, aby

neklouzaly po zbrojích či štítech, ale zabořily se přímo do těla protivníka. Každé kopí muselo vážit víc než sto padesát liber a směrem k prostředku se rozšiřovalo až na průměr osmi palců. Zbytek ratiště byl pak zúžený na obvyklou šířku. Pokud kopí zasáhlo člověka, způsobilo mu strašlivé krvácející zranění, které bylo zpravidla smrtelné i pro toho, kdo měl odkazy životní síly. Nejvyšší maršál si vybral kopí černé barvy, která symbolizovala pomstu. Borenson si vybral rudé, barvu nevinné krve. K ratišti měl přivázaný Myrimin červený sametový šátek.

Minstrelové začali před útokem hrát bojovou melodii.

„Musím jít," řekla Myrima a cítila, jak se jí svírá žaludek. Zoufale se rozhlédla kolem sebe a hledala cestu dolů ze srázu. Příkrý kopec byl pokrytý velikými kameny, mezi kterými rostly malé duby.

„Kam?" otázala se sestra Connal.

Myrima hlasitě zasténala a ukázala. „Tam dolů. To je můj manžel!"

Když na tváři sestry Connal spatřila úžas, pocítila úlevu. Už si začínala myslet, že princezna je úplně stoická a Myriminy vlastní emoce – šok a hrůza ze všeho, co dnes zažila – způsobila, že se ve srovnání s ní cítila slabá a zranitelná.

Myrima slézala příkrý kopec tak rychle, jak jen dokázala. Když se dostala na jeho úpatí a přeběhla cestu, byl dav kolem kolbiště už tak hustý, že se skrze něj nemohla protlačit.

Náhle zjistila, že se po jejím boku objevila sestra Connal, která křičela: „Z cesty!" a odstrkovala čumily stranou.

Myrima na ni vrhla děkovný pohled. Sestra Connal se jí omluvila za svou předchozí poznámku prostou větou: „Nevěděla jsem, že je to tvůj manžel."

Ve chvíli, kdy se protlačily davem tak blízko, aby viděly, co se děje na kolbišti, se oba protivníci vrhli do útoku.

Tohle nebude chlapecké klání, které bude trvat dvacet pět průjezdů a ve kterém poraněný neutrpí nic horšího než pohmožděná žebra.

Divoký křik davu byl ohlušující. Myrima se rozhlédla po okolních tvářích, zrudlých vzrušením. Všichni dychtili po krvi.

Oba válečníci si zvolili podivné bojové postoje. Sir Borenson povstal ve třmenech a naklonil se daleko doprava, jak to mohli dokázat jen válečníci s mnoha odkazy síly. Navíc své kopí nedržel pod předloktím, ale měl je nad hlavou, kde je držel lehce, jako by to byl oštěp.

Nejvyšší maršál se naopak na svém černém hřebci naklonil co nejvíc kupředu, aby jeho tělo představovalo co nejmenší cíl. Při spatření Borensonova postoje dal kopí co nejvíc dolů, do pozice, kterou Myrima dosud neviděla použít žádného válečníka. Kromě toho neměl v druhé ruce štít, ale krátký meč.

Vypadalo to, že se Borenson pokusí nejvyššího maršála bodnout seshora do hledí, a že nejvyšší maršál se chce naopak strefit Borensonovi do podpaždí, které nebylo chráněné zbrojí.

V okamžiku, kdy se střetli uprostřed kolbiště, vrhli se oba do útoku.

Koně se snažili najet jeden na druhého. Muži na jejich hřbetech se snažili získat sebemenší výhodu. Myrima sledovala, jak se Borenson zvedá, pak rychle klesá a tlačí štít dolů ve snaze odvrátit hrot Skalbairnova kopí.

Co se Skalbairna týkalo, nedokázala sledovat současně jeho i svého manžela, ale viděla, jak se Skalbairn rychle převalil doleva, možná že na půl vteřiny seskočil na zem, aby se vyhnul útoku, a pak vyskočil zpátky na hřbet koně.

Oba muži se pohybovali tak rychle, že připomínali rozmazané šmouhy.

Myrima slyšela řinkot zbraní a zbroje. Někdo vykřikl bolestí, zatímco diváci jásali a rohy troubily. Borenson švihal štítem sem a tam, zatímco Skalbairn sekal krátkým mečem.

Zablýskl se kov a prudce odlétla přilba. Sir Borenson se zaklonil v sedle.

Na jeden věcný okamžik si Myrima myslela, že její manžel přišel o hlavu. Ze rtů jí vyšel výkřik hrůzy, zatímco

stříbrná přilba opsala ve vzduchu oblouk, a pak dopadla na zem. Hudebníci zatroubili na trumpety na znamení smrti a dav divoce jásal.

Myrima cítila, jak se třese a popadla sestru Connal za rameno.

V následující chvíli si uvědomila, že oba muži spadli na zem – a oba jsou stále naživu! S nadpřirozenou rychlostí bojovali na zablácené zemi a snažili se jeden druhého zasáhnout obrněnými pěstmi.

Borensonovi se podařilo vyskočit jako prvnímu a o krok ustoupit. Navzdory své zbroji se pohyboval lehce, neboť měl sedm odkazů síly, a proto oplýval silou osmi mužů. Po tváři mu stékala krev. Diváci šíleli.

Borenson sáhl k opasku, vytáhl řemdih a začal jím kolem sebe zkušeně máchat. Těžké koule na konci řetězů se změnily v rozmazanou šmouhu. Ustupoval stranou, k místu, kde ležel jeho štít.

Vzduch páchl blátem a krví.

Ale obří Skalbairn se dostal na nohy stejně snadno a vyrazil přes kolbiště ke svému koni. Z pochvy u sedla vytasil mohutnou sekeru.

Zavířil s ní a postupoval k siru Borensonovi. Byl o půl hlavy větší než on a přesto se pohyboval lehce a obratně.

V tu chvíli dav zmlkl na dostatečně dlouho, aby Myrima mohla zaslechnout, zda oba válečníci mluví. Její manžel se smál, z jeho rtů vycházel šílený chechtot, pro který byl znám.

Než maršál doběhl ke svému koni, podařilo se Borensonovi znovu získat svůj štít a teď na Skalbairna zaútočil řemdihem. Mířil úder na hlavu, aby přinutil protivníka ustoupit.

Nejvyšší maršál udělal krok doprava a sehnul se. Oba nepřátelé si vyměnili sprškу děsivých úderů, které byly tak rychlé, že je Myrima nedokázala rozeznat. Žádnému z nich se však nepodařilo získat rozhodující výhodu. Když však Borenson ustoupil o krok, aby popadl dech, viděla, že mu po čele stéká další pramínek krve.

Znovu se vrhli jeden na druhého. Nejvyšší maršál švihl sekerou ve strašlivém seku. Borenson se pokusil krýt, ale sekera prošla železným kováním štítu a rozdrtila dřevo pod ním. Štít se Borensonovi rozpadl na ruce. Ten mezitím zaútočil řemdihem a uštědřil nejvyššímu maršálovi úder do tváře. Ostny na ocelových koulích maršálovi rozrazily kůži, ale hlavní sílu úderu odrazila jeho mohutná přilba.

Borenson, zbavený štítu, vyskočil do vzduchu a vší silou švihl řemdihem seshora dolů ve snaze ukončit souboj.

Pohyby obou mužů se znovu velice zrychlily. Myrima spíš cítila než viděla, že nejvyšší maršál před úderem uskočil a zvedl sekeru, takže řetězy řemdihu se omotaly okolo jejího topůrka.

Pěsti létaly, muži sténali. Skalbairnovi se podařilo Borensonovi podkopnout nohy.

Borenson se zřítil na zem, pokusil se vstát, ale na tváři mu přistála Skalbairnova pěst v obrněné rukavici.

Napůl omráčený Borenson dopadl na záda.

Skalbairn vytasil dlouhou dýku, vrhl se na něj a její ostří přitiskl Borensonovi pod bradu. Myrima se pokusila přeskočit zábradlí, neboť se bála, že maršál zaboří dýku jejímu manželovi do hrdla, ale sestra Connal ji popadla za rameno a zařvala jí do ucha. „Nepleť se do toho!“

„Vzdáváš se? Vzdáváš se?“ začal řvát obrovitý Skalbairn.

Z davu zazněl uznalý potlesk pro nejvyššího maršála a zazněly kletby. „Zabij ho!“ „Zabij toho zkurvysyna!“ „Zabij královraha!“

Takové kletby obvykle patřily jen těm nejhorším zbabělcům. Myrima nad vehemencí těchto urážek cítila rozčarování. Její manžel zabil ničitelského mága a přinesl jeho hlavu k branám města. Dav by ho měl oslavovat jako hrdinu.

Zdejší lidé však nezapomněli na to, že její manžel zabil krále Sylvarestu. Myrima si začala uvědomovat, že nikdy nezapomenou na manželův čin a nikdy mu ho neodpustí.

Sir Hoswell ji nazval „mystarianskou děvkou“. Jejího manžela dav nazýval „královrahem“. Rozhlédla se kolem a

viděla, že tváře přihlížejících planou vzrušením. Nic jim nezpůsobí větší radost, než když uvidí, jak její manžel umírá.

Během souboje si stěží všímala hudby minstrelů, ale nyní zavířil buben a jediný roh zatroubil chvějivý, vysoký tón, volání po smrtícím úderu.

Myrima pocítila, jak se jí v duši rodí vztek. Je lepší než kdokoli z vás, chtěla vykřiknout. Je lepší než vy všichni dohromady!

Dav ztichl, aby bylo slyšet Borensonovu odpověď.

A Borenson, ležící v blátě, zatímco se nad ním skláněl rozzuřený obr a držel mu u krku dýku, odpověděl veselým smíchem, začal se smát tak srdečně, až Myrimu mimoděk napadlo, zda celý ten boj nebyl jen sehraný pro pobavení nižších šlechticů.

Možná to vlastně nebyl souboj na život a na smrt, doufala. Dva zkušení válečníci předstírali smrtící zápas, jen aby pobavili dav. I to se občas stávalo.

„Vzdáváš se?“ zařval nejvyšší maršál Skalbairn znovu a z tónu jeho hlasu bylo jasné, že tohle není žádný vtip.

„Vzdávám se,“ zasmál se sir Borenson a učinil pohyb, jako kdyby chtěl vstát. „U Mocností, nikdy jsem nepotkal muže, který by si se mnou poradil jako ty.“

Ale nejvyšší maršál zuřivě zavrčel, přitiskl Borensona k zemi a přitlačil mu dlouhou dýku ještě silněji na krk.

Podle pravidel formálního souboje vložil sir Borenson tím, že se vzdal, svůj život do rukou nejvyššího maršála. Jeho život teď patřil Skalbairnovi a ten ho mohl buď zabít nebo nechat naživu, to záleželo jen na něm.

Ale formální pravidla kavalírství, která platila na bojišti, se v arénách jen málokdy brala vážně. Poražený rytíř mohl být požádán o zaplacení výkupného za zbraně nebo zbroj, občas dokonce musel dát vítězi část území. V aréně se však poražení zpravidla nezabíjeli.

„Rozhodně nebylo snadné tě porazit!“ zaduněl nejvyšší maršál jako býk. „Ale teď tvůj život patří mně, ty odporný bastarde, a já ti ho hodlám vzít!“

Sir Borenson zůstal ležet na zádech, překvapen maršálovou bojovou zuřivostí.

Jiný muž by možná začal bojovat a doufat, že se zachrání. Ale Borenson v souladu se svými slovy zůstal klidně ležet a pozoroval svého protivníka. „Řekl jsem, že se vzdávám. Pokud toužíš po mém životě, klidně si ho vem!“

Nejvyšší maršál se krutě usmál a naklonil se nad ním, jako by dychtil vrazit mu dýku do hrdla.

„Nejprve mám otázku,“ prohlásil. „A musíš mi na ni odpovědět upřímně, jinak tě to bude stát život.“

Borenson zlehka přikývl a jeho světle modré oči ztvrdly jako kámen.

„Řekni mi,“ zaduněl nejvyšší maršál, „je Gaborn Val Orden skutečně Král Země?“

Teď Myrima pochopila, že nejvyšší maršál nechce život jejího manžela, ale jen informaci. A že po té informaci touží tak usilovně, že je pro ni ochoten riskovat život.

Rytíř, který se vzdal na bojišti, byl vázán ctí, aby hovořil pravdu. Borenson by měl odpovídat pravdivě, pokud by jeho odpověď nezrazovala pána, kterému slouží.

Nejvyšší maršál vykřikl, aby diváci zmlkli a byla jasně slyšet odpověď. Borenson rozhodným hlasem odpověděl. „Opravdu je Králem Země.“

„Zajímavé…“ odvětil nejvyšší maršál. „V Jižním Crowthenu jsem zaslechl podivné zvěsti. Říká se, že tvůj král studoval v Komnatě Tváří a v Komnatě Srdcí – že se učil tajemství převleků a to, jak číst v lidských srdcích, což se hodí spíš pro zlodějíčka nebo obchodníka než pro krále. A když se prohlásil Králem Země, jeho prvním činem byla složitá léčka, která vyhnala Raj Ahtena z jeho zemí! Někteří lidé to považují za opravdu zvláštní náhodu, že se mladý Orden stal Králem Země právě v okamžiku, kdy ho Heredon tolik potřeboval. Celé to vypadá příliš podezřele. Proto se tě ptám ještě jednou, je to opravdu Král Země – nebo je to podvodník?“

„Na mou čest a na můj život, je to opravdu Král Země.“

„Někteří říkají, že je to pouhý holobrádek bez vůdcovského talentu," zavrčel nejvyšší maršál. „Jiní se diví, proč uprchl z Longmotu a nechal své muže a svého otce, aby zemřeli Raj Ahtenovou rukou. Pokud je Král Země, jistě by dokázal Raj Ahtena přemoci. Ale ty toho hocha znáš už dlouho – vychoval jsi ho od malého štěněte. *Co říkáš ty?*

Borensonův hlas se třásl hněvem. „Raději mě zabij, ty odporná břečko sádla, abych nemusel poslouchat ty jedovaté lži, které šíří ten hlupák, král Anders!"

Davem se začal šířit šepot a mnozí pohlédli na vzdálený konec kolbiště, odkud přijel Skalbairn. Tam v bráně stál vysoký muž v pěkných šatech. Měl vlnité světlé vlasy, hranatou tvář a zachmuřený výraz. Vypadal tak na třicet, ale pokud měl odkazy metabolismu, mohl být ve skutečnosti mnohem mladší. Myrima ho dosud neviděla, ale lidé kolem ní si šeptali: „Princ Celinor, Andersův syn".

Obr se zachmuřeně usmál a pohlédl na prince Celinora, jako by ho žádal o souhlas. Princ přikývl; vypadal spokojeně.

Tak je to, uvědomila si Myrima. Za tím vším stál syn krále Anderse. Ale snažil se zjistit, zda Gaborn je či není Králem Země jen proto, aby měl jistotu? Nebo tak učinil proto, aby do srdcí sedláků a obyčejných lidí zasel pochyby? Pokud to byl ten druhý důvod, nemohl si pro své představení vybrat lepší místo než tábořiště nižší šlechty.

Nejvyšší maršál Skalbairn schoval dýku do pochvy a nabídl siru Borensonovi ruku. „Povstaň, sire Borensone," řekl. „Setkám se s tím chlapcem osobně."

V tu chvíli se aréna zaplnila mladými chlapci a nižšími šlechtici, kteří se spěchali podívat na samotného nejvyššího maršála, muže, který dokázal porazit sira Borensona. Někteří mu spěchali přinést jeho kopí, jiní mu přiváděli koně.

Borenson roztřeseně vstal, ale nikdo nepřišel, aby mu poskytl útěchu nebo mu pogratuloval k dobrému boji. Došel ke svému rozbitému kopí a poklekl vedle něj, aby od něj odvázal Myrimin rudý šátek, znamení její přízně.

Myrima přelezla zábradlí do arény a ocitla se v hustém blátě, ve kterém se snažila nalézt nejsnazší cestu ke svému

manželovi. Prodrala se hlubokým blátem až k němu, ale když k němu dorazila, zjistila, že se třese a neví, co mu má vlastně říct.

Odvázal šátek, stál k ní zády a přehazoval si ho kolem krku. Snažil se ho zavázat, ale díky obrněným rukavicím se mu to nedařilo.

Myrima se postavila před něj a zavázala mu tu zatracenou věc kolem krku, i když zjistila, že se její vlastní ruce třesou tak, že s tím má značné problémy. Pohlédla mu do tváře. Vlasy měl potřísněné blátem a z hluboké rány nad pravým okem mu tekla krev.

„Ty ses dívala?“ zeptal se.

Myrima beze slov přikývla. Pak se odvrátila, protože se jí oči naplnily slzami.

„Mor na tebe, teď jsem ten šátek mohla zavazovat kolem tvojí mrtvoly.“

Borenson se nervózně zasmál.

„To si o mně myslíš tak málo, že ses ani nenamáhal mi to říct?“ Myslela si, že bojoval právě tady, aby ho ona neviděla.

„Snažil jsem se tě najít,“ vysvětloval Borenson. „Ale nebyla jsi na královské hostině ani na královských hrách. Už od rána tě nikdo neviděl. A sir Skalbairn mě vyzval a přál si bojovat před západem slunce. Byla to záležitost cti!“

Myrima si uvědomila, že ji nikdo neviděl z pochopitelných důvodů. Nikomu totiž neřekla, kam jde. „Mohl jsi počkat. Cožpak mě miluješ méně než svou čest?“

Až dosud s ním o lásce nehovořila. Gaborn jejich sňatek dohodl a ona souhlasila. Vlastně znala Borensona teprve týden. Přesto si ho vzala a navzdory tak krátké době, kterou společně strávili, už věděla, že ho miluje. Chtěla od Borensona slyšet to samé.

„Samozřejmě, že ne,“ odvětil Borenson. „Ale co je život beze cti? Kdybych odmítl bojovat, nemohla bys na mne být hrdá.“

Právě v tu chvíli Borenson pohlédl Myrimě přes rameno a Myrima se ohlédla, aby spatřila předmět jeho pozornosti. Byla to princezna Connal, která Myrimě přinášela luk a šípy.

Myrima je nechala na kopci nad arénou. Borenson se na Jezdkyni usmál.

„Mylady," řekla Connal. „Tohle vám upadlo."

Myrima od ní převzala luk i toulec.

„Rád tě vidím, Erin," řekl Borenson na uvítanou. „Nevěděl jsem, že jsi v táboře."

„Už od včerejška," odvětila Erin. „Až doteď jsem neměla na práci nic lepšího než zírat na hnijící hlavu ničitele, kterou jsi ráno přitáhl."

„Vy dva se znáte?" zeptala se Myrima.

„Párkrát jsme se setkali," odpověděl Borenson váhavě. „Starý král Orden byl přítelem její matky, a proto se obvykle stavoval v jejím paláci, když projížděl Planinami."

„Ráda tě vidím," řekla Erin a sklonila hlavu jako stydlivá dáma.

Myrimě se to nelíbilo. Nelíbila se jí představa, že se znají, a že Connal její manžel přitahuje. „Víš, že s tebou chce mít děti?" zeptala se kousavě.

Borenson překvapeně odfrkl a tvář mu zrudla. „No samozřejmě, že chce mé děti, vždyť která Jezdkyně by nechtěla?" Řekl to, jako by byl v hospodě mezi kumpány. Pak zaváhal, protože si uvědomil, že to přehnal, a aby to zlehčil, dodal. „Ale my jí samozřejmě neprodáme ani jednoho z našich potomků, že ne, miláčku?"

Myrima se usmála se sevřenými rty a zabodla do něj chladný pohled.

SEDM: NEJVYŠŠÍ MARŠÁL

Borenson se odvrátil a přál si, aby mohl od své ženy utéct. Neodvážil se jí zeptat, co tu dělá s lukem a proč je ve společnosti Erin Connal.

Naštěstí si musel jít sebrat z kolbiště své vybavení, aby uvolnil místo dalším vyzyvatelům. Vzal za uzdu svého koně a s oběma ženami se vydal k nejvyššímu maršálovi.

Ten byl zabrán do tiché konverzace s princem. Ale Borenson měl dva odkazy sluchu, a proto zachytil alespoň její konec. „Vyřiď svému otci, ať si své zatracené peníze nechá," zašeptal nejvyšší maršál. „Jestli je ten chlapec skutečně Král Země, nenechám své armády přezimovat v Crowthenu. Pošlu je tam, kde je bude potřeba."

„Samozřejmě, samozřejmě," řekl Celinor téměř prosebným tónem. Pak vzhlédl a spatřil přicházejícího Borensona.

Borenson se usmál a zavolal na něj. „Princi Celinore, sire Skalbairne, dovolte mi, abych vám představil svou ženu."

Nejvyšší maršál jí pokývl na pozdrav a princ Celinor ji jen přejel oceňujícím pohledem od hlavy až k patě.

„Musím si dojít pro koně," řekl Celinor a odvrátil se. Když je míjel, ucítil Borenson silný zápach alkoholu. Celinor zamířil skrz dav k severnímu konci kolbiště.

„O co tu šlo?" zeptal se Borenson nejvyššího maršála a pohlédl obrovitému muži do tváře. Skalbairn se nad ním tyčil jako medvěd. „Řešíte tu problémy s přezimováním?"

Nejvyšší maršál na Borensona pohlédl, jako by odhadoval, kolik mu toho může říct. Šlo tu zřejmě o něco, o čem by král Anders z jižního Crowthenu rozhodně nemluvil na veřejnosti. Ale nejvyšší maršál byl drsný muž a zdálo se, že ho nezajímá, jaký účinek budou mít jeho slova. „Když jsem byl v Beldinooku, dostala se ke mně zpráva, že tam před čtyřmi dny zaútočil Raj Ahten. Přivezli ji poslové krále Anderse, kteří mě prosili, abych své Spravedlivé Rytíře přivedl do jejich království. A přinášeli peníze, které měly uhradit náklady na cestu. Opravdu hodně peněz. Až mi to zavánělo úplatkem."

„Anders chce podplatit Spravedlivé Rytíře?"

„Chápu Andersovy motivy," pokračoval nejvyšší maršál. „Který král by nechtěl mít Spravedlivé Rytíře ve své říši, když se kolem potloukají Raj Ahtenovy armády? Navíc to vypadalo jako logický tah. My jsme však zahnali Raj Ahtena do hor a já jsem svým mužům přikázal, aby ho pronásledovali.

Když jsem se však minulou noc dostal do Crowthenu, zjistil jsem, že Anders chce, aby tam má armáda zůstala, a že je mu jedno, že Mystarii hrozí větší nebezpečí. Jeho syn na mne tlačil, abych alespoň prozatím dodržel dohodu."

„A co uděláš?"

„Anders bude zuřit. Pošlu mu jeho zlato zpátky – alespoň většinu."

„Anders mi připadá jako zbabělec," poznamenal Borenson.

V černých očích nejvyššího maršála se nebezpečně zablýsklo. „Nepodceňuj ho. Bojím se, že je mnohem horší než zbabělec."

„Jak to myslíš?"

„Chce mé vojáky a chce je opravdu hodně. Zbabělec by je chtěl kvůli ochraně. Ale když jsem jel do Crowthenu, napadlo mě, co když se nebojí Raj Ahtena? Co když se ve skutečnosti bojí Krále Země?"

„Gaborna?" řekl Borenson užasle, protože si nedokázal představit, že by se Anders toho chlapce mohl bát.

„Na hranicích jsem se přesvědčil o důkazu. Vojáci krále Anderse hlídkují na cestách a král zakázal všem poddaným a dokonce i obchodníkům vstup do Heredonu. Jeho vojáci Gaborna prohlašují za podvodníka a říkají, že je plýtváním času za ním chodit a že to poškozuje Andersovy zájmy.“

„Jestli se Anders sám nechce přesvědčit o pravdě, je to jeho věc,“ opáčil Borenson. „Ale aby to samé zakazoval svým poddaným? To je zlé.“

„Podívej se na to z jeho úhlu pohledu,“ řekl Skalbairn. „Žádného Krále Země jsme neměli po dva tisíce let. Za časů Erdena Geborena byl Král Země ctěn a uznáván jako jediný skutečný král celého Rofehavanu. Ale pak se králi stali menší muži a země byla rozdělena.

Co se stane s Andersem, pokud lid povstane a rozhodne se sloužit domu Ordenů? Bude ponížen do stavu nižšího šlechtice? Nebo se po něm bude chtít, aby se ukláněl a klečel na kolenou jako nějaký obyčejný sedlák?

Ty a ostatní si můžete myslet, že je skvělé mít Krále Země, ale važ má slova: pokud by Anders dostal příležitost toho chlapce zabít, udělal by to. A není to jediný lord v Rofehavanu, který se na to dívá takhle.“

„Zatraceně,“ zašeptal Borenson. Ohlédl se. Myrima a Jezdkyně byly dost blízko na to, aby zaslechly každé slovo, které nejvyšší maršál vyslovil.

„Má matka říká, že pokud v našich dnech povstane Král Země, bude pocházet z domu Ordenů,“ řekla Jezdkyně Connal. „Přikázala mi, abych zjistila, zda je Gaborn skutečně Král Země a pokud ano, mám mu nabídnout, že klany vstoupí do jeho služeb.“

„Stejně jako já,“ souhlasil nejvyšší maršál, „pokud je Král Země.“

„On je,“ řekla Myrima s jistotou. „Deset tisíc mužů u Longmotu vidělo, jak ho korunoval duch Erdena Geborena. A já sama jsem slyšela příkazy, které Gaborn vysílal do mé mysli.“

„Setkala jsem se s ním dnes ráno,“ řekla Erin Skalbairnovi, „a poznala jsem pravdu. On je Král Země.“

„Král Anders však přesto prohlašuje, že ty záležitosti s jeho korunovací jsou jen povídačky vyděšené armády," namítl nejvyšší maršál Skalbairn. „Poukazuje na to, že tam byl přítomen i Správce Země Binnesman, že korunovace mohl být jeho trik."

„Je odporné, že si Anders vůbec dovolí něco takového vypustit z úst," prohlásila Myrima.

„Ale Anders možná věří, že má pravdu," řekl Skalbairn. „Tvrdí, že jeho pokrevní linie je stejně čistá jako Ordenova a že Král Země může povstat i z jeho rodu."

„On by snad chtěl jmenovat Králem Země prince Celinora?" usmála se Connal. „Celinora Opilce? O tom jeho pití jsem slyšela spoustu smutných historek."

„Samozřejmě, že ne," zašeptal nejvyšší maršál. „Proč by měl Anders vyvyšovat svého syna, když tak miluje sám sebe?"

Borenson se zachmuřeně usmál.

„Myslím," pokračoval maršál, „že jeho syn je jen pouhý pěšák. Ostentativně sem přišel nabídnout svůj meč do královské gardy jako nějaký syn vyššího šlechtice. Ale mluví spíš jako špión ve službách svého otce. Schválně si ho poslechněte, až se vrátí!"

„Ale pověz mi," zeptal se Borenson nejvyššího maršála, „kolik mužů bys mohl přivést, kdyby vás Král Země povolal do boje?"

Nejvyšší maršál něco zabručel a zamyslel se. „Kdybychom přivedli všechny? Poslední dobou jsme utrpěli těžké ztráty. Spravedlivá Horda čítá zhruba tisíc obrněných jezdců a dalších osm tisíc lučištníků, šest tisíc kopiníků, pět set dělostřelců a samozřejmě dalších padesát tisíc panošů a ostatních."

Při vyčíslování své armády se nejvyšší maršál nenamáhal zmínit o kvalitě svých vojáků. Jeho tisíc jezdců se mohlo směle vyrovnat deseti tisícům rytířů kteréhokoli rofehavanského pána a mnoho jeho „lučištníků" bylo zkušenými vrahy, kteří se často vydávali na velice nebezpečná území přepadat celé nepřátelské armády.

„Pšš…“ zašeptala Myrima. Princ Celinor právě přiváděl svého koně a pár kroků za ním ho následoval jeho Den. Přestože princův kůň byl obdařený runami, měl teď sklopené uši a vypadal, že by potřeboval pořádně nakrmit v královských stájích, neboť má v nohách mnoho mil.

Princ Celinor se nevinně usmál. „Půjdeme?“ otázal se. Borenson je vedl davem. Teď v podvečer byly ulice plné lidí, kteří přecházeli z místa na místo. Celinor se davem proplétal obratně, ale na nejistých nohách. Bylo jasné, že si už dopřál nejednu sklenku.

Všichni mlčeli, a tak zůstalo na princi Celinorovi, aby naplnil tíživé ticho. Celkem zručně se s tím vypořádal a začal žvatlat. „Připadá mi to všechno tak neuvěřitelné. Chci říct, já Gaborna *znám.* Studoval jsem s ním v Domě Porozumění, ale nikdy jsme spolu moc nemluvili. Vídali jsme se jen zřídka. Netrávil moc času v tavernách…“

„A my se samozřejmě nemůžeme spřátelit s někým, kdo netráví veškerý volný čas v hospodách,“ přerušila ho jízlivě Connal.

Celinor ji ignoroval. „Chci říct, že to byl zvláštní hoch. Studoval v Komnatě Tváří a v Komnatě Srdcí a nezajímal se o zbraně nebo vojenskou taktiku. Proto ho moc neznám.“

„Možná, že na něj žárlíš,“ poznamenala Connal.

„Já a žárlit?“ řekl Celinor dotčeně. „Já bych Králem Země být nemohl. A k domu Ordenů chovám velikou úctu. Ale když jsem byl dítě, často jsem snil o tom, že Král Země povstane za mého života. A vždycky jsem si představoval, že to bude někdo větší než já a starší – někdo, komu bude v očích sídlit moudrost a kdo bude mít sílu celé armády, že to bude někdo, kdo se už za svého života stane legendou. Ale jak je to ve skutečnosti? Král Země je Gaborn Val Orden!“

Myrima se musela nad slovy prince Celinora zamyslet. Ten mladík mluvil celkem nevinně, jako lehkomyslný kluk, který jen žvaní. Ale skutečně šlo jen o nevinné žvanění? Vše, co řekl, mohlo být také pečlivě vypočítáno tak, aby to v ostatních vzbudilo pochybnosti.

„Gaborn neustále slouží svému lidu," řekl Borenson Celinorovi. „Slouží mu usilovněji než kdokoliv jiný. Možná proto si ho Země vyvolila a učinila z něj svého obránce."

„Možná," opáčil chladě Celinor. Nadřazeně se usmál a sklonil hlavu na stranu, jakoby v zamyšlení.

* * *

Když Borenson s princem Celinorem, nejvyšším maršálem Skalbairnem a jezdkyní Connal v závěsu dorazil do Velké Síně, naskytl se mu pohled na tucty lordů a baronů, kteří hodovali u stolů rozestavených podél stěn místnosti. Uprostřed seděli minstrelové, kteří tiše hráli a služebné děti pobíhaly tam a zpátky mezi kuchyní a jídelním sálem. Přinášely jídlo a pití a utíraly stoly.

Gaborn, který seděl na nejvzdálenějším konci Velké Síně, se usmál a postavil se na přivítanou.

„Sire Borensone, lady Borenson, princi Celinore a madam Connal, vítejte!" zvolal. „Služebníci vám přinesou židle a talíře." Pak pohlédl na nejvyššího maršála a zeptal se. „A kohopak to tu ještě máme?"

Minstrelové přestali hrát na loutny, tamburíny a bubny. Gaborn na Skalbairna hleděl pronikavým pohledem.

„Vaše Veličenstvo, dovolte mi, abych vám představil nejvyššího maršála Skalbairna, vůdce Spravedlivých Rytířů."

Borenson předpokládal, že se Skalbairn ukloní a bude si Gaborna prohlížet z dálky. Nejvyšší maršál však jednal bez zaváhání. „Mylorde, mnozí tvrdí, že jste Král Země," řekl hlubokým hlasem. „Je to pravda?"

Ta otázka Borensona udivila, protože si myslel, že maršál už je přesvědčen. Uvědomil si však, že nejvyšší maršál se přesvědčil jen o tom, že Borenson věří v Gaborna jako v Krále Země.

„Ano, je to pravda," odvětil Gaborn.

„Říká se, že Erden Geboren dokázal nahlédnout do srdcí lidí a některé jmenovat svými ochránci," poznamenal

nejvyšší maršál. „Máte-li tu moc, tak vás prosím, pohlédněte do mého srdce a vyvolte si mě, abych mohl Králi Země sloužit svým životem. Přivedu s sebou armádu Spravedlivých Rytířů, tisíce válečníků, kteří budou bojovat po mém boku.“

Vytasil meč, postoupil ke královské tabuli, pak poklekl a zarazil meč do země. Ruce nechal na jílci.

Borensonovi se to nelíbilo. Takovou čest by po Králi Země nikdo neměl vyžadovat na veřejnosti. Zdálo se však, že Gaborna maršálovo podivné chování nezaskočilo.

Šlechtici u královské tabule si začali nesouhlasně mumlat. Někteří zpochybňovali maršálův zdravý rozum, ale Skalbairn byl proslulý válečník, jeden z největších v Rofehavanu, a všichni věděli, že může přivést desítky tisíc válečníků, aby posílili armády Krále Země. To by značně zvýšilo jejich šance v boji proti Raj Ahtenovi. Proto se ho nikdo neodvážil otevřeně kritizovat.

Navíc žádný nejvyšší maršál ještě nikdy nenabídl přísahu věrnosti žádnému králi.

Až dodnes.

Gaborn se naklonil přes stůl, opřel se o něj rukama a na dlouhou chvíli se upřeně zahleděl nejvyššímu maršálovi do očí.

Nejvyšší maršál Skalbairn mu pohled oplácel očima černýma jako obsidián.

Gabornovi z tváře zmizel veškerý výraz, jak tomu bylo vždy, když prováděl volbu. Hleděl nejvyššímu maršálovi hluboko do očí a pozdvihl levou ruku v přípravě na požehnání.

Pak ji však spustil, celý se roztřásl a zíral na maršála v šoku.

„Vypadni!“ řekl Gaborn s bledým obličejem. „Vypadni ty odporná… stvůro! Zmiz z mého hradu. Zmiz z mé země!“

Borenson jenom zíral. Viděl, jak si Gaborn celý minulý týden volí řadu lidí: nemocné a hlupáky, staré ženy, které neunesly ani dýku a tím méně meč.

A teď před ním klečí jeden z největších válečníků současné doby a Gaborn ho chce odehnat!

Nejvyšší maršál se triumfálně usmál. „Proč, můj pane?“ zeptal se obezřele. „Proč mě vyháníš pryč?“

„Musím o tom hovořit?“ opáčil Gaborn. „Vidím vinu, kterou máš vepsánu v srdci. Chceš, abych o ní mluvil a způsobil ti hanbu?“

„Prosím ano,“ odvětil nejvyšší maršál. „Pojmenuj můj hřích a já budu vědět, že jsi skutečně Král Země.“

„Ne, nebudu o tom mluvit,“ hněval se Gaborn, jako by ho samotná ta představa znechutila. „Jsou zde ženy a navíc jsme u jídla. Nebudu o tom mluvit teď – ani nikdy jindy. A zříkám se tvých služeb. Zmiz odsud,“

„Jedině *skutečný* Král Země může vědět, že nejsem hoden žít,“ řekl nejvyšší maršál. „A jedině skutečný gentleman by odmítl pojmenovat můj hřích. Má nabídka stále trvá. Nabízím ti své služby.“

„Já je odmítám,“ odvětil Gaborn.

„Pokud nemohu žít v tvých službách,“ řekl Skalbairn, „mohu v tvých službách zemřít.“

„To bude možná nejlepší,“ odvětil Gaborn.

Nejvyšší maršál Skalbairn vstal a vrátil meč do pochvy. „Určitě víš, že Raj Ahten postupuje na jih, do srdce Mystarie. Budeš se s ním muset střetnout – a brzy. Tvým nepřátelům by se líbilo, kdyby viděli tvou porážku.“

„Já vím,“ řekl Gaborn.

„Spravedlivá Horda vyrazí na jih. Budu bojovat v jejím čele, přestože mě nenávidíš.“

V místnosti se rozhostilo naprosté ticho a nejvyšší maršál se otočil a vydal se na cestu z Heredonu.

Borenson vrhl pohled na prince Celinora. Ten celé divadlo sledoval s hlavou nakloněnou na stranu a s vypočítavým pohledem v očích.

Borensonovi neuniklo, že se mladý princ neodvážil nabídnout svůj meč na veřejnosti.

OSM: ZELENÁ ŽENA

Averan se během letu neustále dívala za sebe a sledovala vzdálenou pevnost a malinkou postavičku mistra Branda. Hledala jakékoli známky útoku ničitelů. Čekala, kdy uvidí kouř z hořících budov a uslyší křik lidí.

Ale pevnost jen zářila v ranním slunci a její bílé věže jiskřily jako vždy. Pak jí zmizela z dohledu a stala se z ní jen vzpomínka za horizontem. Zakryly ji kopce a nízko letící mraky. I kdyby Averan měla zrak dalekovidce, hrad by se jí ztratil v mlze.

Letěla dál a letěla celé hodiny. Svět pod ní plynul díky mohutným křídlům jejího zvířete. Tvář jí ovíval chladný vzduch a slunce jí zahřívalo boky a záda. Mraky se postupně zvedaly a některé se tyčily do vzduchu jako mohutné pilíře vytvořené rukou umělce. Letět do těchto mraků by byla chyba. Byly plné úlomků ledu a kolem nich mohly být větrné proudy.

I na takovou vzdálenost cítila chlad. Averan si přála, aby měla na rukou silné kožené rukavice, které by jí ohřívaly dlaně.

Sklonila se ke krku graaka, aby cítila žár jeho těla a aby mohla naslouchat rytmu jeho dýchání a tak zjistit, až bude unavený.

Dvakrát během dne sestoupila na zem a nechala Kožeňáka krátce odpočinout. Byl už starý a snadno se unavil.

Bála se, že kdyby ho hnala příliš rychle, jeho srdce by vypovědělo službu.

Během cesty jí postupně zmizely z dohledu Alcairské Hory a místo toho se po její levici objevily Strmé Hory. Averan znala každý jejich vrcholek jménem a věděla, že se rychle blíží k Carrisu, který je od ní už jen sedmdesát mil daleko. Pochybovala, že se tam dostane ještě před setměním a proto doufala, že mračna budou dostatečně tenká, aby dokázala rozeznat světla města pod nimi.

Byl už téměř soumrak a Averan cítila, jak se jí žaludek svírá hlady, ústa měla suchá žízní, protože si nevzala žádné zásoby, aby své zvíře zbytečně nevyčerpávala. Opírala se mu o krk, naslouchala bušení jeho srdce a přemýšlela, kdy ho má nechat znovu odpočinout.

A právě tehdy došlo k nejdůležitějšímu okamžiku jejího života. Protože právě za soumraku přiletěla jako kometa z bezmračného nebe zelená žena.

Averan zaslechla hlasitý výkřik beze slov – pronikavé kvílení – a vzhlédla.

Nebe nad hlavou bylo nádherně modré.

A z něj spadla zelená žena.

Averan ji spatřila dvě stě yardů daleko. Byla nahá jako čerstvě narozené dítě. Byla vysoká, hubená, vystupovala jí žebra a měla malá ňadra. Její vlasy měly barvu borových šišek a její kůže byla tmavá.

Averan však neměla čas povšimnout si dalších detailů.

Pohlédla vzhůru, aby zjistila, jestli ta žena spadla ze hřbetu nějakého jiného graaka nebo nějakého létajícího stroje. Ohňotvůrci občas létali v balónech naplněných horkým vzduchem a říkalo se, že Vládci Nebes cestují v lodích z mraků, přestože Averan nikdy nic podobného neviděla.

Nad sebou však nespatřila nic než čisté nebe.

Cítila chladný vítr na rukou a na šatech se jí usazovaly krystalky ledu. Slyšela křik té podivné ženy.

V Averan se něco zlomilo.

Viděla, jak její matka padá ze židle a rozbíjí si hlavu o římsu krbu. Viděla svou pětiletou přítelkyni Kylis jak se řítí z hnízdiště a tříští se o útesy hluboko dole.

Nemohla se jen tak dívat, jak se někdo další řítí vstříc jisté smrti.

Zapomněla na svůj úkol doručit zprávu vévodovi Paldanemu v Carrisu, zaklonila se, pevně sevřela Kožeňáka stehny a vykřikla. „Dolů! Rychle!“

Graak složil křídla a vystřelil dolů jako jestřáb lovící myš.

Žena v tu chvíli pohlédla na Averan s rukama nataženýma v prosbě o pomoc. Ústa měla v hrůze rozevřená do O, obnažené tesáky, a dlouhé zelené nehty měla zakřivené jako paráty.

Není to člověk, uvědomila si Averan. Ta žena není člověk. Ale na tom nezáleželo. Docela se člověku podobala, i když to za dané situace bylo těžké říct přesně. Během vteřiny zmizela v mracích a ztratila se jí z dohledu.

Averan ji následovala do mlhy. Na kůži ucítila vlhkost.

Kožeňák zamával křídly a zpomalil, odmítl se řítit slepě k zemi. Zespoda zazněl zvuk praskajícího dřeva a křik zelené ženy umlkl.

Když se mohutný plaz vynořil z nízko ležící vrstvy mraků, Averan zelenou ženu znovu spatřila.

Zřítila se do ovocného sadu mezi trojici planých jabloní. Jeden strom se pod nárazem zlomil.

Graak plachtil nad sadem. Averan ho okamžitě pobídla, aby přistál. Plaz vyplnil její pokyn a Averan mu seskočila ze hřbetu ještě dřív, než se jeho nohy dotkly země.

Ve vteřině byla u zelené ženy.

Ležela bezvládně na zemi, pravou ruku měla přehozenou přes hlavu a rozhozené nohy. Narazila na zem tak silně, že teď ležela v mělké prohlubni.

Averan nespatřila žádné známky toho, že by měla zlomené kosti. Vlastně se ani nezdálo, že by měla nějaká vnější zranění. Pak si však povšimla krve, tak tmavě zelené a

olejovité až byla téměř černá, jak stéká přes ženino levé ňadro.

Averan vídala nahé ženy jen málokdy – a takovouhle viděla úplně poprvé. Zelená žena nebyla jen hezká; byla překrásná a nezemská jako nějaká Runovládkyně obdařená tolika odkazy krásy, že vedle ní obyčejná žena vypadala jako stvoření ze zlého snu.

A navzdory dokonalým rysům její tváře bylo zjevné, že zelená žena není člověk. Její dlouhé prsty končily nehty, které připomínaly ostré paráty. Z mírně pootevřených úst jí vyčuhovaly tesáky, dlouhé jako kančí. Její uši byly… nějak podivné. Byly ladné, ale poněkud zašpičatělé jako uši laně.

Zelená žena nedýchala.

Averan jí přiložila ucho k hrudi a naslouchala, zda jí tluče srdce. Uslyšela pomalé, hluboké bušení, jako by tu zelená žena odpočívala v hlubokém spánku.

Prohmatala jí paže a nohy hledajíc zranění. Na krku spatřila krev a škrábance, které ale vypadaly, jako by si je žena způsobila sama svými nehty. Prohlédla jí ústa a zjistila, že se během pádu kousla do jazyka. Naklonila jí hlavu na stranu, aby se nezadusila vlastní krví.

Zelená žena dunivě zavrčela, jako pes vyrušený ze sna o lovu.

Averan okamžitě odskočila a začala se bát, že žena je nějaké podivné zvíře. Hrozivé. Smrtící.

Začal štěkat pes.

Averan se rozhlédla kolem.

Stála na okraji farmy. Nedaleko stál domek vyrobený z hrubého kamení a s doškovou střechou. Za plotem štěkal mohutný vlkodav, zjevně vyděšený z přítomnosti graaka. Kožeňák si psa hladově prohlížel, jako by doufal, že přeskočí plot a vydá se k němu.

Zelená žena náhle otevřela oči a popadla Averan za krk.

Averan se pokusila vykřiknout.

DEVĚT: ZÁCHRANA

Roland a baron Poll jeli usilovně celý den takovým tempem, které by normálního koně zabilo. Náhle však uslyšeli vrčení a štěkání psa a dětský křik.

Zrovna jeli kolem vesnice u úpatí Strmých Hor a Rolandův kůň zpomalil. Bylo zataženo a noční stíny se začaly dloužit.

Když Roland zaslechl křik, blížil se zrovna k malé farmě s ovocným sadem, ve kterém rostly plané jabloně.

Rychlý pohled mu odhalil graaka sedícího v ovocném sadu, který se hladově díval po mohutném vlkodavovi a ve stínu stromu spatřil dívku křičící v hrůze.

„U Mocností, to je divoký graak!“ vykřikl baron Poll a pobídl koně. Divocí graakové často napadali stáda ovcí a tady poblíž hor jich bylo poměrně dost. Jen málokdy však napadali člověka.

Rolandovi se rozbušilo srdce.

Baron Poll ho pomalu dohnal, vytáhl jezdeckou sekeru a pobídl svého koně k ještě usilovnějšímu běhu. Graak se mezitím blížil směrem k plotu, za kterým se skrývala chutná psí pochoutka. Jeho kůň přeskočil dřevěnou ohradu. Pes, kterému přítomnost barona Polla dodala odvahu, začal štěkat ještě zuřivěji.

I Roland se bez přemýšlení vrhl ke graakovi. Sáhl do záhybů tuniky, vytáhl krátký meč, i když si uvědomil, že proti mohutnému ještěrovi mu asi nebude příliš k užitku.

V tu chvíli přestal vnímat okolí a slyšel jen dětský křik a viděl mohutnou stvůru, která pomalu máchá křídly. Kůň barona Polla zaržál a vzepjal se.

Graak byl zřejmě velmi starý. Měl zuby jako dýky a jeho zlaté oči zářily.

Pes přeskočil plot a vrhl se po něm. Graak však po něm bleskurychle chňapnul, chytil ho do tlamy a zatřásl s ním. Bylo slyšet praskání kostí.

V tu chvíli, když mu ještěr nevěnoval pozornost, pozdvihl baron Poll sekeru v obou rukou, vší silou jí hodil a zasáhl plaza čistě mezi oči.

„Ha, tak tady to máš, ty odporná stvůro!“ vykřikl baron Poll, jako by parodoval nějakého velkého hrdinu.

Graak pohodil hlavou, jako by byl zasažen překvapením. Z hrozné rány, kterou mu uštědřil baron Poll, mu tekla krev. Graakovi se křečovitě zachvěla křídla, a pak se obrovitý plaz zřítil na stranu a znehybněl.

Roland na půl vteřiny ztuhl v sedle a cítil, jak ho zaplavuje vítězný pocit. S mečem v ruce si však připadal velice hloupě.

Dítě pořád křičelo.

Teď, když graak ležel na zemi, měl Roland na dítě lepší výhled, protože už je nezakrývala plazova křídla. Viděl, že se jedná o děvčátko ve věku sedmi nebo osmi let, klečící vedle stromu. Dívka byla napůl otočená směrem k němu. Měla pronikavé zelené oči a vlnité vlasy, které měly stejně rudou barvu, jako vlasy Rolandovy.

Měla na sobě dlouhý plášť barvy půlnoční modři, na kterém byl vyšitý královský emblém – obrázek zeleného muže, kolem jehož tváře byl kruh dubových listů. Nad ním byl rudě vyšitý obraz graaka.

Nebeská jezdkyně. Roland zbledl. Zabili jsme zvíře královského posla, uvědomil si. Až do konce života budeme splácet dluhy.

Dítě znovu vykřiklo a Roland si uvědomil něco jiného. Planá jabloň, pod kterou dítě klečelo, byla zlomená, jakoby

zasažená bleskem. A ve vysoké hnědé trávě pod stromem bylo něco zeleného.

Mělo to paťáty a jeden z těchto paťátů držel nebeskou jezdkyni za plášť.

Na dítě vůbec neútočil graak. Něco jiného je drželo ve svých spárech.

„Pomóóóc!“ vykřiklo děvčátko.

Roland se vrhl vpřed, udělal pár kroků, aby měl lepší výhled a náhle spatřil zelenou ženu ležící v trávě v kaluži temně zelené krve.

Takové monstrum až dosud nikdy nespatřil. Zelená žena byla krásná a přitom zvláštní nade všechno pomyšlení. Pevně držela dítě za šaty. Jinak mu však neubližovala, jen zírala na emblém, který mělo děvče vyšitý na hrudi. Pohybovala dívkou ze strany na stranu, aby si ho mohla lépe prohlédnout a zírala na barevné nitě, které vytvářely obrázek zeleného muže.

Roland byl zmatený, nevěděl, co má dělat. „Běž od té věci, dítě,“ zašeptal. „Přestaň křičet a nech tomu stvoření svou róbu.“

Děvče k němu otočilo popelavou tvář. Přestalo křičet a začalo se rychle soukat ze svého pláště, aby se osvobodilo ze sevření zelené ženy.

Mezitím sesedl i baron Poll a přiblížil se se svou sekerou, kterou vytrhl z graakovy rány.

Roland seskočil z koně s vytaseným mečem.

Zelená žena si těch dvou ani moc nevšímala, dokud se dívka nepokusila ustoupit. Pak bleskově natáhla ruku a chytila děvče za předloktí. Pozorně si ji prohlížela očima, které byly tmavě zelené, stejně jako její krev.

„Nech ji jít!“ vykřikl Roland, který postoupil kupředu a hrozivě zatřásl svým krátkým mečem. Baron Poll stál vedle něj.

Zelená žena se k nim otočila, zírala na Rolanda a jakoby skrze něj. Odhodila dítě jako hadrovou panenku a pak se postavila na nohy. Začala čichat kolem sebe jako nějaké

zvíře. Pak zachytila pach a upřeně se zahleděla na barona Polla.

Rolandovi se rozbušilo srdce strachem.

„Správně," prohlásil baron Poll. „Já jsem ten, po kom jdeš. Já jsem ten, koho chceš. Cítíš krev? Chceš nějakou? Pojď si pro ni."

Zelená žena se vrhla k Pollovi, překonala šedesát stop během tří kroků. Roland se připravil na její útok. Rozkročil se, napřáhl meč a načasoval si úder tak, aby zelené ženě srazil hlavu s ramen.

V okamžiku, kdy se zelená žena dostala k baronu Pollovi, s mocným výkřikem švihl čepelí.

Roland do toho úderu vložil veškerou svou sílu, ale když se meč střetl s krkem zelené ženy, měl pocit, jako by ostří narazilo na kámen. Čepel zazvonila, odrazila se jí od krku a pleskla Rolanda přes levé zápěstí.

Levou paži mu zaplavila bolest.

Pak zelená žena dostihla barona Polla. Ten se zřítil dozadu, příliš užaslý, než aby dokázal cokoli udělat a ona se nad ním nahnula a popadla topůrko jeho sekery.

Baron Poll se jí snažil sekeru vytrhnout, ale navzdory svým odkazům síly se mu to nepodařilo.

Žena si nevšímala jeho snah a prohlížela si sekeru. Očichávala graakovu krev a pak dlouhým, citlivým jazykem pokusně olízla trošku krve z ostří.

Roland o krok ustoupil a sledoval, jak monstrum přivírá oči a na tváři se mu rozlévá blažený výraz nad chutí krve.

Malé děvčátko se pořád třáslo. Rolandovi ve spáncích bušila krev a pod tunikou se silně potil.

Bylo zřejmé, že zelená žena dychtí po krvi, stejně jako topící se člověk dychtí po novém nadechnutí.

„U Mocností, dostaňte ji ode mne," řekl baron Poll hlasem roztřeseným hrůzou. Držel topůrko sekery a snažil se ji vytrhnout ženě z rukou, ale ta si jeho snah nevšímala a začala do čista olizovat zkrvavené ostří.

Roland nic podobného dosud nespatřil, nikdy neslyšel o něčem podobném, jako byla tahle zelená žena. Muselo se

jednat o stvoření, které kdosi vyvolal, možná dokonce z Podsvětí. Z několika malých zranění na jejím těle vytékala tmavě zelená krev. Je zelená jako zelené plameny, pomyslel si.

Nebeská jezdkyně, která seděla v trávě opodál, pořád vzlykala. Roland na ni tiše zavolal. „Běž tam odtud, dítě. Kráčej pomalu. Neutíkej.“ Sám o něco ustoupil, neboť věděl, že baronu Pollovi nemůže nijak pomoci.

Zelená žena přestala olizovat ostří sekery, otočila se, pohlédla na Rolanda a pak zopakovala tichým hlasem to, co řekl, přičemž dokonale napodobila jeho tón i přízvuk. „Běž tam odtud, dítě. Kráčej pomalu. Neutíkej.“

Roland nevěděl, jestli se mu to stvoření snaží skutečně něco říct nebo jestli jen opakuje jeho slova. Ustoupil o krok a vstoupil do vysoké suché, hnědé trávy. Pod patou mu praskla větev ležící na zemi.

Zelená žena, olizující sekeru, vykřikla na barona Polla. „Já jsem ten, po kom jdeš. Já jsem ten, koho chceš. Cítíš krev? Chceš nějakou? Pojď si pro ni.“

Baron Poll zuřivě přikývl, zatímco žena olízala poslední zbytky krve, a pustil sekeru. „Krev,“ zašeptal. „Krev.“

Zelená žena přestala lízat a zahleděla se na něj. „Krev,“ zopakovala a přejela jazykem po sekeře. „Krev.“

Roland už ustoupil o dobrých tucet kroků dozadu a napadlo ho, jestli by se neměl otočit a utéct. Věděl, že nikdy není dobré utíkat před vzteklým psem nebo medvědem. Pohyb nohou zvíře jen rozčílí. Usoudil, že by neměl utíkat ani před zelenou ženou.

Pomalu se otočil zády a chystal se pomalu odejít. Zelená žena byla v okamžiku u něj a chytla ho zezadu.

„Krev!“ řekla a zvedla ho do výše. Očichala mu zápěstí, tam, kde se před chvílí škrábl, a zhluboka se nadechla pachu jeho krve.

„Ne!“ vykřikl, když ho hodila na zem a převrátila na bok. Do úst se mu dostal prach, který ho začal dusit.

Pak ucítil pálivou bolest, protože zelená žena mu do rány zabořila jeden ze svých dlouhých nehtů. Pokusil se jí

vytrhnout, snažil se ji kopnout do tváře. Stvoření ho však drželo pevně a jazykem mu přejíždělo po levém zápěstí a pochutnávalo si na jeho krvi.

Kopl ji do kotníků. Přestože měla nohy tenké jako tanečnice, každý sval jako by měla vyroben z ryzí oceli. Jeho snaha mu nepřinesla vůbec nic. Sevřela ho ještě pevněji a začala mu drtit paži.

Vyjekl bolestí.

Zelená žena mu se srkáním začala vysávat krev z rány. Znovu vykřikl a začal bojovat jako o život, protože se bál, že se mu ta podivná stvůra každou chvíli zakousne do hrdla.

„Pomoc!“ vykřikl Roland hledaje pohledem barona Polla. Tlustý rytíř roztřeseně vstal a jen na Rolanda zíral v bezmocné hrůze.

U Mocností, pomyslel si. Dvacet let jsem spal a probudil jsem se jen proto, abych zemřel po prvním týdnu nového života.

Malé děvčátko náhle vyrazilo k baronu Pollovi, popadlo jeho sekeru a vrhlo se k Rolandovi a zelené ženě. „Ne! Ne!“ vykřikl Roland.

Dítě švihlo sekerou po zelené ženě a ozval se dutý náraz.

Zelená žena se zarazila a trochu povolila svůj stisk.

Otočila se a pohlédla na dítě. „Ne! Ne!“ vykřikla.

Pak ho úplně pustila a Roland byl náhle volný. Pokusil se vyškrábat na nohy, ale zakopl a znovu upadl.

Zelená žena na něj hladově pohlédla.

„Ne!“ zopakovala dívka. „Jeho ne.“ Podruhé švihla sekerou a zasáhla zelenou ženu do lebky.

Zelená žena se sesunula na zem. Pohlédla na dítě a zapapouškovala. „Ne!“

Dívka pustila sekeru. Způsobila v kůži zelené ženy malinký, nepatrný zářez.

Dítě natáhlo ruku a pohladilo ženu po vlasech. Zelená žena prohnula záda, jako by ji pozornost těšila.

„Když trénujete nebezpečné zvíře,“ řekla dívka měkce Rolandovi a baronu Pollovi, „musíte ho odměnit za dobré chování a potrestat za špatné.“

Roland přikývnul. Samozřejmě, že dívka bude znát způsoby cvičení divokých zvířat. Byla koneckonců nebeskou jezdkyní a věděla, jak zacházet s graaky.

Roland byl královský řezník. Když byl ještě dítě, jednou z jeho prvních povinností bylo nosit odřezky masa a kosti do psince, aby vrchní psovod Hamrickson mohl cvičit královy válečné psy. Myslel si, že ví, co po něm dítě žádá.

Opatrně se odsunul, aby nepřitáhl pozornost zelené ženy, a pak s bolestí dokulhal k mrtvému graakovi.

„Ne, já to udělám," řeklo dítě. „Ona mě pak bude považovat za svou paní."

Prošla kolem něj a šla k mrtvému ještěrovi. Když na něj pohlédla, oči se jí naplnily bolestí. Pak se sklonila a vytrhla mu z čelistí mrtvolu psa. Byl to mohutný vlkodav, který mohl vážit sto liber, ale děvče ho zvedlo úplně bez námahy.

Jsem to ale hlupák, pomyslel si Roland. Ta dívka je nebeská jezdkyně a má alespoň jeden odkaz síly. I když je malá, je určitě silnější než já. Myslel jsem si, že ji zachráním, a místo toho ona zachránila mne.

Přinesla psa k zelené ženě a položila jí ho k nohám. „Krev," zašeptala. „Pro tebe."

Zelená žena psa očichala a začala z něj olizovat krev. Když získala jistotu, že jí mrtvolu nikdo nesebere, zabořila do psa paráty a roztrhla ho.

„Hodná holka," řekla dívka. „Moc hodná."

Zelená žena na dítě pohlédla. Krev jí stékala po rtech a ona zopakovala. „Hodná holka."

„Vidím, že jsi také docela chytrá," poznamenalo děvčátko. Ukázalo na sebe a zašeptalo. „Averan, Averan." Zelená žena její jméno zopakovala. Pak ukázala na Rolanda a ten se představil. Přistoupil k nim i baron Poll a i on řekl své jméno. Pak Averan ukázala na zelenou ženu.

Ta přestala jíst a nechápavě zírala.

DESET: DRAHOKAM

Averan během práce vstoupily do očí slzy hněvu a bolesti, které ji hrozily oslepit – hněvu a bolesti, které se zrodily při pohledu na mrtvé tělo graaka. Nechtěla vypadat jako dítě, nechtěla jednat jako dítě. Bylo však pro ni téměř nemožné udržet si masku lhostejnosti.

A tak poté, co se Roland a baron Poll představili, se Averan zaměstnala ošetřováním Rolandova zranění. Měla pocit, že se pohybuje jako ve snu. Pád zelené ženy z nebe, šok z pohledu na mrtvého Kožeňáka, hrůza, pocházející z vědomí, co se stalo v pevnosti Haberd, to vše způsobilo, že se cítila roztřesená a vyděšená. Chtělo se jí začít křičet.

Místo toho se kousla do rtu a pokračovala v práci.

Věděla, že když omývá Rolandovo zranění, musí ho to pálit jako ďas. Rána byla hluboká s rozervanými okraji a silně krvácela. Došla ke studni vedle domku pro vědro vody a ránu omyla. Potlačovala pláč a zelená žena k ní dychtivě přiběhla jako pes žádající o pohlazení.

„Ne," varovala Averan zelenou ženu. „Tenhle není pro tebe." Baron Poll popadl sekeru a výhružně s ní potřásl. Zelená žena ustoupila.

Roland se smutně zasmál. „Děkuji ti, dítě, že jsi mnou nenakrmila svého mazlíčka." Averan dokončila omývání rány. Přestože se jí dotýkala jen zlehka, začala znovu krvácet, a proto musela použít část Rolandovy tuniky jako tlakový obvaz, který měl držet ránu zavřenou.

„Ona není můj mazlíček," namítla Averan a snažila se skrýt svoji bolest.

„To zkus říct *jí*," poznamenal baron Poll. „Během půl hodiny se ti bude lísat k nohám a snažit se získat právo spát s tebou v posteli."

Averan věděla, že je to pravda. Zelená žena ji přijala, přijala ji v okamžiku, kdy se probrala a uviděla Averan, jak nad ní klečí. V tomto směru se chovala stejně jako mládě graaka, čerstvě vylíhlé z vejce. Ale jen to, že má baron náhodou pravdu ještě neznamená, že ho bude mít ráda. On je koneckonců ten tupec, který zabil Kožeňáka.

Zelená žena si myslí, že jsem její matka, uvědomila si Averan. Zavrtěla hlavou. Neměla ponětí, co si má s tím stvořením počít.

„Ty jsi to stvoření vyvolala?" zeptal se baron Poll.

„Vyvolala?" zopakovala Averan nechápavě.

„No přece je to nadpřirozená bytost, ne?" prohlásil baron Poll a ostražitě na zelenou ženu pohlédl. „O něčem podobném jsem v životě neslyšel. Takže ji musel někdo vyvolat."

Averan pokrčila rameny. Baronova otázka šla úplně mimo ni. O magii nevěděla nic kromě toho, co občas zaslechla od divokých čarodějů. Pevnost Haberd měla zřídkakdy příležitost hostit čaroděje se skutečnou mocí.

„Její zelená barva připomíná oheň," řekl Roland. „Plameny mohou být zelené. Máš nějakou moc nad ohněm?"

Zelená žena opatrně vstala, došourala se k mrtvému tělu Kožeňáka a začala se krmit. Averan zamrkala a lítostivě odvrátila zrak.

„Ne," odpověděla mechanicky. „Občas zapaluji oheň v krbu v našem hnízdišti; ale to je skoro všechno, co mám s ohněm do činění. Ohňotvůrce rozhodně nejsem."

Rohem Rolandovy tuniky mu otřela z rány zbytky krve. „I země může být zelená," pokračovala. „Stejně jako voda." Zamrkala, aby potlačila slzy.

Roland neodpověděl, ale více než ochotně ho zastoupil baron Poll. „To máš pravdu, děvče, ale umění vyvolávání

praktikují *ohňotvůrci* a ne kouzelníci, vládnoucí mocí země či vodní čarodějové.“

„Spadla přímo z nebe,“ řekla Averan. „To je vše, co vím. Viděla jsem ji, jak se vyloupla ze vzduchu přímo přede mnou. Byla jsem nad mraky. Možná je to stvoření vzduchu.“

Baron Poll se napůl otočil a shlédl na ni. „Někdo ji vyvolal,“ řekl zamyšleně, jist si sám sebou.

Averan se zamračila. Měla odkaz rozumu, a proto se dokázala rychle učit. Byla však teprve devět let stará a nikdy nestudovala magická umění. „Vy si myslíte, že jsem zaklínačka? Pak jste hlupák.“

Baron Poll byl z nich tří nejstarší a dokonce i Roland u něj hledal radu. „Možná ano, ale slyšel jsem, že Mocnosti mají své vlastní důvody pro to, co dělají,“ řekl. „Možná jsi ji skutečně nevyvolala; možná ji za námi poslala jedna z Mocností.“

To vypadalo také dost nepravděpodobně. Rolandovo krvácení se konečně zastavilo a rána vypadala docela čistě.

Averan si všimla, že má na prstech trochu krve zelené ženy. Namočila si ruce do vědra s vodou a snažila se krev omýt, ale ta už se jí vsákla do kůže a zanechala jí na rukou nepravidelné zelené skvrny, zelené jako od inkoustu. Averan předpokládala, že postupně zmizí.

„Omlouvám se za tvého graaka,“ řekl baron Poll už potřetí od chvíle, kdy se představil. „Můžeš mi odpustit?“

Averan spolkla hořké slzy. *Kožeňák nebyl můj graak*, řekla si. *Mnohem víc patřil králi a Brandovi.*

Přesto ho však krmila po celé roky, pečovala o něj, čistila mu zuby a paňáty. Velice starého ještěra milovala.

Věděla, že byl starý, a že by mu i tak zbývalo maximálně jedno či dvě léta života.

Věděla, že by barona Polla neměla vinit z toho, že graaka zabil. Brand vždycky říkal, „Nikdy nikoho netrestej za to, že má dobré srdce. Dokonce i ten nejpřátelštější graak tě může omylem kousnout.“

Předpokládala, že stejné je to i s lidmi. Ale ten starý, tlustý rytíř se mohl nejdříve pořádně rozhlédnout, než na Kožeňáka zaútočil. Oči se jí zalily slzami.

„Odpouštím vám, sire Tlusťochu," řekla Averan ve snaze všechno zlehčit a zakrýt bolest, kterou cítila.

„Pokračuj, dítě, vrhej na mne urážky, třeba se potom budeš cítit líp," řekl starý rytíř. „Určitě zvládneš i lepší nadávky!"

Averan chtěla držet jazyk za zuby, ale bolest, kterou cítila, byla příliš velká, než aby ji v sobě dokázala dlouho zdržovat. Přesto se však neodvažovala být příliš hrubá na šlechtice. „No dobře, pokud vás to potěší, Bečko Sádla, sire Břicháči, sire Tlustoprde."

„To už je lepší, dítě," řekl Poll s podrážděným výrazem.

„Vlastně je baronem," opravil ji Roland. „Proto by bylo správnější mu říkat baron Tlustoprd."

Averan se slabě usmála, popotáhla a utřela si slzy.

„Kam jsi měla namířeno?" zeptal se jí baron Poll. „Neseš nějakou důležitou zprávu?"

Averan se zamyslela. Měla u sebe tu nejdůležitější zprávu, jakou kdy měla doručit; zprávu o blížící se invazi. „Paldane už ji určitě dostal," řekla po pravdě. „Pevnost Haberd přepadli ničitelé přicházející z hor. Teď už jistě padla. Nesla jsem zprávu vévodovi Paldanemu, ale velitel pevnosti vyslal i jezdce na koních. Mě vyslal mistr Brand, mimo jiné také proto, aby mi zachránil život."

„Našli jsme toho tvého posla," řekl baron Poll. „Spadl z koně a srazil si var, takže si myslím, že o tom Paldane ještě neví. Poslední dny jsou vskutku smutné. Král je mrtev, Raj Ahten postupuje na Carris, a jako by toho nebylo dost, ještě na nás útočí ničitelé."

„Míříme na sever do Heredonu," řekl Roland a s námahou se posadil. „Doručíme tvou zprávu Paldanemu do Carrisu – a doručíme ji také novému králi."

„Můžeme tě do Carrisu doprovodit," doplnil baron Poll.

Vzpomněla si na Brandovo varování, že by měla zamířit na sever kvůli bezpečí. „Nechci do Carrisu," řekla. „Půjdu s vámi do Heredonu!"

„Do Heredonu?" opáčil baron Poll. „To si nemyslím. Bude to nebezpečná cesta, protože všude kolem se potulují Raj Ahtenovi vojáci. Není nutné, abys šla s námi. My tvou zprávu doručíme."

„Znám nejlepší cestu do Heredonu," namítla Averan. „Znám všechny stezky a hory a vím, kudy je nejlepší cestovat. Povedu vás."

„Tys tam někdy letěla?" zeptal se baron Poll.

„Ano, dvakrát," lhala Averan hladce. Viděla mapy a dokonale si je pamatovala. Nikdy však neletěla ani na Planiny.

Oba muži na sebe významně pohlédli. Průvodce by se jim hodil.

„Ne, máme jen dva koně," řekl nakonec Roland. „Vysadíme tě někde, kde budeš v bezpečí."

„Mohu jet s vámi," řekla Averan Rolandovi. Vzhledem k baronově tloušťce nebylo možné, aby jela na jednom koni s ním. „Jsem malá a mám odkaz síly a odolnosti. Když se váš kůň unaví, mohu seskočit a běžet."

Cítila, že je to důležité. Pocítila touhu vyrazit do Heredonu; měla nepochopitelný a zvláštní pocit, že se tam musí dostat. Zpráva pro Paldaneho byla jistě důležitá, ale její touha dostat se do Heredonu byla větší. Celé její tělo se třáslo touhou dostat se tam. Vlastně věděla téměř přesně, kam chce jít. Zavřela oči a v duchu si vyvolala obraz mapy: doprostřed Heredonu, téměř sto mil severně odsud, za Durkinské kopce. Na hrad Sylvaresta. V duchu jako by v těch místech viděla zelený zářící drahokam.

„Máš v Heredonu rodinu?" zeptal se jí baron Poll.

„Ne," přiznala. Přesto však bylo důležité, aby se tam dostala.

„Tak proč tak toužíš po tom se tam dostat?" zeptal se jí Roland.

Averan věděla, že protože je malá, ostatní od ní očekávají, že bude jednat jako dítě, bude mít prudké změny nálad a jen tak bezdůvodně se bude domáhat různých věcí. Ale Averan nebyla jako ostatní děti. Brand jí jednou řekl, že si ji vybral mezi ostatními dětmi v Mystarii, protože když jí pohlédl do očí, spatřil tam dospělou ženu. A Averan toho za svůj krátký život prožila víc než většina dospělých.

„Právě tam jsem měla zamířit po doručení zprávy vévodovi Paldanemu," lhala. „Pan Brand tam má sestru, která žije na hradě Sylvaresta. Řekl, že se o mne postará. Dal mi pro ni dopis a nějaké peníze." Zacinkala váčkem, který jí visel u pasu.

Roland ten dopis nechtěl vidět. Slova napsaná na papíře byla zřejmě něco, s čím se nemohl vypořádat. A baron Poll byl lehkomyslný člověk. Nestaral se, jestli Averan mluví pravdu nebo ne. Averan doufala, že je oba přitáhne představa zisku peněz.

„A co tvůj mazlíček?" zeptal se baron Poll a kývl směrem k zelené ženě. „Půjde s námi, co myslíš?"

„Necháme ji tady," odvětila Averan, přestože něco v jejím nitru ji před tím varovalo. Co když má baron Poll pravdu? Co když to stvoření vyvolala pro Averan jedna z Mocností? Pak by bylo hloupé tu zelenou ženu nechat, možná dokonce i nebezpečné. Přesto však Averan neviděla žádný způsob, jak by to stvoření mohli vzít s sebou.

Baron Poll se pečlivě zamyslel. Tónem, který nepřipouštěl žádné argumenty pak řekl. „Bojíme se brát tě s námi tak daleko. Necháme tě někde v bezpečí, pokud chceš, severně od Carrisu. V jednom malém městě tam mám bratrance. Ten se o tebe postará."

Averan byla zvyklá jednat se šlechtici. Často byli nerozhodní a nikdy neměli rádi, když se jim říkalo, že se mýlí. Tón barona Polla ji varoval, že větší ústupky už z něj nevymámí.

V srdci si však slíbila, *Pokud mě někde necháte, poběžím za vámi a budu vás následovat na každém kroku.*

Pak odběhla a chytila Rolandova i Pollova koně a všichni se připravili k odjezdu. Slunce už téměř zapadlo, ale majitel farmy se ještě nevrátil domů.

Baron Poll otrhal ze stromu pár planých hrušek a jablek a ze zahrady za domem vytáhl pár tuřínů a cibulí. Před domem se kolébavě procházelo několik kachen, které se vylíhly tak před osmi týdny. Baron Poll je nechal být.

Averan napadlo, kdo tu asi žije. Představovala si starého dřevaře, protože ovocný sad byl příliš malý, než aby se díky němu uživil byť i jen jediný člověk, a kopce na jihu byly zalesněné. Napadlo ji, co si asi pomyslí, až nalezne svého psa mrtvého a graaka ležícího vedle něj. Otevřela měšec, který jí dal Brand a zjistila, že v něm jsou nejen severní mince, ale také pár zlatých výměnných prstenů, podobných těm, které používali obchodníci z Indhopalu. Tyto prsteny byly stejně přesně vyvážené jako mince a byly na nich vyražené Muttayinské symboly. Bylo je možné nosit na prstech nebo je sepnout do řetězců a nosit kolem krku. Tudíž je bylo mnohem těžší ztratit než obyčejné mince.

Averan vybrala jednu stříbrnou minci a položila ji na tělo psa.

Pak se posadila na koně před Rolanda a všichni tři vyrazili po cestě vedoucí k lesu na úpatí Strmých Hor.

Když opustili stavení, zelená žena se stále krmila na Kožeňákově mrtvole. Dokonce ani nevzhlédla, jen vrhla směrem k Averan lhostejný pohled.

O míli dál začal cesta stoupat do kopců. Byla lemována olšemi, jejichž listy zářily podzimním zlatem. Ještě o něco výš se objevily borovice.

Cesta zde byla pustá.

Na některých místech byla částečně zavalená kameny, které musel Roland objíždět. Ještě tak před tuctem let byla cesta udržovaná mnohem lépe, ale pak se rozmnožili bandité natolik, že ji královi muži přestali udržovat.

* * *

Bylo asi hodinu po západu slunce a Bessahan jel po celý den ve snaze chytit královy posly. Ale jeho kůň si v lese uvolnil podkovu, a proto se Bessahan musel zastavit a připevnit mu ji. Tím ztratil téměř hodinu.

Téměř náhodou nalezl vedle cesty graaka. U stavení vedle cesty stála mohutná žena s lucernou a zírala na mohutného plaza v ovocném sadu. Lucerna nevydávala příliš mnoho světla. Proto si žena ve tmě Bessahana spletla s někým jiným.

„Koby, jsi to ty?“

Bessahan rofehavanštinu příliš neovládal. Nechtěl, aby rozpoznala jeho přízvuk, a proto místo odpovědi jen zabručel.

„Viděl jsi to? Někdo tady zabil graaka, přímo před domem a rozsekl mu hlavu na dvě půlky. Jsou tu stopy dvou koní. Byls to ty?“

Bessahan záporně zavrtěl hlavou.

„A ta zatracená příšera mi navíc zabila psa.“ Tlustá žena znechuceně zavrtěla hlavou. Byla stará, vlasy měla jako dráty a vrásčitý obličej. Bessahan měl odkazy čichu od dvou psů. Cítil z ní pach mýdla a špíny, dokonce i na padesát kroků. Špinavá žena, která ostatním pere šaty.

„Ať už ho zabil kdokoliv, nijak mi to nepomohlo,“ zasténala stará žena. „Kdyby mi řekli: ‚Kitty, chceš, abychom zabili to monstrum, které máš na dvoře?‘ odpověděla bych: ‚Ne. Nechte ho být. Když ho zabijete, mému pejskovi život zpátky nevrátíte – a ať si sežere i moje kachny.‘ Ale poslouchal by mě někdo? Ne!“

Bessahanovo mínění o té ženě pokleslo až na bod mrazu. Nejenže byla tlustá a ošklivá, navíc jí to moc nemyslelo.

„No,“ požádala ho, „pomůžeš mi zbavit se toho? Ta mrtvola sem jen přiláká vlky. Vlastně to vypadá, že tu už nějaký byl. Je celá rozervaná na kusy.“

Bessahan se rozhlédl po cestě. Poslové pravděpodobně mířili do hor, do tmy. Ale blížila se noc a on pochyboval, že se odváží cestovat po horách v noci. Usoudil, že bude

moudřejší, když zůstane tady. Poslové se mohli utábořit kdekoli – tady v sadu nebo na nejbližším kopci.

A blíží se déšť. Mohl ho cítit ve větru. Pak bude těžké je stopovat podle pachu.

Pobídl koně a vjel do světla vrhaného lucernou. Žena na něj pohlédla a pohled jí zostražitěl.

„Hej, ty nejsi Koby!“ obvinila ho.

„Je mi líto, ale to opravdu nejsem,“ odpověděl Bessahan se silným přízvukem. „Nejsem váš Koby. Jmenuji se Bessahan.“

„Co tu děláš?“ zeptala se ho a ustoupila o krok.

„Hledám muže, kteří zabili toho graaka,“ odvětil Bessahan.

„K čemu?“ dožadovala se stará žena odpovědi. Bessahan přijel o krok blíž.

„Bessahan?“ zeptala se náhle vyděšená. „Co je to za jméno!“

Zjevně ty muže neviděla, a proto pro něj její informace neměly cenu. Proto jí řekl pravdu.

„Vlastně to není ani tak jméno jako spíš titul. V mé zemi to znamená Lovec Lidí.“

Stará žena si vyděšeně zakryla rukou ústa, jako by potlačovala výkřik.

Bessahan se k ní rychle naklonil, popadl ji pravou rukou za vlasy a levou rukou vytáhl khivar, nůž s dlouhým ostřím, který používali vrahové.

Sekl tak, že čepel projela kostí a tělo staré ženy se zřítilo do suché trávy u nohou jeho koně. Usekl jí jedno ucho a pak pohodil hlavu vedle těla.

Zemřela bez výkřiku.

Bessahan vložil ucho do váčku, pak seskočil z koně a zvedl lucernu. Očistil si nůž a obešel mrtvolu graaka. Zachytil pach mladého muže v bavlněné tunice a pach starého muže, jehož pot připomínal kance. Všichni tihle seveřané jedí příliš mnoho sýra a pijí příliš mnoho medoviny, pomyslel si. Už samotná jejich kůže Bessahanovi páchla jako zkažené mléko. A navíc byli všichni špinaví.

Ucítil však ještě něco jiného – dívčí pach na krku ještěra. Tohle není divoký graak, uvědomil si náhle. Pozdvihl lucernu, přistoupil blíž a prohlédl si místo, kde byly šupiny na graakově krku dohladka oblýskané nohama nebeských jezdců. Na tomhle graakovi někdo letěl!

Takže ta dívka se připojila ke královským poslům.

Otisky kopyt poblíž graakovy mrtvoly ukazovaly na to, že dva koně zamířili na sever.

Bessahan zhasil lucernu a hodil ji do trávy. Byl by raději, kdyby mrtvolu staré ženy nenašli před ránem.

Protáhl se a rozhlédl se kolem. V trhlině mezi mraky zářily hvězdy jako tisíce diamantů.

Překrásná noc jen s náznakem chladu. Za takové noci by si doma pozval k sobě pár děvčat, aby ho zahřála. Už příliš dlouho byl bez ženy.

Potřásl hlavou a pak udiveně začichal.

Ucítil něco zvláštního, něco… co bylo nepodobné všemu, s čím se až dosud setkal. Něco, co bohatě vonělo zemí. Jako čerstvě zoraná půda, ale sladší.

Jsem v severním lese, připomněl si, daleko od domova. Určitě jsou tu rostliny, které neznal.

Něco ho však znepokojovalo. Cítil sice pach, ale nedokázal určit polohu jeho zdroje. Jako by tudy prošlo nějaké zvláštní zvíře.

Bessahan vyskočil na koně a odjel do noci.

JEDENÁCT: VYLEŠTĚNÉ KAMENY

Ioma a Gaborn stáli na vrcholku Královské věže a dívali se na pole pod hradem Sylvaresta. Byl poslední večer Hostenfestu a veliká hostina skončila, přestože Gaborn toho přes den moc nesnědl. Teď byl podle tradice čas písně.

Po tisíc let nebo možná ještě víc se konec Hostenfestu slavil písní, kdy se rodiny shromáždily kolem krbu, a každý hodil do ohně hrst sušených lístků nebo květů – růže či jasmínu, levandule či máku.

Pak si všichni společně zazpívali v naději na příchod nového Krále.

Pole před hradem Sylvaresta pokrývalo dvě stě tisíc stanů a pavilónů a každý zářil lucernami, takže kolem hradeb se rozlévalo zlatavé světlo, díky kterému vypadala celá krajina nezemsky a tajemně. Před stany stáli lidé a každý z nich držel v ruce malou olejovou lampičku. Vzduch naplnila vůně okvětních plátků a tváře lidí byly osvětlené světlem lamp.

Tam na rozsáhlém poli se shromáždili zástupci všech tříd: šlechtici a šlechtičny v honosných šatech, farmáři v režných kytlicích, učenci a hlupáci, minstrelové a dělníci, děvky a léčitelé, obchodníci a lovci. Nemocní, zdraví, chromí, umírající. Užaslí, radostní, skeptičtí, věřící, vyděšení.

Většina lidí byla rozechvělá a s rozšířenýma očima pozorně sledovala hrad. Toto byl poslední den Hostenfestu, oslava samotného Krále Země. Lidé slavili, ale v jejich oslavě zaznával podtón strachu.

Všichni společně zpívali prastarý hymnus.

Vládce lesa, pane polí,
před kterým tu poklekáme,
na vládu Tvou čekáme,
Ty, který jsi Země solí.

Společně tu budem stát,
na hradbách, až padne tma.
Nepřítele Tvůj meč skolí,
vládce lesa, pane polí.

Ioma se na zpívající lidi dívala v úžasu, protože kromě pableskujících světel zářících z pavilónů a lamp kolem hradu byla vidět také zvláštní safírová záře vznášející se nad příkopem.

Velcí jeseterové divoce plavali sem a tam a neustále kreslili kolem hradu runy ochrany, jako by i oni nabízeli podporu Králi Země.

Když píseň skončila, zazněly nad hradbami hradu Sylvaresta a ve shromážděném davu rohy a trumpety. Stovky tisíc hlasů se sjednotily v jediném výkřiku: „Ať žije nový Král Země! Ať žije nový Král Země!“

Hlasy zaznívaly ozvěnou mezi okolními kopci a rozechvívaly hradní zdi. Muži, ženy a děti zvedali pěsti a křičeli úžasem. Mnoho zvířat se splašilo a začalo divoce pobíhat táborem. Dav alespoň pětiset tisíc lidí poklekl na kolena a své zbraně nabídl Gabornovi. Muži křičeli, ženy plakaly, rohy troubily. Na hradbách chlapci divoce mávali zástavami rodu Sylvaresta.

Takový hluk Ioma dosud nikdy nezažila. Páteří jí projelo mrazení.

Tohle je jen začátek, uvědomila si. Lidé nezapomínají na legendy. Každý muž, žena i dítě, kteří touží po životě, vědí, že musí sloužit Králi Země, aby získali jeho ochranu.

Přicházejí nesčetné miliony lidí. Shromáždí se tu celý svět.

A Gaborn Val Orden stál triumfálně na hradbách hradu Sylvaresta.

Ioma mu pohlédla do tváře, aby spatřila jeho reakce. Král stál nehybně a hleděl na jih, jako by naslouchal vzdálenému hlasu trumpet.

Ioma se podívala do dálky ke kraji lesa, avšak pod temnými stromy nic nespatřila. Gaborn se však začal třást a s nepřítomným pohledem hleděl za jižní kopce.

„Co se děje?“ zeptala se ho Ioma.

Ztěžka vydechl. „Iomo, cítím varování, jako nikdy předtím! Země mě varuje. Zdejší pole jsou černá. Přichází má smrt! Přichází smrt nás všech!“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Ioma.

„Musíme se připravit na útěk,“ odvětil. Nenabídl jí žádné další vysvětlení. Místo toho ji popadl za ruku, otočil se a společně vyrazili z vrcholku Královské věže otevřenými dvířky dolů po schodech. Seběhli šest pater dolů, až se dostali do starých kobek, kde, pokud si Ioma pamatovala, nikdo nebydlel.

Oba jejich Dnové spěchali za nimi.

Ioma věděla, že toto místo si zvolil za svůj příbytek Správce Země Binnesman, protože Raj Ahtenovi ohňotvůrci mu spálili obydlí, které stálo v jeho zahradě. Ale když Gaborn otevřel dveře, překvapilo ji, co spatřila.

Čaroděj Binnesman stál uprostřed místnosti, ve vzduchu se vznášel pach síry a popela, který se mísil s vůní svazků bylin, které visely na držácích kolem stěn. Binnesman tu neměl žádné svíčky ani lampy. Na špinavé podlaze však ležel napůl pohřbený ve špíně Věštecký Kámen. Byl to obrovitý kruhový kámen, vyleštěný achát čistě bílé barvy. Kolem něj byly rozložené menší krystaly, které jako by klečely u nohou většího kamene, a kolem celého obrazce čaroděj nakreslil magické runy. Krystaly i vyleštěný achát zářily svým vlastním magickým světlem.

Binnesman se těžce opíral o hůl, nakláněl se nad zářící kámen a sledoval obraz, který se v něm vytvořil. Ioma spatřila, že se jedná o čtyři hory, chrlící kouř, popel a oheň.

Zdáli duněl hrom, který jako by roztřásal podlahu pod nimi. Kámen ukazoval obraz vybuchujících sopek.

Alespoň to za sopky zpočátku považovala. Pak si však uvědomila, že nejde o obyčejné vulkány. Byly to vlastně malé kopce, v jejichž nitru vřela láva jako voda a ze země se na povrch valily desítky tisíc ničitelů.

Věštecký Kámen nepřinášel jen obrazy. Ioma si uvědomila, že pronikavý pach síry a popela ve vzduchu pochází také z kamene, a v místnosti bylo teplo, které rozehřívalo vzduch, takže tu bylo jako v pekárně. Zkrátka bylo možné cítit, slyšet a vidět úplně všechno, jako by sopky byly nedaleko.

Až dosud Ioma netušila, že se Binnesman zabývá věštěním. Pamatovala si, jak to odmítl, když se střetl s Raj Ahtenem.

Ioma udiveně zírala na obraz v kameni.

„Ničitelé vystoupili na povrch v Severním Crowthenu," řekl čaroděj. „Další vycházejí ze země dál na jih podél Alcairských Hor. Zničili tvou pevnost Haberd. Raj Ahtenovy hrady v Kartishi si nevedou o nic lépe."

Když to říkal, celý hrad Sylvaresta se náhle otřásl jako při zemětřesení. Ioma si nejprve myslela, že je to zbytkový efekt kouzla Věšteckého Kamene, ale pak si všimla, že čaroděj se s obavami rozhlíží kolem sebe. „Je to jen malý otřes," řekl nakonec. „Země se svíjí v bolestech."

Ioma krátce pohlédla na dvojici Dnů, kteří stáli v temném koutě za ní. Protože jejich mysli byly propojeny s myslí jejich kolegů na dalekých ostrovech, oba určitě věděli o záležitostech země víc než kdokoliv jiný v této místnosti, včetně čaroděje Binnesmana. To, co spatřila, ji naplnilo úzkostí. Gabornův Den zíral na celou scénu v hrůze a s otevřenými ústy.

„Tak čeho chce tedy Raj Ahten dosáhnout tím, že na mě útočí?" otázal se Gaborn. „Zná vůbec rozsah nebezpečí, které nám hrozí?"

„O tom pochybuji," odpověděl čaroděj. „Podle toho, co vím, jeho vojáci pochodují na Carris. Tak tomu alespoň bylo před několika hodinami."

„Kde jsou teď?" zeptal se Gaborn.

Binnesman sklonil hlavu a zavřel oči, jako by byl příliš unaven, než aby mohl pokračovat. Od chvíle, kdy ztratil Stvoření Země, které vyvolal, trpěl velikou únavou. „Mám za sebou dlouhý den a jsem vyčerpaný. Ale zkusím to zjistit."

Čaroděj se shýbl ke špinavé podlaze a dlaně i tvář si potřel hlínou. Pak poněkud přerovnal krystaly kolem Věšteckého Kamene. Jeho tvář byla obrazem soustředění.

Celý proces zabral několik minut, protože čaroděj musel nejprve zjistit místo Raj Ahtenových vojáků pomocí obrazu, který je ukazoval z velké dálky, a teprve pak mohl celý výjev přiblížit.

To, co Ioma spatřila, způsobilo, že se jí zježily vlasy na hlavě: Raj Ahtenovi vojáci obklíčili vesnici, ve které stálo sto kamenných domů s doškovými střechami. Kolem vesnice se táhla kamenná zeď, kterou však mohl přeskočit každý rytíř na dobrém koni.

Nebylo vidět ani živáčka, nebyl slyšet štěkot psů. Zdálo se, že vesnice si není vědoma blížícího se nebezpečí.

„To místo znám," řekl Gaborn. „Je to vesnice jménem Dvojí Útočiště."

Ledoví obři z Raj Ahtenovy armády pozdvihli čenichy a hladově nasáli vzduch, jako by se pokoušeli zachytit pach čerstvé krve. Rytíři za nimi si připravili kopí a válečné sekery.

První úder však připravovali Raj Ahtenovi hroziví čarodějové.

Tři ohňotvůrci se postavili vpředu těsně před vesnickou zdí a začali zaklínat, tiše a hrozivě. Ioma je jasně slyšela, ale nedokázala rozeznat jejich slova, protože zaklínadlo bylo písní ohně a ničení, praskavým zvukem plamenů, syčením uhlíků.

Tráva a křoví kolem ohňotvůrců náhle vzplály. K nebi vystřelily zelené plameny, které zakryly postavy čarodějů.

Ioma ucítila popel, ucítila žár jejich plamene. Začali se blížit k vesnici, přešplhali přes nízkou kamennou zeď.

Náhle si jich všimli psi ve vesnici a začali štěkat. Koně nervózně ržáli.

Přesto se však v poplašném výkřiku neozval žádný hlas.

Ohňotvůrci přelezli přes zeď a jejich obrysy teď bylo možné sledovat skrze stěnu zelených plamenů.

Podzimní slunce vysušilo trávu kolem vesnické zdi a vysálo z ní veškerou vlhkost. Ohňotvůrce, který stál nejvíc vlevo, ukázal prstem doleva a z jeho ruky vystřelila ohnivá zeď, která zapálila trávu a obkroužila celou hradbu rychleji, než by to dokázal dobrý kůň. Ohňotvůrce napravo učinil to samé. Obě plamenné stěny se během několika vteřin spojily kolem městečka, takže je obklopily hradbou ohně.

Pak plameny náhle vystřelily do výše a začaly se posunovat směrem ke středu kruhu.

Nějaká žena náhle vykřikla a vyběhla ze svého domu na okraji vesnice. Z domů začínaly vybíhat další – ženy a matky. Několika koním se podařilo prorazit ohradu a teď vyplašeně pobíhali městem.

Ohňotvůrci postupovali do vesnice. Ohnivé peklo je krmilo a přiživovalo energií. Jeden ohňotvůrce ukázal na velikou stodolu a došky na její střeše okamžitě vzplály.

O několik vteřin později ukázal druhý čaroděj na dům a vyslal k němu kroutící se zášleh plamene. Střecha domu i jeho stěny se okamžitě rozhořely. Dokonce i Ioma ucítila žár.

V domě byli lidé, kteří začali křičet. Ze dveří vyběhl jakýsi člověk, vlasy i šaty v plamenech. Za ním vyběhla jeho žena a syn, chlapec nesoucí štít. Na jeho zbroji a v očích se mu odrážely ohnivé záblesky. Ve vzduchu se vznášel kouř.

Celé místo jakoby náhle a prudce vzplálo a plameny vířily sto či dvě stě yardů vysoko. Ohňotvůrci začali vzývat ještě hlasitěji a kráčeli do plamenů. Z jejich postav, do kterých proudila energie ohně, se staly zářící světelné přízraky, kráčející mezi umírajícími lidmi.

„Obětují ty ubohé lidi Mocnosti, které slouží," řekl Binnesman v hrůze a odvrátil se od Věšteckého Kamene. „Tohle je temné vzývání."

„Je to také zdroj mého strachu," řekl Gaborn.

Plameny obklopující vesnici pomalu zezelenaly a ohně začaly vydávat zvláštní přízračnou záři, jakoby z jiného světa. Během několika chvil se kamenné zdi domů začaly rozpouštět do beztvarých hromad.

Děje se to příliš rychle, pomyslela si Ioma. Kosti všech mrtvol, lidí i zvířat, už plameny stihly dočista olízat.

Ohňotvůrci neprováděli hodiny trvající vzývání a zaříkávání, které, jak se Ioma domnívala, bylo nutné k dokončení kouzla. Možná, že je posílila mnohonásobná lidská oběť. Ohňotvůrci tančili a zpívali jako oživlé plameny.

Během hodiny se na zemi objevil zářící zelený portál a ohňotvůrci stáli před ním a zpívali píseň plamenů a popela.

Nic z něj však nevyšlo, dokud jeden ohňotvůrce nevstoupil do portálu a nezmizel v onom světě.

Plameny kolem města se téměř okamžitě zmenšily a náhle pohasly. Jen tu a tam zůstaly v popelu zářící uhlíky.

Ioma na dlouhou chvíli zadržela dech a už začala pomalu věřit, že ohňotvůrce zemřel, že zmizel v onom světě a už se nevrátí.

Pak se z popela zdvihly dvě postavy, které se potácely jako lidé, kteří se snaží doklopýtat několik yardů po nesmírně dlouhé a obtížné cestě.

Jedna z postav byl ohňotvůrce napůl pokrytý popelem.

Vedle něj stála vysoká tmavá postava s dlouhými vlnitými vlasy. Náhle začala zářit čistým modrým světlem, jako kdyby byla vyrobena z krystalu. Na těle bytosti si pohrávaly plameny.

Postava se náhle narovnala a rozepjala křídla. Na čele jako by jí přeskočil blesk, který se jako zářící jiskra usadil v jejích očích.

Raj Ahtenovi zkušení, zjizvení válečníci vykřikli úžasem a váleční psi, kteří se nebáli ničeho a nikoho, couvli se staženými ocasy.

„U Mocností," řekl Gaborn, „on vyvolal Vznešeného!"

Ale jaký druh Vzneseného, napadlo Iomu. Protože se říkalo, že v dávných dobách během bitvy v průsmyku Waderlee bojoval Král Země Erden Geboren s jedním Vznešeným po pravici a s druhým po levici. Obě bytosti vždy stály jako hráz proti celému přívalu nepřátel. Ioma si až dosud myslela, že Vznešení jsou ochránci lidského rodu.

Tento však měl v očích pohled padlého anděla, a když složil křídla, plameny v očích mu pohasly a jeho zrak byl temný jako ta nejhlubší propast.

„Nenech se zmást," řekl Binnesman. „Tohle není Vznešený, o kterých se zmiňují pradávné příběhy. Tohle je Temný Vznešený. Nepřišel Krále Země zachránit, ale zabít."

„Za jak dlouho?" zeptal se Gaborn. „Kdy přijde?"

Binnesman došel k malému stolku a rozevřel mohutný svazek, iluminovaný manuskript, který popisoval rozličná stvoření země. Listoval tímto bestiářem, až se dostal ke stránkám, které pojmenovávaly stvoření z onoho světa. Všechny zmínky o Temných Vznešených však byly nejasné a chyběly zde jakékoliv obrázky. I mezi moudrými se zjevně jednalo o bytost, která byla pouhou legendou. „Je to stvoření vzduchu a temnoty," řekl Binnesman. „Umí létat a pravděpodobně počká s útokem až do noci. Myslím, že je příliš daleko, než aby se k nám dostalo dnes. Ale zítra nebo pozítří v noci určitě přijde."

„Co mám dělat?" zeptal se Gaborn.

Binnesman neodpověděl, jen se zamračil a pročítal odstavec o Temných Vznešených. Ioma si uvědomila, že čaroděj žádnou odpověď nezná.

„Ten hlupák Raj Ahten," zamumlal čaroděj. „Zrovna teď vypustit na svět takové monstrum."

Binnesman poklekl vedle svých krystalů, s některými lehce pohnul, aby posunul obraz, který ukazoval Raj Ahtenovu armádu.

Na dlouhou dobu sledoval nepřítele, a pak se otočil ke Gabornovi. „Samotného Raj Ahtena nevidím. Kde může být?"

I Gaborn si prohlížel obraz. „Je tam tma. Možná se skrývá ve stínech někde v týlu.“

„Ne,“ řekl Binnesman. „Měl by být vpředu, aby přivítal svého nového spojence. Je pryč. Z nějakého důvodu opustil své vojáky.“

„Ale proč?“ otázal se Gaborn. „Dokážeš ho najít?“

Binnesman zavrtěl hlavou a zamračil se. „O tom pochybuji. Najít armádu nebo zuřící vulkán – to je jednoduché. Ale najít jednoho muže cestujícího nocí? To by mi mohlo trvat celé dny a já jsem na konci sil.“

Binnesman se odvrátil od Věšteckého Kamene a obraz vybledl, přestože zářící krystaly alespoň slabě osvětlovaly místnost. V tomto světle vypadal Binnesman starý a nemocný. Ještě před týdnem měl jeho šat barvu zeleně, barvu listí uprostřed léta. Pak se však pokusil vyvolat Prastarého, stvoření země, které mohlo posílit jeho moc. Prastarý se však naneštěstí ztratil a Binnesman byl nyní unavený a slabý.

„Studoval jsem výbuchy sopek,“ řekl naprosto prázdným hlasem, „a pokoušel jsem se odhadnout, jaké mají ničitelé plány na útok.

Musím připustit, že jejich pohyb mi dává jen pramalý smysl. Ničitelé vylézají na povrch v místech, která jsou vzdálená jedno od druhého, většinou jsou také daleko od lidských obydlí.

Všiml jsem si však jedné věci. Vylézají na místech, u kterých je vždy někde poblíž stará sopka, nebo tam jsou horké prameny či gejzíry.“

„Což znamená?“ zeptal se Gaborn.

„V srdci země je říše ohně,“ řekl Binnesman, „jak ses sám přesvědčil, když jsme se dostali k Idymeanskému moři.

Myslím,“ pokračoval Binnesman, „že na některých místech je tato říše ohně blíž k povrchu země než na jiných. A právě na takových místech vznikají horké prameny a sopky. Napadá mě, jestli to není právě žár, co nutí ničitele vystupovat na povrch.“

Gaborn změnil předmět hovoru. „Mnohem naléhavější je to, že Raj Ahten připravuje útok na Mystarii. Musím svolat válečnou radu.“

„Chceš válku s Raj Ahtenem?“ zeptal se Binnesman. „Jsi si jistý, že je to moudré, když nás ohrožují ničitelé?“

Gaborn si ztěžka povzdechl. „Ne. Ale pokud neukážu, že jsem připraven postavit se na odpor, může nám Raj Ahten způsobit větší škody. Doufám, že jakmile zjistí škody způsobené v jeho vlastní zemi, ustoupí do Indhopalu a tam se opevní. Možná bychom dokonce mohli vyjednat mírovou dohodu.“

Čaroděj na Gaborna zamyšleně pohlédl. „Můžeš se pokusit ho přijmout pod svá ochranná křídla,“ řekl po chvíli. „Ale nevím, jestli ho dokonce i ty dokážeš zachránit. Nezapomeň, že před týdnem jsem na něj uvrhl kletbu. Podobným kletbám nějakou dobu trvá, než dosáhnou své plné síly, ale myslím, že teď už mu nebude pomoci.“

„Pro blaho svého lidu se o to musím pokusit,“ řekl Gaborn.

Binnesman na něj zamžoural zpod hustého obočí. „A já tě musím pro blaho tvého lidu varovat: nemyslím, že by Raj Ahten byl ochoten přijímat rady od nepřítele. Pokud před něj předstoupíš, vydáš se všanc nesmírnému nebezpečí. Třeba se tě svými manévry snaží vylákat k bitvě, protože ví, že tady, blízko Dunnwoodu, kde tě ochraňují duchové předků, se s tebou nemůže utkat.“

„Já vím,“ řekl Gaborn neklidně. „Půjdeš tedy se mnou?“

„Víš přece, že má síla nepochází z války,“ řekl Binnesman. „Ale mohu tě den či dva doprovázet a poskytnout ti veškerou pomoc, které jsem schopen. Teď se však musím připravit na příchod Temného Vznešeného, kterému budu čelit sám.“

„Ty?“ zeptal se Gaborn. „Sám a bez Prastarého? Mohu povolat padesát tisíc rytířů, aby bojovali po tvém boku.“

„Ničeho by nedosáhli – jen by zbytečně zemřeli,“ opáčil Binnesman.

„Jaké zbraně budeš potřebovat?“ zeptal se Gaborn.

„To… ještě nevím," odvětil čaroděj. „Musím něco vymyslet. Ale ty mezitím svolej válečnou radu. Tvoji generálově vědí jak bojovat lépe než já. Za úsvitu varuj lidi, aby opustili hrad Sylvaresta. Určitě cítíš blížící se nebezpečí. A teď mne nech, musím si odpočinout."

Bez dalších slov se dopotácel do rohu místnosti, kde si lehl na tlustou vrstvu jílovité hlíny. Ta hlína tady nemůže být dlouho, uvědomila si Ioma. Podlaha zde ve sklepích byla pokryta úplně jiným druhem zeminy. Čaroděj sem tu půdu musel sám dopravit; Správci Země často léčili nemocné pomocí uzdravující zeminy. Ioma přemýšlela, jestli má půda, na které spí, nějaké zvláštní vlastnosti. Binnesman si nabral hrst hlíny, rozprášil ji na sebe a okamžitě usnul hlubokým spánkem.

Ioma se rozhlédla. V místnosti se teď vznášela jen vůně čarodějových bylin. Cítila moc země, která se vznášela ve vzduchu, zvláštní pocit, který měla vždy, když se ocitla v blízkosti Gaborna nebo Binnesmana. Tady byl ten pocit o něco silnější. Mimoděk jí přišlo na mysl požehnání, které často slýchala od Gaborna. „Ať tě Země ukryje. Ať tě Země uzdraví. Ať tě Země přijme za vlastního." Tohle místo bylo obklopeno Zemí.

„Pojďme," řekl Gaborn.

DVANÁCT: NA KRÁLOVSKÉ RADĚ

Sir Borenson probudil Myrimu lehkým zatřesením a řekl jí nejnovější zprávu: Gaborn si žádá její účast na setkání rady.

„Jsi si jistý, že chce mě?“ zeptala se Myrima užasle. Po obědě se šla na chvíli natáhnout a usnula tak, jak byla. Ztuhle se posadila.

„Jsem si jistý,“ odpověděl Borenson.

„Jestli chce vědět, které podzimní květy se budou ve Velké Síni vyjímat nejlépe,“ řekla Myrima, „mohu mu radit až do rána. O válce však nevím nic.“

„Gaborn tě má rád,“ prohlásil Borenson poněkud nejistě. Věděl, že Myrima nemá žádné válečné zkušenosti, a proto předpokládal, že ji Gaborn pozval jako zdvořilé gesto vůči svému osobnímu strážci, aby mohl se svou novomanželkou strávit více času, než vyrazí do Inkary. Neodvažoval se však ranit city své ženy tím, že by jí to naplno řekl. „Cožpak ti neřekl, když jsme se poprvé setkali, že tě chce u svého dvora? Váží si tvého názoru.“

„Ale… já se cítím, jako bych byla vetřelec.“

„Možná, že král cítí něco podobného,“ prohlásil Borenson. Ještě před týdnem bylo jeho největší starostí, zda si má či nemá vrazit pírko za klobouk, až půjde žádat Iomu o ruku. Teď je jeho otec mrtev a on musí plánovat válku. „Jsem si jistý, že před týdnem se Ioma starala jen o to, jakou

má použít nit na své nové výšivce, ale i ona teď bude na radě.“

„To zní, jako by Gaborn pozval na radu každého v království,“ řekla Ioma překvapeně.

„Každého ne. Dále se jí zúčastní jen kancléř Rodderman a Jureem a také Erin Connal, král Orwynne, nejvyšší maršál Skalbairn a lord Ingris z Lysly.“

Myrima se zamyšleně zamračila, vstala z postele, mrkla do zrcadla a začala si česat své dlouhé černé vlasy.

Borenson si nebyl jistý, jak se bude na radě vyjímat on. Koneckonců vzdal se erbu a nosil prázdný štít.

Před několika dny slíbil, že po dvou týdnech příprav vyrazí na cestu do Inkary. Chtěl toho času využít, aby mohl dát sbohem své domovině a své ženě. Myslel si, že mu tolik času bude stačit. Ale vycházel přitom z předpokladu, že Raj Ahten na zimu ustoupí do Indhopalu. Pán Vlků se však místo toho pohnul na jih, přímo do srdce Mystarie, a neposkytl Gabornovi ani chvilku oddechu. Gabornovi nezbylo než zůstat v Heredonu, odříznut od své říše a od svých poradců.

Proto se Borenson nedokázal přimět, aby vyrazil za svým úkolem na jih do Inkary. Nemohl odjet, když jeho přítel potřebuje radu. Jako Spravedlivý Rytíř mohl kdykoliv odjet, ale dnes v noci se rozhodl, že zůstane.

Věděl, že kdyby se Gaborn rozhodl vyrazit do Mystarie, jel by s ním. A jakmile by ukázal Heredonu záda, nevrátil by se, dokud by nesplnil svůj úkol.

„A co bylinkář Binnesman?“ zeptala se Myrima. „Bude přítomen na radě?“

„Spí,“ odvětil Borenson. „A nepřeje si být rušen.“ I on sám se divil, že se Binnesman rady nezúčastní. Nabídl se, že vrazí špičku boty čaroději do žeber, ale Gaborn to zakázal.

„A co princ Celinor nebo ostatní obchodničtí princové z Lysly?“ ptala se dál Myrima.

Borenson se zamračil. Celý dvůr už věděl o tom, jak se Gaborn vydal mezi obchodnické prince, kteří si postavili stany nedaleko hradu a vyvolil si je, jako by byl jejich služebník a ne Král Země.

Borenson by je odsud nejraději vyhnal, ale k všeobecnému překvapení si Gaborn řadu těch povýšenců přeochotně vyvolil.

„Myslím, že král Celinorovi příliš nevěří," odvětil. „A i když pozval lorda Ingrise, zřejmě si myslí, že ostatní obchodničtí princové mu budou na radě platní asi jako husí hejno."

„Myslím, že v táboře bude i řada dalších vládců," poznamenala Myrima. „Co zástupci Severního Crowthenu nebo Beldinooku?"

„Ze Severního Crowthenu nemáme žádné zprávy," řekl Borenson. „Železný Král neměl Sylvarestu nikdy v lásce a je docela možné, že stejně jako jeho bratranec král Anders nemá zájem na tom, aby povstal nový Král Země. Nebo možná čelí závažnějším problémům. Dnes v noci se v Severním Crowthenu objevili ničitelé. Gaborn vyslal k Železnému Králi posly s nabídkou pomoci.

A co se týká Beldinooku, král Lowicker je slabý…" Borenson nevěděl, co víc by měl říct. Lowicker byl odjakživa přítelem domu Ordenů, ale Borenson mu nevěřil. Měl pocit, že Lowicker využívá svou slabost jako výmluvu pro nečinnost, kdykoliv šlo do tuhého. Přesto však nahlas nezpochybňoval Gabornovo stanovisko. „Lowicker musel přihlížet, jak Raj Ahten pochoduje jeho zemí na cestě do Mystarie. Není divu, že se tu jeho vyslanci ještě neobjevili."

Když Myrima dokončila česání, pečlivě si prohlédla svůj obraz v zrcadle. Vypadala nádherně.

Borenson jí nabídl rámě a doprovodil ji dolů po schodech do Velké Síně. Našli tam Gaborna, jak sedí ve tmě u stolu, zády ke zdi. V místnosti nebyly žádné svíčky ani lampy, v krbu nehořel oheň. Jen otevřeným oknem pronikaly dovnitř záblesky měsíčního světla. Ostatní okna byla zavřená.

Král Orwynne zaujal místo po Gabornově levici. Ioma seděla dál od stolu za Gabornovými zády. Hned napravo od Gaborna seděl lord Ingris – ušlechtile vyhlížející stárnoucí muž v přepychovém klobouku, zdobeném sušeným barevným peřím. Jeho hedvábná blůza ve tmě zářila

výšivkou z bílých perel, na krku měl překrásný náhrdelník, prsty bohatě osázené prsteny, na zápěstí náramky. Jureem seděl hned vedle něj. Gaborn Borensonovi pokynul, aby se posadil vedle Jureema.

Myrima se posadila vedle Iomy a vzala královnu za ruku. Borenson na svou ženu pohlédl. Zdálo se, že Ioma u Myrimy hledá podporu. Královnina tvář byla orámována hvězdným světlem a Borensonovi neuniklo, jak je vyděšená.

Pak Borenson pohlédl na Gaborna. Všiml si, že králi se na čele perlí kapky potu. Oba jsou vyděšení, opravil se. Tohle nebude žádná obyčejná rada.

O pár chvil později vstoupila do místnosti Erin Connal a zaujala místo na druhém konci stolu vedle kancléře Roddermana. Dnové nenápadně postávali za zády svých pánů.

„Prohledali jsme celý tábor ve snaze najít nejvyššího maršála," řekl Rodderman, „ale nenalezli jsme po něm ani stopu. Asi už je pryč."

„Toho jsem se obával," řekl Gaborn.

„Nedal jsi mu jinou možnost," řekl Borenson a ani se nesnažil skrýt výčitku ve svém hlase. Myslel si, že Gaborn neudělal dobře, když odmítl služby nejvyššího maršála, a u Mocností, i když by se nikdo neměl opovážit vyčítat Králi Země jeho chyby, Borenson nedokázal zakrýt své pocity.

„To tu budeme hovořit ve tmě?" otázal se lord Ingris nespokojeně.

„Ano," odvětil Gaborn. „Žádný oheň. Přikázal jsem sluhům, aby vynesli i spálené uhlí z krbu. Nikdo nesmí opakovat to, co tu bude řečeno – na denním světle ani před planoucím ohněm."

Pak se zhluboka nadechl. „Čeká nás bitva. Země mne varovala, že jsme ve smrtelném nebezpečí a čaroděj Binnesman mi dnes v noci pomocí Věšteckých Kamenů ukázal naše nepřátele. Zrovna teď vyrážejí v Severním Crowthenu na povrch země ničitelé."

„Cože?" vyjekl lord Ingris. „Kdy se vydáme na pochod?"

„Nevydáme – alespoň ne proti ničitelům," opáčil Gaborn. „Železný Král mi neodpověděl na dopisy z minulého týdne a já nevím, zda by dokonce i za současné situace přivítal naše vojáky na svém území.

Navíc si nemyslím, že by nám král Anders dovolil průchod skrze svou říši.

Proto jsem před půlhodinou vyslal vévodu Mardona s posilami na sever do Donyeisu pro případ, že by ničitelé zaútočili naším směrem, a Andersovi i Železnému Králi jsem nabídl pomoc. Nic víc dělat nemohu."

„Takže," otázal se lord Ingris, „nepovažuješ ničitele za příliš velkou hrozbu?"

„Považuji," odvětil Gaborn. „Ničitelé zničili pevnost Haberd v Mystarii. Další jsou v Kartishi. A kdo ví, kde všude ještě zaútočili."

Všichni se podívali jeden na druhého. I jediný výskyt ničitelů by byl velmi znepokojivý. Ale Gabornova zmínka o mnoha ničitelských přepadech na jihu ve všech vzbudila strach. Bylo jasné, že tohle není žádný ojedinělý pokus o útok.

Vypovídalo to o počátku veliké ničitelské invaze.

Borenson slyšel o nepřátelském útoku jen několik chvil před začátkem rady a jen stěží si dokázal představit horší zprávy. Po celý jeho život se ničitelé na povrchu země objevovali jen zřídka. Staré příběhy však varovaly, že tomu tak nebylo vždy. A každý se bál, že jednoho dne ničitelé znovu zaútočí, v počtu desítek tisíc jedinců.

„Takže čelíme vážnému nebezpečí, se kterým však v danou chvíli nemůžeme nic dělat," pokračoval Gaborn. „Ohrožuje nás však také něco jiného, co je však stejně nebezpečné. Zatímco ničitelé útočí na naše hranice, Raj Ahten vede úder na naše srdce.

Během minulého týdne uprchli Raj Ahtenovi vojáci na jih. Únava a Spravedliví Rytíři si na silách Pána Vlků vybrali strašlivou daň. Opustil Planiny s více než čtyřiceti tisíci muži. Zvědové vévody Paldaneho odhadují, že nyní má Raj Ahten k dispozici jen asi čtyři tisíce vojáků – z nich asi

polovina jsou Neporazitelní – a dále má lučištníky, ledové obry, válečné psy a čaroděje.“

„To vypadá, že se jeho síly rozpadají,“ řekl lord Ingris s nadějí v hlase. „Nemohou utíkat navždy.“

„Je pravda, že Raj Ahtenovi muži jsou vyčerpaní,“ řekl Gaborn, „a že koně, které sebral na Planinách, jsou na pokraji sil. Nechává za sebou stopu tvořenou těly mrtvých obrů, válečných psů i obyčejných vojáků, kteří jsou příliš unavení, než aby stačili jeho tempu.

V tuto chvíli nám však Raj Ahten uniká. Nechal své čtyři tisíce vojáků za sebou, osmdesát mil severně od Carrisu. Kancléř Rodderman a já jsme studovali mapy a dospěli jsme k závěru, že se může chtít setkat se svými vojáky u pevnosti Tal Dur, i když může také mířit k hradu Crayden nebo k hradu Fells.“

„Na Fells to nevypadá,“ prohlásila Erin Connal. „Před hodinou jsem dostala nové zprávy. Jeden z našich zvědů říká, že Raj Ahtenovi vojáci hrad Fells opustili. Zdá se, že většina z nich míří k Carrisu – jen ze samotného Fellsu vypochodovalo sto tisíc mužů, z nichž většina jsou obyčejní vojáci. Raj Ahten se k nim někde připojí. Tvůj „Lovec“ Paldane se brzy stane štvanou zvěří!“

I sám Borenson vážně varoval Gaborna před touto možností. Nedokázal si představit, že by Vlčí Pán ustoupil do nějaké pevnosti v kopcích jako je Tal Dur, když na něj čekal mocný hrad Carris.

„Má matka přikázala klanu Bayburnů, aby pro Mystarii získal hrad Fells zpátky,“ řekla sestra Connal.

Tato zpráva Gaborna zjevně překvapila, protože Borenson slyšel, jak zalapal po dechu.

„To je skvělé!“ prohlásil král Orwynne a lord Ingris hlasitě zatleskal.

Borenson si v duchu představil, jak Raj Ahtenovi vojáci postupují. Carris byl nejsilnější pevností v západní Mystarii a měl nesmírnou cenu, ale už u Longmotu Raj Ahten dokázal, že ke zničení hradu mu stačí pouhý hlas. Možná, že se u

Carrisu pokusí o to samé. Nezbývalo než doufat, že se mu to tentokrát nepodaří.

„Pokud Raj Ahten uspěje při dobývání Carrisu," pokračoval Borenson, „padne do zimy polovina Mystarie. Musíme ho zastavit."

Jureem se opřel lokty o stůl a pěstmi si podepřel bradu. Pak promluvil se silným taifanským přízvukem. „Borenson má pravdu, ale doporučoval bych opatrnost, ó Veliký. Raj Ahten je jako vlk, pokusí se zaútočit na nechráněnou část těla, a tou je Mystarie. Doufá, že se mu podaří zatáhnout Krále Země do bitvy, že ho přinutí opustit ochranu Dunnwoodu. Zaútočí na Carris."

„Já vím a děsím se toho, co přijde," řekl Gaborn tiše. „Existuje však ještě jedna hrozba, kterou mi ukázal čaroděj Binnesman. Dnes v noci Raj Ahtenovi ohňotvůrci vyvolali z onoho světa Temného Vznešeného."

Lord Ingris s překvapením zalapal po dechu, ale ostatní tu zprávu přijali tiše. Borenson si nebyl jistý, jak má na něco takového reagovat. Samozřejmě už slyšel o Vznešených, o bytostech světla a dobroty, které obývaly onen svět. A věděl také, alespoň matně, že tyto bytosti mají své nepřátele, stvůry temnot, oplývající neobyčejnou mocí. Nic bližšího však nevěděl.

„Obávali jsme se vrahů," řekl kancléř Rodderman. „Zdá se být nevyhnutelné, že Raj Ahten zaútočí na Krále Země. Přijde Temný Vznešený sem?"

„Ne," prohlásil Jureem. „Myslím, že Raj Ahten ho využije proti Mystarii a proti Paldanemu v Carrisu."

„Mýlíš se," řekl Gaborn. „Temný Vznešený přichází. Země mne před ním varovala."

„Budiž," přikývl Jureem souhlasně. „Před týdnem jsem znal Raj Ahtenovy strategické plány, ale teď se hra změnila."

„Musíme vymyslet plán, jak s tou stvůrou bojovat," řekl král Orwynne.

Gaborn zavrtěl hlavou. „Ne. Chci, aby lidé tábořící kolem hradu uprchli."

„Pak je okamžitě uvědomíme o hrozícím nebezpečí," řekl král Orwynne.

Gaborn znovu zavrtěl hlavou. „Jestli se zpráva o nebezpečí rozšíří dnes v noci, vypukne slepá panika. Pláně jsou temné, plné koní a dobytka – a dětí, které by rozdupala jejich kopyta. Polovina lidí, kteří tu táboří, se díky Hostenfestu opila. Ne, i když je to těžké, musíme počkat do rána. Nebezpečí je hrozivé, ale máme čas."

Erin Connal se obrátila ke Gabornovi. „Vaše Veličenstvo, můžeš si být opravdu jist, že Temný Vznešený půjde po tobě a ne proti někomu jinému – třeba na Planinách?" Borenson ji v duchu pochválil za opatrnost, že se nejdříve zaobírá starostmi o svou vlastní zemi.

„Poté, co jsem si vyvolil svého otce," řekl Gaborn, „jsem kolem něj cítil nebezpečí, dusivou auru, vznášející se kolem něj jako černý mrak. Za pár hodin poté zemřel. A stejnou auru teď cítím již od rána kolem každého v této místnosti – kolem každého, kdo se shromáždil tady na hradě Sylvaresta. Minulý týden jsme se báli, že do našeho tábora vyšle Raj Ahten vraha. A ten vrah teď přichází, ale je mnohem nebezpečnější než je kterýkoli z Neporazitelných. Jeho cílem jsou všichni zde. Vazalové, které jsem si vyvolil v Longmotu – a ti, kteří cestují na sever – jsou jen v malém nebezpečí. Každý z nás musí být na stráži," dodal pak ztěžka.

„Pokud cítíš naše nebezpečí," řekl lord Ingris, „cítíš také nebezpečí hrozící Mystarii nebo Lysle? Možná bys nám dokázal říct, kde Raj Ahten plánuje další úder?"

Gaborn smutně zavrtěl hlavou. „Dokud člověka nevidím, nemohu si ho vyvolit. Navíc je pro mě tato moc nová. Kromě několika poslů, které jsem poslal do Carrisu a Dvorů Přílivu, jsem si ještě nevyvolil nikoho z Mystarie či Lysly, takže se mohu jen dohadovat, co přijde. Musíme proto zvážit plán akce, najít způsob, jak se bránit před Raj Ahtenem."

„Měl bys vědět," řekl lord Ingris, „že ostatní lordi už postupují proti Raj Ahtenovi. Hned, když jsme poprvé slyšeli o invazi do Mystarie, jsme na něj my, obchodničtí princové zaútočili – a nejsme sami."

„Jak to?“ zeptal se král Orwynne.

„Zatímco vy se bráníte pomocí zbraní a mužů,“ odvětil lord Ingris, „největší obranou Lysly bylo odjakživa naše bohatství. Najímáme žoldnéře, aby chránili naše hranice a platíme daně sousedům. Když jsme slyšeli o útoku, vyslali jsme posly k některým lordům v Inkaře a nabídli jsme jim značné sumy, pokud vyšlou vrahy s úkolem pobít Raj Ahtenovy Zasvěcence v Jižních Provinciích, kde to bude Pán Vlků nejméně očekávat.“

„To je skvělé!“ prohlásil král Orwynne. „Mám tisíc vojáků obdařených odkazy, kteří mohou zaútočit ze severu!“

Ingris se široce usmál. „Válečníci z Toomu je podle toho, co jsem o nich slyšel, určitě překonají…“

Sir Borenson seděl a rozčarovaně jim naslouchal. On sám pobil Raj Ahtenovy Zasvěcence zde na hradě Sylvaresta, ve věži Zasvěcenců ani ne dvě stě yardů odsud. Byl to hrozný čin, který mu zlomil srdce. Přestože si řekl, že jednal podle rozkazů, a že plní svou povinnost, málem nedokázal unést, že tu sedí a poslouchá řeči o ještě větší řezničině.

Už už se chystal promluvit, když Gaborn sám vykřikl: „Ne!“ a tvrdě na Ingrise a Orwynna pohlédl. „Takový plán odmítám!“

„Proč?“ zeptal se Ingris. Z kapsy vytáhl hedvábný kapesník, vysmrkal se a pak jej odhodil na podlahu.

„Cena je příliš vysoká,“ odvětil Gaborn. „Nebojuji proti Raj Ahtenovi, ale za lidský rod. Vysílat naše válečníky jednoho proti druhému je nesmyslné!“

„Šípy už vyletěly,“ konstatoval lord Ingris střízlivě. „Nejspíš už nedokážeš zachránit Raj Ahtena před jeho osudem.“

Borensona napadlo, že ten muž je až přespříliš sebevědomý. Koneckonců vysílal vrahy celé roky. Ale k Borensonovu překvapení vypadal Gaborn plný úzkosti.

„Pověz mi, kdy jsi dospěl k rozhodnutí najmout vrahy z Inkary?“ otázal se Gaborn Ingrise.

Lord Ingris se zamyslel. „Bylo to jednou odpoledne, asi před týdnem. V den, kdy zemřel tvůj otec.“

Gaborn se zamyslel. „Toho samého odpoledne proklel čaroděj Binnesman Raj Ahtena smrtící kletbou. Jako ty i on se obává, že jeho kletbu již nelze stáhnout. Nemohu si pomoci, ale musím přemýšlet nad takovým načasováním. Možná jsi se stal nástrojem v rukou Země.“

Lord Ingris se zasmál, jako kdyby odmítal nezasloužený kompliment. „O tom pochybuji. Jestli Raj Ahten zemře, bude to mé zlato a inkařanská lakota, co ho zabije, a ne kletba nějakého Správce Země.“

Zpoza Gabornova křesla promluvila Ioma. „A odkud pochází tvé zlato,“ zeptala se, „když ne ze země?“

V tichu, které následovalo, se Borenson zamyslel nad tím, zda je skutečně možné, aby pár vrahů dokázalo zasadit rozhodující úder.

Pochyboval o tom. Raj Ahten měl příliš mnoho Zasvěcenců rozesetých po celé své obrovité říši a všichni byli pečlivě stráženi. Přestože bylo možné ho zranit, Borenson věděl, že zabít ho nebude snadné.

Raj Ahten by musel ztratit určité klíčové odkazy. Kdyby ztratil například odolnost, navzdory síle by mohl padnout, pokud by mu někdo uštědřil zvláště drtivý úder. Kdyby ztratil metabolismus, mohl by se zpomalit natolik, že i ten nejubožejší válečník by mu mohl srazit hlavu z ramen.

Takže za správných okolností by několik vrahů dokázalo Pánu Vlků vážně ublížit.

Gaborn zavrtěl hlavou a řekl. „Nemohu přijmout to, že abych porazil Raj Ahtena, muselo by zemřít tolik lidí. Odmítám zabíjení nevinných mužů, žen a dětí, jejichž jediným zločinem je to, že poskytli odkazy svému vládci Raj Ahtenovi. Pokud budu muset, postavím se mu, ale prozatím ho chci jen zastavit – nebo ještě lépe přimět ho, aby se přidal k nám.“

„Taková zatracená hloupost,“ zavrčel král Orwynne a napůl vstal ze židle. „Ale věděl jsem, že přesně tohle řekneš!“

„Ty pochybuješ o moudrosti našeho pána?“ zeptal se Jureem.

Obličej krále Orwynna ztvrdl. „Prosím o odpuštění, Vaše Lordstvo," řekl a bojoval, aby ovládl svůj hněv. „Nemůžeš riskovat a dovolit Raj Ahtenovi žít. To by bylo nejen neopatrné, to by bylo dokonce sebevražedné."

„Nedělám to kvůli opatrnosti," řekl Gaborn. „Dělám to proto, že cítím, že je to správná věc."

„Jsi ještě mladý a plný ušlechtilých ideálů," řekl Gabornovi lord Ingris. „A vládneš Mocí Země, která ti pomáhá. Můžeš doufat, že se ti podaří Raj Ahtena obrátit – ale jak toho hodláš dosáhnout?"

„U Longmotu jsem získal čtyřicet tisíc magických tyčí," odvětil Gaborn klidně.

Král Orwynne, lord Ingris a Erin Connal se na něj překvapeně zahleděli.

„Pět tisíc už jsem využil na znovuvybudování heredonské armády," pokračoval Gaborn. „Zbývá mi ještě dost tyčí, abych poskytl odkazy malé armádě – nebo aby se z jednoho člověka stal někdo stejně mocný jako Raj Ahten.

Minulý týden po bitvě o Longmot jsem si myslel, že přesně to udělám – vyrovnám se počtem odkazů Raj Ahtenovi, a pak se ho pokusím přemoci. Stejně jako vy i já jsem chtěl bojovat.

Ale váhám, abych dokonce i Raj Ahtena prohlásil za svého nepřítele, přestože zaútočil na můj lid. Chci mu navrhnout mír."

Král Orwynne byl ohromený. „Byl to přece on, kdo k nám přinesl válku," řekl zvýšeným hlasem. „To mu nemůžeme jen tak prominout."

„Má pravdu," podpořil ho Jureem. „Můj předchozí vládce na žádný mír nepřistoupí – pokud mu ty sám nedáš svůj odkaz. Bude chtít tvůj rozum nebo tvou sílu, něco, co tě zmrzačí, abys proti němu nemohl povstat."

„Možná," opáčil Gaborn. „Ale já mu nabídnu něco jiného. Vyšlu posla nesoucího tato slova: „Přestože nenávidím svého bratrance, nepřítel mého bratrance je i mým nepřítelem." V době, kdy se k němu posel dostane, už Raj Ahten uslyší o pádu pevnosti Haberd a možná dokonce i o

svých vlastních problémech v Kartishi. Připomenu mu hrozbu ničitelů a sdělím mu, že díky sňatku jsem nyní jeho bratranec. Abych zpečetil mír, nabídnu mu místo svého odkazu dvacet tisíc magických tyčí. On ví, že bez nich se mu nebudu moci postavit. Ale dám mu ty tyče jen za podmínky, že opustí Rofehavan.“

Borenson si olízl rty. Raj Ahten bude stěží naslouchat rozumným argumentům, ale také se jen těžko odvrátí od nabídky dvaceti tisíc magických tyčí.

„I mnozí jiní se mu pokoušeli činit podobné nabídky,“ varoval Gaborna Jureem. „Ale Pán Vlků si nebude kupovat něco, o čem si myslí, že dokáže získat silou. Myslím, že ti nepopřeje sluchu. Možná tvého posla dokonce zabije.“

„Možná,“ souhlasil Gaborn. „Ale co kdyby tu nabídku přinesl někdo z jeho lidí, někdo, koho miluje a koho se nedokáže jen tak zbavit?“ Gaborn se naklonil doprava a pohlédl na Jureema. „Jureeme, před pár dny jsi mi vyprávěl, že Raj Ahten má stovky manželek ukrytých v Paláci Konkubín v Obranu. Říkal jsi, že žádný muž je nesmí vidět, a pokud na ně přesto někdo pohlédne, čeká ho trest smrti. Kdo je jeho favoritkou? Vyslechla by mou prosbu? Doručila by mu mou petici?“

„Jmenuje se Saffira, mylorde,“ řekl Jureem a pohladil si knír. „Dcera emíra Owatta z Tulistánu. Ona je klenotem Raj Ahtenova harému.“

„Znám pověst jejího otce. Emír je dobrý člověk,“ řekl Gaborn. „Jeho dcera po něm jistě zdědila jeho dobré vlastnosti.“

„Možná,“ opáčil Jureem. „Ale já jsem ji nikdy neviděl. Jakmile žena jednou vstoupí do paláce, už nikdy z něj nevyjde ven.“

„Raj Ahten je domýšlivý muž,“ řekla Ioma. „Napadá mě jen jediný důvod, proč své ženy skrývá v harému a střeží je před zraky svých poddaných. Kolika odkazy krásy obdařil svou favoritku?“

Jureem se zamyslel. „Uvažuješ moudře, má paní. Je jeho zvykem poskytnout ženě odkaz krásy pokaždé, když s ní

sdílí lože, takže mu při každé další návštěvě bude připadat krásnější než dřív. Saffira je jeho favoritkou již pět let. Nyní musí oplývat více než třemi sty odkazy krásy.“

Borenson užasle zalapal po dechu. Žena s tuctem odkazů krásy způsobí, že se muži roztřesou touhou. Nedokázal si představit, jak na muže asi působí žena se stovkami odkazů.

Přesto mu však tento plán nepřipadal dokonalý. „Neříkejte mi, že jsme první, koho napadlo využít ji jako zbraň.“

„Já jsem byl nejspolehlivějším služebníkem svého pána,“ řekl Jureem. „Bylo mou povinností spravovat harém a rozdělovat konkubínám odkazy. Byl jsem jedním z pouhých dvou nebo tří lidí, kteří znali skutečný rozsah harému.“

Gaborn těkal pohledem z jednoho na druhého. „O čem se to bavíte? Hodlám Saffiře poslat zprávu a požádat ji, aby mé poselství doručila Raj Ahtenovi.“

„Mohlo by to fungovat,“ řekl Jureem pochybovačně. „Ale nechce se mi věřit, že by Raj Ahten přijal její radu. Vždyť Saffira je koneckonců jen žena.“

Borenson se zamyslel. V mnoha částech Indhopalu se považovalo za nemužné naslouchat radám ženy.

„Bude to fungovat,“ řekla Ioma optimisticky. „Binnesman tvrdí, že Raj Ahten se zbláznil jednoduše proto, že se nechal omámit svým vlastním Hlasem. Ona ho jistě přesvědčí, že se mýlí.“

„A co kdybych jí jako gesto dobré vůle dal dalších tisíc odkazů krásy a hlasu, takže by jí Raj Ahten nedokázal odolat?“ zeptal se Gaborn.

„V Obranu jsou kouzelníci, kteří tyto odkazy umí přenášet,“ připustil Jureem.

„A máme k dispozici tyče, se kterými to lze udělat,“ vstoupil jim do hovoru kancléř Rodderman. „Ale mohlo by nám trvat den či dva, než nalezneme ženy, které budou sloužit jako Zasvěcenci.“

„Nabízím vám svou krásu,“ řekla Myrima.

Nervózně pohlédla na Borensona, jako by se bála jeho reakce. Využila svou krásu k tomu, aby ho nalákala do

manželství. Věděla, že je poněkud nečestné teď nabízet, že se jí vzdá. Ale Borenson ji za její nabídku obdivoval ještě víc než dosud.

„V Obranu je dostatek žen," řekl Jureem. „Raj Ahten má mnoho konkubín a všechny byly obdařeny krásou nebo hlasem. Některé z nich touto válkou velmi trpí. Všechny touží po míru a myslím, že mnohé z nich budou ochotné sloužit jako prostřednice…"

„Je to pro nás veliké riziko," řekl král Orwynne. „Vždyť tu ženu ani neznáme – nevíme, jaký na ni taková moc bude mít vliv. Co když se i ona obrátí proti nám?"

„Musíme to zkusit," prohlásil Gaborn. „Raj Ahten není naším největším nepřítelem. Potřebuji jeho sílu. Chci, aby bojoval s ničiteli."

Borensonovi připadalo, že celý plán má jen slabou šanci na úspěch a on sám by se s ním vůbec nezatěžoval.

„Snad," řekla Erin Connal. „Ale měli bychom postupovat s nesmírnou opatrností. Řekl jsi, že kolem nás cítíš auru velikého nebezpečí. I kdybys posla vyslal dnes v noci, bude trvat celé dny, než se dostane do Indhopalu…"

„Ne, když bude mít dobrého koně," přerušil ji Jureem. „Obran je v Severní Provincii, kousek na jih od Deyazzu, stěží sedm set mil odsud."

„O Obranu jsem nikdy neslyšel," prohlásil Borenson. „Ale pokud je tak blízko, pak se tam na dobrém koni a s trochou štěstí dostanu přes Havraní Soutěsku zítra časně odpoledne. Pokud bude Saffira souhlasit, může Raj Ahtenovi doručit naši zprávu následující noc."

To vše vyřkl, aniž by zvažoval důsledky. Celý ten plán mu připadal pošetilý. Přemýšlel, jaké má vlastně důvody, aby vyrazil na tak dalekou cestu. Částečně to bylo proto, že věděl, že je pro tuhle práci ten nejpovolanější. V minulosti už splnil tucty nebezpečných úkolů.

Chtěl také využít této příležitosti, aby prozkoumal obranu Indhopalu a prostudoval pohyby nepřátelských vojáků podél hranic. A až tak učiní, může zamířit dál na jih směrem k Inkaře.

Tak vyrazí za úkolem, kterým ho pověřila Ioma.

Ale jedna jeho malá část věděla, že chce něco víc: toužil po vykoupení.

Lord Ingris i král Orwynne si klidně mluvili o zabíjení Zasvěcenců, o dodržení nekončící tradice vraždění, která až dosud určovala bitevní strategii Runovládců. Všichni se vymlouvali na to, že zabíjení nepřátelských Zasvěcenců je nutné zlo.

Ale Borenson už na to neměl žaludek. Gabornův plán, bez ohledu na to, jak ubohý byl, nabízel jen malou šanci, že Indhopal a Rofehavan dosáhnou dohody, a celé tohle krvavé šílenství skončí. A byl to jediný, a proto nejlepší plán tohoto typu.

Borenson měl na rukou krev více než dvou set mužů, žen a dětí. Možná, pokud se mu podaří tento úkol splnit, bude se jednoho dne znovu cítit čistý.

„Nevkládal bych veškeré naše naděje do jediného vrhu kostek, Vaše Veličenstvo," namítl král Orwynne. „Musíme také zajistit naši obranu.

Saffira možná nebude ochotná nebo schopná učinit, oč ji žádáš, a ty bys přece nesvolával tuhle radu, pokud bys neplánoval přípravu na pochod na pomoc Mystarii. Musíš se připravit na boj tváří v tvář Raj Ahtenovi, bude-li to nutné…

Nebo si vybrat svého šampióna. Mám tu synovce, silného chlapíka jménem sir Langley. Je tady v táboře."

„To je všechno skvělé," naléhala Connal na Gaborna, „ale neměl bys nechat Orwynne nebo Heredon bojovat osamoceně. Raj Ahten se vévody Paldaneho může bát, ale pokud na sever vyrazíš ty, bude se tě bát mnohem víc. Vidina, že budou bojovat po tvém boku, zdvihne morálku všech mužů na celém severu. Všechny koňské klany se k tobě připojí."

Gaborn zvažoval vše, co bylo až dosud řečeno.

Ten idealistický kluk skutečně doufá, že se vše vyřeší, aniž by bylo nutné s Raj Ahtenem bojovat, uvědomil si Borenson. Nebylo však vyhnutí. Válka s Raj Ahtenem se blíží, ať už si ji Gaborn přeje nebo ne.

„Co tedy uděláš?“ tlačil na něj Borenson.

Gaborn se na chvilku zarazil, a pak pokýval hlavou. „Na našem rozhodnutí závisí osud světa. Proto takové rozhodnutí neučiním ve spěchu a po pravdě řečeno jsem o něm minulý týden přemýšlel jen málo.

Můj lid se před Raj Ahtenem nemůže ukrýt a já ho nemohu vyhnat. Bojoval bych s ním, kdybych věřil, že v tomto boji můžeme zvítězit. Ale tomu já nevěřím. Proto vkládám naděje do jeho obrácení, jakkoli chabá se tato naděje jeví.“

Pohlédl na Borensona. „Vezmeš si mého koně a během hodiny odjedeš.“

Borenson okamžitě vyskočil, dychtivý zmizet, ale to by bylo nezdvořilé, a proto zpomalil.

Gaborn se obrátil na krále Orwynna. „Sira Langleyho jsem potkal. Má dobré srdce. Dám ti dva tisíce magických tyčí, abys ho mohl náležitě vybavit.“

„Jsi velice velkorysý,“ řekl král Orwynne, překvapen darem Krále Země. Dokonce i před deseti lety, když byl krvavý kov celkem dostupný, se dva tisíce magických tyčí v Orwynnu určitě neshromáždilo za dobu kratší než jeden rok.

Nakonec se Gaborn obrátil k Connal. „Máš pravdu. Budu-li pochodovat v čele našich armád, nebude mne Raj Ahten ignorovat. Vyrazím na jih a i Planiny získají dva tisíce tyčí.“

Connal úžasem zalapala po dechu. Její chudá říše nejspíš neviděla dva tisíce tyčí ani za pět let.

S tím setkání skončilo. Lordi odstrčili židle a začali vstávat. Gaborn sáhl do kapsy u vesty, vytáhl klíče od královské pokladnice a hodil je Borensonovi.

„Mylorde,“ řekl Jureem. „Mohu navrhnout, aby s sebou vzal Borenson sedm set tyčí krásy a tři sta hlasu?“

Gaborn přikývl. „Stane se, jak říkáš.“

Borenson opustil místnost a zamířil k pokladnici ve věži Zasvěcenců. Myrima odešla chvíli po něm a venku ho dohonila.

Chytila ho za ruku. „Počkej!“

Otočil se a ve světle hvězd na ni pohlédl. Noc byla chladná, ale ne mrazivá. Myrima na Borensona hleděla s obavami v očích. Dokonce i ve tmě byla překrásná. Borensona při pohledu na nádhernou křivku jejího pasu a zářivě lesklé vlasy zachvátila spalující touha.

„Ty už se nevrátíš, že ne?“ zeptala se.

Borenson zavrtěl hlavou. „Ne. Carris je devět set mil na jih odsud. Jen o tři sta mil dál je severní hranice Inkary. Zamířím na jih a budu pokračovat v cestě.“

Pohlédla na něj. „Hodlal jsi mi vůbec říci sbohem?“

Borenson pochopil, že mu to rozhodně nehodlá usnadnit. Chtěl ji obejmout a políbit. Chtěl tu zůstat. Ale povinnost volala a on byl vždycky věrný. „Nemáme už moc času.“

„Ale máme,“ opáčila. „Měl jsi celý týden. Proč jsi vůbec zůstával v Heredonu, pokud jsi mi vůbec nechtěl říci sbohem?“

Samozřejmě měla naprostou pravdu. Rozhodl se tu zůstat, aby se s ní mohl rozloučit, aby se mohl rozloučit s celým Rofehavanem a možná i s vlastním životem. Neměl však sílu, aby to vyslovil nahlas.

Něžně ji políbil na rty a zašeptal: „Sbohem.“

Začal se otáčet, ale ona ho znovu přitáhla k sobě. „Opravdu mě miluješ?“ zeptala se.

„Z celého srdce,“ odvětil Borenson.

„Tak proč jsme spolu ještě nespali? Chceš mě. Vidím ti to na očích.“

Borenson se o tom nechtěl příliš bavit, ale nezbylo mu než odpovědět s maximální upřímností. „Protože jsem nechtěl riskovat, abys se mnou počala dítě.

„Ty nechceš, abych nosila tvé dítě?“

„…a přivést na svět dítě předpokládá, že člověk přijme určitou odpovědnost…“

„A ty si myslíš, že já na takovou odpovědnost ještě nejsem zralá!“ prohlásila Myrima rozčileně a až příliš nahlas.

„Kdybych zemřel, nechci, aby na mé dítě volali bastarde!“ hněval se Borenson. „Nebo aby ho nazývali synem královraha! Nebo ještě něco horšího!“

Krev se mu nahrnula do tváře a Borenson shledal, že se třese vzteky.

Ale navzdory tomu se na sebe dokázal dívat jakoby z pohledu třetí osoby a část jeho mysli přemýšlela o minulosti a současnosti. Je zábavné, jak může být stará bolest pořád čerstvá, pomyslel si. Tady stojím, královrah, lovec ničitelů, strážce Krále Země, jeden z nejobávanějších válečníků v celém Rofehavanu – a to oprávněně. Hluboko v nitru však cítím, že jsem stále ještě dítě, které utíká před bandou ostatních chlapců, kteří za mnou házejí kamením a urážkami.

Borenson odjakživa cítil potřebu dokázat, že za něco stojí. Tato potřeba ho dovedla až k tomu, že se stal jedním z nejmocnějších válečníků své doby. Teď se nebál žádného žijícího člověka.

Přesto však pro něj byla i pouhá představa, že jeho dítěti bude někdo ubližovat tak, jako kdysi ubližovali jemu, naprosto neúnosná.

V jeho duši zůstával strach z posměšků ostatních chlapců.

„Pomiluj se se mnou!“ žadonila Myrima a snažila se přitáhnout ho k sobě.

Borenson to však nedovolil a velice rozhodně prohlásil: „Odpovědnost.“

„Pomiluj se se mnou,“ zaprosila znovu.

Vyprostil ruku z jejího sevření a řekl. „Cožpak to nechápeš? Pokud zemřu – a to vypadá pravděpodobně – získáš mé jméno, mé bohatství…“

„Slyšela jsem, že se o tobě říká, že jsi vášnivý muž,“ obvinila ho Myrima. „Cožpak jsi nikdy nespal se ženou?“

Borenson, nyní opravdu rozzlobený, se snažil ovládnout. Nemohl vyjádřit slovy svou sebelítost, svou touhu odčinit vlastní minulost. „Spal a byla to chyba,“ odpověděl. „Nikdy jsem totiž netušil, že potkám někoho, jako jsi ty.“

„Není to odpovědnost, co ti brání sdílet se mnou lože,“ obvinila ho Myrima. „Chceš sám sebe potrestat. Myslíš, že trestáš jen sebe, ale trestáš také mě – a já si to nezasloužím!“

Byla si velmi jistá sama sebou. Borenson na její obvinění neměl odpověď, ale pevně věřil, že Myrima nakonec pochopí, že jedná v jejím nejlepším zájmu.

Pohladil ji po ruce a odešel.

* * *

Myrima, která ho sledovala odcházet, se cítila podvedená. Mezi kamennými zdmi znělo ozvěnou řinčení jeho zbroje. Za okamžik se dostal k padací mříži věže Zasvěcenců, jejíž stíny ho spolkly. Myrima chvíli jen stála a dívala se na hvězdný svit, který omýval dlažební kostky dláždění.

Věděla, že si její manžel myslí, že má pravdu. Milovat někoho znamená přijmout za něj odpovědnost.

Ale když odešel, aby si vyzvedl magické tyče, začala Myrima soptit. Přijímání odpovědnosti by mělo být oboustranné, ale to Borenson nechce dovolit.

O několik minut později znovu vyšel z věže a nesl kožený batoh plný tyčí. Všiml si jí, ale otočil se a zamířil ke stájím, jako by se jí chtěl vyhnout.

„Mám pro tebe jedno slovo," řekla. „Odpovědnost."

Borenson se zarazil a pohlédl na ni. „Proč tak trváš na tom, abys byl odpovědný ty za mě a zároveň ne já za tebe?"

„Se mnou nepůjdeš," řekl Borenson.

„Myslíš snad, že tě miluji méně než ty mě?"

„Jsi méně schopná zůstat naživu," odpověděl.

„Ale –"

„A i kdyby tomu tak nebylo, v Heredonu není kůň, který by dokázal udržet krok s tím, na kterém pojedu já." Pohlédl ke stájím.

Už už si myslela, že ji opustí, ale Borenson se k jejímu úžasu vrátil, objal ji jednou rukou kolem krku a vášnivě ji políbil. Dlouhou dobu jen tak stáli a hleděli si do očí. V těch Borensonových se neodráželo světlo hvězd. Jeho oči vypadaly prázdné jako hlubiny noci.

Přesto však nevypadal nijak odevzdaně. Myrima viděla, že má vůli žít, bojovat a vrátit se. Cítila to i v jeho polibku. „Až se vrátím, budu tě milovat, jak si budeš přát a jak si zasloužíš," řekl nakonec tiše.

Pak se otočil a odspěchal. Díky jeho odkazům metabolismu ji jeho krok překvapil. Hleděla za ním a na rtech stále ještě cítila chuť jeho polibku. Napadlo ji, že za ním půjde do královských stájí, ale než se k tomu konečně odhodlala a stihla učinit pár kroků, on už vyjel v sedle Gabornova koně ven a jako vítr vyrazil k bráně a volal na strážné.

Myrima si založila ruce na prsou a dívala se, jak odjíždí. Pocítila noční chlad.

Když její manžel odjel, vzala Myrima lucernu a zašla do psince, kde chlapec Kaylin pečoval o její štěňata. Dnes se k nim dokázala proplížit jen dvakrát, ale hned jak štěňata zachytila její pach, začala radostně kníkat a vrtět ohony. Tucty štěňat se k ní brzy začaly lísat a dychtit po její pozornosti.

Kaylin byl v zadní části psince, kde ležel na slaměné matraci a spal. Kolem sebe měl asi dvacet štěňat a nic jiného, co by ho zahřálo.

Myrima přes něj přehodila svůj plášť a pak se vrátila ke kleci, kde byla její štěňata. Zvedla závoru.

Sebrala ze stolu několik odřezků masa, nakrmila jimi štěňata a dlouho na ně promlouvala konejšivým hlasem, dokud se psi neuklidnili natolik, že je mohla vzít do náručí. „Ano, mrňouskové," zašeptala. „Dnes v noci budete spát se mnou."

Do každé ruky si vzala dvě štěňata a vydala se ke dveřím psince. Zrovna když se chystala odemknout, dveře se otevřely dokořán.

Stála v nich Ioma Sylvaresta, za zády měla služebnou a svou Den. Jejich postavy osvětlovaly jen hvězdy.

Myrima si byla jistá, že ji Ioma sledovala ve snaze chytit ji při krádeži štěňat. „Jaké překvapení, Vaše Veličenstvo," řekla rozechvěle.

Ioma pohlédla na štěňata, pak se ohlédla zpátky k věži, jako by byla rozčarována tím, že tu na někoho narazila.

Pak nasadila strohý výraz.

„Spí tady ten chlapec Kaylin?“

Štěňata, spící na slamníku kolem chlapce, přiběhla ke královně a začala ňafat a žadonit o její pozornost.

„Ano, je támhle vzadu,“ řekla Myrima. Začala chápat, co má Ioma v plánu. Ještě když byla princeznou, odmítala přijímat odkazy od jiného člověka a riskovat tak jeho život.

„Také potřebuji nějaká štěňata,“ řekla Ioma napjatě. „Musíme si navzájem pomoci.“

* * *

Téže noci, poté co všichni lordi odešli, se Gaborn procházel ve staré Sylvarestově studovně ve čtvrtém patře Královské Věže a hleděl na jihozápadní kopce. Podlaha byla nedávno posypána sušeným tavolníkem a jeho nohy při přecházení po podlaze drtily zlaté květy, které místnost plnily rozkošnou vůní.

Borenson opustil hrad asi před třemi hodinami. Ioma ho opustila před hodinou a odešla do svých komnat, i když Gaborn nevěřil, že by jeho žena za současných okolností dokázala usnout. Předpokládal, že bude vzhůru a bude sužována stejnými starostmi jako on.

Ale možná ne. Doufal, že spí. Před týdnem, když Borenson zabil její Zasvěcence, Ioma ztratila všechny odkazy odolnosti. Potřebovala teď tolik spánku jako každý obyčejný člověk. Gaborn však stále oplýval odkazy odolnosti a síly. Ani v obdobích stresu nepotřeboval mnoho spánku a raději odpočíval během chůze a nechával svou mysl bezcílně bloumat.

Doufal, že na něj Ioma nečeká. Dnes v noci chtěl být sám.

Pod studovnou se rozkládala část královniny zahrady. Z vody malého jezírka znělo kvákání žab. K jeho břehu se

doplížil malý ferin, oděný v potrhaných hadrech, a začal pít. Žáby ztichly a ferin se kolem sebe rozhlížel jasnýma očima. Gaborn s chutí nasál vůni čerstvého nočního vzduchu, který dovnitř pronikal otevřeným oknem.

Tábory pod městem byly nyní potemnělé a tiché. Gaborn však cítil, jak se k jeho obyvatelům blíží nebezpečí, měl pocit, jako by mu krk svírala konopná oprátka. Přicházel Temný Vznešený. Gaborn cítil blížící se hrozbu.

Půl milionu lidí, všichni pod jeho ochranou – spolu s jejich koňmi a dobytkem – však spalo nerušeným spánkem a nikdo kromě něj si nebyl vědom blížící se katastrofy.

„Ať vás Země ukryje. Ať vás Země uzdraví. Ať Vás Země přijme za své," zarecitoval Gaborn šeptem prastaré požehnání.

Děsil se toho, co musí udělat. Za úsvitu svůj hrad opustí a zamíří na jih do války. Mohl jen doufat, že jeho poddaní uniknou hněvu Temného Vznešeného.

Tolik lidí na něm záviselo a on chtěl udělat vše, co je v jeho moci, aby je zachránil. Přestože však byl Králem Země, jeho moc pro něj byla stále ještě nová a zatím nedorostla plné výše. Cítil se slabý. Bezbranný.

Pokud někteří z nás přežijí to, co přijde, pomyslel si, budu muset žít se vzpomínkou na ty, které jsem nedokázal ochránit. Proto musím zachránit co nejvíc těch, kteří mi důvěřují.

Po dlouhé době se zamyslel nad některými slovy z malé knížečky, kterou napsal emír Owatt z Tulistánu. Nešlo o zakázané učení Komnaty Snů, ale o líbivou báseň o sebeurčení. Nepamatoval si ji celou, vzpomněl si jen na dva verše.

Láska hasne, iluze blednou,
já se však rozhodl navěky milovat.

Sic mohu selhat, prohrát a padnout,
jsem pevně odhodlán navěky bojovat.

Stejně jako emír i Gaborn spatřoval ve vytrvalém boji moudrost. Vesmír je mocným nepřítelem. Smrt nakonec překoná každého člověka. Ale dokud dýchá, může se Gaborn svobodně rozhodnout, jakým člověkem se stane. Proto se musí stát někým, na jehož obraz se nebude stydět pohlédnout do zrcadla.

Vzpomněl si na emíra Owatta z Tulistánu. Knížečka, kterou poslal králi Sylvarestovi, Gaborna vzrušovala. Emír byl zjevně klenotem mezi lidmi. A teď Gaborn vkládal veliké naděje do jeho dcery Saffiry.

Záblesk přízračného ohně upoutal jeho zrak. Na kopci na kraji Dunnwoodu, za hranicí stromů, se mihotalo šedavé světlo.

Seděl tam wicht na přízračném hřebci a hleděl na hrad a na tábor pod ním.

Dohlíží na můj lid, uvědomil si Gaborn. Právě tak, jak jsem to přikázal. Jako ovčák pečující o své stádo.

Gaborn takhle na dálku nedokázal rozeznat, kdo to může být. Představoval si, že je to duch samotného Erdena Geborena nebo možná otec.

Gaborn teď těžce postrádal otcovy rady.

Maně ho napadlo, zda wichtové dokáží bojovat s Temným Vznešeným. Pochyboval o tom. Chladný dotek wichta dokázal zabít smrtelníka, ale ve světle se wichtové rozplývali. Mohl je zahnat i táborový oheň. Sluneční světlo je vypuzovalo. A protože Temný Vznešený přicházel z Říše Ohně, určitě bude mít moc nad světlem.

Gabornův Den stojící v zadní části místnosti lehce zakašlal.

Gaborn se otočil, pohlédl na něj a napadlo ho, co všechno asi ví.

„Pověz mi," začal Gaborn mile, „co si myslíš o našich plánech? Rozhodl jsem se dnes dobře nebo špatně?"

„To nemohu říct," odvětil Den tónem, který Gabornovi neřekl naprosto nic.

„Kdybych se začal topit ve vodě stopu od břehu, zachránil bys mě?“ položil Gaborn řečnickou otázku, protože odpověď dobře znal.

„Napsal bych do kroniky, kdy přesně jsi naposledy zmizel pod hladinou,“ odvětil Den pobavený touto hrou.

„A kdyby se se mnou topilo celé lidstvo?“ zeptal se Gaborn.

„To by byl smutný den pro knihy,“ odvětil Den opatrně.

„Kde je Raj Ahten? Co plánuje?“

„Všechno má svůj čas,“ řekl Den. „Všechno se brzy dozvíš sám.“

Gaborn se zamyslel. Míří snad i Raj Ahten na sever? Přichází snad po boku Temného Vznešeného? Nebo plánuje něco úplně jiného?

„Veličenstvo, mohu položit otázku já tobě?“ zeptal se Den.

„Samozřejmě.“

„Přemýšlel jsi někdy nad osudem Dnů? Zvažoval jsi, jestli si vyvolíš mě – nebo některého z ostatních Dnů?“

Gaborn se zarazil a pak historikovi pohlédl do očí, zahleděl se do jeho duše, aby spatřil jeho naděje a sny.

Gaborn pohlédl do srdce svého otce a to bylo čisté. Pohlédl do srdce dítěte Molly Drinkhamové a viděl, že dítě nemiluje nic konkrétního, že je jen vděčné za mléko z prsu své matky, za teplo jejího těla a za sladkou píseň, kterou mu zpívala před spaním.

Ale i to dítě se svými instinktivními potřebami mu připadalo jasnější a pochopitelnější než Den.

Skrze Pohled Země totiž neviděl jen muže, ale muže a ženu – ženu s brkem a pergamenem, ženu s vlasy barvy pšenice a smaragdově zelenýma očima.

Gaborna nikdy nenapadlo, že by kronikářem jeho života mohla být žena. Teď pochopil, že ti dva, jeho Den a písařka, se milují, že společné sdílení mysli je pro ně radost, jakou si Gaborn ani nedokáže představit.

Pohlédl ještě hlouběji a uviděl, že sdílejí ještě něco víc: lásku ke starým příběhům, činům a písním, dětskou radost,

která pocházela z toho, že mohou sledovat vývoj událostí. Bylo to podobné, jako když starý zahradník miluje pohled na první poupata, která se na jaře rozvíjejí a získávají barvu a krásu. Pro oba dva bylo studium historie zdrojem neustálé radosti a potěšení.

A ani jeden z nich netoužil po ničem jiném než přihlížet. Netoužili zlepšovat svět nebo zmenšovat něčí bolest. Nehledali žádný zisk.

Byli plně spokojeni s pouhým přihlížením.

Gaborn to nedokázal uchopit. Udivilo ho to. Netušil, že srdce člověka může být tak zvláštní jako to, které tlouklo v hrudi historika.

Zamyslel se. Ráno řekl Iomě, že touží po podobné jednotě s ní, že chce růst po jejím boku. Ale dokud on a Ioma obývali dvě těla, nebylo nejspíš možné dosáhnout tak dokonalé jednoty. Dnové však objevili způsob, jak sjednotit dva lidi pomocí společného sdílení mysli, a kráčeli po této stezce již po dlouhé věky.

Skoro jim záviděl. Mohl by Iomě navrhnout tuto možnost, ale pro ně dva už bylo příliš pozdě. Poskytla Raj Ahtenově prostřednici odkaz krásy. A přestože prostřednice byla mrtvá a Iomě se její krása vrátila, protože už jednou odkaz poskytla, nebylo možné, aby poskytla další.

Ona a Gaborn nikdy nemohou dosáhnout takové jednoty.

„Tu možnost zvážím," odpověděl Gaborn.

„Děkuji, Vaše Veličenstvo," odvětil Den.

Gaborn znovu vyhlédl z okna a nechal čerstvý noční vzduch, aby mu omýval tvář. Naslouchal žabímu kvákání. Po dlouhé hodiny seděl a odpočíval po způsobu Runovládců s otevřenýma očima a myslí bloudící říší snů.

Ve snu z něj byl mladík jedoucí na koni kolem temné propasti po úzké horské stezce, po které kdysi jel se svým otcem.

Znal to místo, věděl, kde se nachází. Minulý týden se ptal svého Dne, proč se tato sekta kdysi nazývala „Strážci Dnů". A Den mu řekl, že ve spánku toto místo brzy navštíví: místo,

kde se ukrývá všechno to, čeho se nejvíc bojí. Poradil Gabornovi, aby to místo vyhledal.

Ve snu byl sám a cestu mu přehrazovaly pavučiny silné jako ocelové pruty. V puklinách mezi kameny viděl pavouky větší než kraby, jak vykukují ze stínu a oči se jim blyští jako zářivé drahokamy.

Gaborn vzhlédl nad temnou rokli hustě propletenou pavučinami. Srdce mu bušilo hrůzou a hruď se mu svírala. Na čele se mu perlil pot. Vytasil šavli a sekl do silného vlákna, které prasklo jako struna loutny. Pobídl koně kupředu.

Kůň však zakopl o další vlákno a Gaborn spadl a udeřil se do čela. Naskočil a pokračoval v cestě. Z čela mu stékala krev a on mohl na rtech cítit její sladkou chuť.

Toto je země strachu, uvědomil si. Zde sídlí to, čeho se bojím. Teď spěchal, aby tomu čelil.

Jel úzkou roklí, bál se smrti, doufal, že tu nalezne svého otce či matku.

Rokle se však kroutila a zatáčela. Po chvíli vyústila do širokého průchodu, ze kterého zářilo matné světlo.

Tam na temném koni seděl jeho Den. Ve snu byl samá kost a kůže obalená šaty. Na dlani mu zářilo mihotavé zelené světlo, připomínající plamen lucerny ve větru. Světlo však nemělo žádný viditelný zdroj.

„Čekal jsem na tebe," řekl Den a zvedl dlaň se světlem, jako by ho chtěl předat Gabornovi do ruky.

„Já vím," odpověděl Gaborn. „Pokusím se tě nezklamat." Gaborn natáhl ruku, aby se dotkl světla. „Co je to?" zeptal se, když mu světlo přeskočilo na dlaň.

„Naděje světa a všechny jeho sny," řekl Den a úzké rty mu zvlnil přízračný úsměv.

Gaborn se roztřásl, neboť viděl, že světlo je velice malé; ruka se mu zachvěla tak, že světélko sklouzlo z jeho dlaně a zřítilo se na kamennou zem.

Kniha 7:

31. den Měsíce sklizně,
Den bez volby

TŘINÁCT: ČTVRTÉ UCHO

Navzdory zvedajícímu se větru ucítil Bessahan kouř z ohně, který si poslové rozdělali tři míle dál po cestě. Byl vysoko ve Strmých Horách. Slunce bylo zakryto mraky, které voněly deštěm a za půl hodiny se také rozpršelo a začalo se blýskat. Vítr otřásal velikými borovicemi a shazoval na cestu uschlé větve. Vzduchem vířilo spadané listí. Jeho kořist se raději rozhodla na noc utábořit, a proto se zastavila pod ochranou stromů. Za hodinu blýskání téměř ustalo a nad severním horizontem se teď objevily jen občasné záblesky. Pršet však nepřestalo.

Blížil se ke kouři tiše, kráčel podél cesty, takže nedělal hluk, držel se nízko, dokud neucítil, že zápach hořícího dřeva sílí.

Čekal, že je nalezne, jak táboří na hlavní cestě, ale když minul zdroj pachu, uvědomil si, že jsou velmi ostražití. Vydali se na postranní stezku, vyšplhali po úpatí hory do skryté prohlubně. Z cesty jejich oheň nebylo možno zahlédnout.

A tak Bessahan přivázal svého koně ke stromu a na luk napjal tětivu. Pak vytáhl khivar a pečlivě si ho prohlédl. Očistil čepel od zaschlé krve staré ženy. Pak čepel pečlivě naolejoval a nabrousil.

Nakonec se cítil připravený, sundal si boty s tvrdou podrážkou, nechal svá bosá chodidla, aby si navykla na studené bláto cesty a připravil se na výstup do kopce.

Pro mistra Bratrstva Mlčenlivých tohle nebyla žádná velká výzva. Prodrat se křovím ve tmě nahoru do kopce nebylo nic těžkého, jen přitom byla zima a člověk se občas popíchal o trny. Kráčel pomalu a rozvážně, rukama a nohama ohmatával cestu ve snaze najít suché větve, kterých si jeho oči nevšimly.

Tak začal pomalý výstup. Brzy zjistil, že cesta není nijak obtížná. Rostlo tu kapradí, které mu dosahovalo až k hrudi. Zdejší stromy byly velmi staré, musely tu stát nejméně sto let a na zemi ležely suché větve. Mnohé byly mokré a shnilé, takže nepraskaly. Kapradí a déšť zakrývaly každý další zvuk.

Jen jednou během cesty narazil na obtíž. Když dlaní ohmatával cestu před sebou, zarazil si do ruky něco ostrého, možná úlomek kosti, kterou tu nechal nějaký vlk. Zranění však bylo malé a stěží krvácelo. Ignoroval bolest.

Za půl hodiny se dostal až na vrchol kopce, přelezl přes malý hřeben a zpozoroval oheň. O sráz kopce se v úhlu opírala padlá borovice, která měla v průměru snad dvanáct stop.

Trojice pronásledovaných se utábořila pod ní a využila ji jako střechu. K zapálení ohně použili kůru, která však byla částečně mokrá a oheň proto kouřil.

Teď leželi v pokrývkách vedle ohně a hovořili spolu. Mohutný rytíř, posel s rudými vlasy a malé děvčátko.

„Přestaň se strachovat," řekl posel. „Když budeš mít starosti, neusneš."

„Ale už je to hodina, co jsme ji slyšeli naposled. Co když se ztratila?" zeptalo se dítě.

„To by bylo štěstí," zabručel tlustý rytíř.

„Bála se toho tvého ohně," obvinilo dítě rytíře. „Právě ten ji odehnal."

Bessahan se zarazil a srdce se mu rozbušilo. Myslel si, že loví tři lidi, ale zdálo se, že jsou čtyři. Jeho pán mu platil za ucho každého zabitého. Takže má šanci vydělat si víc než čekal.

Jestli je ta čtvrtá žena hledá, nebude trvat dlouho a přijde k nim do tábora. Dokonce i člověk bez vlčího čichu musí ucítit kouřící oheň.

Bessahan se stáhl a rozhodl se vyčkat.

Když se však po břiše plazil zpátky za hřeben, narazil na něco tvrdého.

Ohlédl se a vzhlédl. Uviděl nahou ženu s temnou kůží, která se na něj tupě usmívala. Čtvrté ucho.

„Ahoj," zašeptal v naději, že jí tím zabrání vykřiknout na poplach.

„Ahoj," zašeptala v odpověď.

Je snad duševně zaostalá? napadlo ho rychle. Pak si přidřepla na bobek a prohlížela si ho. Ve tmě ji mohl jen stěží rozeznat. Měla dlouhé vlasy a překrásnou postavu.

Byl už velice dlouho bez ženy, a proto se rozhodl potěšit se s ní, než ji zabije. Rychle se natáhl, přitiskl jí dlaň na ústa a pokusil se ji stáhnout na zem.

Byla však silnější než vypadala. Místo aby spadla na zem k němu, jen ho popadla za ruku a očichala ji. Na tváři se jí objevil výraz extáze, jako by čichala k pugétu květin.

„Krev," řekla toužebně, když ucítila jeho zranění. Zakousla se mu do zápěstí a Bessahanovi do paže vystřelila ostrá bolest. Její zuby mu prokously šlachy i svaly a z tepny mu vystříkla krev jako fontána.

Snažil se vytrhnout, ale žena ho držela pevně. Měl tři odkazy síly a vší silou se jí pokusil vyškubnout. Zápěstní kůstky mu praskaly, jak se jí snažil vykroutit, ale ona ho stále pevně držela. Náhle pochopil, že to, co považoval za dlouhé nehty, jsou vlastně nejspíš paráty. Ta žena nebyla člověk!

Žena radostně a dychtivě otevřela ústa a sledovala krvavou fontánu, která mu tryskala ze zápěstí.

Bessahan vytáhl khivar a máchl jím ve smrtícím seku, kterým se jí pokusil prořízнout hrdlo. Tenká ocelová čepel jí narazila do kůže, ale navzdory jeho odkazům síly ženě vůbec neublížila. Místo toho čepel praskla. Bessahanovi zalévala ruce a tvář krev. Žena k němu přiklekla, jako by ji chtěla olízat.

Tiše bojoval o život, ale žena si jeho snahy vůbec nevšímala a začala mu hrubým jazykem olizovat krev z tváře. Začala mu olizovat bradu a trochu připomínala kotě, které se ještě nenaučilo, jak zabít chycenou myš. Bessahan zoufale bojoval, dokud zuby zelené ženy nenarazily na jeho hrdlo. Pak konečně znehybněl, přestože jeho nohy sebou neustále škubaly, dokud mu za dlouhou chvíli nezahalila vědomí milosrdná tma.

* * *

Bylo těsně před úsvitem, když zelená žena přišla do tábora. Roland tvrdě spal, když tu náhle ucítil její dotek, jak se ukládala vedle něj.

Averan stočená do klubíčka se mu opírala o břicho a zelená žena se mu pokusila lehnout na záda.

Třásla se zimou; z ohně zbyly jen kouřící uhlíky. Déšť se během poslední hodiny změnil v déšť se sněhem.

Roland spal pod pokrývkou, přes kterou měl ještě přehozený svůj nový plášť z medvědí kůže. Napůl se probudil, nepatrně odhrnul plášť a přehodil ho přes nahou kůži zelené ženy. Pak ji několika šeptavými slovy a gesty pobídl, aby si lehla pod pokrývku mezi něj a Averan.

Zelená žena ho poslechla jen váhavě, jako by nechápala, co po ní chce. Jakmile se uložila mezi něj a dítě, Roland přes všechny tři znovu přehodil pokrývku a objal zelenou ženu rukou, aby se co nejrychleji zahřála.

Během několika minut se přestala třást a začala blaženě vrnět.

V sílícím světle si Roland mohl prohlédnout její rysy. Byla jednou z nejkrásnějších žen, které kdy spatřil, navzdory tmavě zelené barvě její kůže a zeleným rtům.

Uvědomil si, že ustrašeně pozoruje kouřící pozůstatky ohně.

„Neboj se," zašeptal. „To ti neublíží."

Uchopila ho za zraněnou ruku a očichala obvaz. „Krev – ne!“ řekla tiše.

„Správně,“ odpověděl Roland. „Jsi chytrá. A poslušná. To jsou vlastnosti, které u ženy obdivuji – nebo co jsi vlastně zač.“

„Jsi chytrá,“ zapapouškovala. „A poslušná. To jsou vlastnosti, které u ženy obdivuji – nebo co jsi vlastně zač.“

Roland ucítil vůni jejích vlasů. Byla zvláštní jako… vůně mechu a bazalky, usoudil nakonec. Cítil z ní také měďnatý zápach krve. Byla veliká, stejně vysoká jako on a svalnatější.

Chytil ji za palec a zašeptal. „Palec. Palec.“

Zopakovala jeho slova a on ji během několika minut naučil všechno o dlaních, pažích, o nose a pak přešel na stromy, podzimní listí a oblohu.

Když začal být unavený, zavřel oči a pevně zelenou ženu objal. Napadlo ho, odkud asi pochází, jestli se cítí osamělá. Stejně jako Roland a Averan i ona vypadala jako vyvrženec. Všichni tři byli na světě sami, vydáni napospas osudu.

Mohl bych tuhle ránu vyléčit, pomyslel si Roland. Mohl bych Paldaneho požádat, aby mne určil jejím ochráncem. Svět je už tak plný sirotků a ona má mou barvu vlasů. Lidé si budou myslet, že jsem její otec. Slíbil si, že si o tom s Averan ráno promluví.

Možná proto, že v náruči držel ženu, protože nesmírně toužil po ženské společnosti, a protože nemohl zapomenout na svou manželku, která ho odmítla před dvaceti lety. Vzpomněl si na Seru Crier a na smysl pro povinnost, který ho přinutil vydat se na sever.

Vzpomněl si, jak se před sedmi dny probudil…

Když si ráno natahoval špatně padnoucí kalhoty, řekl Seře: „Svůj odkaz jsem před lety poskytl muži jménem Drayden. Byl seržantem královské gardy. Znáš ho?“

„Lorda Draydena?“ opravila ho. „Král mu před několika lety daroval panství. Je už celkem starý – myslím, že nejsi jediný, od koho přijal odkaz metabolismu. Pořád však každoročně cestuje do Heredonu na lov.“

Roland pokýval hlavou. Lord Drayden se nejspíš zabil při pádu z koně, pomyslel si, nebo ho rozsápaly kly nějakého zuřivého kance. Kanci z Dunnwoodu byli velcí jako koně a rozsápali už nejednoho lovce.

Zrovna v tu chvíli se ozval hlasitý křik. „Král je mrtev! Mendellas Draken Orden padl!“ A z jiného místa zaznělo. „Zemřel sir Beaufort!“ Nějaká žena vykřikla: „Marry padl!“

Roland se divil, jak to, že tolik lordů a rytířů najednou umírá. Bylo jasné, že se nejedná o náhodu ani nehodu.

Nazul si boty a vykřikl. „Lord Drayden ulehl k věčnému odpočinku!“ V Modré věži, kde leželi Zasvěcenci, zaznívaly stále další a další výkřiky, příliš mnoho jmen, příliš mnoho rytířů, lordů a obyčejných vojáků.

Kanci nemohou zabít tolik mužů najednou. Muselo dojít k veliké bitvě. A když se tucty hlasů snažily překřičet jeden druhý, Roland si pomyslel: *Tohle dokonce není ani bitva. Muselo dojít ke strašlivým jatkám.*

Roland vyběhl z komnaty do úzké chodby. Zjistil, že jeho lůžko stojí na vrcholku schodiště. Z nedaleké komnaty se vypotácela jakási žena, která si mnula ruce, znamení toho, že se jí vrátila její ladnost. Na druhé straně chodby stál nějaký muž, který užasle mžoural. Zřejmě poskytl odkaz zraku.

Z komnaty za Rolandem vyšla Sera Crier.

Celou Modrou věží zněly ozvěny nářku a lidé spěchali ze schodů do Velké Síně.

Modrá věž byla prastará. Legendy tvrdily, že ji nepostavili lidé, protože žádný člověk by nedokázal vytesat a usadit na místo tak mohutné kameny, které tvořily její vnější zeď. Mnozí byli přesvědčeni, že věž postavila dávno zapomenutá rasa obrů. Měla třicet pater, desítky tisíc pokojů a vlastně sama o sobě tvořila veliké město kypící životem. Po tři tisíce let sloužila jako domov pro Zasvěcence, kteří se vzdali rozumu, odolnosti, síly, metabolismu, krásy nebo hlasu.

Roland oběhl skupinu lidí, kteří mu stáli v cestě a odstrčil tlustou ženu. Sera spěchala za ním. Popadl ji za ruku a razil si cestu chodbou, dokud nakonec nedorazili na balkón Velké

Síně, nádherné komnaty, kde se shromáždily tisíce Zasvěcenců a služebníků.

Vládl tu shon a křik. Někteří lidé volali po novinkách, jiní otevřeně plakali. Jakási stará žena kvílela, jako by jí právě vytrhli z náručí její vlastní dítě a hodili ho do moře. „To je stará Laras. Je kuchařka. Její chlapci jsou v králově doprovodu. I oni musí být mrtví!“ řekla Sera a potvrdila tak Rolandovy dohady.

Zasvěcenci a služebníci vytvořili dole v síni veliký dav, který se zmítal sem a tam. Nějaký hřmotný chlapík náhle z neznámého důvodu udeřil někoho jiného a vypukla všeobecná rvačka. Ti, kteří dychtili po novinkách, křičeli na ostatní, aby zmlkli. Výsledkem byl ohlušující křik, který ještě zesilovala ozvěna.

Velká Síň měla mohutný kopulovitý strop vysoký sedmdesát stop a obkružovalo ji pět úrovní balkónů. Shromáždilo se tu alespoň tři tisíce dřívějších Zasvěcenců. Hrnuli se do síně ze všech schodišť a dveří a další se hustě mačkali u dřevěného zábradlí balkónů.

Roland jen těžko dokázal pochopit, co se mohlo stát. Jak to, že najednou došlo ke vzkříšení tisíců Zasvěcenců? Jak to, že najednou zemřelo tolik statečných rytířů? A tak rychle!

Kolem obrovitého dubového stolu uprostřed sálu se usadilo sedm mužů rozdílného věku. Jeden z nich začal bušit mohutnou měděnou pánví do desky stolu a přitom křičel. „Ticho! Ticho! Poslechněme si ten příběh! Ti, kteří dali králi rozum, nám ho povyprávějí!“

Těch sedm mužů poskytlo králi odkazy rozumu, takže král Mendellas Draken Orden mohl využívat jejich paměť a jejich rozumové schopnosti. Přestože král zemřel, v každém z těchto vzkříšených Zasvěcenců přežily útržky jeho myšlenek a vzpomínek. V následujících dnech se z těchto mužů možná stanou rádci nového krále.

V místnosti se postupně rozhostilo ticho. Sera Crier se přitiskla na Rolanda a stoupla si na špičky ve snaze získat co nejlepší výhled.

Roland měl pocit, že celý ten dav najednou napjatě vydechl a všichni čekají, až se dozví zprávy o bitvě.

Královi Zasvěcenci začali vyprávět. Nejstarší mezi nimi byl šedovousý stařec jménem Jerimas. Roland si ho pamatoval ještě z dětství, ale teď ho málem nepoznal.

Jerimas promluvil jako první. „Král určitě zemřel v bitvě," řekl. „Vzpomínám si, že viděl nepřítele. Muže tmavého vzhledu oděného ve zbroji jižního typu. Na štítě měl obraz rudého vlka se třemi hlavami."

Byl to útržek vzpomínky, obraz. Nic víc.

„Raj Ahten," řekli dva další. „Bojoval s Raj Ahtenem, Pánem Vlků."

„Ne. Náš král v tom boji nezemřel," oponoval čtvrtý Zasvěcenec. „Zřítil se z věže. Vzpomínám si na pád."

„Byl zapojený do hadího kruhu," doplnil starý Jerimas. „Než zemřel, cítil bolest magických tyčí."

„Dal odkaz metabolismu," zakrákal další Zasvěcenec, který jako by byl nemocný a jen stěží dokázal hovořit. „Všichni dali odkaz metabolismu. Vidím dvacet šlechticů v místnosti. Světla magických tyčí se vznášejí ve vzduchu jako zářící červi a při jejich doteku křičí muži bolestí."

„Ano, vytvořili prsten. Hadí prsten, aby mohli bojovat s Raj Ahtenem," souhlasil další Zasvěcenec.

„Zachránil svého syna," řekl Jerimas, „teď si na to vzpomínám. Princ Orden odjel pro posily do… někam, a přivedl k Longmotu armádu. Král Orden byl zraněný a nemohl již dále bojovat a proto se vzdal života, aby přerušil hadí prsten, a tak zachránil svého syna."

Většina královských Zasvěcenců přikývla. Kdysi, když byl ještě dítě, navštěvoval Roland se svými přáteli staré ruiny šlechtického sídla. V minulosti byla jeho podlaha pokrytá mozaikou z úhledných barevných kamínků. Jednoho rána se Roland s přáteli posadili na podlahu, začali skládat kamínky k sobě a dohadovali se, jaký obraz asi vytvářely. Nakonec se ukázalo, že jde o obraz vodního čaroděje a delfínů, kteří v hlubokém oceánu bojují s leviatanem.

Teď sledoval, jak se královi Zasvěcenci snaží složit střípky mozaiky Ordenovy paměti a pokoušejí se dát dohromady celkový obraz toho, co se stalo.

Další muž udiveně zavrtěl hlavou a řekl. „V Longmotu je veliký poklad. Všichni králové severu po něm zatouží."

„Pšš…" zasyčeli na něj ostatní. „Nemluv o tom na veřejnosti!"

„Orden bojoval za svobodu Heredonu!" vykřikl jiný Zasvěcenec na toho, který se zmínil o pokladu. „Netoužil po pokladu. Bojoval za zemi a za lidi, které miloval!"

Pak se na dlouhou chvíli rozhostilo ticho a královi Zasvěcenci se zamysleli. Žádný z nich si nemohl vzpomenout na všechno, co znal Orden. Úryvek tady, útržek támhle. Obraz, myšlenka, jediné slovo. Takových úryvků měli k dispozici spoustu, ale přes veškerou snahu se jim nemůže podařit dát dohromady úplně všechno. Mnoho důležitých střípků mozaiky bude chybět – vzpomínky, které si s sebou Orden vzal do hrobu.

Král je mrtev.

Roland se zamyslel nad svými povinnostmi a poznal, kde leží. V Heredonu zemřel jeho král. V Heredonu teď jeho vlastní syn slouží novému králi.

„A co princ Orden!" vykřikl. „Byl někdo z vás jeho Zasvěcencem?" Roland prince nikdy na vlastní oči neviděl, věděl o jeho existenci jen proto, že mu o ní řekla Sera Crier. Král Orden se oženil teprve týden před tím, než se Roland stal Zasvěcencem.

Čekal po několik úderů srdce. Neozvala se žádná odpověď. Žádný z princových Zasvěcenců nebyl vzkříšen.

Roland se otočil a protlačil se kolem Sery Crier. Začal se prodírat davem, chtěl opustit věž a najít si nějakou loď. Chtěl Modrou věž opustit tak rychle, jak je to jen možné. Královi Zasvěcenci budou svůj příběh vyprávět ještě celé hodiny. Věděl však, že za pár okamžiků se mnozí vzkříšení poženou k pobřeží, aby se přepravili na hlavní pevninu navštívit své milované. Chtěl ostatní předběhnout.

Sera ho uchopila za rukáv a zadržela ho. „Kam jdeš?“ zeptala se. „Vrátíš se?“

Pohlédl na ni, viděl její zoufalou tvář, ze které zmizela všechna barva. Bylo mu jasné, že ji jeho odpověď rozhodně nepotěší, bez ohledu na to, jak jemně jí to sdělí, a tak jen řekl. „Nevím, kam jdu. Potřebuji se odsud dostat. A nikdy se nevrátím.“

„Ale –“

Prsteníček jí položil na rty, aby ji utišil. „Sloužila jsi mi dobře po mnoho let.“

Roland věděl, že lidé se nejvíce naučí milovat ty, kterým slouží celým srdcem. Sera Crier se o něj po léta starala a možná snila o tom, jaké to bude, až se probudí.

Ti, kteří sloužili ve věži Zasvěcenců, byli často sirotci nebo chudí lidé, neměli kam jít a proto pracovali zde. Kdyby tu Sera zůstala, možná by se provdala za nějakého hocha se stejným osudem a oba dva by zde ve stínech Modré věže vychovali rodinu. Možná se nikdy nepodívá na zelenou pevninu pod zářícím sluncem; bude nucena poslouchat hukot příboje tříštícího se o útesy po zbytek svých dnů. Sera Crier určitě toužila po něčem lepším. Roland jí však neměl co nabídnout. „Děkuji ti za tvé služby,“ řekl jí. „Ale už nejsem Zasvěcenec a nemám tu co dělat.“

„Mohla… mohla bych jít s tebou,“ nabídla se. „Dnes se probudilo tolik Zasvěcenců, že by mě nikdo nepostrádal.“

Jsem velmi dobrý služebník, pomyslel si. Dávám svému pánu všechno. Ty bys měla udělat to samé.

Pohlédl k nejbližším dveřím vedoucím do temné chodby plné lidí. Duševně se připravil na to, jak je bude odstrkovat. Měl jen málo vztahů k živým. Po jednadvaceti letech spánku byl jeho král mrtev. A už před jedenadvaceti lety byli jeho matka a strýc Jemin velice staří. Nejspíš jsou mrtví. Roland je nikdy znovu neuvidí. Přestože lidé říkali, že je „vzkříšený“, ve skutečnosti měl pocit, že byl vzkříšen pro nic. Zbyla mu jen jediná věc: syn, kterého musí najít.

„Sero,“ zašeptal. „Opatruj se. Možná se jednoho dne znovu potkáme.“

Otočil se a odešel. Byl první, kdo se dostal do malého přístavu u úpatí Modré věže.

Teď se Roland usmál, prohrábl zelené ženě vlasy a přemýšlel, jestli Seru ještě někdy uvidí.

* * *

Probudil ho baron Poll. „Dobré ráno vám všem!“

Roland vzhlédl. Slunce už bylo nad kopci a baron Poll na něj hleděl s hravým úsměškem. V ruce měl kus včerejšího chleba, ze kterého si ukousl sousto, které spokojeně žvýkal.

Averan se probudila v objetí paží zelené ženy: Obrátila se, aby si zvláštní stvoření mohla prohlédnout. „Co to jedla?“

Roland se nadzvedl o půl palce. Předtím si ve tmě nevšiml zaschlých stop krve, které měla zelená žena na bradě.

„Vypadá to, že si něco ulovila,“ řekl.

„Naštěstí ne naše koně,“ prohlásila Averan s úlevou. Zvířata byla stále tam, kde je včera přivázali.

„Ona nechytila *něco*,“ prohlásil baron Poll se zjevným gustem. „Ona chytila *někoho*. Myslím, že ho přepadla. Pojďme se na to podívat.“

„Že by přepadla pocestného?“ vykřikla Averan rozčarovaně.

Baron Poll neodpověděl, jen se otočil a vedl je nahoru do kopce. Roland vyskočil stejně jako Averan a oba barona Polla následovali přes hřeben. Zelená žena je za chvíli dohonila, zjevně zvědavá, co se děje.

„Jak jsi ho našel?“ zeptala se Averan.

„Hledal jsem nějakého nešťastného srnečka, který by mi zaplnil žaludek,“ prohlásil baron Poll, „a najednou jsem narazil na ty pozůstatky.“

Za chvilku se dostali k mělké prohlubni. Pohled, který se jim naskytl, se Rolandovi už navždy vryje do paměti.

Averan nevykřikla hrůzou, jak by to udělalo jiné dítě. Místo toho mrtvolu obcházela a s morbidní fascinací si ji prohlížela.

„Myslím, že nás chtěl přepadnout, když se na něj vrhla zezadu," řekl baron Poll. „Podívejte, měl dokonce v tětivě založený šíp a dlouhý nůž. Ten se ale zlomil."

Roland býval královým řezníkem. Vyznal se v nožích a jeden podobný si kdysi koupil na trhu. „To je khivar," opravil Polla. Mrtvý měl pod šaty černý bavlněný burnus. Roztržený náhrdelník kolem pokousaného krku byl ověšený zlatými výměnnými prsteny. „Jeden z Raj Ahtenových vrahů?"

„Měl malý váček, plný lidských uší," řekl zachmuřeně baron Poll. „Pochybuji, že to byl chirurg."

Roland se shýbl, vzal náhrdelník s výměnnými prsteny a strčil si ho do kapsy. Mrkl na barona Polla. Ten se zasmál. „Vidím, že se učíš. Je zbytečné nechávat to mrchožroutům."

„Krev," řekla zelená žena. Pak tišeji dodala: „Krev – ne."

Na to se Averan temně usmála a hlasitě řekla: „Krev – ano!" Ukázala na mrtvolu a prohlásila. „Dobrá krev! Mňam, mňam… krev – ano!"

Zelená žena na ní zírala a v očích jí zasvitlo pochopení. Došla k tělu a očichala je. „Krev – ano." Ale zjevně neměla chuť.

„Třeba je má ráda čerstvé," navrhl Roland.

„Jsi si jistá, že je to dobrý nápad?" zeptal se baron Poll Averan. „Chceš ji učit zabíjet lidi?"

„Neučím ji zabíjet," opáčila rozhodně Averan. „Jen nechci, aby cítila vinu za to, co udělala. Zachránila nás. Neudělala nic špatného!"

„Pravda, a protože utišila svou vášeň po krvi, jsem si jistý, že bude celý den veselá," řekl baron Poll kysele. „Ale až příště dostane hlad, prostě si někoho chytí po cestě."

„Ne, to neudělá," oponovala Averan. „Je velmi chytrá. Jsem si jistá, že ví víc, než si myslíš." Natáhla ruku, poškrábala zelenou ženu na hlavě, jako kdyby byla pes.

„Hrozně chytrá," souhlasil baron Poll. „Až příště král zvýší daně, nechám ji, aby za mě sepsala účetní listiny."

Averan na barona úkosem pohlédla. „Barone Tlouštíku, napadlo tě vůbec, že by nám mohla být užitečná? Co když toho muže zabila, protože věděla, že je nebezpečný. Co když jsou na cestě ještě další vrazi? Ona nás před nimi ochrání. Má dobrý čich a tihle jižané všichni smrdí po hřebíčku a kari. Vyčenichá je. Nemyslíš, Rolande?"

Ten jen pokrčil rameny.

„Já mám také rád kari," nesouhlasil baron Poll. „A nelíbí se mi představa, že mi ta ženská vyrve vnitřnosti z těla jen proto, že mi v nějakém hostinci naservírují kořeněné jídlo.

Navíc není chytrá," pokračoval. „Viděl jsem zvláštní ptáky, kteří také dokáží opakovat slova!"

Averanina důvěra v zelenou ženu je neotřesitelná, pomyslel si Roland, a je pravda, že dnes se naučila spoustu slov. Za den nebo za dva ji možná naučí lovit.

Navíc si nebyl docela jistý, co jiného by s ní měli dělat. Když se ji včera pokoušeli zabít, dopadlo to špatně.

Pak se jí pokoušeli ujet, ale zelená ženy jen vesele poskakovala za ocasy jejich koní a křičela, že má chuť na krev.

Ne, zelená žena představovala problém a to tak velký, že snad jen král a všichni jeho rádcové dohromady by ho mohli vyřešit. Ale zatím to vypadalo, že poslouchá Averaniny příkazy, a tak to Roland nechal být.

ČTRNÁCT: DEYAZZ

Ráno nalezlo sira Borensona daleko od Heredonu. Většinu noci jel na jih k Planinám, a pak k Havranímu průsmyku.

Teď hnal Gabornova šedého hřebce přes rudé kopce nad Deyazzem a mířil k cestě, kterou mu popsal Jureem. Pořád si však nebyl jistý, kam vlastně jede. Jméno *Obran* vzniklo ze spojení dvou indhopalských slov: *obir*, jako věk, a *ran*, město krále. Nejlépe by se dal název přeložit jako „Město Starobylého Krále“. Znělo to jako jméno hlavního města provincie. Ale Borenson o tom zatraceném místě nikdy neslyšel a Jureemův popis cesty ho možná dovede jen k severní hranici Velké Solné Pouště, domova muttayinských nomádů. Nezdálo se mu pravděpodobné, že tam nalezne nějaký palác.

Jureem ho ujistil, že bude potřebovat průvodce, který mu ukáže místo, kde palác stojí; průvodce sám bude muset být nižší šlechtic. Borenson nesl v levé ruce standartu – zelený praporec příměří s emblémem Sylvarestova kance.

Ranní vzduch byl mrazivý. Hřebec vydržel běžet dlouho a potřeboval jen málo přestávek. Borensonovi se před ústy srážely obláčky páry a jeho zbroj při jízdě zvonila. Kůň běžel jako stroj. Místní cesty byly úzké a zrádné, ale nebylo na nich bláto, jak bylo běžné v Mystarii; z okolních kopců se občas sesouvaly kameny, které blokovaly cesty, a po okolních stromech pobíhaly veverky, které se nezdály být vyplašené člověkem na koni.

Navzdory nebezpečí hnal Borenson koně rychlostí padesát mil za hodinu.

Pod ním se rozkládala rozsáhlá savana, na které sem tam rostly olivovníky. Tráva měla barvu písku a pod ní prosvítala rudá jílovitá půda. Na horizontu se vinula řeka jako stříbrná stružka a na jejích březích se rozkládala stanová města, obklopená pšeničnými poli a sady pomerančovníků a citronovníků. V kopcích ještě nenarazil ani na jedinou vesnici. Obyvatelé Deyazzu žili jen podél veliké řeky.

V noci projel horami překvapivě rychle. Často potkával malé karavany obchodníků, mířících na sever. Teď však bylo příliš pozdní roční období než aby mířili za obchodem. Napadal ho jen jediný důvod, proč cestovali na sever: byli to uprchlíci z Indhopalu toužící vidět Krále Země.

Jednou musel objet velikou armádu utábořenou v horském průsmyku. Přestože na vlajkové tyči nesl pochodeň, aby každý mohl vidět barvy příměří, třikrát ho honili vrahové.

Ale Borenson jel na skvělém koni, který tento týden dostal další dva odkazy metabolismu a dva zraku, takže dokonce i v noci mohl jet rychle. Unikl svým pronásledovatelům a jen jednou mu do zbroje narazil šíp, který se však neškodně odrazil stranou.

Nemohl však uniknout pochybám, které ho sužovaly.

Pociťoval starosti, zda na Myrimu nebyl příliš hrubý. Možná měla pravdu, když říkala, že trestá nejen sebe, ale i ji.

Cesta do Inkary, která před ním ležela, a jeho úkol v Obranu mu také dělaly starosti.

Ze všeho nejvíc se bál o Gaborna. Ten hoch je příliš naivní, když si myslí, že může Raj Ahtena žádat o mír nebo ho podplatit. Král Orwynne má pravdu. Gaborn by udělal lépe, kdyby své magické tyče využil v přípravě na válku.

Borenson si vždycky představoval, že pokud povstane Král Země, bude vysoký jako hora a v očích mu bude sídlit moudrost. Bude silný jako kořeny hor a svaly bude mít mocné jako kmeny stromů. Bude mít úctu a naprostou oddanost všech, kteří na něj pohlédnou.

Král Země, kterého si vždycky představoval, se rozhodně v ničem nepodobal Gabornovi.

Gaborn neměl žádné velké válečné schopnosti, ani neoplýval velikou zásobou moudrosti. Byl to nezkušený hoch, který miloval svůj lid.

Měl však jeden klad, nad kterým Borenson dosud neuvažoval. Vzpomněl si na slova Gabornova otce, když jednou diskutovali, co by se stalo, kdyby došlo k boji s jedním vévodou v Beldinooku, který dělal potíže. Král tehdy řekl. „S vévodou Trevorem si poradím. Ale jeho žena a ten zatracený seržant Arrants mě děsí."

Borenson se zasmál při představě, že by krále mohla vyděsit žena a pouhý seržant, ale král na něj tehdy přísně pohlédl a pokračoval. Jeho manželka je brilantní taktik a seržant Arrants je ten nejlepší dělostřelec, jakého jsem kdy viděl. Dokáže postavit katapult z čehokoli a trefí se ti železnou koulí mezi oči na čtyři sta yardů."

Pak Borensona naučil důležitou lekci: „Pamatuj, že vládce není jen jediný člověk. Je sumou všech lidí, kteří ho provázejí. Když s někým bojuješ, musíš zvážit sílu každého jeho podřízeného, protože jen tak dokážeš odhadnout jeho skutečné postavení."

Borenson se proto zamyslel nad kvalitami Gabornových poddaných. V Mystarii byly tisíce šlechticů rozdílných hodností a titulů, od těch nejnižších až po Gabornova moudrého prastrýce Paldaneho. Někteří byli námořníci nebo stavitelé, muži, kteří veleli mnoha sedlákům na polích, ti, kteří trénovali koně či kovali štíty. Síla národa se nemohla měřit jen podle počtu válečníků.

A pokud se vládce měřil podle síly těch, kterým vládne, Země si nemohla zvolit lépe než právě Gaborna. Mystarie byla největší a nejbohatší říší Rofehavanu.

Možná si Země zvolila Gaborna částečně právě pro sílu jeho lidu.

Pokud to byla pravda, pak si ho možná zvolila i proto, že věděla, že ochráncem Krále Země bude Borenson.

Tato myšlenka naplnila Borensona pokorou. Znamenalo by to totiž, že je v celé záležitosti zapletený víc než si původně myslel.

Možná to také znamená že Země po něm vyžaduje nejvyšší možné úsilí. Znamená to možná také, že Borenson musí Gaborna chránit před důsledky jeho neuvážených činů.

Gaborn potřebuje někoho, kdo se dokáže postavit ničitelům. Potřebuje někoho, kdo bude znát jeho slabosti a kdo se nad ním nebude povyšovat, protože ho bude považovat jen za nezkušeného mladíka.

Podobnými myšlenkami se Borenson zaobíral během cesty do Deyazzu, když jel po úzkých horských stezkách. Proto ho překvapilo, když vyjel ze zatáčky a před sebou viděl asi sto vojáků na koních, kteří se k němu blížili.

Po pravici měl sráz, na který se nedalo vyšplhat. Po levici byla hluboká propast. Jeho kůň byl dost chytrý na to, aby zastavil, ještě než Borensona vůbec napadlo přitáhnout otěže.

Zvíře bylo cvičeno na to, aby nenávidělo barvy Raj Ahtenových vojáku. Při pohledu na tolik zlatých plášťů s šarlatovými vlčími hlavami na prsou se začalo vzpínat a řičet.

Kapitánem vojáků byl Neporazitelný, obrovitý muž se zahnutým nosem, tmavou kůží a pichlavýma černýma očima. Ozbrojený byl jezdeckým palcátem s dlouhou rukojetí. Několik mužů za ním bylo ozbrojeno luky.

Náhle Borenson uslyšel dusot kopyt i za sebou. Ohlédl se. Za ním přijížděla další skupina kopiníků. Museli sjet z kopců. Borenson si v duchu vyčetl, že si nevšiml jejich zvěda.

Teď byl v pasti.

„Kam jedeš, červená hlavo?“ zeptal se Neporazitelný.

„Přináším zprávu od Krále Země a přijíždím pod vlajkou příměří.“

„Raj Ahten není v Indhopalu, jak určitě dobře víš,“ řekl obrovitý chlapík. „Je v Mystarii. Udělal bys lépe, kdyby ses vrátil domů.“

Borenson přikývl na souhlas, oči přivřené na znamení úcty.

„Mé poselství není pro Raj Ahtena," řekl. „Nesu zprávu do Paláce konkubín v Obranu, ženě jménem Saffira, dceři emíra z Tulistánu."

Neporazitelný zamyšleně naklonil hlavu na stranu. Borensonovo prohlášení ho zřejmě zaskočilo. Přijel k němu starý muž v burnusu z kvalitního šedého hedvábí pod žlutými cestovními šaty a zašeptal kapitánovi do ucha. „*Sabbis etolo! Verissa oan.*" Zabij ho! Hledá zakázané ovoce.

Borenson na starého muže upřel zrak. Zjevně to nebyl ani voják, ani obchodník nebo poutník, ale nějaký poradce. Nejspíš měl titul *kaif* – což se dalo přeložit jako „starý muž" nebo „starší". Což však bylo nejdůležitější, zřejmě to byl Borensonův protivník.

„Zakázané ovoce je pohlédnout na konkubíny," namítl Borenson. „Neslyšel jsem, že je zakázáno jim doručovat zprávy."

Stařec na Borensona pochybovačně pohlédl.

„Hovoříš pravdu," řekl Neporazitelný. „I když mě překvapuje, že jsi slyšel o paláci v Obranu. Ze všech mužů, kteří tu jsou se mnou, jsme o něm slyšeli jen tady *kaifba* a já."

Kaifba. Veliký starší. „Mohu tedy doručit svou zprávu?"

„K čemu jsou poslovi zbraně a zbroj?" zeptal se Neporazitelný a vrhl výmluvný pohled na Borensonovu výzbroj.

„Horské průsmyky jsou nebezpečné. A tvoji vrahové neuznávají vlajku příměří."

„Jsi si jistý, že to byli *moji* vrahové?" zeptal se Neporazitelný, jako by ho Borenson urazil. „Hory jsou plné lupičů a banditů." Neporazitelný zatraceně dobře věděl, že to byli jeho vrahové. Významně ukázal na Borensonovu válečnou sekeru a zbroj.

Borenson odhodil štít. Z pouzdra vytáhl sekeru a také ji upustil na zem. Pak si stáhl helmu a kroužkovou košili a odhodil je.

„Tak co, jsi spokojen?“ zeptal se.

„Posel nepotřebuje odkazy,“ řekl Neporazitelný. „Odhal si tuniku, abych se mohl přesvědčit o tvé síle.“

Borenson si stáhl tuniku a odhalil třicet dva bílých jizev po magických tyčích. Odolnost, síla, ladnost, metabolismus, rozum. To všechno měl.

Neporazitelný zavrčel. „Říkáš, že jsi královský posel, ale tvůj štít je prázdný, jako bys byl Spravedlivý Rytíř. Ti často přicházejí, aby pobili Zasvěcence mého pána. Přesto si však musím klást otázku, který Spravedlivý Rytíř by byl tak hloupý, aby jel takhle otevřeně jako ty. A teď se musím také ptát sám sebe, který Spravedlivý Rytíř by měl tolik odkazů jako ty.“

„Mé jméno je Borenson a býval jsem gardistou Krále Země. Teď nosím prázdný štít a konám podle své vůle a zrovna teď je mou vůlí doručit zprávu Krále Země s žádostí o mír.“ Když mluvil, cítil, jak ho svírá úzkost. Beze zbraní a zbroje by nepředstavoval překážku ani pro jednoho Neporazitelného, a už vůbec ne pro stovku. Byl jim vydán na milost a nemilost.

„Vrah,“ mumlali si muži vzadu a temně jej sledovali. „Hoďme ho ze srázu, ať se naučí létat!“ řekl jeden z vojáků.

Kaifba však prohlásil. „Vyprávíš zajímavý příběh, který je těžko dokázat a těžko vyvrátit. Víš o Paláci konkubín, o kterém nemohl slyšet žádný člověk z tvé země. A o Saffiře jsem nikdy neslyšel, i když vím, že emír má mnoho dcer.“ Zdálo se, že si je jist, že kdyby byla Saffira někým důležitým, určitě by její jméno znal.

„Vyslovovat její jméno je v tvé zemi zakázané ovoce,“ poznamenal Borenson. „Dozvěděl jsem se je od muže, který kdysi sloužil jako poradce samotného Velikého Světla – od Jureema. Ten teď sedí po pravici Krále Země a radí jemu.“ Kaifba určitě musel znát Jureema, který byl Raj Ahtenovým nejvyšším rádcem.

„Jaké je tvé poselství?“ zeptal se kaifba. „Pověz mi ho a já jí ho možná předám.“

V Deyazzu mohl poselství klidně předávat někdo třetí a ten, kdo je poslal, ani ten, kdo je přijímal, to nepokládal za urážku. Borenson však věděl, že dar, který nese, musí předat osobně. „Nemám pro Saffiru jen poselství, ale také dar," prohlásil.

„Ukaž mi ten dar," řekl kaifba. Mezi šlechtici bývalo zvykem, že pokud někdo žádal o pomoc, nabídl žádanému nějaký dar, například zlato, vzácné látky či koření. Borenson se bál, aby dar, který nese, neuvedl indhopalské vojáky v pokušení. Vojáci si neklidně poposedávali v sedlech.

Borenson sáhl do sedlových brašen a vytáhl hrst magických tyčí. Do jedné ruky se mu jich vešlo asi sedmdesát. „Přináším Saffiře dar krásy. Sedm set odkazů krásy, tři sta hlasu."

Vojáci si začali vzrušeně šeptat. Tyče měly mnohem větší cenu, než jaká byla jejich váha ve zlatě.

„Ticho!" zahřměl kapitán na své muže. Pak zabodl do Borensona výhružný pohled. „Pověz mi tvé poselství."

„Mám jí říct, *Přestože svého bratrance nenávidím, jeho nepřítel je i mým nepřítelem.* A pak ji mám požádat, aby tuto zprávu doručila jménem Krále Země Raj Ahtenovi."

„Zabijte ho," zašeptal kaifba. Někteří vojáci žádali to samé. Jejich koně ržáli, protože cítili, jak se ve vzduchu vznáší napětí.

Borenson se v duchu připravil na smrtící úder. Nepochyboval o tom, že pokud kaifba přikázal jeho zabití, ostatní jeho rozkaz vyplní.

Ale kapitán Neporazitelných naklonil hlavu na stranu, zamyslel se a kaifbova příkazu si nevšímal, protože byl vojenským důstojníkem a přímo mu nepodléhal.

Po dlouhé chvíli se zeptal. „A ty si myslíš, že Velké Světlo Indhopalu bude naslouchat?"

„Je to jediná naděje," řekl Borenson. „Král Země je nyní díky sňatku s Iomou Raj Ahtenovým bratrancem. A dostali jsme zprávu, že na Kartish a jih Mystarie zaútočili ničitelé. Král Země doufá, že bychom mohli zapomenout na

vzájemné spory a postavit se velikému nepříteli celého lidstva.“

Neporazitelný pokýval hlavou a řekl. „To vskutku zní jako slova Krále Země. Touží po míru. Můj dědeček vždycky říkával, že pokud povstane Král Země, bude veliký ve válce, ale ještě větší v míru.“

Krátce pohlédl na kaifbu, který ho vztekle probodával pohledem za to, že Borensona nezabil.

„Smíš doručit svou zprávu,“ řekl Neporazitelný. „Ale jen pokud budeš souhlasit, že budeš během pobytu v naší zemi spoután okovy. Musíš přísahat, že neporušíš žádný náš zákon. Nesmíš vstoupit do paláce a nesmíš pohlédnout na žádnou z konkubín. A já po celou dobu pojedu po tvém boku. Souhlasíš?“

Borenson přikývl.

Jeden z vojáků za chvíli přivezl pouta – mohutné železné okovy, vyrobené tak, aby spoutaly i muže obdařeného odkazy síly – a zamknul je Borensonovi kolem zápěstí. Pak jimi provlékl řetěz, který Borensonovi zamkl za zády, takže ten nyní nemohl pozvednout ruce ani o kousek.

Borenson čekal, že podá klíč od řetězů Neporazitelnému. Ten to však neudělal.

Kapitán Neporazitelných vzal Borensonova koně za uzdu a vyrazil cestou dolů z hor.

„Máš klíč od těch pout?“ zeptal se Borenson.

Neporazitelný zavrtěl hlavou. „Nepotřebuji ho. Bude-li to nutné, sundá ti ta pouta kovář.“

Borenson zneklidněl. Zachvátila ho nová obava. Raj Ahten své nepřátele zabíjel jen málokdy. Nebral život poraženým. Bral jim odkazy.

Člověk jako Borenson je skvělá kořist.

Když Neporazitelný spatřil, že Borenson pochopil, chladně se usmál.

Borenson se vzdal bez boje.

PATNÁCT: HRSTKA

Ráno po noci plné převalování a častého probouzení Ioma vstala, protože jí v hlavě zazvonil hlas jako zvon. „Povstaňte všichni Vyvolení, kteří přebýváte v hradu Sylvaresta. Přichází Temný Vznešený a času je málo. Musíte se připravit na útěk do Dunnwoodu. Vstaňte.“

Účinek hlasu byl úžasný. Ioma se nikdy necítila tak naprosto… ovládnutá vůlí někoho jiného. Hlas jí duněl v hlavě jako zvon a celá její bytost toužila ho uposlechnout. Každý její sval reagoval na vyzvání.

Srdce jí divoce bušilo a lapala po dechu. Seskočila z postele, přes ramena si přehodila pokrývku a popadla štěňata, která spala s ní.

No dobrá, už jsem vstala! pomyslela si nervózně. Co teď?

Utíkat! usoudila ve slepé panice. Přichází Temný Vznešený.

Málem by vyběhla z hradu jen tak, ale uvědomila si, že to by bylo nepřiměřené. Vrhla se k šatníku, vytáhla sukni a blůzu, cestovní šaty a jezdecké boty. Pět žlutých štěňat běhalo kolem ní, kňučelo, skákalo jí na nohy a vrtělo ohony. Psi byli zvědaví, co je tohle za novou hru.

Přemýšlela, jak se nejrychleji dostane ke stájím a ke svému koni. Chystala se uprchnout jen s tím, co měla na sobě, když tu se zarazila.

Okamžik, pomyslela si. Binnesman říkal, že Temný Vznešený nedorazí dříve než v noci. Což znamená, že má na útěk celý den.

Ano, Král Země všechny varoval. Ale neřekl jim, aby začali utíkat, ale aby se připravili na útěk.

Napadlo ji, jak dlouho asi bude trvat než se všichni lidé evakuují. Bylo třeba strhnout stany, sehnat dohromady zvířata, naložit vozy. Co bylo ještě horší, lidé přicestovali k hradu Sylvaresta ze všech koutů Heredonu i z ostatních království. Město nikdy nehostilo víc než sto tisíc lidí, ale dnes jich bylo na polích kolem hradu sedmkrát tolik. Pokud by všichni najednou začali prchat, beznadějně by ucpali všechny cesty vedoucí z města.

Gaborn se rozhodl je varovat teď, aby měli na útěk dost času. Místo aby se vyděšeně rozběhla k lesu, jak ji k tomu nabádaly všechny instinkty, Ioma se sklonila, aby podrbala štěňata. Zvenku slyšela tisíce hlasů křičících strachem, ohlušující řev davu. Gaborn je varoval, aby se připravili, ale přesto se zdálo, že lidé panikaří. Ioma zavřela štěňata v komnatě a spěchala na vrchol Královské věže.

Tam nalezla Gaborna hledícího na město. Venku panoval naprostý zmatek.

Tisíce lidí prchaly s křikem a pláčem k Dunnwoodu a mnozí neměli nic než to, co stihli pobrat do obou rukou. Nyní ve spěchu strhávali pavilóny. Koně se vzpínali a splašeně utíkali svým zoufalým vlastníkům. Ne každý však jednal podle Gabornova příkazu. Mnoho lidí v táboře ještě nebylo vyvolených, a ti Gabornův příkaz neslyšeli. Ti teď spěchali k hradu, buď proto, aby vyslechli ústní příkaz, nebo aby bránili hrad. Byli tu i tací, kteří usoudili, že větší smysl má prchat na sever, pryč od Dunnwoodu. Směrovali k městu Eels, asi dvě a půl míle severně od Sylvaresty.

Na druhé straně tábora shromáždil král Orwynne asi pět set svých rytířů a také další tisíc šlechticů z Heredonu, připravených vyrazit na jih. Byl tam každý lord a válečník z Gabornova doprovodu, který mel koně obdařeného odkazy.

Těch patnáct set válečníků nepředstavovalo nijak velkou sílu svým počtem, ale svými schopnostmi patřili vybraní válečníci k těm nejlepším. Jejich koně dokázali urazit dvě stě

mil za den. Všichni dychtili vyrazit. Zatímco čekali na Gaborna, mnozí z nich se rozhlíželi po táboře.

Ale Král Země zatím stál na vrcholku věže, překvapen a rozčarován šílenstvím, které vypuklo, když Mocí Země vyslal varování. Pod pláštěm měl jednoduchou jezdeckou košili a na nohou boty s ostruhami. Zatím si nenasadil přilbu, takže jeho temné vlasy splývající mu z ramen vlály ve větru.

„Co jsi to udělal?“ zeptala se ho Ioma rozčileně. „Málem jsi mě vyděsil až k smrti! Všechny jsi nás málem vyděsil k smrti!“ Položila si ruku na hruď a snažila se uklidnit.

„Omlouvám se,“ řekl Gaborn. „Netušil jsem, že to bude vypadat takhle. Celou noc jsem bojoval s nutkáním vydat varování co nejdříve. Chtěl jsem svým lidem dát co nejvíc času na útěk, ale netroufal jsem si varovat je v noci, aby se slepě nerozběhli do tmy. Nechtěl jsem, aby vypukla panika.“

Jeho tón byl natolik omluvný, že Ioma pochopila, že to myslí vážně. Opravdu mu záleželo na blahu svých poddaných.

Náhle jí znovu v hlavě zazněl jeho hlas. „Uklidněte se. Máte celý den. Spolupracujte. Zachraňte staré, mladé a nemohoucí. Před příchodem tmy se snažte dostat co nejdál od hradu.“

Mnozí lidé stále utíkali, ale řada z nich se zastavila a chystala se uposlechnout jeho nový příkaz.

Ukázal dolů na masu lidí a stanů. „Vidíš, co se stalo? Mnozí z lidí utábořených u řeky přišli ze západního Heredonu a ti při útěku málem ušlapali každého, kdo jim stál v cestě.

A vidíš tamhle dole ten červený stan s plačícími dětmi? Jejich matka a otec utekli bez nich! Tleskám jejich poslušnosti mých příkazů, ale doufal jsem, že reakce na mé varování bude mnohem rozumnější.

A hned ve vedlejším stanuje muž a žena, které jsem si také vyvolil, a pokud mohu říct, ani jeden z nich ještě nevstal z postele! Doufám, že si alespoň brzy začnou balit, ale co když je nebezpečí mnohem bezprostřednější? Měl bych být spokojen s jejich přístupem, nebo kvůli němu zemřou?

A podívej támhle. Spousta lidí se dostalo na kraj Dunnwoodu, teď tam stojí a nevědí, co by měli dělat dál. A spousta jich nepřestane utíkat – bez ohledu na to, co řeknu – pokud nepadnou vyčerpáním. Kdo z nich má pravdu? Ti, kteří můj příkaz splnili do puntíku, nebo ti, kteří si ho vyložili po svém?

A koukni se támhle na tu starou ženu. Musí jí být alespoň devadesát. Určitě nedokáže urazit víc než dvě míle za den. A myslíš, že jí někdo pomůže?“

Gaborn pozoroval zmítající se masu lidí, ve tváři výraz pohoršení a nesouhlasu.

Ioma ho chápala. Jeho moc pro něj byla ještě nová a on ji svíral příliš křečovitě. Musel se naučit, jak ji používat. Jeho moc byla jako meč, zhraň, která je užitečná jen paži, která s ní dokáže sekat a krýt se smrtící přesností. A Gaborn se to všechno musel učit za pochodu.

Na tom, co udělá, záviselo všechno – život každého muže, ženy a dítěte, kteří se shromáždili kolem hradu.

Ale jak se tak dívala na dění pod hradem, uvědomila si, že Gaborn čelí ještě čemusi horšímu. Jako Král Země měl moc své poddané varovat, ale nemohl je přinutit, aby uposlechli jeho příkazu. Mohl jen doufat, že je přesvědčí, že jedná v jejich nejlepším zájmu.

Ale po druhém příkazu se panika začala přece jen pomalu uklidňovat. Gaborn vyslal ještě třetí varování, žádal lidi, aby se uklidnili a starali se jeden o druhého. Většina lidí se postupně zastavila a pohlédla na věž, kde viděla jeho postavu. Pak se všichni dali do práce. Stany a pavilóny stále padaly úžasnou rychlostí, ale rodiče nyní spěchali zpátky ke svým dětem a mladší pomáhali starším. Teď už nehrozilo, že ti, kteří jsou pomalejší, budou ušlapáni ostatními.

Gaborn souhlasně pokýval hlavou, otočil se k Iomě a objal ji.

„Odcházíš?“ zeptala se ho.

„Ano,“ odvětil. „Král Orwynne a ostatní už jsou v sedlech a dnes nás čeká dlouhá cesta. Jen málo koní vydrží naše tempo. Vyslal jsem posly ke královně Herin Rudé a do

Beldinooku s žádostí, aby nám na den poskytli útočiště. Budeme cestovat bez veškerého doprovodu.“

Ioma potřásla hlavou. Bude to těžká cesta bez doprovodu kuchařů, umývačů nádobí a panošů, kteří by se starali o zbroj a zvířata. Budou-li však cestovat rychle, nebude to tolik vadit. V dnešních těžkých časech se nikdo nebude zdráhat poskytnout Gabornovi útočiště. Naopak budou rádi, když uvidí, že Král Země nesedí nečinně na místě a rádi mu poskytnou jídlo a místo k táboření.

Pak jí Gaborn položil nečekanou otázku. „Pojedeš se mnou?“ Nebylo běžné, aby s sebou voják bral do války svou ženu, ale nebylo ani běžné, aby ji opustil dřív, než uplyne prvních šest měsíců manželství. Ioma byla přesvědčená, že tahle otázka pro něj musela být obzvláště těžká.

„A to se mě ptáš až teď?“ řekla. „Měl ses mě zeptat před hodinou. To už bych byla připravená.“

„Byl jsem se na tebe před hodinou podívat. Spala jsi a tak jsem tě nechtěl budit, protože budeš potřebovat všechny síly. Také mě napadlo, že pošlu Jureema do tábora, aby pozoroval evakuaci a dělal si poznámky. Takže příště, až budu muset varovat všechny obyvatele města, aby uprchli, budu už vědět, jak na to. Myslel jsem, že bys tu mohla zůstat s ním a pak vyrazit později. Máte dobré koně, takže nás snadno chytíte.“

„Mohu s sebou vzít Myrimu?“ zeptala se Ioma. „Určitě bude chtít jet taky. A dámská společnost mi rozhodně nebude vadit.“

Gaborn se zamyšleně zamračil. Nechtěl s sebou brát na tak nebezpečnou cestu ještě další ženu, ale věděl, že Ioma, by se mohla cítit mezi samými muži osamělá.

„Ale ovšem,“ řekl, ale znělo to nejistě.

Pak na ni vrhl pronikavý pohled. „Všiml jsem si, že máš v posteli štěňata.“

„Tys tam nebyl,“ řekla na svou obranu. „Potřebovala jsem něco, co by mě zahřálo.“

„To je v noci taková zima?“

„Heredonští rytíři hřejí ze všeho nejlépe," odpověděla citátem z lechtivé písně, kterou se nikdo neodvážil zpívat v její přítomnosti.

Gaborn se nervózně zasmál a tvář mu zrudla. „Že se moje žena chce stát Vlčí Paní a v hospodách si prozpěvovat neslušné balady!" řekl nakonec. „Lidé budou říkat, že na tebe mám špatný vliv."

„Ty to neschvaluješ?"

Gaborn se usmál. „Právě naopak. Kdybych já sám už neměl odkazy, i já bych si vzal na noc do postele několik štěňat. Jsem rád, že jsi nakonec přijala dar vévody Grovermana. Bude mít radost." Gaborn se zamyslel. „Řeknu pokladníkovi, aby pro tebe připravil nějaké tyče. Sto by jich mohlo stačit."

„A já řeknu Jureemovi, aby pro tebe připravil ta nejlepší štěňata," řekla Ioma. „Brzy tě čeká boj."

Pak ho z náhlého popudu přitáhla k sobě a políbila a vůbec jí nevadilo, že tady na věži je mohou pozorovat tisíce párů očí. Uvědomila si však, že Gabornovi to vadit může. „Promiň," řekla „Lidé se na nás dívají."

„Viděli nás líbat se při svatbě," opáčil Gaborn. „A jak si vzpomínám, mnozí jásali." Znovu ji políbil. „Takže se uvidíme odpoledne."

„Díky," odpověděla.

Gaborn se kousl do rtu, ustaraně se usmál a odvětil. „Nikdy neděkuj muži za to, že tě bere do bitvy, dokud není po válce."

Pak se otočil a odspěchal po schodech pryč z věže. Za chvilku ho spatřila, jak běží po dlážděném chodníku ke Královské bráně a pak zahnul za roh Trhovecké ulice, kde minulý týden zabil ohňotvůrkyni a zmizel jí z očí. Kameníci se snažili co nejrychleji opravit škody na tamních budovách, ale to zabere ještě celé měsíce nebo roky, a místní obyvatelé začali to místo nazývat „Černý roh". Ioma si představovala, jak budou lidé za čtyři sta let cizincům říkat „Ano, kovářský obchod je za Černým rohem u padací mříže" a každý bude vědět, kde to je.

Pokud budeme mít tolik štěstí a vydržíme tak dlouho, pomyslela si.

Pak se pustila do práce. Sbalila si věci a přikázala několika služebníkům a novému gardistovi – silnému mladíkovi jménem sir Donnor – aby šli do královské pokladnice a vzali odtamtud všechno zlato, vzácné koření, zbroj a magické tyče.

Gaborn si vzal dvacet tisíc magických tyčí na jih, aby je vrátil Raj Ahtenovi v naději, že Pán Vlků bude souhlasit s podmínkami k příměří. Pořád mu jich zbývalo v pokladnici deset tisíc a měl tam také další dary, které mu dali lordové z Heredonu. Tyto dary zahrnovaly plátovou zbroj pro Gaborna a také pro koně. Koňskou zbroj mu dal vévoda Mardon jako svatební dar, ale Gaborn si ji s sebou nevzal, protože byla hodně těžká. V pokladnici bylo také hodně zlata a koření, protože daň ze sklizně se platila právě během Hostenfestu. Celkově bylo v pokladnici několik tisíc tun cenností. Přikázala služebníkům, aby to všechno potají odnesli do hrobek, kde byli pohřbeni její předci.

To samo o sobě zabralo dvě hodiny a když skončila, napadlo ji, že by se měla podívat za Binnesmanem, kterého dnes ještě neviděla, a který by možná také potřeboval pomoc.

Když dorazila do jeho komnaty ve sklepení věže, nenašla ho tam, přestože ve starém krbu plál oheň a ve vzduchu se vznášela vůně verbeny – byliny s citrónovou vůní, která se často dávala jako příměs do parfémů. V čarodějově komnatě byl svěží vzduch, který jako by jí dodával sílu. V kuchyni narazila Ioma na dceru kancléře Roddermana, osmiletou dívku s pichlavýma očima, která tu čekala, až otec zajistí všechny záležitosti s evakuací. Řekla princezně, že Binnesman se šel za úsvitu podívat po některých bylinách.

Ioma místo hledání vyrazila do věže Zasvěcenců, aby se přesvědčila, zda byli všichni Zasvěcenci evakuováni.

Minulý týden se z věže stalo úplně jiné místo, než na jaké byla zvyklá. Sir Borenson jednající na rozkaz Gabornova otce pobil všechny Zasvěcence, protože Raj Ahten přinutil Sylvarestovy vojáky, aby mu poskytli odkazy a tak vysál

vlastnosti z tisíců Sylvarestových poddaných. Borensonův čin byl krvavý a děsivý a přestože část Iominy bytosti byla vděčná za to, že se našel někdo, kdo měl odvahu k něčemu takovému, druhá její část byla otřesená a plná smutku. Mnozí ze Zasvěcenců byli služebníci, kteří nabídli svou mysl, odolnost, sílu a metabolismus do služeb krále Sylvaresty. Jejich jediným zločinem bylo, že milovali svého pána a chtěli mu sloužit jak nejlépe byli schopni. Když však Raj Ahten zajal rytíře, kteří odkazy získali, přinutil je, aby se stali jeho Zasvěcenci a tak i ti, kteří sloužili původně Sylvarestovým vojákům, nevědomky začali sloužit Pánu Vlků. A protože nikdo nemohl doufat, že se podaří zabít samotného Raj Ahtena, bylo nutné ho alespoň oslabit – což v praxi znamenalo povraždit oslabené a nevinné Zasvěcence. Borenson měl hrozný úkol, pobít hlupáky, kteří ani nevěděli, že se k nim blíží smrt, zavraždit ty, kteří se vzdali metabolismu a spali ve věčném spánku, i ty, kteří se vzdali síly, a proto byli tak slabí, že nedokázali ani pozdvihnout ruku, aby odvrátili smrtící úder.

Od té doby byl Borenson chladný a vzdálený. Nedokázal se vypořádat s pocitem viny, který ho trápil.

Když Ioma kráčela přes nádvoří věže Zasvěcenců, i jí se vynořily v hlavě hrozivé vzpomínky. Vysoké okolní zdi jako by ji dusily. Ve vzduchu se stále ještě vznášela ozvěna Borensonova krvavého činu.

Na nádvoří rostly jen dva malé stromy, které trpěly nedostatkem světla. Minulý týden tu ležela Iomina matka, kterou zavraždil Raj Ahten. A poté, co se otec vzdal svého odkazu rozumu, se tu o něj Ioma starala, přestože ji Sylvaresta nedokázal ani poznat. Vždyť i ona sama se vzdala odkazu krásy a byla ošklivá.

Ioma prošla nádvořím, ale neodvážila se vstoupit do věže, která v ní vyvolávala tolik vzpomínek na ztracené přátele. Cítila také neopodstatněný strach z toho, že tam na podlaze a na postelích ještě uvidí krvavé skvrny, i když ji služebníci ujistili, že zkrvavené postele spálili a podlahu a dokonce i

stropy pečlivě vyčistili. Raději si ani nepředstavovala, jak to tam vypadalo.

Počkala se svou Den na nádvoří a poslala dovnitř sira Donnora, aby se poohlédl po Myrimě.

Na nádvoří bylo několik vozů, na které vojáci nakládali slepé, ty, kteří se vzdali ladnosti, síly a tak dále. Vskutku to byl smutný pohled na ty, kteří se nechali dobrovolně zmrzačit ve službách králi.

Sir Donnor po chvíli vyšel ven a sdělil Iomě, že Myrima se už postarala o svou matku a sestry a teď je ve své komnatě a balí si.

Ioma mu přikázala, aby šel do stájí a připravil jim koně. Pak šla informovat Myrimu, že by měli vyrazit společně za Gabornem a zamířit na jih. Nepřekvapilo ji, když Myrimu nalezla uprostřed smečky štěňat. S překvapením si všimla dlouhého luku a toulce plného hrozivě vyhlížejících šípů ležících na posteli. Co ji však udivilo ještě víc, byl Myrimin oděv. Měla na sobě těžkou, odřenou koženou vestu, kterou by si Ioma na sebe nevzala ani kdyby měla uklízet podlahu.

„Myslíš, že mi to dostatečně stahuje ňadra?“ zeptala se Myrima.

Ioma na ni zírala s upřímným překvapením a nevěděla, co odpovědět. „K čemu to má být dobré?“

„No přece aby mi nepřekážela, když budu střílet!“

Ioma z luku nikdy nestřílela, ale znala několik žen, které ano, a proto pochopila, oč Myrimě jde.

„Mám v šatníku jezdeckou koženou vestu, která bude lepší. Dojdu pro ni,“ nabídla se.

Pak Myrimě řekla, že vyrazí na jih. Zdálo se, že Iomu představa, že vyrazí s muži do války, udivila a upřímně potěšila.

O hodinu později Myrima a Ioma posnídaly se sirem Donnorem a Iominou Den, ale Binnesman se nevrátil ani do deseti dopoledne. Proto poslaly do stájí pro své koně a připravily se vyrazit. Iomina štěňata zůstala prozatím v královské kuchyni, dokud královna nezařídila vše potřebné pro odjezd.

Ve všem tom shonu si Ioma nestihla pohovořit s Jureemem. Když dorazila k městské bráně, našla ho, jak pokřikuje na lidi shromážděné před hradem.

Myslela si, že teď už okolí hradu všichni opustili, ale nebylo tomu tak. Při pohledu skrze městskou bránu si uvědomila, že cesty na jih a na západ, cesty mířící k Dunnwoodu, jsou plné vozů, dobytka a lidí, z nichž mnozí se ani nesnažili někam utéct, ale jen zmateně pobíhali sem a tam. Kolem hradu stála ještě nejméně čtvrtina pavilónů a mnozí z jejich obyvatel vůbec nejevili známky příprav k odchodu.

Jureem měl plno práce. Přestože byl skvělý služebník – možná nejschopnější, jakého kdy Ioma potkala – nedokázal nemožné.

A právě řešil ošemetnou situaci. Vstup do hradu totiž požadovalo asi pět tisíc nižších šlechticů, rytířů a dokonce i obyčejných sedláků, kteří nebyli ozbrojeni víc než jen obyčejnými luky. V cestě dovnitř jim bránila městská garda v počtu čtyřiceti mužů.

„Co se děje?“ ptala se Ioma.

„Vaše Výsosti,“ vysvětloval Jureem, „tihle muži se rozhodli, že budou bránit hradní zdi.“

„Ale…“ Ioma byla na chvíli vyvedená z konceptu. „Ale Gaborn přece všem řekl, aby utekli.“

„Já vím!“ odpověděl Jureem. „Ale tihle se rozhodli, že ho neuposlechnou.“

Udivilo ji, že poddaní mohou neuposlechnout příkaz krále. Pohlédla na sira Donnora, jako by u něho hledala odpověď. Ale světlovlasý mladík jen překvapeně zíral na shromážděný dav. „Je to pravda?“ zeptala se hlasitě. „Nikdo z vás není vyvolený? Neslyšeli jste příkazy Krále Země?“

Stovky mužů zahanbeně odvrátily zrak. Přestože se dokázali postavit Jureemovi, pouhému služebníkovi, nedokázali se postavit Iomě.

Ta pokračovala. „Víte vůbec, co je zač Temný Vznešený? Dokážete si představit, jakou má moc?“

Jeden muž, nižší šlechtic, na kterého si vzpomínala a věděla, že se jmenuje sir Barrows, vystoupil do popředí. „O Vznešených jsme slyšeli," odpověděl. „A jestli jsou staré příběhy pravdivé, mohou zemřít v bitvě stejně jako lidé. Proto jsme usoudili, že se opevníme v hradu, připravíme obléhací stroje – balisty, katapulty, ocelové luky – a zabijeme ho, než stihne přistát."

„Cožpak jste se úplně zbláznili?" vykřikla Ioma. „Obdivuji vaši odvahu, ale tohle je hloupost. Neslyšeli jste, co vám přikázal vás pán? Řekl, abyste uprchli!"

„Samozřejmě, že jsme to slyšeli, Vaše Veličenstvo," odpověděl sir Barrows. „Ale ten příkaz platil jistě hlavně pro ženy a malé děti. My jsme válečníci!"

Všichni muži začali potřásat oštěpy a sekerami, pozvedali štíty a z hrdel se jim vydral válečný pokřik, který se odrážel mezi kopci.

Ioma na ně zírala v naprostém úžasu. Slyšeli příkaz Krále Země, ale rozhodli se zařídit podle sebe. Obrátila se ke kapitánovi královské gardy a přikázala. „Rozmístěte na hradbách dvě stě lučištníků. Zastřelte každého z těchto mužů, který se přiblíží ke hradbám na dostřel luku."

„Má paní!" řekl sir Barrows ublíženým tónem.

„Nejsem tvá paní," odsekla Ioma a vztekle dodala, „pokud neuposlechnete příkazu svého krále, nejste jeho poddaní a proto jste všichni odsouzení k smrti! Mohu tleskat vaší odvaze, ale proklínám vaši hloupost a pokud budu muset, potrestám ji!"

„Vaše Výsosti!" řekl sir Barrows a poklekl na kolena, jako by čekal na její rozkaz. Po chvíli ho následovali i ostatní, přestože některým to šlo docela ztuha.

Obrátila se k Jureemovi. „Jak to, že jsou zablokované cesty?" zeptala se ho. „Cožpak lidé nejsou schopni ani opustit město?"

„Cestu blokují ti, kteří jdou hodně pomalu," odpověděl Jureem. „Mnoho vozů je těžce naložených a některým se zlomily oje nebo upadla kola, takže je všechny ostatní musí objíždět."

Ioma se otočila na vojáky klečící před hradní branou. „Sire Barrowsi, vyšli tisíc mužů na každou cestu, ať odstraní překážky, které blokují provoz. Ať pomohou nasazovat upadlá kola a spravovat oje. Ostatní ať vyrazí k lidem, kteří se rozhodli zůstat v okolí hradu a ať zjistí, proč tu ještě jsou. Pokud k tomu mají nějaký rozumný důvod, chci to vědět. Ostatním vyřiď, že ty a tví muži máte rozkaz zabít každého, kdo bude za hodinu v okruhu pěti mil kolem hradu.“

„Vaše Veličenstvo,“ vykřikl sir Barrows zmateně. „Opravdu je máme zabít?“

Iomu rozčarovala jeho hloupost. Pak si však vzpomněla, jak Gaborn jednou řekl, že považuje za špatné proklínat člověka za to, že je hlupák, protože hlupáci si nemohou pomoci a vždycky budou obětí těch mazanějších. „Nemusíte nikoho zabíjet,“ opáčila. „Udělá to za vás Temný Vznešený.“

Sir Barrows otevřel ústa. „Uděláme, co si přeješ, má paní.“ Otočil se a začal vykřikovat rozkazy.

Jureem se k ní diskrétně naklonil. „Děkuji, Veličenstvo. Nedokázal jsem se s nimi dohodnout a neopovážil jsem se tě vyrušovat.“

„Příště se opovaž,“ odvětila.

„Jsou tu ještě další věci,“ řekl Jureem.

„A to?“

„Stovky lidí nemohou utéct. Někteří jsou staří nebo nemocní; máme tu matky, které nedávno porodily, a válečníky zraněné ve včerejším turnaji. Ti všichni žádají útočiště uvnitř hradu. Nechal jsem je odnést do hostinců, dokud se nerozhodneme, co s nimi.“

„Můžeme je naložit na vozy?“ zeptala se Ioma.

„Nechal jsem lékaře, aby o tom rozhodli. Všichni, které bylo možné naložit na vůz, už jsou pryč. Někteří lékaři se nabídli, že tu zůstanou a postarají se o ty, kteří nemohou odjet.“

Ioma si nervózně olízla rty. Bylo zřejmé, že zraněné a těžce nemocné není možné převézt pět mil daleko během jediného dne. „Ať tu tedy zůstanou,“ řekla. „Snad je nějak ukryjeme.“

Napadlo ji, jestli by lékařům neměla přikázat odjet, protože nechtěla ztratit muže a ženy vzdělané v umění léčit, ale neodvážila se upřít nemocným a umírajícím právo na péči.

Zrovna když přemýšlela, co má dělat, vynořil se odněkud Binnesman. Na zádech měl batoh nacpaný listím a bylinami.

Přestože bylo ještě ráno, Binnesman už vypadal unaveně. „Ať tu zůstanou," vykřikl. „Ale ať se neukrývají v hostincích, ale v nejhlubších sklepeních co nejvíc pod zemí. Nakreslím na dveře ochranné runy a nechám jim tam nějaké byliny, které jim poskytnou určitý stupeň ochrany."

Ioma při spatření Binnesmana pocítila obrovskou úlevu. Když se k ní čaroděj přiblížil, pochopila proč. Vždycky pocítila moc Země, která z něj vyzařovala, vzrušující moc, která k ní promlouvala o zrození a růstu a která ji naplňovala nesmírnou touhou. A dnes ráno musel čaroděj navíc seslat nějaká opravdu silná ochranná kouzla, protože se cítila jako pronásledovaný uprchlík, který se náhle dostal do bezpečného útočiště.

Tak je to, uvědomila si překvapeně. Dnes ráno cítila v jeho přítomnosti bezpečí. „Vypadáš hodně unaveně. Mohu pro tebe něco udělat?"

„Ano," odpověděl Binnesman. „Moc by mi pomohlo, kdybys i ty opustila město jako všichni ostatní."

Ale Ioma se rozhlédla po okolních polích. „Zůstala tu ještě spousta lidí a já nemohu odejít, dokud neudělám vše pro bezpečnost svých poddaných."

Binnesman něco zavrčel. „Přesně něco takového by řekl i tvůj manžel." V jeho hlase však nezněla ani slabá známka nesouhlasu. Na chvíli si ji a Myrimu pozorně prohlížel. „Vlastně tu je něco, co bys mohla udělat, i když váhám tě o to požádat."

„Klidně to zkus," řekla Ioma.

„Nemohla bys mi věnovat nějaký kvalitní opál?" zeptal se Binnesman. Tón jeho hlasu napovídal, že Ioma už se s drahokamem zřejmě neshledá.

„Má matka měla náhrdelník a nějaké náušnice."

„Opály opatřené vhodným zaklínadlem poskytují dobrou ochranu proti stvořením temnot," řekl Binnesman.

„Pak ti je dám, pokud je ovšem dokážu vyloupnout z lůžek."

„To si zařídím sám," řekl Binnesman. „Opály jsou velmi křehké. Čím větší a jasnější kámen, tím mocnější poskytuje ochranu."

„Přinesu je," řekla Ioma. Teď si uvědomila, že je zapomněla dát do pokladnice. Truhlička s matčinými klenoty byla pořád ukrytá za deskou v její komnatě.

„Najdeš mě v nějaké hospodě," řekl Binnesman. „Času je málo."

Ioma a Myrima se vrátily do Královské věže a vystoupaly až k nejvyšší komnatě. Sir Donnor a Den se neodvážili vstoupit do Iominy ložnice, a proto zůstali venku v přístěnku.

Truhlička s matčinými klenoty obsahovala korunu, jednoduchý, ale elegantní kroužek osázený diamanty. Kromě toho tam byly tucty náušnic, náramků, prstenů a náhrdelníků.

Ioma našla náhrdelník, který hledala. Byl ze stříbra, vykládaný dvaceti bílými opály. Uprostřed byl zasazený briliant.

Tenhle náhrdelník kdysi matce koupil Sylvaresta, když cestoval do Indhopalu, aby ji požádal o ruku.

Ioma potřásla hlavou. Otec kvůli matce procestoval půl světa. Vypadalo to hrozně romanticky, i když Gaborn pro Iomu neudělal o nic méně.

Ale romantická příchuť Iominy svatby s Gabornem jakoby byla narušená tím, že jejich otcové byli nejlepšími přáteli a už dlouho předem se domlouvali na sňatku svých dětí. To, že si vzala Gaborna, jí trochu připadalo, jako by si vzala chlapce z vedlejší ulice, přestože ho poprvé potkala před deseti dny.

Když se prohrabovala matčinou klenotnicí, našla i další opály. Tato veliká truhlice sloužila královnám z rodu Sylvarestů po celé generace a byly v ní i klenoty, které matka nikdy nenosila. Našla nádherný a umně vyrobený náramek s

ohnivými opály, které byly zasazeny do očních důlků ryb z leštěné mědi. Další opály nalezla ve zlatých náušnicích.

Vzala ty největší kameny a podala je Myrimě, protože ta měla ve své kožené vestě kapsy. „Doufejme, že to bude stačit.“

Vrátila matčiny klenoty zpátky do truhlice, kterou zastrčila pod postel.

Pak vyhlédla oknem ven na hrad.

Městské ulice byly prázdné a tiché. Poprvé se nad nimi nevznášel kouř komínů. V dálce viděla rychle mizící stany. Teď, když její rytíři roznášeli mezi lidi varování, všichni prchali co nejrychleji pryč.

Celá scéna jí náhle začala připadat důvěrně známá.

„O tomhle se mi zdálo,“ řekla Ioma.

„O čem se ti zdálo?“ zeptala se jí Myrima.

„Vlastně to bylo něco jen velmi podobného. Zdálo se mi, že nás přišel zničit Raj Ahten a každý v hradu se změnil v pampeliškové chmýří a odletěl na křídlech větru mimo jeho dosah.“

Lidé prchající všemi směry jí připomínali chmýří odváté větrem. „Ale ve snu jsme naposledy uprchli Gaborn a já. Věděla jsem však, že už se sem nikdy nevrátíme.“ Ta myšlenka ji vyděsila. Myšlenka, že by se nikdy nemohla vrátit do hradu, ve kterém vyrůstala.

Legenda říkala, že Země k lidem promlouvá skrze znamení ve snech, a že ti, kteří jí umějí nejlépe naslouchat, se po právu stávají vládci a rytíři.

„Byl to jen sen,“ řekla Myrima. „Kdyby se měl opravdu proměnit ve skutečnost, byl by tu teď Gaborn s tebou.“

„Myslím, že je se mnou,“ opáčila Ioma. „Věřím, že nosím jeho dítě.“ Mrkla na Myrimu. Neměla urozený původ a Ioma věděla, že znamení nebere na lehkou váhu.

„Ach, madam,“ zašeptala Myrima. „Blahopřeji!“ Stydlivě Iomu objala.

„Brzy bude řada i na tobě,“ ujistila Ioma Myrimu. „Nemůžeš pobývat v blízkosti Krále Země, aniž bys odpověděla na jeho tvořivou moc.“

„To doufám," řekla Myrima.

Ioma znovu vytáhla truhlici s klenoty zpod postele a vyňala z ní matčinu korunu a nejdražší ozdoby. Čistě jen tak pro případ, řekla si. Vzala jen takové klenoty, které se jí vejdou do sedlových brašen.

V tu chvíli však uslyšela, jak na nádvoří pokřikuje nějaká dívka. „Haló? Haló? Je tu někdo?"

Myrima otevřela okno. Ioma se naklonila přes parapet a pohlédla dolů.

Viděla zhruba dvanáctileté děvčátko v hnědých šatech, které si jí také všimlo a vykřiklo. „Pomoc! Vaše Výsosti, doufala jsem, že tu narazím na někoho z královské gardy. Madam Opinsher se zamkla ve svých komnatách a odmítá vyjít ven!"

Madam Opinsher byla starší dáma, která žila v nejstarší a nejlepší části města. Ioma ji dobře znala. Věděla, že si ji Gaborn vyvolil během jejich svatby. Lady Opinsher určitě slyšela jeho varování.

„Budu tam za chvíli," řekla Ioma a přemýšlela, co se to asi děje.

Společně s Myrimou, sirem Donnorem a Den vyběhli na nádvoří. Měli už připravené koně, takže vyskočili do sedel a vyrazili královskou branou do městských ulic směrem k sídlu paní Opinsher. Děvčátko se s obavami vyšplhalo do sedla k Myrimě.

Během jízdy si Ioma v jednom z oken všimla dětské tvářičky. Uvědomila si, že jsou tu stále ještě lidé, kteří neuposlechli příkaz jejího manžela.

Dorazili na místo a zastavili před vchodem. Výstavní dům měl v průčelí bílé sloupy podpírající střechu. U dveří stáli dva strážní ve zdobených zbrojích.

„Co to znamená?" zeptala se jich Ioma. „Mate být už dávno pryč."

„Prosíme o odpuštění," řekl jeden ze strážných, starší chlapík s jasnýma modrýma očima a stříbrným knírem. „Madam Opinsher nám však přikázala, abychom zůstali na svých místech. Proto jsme za vámi poslali tu dívku."

„Můžeme projít," zeptal se sir Donnor výhružně, jako by si nebyl jist, jaké mají strážní rozkazy. Pokud by se ta žena zbláznila, mohla strážným klidně přikázat, aby zabili všechny příchozí.

„Samozřejmě," řekl starší strážný. Ustoupil stranou.

Ioma sesedla a následovala služebnou dívku do domu.

Tento dům byl mnohem novější než Královská věž. Ta byla postavena před dvěma tisíci lety, aby sloužila králi a jeho rytířům. Toto sídlo však nebylo staré ani osm set let a bylo postaveno v časech prosperity. Bylo mnohem zdobenější a honosnější než Královská věž. Přesně takhle si Ioma představovala vznešené paláce ve Dvorech Přílivu. V průčelí byla jasná okna, takže dovnitř svítilo sluneční světlo, které dávalo vyniknout nádherné barevné mozaice na podlaze. Zdi byly obložené světlým leštěným dřevem. Na vysokých podstavcích stály v pravidelných odstupech lampy.

Služebná vedla Iomu a ostatní k velkému schodišti. Ioma si až příliš bolestivě uvědomovala, co má na sobě. Na nohou měla cestovní boty a byla oblečená v jezdeckých šatech. Toto oblečení jí připadalo v tak nádherném sídle jaksi nepatřičně.

Když se dostali do prvního patra, služebná Iomu dovedla k velikým dubovým dveřím, na kterých byl umně vyřezán heraldický emblém Opinsherů.

Ioma se je pokusila otevřít, ale zjistila, že jsou zamčené, a tak na ně zabušila a vykřikla. „Jménem královny, otevřete!"

Když se jí nedostalo žádné odpovědi, pokynula siru Donnorovi a ten zabušil ještě silněji.

Ioma za dveřmi zaslechla tiché kroky, ale dveře se stále neotevíraly.

„Vezmi si sekeru a ty dveře rozštípej," přikázala Ioma siru Donnorovi co nejvíc nahlas.

„Prosím, Vaše Výsosti, nedělejte to," ozval se za dveřmi hlas staré paní.

Ozvalo se zaskřípění zámku a dveře se otevřely. Paní Opinsher byla už starší, tvář měla pokrytou vráskami, ale pořád ještě vypadala přitažlivě. Oplývala odkazem krásy, ale bylo o ní známo, že jen zřídkakdy vychází z domu.

„Co pro vás mohu udělat, Vaše Výsosti?“ zeptala se s prkennou zdvořilostí.

„Slyšela jsi varování Krále Země?“ zeptala se jí Ioma.

„Ano,“ odvětila dáma.

„A?“

„Chci zůstat tady,“ zazněla odpověď.

Ioma udiveně zavrtěla hlavou. „Proč?“

„Jsem už stará,“ odvětila dáma. „Můj manžel je mrtev; moji synové zemřeli ve službě vašemu dědečkovi. Nezbylo mi nic, pro co bych mohla žít. Nechci opustit svůj dům.“

„Je to pěkný dům,“ souhlasila Ioma. „A měl by tu být až se vrátíš.“

„Má rodina tu žije už osm set let,“ řekla dáma. „Nechci odejít. A nikam nepůjdu. Ani kvůli vám ani kvůli nikomu jinému.“

„Ani sama kvůli sobě?“ zeptala se Ioma. „Ani kvůli králi?“

„Už jsem se rozhodla,“ zazněla odpověď.

Mohla bych přikázat siru Donnorovi, aby ji vytáhl ven a přemohl její strážné, uvědomila si Ioma. Pochybovala, že by staří gardisté způsobili siru Donnorovi nějaké potíže, protože se o něm říkalo, že je skvělý válečník. Sám Borenson vyzkoušel jeho sílu v boji a po skončení ho jmenoval kapitánem královské gardy.

„Vždycky existuje důvod žít,“ řekla Ioma. „Nežijeme jen sami pro sebe. Můžeš být stará, ale přesto můžeš sloužit ostatním. Pokud v tobě zbyla moudrost, milosrdenství nebo soucit, můžeš se o ně s ostatními podělit.“

„Ne,“ odvětila madam Opinsher. „Obávám se, že nic takového už ve mně nezbylo.“

„Gaborn nahlédl do tvého srdce. Viděl, co v tobě je.“ Madam Opinsher byla známá svou péčí o chudé a nemocné a Ioma věřila, že rozumí důvodům, které Gaborna vedly k tomu, že si starou ženu vyvolil. „Viděl tvou odvahu a milosrdenství.“

Madam Opinsher se suše pousmála. „Žádné takové řeči mě nezlákají. Rozhodla jsem se, že tu zůstanu!“ řekla přesvědčeně.

Rázně za sebou zabouchla dveře.

Ioma cítila rozčarování. Stará žena asi nevěřila, že zítřek může být lepší než dnešek a že její život stojí za to, aby o něj bojovala. Také zřejmě ztratila veškerou sebeúctu.

„Tak si tu tedy zůstaň,“ oznámila Ioma dveřím. Nechtělo se jí vytáhnout kopající ženu před práh vlastního domu. „Ale propustíš své služebníky. Nechci, aby kvůli tobě zemřeli ještě další lidé.“

„Jak si přejete, Výsosti,“ odvětila dáma.

Ioma se otočila, aby vydala příkazy, ale bylo to zbytečné, protože služebná už utíkala, ráda, že může zmizet. Ioma pohlédla na Myrimu. Tmavooká kráska vypadala zamyšleně.

„Ani tvůj manžel nemůže zachránit někoho, kdo nechce být zachráněn,“ řekla Myrima. „Rozhodně to není jeho chyba. Ani naše.“

„Sire Donnore,“ řekla Ioma, „běžte, sežeňte nějaké vojáky a řekněte jim, ať prohledají každou budovu ve městě. Ať zjistí, kolik tu zbylo podobných jako je ona. Ať je mým jménem varují, že musí odejít.“

„Rozkaz,“ řekl sir Donnor, otočil se a odspěchal pryč.

„To zabere hodiny,“ řekla Myrima, když odešel.

Ioma pochopila náznak otázky v jejím hlase. Ptala se, kdy konečně město opustí ony samotné.

Kousla se do rtu a pohlédla na svou Den, jako by u ní hledala odpověď. Stará žena však mlčela jako vždy. „Máme rychlé koně,“ řekla nakonec královna. „Za hodinu urazíme delší kus cesty než obyčejný člověk za celý den.“

* * *

Ioma narazila na čaroděje Binnesmana v hospodě, přesně jak Správce Země říkal. Hostinec se jmenoval U Kančí Hordy, patřil k největším ve městě a měl hluboké sklepy

připomínající bludiště. Vnitřek hostince byl nasáklý vůní jídla a pachem kouře. Také tu páchla myšina, navzdory početnému zástupu koček, které majitel hostince choval.

V nejhlubších částech rozlehlého sklepení, za velikými sudy medoviny, ležely tucty a tucty nemocných lidí, o které pečovali lékaři.

Zde, v matném světle jediné svíčky, pracoval také čaroděj Binnesman. Před mohutné dřevěné dveře naskládal lístky zlatobýlu a bobule vraního oka, na dveře samotné kreslil runy.

Když k němu došla Myrima a vytáhla z kapsy královniny klenoty, Binnesman zavřel dveře do místnosti s nemocnými.

Dychtivě popadl opály a položil je na začouzenou dřevěnou podlahu. Na zašpiněné podlaze vypadaly drahé kameny jaksi nepatřičně.

Binnesman kolem nich začal kreslit runy a přitom pronášel slova zaříkání:

Sluneční svit kdysi zahříval Zemi,
nad ní se vznášela paprsků zář.

Zářivé hvězdy se toulaly po nebi,
laskaly průzračných kamenů tvář.

Pak Binnesman tiše dodal: „Probuď se a uvolni své světlo.“ Přestal kreslit runy a vyčkávavě znehybněl. Opály ležely bez pohnutí na podlaze.

Náhle se však v jejich nitru rozzářilo světlo. Když byla Ioma malé děvčátko, často si hrávala s matčinými náhrdelníky a dívala se, jak se uvnitř opálů odrážejí různobarevné jiskřičky. A teď viděla, jak se světlo zachycené uvnitř kamenů uvolňuje a září zeleně, rudě a zlatě.

Světlo bylo stále silnější a ozařovalo celou místnost jasněji než sebevětší oheň. Dívat se na opály teď, bylo jako dívat se do slunce a Ioma se odvrátila, protože jejich zář ji oslepovala.

Slyšela, jak se Myrima překvapeně nadechla a o krok ustoupila. Po celé místnosti tančily světelné paprsky.

Binnesman zářící opály upřeně pozoroval. Některé zářily jasněji než jiné. Pak jejich světlo začalo matnět jako zář pohasínajících uhlíků. Ohnivé opály shrnul na levou stranu, protože jejich světlo pohasínalo nejrychleji.

Pak zvedl náhrdelník se zeleným opálem. Přestože ostatní kameny pohasínaly, tenhle pořád zářil tak jasně jako malé slunce.

Iomě Binnesman vždycky připadal jako přátelský starý muž, ale teď, když viděla, jak jeho moc dokázala uvolnit světlo z opálů, ji zachvátil strach. Čaroděj si náhrdelník s opálem strčil do kapsy své róby a otočil se k Iomě.

„Děkuji, Výsosti," řekl. „Tenhle kámen si nechám, protože má dobré vlastnosti. Ostatní nepotřebuji. Zjistíte, že jsou poněkud matné, ale když je necháte pár dní na slunečním světle, jejich oheň se vrátí a bude jasnější než dřív."

Vybral si ještě jednu náušnici, kterou položil na podlahu před zavřené dveře v místnosti s nemocnými a zbytek opálů podal zpátky Myrimě.

Ioma se otřásla. „Bude to fungovat?" zeptala se. „Dokážeš tu stvůru zabít?"

„Zabít Temného Vzneseného?" zeptal se Binnesman. „Ta myšlenka mě ani nenapadla. Mohu doufat jen v to, že se mi ho podaří uvěznit."

ŠESTNÁCT: CÁRY MLHY

Jízda ze Strmých Hor do Carrisu připadala Rolandovi příliš jednoduchá. Měl pocit, že takhle by to nemělo být. On, baron Poll, Averan a zelená žena cestovali rychle, zejména proto, že cesty byly prázdné.

To samo o sobě vypadalo podivně. Říkalo se, že v Carrisu je vrchní rádce a stratég krále Ordena, vévoda Paldane. Člověk by čekal, že cesty budou plné jeho vojáků, kteří spěchají na pozice pro nadcházející bitvu.

Když dorazili na jedno vyvýšené místo bez stromů, Roland se na chvilku zastavil a rozhlédl se po skalnatých pláních pod sebou, hledaje známky přítomnosti vojska. Na některých místech se vznášela mlha, která byla tak hustá, že by se pod jejím příkrovem mohla skrýt celá armáda. Navíc tu byla spousta míst, kde by se vojáci mohli ukrýt – zalesněné kopce a hluboká údolí. Byla tu řada vesnic a měst.

Holá zeď na severu byla osm mil dlouhá, postavená mezi dvěma vysokými kopci. V minulosti o tuto oblast mnohokrát bojovala Mystarie s Muttayou. Skutečnost, že Mystarie ne vždycky vyhrála, byla zjevná v rozdílných stavebních slozích: mnohé stavby měly kopulovitou střechu a uvnitř atrium. Silnice ve městech byly mnohem širší, než jak tomu bylo zvykem ve Dvorech Přílivu, kde Roland vyrůstal.

I jména vesnic odrážela skutečnost, že se o tuto zemi mnohokrát bojovalo. Vesnice jako Přepadení, Gillenův Pád a

Ústup, se rozkládaly vedle měst se jmény jako Aswander, Pastek a Kishku.

Tak jako tak Rolandovi tahle země připadala jako skvělé místo, které by si stratég typu Paldaneho vybral pro nadcházející bitvu. Bylo tu několik pevností, které mohly sloužit jako opěrné body. Za jejich hradbami by se mohli ukrýt lučištníci, v jejich velikých věžích a na nádvořích by mohla čekat kavalerie.

Presto však na pláni pod sebou neviděl ani známku po přítomnosti vojáků – žádný záblesk ranního slunce na zbroji, žádný kouř ze stoupajícího ohně, žádné barevné stany velitelů postavené ve vzdálených údolích.

Z kopců nad Carrisem vypadala země jako mrtvá. Roland, baron Poll, Averan a zelená žena stáli na kopci asi patnáct minut a rozhlíželi se kolem sebe. V okolí stály stovky farem a okolní pole byla posázená slaměnými panáky. Pěstovala se tu pšenice, na úpatí kopců rostla vinná réva. Všechny farmy měly zdi z naskládaných kamenů. Už na první pohled bylo vidět, že zde v okolí Carrisu je přebytek kamení, pro který nebylo využití, takže na mnohých místech byly kameny, překážející farmářům při práci na poli, navršené na hromady. Na vrcholcích mnoha kopců byly staré muttayinské sluneční domy – kruhové kamenné stavby, které jako by vyhlížely vycházející slunce. Ty označovaly místa dávných bitev.

Carris byl stará země. Říkalo se, že zdejší pevnosti byly starší než vzpomínky pamětníků už v době, kdy sem přijel Erden Geboren se svými rytíři, aby je bránil. Mnohé ze slunečních domů častokrát sloužily jako pohřební mohyly pro padlé. Taková místa budou určitě zamořená duchy.

Pokud tu však byli duchové, nezdálo se, že by se tím místní nechali znervóznit. Carris sám byl ještě dvacet mil daleko, a proto ho odsud bylo těžko spatřit. Tato starobylá pevnost byla postavena na ostrově uprostřed hlubokého jezera na horizontu. Nad jezerem se válela mlha, ze které vyčnívaly jen nejvyšší věže a jejich žulové zdi zářily v úsvitu

jako ryzí zlato. Nad hradem se kromě mlhy vznášely sloupy kouře z ohňů na vaření.

Z hradu vyletěl graak, na jehož hřbetě seděl nebeský jezdec. Averan si při jeho spatření těžce povzdechla.

Z komínů okolních domů však žádný kouř nestoupal. Bylo bezvětří. Na polích nebylo vidět ani živáčka a dokonce ani žádné zvíře.

Celá pláň kolem Carrisu vypadala mrtvě, až na několik husích hejn, která letěla po obloze. Dokonce i zde na úbočích hor bylo ticho: nebyli tu ptáci ani zvířata.

„Nelíbí se mi to.“ řekl Roland zírající dolů. „Je tu příliš ticho.“

„Ano,“ souhlasil baron Poll. „Tady jsem se narodil. Strávil jsem tu celé mládí. Ale takhle to tu nikdy nevypadalo.“

Ukázal na nějaká zelená pole po levici, asi dvě míle daleko, kde ovocný sad hraničil s linií dubů. „V tuto roční dobu ze severu vždycky přilétají hejna vran. Směřují zhruba stejným směrem jako tamhleta linie dubů.

Ale dnes není vidět ani jediná vrána. Vrány jsou chytří ptáci. Dokáží rozpoznat nebezpečí lépe než člověk. Vědí, kde dojde k bitvě, a proto táhnou za vojáky v předtuše blízkých hodů.

Podívejte támhle, kde se válí ty husté cáry mlhy.“ Ukázal téměř přímo před sebe, asi pět mil na sever od úpatí hory. „Vidíte to husí hejno? Na těch polích roste dobrý oves a jsou tam rybníčky, ve kterých se dá plavat. Každá husa hodná svého jména by tam měla být. Ale tyhle husy kolem těch polí nekrouží, aby se ujistily, že místo, kde chtějí přistát, je bezpečné. Letí od jednoho cáru mlhy ke druhému, protože ví, že tam není bezpečno, a proto se neodváží přistát.“

„Proč?“ zeptala se Averan.

„Protože tam dole v té mlze číhá příliš mnoho mužů.“

Averan vypadala nepřesvědčeně, jako by si myslela, že se ji baron Poll snaží jen vyděsit. Dívka připadala Rolandovi unavená nebo nemocná. Oči měla zastřené, zachumlala se do pláště, jako by jí byla zima.

„Mluvím vážně. Podívej se na ten chuchvalec mlhy po naší levici nad támhletím kopcem. Musí být o dvě stě stop vyšší než ostatní chuchvalce a má tak trochu tmavomodrou barvu. A navíc nestoupá, ale cestuje vodorovně. Řekl bych, že se v něm skrývají Raj Ahtenovi muži, kteří s sebou mají ohňotvůrce. Naši zvědové říkali, že přesně takovou mlhu Raj Ahtenova armáda využívala, když pochodovala Heredonem. Kdybychom za tu mlhu mohli nahlédnout, našli bychom tam válečné psy, ledové obry a Neporazitelné.

A támhle o něco dál je další podobný chuchvalec mlhy.

A podívejte se támhle. K těm dvěma se blíží třetí chuchvalec.“

Roland si s překvapením uvědomil, že baron Poll má zřejmě pravdu. Ty tři chuchvalce se blížily k sobě, a přitom nevál vítr, který by to mohl mít na svědomí.

„A podívejte se támhle k Carrisu na řeku. Tam pracují vodní čarodějové, řekl bych. Vidíte tu hustou mlhu, která se tam válí?“

„Podle barvy bych soudil, že je to obyčejná mlha,“ namítl Roland.

Baron Poll pozdvihl obočí. „Možná, ale zvedá se tamhle od řeky a nikde jinde. Práce vodních čarodějů. Jejich mlha má lepší kvalitu a vypadá mnohem přirozeněji než kouř ohňotvůrců. A *tahle* mlha ukrývá Paldaneho posily pochodující na jih od Cherlance, řekl bych.“ Baron si zamnul ruce po způsobu sedláka, který se chystá pustit do práce. „Musíme být opatrní. Cesty před námi vypadají pustě, ale vzhled může klamat.“

Zelená žena ukázala na mlhu v údolí a zeptala se. „Mlha?“

„Ano, mlha,“ odvětil Roland a přidal tak nové slovo do jejího slovníku.

Ukázala na mrak na nebi. „Mlha?“

„Mrak,“ odvětil a přemýšlel, jak by jí vysvětlil rozdíl. Zamžoural na slunce a ukázal na ně. „A tamhleto je slunce. Slunce.“

„Slunce ne," řekla zelená žena a ustrašeně mrkla na zářící kouli. Přitáhla si plášť z medvědí kůže úžeji k tělu.

„Říkala jsem vám přece, že není stvořením ohně," řekla Averan. Přetáhla zelené ženě přes hlavu kápi pláště, aby se pod ní mohla ukrýt před slunečními paprsky. „Sluneční světlo se jí nelíbí o nic víc než náš táborový oheň."

„Asi máš pravdu," prohlásil baron Poll. „Proto se naší milé, vnitřnosti požírající společnici s nejasným původem, hluboce omlouvám."

Roland se rozesmál.

Averan na barona Polla úkosem pohlédla. „A řeknu vám ještě něco –" odmlčela se a zhluboka nadechla, jako by se chystala učinit závažné prohlášení.

Pak však pobledla, roztřásla se a umlkla. I ona se zachumlala do pláště, jako by se chtěla ukrýt před slunečními paprsky.

V očích se jí objevil nepřítomný pohled. Roland si uvědomil, že se netřese kvůli strachu, že sir Poll nebude věřit tomu, co chce říci, ale proto, že se chystá mluvit o něčem, z čeho má obavy.

„Tak pokračuj…" pobídl ji baron Poll.

„Barone Polle," zeptala se vzdáleně, „co uděláme s naší zelenou ženou?"

„To nevím," odvětil baron. „Ale kdyby se rozhodla nás opustit, byl bych mnohem šťastnější."

„Pokud s námi půjde do Carrisu, co s ní udělá vévoda Paldane?"

Baron Poll na zelenou ženu zamyšleně pohlédl. „To opravdu nevím, dítě. Předpokládám, že ji bude chtít uvěznit. Je velmi silná a nebezpečná a nemáme představu, odkud přišla a co vlasně vůbec chce."

„Co když bude bojovat? Co když se bude bránit?"

„Pokud zraní někoho z poddaných jeho milosti, půjde do vězení."

„Co když někoho zabije?"

„Trest za vraždu přece znáš," řekl baron Poll.

„Nechají ji popravit, že ano?" zeptala se Averan.

„Zřejmě ano," řekl baron Poll a pokoušel se předstírat lítost, kterou však zjevně necítil.

„Nesmíme dovolit, aby ji vévoda Paldane nechal zabít," prohlásila Averan. „Nesmíme ji vzít do Carrisu."

„Musíme doručit zprávu," prohlásil baron Poll. „Sice se mi nelíbí představa, že budeme muset projít mezi nepřátelskými vojáky, ale to poselství musíme doručit a ty, nebeská jezdkyně Averan, jsi přísahala, že tak učiníš."

„Čeho se vlastně bojíš?" zeptal se jí Roland, protože dívka byla úplně vyděšená.

„Nikdo z mé rodiny nikdy neměl vnuknutí," řekla Averan.

„A tys ho měla?" zeptal se Roland.

Dívka si nervózně zamnula ruce a nepřestávala se třást. „Před chvílí jsem měla vidění. Viděla jsem zelenou ženu mrtvou, nabodnutou na kopí před hradbami."

Roland neměl vzdělání, ale každé dítě v Mystarii znalo pověsti o Vnuknutí. „Pokud to bylo skutečné Vnuknutí, pak šlo jen o varování, a ty bys měla být schopna zabránit, aby k něčemu podobnému skutečně došlo."

Baron Poll zamyšleně zavrtěl hlavou. „Chceš se Carrisu vyhnout? Myslím, že se kolem něj dokážeme prosmýknout, ale přinejmenším jeden z nás musí vstoupit dovnitř." Zamyslel se a pak dodal. „Ne, cesty nebudou bezpečné! Bude lepší, když se budeme držet pohromadě. Jsem si docela jistý, že nás dostanu do Carrisu, ale nic víc slíbit nemohu."

Roland poznal, že baron Poll je přesvědčen o tom, že má pravdu: dole na pláni se skrývají armády a Raj Ahtenovi muži budou přepadat posly všude na cestách.

„Tak mě někde nechte a tu zprávu doručte sami," prosila Averan. „Zelená žena půjde za mnou, ne za vámi. Zůstane tam, kde mě necháte. Pak se pro mě můžete vrátit."

Baron Poll se podrbal na bradě. Dostat se do Carrisu bude velmi nebezpečné a to dítě ho žádalo, aby pak riskoval svůj život ještě jednou na cestě ven.

Přesto však dívka měla pravdu, když se obávala o osud zelené ženy. Oči barona Polla se na chvíli zastavily na

Rolandovi, zatímco starý šlechtic přemýšlel, co dál. „Bylo by to příliš nebezpečné. To nemohu připustit.“

Promluvil autoritativním tónem, jako by končil veškeré diskuse.

„Nejdřív říkáš, že mě nevezmeš na sever do Heredonu a teď zase říkáš, že mě tu nechceš nechat! Copak k tomu já sama nemám co říct?“ zeptala se Averan.

„Ne,“ souhlasil baron Poll uvážlivě. „Možná jsem jen starý tlustý rytíř, ale pořád jsem šlechtic a ty ne. Jsme ve válce. Dělám, co je nejlepší pro *tebe*.“

„Děláš jen co je nejlepší pro tebe!“ vykřikla Averan. „Na mně nezaleží.“

„Snažím se jednat ve prospěch lidí,“ řekl a opovržlivě ukázal na zelenou ženu, „a ne nějakého zeleného monstra.“

„Já vím, co je pro mne nejlepší!“ řekla Averan.

„Vážně?“ zeptal se baron Poll. „Minulou noc ses se mnou hádala, protože jsi chtěla jít do Heredonu. A teď se vztekáš, protože chceš zůstat tady. Tak se konečně rozhodni, co vlastně chceš.“

„Mohu přece změnit názor?“ řekla Averan snad až příliš nahlas.

„Pravda,“ souhlasil baron Poll, „ale nemůžeš změnit můj.“

Hrubě popadl Averan za ruku a vytáhl ji k sobě do sedla. Averan vyjekla a baron Poll ji plácl přes zadnici.

„Zatraceně, holka, jestli na nás svým křikem přivoláš Raj Ahtenovy vojáky, přísahám, že než mě dostanou, podříznu ti krk, i kdyby to měla být ta poslední věc, kterou v životě udělám.“

Baron Poll pobídl koně a chystal se vyrazit.

„Počkej!“ řekl Roland. „Ať jede raději se mnou. Nechci, abys to dítě bil nebo mu vyhrožoval, že mu podřízneš krk.“

„Proč se tak staráš?“ zeptal se baron Poll. On i Averan na Rolanda překvapeně zírali. Roland nebyl rytíř ani válečník a nemohl doufat, že by barona Polla předčil v boji, přesto promluvil odvážně.

„Záleží mi na ní," řekl Roland a upřeně hleděl na dívku. „Minulou noc jsem přemýšlel. Mohl bych Paldaneho požádat, aby mě ustanovil jejím strážcem, jejím… otcem."

Rozhostilo se těžké ticho, protože dítě pochopilo, že to, co Roland řekl, nebylo konstatování, ale otázka. Pak se Averan vrhla k němu. „Ano!" vykřikla.

Roland nasedl a posadil Averan před sebe do sedla. Za pár chvil už se řítili dolů z kopce a zelená žena poskakovala za nimi. Když se přiblížili k planině, zabočil Roland na postranní stezku a skrze stromy pozoroval krajinu. Zelená žena se jim stále držela za zády a ze všech sil se snažila udržet tempo. Rolanda její výdrž vskutku udivila. Žádný člověk by nemohl běžet s takovou ladností a lehkostí.

Baron už nevěřil, že je na cestě bezpečno a jeho obavy možná dosáhly až k dívce, protože Averan zmlkla. Během cesty z kopce se Roland zaklonil v sedle a pevně Averan sevřel, protože se bál, aby nepraskly sedlové popruhy a aby se nezřítili dolů. Ale baron Poll nezpomalil.

Po několika minutách dorazili na starou dřevařskou stezku, které se chvíli drželi, a pak přejeli přes potok a dostali se na pastviny.

Tímto způsobem urazili několik mil, nevěřili cestám a neustále se rozhlíželi na všechny strany. Zelená žena běžela těsně za nimi.

Projeli velkou vesnicí a za ní nechali koně chvíli vydechnout. V okolí stálo několik ořešáků, jejichž plody právě začaly dozrávat. Averan, zachumlaná v plášti, se na ně toužebně zahleděla. „Budeme dnes vůbec něco jíst?"

„Najíme se, až se dostaneme do hradu," řekl baron Poll.

„Od včerejší noci jsme nic nejedli. A na hradě už bude dávno po snídani a další jídlo bude až večer. Mám hlad."

„Nejíst je dobré pro štíhlou linii," prohlásil baron Poll.

„Ty by ses měl také pokusit ji získat," odsekla Averan. „Tvůj kůň by byl určitě blahem bez sebe, kdybys zhubl alespoň pár kilo."

Baron vrhl na Averan varovný pohled. Dívka sice měla odkaz síly, ale těch měl baron Poll několik, a nic by mu nezabránilo ji seřezat.

Roland ho začal považovat za tvrdého člověka, když nechá dítě takhle hladovět. „Přinesu pár ořechů," nabídl se a seskočil z koně.

Zelená žena se potloukala za nimi, tekl z ní pot a lapala po dechu.

Baron Poll se zřejmě bál, že dívka odjede, a proto popadl otěže Rolandova koně a přivázal si ho k hrušce sedla.

Oba koně byli zpěnění a sípavě oddechovali. V okolí vesnice nebylo příliš mnoho vhodných míst, kde by se koně mohli napást. Ovce, které tu před tím musely být, sežraly veškerou trávu. Teď však nebylo po ovcích ani památky. Možná je odehnali na hrad. Koně v zoufalství začali požírat bílé pelargónie, které rostly v truhlících za okny jednoho stavení.

Roland mezitím hledal na zemi nějaké ořechy, ale kromě ovcí tu zřejmě musela být i prasata, takže země byla jako vymetená. Nakonec mu nezbylo než vyšplhat na strom.

„Musím si odskočit," prohlásila Averan, která se už delší dobu nervózně ošívala v sedle.

„Vydrž to ještě tak hodinu," přikázal jí baron Poll. „Dívka s odkazem metabolismu dokáže snadno ovládat své svěrače po celý den."

„Ovládám je už od včerejší noci," řekla Averan omluvně.

Baron Poll obrátil oči v sloup. „Tak běž. Tamhle za tou chatkou budeš mít dostatek soukromí."

Averan seskočila z koně a odspěchala pryč. Zelená žena ji následovala jako věrný pes.

Roland vyšplhal do koruny ořešáku a začal si plnit kapsy ořechy. Česal je asi minutu, když se ohlédl na jih a jeho zrak ulpěl na cestě.

Ve směru, ze kterého přijeli, se nad cestou zvedalo mračno prachu. Bylo několik mil daleko, takže ho zakrývaly stromy a domy, ze země nebylo vidět. Věděl, že pokud ti, kteří prach víří, mají koně obdařené odkazy, budou tu brzy.

„Jezdci, a rychle se blíží,“ varoval barona Polla. Srdce se mu rozbušilo. Kdyby náhodou nevylezl na strom, vůbec by si jich nevšimli.

„Jaké nosí barvy?“

Spatřil záblesk žluté. „Raj Ahtenovy, a jsou hodně blízko.“

Seskočil ze stromu a málem si vyvrtl komik.

„Averan!“ vykřikl baron Poll. „Honem se vrať!“

Pobídl hřebce a objel roh stavení. Začal vykřikovat a klít. Roland vyskočil na koně a také objel domek právě včas, aby viděl, jak baron Poll vztekle kope do hromádky polen srovnaných na prázdném dvorku. Kolem ani uvnitř nikdo nebyl.

„Ta zatracená holka utekla!“ vykřikl baron.

Roland se kousl do rtu a potlačil paniku. Nechtěl dítě ztratit ani se dívat, jak mu někdo ubližuje. Chtěl Averan pomoci, ale chápal její obavy a tleskal její touze udělat to, co považuje za správné.

Kolem domků byly kamenné zídky. Roland je nervózně prozkoumával. Po Averan a zelené ženě však nenašel ani stopy.

„Nemohou být daleko,“ řekl. Viděl však, že je to naprosto jedno. I kdyby dívka byla poblíž, neměl čas ji hledat.

„Nech ji být,“ řekl baron Poll. „Chce tu zůstat, tak ať ta zůstane!“

S tím baron znovu naskočil na koně, ale Rolandovi se nechtělo jen tak odjet. Bál se nechat tu zelenou ženu a Averan samotné. Záleželo mu na nich víc než se vůbec odvažoval připustit.

Povstal v sedle, v posledním pokusu dítě nalézt. Baron Poll mezitím ujížděl pryč. O chvíli později Roland zaslechl dunění kopyt na druhé straně města.

„Hodně štěstí!“ zavolala Roland pro případ, že by Averan poslouchala. „Vrátím se pro tebe, dcerko!“ slíbil. Pak otočil koně a vyrazil k Carrisu.

* * *

O čtyři domky dál se Averan skrývala za kamennou zídkou mezi liliemi a sledovala Rolanda a barona Polla, jak odjíždějí na sever. Zelená žena se krčila za ní.

Averan jí položila ruku na hlavu a zlehka ji přidržovala, aby se zelená žena ani nepohnula.

Nemohla Rolandovi a baronu Pollovi vysvětlovat, proč je musí opustit. Nikdy by to nepochopili. Ale v Averan už od včerejška rostl podivný pocit.

Byla nervózní, když se minulé noci musela dívat do táborového ohně a ranní slunce jí zraňovalo oči. A dnes ráno, když klečela nad mrtvolou Raj Ahtenova vraha a předstírala, že jí, zatoužila ochutnat jeho krev.

Myslela si, že teď už ví, co zelená žena potřebuje, že teď už její potřeby chápe lépe než zelená žena sama.

Potřebovala zemi. Potřebovala načerpat její moc.

A tak se skrývala mezi liliemi, zatímco baron Poll klel a Roland sliboval, že se vrátí. Averan se ze všech sil snažila potlačit slzy.

Překvapilo ji, když se zeptal, zda ho nechce za otce, překvapilo a potěšilo. Toužila po někom, kdo by se o ní staral, kdo by jí byl přítelem. Ale zrovna teď musela své vlastní touhy odložit stranou.

„Vrať se pro mne, otče, až budeš moci," odvážila se zašeptat.

O chvíli později po cestě projelo dvacet Raj Ahtenových rytířů, jejich zbroj řinčela a kopyta koní otřásala zemí.

Zelená žena se ani nepohnula, choulila se v Averanině objetí, dokud Neporazitelní neprojeli. Pak zvedla nos, začichala ve vzduchu jako pes a zeptala se. „Krev, ano?"

„Krev ano," slíbila Averan, která byla ráda, že zelená žena rozeznala pach Raj Ahtenových vojáků. „Ale ne teď. Teď musíš odpočívat. Já vím, co potřebuješ."

Averan to viděla ve vnuknutí, cítila jistotu. Nedokázala by své vidiny popsat, ale cítila, jak ji objímá touha, která jí

proniká až do morku kostí. Zelená žena byla stvoření země a zrovna teď potřebovala její náruč.

Přesto se však Averan zatím bála pohnout. Lilie se ohýbaly pod náporem ranního větříku. Zelená žena vyděšeně zírala na listy, jakoby v hrůze z podivné síly větru.

„To nic není," řekla jí Averan. „Jen vítr. Vítr."

Uchopila zelenou ženu za ruku a zvedla ji, aby pocítila nápor vzduchu mezi prsty. Zelená žena ruku rychle stáhla.

„Vítr ne!" řekla. Zoufale se rozhlížela kolem, jako by hledala místo, kde se ukrýt.

Averan usoudila, že Neporazitelní už jsou pryč. Odvedla zelenou ženu do obezděné zahrady za domkem. Půda zde byla hluboká a dobře zkypřená, ale vlastníci uprchli. Před útěkem však ze země vykopali veškerou mrkev a tuříny.

Averan k půdě přičichla a souhlasně pokývala hlavou. V přístěnku nalezla rýč a za pár minut vykopala mělký obdélníkový příkop.

Zelená žena do něj vstoupila, ulehla a spokojeně se v něm uvelebila – zavrněla rozkoší nad tím, že cítí půdu na holé kůži.

Averan stála nad ní, připravená zelenou ženu zaházet hlínou. V tu chvíli však pocítila i svou vlastní touhu, podobnou bolesti. Slunce jí pálilo krk a když vzhlédla, rozbolely ji oči.

Šaty jí připadaly příliš tenké, než aby ji ochránily před slunečními paprsky. Pohlédla na svou ruku potřísněnou krví zelené ženy ze včerejška, kdy se jí Averan snažila pomoci po pádu na zem.

Na ruce měla pořád tmavě zelené skvrny. Nešly smýt ani sedřít. Zelená krev jako by se vsakovala hlouběji a hlouběji do kůže. Teď to vypadalo, jako by měla na ruce zelené tetování. Ty skvrny už mi zůstanou navždy, uvědomila si. Nebo se možná krev zelené ženy jednou vsákne tak hluboko, až se mi dostane do kostí.

„Koluje v nás teď stejná krev," řekla Averan zelené ženě. „Ani nevím, co jsi zač, ale ty a já jsme jedno."

S tím si Averan stáhla šaty a sešplhala do mělkého příkopu vedle zelené ženy. Rukama se snažila co nejvíc se zaházet hlínou, aby se skryla před sluncem, ale nedokázala se zasypat pořádně.

V náhlé inspiraci pevně objala zelenou ženu a přikázala půdě: „Zakryj mě.“

Půda odpověděla a zasypala je jako sprška vody.

Averan napadlo, jestli se Roland nebo Neporazitelní vrátí a jestli spatří stopy po jejich mělkém hrobě. A jestli ano, co udělají? Vykopou je?

Ne, uvědomila si. Jsme tu v bezpečí. V bezpečí před sluncem a ohněm. Na malou chvíli jsme v bezpečí, dokud nepřijde noc.

SEDMNÁCT: V ZAPRÁŠENÝCH ŠATECH

Cesta mezi Durkinskými kopci byla plná prachu. Když Erin Connal před pár dny přijížděla sem, bylo po dešti a cesta byla rozblácená. Tím se alespoň prach držel na zemi a ona tehdy navíc jela sama.

Teď, po několika horkých dnech, byla půda vysušená na troud. Navíc po ní v minulém týdnu projela spousta lidí a kopyta nesčetných koní a kola tisíců vozů rozemlely cestu na jemný prášek, který se zvedal v těžkých chuchvalcích a neusazoval se. Znovu a znovu si Erin přála, aby mohla vjet mezi stromy Dunnwoodu a jet paralelně s cestou, kterou pochodovala armáda, aby se před prachem ukryla. Kolem cesty však rostlo husté křoví a ona nemohla riskovat, že se jím bude těžce prodírat a že ji to zpomalí. Zrovna teď bylo zapotřebí největšího spěchu.

Jela do války téměř v čele armády, vedle krále Gaborna Val Ordena, tlustého krále Orwynna a skupiny dalších šlechticů. Všechny samozřejmě doprovázeli jejich Dnové.

Před nimi už bylo jen pár tuctů zvědů a gardistů, ale prach, který zvedali, připomínal dým z lesního požáru. Erin pálily průdušky a prach jí skřípal mezi zuby. Zachytával se na naolejovaných částech její zbroje a na zpoceném těle. Přestože byla na cestě teprve půl dne, měla pocit, že bude muset strávit aspoň týden v lázni, aby získala pocit, že je čistá.

Nedalo se s tím však nic dělat. Mohla být ještě ráda, že jede skoro vpředu, protože vzadu musel být prach úplně nesnesitelný.

Mnozí vojáci měli helmy se sklopným hledím, které alespoň částečně chránilo tvář a oči před prachem. Erin jim záviděla. Měla pocit, že je lepší snášet pekelný žár uvnitř přilby než jemný prach.

Ona sama měla jen jednoduchou jezdeckou přilbu, která neměla ani nánosník. Na vrcholku ji zdobil chochol z koňských žíní.

A tak si alespoň zakryla obličej šátkem. Zezadu náhle zazněl dusot koňských kopyt, oznamující, že dopředu přijíždí jezdec.

Když kolem Erin projížděl, pohlédl na ni a pak náhle spatřil Gaborna a přitáhl koni otěže. Zatvářil se překvapeně. Erin si uvědomila, že hledá Krále Země, ale král Gaborn Val Orden a král Orwynne jsou tak zaprášení, že je těžké je odlišit od obyčejných vojáků.

„Vaše Veličenstvo," oslovil ten chlapík Gaborna. „Vojáci vzadu žádají o povolení, aby mohli vytvořit odstup. Jejich koně se v tom prachu dusí."

Erin se málem rozesmála. Heredonští válečníci sice byli ochotni dýchat prach, ale nesnesli pohled na utrpení svých koní.

„Beze všeho," řekl Gaborn. „Nevidím důvod držet sevřené řady, ale za soumraku se musíme dostat k hradu Groverman."

„Děkuji, mylorde," řekl posel a pokývnul. Přesto však nevyrazil zpátky. Místo toho se zařadil po bok Gabornovi, jako by ho chtěl poprosit ještě o něco.

„Ano?" zeptal se ho Gaborn.

„Prosím o prominutí, pane, ale protože jste Král Země, nemohl byste udělat něco víc?"

„Chtěl bys, abych tomu prachu přikázal, aby klesl na zem?" zeptal se ho Gaborn napůl žertem.

„To by bylo skvělé, mylorde," řekl rytíř vděčně.

Gaborn se zasmál. „Je pravda, že jsem Král Země, a je pravda, že se mi ten prach nelíbí o nic víc než tobě. Ale věř mi, má moc má svá omezení. Kdybych ten prach dokázal usadit, udělal bych to. Rozevřete řady. Ať každý jede, jak mu to vyhovuje. Ti, kteří mají nejrychlejší koně, se do Grovermanu dostanou nejdřív."

Rytíř si Gaborna prohlédl od hlavy k patě. Král Země byl pokrytý prachem. „Ano, mylorde," řekl pak a otočil koně, aby předal rozkazy k rozpuštění formace.

V tu chvíli králové nasadili koním ostruhy a vyrazili co nejrychleji vpřed. Dokonce i Gabornovi zvědové měli co dělat, aby se udrželi v čele armády.

Erin se postavila ve třmenech a nechala vítr, aby jí odvál prach z šatů a tváře.

Princ Celinor, jedoucí vedle ní, učinil to samé. Erin na něj pohlédla a zachytila jeho pohled. Princ Celinor okamžitě sklopil zrak.

Erin neměla odkaz krásy, který by zdokonaloval její vzhled. Planiny byla chudá země a podle královnina dekretu se odkazy krásy neposkytovaly. Bylo zakázáno plýtvat vzácným krvavým kovem na tyče, přenášející ženskou krásu, když bylo možné pro drahý kov najít lepší využití.

Přesto, že neměla odkazy krásy, ji však občas muži považovali za přitažlivou. Připadalo jí ale zvláštní, že přitahuje pozornost prince Celinora. Ten měl totiž přinejmenším dva odkazy krásy. Jeho vlasy měly platinovou, téměř bílou barvu, tvář měl úzkou, ale silnou. Oči mu zářily jako dva temné safíry. Byl vysoký, měřil zhruba dvacet dlaní na výšku. Hezký muž, pomyslela si, přestože nijak netoužila ulehnout s ním na lože. Protože jak se na Planinách říkalo: *Jeho pověst se za ním táhne jako hejno much za kravincem.*

Celinorův Den, který jel za ním, byl pozoruhodný jen tím, že byl téměř stejně vysoký jako jeho pán.

Ne, Erin rozhodně nijak nepřitahoval. Říkalo se, že minulý rok během Tolfestu vyrazil princ Celinor do ulic hradu Crowthen rozdávat almužnu chudým. Jel na voze a rozhazoval kolem sebe jídlo, ošacení a mince. Byl opilý a

když mu došly věci na rozdávání, sundal si zlatě vyšívané kalhoty a hodil je do davu ke značnému rozčarování všech matek, které tam přišly s dětmi. Povídalo se o něm také, že byl obdařen více než jen jedním způsobem.

Kolovaly zvěsti, že pije tolik, že nikdo vlastně tak docela přesně neví, zda vůbec umí jezdit na koni, protože z něj častěji padal, než by na něm skutečně jel.

Jeho poddaní mu přezdívali „Vzteklý pes“, protože měl ústa a bradu často potřísněné pivní pěnou.

Během hodiny dorazili k řece Dwindell a vesnici Hayworth.

Tam zastavili východně od mostu a nechali své koně uhasit žízeň. Erin seskočila z koně a opláchla si obličej. Řeka Dwindell byla hluboká a široká a její voda byla průzračně čistá. V hlubinách Erin zahlédla sumce a pár úhořů.

Šátkem, který měla předtím omotaný kolem obličeje a který teď namočila do vody, si začala z tváře smývat špínu. Měla sto chutí ze sebe strhat zbroj a zaplavat si v křišťálové vodě. Na to však nezbýval čas.

I princ Celinor poklekl na břehu a sundal si přilbu z leštěného stříbra. Dvakrát ji naplnil vodou a zamíchal s ní, aby z helmy dostal prach, pak ji naplnil potřetí a zhluboka se napil.

Když skončil, nabídl svou přilbu Erin a také si začal omývat prach z tváře. Erin se zhluboka napila a cítila, jak voda smývá prach z jejího hrdla. Tohle byl ten nejvíc osvěžující doušek vody, jaký kdy okusila.

Král Gaborn zastavil nedaleko od nich a nechal svého koně napít. Zůstal v sedle, jako by byl příliš unaven než aby sesedl. Od hlavy až k patě byl pokrytý prachem jako všichni ostatní.

Celinor na krále pohlédl a tvář mu ozářilo sluneční světlo.

„Teď konečně vypadá jako Král Země,“ zašeptal Celinor Erin. „Podívej, má celou svou říši na sobě.“ Zasmál se pobaven vlastním žertem.

„Myslím, že nikdo z nás by ji nedokázal nosit lépe,“ řekla Erin chladně.

„Nechtěl jsem být neuctivý," omlouval se Celinor a v hlase mu zaznívala upřímná lítost.

Erin mu vrazila jeho přilbu zpátky do rukou. Celinor ji znovu naplnil a donesl ji Gabornovi, aby se napil. Pak namočil ve vodě bílý šátek a také jej králi podal, aby si mohl otřít obličej. Gaborn si otřel tvář a srdečně Celinorovi poděkoval. Přesto však Erin napadlo, jestli Celinor posluhuje Gabornovi, aby na ni udělal dojem, nebo jestli je to z úcty ke Králi Země.

Když se Gabornův kůň napil, on a král Orwynne společně překročili most a zamířili k místnímu hostinci, protože je dobře známo, že dobré pivo dokáže osvěžit hrdlo mnohem lépe než voda. Vzhledem ke stovkám rytířů měla Erin pocit, že dnes čeká hostinského šťastný den.

Erin se osvěžila a nasedla na koně, aby následovala Gaborna a krále Orwynna. Nemohla si nevšimnout, že Celinor se stále drží vedle ní.

Když dorazila k hostinci a sesedla, Celinor zůstal na koni a díval se na ni. Kolem se vznášela marnivě sladká vůně medoviny.

„Jdeš dovnitř?" zeptala se ho.

Princ měl ve tváři odhodlaný výraz. Jen zavrtěl hlavou a pak řekl. „Pojedu raději napřed a nechám koně chvíli odpočinout."

Erin vešla do hostince a se svou Den se usadily u stolu. Během chvilky u nich byla služebná s dotazem na jejich přání.

Majitel hostince, tlustý chlapík, seděl a srdečně si povídal s králem Ordenem. Erin zaslechla, jak Gabornovi gratuluje k nedávnému sňatku.

„Dám si pivo," řekla. Služebná odspěchala.

Za chvíli odspěchal i hostinský, aby nahoru vyvalil sudy piva. „Tak se zdá, Vaše Veličenstvo, že princ Celinor se k nám bojí připojit," prohlásil tlustý král Orwynne.

„To je dobře," odvětil Gaborn. „Tak trochu jsem doufal, že v sobě najde sílu, aby se tomuhle místu vyhnul."

„Jsem zvědavý, jak dlouho mu to vydrží," poznamenal Orwynne. „Já osobně si myslím, že i kdybychom ho zavřeli do žaláře, najde si cestu k pití. Vsázím deset zlatých, že do zítřka do večera se opije."

„Doufám, že ne," opáčil Gaborn, ale sázku nepřijal.

„Veličenstvo," zeptala se Erin nahlas, „Hovořil jsi teď o princi Celinorovi?"

Král Orwynne na ni vrhl odmítavý pohled, jakým občas válečníci z jiných království obdarovali ženy z Planin. Nechoval ji nijak v úctě, ale ona přesto položila otázku. „Ten chlapec měl dostatek odvahy, aby se dnes představil Králi Země a nabídl mu svůj meč. Král Země ho ovšem odmítl."

Gaborn se unaveně opřel a zahleděl se na své ruce, položené na desku stolu. „Nebuď na mě tak přísná," řekl. „Princ má dobré srdce, ale já si nemohu zvolit někoho, kdo miluje alkohol víc než sám sebe nebo své přátele."

„Proto jsi ho odmítl?" zeptala se Erin.

„Neodmítl," řekl Gaborn. „Požádal jsem ho, aby ukázal své odhodlání. Požádal jsem ho, aby se vzdal svého největšího potěšení. Pokud to dokáže, vyvolím si ho."

Pro Erin bylo překvapením, že Král Země dělá s lidmi takové dohody. Ji si vyvolil bez váhání. Byla však ráda, že má princ motivaci přestat pít.

Když jí služebná donesla pivo, usrkla z něj a pak i s korbelem vyšla před hostinec, kde stál její kůň přivázaný k zábradlí. Nalila si trošku do dlaně a dala napít i koni. Věděla, že trocha silného piva koni pomůže, aby udržel krok s koňmi ostatních šlechticů. Její zvíře bylo silné, obdařené odkazem síly, metabolismu a ladnosti, ale nemohlo se rovnat s Gabornovým hřebcem ani s některými zvířaty jiných pánů.

Zamyslela se nad Gabornovými slovy. Řekl, že Celinor má dobré srdce. Ale co přesně tím myslel? Celinor neudělal nic zvláštního, a navíc včera vyjádřil o Králi Země pochyby. Nejvyšší maršál dokonce naznačoval, že Celinor může být zvěd s úkolem Gaborna zničit. A přesto Král Země v jeho srdci spatřil dobro?

Nedávalo to smysl.

Možná, pomyslela si, Gabornovi nevadí, jestli má Celinor postranní úmysly.

Když dala koni napít, vrátila se do hostince a na stůl položila měďák. Společně pak se svou Den vyjely z vesnice.

Celinora našla na louce, jak hřebelcuje pasoucího se koně.

Zastavila se a začala dělat to samé. Prozkoumala svému zvířeti nohy a kotníky. Na jedné z podkov se uvolnily dva hřeby, ale jinak byl kůň v pořádku. Celinor z ní nespouštěl oči.

„Překvapuje mě, že nejsi s ostatními," řekl nakonec. „Dokud nedorazíme do Banisferu, už si moc pohodlí neužijeme."

Neodvážila se připustit, proč přišla. Její kodex cti byl takový, že jí přikazoval stát muži po boku v boji, i kdyby to byl jen muž, který bojuje proti svým vášním. „Protože máme povoleno jet volně, myslela jsem si, že by bylo nejlepší jet napřed," odvětila. „Ať se pro změnu zase ostatní zalykají prachem, který vířím já."

„Určitě si na něm pochutnají," zasmál se Celinor. I Erin se usmála. Takže on skutečně neměl v úmyslu Gabornovi projevovat neúctu, pomyslela si. Žertování má zkrátka v povaze.

„Takže," zeptala se ho Erin, „jsi nakonec přece jen dospěl k závěru, že Gaborn je Král Země? Slyšela jsem, že jsi před ním poklekl."

„Poté, co odmítl nejvyššího maršála, jsem dospěl k závěru, že je to buď Král Země nebo šílenec," odvětil Celinor. „Ale nemyslím si, že by byl blázen. Samozřejmě, že odmítl i mě. Těžko jsem mohl doufat v něco lepšího."

„Neodmítl tě," opáčila Erin. „Řekl, že si svůj úsudek o tobě utvoří později."

„Aspoň něco," řekl Celinor a mírně naklonil hlavu na stranu. „A doufám, že jednoho dne budu hoden jeho požehnání. Už mám za sebou dvacet hodin bez pití."

Erin se snažila vymyslet nějaký vhodný kompliment, a pak ji něco napadlo. Dvacet hodin? Nabídl svůj meč

Gabornovi teprve dnes ráno. Ale minulé noci byly všechny hospody kolem hradu Sylvaresta nacpané lidmi, kteří slavili konec Hostenfestu.

Navíc tradice nařizovala, že každý musí na konci Hostenfestu před spaním vypít sklenku něčeho ostrého. Nedokázala si představit, že Celinor strávil celou noc bez pití.

„Dvacet hodin?“ zeptala se. „Ale vždyť jsi Gabornovi nabídl své služby teprve dnes ráno.“

„Pití jsem se zřekl už včera,“ odvětil Celinor.

Podezíravě na něj pohlédla.

„Pohrdáš mnou,“ řekl Celinor, „a zcela oprávněně. Protože jsem si uvědomil, že máš pravdu: všechny své nejlepší přátele jsem nalezl v tavernách. Už to takhle nechci táhnout dál. Nesnesu pohled do tvých očí, ve kterých vidím známku opovržení.“

Erin se usmála, potěšena, že jedna její poznámka může v nějakém muži inspirovat nějakou změnu. Přesto mu však zatím moc nevěřila.

„Pojedeš dnes se mnou?“ zeptala se Celinora.

„Bude mi ctí a potěšením,“ odvětil krátce Celinor. Oba nasedli a bok po boku vyrazili dál.

OSMNÁCT: JEDNA
O KNIHÁCH

Gaborn zvadle seděl na židli v hospodě. Král Orwynne vedl dlouhý monolog na množství různých témat, ale Gaborn byl příliš ustaraný, než aby ho poslouchal. Během celého dlouhého rána cítil v těle podivné napětí, vzrůstající pocit nebezpečí.

Když jeho lidé uprchli od hradu Sylvaresta, jeho strach o ně se téměř ztratil. Zatím však hrad neopustili všichni. Cítil, že tam ještě stále zůstává Ioma i Myrima, tucty strážných a další obyvatelé města.

Jakou moc vlastně Temný Vznešený má, že ho tak znepokojuje?

Vzrůstalo v něm tušení zkázy a Gaborn sám sobě slíbil, že už nebude dlouho čekat a varuje ostatní.

A tak zatímco přikyvoval monologu krále Orwynna, stěží promluvil, stěží se odvažoval pohnout. Cítil znepokojení, které se týkalo právě krále sedícího vedle něj.

Bylo by špatné ho ztratit, pomyslel si Gaborn. Musím mu věnovat zvláštní péči.

Král Orwynne byl neochvějně věrný spojenec což byla v těchto dnech rarita. A jeho válečníci budou během cesty na jih potřeba.

Gaborn chtěl hostinec opustit nejpozději jednu hodinu po poledni.

Do Hayworthu stále proudily stovky rytířů toužících po krátkém odpočinku. Ulice byly lemovány koňmi a hostinský

vyvalil před hospodu barely s pivem a medovinou. Služebná plnila poháry tak rychle, jak muži polykali hořkou tekutinu až do dna. Ani neměla čas poháry umývat. Vojáci jednoduše vraceli prázdné poháry spolu s měďákem, služebná převzala minci a znovu poháry naplnila.

A tak se králové na cestě ke koním museli prodírat shromážděným davem. Gaborn ve spěchu odvázal svého hřebce. Času bylo málo.

V tu chvíli Gabornovi na rameno poklepal jeho Den. Gaborn se otočil a pohlédl učenci do očí. Historik v hnědé róbě vypadal otřeseně. „Vaše Veličenstvo…“ řekl Den a doširoka rozpřáhl paže, jako by chtěl říct *slova nedokáží vyjádřit můj smutek.*

„Co se děje?“ zeptal se Gaborn.

„Je mi to líto, Vaše Veličenstvo,“ řekl Den. „Dnes bude špatný den pro knihy. Je mi to líto.“

„Špatný den pro knihy?“ zopakoval Gaborn a cítil, jak v něm narůstá hrůza.

Náhle měl pocit, jako by nahlédl do propasti. Někdo na mě útočí, pomyslel si. Obklopila ho aura smrti a Gaborn začal pod její tíhou podklesávat. Přesto však neviděl útočníka.

„Co se to děje?“ pronesl nahlas.

Tlustý král Orwynne jeho slova zaslechl a teď těkal pohledem z historika na Gaborna, čelo zvrásněné starostmi. „Vaše Veličenstvo?“

Gaborn pohlédl na ocelově šedé mraky na obloze a vyslal varování Iomě a ostatním, kteří ještě zůstávali v hradu Sylvaresta. „Utečte!“

Vložil nohu do třmenu a chystal se vyskočit na koně, když se mu náhle země zakymácela pod nohama.

Udělalo se mu nesmírně zle a všechna síla ho náhle opustila.

Sklouzl ze sedla a chvíli jen tak stál, třásl se s opíral se o koně.

Někdo na mě útočí, pomyslel si. Nějaký neviditelný protivník.

„Vaše Veličenstvo,“ zeptal se král Orwynne, „co se děje?“ Gaborna zalila nová vlna bolesti a král na chvíli naprosto ztratil pojem o tom, kde je.

Potřásl hlavou a roztřeseně se posadil na verandu hostince. Ani v nejmenším mu nevadilo, že je špinavá. Lidé kolem něj udělali prostor, aby měl dostatek vzduchu.

„Myslím, že byl otráven!“ vykřikl král Orwynne.

„Ne – ne! Zasvěcenci umírají,“ řekl Gaborn slabě. „Raj Ahten je v Modré věži.“

DEVATENÁCT: U MODRÉ VĚŽE

Mlha nad mořem byla po celé ráno velice hustá a Raj Ahten, který vesloval k Modré věži, naslouchal křiku racků a zpěvu vln, které se tříštily o pobřežní útesy.

V husté mlze míjel válečné lodi, které strážily věž, a nakonec se dostal k jejímu úpatí.

Rameno ho během veslování pekelně bolelo. Král Mendellas Draken Orden ho v bitvě o Longmot zle nakopl a zlámal mu v pravém rameni všechny kosti. Pán Vlků svá zranění díky tisícům odkazů životní síly přežil, ale v minulém týdnu ho jeho chirurgové museli mnohokrát řezat a kosti znovu lámat, aby je narovnali. Jeho zranění se hojila během minut, ale bolest, kterou přitom musel snášet, byla nesnesitelná a rameno se lepšilo jen nepatrně.

Zatracení Mystariané – starý král Orden a jeho syn.

Minulý týden dokázal Raj Ahten sehnat dostatek magických tyčí, aby mohl znovu zrychlit svůj metabolismus a připravit se na válku.

Teď se dostal k Modré věži, viděl ji, jak se zvedá z mlhy. Byla to obrovitá starobylá pevnost, která skýtala útočiště drtivé většině mystarianských Zasvěcenců.

Raj Ahten stál v proláklině mezi dvěma útesy porostlými korály a z hrdla vydal hluboký zvuk. Nebyl to výkřik. Bylo to spíš chvění připomínající zaříkání, jediný hluboký tón, který rozechvíval kosti a díky kterému se kameny Modré věže začaly chvět ve stejné harmonii.

Nebyl to nijak výjimečně hlasitý zvuk. Raj Ahten zjistil, že je zbytečné křičet. Byl to přesně ten tón, který potřeboval, nota, která rozechvívala skály – a kameny věže podlehly jejímu kouzlu a začaly také zpívat.

Držel tento tón po dlouhou chvíli, nechal svůj hlas, aby se mísil se zpěvem kamene, dokud neuslyšel tříštivý zvuk. Zaslechl hlasy služebníků v Modré věži, křičeli hrůzou, ale jejich hlasy mu připadaly vzdálené a nevýznamné jako křik racků. Na zem začaly dopadat velké kusy opevnění, které se tříštily o skály a padaly do moře, kde zvedaly vodní tříšť.

Stále zpíval, dokud se nezačaly hroutit střechy a lidé začali vyskakovat z oken, aby unikli zkáze.

Zpíval a pozoroval tříštící se vížky a chrliče řítící se z hradeb jako podivné karikatury lidí. Jeho zpěv trval tak dlouho, dokud se celá Modrá věž nenaklonila doleva a majestátně se nezřítila do oceánu.

Do vzduchu se zvedl kouř a prach z ruin. Z mlhy se začaly vynořovat strážné lodě, které spěchaly k místu zkázy.

Modrá věž se zřítila a s ní se dozajista zřítí celá Mystarie. Zasvěcenci, kteří byli uvnitř, zemřeli spolu se svými strážci.

Raj Ahten znovu nasedl do loďky a chopil se vesel. Proplétal se mezi válečnými loďmi a opatrně si volil cestu tak, aby ho nikdo nezpozoroval.

Bolela ho záda, ale teď cítil určitou úlevu ve vědomí, že Gaborn Val Orden právě zažívá mnohem větší bolest.

DVACET: NEHYBNÝ KRÁL ZEMĚ

Gaborn dosud nikdy nepoznal, jaké to je, když zemře Zasvěcenec. Mnozí se mu ten pocit pokoušeli popsat, vyprávěli mu o strašlivé bolesti a pocitu nesmírné ztráty, zatímco z člověka odtéká síla či odolnost.

Teď ten pocit zažíval na vlastní kůži. Útočily na něj návaly nevolnosti a jeho odkazy mizely. Zbroj ho náhle začala nesmírně tížit a její váha ho táhla k zemi.

Poslední tři noci vůbec nespal. Díky odkazům odolnosti mu to nevadilo, ale teď, když o ně přišel, ho zaplavila smrtelná únava.

Cítil se slabý a vyčerpaný. Král Orwynne na něj zíral v hrůze.

Gaborn se předklonil s rukou přitisknutou na břicho, jako by ho právě někdo praštil do žaludku. Teď mu však nezáleželo jen na sobě samém.

Modrá věž poskytovala útočiště většině Zasvěcenců, kteří sloužili Mystarii. Co bylo ještě důležitější, válečníci z Mystarie tvořili téměř třetinu všech vojáků obdařených runami, které měla království Rofehavanu k dispozici.

Válečníci vévody Paldaneho, ti nejlepší v celé zemi, se teď mění v obyčejné muže, kteří v žádném případě nemohou obstát v boji proti Raj Ahtenovým Neporazitelným. Někteří možná ztratí jen klíčové vlastnosti, a tak se stanou válečníky s nevyváženými proporcemi, možná budou silní, ale pomalí, nebo moudří, ale slabí.

Vévoda Paldane zřejmě i teď připravoval své muže k boji, stavěl je do formací proti Raj Ahtenovým vojákům a Neporazitelní si mezitím brousí své meče v přípravě na jatka.

Minulou noc Gaborn přemýšlel, co asi dělá Raj Ahten. Teď to věděl.

Mystarie bude zničena a spolu s ní pravděpodobně padne celý sever. Gaborn užasl při pomyšlení, jak málo k tomu stačilo.

Vévoda Paldane určitě zesílil obranu Modré věže – ztroj nebo zečtyřnásobil počet jejích stráží.

Gaborn však v duchu viděl, jak se její mocné hradby rozpadají a jak se pyšná věž naklání a hroutí do moře.

A cítil, že spolu s věží se hroutí i on sám. Opustila ho síla, neboť zemřeli všichni tři Zasvěcenci, kteří mu poskytli její odkaz. Oči se mu zamlžily, protože spolu s Modrou věží padl i jeho Zasvěcenec, který mu dal zrak.

Pyšnil se tím, co všechno se naučil v Domě Porozumění, ale teď, když ho opustily dva odkazy rozumu, zapomněl více než polovinu všeho, co se kdy naučil. Nedokázal si ani vybavit, jak vypadá jeho žena. Vzdálené vyvolávání prodavačů na vesnickém tržišti mu náhle připadalo vzdálené, neboť ho opustily odkazy sluchu.

Zachvátil ho slepý hněv tryskající ze smutku nad smrtí tolika lidí. Gaborn vztekle pohlédl na svého Dne a vykřikl: „Ty parchante! Zbabělý parchante! Proč jsi mě nevaroval?“ Ale jeho hlas byl slabý a vzdálený, protože Zasvěcenci v jeho službách byli umlčeni navždy. „Tohle je rozhodně špatný den pro knihy!“

„Je mi to líto,“ zopakoval Den, ale jeho slova byla velice pustá a prázdná.

Král Orwynne seděl na verandě vedle Gaborna a držel ho kolem ramen. „Odpočiň si,“ řekl. „Odpočiň si. Zabil všechny tvoje Zasvěcence?“

Gaborn bojoval s touhou podlehnout svému vyčerpání, podlehnout krutosti, vzdát se vší naděje. „Všichni jsou mrtví!“ odvětil ztěžka. „Modrá věž je zničena.“

„Spíš než krále teď připomínáš mrtvolu,“ řekl král Orwynne. „Co budeme dělat? Kam půjdeme? Chceš před cestou na jih najít nějakého kouzelníka a přijmout nové odkazy?“

Gaborn měl s sebou dvacet tisíc tyčí a to pokušení bylo veliké. Nejbližší kouzelník však byl na hradě Sylvaresta a to by znamenalo vrátit se zpět.

„Ne, musíme jet dál,“ řekl. Za soumraku se dostanou k hradu Groverman a vévoda má také kouzelníky, které Gaborn může využít, bude-li to potřeba. „Mám sílu jako každý jiný obyčejný člověk. A pořád jsem Král Země.“

S námahou vstal a vyškrábal se do sedla.

Teď už nemohl ignorovat nebezpečí, které hrozilo jeho mužům. Temný Vznešený se rychle blížil. „Střežte se,“ sdělil v duchu svým vyvoleným válečníkům. „Přichází smrt.“

DVACET JEDNA: CENA ZA JÍDLO

Bylo časné odpoledne, když Borenson ztratil odkazy. Seděl v sedle a cítil, jak ho opouští metabolismus, cítil, jak se zpomaluje na rychlost života obyčejného člověka.

Nejprve si myslel, že nevolnost, která ho zaplavila, má původ v něčem, co včera snědl. Ale potom, když se bolest stále zvětšovala, pochopil, že ztrácí odkazy – sílu, odolnost, čich, sluch, zrak a metabolismus. Odkazy z něj proudily pryč, jako by je někdo vysál a zanechal z Borensona jen prázdnou slupku.

Borensona zalil pocit nesmírného smutku. Vzpomněl si, jak hleděl do očí mladému farmáři, který mu před lety odkázal svou sílu. Byl to silný mladík, který mu obětoval život.

Teď si mohl užívat někde s děvečkami na seně, pomyslel si Borenson. Ne umírat v Modré věži. A vzpomněl si na starou Tamaru Thane, která byla jeho chůvou, když byl malý a později mu dala odkaz metabolismu. Všem, kdo ji znali, bude nesmírně chybět.

Stejně, jako mu bylo líto Zasvěcenců, bylo mu líto i sebe. Smrt Zasvěcenců mu připomněla noční můru, kterou zažil v hradu Sylvaresta před týdnem, když zavraždil heredonské Zasvěcence.

Borensonův strážce byl po většinu jízdy zticha. Projížděli Deyazzem rychle jako vítr, projížděli zemí, kde slunce zářilo jasněji než kdekoli jinde. Byla to krásná země, a přestože

byla jen pět set mil na jih od Heredonu, počasí tu bylo výrazně teplejší.

Deyazz ležel severně od velké Solné Pouště, žhavého srdce Indhopalu, a vítr, který vál směrem sem, přinášel žár. Deyazz nebyl tropická země, ale i za těch nejkrušnějších zim tu jen zřídkakdy zamrzala voda.

Pole kolem řeky Anshwavi zářila sytou zelení. V zaplavených tůních stály volavky lapající hmyz. Na rýžovém poli bylo několik farmářů v širokých kloboucích, kteří sklízeli rýži.

Borenson projížděl městy s bíle omítnutými zdmi domů, kde si bohatí šlechtici stavěli majestátní paláce s kopulovitými střechami obloženými zlatem. Mezi jejich vznosnými sloupy nebo u fontán sedávaly krásné ženy tmavé pleti, oděné v hedvábí, které měly v nosech i v uších zlaté kroužky nebo řetízky.

Města měla široké ulice, které se koupaly ve slunečním světle – protiklad k úzkým zastíněným uličkám v opevněných městech Heredonu. Města v Deyazzu byla čistá a v porovnání s městy severu téměř liduprázdná.

Přesto však bylo všude možné narazit na znamení války. Borenson míjel oddíly vojáků a hrady podél hranic byly plné až k prasknutí. Lidé ve městech sledovali Borensona, kterého provázel Neporazitelný, s nedůvěrou. Malí chlapci po něm házeli kamením, matky na něj křičely nadávky.

Jen jednou či dvakrát zaslechl, jak nějaký starý muž nebo žena zvolali: „Viděl jsi Krále Země?“

Ale teď, když ho opustily odkazy, se Borenson zhroutil do sedla a nespadl jen díky tomu, že se mu podařilo zachytit řetězy svých okovů o hrušku sedla. Oči se mu naplnily slzami.

„Pomoc!“ vykřikl. Nespal už celé dny a nejedl od včerejší noci. S odkazy životní síly necítil hlad ani únavu. Teď ho však vyčerpání doslova oslepilo, způsobilo, že nedokázal zaostřit zrak a žaludek se mu bouřil hlady.

Jeho žalářník na něj temně pohlédl, jako by se bál, že Borenson na něj chystá nějakou lest. Zrovna projížděli

městským tržištěm. Vznášela se tu lákavá vůně kořeněného jídla. Prodavači u stánků se na Borensonova žalářníka usmívali a lákali ho, aby ochutnal pokrmy, které nabízejí. Nabízeli šťavnaté hovězí, vařené v bambusových košících, různé druhy omáček a koření. Prodávala se tu pečená holoubata a rozličná drůbež. U dalšího stánku byla k dostání vařená vejce a nakládané okurky. Všude bylo plno ovoce: citrony, pomeranče, melouny, kandované datle a hromady sušených ořechů.

„Počkej!“ zaprosil Borenson znovu. „Tvůj pán je v Modré věži v Mystarii.“

Naklonil se kupředu a bojoval se zoufalou potřebou spánku, protože nespal už celé dny. Jeho smysly se otupily a vidění rozmazalo. Přemohla ho únava, hluboká jako bolest v kostech.

Neporazitelný na něj pohlédl koutkem oka. „Modrá věž je dobré místo na útok. Přesně to bych svému pánu navrhl já.“ Podezíravě si Borensona prohlížel, ale pokud Borenson vymyslel nějaký plán, jak svého žalářníka přemoci, toto tržiště bylo nejhorší možné místo, kde by to mohl zkusit. „Mohu pro tebe něco udělat?“ zeptal se nakonec.

„Nic,“ odvětil Borenson. Na hrůzu a žal, který provázel ztrátu Zasvěcenců, nemohl existovat žádný lék. Neporazitelný nemohl nahradit vzpomínky, které Borenson ztratil nebo mu poskytnout úlevu od mysl otupující únavy, která na něj teď útočila. „Ale jsem hladový a nesmírně vyčerpaný. Nevím, jestli dokážu zůstat vzhůru. Nespal jsem celé dny.“

„Takže je pravda, co se říká,“ poznamenal Neporazitelný. „Válečník bez odkazů už není válečníkem.“

Prodavač, který viděl, že u něj zastavili, přiběhl k Neporazitelnému a nabídl mu na ochutnávku kousek pečeného krokodýlího masa. V okamžiku se kolem shlukli i další prodavači, kteří mu nabízeli ochutnávky svých jídel. Borensona, rudovlasého válečníka z Mystarie, však ignorovali. Vůně dobrého teplého jídla způsobila, že se mu začal bouřit žaludek a přemohl ho hlad.

„Můžeme se tu zastavit na jídlo?“ zaprosil.

„Myslel jsem, že spěcháš,“ řekl Neporazitelný pobaveně, ústa plná jídla a obklopený dychtivými obchodníky.

„Spěchám, ale také mám hlad,“ odvětil Borenson.

„A co je větší?“ zeptal se Neporazitelný. „Tvůj spěch nebo tvůj hlad? Věděl jsem, že spěcháš, a proto jsem nezastavoval. Kromě toho muž by neměl být otrokem svého žaludku. Žaludek by měl sloužit muži. Zvláště vy seveřané s tlustými břichy byste se měli touto radou řídit.“

Borenson byl rozložitý, mohutně stavěný muž; nikdy se však nepovažoval za tlustého. Na druhou stranu během jízdy skrz Deyazz nenarazil na člověka stejně rozložitého, jako byl on sám.

„Chci jen kousek jídla. Nemusíme se zastavovat nadlouho,“ navrhl.

„A čím mi zaplatíš, pokud tě nakrmím?“ zeptal se Neporazitelný.

Borenson pohlédl na stánky prodavačů. Byl zajatec a měl v této záležitosti jen málo na výběr. Zde na jihu nebylo příliš zvykem starat se o žaludek vězňů. Očekávalo se, že vězňům zajistí jídlo členové jejich rodin nebo přátelé. Ti jim také zajišťovali ošacení a lékařské ošetření.

Jako zajatci mu nebude dovoleno si jídlo koupit.

„V měšci mám zlato,“ řekl a napadlo ho, jak dlouho mu to zlato asi vydrží, pokud bude muset Neporazitelnému za každé jídlo platit. Neporazitelný mu mohl všechno vzít, aby už nic nezbylo na Borensonovy budoucí žalářníky.

Jižan se jen zasmál a pohlédl na Borensona s výrazem čistého pobavení. „Jsi v řetězech, můj příteli. Tvůj měšec si mohu vzít kdykoliv se mi zachce. Budeš muset přijít s lepší nabídkou.“

„Řekni svou cenu,“ odpověděl Borenson, příliš unavený než aby se hádal.

Neporazitelný pokýval hlavou. „Zvážím to…“

Přinesl čerstvě upečené chlebové placky a rýži a také citrony od starého prodavače, od něhož získal i levné hliněné mísy.

Pak jel i s Borensonem dál skrze město a zastavil v ohybu řeky Anshwavi. Byly zde trosky starého paláce, který se změnil v ruiny možná už před tisícem let.

Nechali koně napít a napást. Neporazitelný odvedl Borensona k vodě, aby se mohl před jídlem umýt. Pak se k jídlu posadili na prastarý mramorový pilíř. Kámen se zelenými žilkami byl dokonale ohlazen, jako by tu k jídlu často sedávali poutníci.

Neporazitelný rozsekl zakřivenou dýkou citron na dvě půlky a pokapal si jím kořeněné maso a rýži. Borensonův žaludek při tom pohledu hlasitě zaprotestoval. Natáhl se po druhé míse, ale Neporazitelný se jen usmál a odstrčil ho. „Nejprve zaplať."

Borenson na něj vyčkávavě pohlédl a čekal, až jižan jmenuje svou cenu. Možná bude chtít jeho skvělý luk nebo nějakou část zbroje.

„Pověz mi o Králi Země," řekl Neporazitelný. „Vyprávěj, jaký je a mluv upřímně."

Borenson se unaveně zamyslel. „Co bys rád věděl?"

„Říká se, že můj pán Raj Ahten před ním v bitvě uprchl. Je to pravda?"

„To je," odpověděl Borenson.

„Pak to musí být hrozivý válečník," řekl Neporazitelný. „Můj pan Raj Ahten jen zřídkakdy před někým ustupuje."

„Vlastně ani není," řekl Borenson. Nechtěl hovořit úplnou pravdu. Nebyl ochoten přiznat, že Gaborn odmítá přijímat odkazy, a proto pro Raj Ahtena vlastně nepředstavuje důstojného protivníka.

„Ale určitě musí být velmi vysoký?" vyzvídal Neporazitelný. „A silný."

Borensonovi to nedalo a rozesmál se. Věděl, jakou hru ten muž hraje. I on sám často sníval, že jednoho dne povstane Král Země.

„Ne, není vysoký," řekl, přestože dostatečná výška se v některých částech Indhopalu považovala za známku mužnosti. Od vůdce se očekávalo, že bude vysoký. „Je o dlaň menší než ty."

„Ale určitě musí být krásný, že ano?“ zeptal se Neporazitelný. „Tak krásný jako můj pán Raj Ahten.“

„Nepřijímá odkazy krásy,“ přiznal Borenson. „Raj Ahtenova krása plane jako vatra. Krása mého pána je… jiskra vystřelující do noci.“

„Aha!“ řekl Neporazitelný, jako by právě učinil nějaký objev. „Takže je pravda, co jsem slyšel, že Král Země je malý a ošklivý!“

„Ano,“ přiznal Borenson. „Je menší a ošklivější než Raj Ahten.“

„Ale musí být velmi moudrý,“ řekl Neporazitelný zamyšleně. „Lstivý a prohnaný.“

„Je to mladý muž,“ řekl Borenson. „Není moudrý. A urazilo by ho, kdyby tě slyšel, jak o něm říkáš, že je lstivý a prohnaný.“

„A přesto mého pána Raj Ahtena přelstil v bitvě?“ namítl Neporazitelný. „Přivedl k Longmotu ženy a dobytek a mého pána tím vyděsil.“

„Myslím, že měl velkou dávku štěstí,“ řekl Borenson po pravdě. „Vlastně to ani nebyl Gabornův nápad. Přišla s tím jeho žena.“

„Aha, takže on přijímá rady od žen?“ zeptal se Neporazitelný. V některých částech Indhopalu se považovalo za nepřípustné, aby muž přijímal radu od ženy.

„Naslouchá radám mužů *a* žen,“ opravil ho Borenson.

Neporazitelný se na Borensona nadřazeně usmál a na zjizveném obličeji se mu odrazilo sluneční světlo.

„Ty jsi viděl mého pána Raj Ahtena?“ zeptal se Neporazitelný.

„Ano, viděl jsem ho,“ souhlasil Borenson.

„Nikdo se mu nevyrovná. Nikdo není pohlednější ani zuřivější v boji,“ řekl Neporazitelný. „Jeho nepřátelé před ním prchají a jeho poddaní ho bez výhrad poslouchají.“

Borenson však v jižanově hlase zachytil zvláštní tón. Jako by ho Neporazitelný nějak zkoušel. „Na tomhle se shodneme. Nikdo není lstivější, silnější, pohlednější ani obávanější než Raj Ahten.“

„Tak proč sloužíš Králi Země?“ dožadoval se Neporazitelný odpovědi.

„Nikdo není tak pohledný jako tvůj pán,“ odvětil Borenson, „a nikdo také nemá tak prohnilé srdce jako on. Cožpak se zmýlím, když řeknu, že se ho jeho poddaní bojí stejně jako jeho nepřátelé? A oprávněně?“

„Říkat takové věci v Indhopalu,“ varoval ho Neporazitelný, „znamená smrt!“ Oči mu zablýskly a ruka mu sjela k jílci zakřivené dýky, která mu visela u boku. Napůl ji vytáhl z pochvy.

„Mluvit pravdu znamená v Indhopalu smrt?“ zeptal se Borenson. „A přesto jsi to byl ty, kdo mě žádal, abych mluvil upřímně. Znamená to snad, že cena, kterou musím zaplatit za jídlo, je můj život?“

Neporazitelný mlčel, a tak Borenson pokračoval. „Ale ještě jsem ti plně neodpověděl na tvou otázku: sloužím Králi Země, protože má dobré srdce,“ prohlásil hrdě. „Miluje svůj lid. Miluje dokonce i své nepřátele a chce je zachránit. Sloužím Králi Země, protože Země si ho vybrala a obdařila ho mocí a to je něco, co Raj Ahten se všemi svými armádami a nádhernou tváří nebude nikdy mít!“

Neporazitelný se upřímně rozesmál. „Zasloužil sis svůj oběd, příteli! Mluvil jsi upřímně a za to ti děkuji.“ Potřásl si s Borensonem rukou. „Jmenuji se Pashtuk.“

Podal Borensonovi mísu rýže a chlebovou placku. Borensonovi neuniklo, že ho nazval „přítelem“. V Indhopalu se něco takového nebralo na lebkou váhu.

To ho povzbudilo, aby položil následující otázku. „Když jsi byl chlapec, Pashtuku, snil jsi o tom, že jednoho dne přijde Král Země? Snil jsi o tom, že se staneš jeho rytířem? Chceš začít sloužit Králi Země?“

Neporazitelný si nabral rýži a zamyšleně ji žvýkal. „Snil jsem o tom, ale nemyslel jsem si, že bude malý a ošklivý, a že bude přijímat rady od žen. Ani jsem si nemyslel, že bude vyjednávat s nepřítelem…“

Borenson s chutí jedl, ale v nitru ho hryzaly obavy. Mísa rýže nebyla velká a stěží utišila jeho hlad. Přesto mu však jídlo pomohlo obnovit část energie.

Zvážil důsledky zničení Modré věže. On sám ztratil odkazy a to samé potkalo tisíce dalších válečníků. Mnozí šlechtici měli své Zasvěcence jinde. Ale Modrá věž stála po tisíce let a nikdo na ni nezaútočil od námořní blokády krále Tisona Odvážného před čtyřmi sty lety.

Šlechtici v Mystarii museli propadnout hrozné panice.

Co bylo horší, Borenson měl starost o Gaborna. Vždyť i ten musel ztratit své odkazy.

Raj Ahten nedokázal vyhnat Gaborna z Heredonu. Pán Vlků věděl, že na něj nemůže zaútočit a že nemůže přivést své armády na sever, protože Králi Země slouží duchové Dunnwoodu. Proto se snažil vylákat Gaborna ven, donutit ho přijmout boj. Gaborn počítal s tím, že případný útok proti Mystarii dokáže odrazit vévoda Paldane. Paldane byl starý a moudrý, byl to zjizvený veterán, který ve službách krále Ordena dotáhl do vítězného konce tucty tažení proti různým tyranům a zločincům. Nikdo nebyl spolehlivější než právě Paldane.

Ale Paldane nemohl bojovat s rukama svázanýma za zády a právě to se Raj Ahtenovi podařilo.

Navzdory své únavě a slabosti ho Borenson chápal zcela jasně. Raj Ahten věděl, že Gaborn už nemůže odolávat pokušení přijmout boj.

Pro Krále Země neexistuje větší lákadlo než život jeho národa, životy všech, které Gaborn zná a miluje.

Borenson si přál, aby teď Gabornovi mohl poradit, aby ho pobídl, ať uprchne, ať se vrátí na sever. Ale vlastně si ani nebyl jistý, jestli by to bylo správné. Protože pokud Gaborn přeruší tažení na jih, Raj Ahten zničí Mystarii.

DVACET DVA: TEMNÝ VZNEŠENÝ

Erin a Celinor byli daleko před ostatními. Jeli mezi kopci, dvacet mil jižně od Hayworthu, když tu náhle zaznělo Gabornovo duchovní varování. „Schovejte se!“

Příkaz projel Erin jako rozpálený nůž a rozbušilo se jí srdce. Okamžitě se rozhlédla ve snaze nalézt zdroj nebezpečí a přitáhla koni otěže.

Celinor učinil to samé a zeptal se. „Co se děje?“

Erin pohlédla na nebe pokryté ocelově šedými mraky. Na horizontu zahlédla temný stín, který mířil směrem k nim.

Dech se jí zrychlil a jen stěží ze sebe dokázala vypravit slovo. „Připrav si luk,“ zašeptala naléhavě a okamžitě začala činit to samé.

Seskočila z koně, ohnula lučiště a začala na ně napínat tětivu. Celinor ji napodobil, neboť i on spatřil blížící se temné mračno. Má tvar veliké ryby, pomyslela si Erin. Veliké, dravé ryby číhající v hlubinách, kde napůl ukrytá, napůl odhalená, čeká na příležitost zaútočit.

Nebojím se, přesvědčovala sama sebe. Jsem klanová válečnice. Bojovnice z Planin se nepoddávají strachu.

Ale přestože už prošla řadou bojů a šarvátek, nikdy nečelila nebezpečí, jako bylo tohle. Nikdy se necítila tak bezmocná.

Konečně se jí podařilo napnout tětivu, když k ní Gaborn znovu promluvil. „Uteč, Erin. Schovej se!“

Upustila luk a vyšvihla se do sedla. Už už se chystala vyrazit, když si uvědomila, že Celinor nebyl vyvolen, a proto Gabornův příkaz neslyšel. Pořád byl na zemi a pokoušel se napnout luk. „Není čas!“ vykřikla. „Do lesa! Honem!“

Celinor na ni překvapeně pohlédl. Podařilo se mu napnout tětivu na lučišti. Přímo před nimi byl kopec porostlý olšemi, které ještě neměly opadané listí. Erin doufala, že se mezi nimi ukryjí.

Z mraků sestoupila temnota, převalující se masa noci, kterou oko nedokázalo prohlédnout. V nitru černé masy jako by zuřila ohnivá bouře, podobná tornádu, vtahující do sebe světlo zvenčí.

Ohnivá bouře se vlnila a kroutila, obklopená tmou a mířila přímo k nim.

„Utíkej!“ vykřikla Erin. Celinor popadl luk, vyskočil na koně a oba dva vyrazili z cesty.

Temnota letěla přímo nad stezkou mezi Durkinskými kopci. Postupně klesala níž a níž.

Jejich Dnové za nimi vykřikli v hrůze a spěchali, seč jim síly stačily, aby udrželi krok s koňmi svých pánů.

Erinin kůň vběhl do lesa. Kličkoval mezi kmeny stromů, přeskakoval keře a kameny, až ji vítr šlehal do tváře. Cítila, jak za ní ubývá světla.

Ohlédla se a viděla, že masa temnoty, která musela mít v průměru alespoň půl míle, se dotýká země. Mezi stromy se zvedla vichřice. Velcí a staří patriarchové lesa praskali jako suché větve. Stromy křičely na protest a hukot větru připomínal vrčení divokého zvířete. Vzduchem vířily větve a podzimní listí. Erin byla jen na okraji bouře, ale věděla, že v jejím srdci plane oblak té nejčernější noci.

Vítr ještě zesílil. Kůň Erininy Den nevydržel jeho nápor, zapotácel se a převalil se přes svou jezdkyni.

Pak je pohodilo tornádo a oba dva, zvíře i člověk, zavířili vzduchem.

Erin si vzpomněla na úryvek starobylé knihy, ve které byl popis Vzneseného v bitvě. „A s ním přišlo sluneční světlo a vítr, vítr, který rozpínal svá křídla jako orel, zvedal do

vzduchu nepřátelské lodi, které se pak řítily zpět na mořskou hladinu a propadaly se do hlubin.“

Vždycky ten popis považovala za přehnaný. Viděla veliké graaky v letu a máchání jejich mohutných křídel nikdy nezpůsobilo nic podobného. Stvoření, se kterým se však střetla teď, ovládalo vítr, jako by byl pouhým prodloužením jeho těla.

Její Den vykřikla, vydala ze sebe výkřik divoké hrůzy, který byl v hukotu bouře jen stěží slyšet. Erin spatřila, jak ženu jako šíp probodl kmen mohutné borovice, zbavený větví. Do vzduchu se vznesla sprška krve. Pak vítr odnesl její mrtvolu sto stop vysoko a tam byli ona i nešťastný kůň pohlceni neproniknutelnou temnotou.

Erin svou Den nikdy neměla ráda, nikdy se s ní nesblížila. Jediná služba, kterou své průvodkyni kdy prokázala, spočívala v tom, že jí při několika příležitostech uvařila teplý čaj. Přesto ji však její osud naplnil hrůzou.

Celinorův Den se dostal až k okraji cesty, ale pak jeho kůň ztratil sílu, přestal vzdorovat větru, a ten ho začal táhnout zpátky do středu k hladové temnotě. Ozvalo se vyděšené zaržání. Erin odvrátila zrak.

Větrná stěna mířila k ní. Erin se otočila právě ve chvíli, když její kůň přistál v malé písčité rokli. Rokle se vlnila mezi stromy a nebyla téměř vidět. Celinor se držel vedle ní a oba prchali před zívající temnotou, která je pronásledovala, a mířili ke skupině borovic, které byly nedaleko.

Kolem nich vířilo listí v divokém reji a vítr sílil, jak je tma dohánělа. Erin zaryla koni ostruhy do slabin a cítila, jak jí vichr rve plášť. Ohlédla se.

Ani ne tucet yardů za ní kvílel vítr jako divoké zvíře a ona pohlédla do černi, která byla tmavší než dno hluboké propasti. Kolem ní se s praskáním lámaly stromy. Tma je polykala, jako by to byla mohutná tlama, která touží spolknout i ji. Z temnoty náhle vyletěl dlouhý tenký kmen, který ji zasáhl do zad jako kopí. Narazil do její zbroje, roztříštil se a ten náraz ji postrčil dopředu.

Ona i Celinor se dostali mezi borovice. Tam museli zpomalit. Rokle před nimi byla zablokovaná padlým kmenem.

„Schovej se!“ zazněl jí v mysli ostře Gabornův hlas.

Erin skočila po Celinorovi a vítr ji k němu napůl odnesl.

Srazila ho z koně a oba se společně převalili přes padlý kmen tvořící překážku.

Koně za nimi začali ržát hrůzou, ale Erin se neodvažovala pohlédnout jejich směrem.

Snažila se zamáčknout co nejhlouběji do svého ukrytu. Stromy se lámaly a větve praskaly. Na jejich přístřešek dopadl mohutný kmen, jako by je chtěl Temný Vznešený rozdrtit. Pak se temnota dostala přímo nad ně a Erin ucítila pronikavý zápach smůly a listí.

Všude kolem nich zuřila bouře. Dokonce i tady pod padlými stromy vál vítr, který jim vháněl do očí prach.

Celinor Erin objal pažemi a zaštítil ji ve snaze ochránit ji svým tělem. Kolem zavládla naprostá temnota a Erin se v Celinorově objetí začala dusit.

„Kryj se!“ vykřikla.

Už chápala, proč ji Gaborn varoval. Moc Temného Vznešeného byla nezměrná. Nemohl mu ublížit žádný šíp. Žádný rytíř bez ohledu na odvahu či schopnosti ho nedokázal proklát kopím.

Nemohla s ním bojovat, nevěděla, jestli se před ním dokáže ukrýt.

Nad hlavou uslyšela prásknutí blesku a suché kmeny, které je chránily, se rozletěly jako třísky.

Během záblesku něco spatřila. Mezi kmeny borovic uviděla mihotavý tvar. Tvar okřídlené postavy, skloněné k zemi. Pomalu kráčela směrem k nim. Olizovaly ji temné plameny, živené okolním světlem.

Erin cítila, jak se chvěje vzduch. Díky statické elektřině jí vstaly vlasy na hlavě. Se strachem očekávala další blesk, který je zasáhne.

V tu chvíli však vítr náhle zeslábl. Erin se v naprosté tmě neodvážila ani pohnout. Pochopila, že se ocitli přímo v srdci bouře.

Suché stromy a křoviska náhle vzplály. Temný Vznešený vyskočil do vzduchu a jeho křídla plameny uhasila.

Bytost ze sebe vydala nezemské zavytí plné rozkoše, zvuk, který byl plný nezměrné bolesti a také nesmírné krásy, jako píseň prokletých.

Kouř z udušených ohňů ji začal dusit. Ona i Celinor byli pokrytí popelem a prachem. Erin na ruce přistál horký oharek.

Setřásla jej. Teď, když Temný Vznešený rozmetal překážku, bylo vidět pokračování rokle. Ta se dál poněkud svažovala a měla kamenité dno, které jim mohlo poskytnout ochranu před ohněm.

Zatřásla Celinorem, aby mu dala na vědomí, že by se měli okamžitě přesunout, ale všimla si, že princ je v bezvědomí. Snažil se chránit ji vlastním tělem, ale do hlavy nebo do zad ho asi udeřil kámen nebo část kmene. Byl v bezvědomí, pokud nebyl mrtvý.

Vyprostila se zpod něj a popadla ho za límec kroužkové košile. Začala ho vléci směrem k relativnímu bezpečí.

Odněkud seshora spadla větev a se zaduněním Celinora zasáhla do zad. Vykřikl bolestí a vzhledl a po jeho tváři stékal pot a krev. Pak znovu upadl do bezvědomí.

Táhla ho pořád dál a dál, ale pak si náhle uvědomila, že vítr se náhle úplně utišil. Temnotu nahradilo obyčejné denní světlo.

Vzhlédla a zaplála v ní jiskřička naděje.

Temný Vznešený byl pryč.

Matně si uvědomila, že je zřejmě zachránil Celinorův výkřik. Temný Vznešený ho musel považovat za mrtvého. Převrátila Celinora na záda, aby zjistila, zda měla bytost temnoty pravdu.

DVACET TŘI: STATEČNÍ PÁNI

Gaborn s úžasem hleděl, jak Temný Vznešený vysává z nebe světlo a přeměňuje je na ohnivé peklo, které vířilo a ztrácelo se v mase té nejčernější noci.

Gaborn se cítil unavenější než kdy předtím, stěží dokázal zaostřit zrak a nemohl soustředit své myšlenky. Nespal celé dny, a protože náhle ztratil všechny odkazy, jen tak tak že dokázal udržet hlavu vzhůru.

Před blížící se stvůrou se zvedala stěna vyjícího větru. Bytost letěla nízko nad prašnou cestou, jako sova, která v měsíčním světle loví myši.

Vítr rval ze země stromy i s kořeny a zvedal do výše veliké kameny. Půl míle vepředu mu muži i koně uhýbali z cesty, ale jen zřídkakdy dost rychle.

Z temného mraku se na zem klikatily blesky podobné ohnivým šípům, které zasahovaly lidi i zvířata.

Hluk bouře se mísil s křikem umírajících a s praskáním lámaných stromů.

Prach, který se zvedal, začal postupně zakrývat celý výhled.

„Ke mně!“ vykřikl tlustý král Orwynne jedoucí vedle Gaborna. „Za Orwynna a Mystarii!“

Ten starý hlupák si myslí, že mě ochrání! uvědomil si Gaborn. Ztratil jsem své odkazy a Orwynne si myslí, že je ze mě obyčejný člověk.

Podcenil jsem rychlost Temného Vznešeného, napadlo ho vzápětí. Měl jsem své lidi přinutit, aby prchali rychleji.

Jel zhruba uprostřed své armády a jeho rytíři byli rozprostřeni na míle daleko. Vyslal svým vyvoleným válečníkům varování: „Schovejte se! Nesnažte se bojovat!“

Toto jeho varování však nezastavilo krále Theovalda Orwynna. Tlustý král sklonil kopí, pobídl koně a vyrazil k vířící kouli temnoty, kolem níž zuřila bouře.

Jeho nejstarší syn Barnell byl teprve šestnáct let stár, ale už byl skvělým válečníkem. Statečně pozdvihl válečné kladivo a vyrazil po pravici svého otce, zatímco nejvěrnější gardista krále Orwynna, sir Draecon, se řítil po jeho levici.

Vyrazilo sto rytířů, aby krále Orwynna kryli. Někteří vrhali do zuřící bouře kopí, zatímco lučištníci divoce vypouštěli jednu spršku šípů za druhou.

Ničeho však nedosáhli. Kopí i šípy vířily v magickém větru ovládaném Temným Vznešeným a ani jeden z nich nedoletěl až ke svému cíli. Za několik okamžiků se šípy řítily zpátky na útočníky.

A tak muži bojovali, aby ochránili svého krále, ale jen král Orwynne, jeho syn Barnell a sir Draecon se ukázali dost stateční na to, aby zaútočili přímo na tmu.

Za Gabornem někdo vykřikl. „Mylorde, tudy!“

Někdo k němu přijel a popadl Gabornova koně za uzdu.

Gaborn byl tak unavený, tak zesláblý ze ztráty odkazů a nedostatku spánku, že nedokázal vymyslet, co by měl udělat. Proto se nechal slepě vést. Bez odkazů životní síly se cítil úplně vysátý. Jen stěží se mohl udržet v sedle. Bez odkazu rozumu nedokázal jasně přemýšlet, nedokázal si vzpomenout na jména většiny těch, které si vyvolil v minulém týdnu, na muže, jejichž tváře se mu míhaly před očima, když cítil nebezpečí.

Cítil se zmrzačen na těle i na duchu.

Gabornův Den spěchal po jeho boku. Teď si Gaborn náhle vzpomněl, jak se jmenuje mladý rytíř, který vede jeho koně – sir Langley, Orwynnův šampión.

Cítil radost, když viděl, že nejlepší Orwynnovi muži jsou natolik chytří, že svého krále nenásledují do náruče jisté smrti.

Koně prchali od bouře směrem ke skupině olší, jejichž šedobílé kmeny matně zářily mezi zlatým podzimním listím.

Gaborn se ohlédl. Král Orwynne a jeho muži se stále řítili vpřed, jejich silní koně dokázali vzdorovat větru.

Gaborn pocítil náhlou naději, že jejich útok uspěje, i když ho moc Země varovala, že tomu tak nebude.

Z temné koule vyrazil vidlicovitý blesk.

Jedna jeho část zasáhla sira Draecona po Orwynnově levici a druhá projela mladým Barnellem napravo.

Zůstal jen král Orwynne, který ze sebe vydával bojový pokřik a pobízel svého obrněného koně, aby se vrhl přímo do černočerné tmy.

Zrovna když to vypadalo, že Theovald Orwynne dokáže proniknout až k temnotě, zvedl se vítr, kterému nebylo možno odolat a zvedl koně i tlustého krále do vzduchu.

Orwynne se náhle hrozivě zkroutil, jako hadr ždímaný uklízečkou.

Král Orwynne měl několik odkazů hlasu a jeho smrtelný výkřik byl neuvěřitelně hlasitý. Gaborn měl pocit, že ho bude slyšet ještě několik dalších týdnů.

Králova zbroj se rozpadla stejně jako jeho kosti. Vzduchem se vznášela sprška krve. Jeho hřebce vítr roztrhal na kusy a trosky obou těl, krále i zvířete, poletovaly vzduchem v divokém reji.

„Ať nás Jasní ochraňují!“ prohlásil sir Langley vedle Gaborna.

Jejich koně konečně vystoupali na malý kopec mezi olše. Koně si ustrašeně odfrkávali. Gaborn se unaveně ohlédl a viděl, jak král Orwynne a jeho hřebec dopadli na zem asi čtvrt míle daleko. Cítil, že je vyčerpaný na těle i na duchu.

Už nemohl pokračovat. Nejsem unavený jen z nedostatku odkazů, uvědomil si. Jsem duševně vyčerpaný.

To, že byl svázán mocí Země se stovkami tisíc lidí, že si uvědomoval jejich nebezpečí, že každému vyvolenému posílal varování – to bylo víc, než dokázal unést.

Ale navzdory svému smrtelnému vyčerpání se bál usnout. Bál se, že když ulehne, nebude moci využívat svou moc a nebude moci varovat své vyvolené.

Slabě vyslal všem vyvoleným varování. „Schovejte se!“

Ze svého vyvýšeného místa dokázal přehlédnout cestu téměř dvě míle dozadu. Viděl, jak se jeho vojáci rozptylují, uhýbají z cesty a spěchají k lesu.

Temný Vznešený frustrovaně zařval a prudce se vrhl přes údolí k nejbližšímu viditelnému cíli, rytíři, který spadl z koně. Koule temnoty se k němu přiblížila a tentokrát z ní nevyšlehly žádné blesky ani paňáty větru.

Místo toho se temná koule převalila přes ubohého chlapíka a z jeho dlouhého smrtelného výkřiku si Gaborn jen mohl představovat, jaký hrozný osud ho asi potkal.

Pak se oblak temnoty začal znovu zvedat a pomalu se pohyboval směrem k nim.

„Pojďme,“ řekl sir Langley. Vzal Gabornova koně za uzdu a společně vyrazili mezi stromy dolů z kopce.

„Jestli máš moc nás zachránit,“ řekl Langley jemně, „je teď vhodná chvíle ji použít.“

Gaborn se soustředil do svého nitra. Ano, nebezpečí bylo pořád silné.

„Doleva!“ řekl Langleymu. Nalevo už z olší opadala většina zlatého listí. Listy ležely ve vysokých hromadách na zemi. Zdálo se být logické, že vjet do takto nekrytého prostoru je chyba.

Temný Vznešený se přiblížil a hučící vítr, který ho předcházel, začal ohýbat koruny stromů.

Pak začalo zlaté listí vířit ve vzduchu v divokých vírech.

Strom vedle Gaborna zasáhl blesk.

„Doleva!“ vykřikl Gaborn.

Sir Langley a Gabornův Den pobídli koně, aby unikli větru.

Náhle Gaborn pochopil, co mu Země radí. Temný Vznešený nemohl vidět přes vířící listí o nic lépe než on sám. Hromady listí monstrum oslepily.

„Teď co nejrychleji doprava!“ vykřikl Gaborn. Langley se podřídil. Gabornův Den s nimi držel krok.

Co nejrychleji vyrazili na jih mezi stromy, souběžně s cestou mezi Durkinskými kopci. Temný Vznešený za nimi zmateně zařval.

Dostali se k malé prohlubni, kde se ukryli mezi tmavými borovicemi. Jejich koně sípavě oddechovali a třásli se hrůzou.

Temný Vznešený za chvíli vyletěl nad les a zamířil na sever. Útočil na každého, kdo byl natolik hloupý, že zůstal na cestě.

„Ztratilo nás to,“ zašeptal s úlevou sir Langley. „Měli jsme štěstí.“

Gaborn zavrtěl hlavou. Pouhé štěstí ho nezachránilo. Vzpomněl si na setkání s duchem Země v Binnesmanově zahradě, které se odehrálo déle než před týdnem. Země nakreslila Gabornovi na čelo runu ochrany a tato runa ho chránila přede všemi, s výjimkou těch nejmocnějších služebníků ohně.

Gaborn se slabě pousmál. Binnesman říkal, že Temný Vznešený je stvoření vzduchu a temnoty, a že světlo spíše požírá, než aby mu sloužilo. Gaborn dospěl k závěru, že monstrum nevědělo, že tu je, že ho nedokáže najít a že se hnalo jen za Langleym a za Gabornovým Dnem.

„Schovejte se!“ vyslal Gaborn znovu varování ke svým vojákům.

Téměř jakoby v odpověď na jeho příkaz se Temný Vznešený vznesl vysoko do vzduchu a přerušil útok. Vířící ohnivá čára nad jejich hlavami zhoustla a rozšířila se.

Bytost nechala svou moc narůstat, vysávala světlo z celého nebe, jako by ji lov vyhladověl.

Je jako kočka, pomyslel si Gaborn. Zaútočil, protože jsme byli snadná kořist. Ale když jsme se rozutekli, přestalo ho to bavit.

Pak Temný Vznešený udělal něco neočekávaného. V okamžiku vystřelil k horizontu rychlostí, se kterou se nemohl rovnat žádný kůň sebevíce obdařený runami.

Zamířil k hradu Sylvaresta, sedmdesát mil daleko. Jeho rychlostí se však k hradu dostane za pár chvil.

Gaborn natáhl výhonky své moci. Z dálky ucítil, jak Iomu jako plášť obklopuje aura smrti. Přemýšlel, proč ještě neopustila hrad.

„Uteč!“ vyslal k ní naposledy. „Utíkej o život!“

Úsilí, které vynakládal, když poslal tolik varování, ho stálo hodně. Byl unavený, roztřesený a vyčerpaný ze ztráty odkazů, měl pocit, jako by listí kolem něj pořád vířilo, vířilo a vířilo, a že on sám se nachází v jeho středu.

Příliš se vysával, když se snažil zůstat na koni. Únava ho konečně přemohla a Gaborn pevně sevřel hrušku sedla. Prsty mu však sklouzly a on spadl na lesní půdu.

DVACET ČTYŘI: ČEKÁNÍ NA TMU

Myrima měla pravdu, když Iomě říkala, že než vojáci prohledají celé město, zabere to hodinu.

Ioma však trvala na tom, aby dokončili svou práci. Nechala svá štěňata běhat po nádvoří a čekala. Každého člověka, kterého nalezli městští strážní, nechala vyvléct ven.

Hrad Sylvaresta obklopovalo veliké město, staré město s tisíci domy. Některé byly honosnými sídly, zatímco jiné byly omšelé malé domky podobné těm, které se tísnily na Trhovecké ulici podél Máselného trhu.

Kamkoli se vojáci podívali, tam nacházeli lidi. Narazili na zloděje vybírající prázdné domy, bohaté i chudé bez rozdílu.

Ioma zloděje nechtěla popravovat, ale bála se, že když je tu nechá nebo je uvězní, bude to vzhledem k příchodu Temného Vzneseného stejné, jako je nechat zabít. Zloději většinou nebyli tak zlí jako hloupí – hloupí staří muži i ženy, kteří se nedokázali ubránit pokušení, když zjistili, že se většina domů vyprázdnila.

A tak chyceným zlodějům jen nechávala zabavovat ukradené věci a vyháněla je z města.

Jiní lupiči však byli profesionálové a otrlí kriminálníci, které by Ioma nechtěla potkat sama v temné uličce. Tito krutí a lstiví lidé ji znepokojovali. Ale chtěla všechny zachránit a ne jim brát život.

Ta druhá sorta zlodějů nebyli hlupáci, kteří podlehli pokušení, ale prohnaní muži a ženy, kteří se živili na úkor ostatních. Proto přikázala strážným, aby je uvrhli do žaláře.

Ne všichni, kteří zůstali za hradbami města, byli zloději. Řada z nich tonula v nevědomosti a ignorantství. Jeden starý hlupák si stěžoval, že král dělá mnoho povyku pro nic.

A tak to pokračovalo pořád dál. Ioma byla rozhodnutá nechat svůj sen, aby došel naplnění a neústupně se snažila zastoupit vítr, který měl odvát všechny obyvatele hradu Sylvaresta pryč do bezpečí.

Zavál silný vítr z jihu, který přinesl ocelově šedé mraky slibující déšť. Ochladilo se a Myrima dostala husí kůži. Bála se o svou matku a sestry, cestující v tomto počasí na jih.

Ioma zatím sama nechtěla utéct, ale přikázala těm městským gardistům, kteří měli silné koně, aby vyrazili k Dunnwoodu.

Binnesman strávil celý den v Královské věži, kde rozvěšoval byliny a kreslil runy na městské brány.

Ve dvě hodiny odpoledne se ozval Gabornův příkaz, silnější než kdy předtím. „Okamžitě uteč, prosím tě! Vznáší se nad tebou smrt!“

Binnesman seběhl z věže. „Madam,“ zavolal na Myrimu, protože Ioma byla zaujatá diskusí s koželuhem, který odmítl opustit svůj obchod. Zrovna sušil vlnu a nechtěl svou práci přerušit. Špatně vysušená kůže se nedala nabarvit.

„Madam,“ zopakoval Binnesman naléhavě. „Je třeba její Veličenstvo odsud co nejrychleji odvést! Král Země promluvil. Nesmíte se tu déle zdržovat!“

„Jsem její služebník,“ opáčila Myrima, „ne její vládce!“

Binnesman sáhl do kapsy své róby a vytáhl odtamtud malý sáček. „Dejte trochu této směsi Iomě, siru Donnorovi a Jureemovi. Je v ní zlatobýl, kořen malvy, list chryzantémy a vraní oko. Mělo by vám to poskytnout před Temným Vznešeným alespoň částečnou ochranu.“

„Díky,“ řekla Myrima. Binnesmanova moc Strážce Země mu umožňovala využít potenciál všech bylin. Každá troška bylin, které připravil, mívala zpravidla zázračné účinky.

Binnesman se otočil a vyrazil zpátky do hostince Kančí Horda.

Myrima došla k Iomě. „Mylady, prosím, pojďme. Většinu města už jsme prohledali a je pozdě.“

„Do soumraku zbývá ještě spousta času,“ nesouhlasila Ioma. „Ve městě je určitě ještě mnoho lidí.“

Jureem stál pár kroků od nich, ruce založené na prsou a čekal na rozkazy.

„Necháme tu městské gardisty, aby se o ně postarali,“ prosila Myrima. „Můžeš přece jmenovat velitele, který bude jednat v tvém zastoupení.“

Ioma se zatvářila nervózně a nerozhodně. Na čele se jí tvořily ustarané vrásky. „To nemůžu,“ zašeptala tak, aby ji nikdo z městských gardistů nezaslechl. „Jen se na ně podívej. Jsou to drsní muži. O svůj lid se musím postarat sama.“

Ioma měla pravdu. Kapitán stráže vypadal, jako že má až příliš velkou radost z toho, že našel tolik zlodějů. Po letech honu na kriminálníky byl připraven popravit na místě každého, na koho narazil. Ioma oprávněně nevěřila, že gardisté dokáží jednotlivé případy posuzovat nestranně jako ona.

Myrima to zkusila ještě jednou. „Nezapomeň, že nosíš dítě, o které se musíš postarat.“

Na Iomině tváři se objevil takový výraz vzteku, že Myrima okamžitě poznala, že to přehnala. Ioma se zřejmě o své dítě obávala ze všeho nejvíc.

„Nemohu připustit, abych kvůli obavám o své dítě zanedbávala své povinnosti,“ řekla královna chladně.

„Omlouvám se,“ řekla rychle Myrima. „Neměla jsem to říkat.“

V tu chvíli kapitán stráže přivedl chlapce se zdeformovanýma nohama. Netáhl ho jako by to byl zloděj, ale pomáhal mu v chůzi. Chlapec měl bolesti a zdálo se, že jen stěží dokáže ovládat své hrůzně opuchlé nohy.

Možná se styděl požádat ostatní o pomoc nebo mu nikdo pomoci nechtěl a sám uprchnout nedokázal.

„Co to tu máme?“ zeptala se Ioma.

„Je to sirotek," odpověděl kapitán gardy.

Myrima vrhla rychlý pohled ke koním přivázaným nedaleko. Jureem už se postaral, aby na všech koních byly naloženy zásoby. Shromáždil také štěňata a naložil je do dvou velkých proutěných košů. Když se Myrima přiblížila, štěňata začala poštěkávat a vrtět ocásky.

U zvířat stál sir Donnor. „Madam," řekl, „musíme vyrazit. Cítil bych se lépe, kdybyste už alespoň vy opustila hrad."

„Mám snad opustit Iomu?" zeptala se Myrima.

„Já ji ochráním," řekl sir Donnor. „Její kůň je rychlejší než váš. Když s Jureemem teď vyrazíte, dohoníme vás. A bude-li to nutné, aspoň se budete moci ukrýt pod stromy."

Jureem, na kterém se začal projevovat neklid z dlouhého zdržení, vyskočil na koně a řekl. „Má pravdu, měli bychom se dostat alespoň k okraji lesa."

Než měla čas si to pořádně promyslet, vyskočila do sedla a spolu s Jureemem vyrazili přes padací most ven z hradu.

Cestou Myrima pohlédla na vodní příkop a spatřila v něm veliké jesetery zoufale vířící v divokém reji. Pořád kreslili runy, i když tu byli už den a noc. Nad poli létala hejna skřivanů, která nervózně měnila směr, jako by se ptáci báli blížící se zimy a současně nevěděli, kudy uprchnout.

Nebe během uplynulých hodin zešedlo a dost se setmělo. Kromě toho měla Myrima pocit, že na horizontu vidí veliký černý mrak, blížící se z jihu.

Dorazili na vrchol kopce a Jureem zamířil do úkrytu podzimního lesa. Štěňata v koších vrčela a štěkala jako lovečtí psi, kteří cítí kance.

Když vjeli mezi stromy, jejichž větve už byly skoro holé, dotkla se Myrima mimoděk sáčku s bylinami, které měla v kapse a v tu chvíli si uvědomila, že je nerozdala, jak ji Binnesman žádal.

Černý mrak, blížící se z jihu, ji z nějakého důvodu znepokojoval. Znovu na něj pohlédla a uvědomila si proč: mrak se nepohyboval ve směru větru. Kolem něj zářily blesky a z dálky bylo slyšet dunění hromu.

Temný Vznešený nebude s útokem čekat na noc, protože si tmu přináší přímo s sebou.

A já jsem opustila svou paní, pomyslela si Myrima.

Prudce přitáhla otěže, otočila koně a vyrazila zpátky k hradu.

DVACET PĚT: V KRÁLOVSKÉ VĚŽI

Ioma rozmlouvala s chlapcem se zdeformovanýma nohama. Stál s hlavou skloněnou a zjevně ho ponižovalo, že ho přivlekli před královnu. Jeho ponížení Iomu zdaleka nezajímalo tolik, jako jeho zmrzačení.

Jeho pravá noha vypadala hrůzně, byla tak veliká a opuchlá, že by se nevešla do kalhot. Neměl na sobě nic jiného než starou tuniku, která vypadala tak, že by ji vyhodil i ten nejchudší obyvatel hradu.

„Jak jsi starý?“ zeptala se Ioma mírně.

„Deset,“ řekl chlapec. Pak po nějaké chvíli dodal. „Vaše Vel… ehm… madamstvo.“

Ioma se usmála. Mohl jí ovšem oslovit „Vaše Veličenstvo“ nebo „madam“, ale on si místo toho vytvořil vlastní hybrid.

„Deset let?“ zeptala se. „A celou dobu žiješ v hradu Sylvaresta?“ Až dosud ho tu nikdy neviděla.

„Ne,“ řekl chlapec pomalu a neodvažoval se zvednout hlavu. „Pocházím z Balliwicku.“ To byla vesnice na heredonské západní hranici.

„To je dlouhá cesta, alespoň sto mil,“ řekla Ioma. „Jsi učedník nějakého vozky? Který tě přivezl?“

„Přišel jsem se podívat na Krále Země,“ odpověděl chlapec. „Šel jsem pěšky. Dorazil jsem ve středu, ale on byl zrovna na honu…“

Chlapcova noha byla opuchlá jako meloun a chodidlo bylo zkroucené dovnitř v hrozném úhlu. Žádná bota by mu na ni nepasovala, a tak si ji jen obalil hadry. Ioma měla pocit, že když byl malé dítě, musel mít nohu zlomenou, a že se špatně zahojila. Přesto však nedokázala uvěřit tomu, že by někdo s takovou deformací dokázal ujít celou cestu z Balliwicku. Musel ji táhnout za sebou a každý krok ho doprovázela bolest.

„Král Země je pryč," řekla Ioma. „Zamířil na jih do války."

Chlapec smutně zíral na zem a bojoval se slzami. Přemýšlela, co s ním.

Mohla bych ho poslat do hostince k ostatním nemocným, pomyslela si. Ale nechat ho tady v hradu by bylo nebezpečné.

Ten hoch urazil sto mil, aby viděl jejího manžela, ale Gaborn odjel na jih a Ioma si uvědomila, že to dítě je tak pomalé, že Krále Země nejspíš nikdy nedohoní, a že od něj možná nikdy neobdrží požehnání. Zatímco obchodničtí princové z Lysly se ani nenamáhali vyjít ze svého tábora, aby viděli jejího manžela, tenhle chlapec kvůli tomu urazil cestu přes půl Heredonu.

Nemohla ho tu jen tak nechat. Ale nemohla ho jen tak ani vzít s sebou. „Jedu na jih," rozhodla se Ioma nakonec. „Můžeš jet se mnou."

Chlapec na ni v úžasu pohlédl, jako by se mu právě přihodil zázrak. Ioma si však dělala starosti.

Myrima už společně s Jureemem opustila hrad. Podle slunce však nemohlo být více než dvě hodiny odpoledne. Soumrak byl ještě daleko. Téměř se jí podařilo přivést svůj sen k životu. Městští strážní prohledali celý východní konec města, shromáždili i toho posledního z jejích vazalů a poslali je na jih.

„Běž do Královské věže," řekla Ioma chlapci. „V nejvyšším patře se vydej chodbou doleva. Tam najdeš mé komnaty. Podívej se na levé straně do šatníku pro hosty a vezmi si na sebe nějakou pořádnou tuniku a cestovní plášť.

Možná by ses také mohl trochu umýt. Až skončíš, vrať se sem a čekej, dokud nevyrazíme.“

„Ano, Vaše Lordstvo,“ řekl chlapec. Ioma bolestivě zamrkala, protože pro ni použil mužský titul. Pomalu se odšoural pryč.

Ioma zavřela oči a chvíli přemýšlela. Vojáci museli prozkoumat ještě severní konec města. Ještě dvě hodiny. Tolik času bude stačit.

Náhle jí však projelo Gabornovo varování. „Schovej se! Na útěk už je příliš pozdě. Všichni se schovejte!“

Ioma se rozeběhla. Odsud neviděla na nádvoří přes hradní zdi. Strážný na věži vykřikl. „Vaše Veličenstvo, přichází to z jihu – veliký stín nad mraky.“

Už když hovořil, zapraskal Dunnwood pod náporem bouře. Zaplály blesky. Iomin kůň zaržál a vzepjal se.

Sir Donnor popadl uzdu Iomina koně, vyskočil do sedla svého vlastního zvířete a Iomina Den ho napodobila. „Vaše Veličenstvo,“ vykřikl, „musíme pryč!“

„Schovej se!“ přikázala mu, udivená, že chce prchat – protože varování Krále Země bylo jasné.

„Ale máme rychlá zvířata,“ naléhal sir Donnor. „Rychlejší než vše co létá.“

Možná má pravdu, pomyslela si. Rychlý kůň by tomu stvoření mohl utéct – ach, koho chci ošálit? Nikdy bych to neriskovala.

„Schovejte se!“ zasáhlo ji nové Gabornovo varování. Ioma se rozběhla a vyskočila na koně. Sir Donnor otočil svého hřebce a vyrazil ven z městské brány, přes padací most, co nejdál z hradu Sylvaresta, aniž se přitom ohlédl. Byl si jistý, že královna ho bude následovat. Iomina Den se držela hned za ním, ale protože ve společnosti královny strávila celé roky, přece jen se otočila a uvědomila si, že Ioma s nimi nejede.

Den vzápětí zbledla strachem.

Ioma však nemohla opustit zmrzačeného chlapce. Pobídla koně a vyrazila po Trhovecké ulici. Kopyta zvonila o dláždění a před tlamou se mu srážely obláčky páry.

Její Den nakonec otočila koně a následovala ji. Když Ioma objela Černý Roh a projela pod padací mříží Královské brány, ohledla se na údolí. Odtud viděla pole před hradem Sylvaresta: na východ od hradu se vinula jako stříbrná stužka řeka Wye, na jihu země zářila zlatě a rudě, protože byla plná spadaného listí.

A tamhle byla malá postavička sira Donnora, který otočil koně a vyrazil zpátky k hradu, protože si uvědomil, že Ioma zůstala uvnitř.

K Iomině rozčarování se z kopců k hradu řítila také Myrima. Projela kolem sira Donnora.

Zatímco se Ioma dívala, nebe potemnělo. Na nebi se náhle objevila čerň, temnější než noc. Temnota měla kulatý tvar, kolem ní se zmítaly vichry a v jejím středu planulo ohnivé srdce.

Byl to Temný Vznešený, který se skrýval ve středu temné koule, a který z nebe vysával světlo a žár, podobně jako ohňotvůrce, a proměňoval je ve svou moc.

Vrhl se na ty, kteří se vraceli k hradu a natáhl se po siru Donnorovi jako jestřáb lovící holuba.

* * *

Myrima uháněla přes dolinu, zarývala paty do slabin svého hřebce a doufala, že zvíře ještě zrychlí. Svírala sáček s bylinami, které jí dal Binnesman. Myrima nikdy neměla vlastního koně, naučila se jezdit jen proto, že ji chlapci z Banisferu občas zvali, aby jezdila s nimi.

Teď však uháněla k hradu a nemilosrdně koně popohánělа, protože cítila, jak se blíží Temný Vznešený, a za zády jí kvílel vítr. Uviděla sira Donnora, který opouštěl hrad a blížil se k ní. Když ho míjela, viděla, jak neslyšně zaklel, otočil koně a snažil se s ní udržet krok na cestě zpátky.

S Temným Vznešeným přicházela noc, temnější než noci v zimě.

Myrimin kůň se prodíral houstnoucí tmou. Dívka pohlédla na město a spatřila záblesk pohybu. Přes holou louku na vrcholu kopce ujížděl Iomin kůň ke Královské věži. Iomin cestovní plášť ve větru vlál jako praporec.

Ioma měla pocit, že Temný Vznešený náhle zastavil a ztichl.

Doufala, že stvůru dokáže předhonit, protože s každou vteřinou byl hrad blíž a blíž a jeho mohutné hradby a kamenné věže nabízely příslib bezpečí.

Její kůň projel zatáčkou. Myrima pevně sevřela otěže, aby nespadla. Ohlédla se. Za ní uháněl sir Donnor, který se s ní snažil držet krok. Rytíř se natočil do boku a vytáhl velikou jezdeckou sekeru. Zdálo se, že je připraven k boji.

Z černé masy zavanul prudký vítr. Myrima viděla, jak se stěna vzduchu řítí přes černá pole a rozfoukává popel a jako ruka podtíná nohy koně sira Donnora.

Když jeho kůň padal, sir Donnor vykřikl a natočil se, aby hlavou nenarazil do země.

Myrima pobídla své zvíře k ještě usilovnějšímu běhu. Popadla luk a hmatala po toulci.

Sir Donnor zaklel, ale výkřik zanikl v rachotu větru, který kvílel kolem. Myrima se ohlédla. Sir Donnor byl zřejmě ztracen.

Znovu se podívala dopředu. Už se skoro dostala k padacímu mostu. Spatřila ho v houstnoucí tmě. „Skoč!“ vykřikla na svého hřebce v naději, že zvíře se skokem dostane dál, než kdyby běželo.

Zaslechla prásknutí blesku, cítila, jak se její kůň otřásl. Náraz blesku je vrhl kupředu. Kůň vyletěl do vzduchu, a pak z něj Myrima spadla.

* * *

Ioma zmrzačeného chlapce nikde neviděla. Když její kůň trochu zpomalil, seskočila z něj a rozběhla se do věže.

„Chlapče?“ vykřikla. „Jsi tam?“

„Mylorde?“ ozvalo se volání z vrcholku schodiště.

Venku zaduněl hrom, který roztřásl okenní tabule. Mezi kameny věže kvílel vítr jako vyvržená duše.

„Pojď dolů!“ vykřikla. „Temný Vznešený!“

Okamžitě se k ní rozběhl a dole na koberci málem upadl. Během pár vteřin stál před ní. Vypadal zaskočeně, protože měl na sobě králův nejlepší brokátový kabátec, velkolepě přezdobenou věc, vyšívanou zlatem a s velikými střapci. Chlapec zřejmě nedokázal odolat pokušení a kabátec si vyzkoušel.

Znovu zaduněl hrom a zvenčí jako by zmizelo veškeré světlo. Hrad objala tma a chodbami Královské věže kvílel vítr. Ioma se otočila ke dveřím vedoucím ven, když v tu chvíli oblohu rozjasnil blesk. Její kůň zaržál bolestí a Ioma slyšela, jak na zem s duněním dopadla jeho mrtvola. Vítr mrtvého koně zvedl do výše a pomalu s ním otáčel asi deset stop nad zemí, jako kočka, která si fascinovaně hraje s myší.

Chlapec vykřikl hrůzou. Ioma se kolem sebe začala zoufale rozhlížet. Její Den s ní nešla dovnitř a královna přemýšlela, kde teď asi je. Žena ji až dosud nikdy neopustila, bez ohledu na to, v jak velikém nebezpečí se nacházely.

Rozběhla se ke dveřím, ale vítr jí je náhle zabouchl před nosem.

„Schovej se!“ zazněl Gabornův hlas. „Pro naši lásku, schovej se!“

„Tudy!“ zavolala Ioma na chlapce a popadla ho za ruku. Hrad zahalila hustá tma. Nebyla to tma, s jakou se člověk setká za noci plné hvězd, ani to nebyla tma, jaká nastane, když přijde bouře a nebe zahalí mraky. Byla to naprostá absence světla, temnota nejhlubší jeskyně.

Ioma však věž dobře znala, znala všechny její zatáčky a zákruty. Tušila, kudy jde a zamířila ke kuchyním v naději, že se tam schovají.

V tu chvíli si vzpomněla na Binnesmanovu komnatu ve sklepení. Vzpomněla si na moc, kterou tam cítila. Dole v hlubinách hradu, kde vládla Země.

Prudce se otočila, vyrazila sníženou chodbou, která byla jen málokdy využívána, a otevřela dveře. Schody, které vedly dolů, byly hrubé a neopravované. Některé se jí hrozivě kývaly pod nohama. Opatrně pokračovala v cestě. Sklepy nebyly stavěny na obývání. Vedla však chlapce tak rychle, jak jen mohla.

Před sebou spatřila světlo.

Ioma za sebou zavřela dveře nad schodištěm. Venku kvílel vítr. Dunění hromu otřásalo kamennými zdmi.

Odněkud seshora bylo slyšet tříštění oken. Ioma potřásla hlavou. Okenní tabule v královských komnatách, složené z různobarevných kousků skla, tam byly už tisíce let. To sklo bylo poklad, který nikdo nenahradí.

Po zavření dveří Ioma viděla jen vzdálenou záři ohně někde dole. Vzduch sladce voněl po citrónové kůře. Ioma za poslední hodinu Binnesmana nikde neviděla. Pamatovala si však, že se vydal směrem k hostinci ve městě, kde byli uloženi nemocní, ale mezitím už se mohl klidně vrátit zpátky. Mohl k věži přijít jednou z postranních uliček.

Binnesman měl v úmyslu se tomu monstru postavit. Ioma doufala, že ho najde právě tady.

Dorazila ke sklepům až do místnosti, kde Binnesman na krbovém ohništi vařil v železném hrnci citrónovou kůru. Oheň už byl skoro vyhaslý, zbylo jen pár zářících uhlíků.

Ioma za sebou zavřela dveře a hledala něco, čím by je mohla zatarasit. Binnesman neměl na dveřích dokonce ani závoru.

V místnosti nebylo nic, co by se dalo použít, kromě věšteckých kamenů.

„Schovej se!“ varoval ji opět Gaborn. „Jde si pro tebe!“ Binnesman tu dokonce neměl ani postel, pod kterou by se mohla ukrýt – jen hromadu zeminy nakupenou v rohu.

* * *

Myrima se probrala a uvědomila si, že plave tváří dolů v příkopě. Na jazyku cítila chuť vody, chladné vody smíšené s řasami.

Všemi svaly jí projížděla bolest. Matně si vzpomněla, jak spadla z koně, a dopadla na zem tak tvrdě, že byla přesvědčená, že si musela zlámat všechny kosti v těle, a pak se skutálela do vody. Potom se jí zatmělo před očima.

Slyšela řičení svého koně, který se zmítal v příkopu nedaleko od ní. Díky tomu se na hladině tvořily vlny, na kterých poskakovala jako korková zátka.

Umírám, pomyslela si malátně.

Plavala v hluboké vodě, chladné jako zimní led, která jí otupovala smysly. Cítila se slabá.

Nemohla se pohnout. Marně se snažila zvednout ruce a plavat – ke břehu, k hradbě, kamkoliv. Ale v naprosté temnotě, která zahalila hrad, nic neviděla.

Nad sebou ucítila vítr, prudký závan vyvolaný mácháním obřích křídel, jak nad ní něco přeletělo.

Dokud plavala, nezáleželo na tom, kam.

Snažila se ze všech sil, ale přesto zjistila, že se potápí.

Nezáleží na tom, pomyslela si. Je jedno, jestli dnes zemřu, jestli se připojím k duchům Dunnwoodu.

Po smrti Myrima ztratí odkazy. Její sestry budou rády, že získají zpět svou krásu. Matce se vrátí rozum. Společně se vrátí do jejich malého domku před Banisferem a snad budou šťastné. Nezáleží na tom, jestli Myrima zemře.

Navzdory snaze se potápěla stále hlouběji.

Náhle k ní připlul veliký jeseter, šťouchl ji do ruky a začal plavat kolem ní. Pak na chvíli zmizel, ale o chvíli později se znovu vrátil. Obrovitá ryba plavala kolem ní a tkala zvláštní vzorec připomínající složitý tanec.

„Ahoj," řekla Myrima neslyšně. „Já umírám."

Zavřela oči a nechala vodu, aby ji nadnášela. Chladná voda konejšila její svaly a odnášela s sebou bolest.

Je tu překrásně, pomyslela si. Kéž bych tu tak mohla zůstat na čaj.

Pak se náhle s trhnutím probrala.

Trochu světla se vrátilo, dost na to, aby bylo vidět. Ležela v blátě na dně příkopu.

Jeseter plaval kolem ní sem a tam, neustále na ni upíral jedno mohutné oko barvy stříbra. Byl veliký, větší než ona.

Cítila údiv nad tím, že žije. Mysl měla jasnou a plíce ji pálily z nedostatku vzduchu. Kolem ní začaly plout ve složitých vzorech další dva velcí jeseterové.

Vzpomněla si na runy, které kreslili.

Ochrana a léčení. Znovu a znovu po celé dny. Ochrana a léčení. Vodní čarodějové jsou velmi mocní.

S pochopením, že může přežít, pocítila Myrima náhle obavy o ostatní. Vzhlédla k vodní hladině. Ta byla třicet stop vysoko. Nebe bylo stále temné.

Odrazila se ode dna, udělala několik rychlých temp a dostala se na povrch.

Začala kašlat.

Ležet na vodě bylo snadné. Teď však zjistila, jak těžké je plavat v šatech nasáklých vodou. Prodírala se ke břehu a když se k němu dostala, z posledních sil se na něj vyškrábala.

Šaty nasáklé vodou ji táhly k zemi. Všimla si, že se nedaleko od ní na hladině pohupuje její luk a toulec. Z toulce se vysypala polovina šípů.

Natáhla se ze břehu, popadla své zbraně a pak se unaveně sesunula do trávy. Byla jí zima a špatně od žaludku.

Rozhlédla se kolem sebe. Všude kolem vládla temnota, ale nejhustší tma byla nad kopcem, na kterém stála Královská věž.

Myrima se vyškrábala na kolena. Její kůň se také snažil vyhrabat z příkopu. Udivilo ji, že zvíře přežilo, protože si byla jistá, že blesk koně rozetnul vedví. Znala však člověka v Banisferu, kterého při třech různých příležitostech zasáhl blesk, ale jemu se až na několik drobných popálenin nestalo nic. Buď měl kůň štěstí, nebo ho uzdravila kouzla vodních čarodějů.

O něco dál na poli leželi sir Donnor a jeho kůň. Myrimě stačil jeden jediný pohled, aby poznala, že jsou mrtví. Tělo

sira Donnora bylo roztrhané na kusy a z jeho koně zbyla jen pokroucená krvavá troska.

Myrima s námahou vstala, napjala luk a založila do tětivy šíp.

Její kůň zaržál strachem, vyškrábal se na břeh a co mu kopyta stačila vyrazil pryč od hradu, směrem ke kopcům, kde se ukryl Jureem. Myrima se obrátila a vyrazila přes padací most do hradu Sylvaresta.

* * *

Chlapec se rozhlížel po čarodějově místnosti, díval se na svazky bylin rozvěšené po stěnách, věštecké kameny a hlínu nakupenou v rohu. Ioma si vzpomněla, jak Binnesman ráno odešel, aby vyhledal nějaké byliny, které by mu mohly pomoci v boji s Temným Vznešeným. Doufala, že tu Binnesman nechal svou hůl, ale nikde ji neviděla.

Na nízké lavici spatřila mošnu a rozběhla se k ní. Byla to mošna, se kterou se Binnesman ráno vydal na sběr bylin. Obrátila ji naruby. Vypadly z ní tucty lístků zlatobýlu, nějaké kořeny a kůra a okvětní plátky – v podstatě odpad, který Binnesmanovi zbyl.

Ioma však všechno pečlivě sesbírala a sevřela v rukou. S chvěním se zaposlouchala do zvuků zvenčí. V uších jí znělo bušení srdce. Chlapec ustrašeně potlačoval vzlyky. Kolem hradu kvílel vítr a poslední plamínky v krbu mihotavě tančily.

Nahoře ve své komnatě mám opály, pomyslela si Ioma, která si vzpomněla na světlo, které v nich začalo zářit pod vlivem Binnesmanova doteku. Měly nižší kvalitu než ty, které dala čaroději, ale v tu chvíli se jí na obranu hodilo cokoliv.

Nad sebou zaslechla kroky, těžké dunění, jak jí někdo kráčel nad hlavou. Srdce jí bušilo.

Je to Binnesman? přemýšlela. Může být Binnesman ve věži? Nebo je to Temný Vznešený?

Ať už to byl kdokoli, byl v přízemí.

To nebude Vznešený, řekla si Ioma. To stvoření by přistálo na střeše. Přistálo by tam jako graak. Přece by Vznešený nevcházel dovnitř dveřmi jako nějaká obyčejná služebná.

„Jde si pro tebe," vzpomněla si na Gabornovo varování.

Monstrum kráčelo po podlaze v horní místnosti. Zaslechla, jak jeho pařáty škrábou o dřevěná prkna. Slyšela jeho čichání, jak hledal její pach.

Pak se ozval zvuk tříštěného dřeva, jak se dveře na vrcholku schodiště rozrazily.

Zazněl cinkot železných pantů, které se skutálely dolů po hrubých schodech.

Temný Vznešený se blížil dolů a neustále nasával vzduch.

Venku kvílel vítr.

Pak náhle ustal. Všechno ztichlo. Ve vzduchu se vznášelo dusivé napětí.

Za dveřmi do čarodějovy místnosti hluboký, nelidský hlas zašeptal. „Cítím tě, ženo."

Ioma ze všech sil potlačila vyděšený výkřik. Zoufale se rozhlédla po nějaké zbrani. Binnesman tu toho moc neměl – ani meč, ani palcát, ani luk či oštěp. Nebyl koneckonců žádný válečník.

Měl jen svou magii.

Zaslechla škrábání na dveře. „Rozumíš mi?" zeptala se stvůra.

„Cítím tě," odvětila. Monstrum páchlo spáleninou a ozonem.

Rozhlédla se. Správci Země používali pro svá kouzla kouzelnou půdu. Vzpomněla si, jak se Binnesman uložil v rohu a posypal se zemí, kterou používal jako pokrývku.

Nabrala hrst suché půdy a rozhodila ji do vzduchu.

„Pojď ke mně," řekl Temný Vznešený.

„Nemůžeš vstoupit dovnitř!" vykřikla Ioma a doufala, že je to pravda. Cítila, že v této místnosti se vznáší moc Země. Náhle si vzpomněla na Binnesmanova slova: Temný

Vznešený je stvoření vzduchu a temnoty. A čaroděj na podlahu své místnosti nakreslil ochranné runy.

Země je protikladem vzduchu. Venku mohl Temný Vznešený využívat síly větru. Teď však vítr ztichl. Stvůra byla zde uvnitř oslabená. „Nemůžeš vstoupit," zopakovala tentokrát s větší jistotou.

Temný Vznešený zavrčel. „*Mohu* si pro tebe dojít. A udělám to, jestli budu muset."

Ioma ke dveřím hodila další hrst hlíny v naději, že bestii zažene.

„Pojď ke mně," zašeptal Temný Vznešený. „Vyjdi ven a já tě nechám žít."

„Ne," řekla Ioma.

„Dej mi králova syna," řekl Temný Vznešený. „Cítím syna."

Iomě bušilo srdce. Zády se přitiskla do rohu místnosti. Zmrzačený chlapec se jen vyděšeně třásl. „Král nemá syna," odpověděla Ioma rozechvěle. „Ten chlapec, který je tu se mnou, je jen obyčejný sirotek."

„Cítím syna," ujistil ji Temný Vznešený. „V tvé děloze."

* * *

Myrima s lukem v ruce běžela co nejrychleji ke Královské věži. Zatím ji neviděla. Temný Vznesený zahalil celé město do neproniknutelné tmy.

Začalo krupobití a kroupy se se zvoněním tříštily o dláždění a střechy domů.

Pak spatřila Královskou věž, nad jejíž špicí vířilo tornádo plamenů. Myrima věděla, že Ioma musí být uvnitř. Viděla ji, jak jede na koni k věži.

Nebe bylo černé, protože Temný Vznešený z něj vysával světlo. Přesto však dál na horizontu planula záře, jako by tam hořely stříbrné ohně. Díky matnému světlu si alespoň viděla pod nohy.

Zatímco běžela, přemýšlela, jestli se jí může podařit Temného Vznešeného zastřelit.

Za poslední dva dny cvičila s lukem jen pár hodin. Všechny střelecké pokusy byly ze vzdálenosti osmdesáti yardů. Na větší vzdálenost si nevěřila.

U Mocností, pomyslela si. Nevěřím si ani na kratší!

Bude se k němu zkrátka muset dostat co nejblíže. Srdce jí bušilo a dech se jí zrychlil.

Jestli se netrefím, jsem mrtvá, uvědomila si. Budu mít jen jeden pokus.

Temný Vznešený vrhal blesky. Nedá jí příležitost k druhé ráně.

Dostala se k Černému Rohu. Před ní se tyčila padací mříž vedoucí ke Královské bráně, která vystupovala z temnoty jako černý monolit.

Ukrytý za branou stál čaroděj Binnesman.

Nad hlavou držel svou hůl, kroužil s ní vzduchem a tiše zaklínal slovy, která neslyšela, ale ze kterých jí však přesto běhal mráz po zádech. Kolem hole se mihotalo zelené světlo, v jehož záři získávala čarodějova tvář přízračné rysy. Binnesman upíral pronikavý pohled na kouli temnoty, která obklopovala Královskou věž.

Dělo se něco zvláštního. Kolem věže nekvílel vítr ani nelétaly blesky.

Zdálo se, že Temný Vznešený umlkl.

Je tam uvnitř s Iomou, uvědomila si Myrima. Ta myšlenka způsobila, že se roztřásla a zapotácela se.

Myrima se snažila běžet co nejtišeji v obavě, aby Temný Vznešený nezaslechl její kroky.

Ze srdce temnoty kolem Královské věže náhle zazněl nelidský výkřik. Prořízl noc a jeho ozvěna se odrážela od kamenných zdí hradu.

Binnesman zavířil holí a vítězně pronášel slova zaříkadla.

Orle podsvětí, proklínám tě.
Mocí Země pečetím tvou zkázu.
Nechť se kamenný příbytek stane tvou hrobkou!

* * *

Temný Vznesený se dotkl dveří do místnosti, ve které se ukrývala Ioma, a ty se se skřípavým zvukem otevřely.

Chodba za stvůrou byla temnější než noc. Do místnosti se natáhl černý pařát Uhlíky v krbu začaly skomírat.

„Madam!“ vykřikl zmrzačený chlapec a vrhl se k ohni.

Temný Vznešený, ukrytý ve stínech, zavrčel. Kolem Iominy hlavy proletěl blesk, který vybuchl na starobylé dřevěné stěně.

Ioma zvedla malý váček listí a kořenů a doufala, že to stvůru odradí od vstupu dovnitř.

Temný Vznešený zařval, jakoby bolestí.

Celá věž se náhle otřásla, jako kdyby ji zasáhlo zemětřesení. Stěny začaly praskat. Ozval se zvuk tříštícího se dřeva a praskajícího kamení. Držáky s bylinami začaly padat na zem. Dřevěné trámy ve stropech začaly skřípat na protest, a pak popraskaly.

V naprosté temnotě se šest pater kamenné věže zhroutilo do sebe.

* * *

Gaborn spal, zatímco jeho vojáci se přeskupovali. Nikdo ho nemohl probudit, i když se o to někteří snažili. Sir Langley Gabornovi nahmatal tep a pak jen řekl. „Přivažte ho na koně a nechte ho spát. Nechám zbičovat každého, kdo se ho pokusí probudit.“

Gabornovi se zdálo o jakési velké kamenné budově.

Mohla to být Modrá věž poblíž Dvorů Přílivu, i když Gaborn nikdy uvnitř nebyl.

Ale ne, tahle stavba byla příliš pochmurná a hrozivá. Zdi nezdobily žádné tapisérie, na chodbách nevisely lucerny. Kámen byl starý a ohlazený.

Budova byla chladná jako kobka. Mnohé z jejích šedých kamenů byly popraskané nebo vypadlé ze stěn. Ale kobka to nebyla; byla to ruina, bludiště stěn bez střechy.

A v této staré budově Myrima a Ioma prchaly před Raj Ahtenem, a oči jim zakrývaly šátky. Gaborn byl uvězněný v kovové kleci, která visela na mohutném stromě. Díval se dolů na bludiště skrze zející díry ve střeše.

Slyšel, jak mokré nohy Pána Vlků pleskají o kamení a slyšel něco, co znělo jako pařáty škrábající o podlahu. Občas dokázal zahlédnout Raj Ahtenův nahrbený černý stín. Ioma a Myrima však byly v nevýhodě, protože se zdálo, že o nebezpečí nevědí. Musel je varovat.

„Schovejte se! Schovejte se!“ prosil je. Ale pokaždé, když se chtěly ukrýt někde v rohu, temná stvůra ze snu neomylně zamířila přímo k nim.

„Schovejte se!“ varoval je.

* * *

Binnesman dokončil kouzlo a zavířil holí. Z hole vystřelil zelený paprsek světla a vyrazil k věži.

Pak prorazil temnotu a ztratil se.

Kamení zapraskalo a celá věž jako by se pohnula.

Ohnivé tornádo zuřící nad Královskou věží se náhle zkroutilo a roztříštilo.

Pak se celá věž zhroutila a na nebi se náhle objevily jasné sluneční paprsky. Ve vzduchu se vznášel prach a Myrima proběhla skrz padací mříž a zastavila se vedle Binnesmana.

Binnesman se na celou scénu díval s výrazem triumfu.

Myrima měla v očích hrůzu.

Z Královské věže nezbylo nic než trosky. Na zemi se kupily hromady kamení patnáct stop vysoké a kolem nich se zvedal prach. Trosky nábytku a tapisérií, které tu a tam prosvítaly, dodávaly ruinám zvláštní výraz a na vrcholcích hromad se šklebily chrliče, původně umístěné na střeše.

Myrima nebyla schopná slova.

Binnesman na ni pohlédl. „Uvěznil jsem tu stvůru uvnitř," řekl unaveným hlasem. „Uvěznil jsem ji mocí Země." Pak se opřel o hůl a dodal. „Nezbývá než doufat, že ji tam také dokážu udržet!"

Myrima se rozhlédla po nádvoří. Před několika minutami viděla Iomu, jak jede směrem k věži. Její kůň však zmizel.

Náhle ho spatřila nabodnutého na cimbuří věže Zasvěcenců, osmdesát stop vysoko. Ukázala na koně a vykřikla: „Ale v té věži byla Ioma! Uvěznil jste je tam oba!"

Zapotácela se v rostoucí hrůze.

„Ne!" vykřikl Binnesman.

A s tím se kopec kamení a prachu, který býval Královskou věží, náhle pohnul. Kameny se začaly odsouvat stranou.

V troskách se objevila zející díra, ve které zavířila ohnivá smršť a na nebi se znovu rozhostila temnota, černější a neproniknutelnější než kdy předtím.

Čaroděj vykřikl hrůzou. Myrima nedokázala přijít na nic lepšího než se řídit radou Krále Země. Vběhla pod padací mříž a celá roztřesená se přitiskla zády ke zdi.

Zvedl se vítr a prudce se ochladilo. Hradem znovu začalo otřásat krupobití, ale Binnesman té bouři čelil, špičkou hole kreslil na zem runy a vykřikoval přitom slova, která mu vítr rval od úst a odnášel pryč.

Přesto však Myrima spatřila něco úžasného: přestože kolem něj zuřil vítr, jeho samotného se nedotkl. Nedokázal mu ani zdvihnout lem róby.

Z temnoty vystřelil blesk, který zasáhl zemi u jeho nohou, ale Binnesmanova ochranná kouzla byla natolik mocná, že je žádný blesk nemohl prorazit. Kolem hole se vznášela přízračná zelená záře a Binnesman s rozhodným výrazem čelil hněvu Temného Vznešeného.

Sáhl do kapsy a vytáhl opál. Ten se mu v ruce rozzářil.

Myrima si nejprve myslela, že vysílá světlo tak, jako v temné místnosti v hostinci u Kančí Hordy. Pak si však uvědomila, že se místo toho děje něco jiného. Kámen z ní světlo vysával. Ohnivé tornádo, které Temný Vznešený vysál

z nebe, se náhle zkroutilo a jeho záře byla pohlcována kamenem. Opál se začal plnit světlem, jako se vědro plní vodou.

Zuřící bouře, která otřásala hradem, náhle zeslábla a utichla. Temnota začala jasnět a po chvíli bylo nebe temné jen tak, jako každého večera.

Z nejhlubších stínů obklopujících ruiny Královské věže zaslechla Myrima smích – hluboký, nelidský hlas.

„Ty si myslíš, že ukradneš mou moc, malý čaroději? Ten kamínek je příliš malý, než aby se do něj vešla celá!“

Myrima se roztřásla. Pevně sevřela luk. Do tětivy založila šíp.

Pak natáhla tětivu až k uchu a cítila, jak se jí bolestivě zařezává do prstu.

Zhluboka se nadechla a přemístila se k ústí hrány.

Před ní v hlubokých stínech stál Temný Vznesený. Byl osm nebo devět stop vysoký a připomínal vysokého muže s tmavými vlasy. Na zádech mu vyrůstala mohutná křídla. Nahé tělo mu olizovaly chladné bílé plameny. Opovržlivě si ji změřil.

Nepokoušela se o žádný přesný zásah. Stvůra stála asi šedesát yardů daleko a Myrima nemohla doufat, že trefí něco jiného než jeho trup. Pokud se ovšem vůbec trefí.

Rychle zamířila a vypustila šíp. Temný Vznešený prudce mávl křídly a kolem ní se zvedl vítr.

Z dlaně bytosti vyrazil blesk, který narazil do kamenného oblouku nad její hlavou. Krk jí zasypaly úlomky suti.

Vypustila šíp, ale zamířila příliš vysoko a zdálo se, že střela proletí monstru nad hlavou.

Ale Temný Vznešený se při mávání křídly pohnul asi stopu do vzduchu a šíp ho zasáhl do ramene.

Hlava Temného Vznešeného se zvrátila dozadu a celým jeho tělem projely křeče. Upadl na dláždění nádvoří a snažil se zakrýt křídly. Řval bolestí a hrůzou.

Myrima popadla další šíp a vrhla se směrem k němu. Ovládla ji touha po krvi. Z nebe se stále vsakovalo světlo do Binnesmanova opálu.

V mysli jí teď zazněl Gabornův výkřik a jeho rozkaz přišel s takovou silou, že mu nemohla odolat. „Udeř! Udeř hned!“

Myrima se vrhla k Temnému Vznešenému. Stvůra na ni zasyčela jako had. V hrůze a strachu ji pozoroval zpoza záhybů svých křídel.

Myrima napjala luk, vypustila šíp a zasáhla bestii do oka.

Na nebi se rozzářilo plné denní světlo a Myrima se tyčila nad Temným Vznešeným a třásla se.

Náhle si uvědomila, že celou dobu křičí: „„Pryč s tebou, odpornosti! Pryč s tebou, zabiju tě!“

Začala do těla svíjejícího se v křečích kopat. Monstrum po ní hráblo chlupatým tříprstým pařátem. Uskočila o krok dozadu a zjistila, že pořád křičí hrůzou, úlevou a bolestí.

„Ustup!“ vykřikl Binnesman. Doběhl k ní.

V tu chvíli se Temný Vznešený prohnul, doširoka rozepjal křídla a paráty pozdvihl do vzduchu. Z tlamy se mu vydralo zasyčení.

Pak se kolem jeho těla náhle zvedl černý vítr. Síla mohutného větru začala s tělem pohazovat na zemi sem a tam a Myrima bojovala s touhou otočit se a utéct.

Uvědomila si, že sice zabila tělo Temného Vznešeného, ale nikoli elementála uvězněného uvnitř.

Udeřila ji mohutná pěst větru, která ji odhodila několik kroků a vyrazila z ní dech. Žebra ji bolela jako po nárazu beranidla. Ztratila rovnováhu, upadla a vítr ji popadl a smýkal s ní po dláždění. Vichr kvílel tisícem hlasů, které připomínaly pláč duchů.

Elementál se změnil v tornádo a pohazoval si s tělem Temného Vznešeného sem a tam. Pak je začal zvedat do výše. Mohutný trychtýř začal vytrhávat dlažební kostky ze země a vířil s nimi se zvukem, který připomínal zemětřesení. Z vrcholku tornáda vyletěl blesk, který zamířil do nebe. Převalující se masa vzduchu se kroutila a pak udeřila na sever. Zdi věže Zasvěcenců se otřásly a začaly praskat. K nebi se vznesly mohutné balvany.

Vedle Myrimy udeřily v rychlém sledu za sebou tři blesky. Tornádo se pohnulo směrem k ní. Cítila, jak po ní vítr natahuje prsty a zve ji do srdce maelstromu. Binnesman křičel a Myrima se snažila něčeho zachytit.

Vítr ji zvedl ze země, chvíli ji držel ve vzduchu, jako by přemýšlel, co s ní.

A pak Myrima uviděla Binnesmana. Starý čaroděj bojoval s větrem, který mu rval vlasy a cloumal s šaty. Napřáhl k ní konec hole a Myrima se ho zoufale zachytila. Cítila v ruce uklidňující dotek vyleštěného dřeva. Z věže Zasvěcenců se zřítil mohutný dvoutunový balvan, který se začal valit směrem k nim.

Binnesman pozdvihl ruku, načrtl do vzduchu jakousi runu a kámen změnil dráhu a těsně je minul.

„Prohlašuji tě za stvoření země!“ vykřikl Binnesman. „Budeš žít pro zemi.“

Vítr Myrimu rval mocnými prsty a snažil se ji odtrhnout, ale dívka se vší silou držela hole.

Binnesman z kapsy vytáhl hrst lístků a rozhodil je do vzduchu. Vítr je popadl a zavířil s nimi. „Zmiz!“ vykřikl Binnesman. „Ona patří mně!“

Vítr se náhle utišil a veliké tornádo zařvalo. Začalo z poničené věže Zasvěcenců vytrhávat kameny, vyhazovat je do výše, a pak je nechalo dopadat na zem kolem Binnesmana a Myrimy.

Do země udeřil tucet blesků, jejichž světlo Myrimu oslepilo.

Pak byl elementál pryč, prchal na sever skrze královský hřbitov, cestou vytrhával kořeny stromů, které tam stály sto let. Vrhl se z útesů na severu, rozběhl se mezi poli a téměř mimoděk přitom strhával malá farmářská stavení, převracel vozy, rozfoukával panáky slámy a vyrýval do země černou brázdu.

Po dlouhé minuty se ještě ve vzduchu vznášel prach a sláma. Ale to, co zbylo z Temného Vznešeného, už zmizelo.

Myrima seděla na zemi a třásla se, vyděšená až do morku kostí. Žebra ji bolela. Nohy a ruce měla pokryté tucty malých odřenin, jak ji zasáhly úlomky kamení.

Cítila úžas, že je vůbec naživu.

Binnesman ji objal a snažil se ji utěšit.

V hrůze se začala neovladatelně třást. Slyšela, jak jí buší srdce a Binnesmanova slova jí zpočátku nedávala smysl.

„To, co jsi dokázala, je něco neuvěřitelného!“ říkal čaroděj překvapeně. „Žádný obyčejný smrtelník nemůže zabít Vzneseného! A pak to přežít.“

„Cože? Co tím myslíš?“ zeptala se.

Ale on ji jen objímal a pak tonem naprostého úžasu řekl. „Jsi úplně promočená!“

Opřela se o něj. Oči se jí naplnily slzami. Zírala na hromadu kamení, které kdysi byly Královskou věží. Uprostřed hromady zela hluboká jáma, kudy vylezl Temný Vznešený.

Ioma bude tam dole, uvědomila si Myrima. Měla bych se podívat po jejím těle a zajistit jí patřičný pohřeb.

Ale v tu chvíli spatřila na okraji jámy jakýsi pohyb.

Ioma, pokrytá prachem, vystrčila z díry hlavu a zvědavě se rozhlížela kolem sebe. Hned vzápětí se vynořila hlava zmrzačeného chlapce.

* * *

„Ukryli jsme se v tvé místnosti,“ řekla Ioma, která vyprávěla svůj příběh Binnesmanovi. „Moc Země tam byla největší a Temný Vznešený se nechtěl přiblížit. Když se věž zhroutila, chlapec a já jsme zůstali uvězněni v rohu pod nějakými trámy.“

„Měli jsme štěstí,“ vykřikl chlapec. Ve zlatém královském kabátci vypadal jako hlupák. „Královna měla štěstí!“

„Ne, to nebylo štěstí,“ opáčila Ioma a významně zavrtěla hlavou. „Cítila jsem Gabornovo varování. Řekl mi, abych se

ukryla. Proto jsme se schovali v rohu místnosti, protože jsem měla pocit, že tam to bude nejbezpečnější. A když se zřítila střecha, trámy byly dostatečně silné, aby nás zaštítily.“

„Až krále uvidíš, můžeš mu poděkovat za svůj život,“ řekl Binnesman.

Ioma pohlédla směrem, kterým prchl elementál. Otřásla se a pak pokračovala. „Pak, když Temný Vznešený prorazil ven, jsme se prohrabali sutí, dokud jsme se neosvobodili. Zvenčí bylo slyšet hrozné kvílení větru! Bála jsem se vylézt, dokud jsem neuslyšela váš rozhovor.“

Myrima pohlédla na ruiny zřícené věže. Zdálo se jí nemožné, aby pod těmi troskami mohl přežít člověk.

Binnesman ji přestal objímat. Pořád se třásla, ale už ne tak hrozně jako předtím.

„Pořád to nechápu,“ zavrtěl čaroděj užasle hlavou. „Obyčejný šíp by té bestii neměl být schopen ublížit.“

Vzal si jeden z Myriminých šípů a podrobně ho prozkoumal. Prohlížel si jeho úzký hrot a letky z husího peří.

Pak na Myrimu udiveně pohledl. „Je mokrý.“

„Spadla jsem do příkopu,“ vysvětlila mu Myrima.

Binnesman se usmál, jako by se dozvěděl něco velice důležitého. „No ovšem! Vzduch je prvek nestability. A voda je protipólem jeho nestabilní povahy. Stejně jako země i voda může být protipólem vzduchu. Dřík pocházející ze země samotné nedokáže Temného Vznešeného probodnout, ale pokud se země a voda spojí, pak možná… takhle to asi opravdu bude. A pochopitelně také pomohlo to, že jsem Vznešenému v tu chvíli vysával jeho moc.“

Myrima měla pocit, že se čaroděj snaží přiživit na jejích zásluhách, protože si byla jistá, že to byla ona, kdo čaroději zachránil život. A Binnesman se ani nezdál příliš přesvědčen, že by se podílel na smrti monstra.

O chvíli později se na nádvoří přiřítil Jureem, který vedl Myrimina koně. Okovaná kopyta zvonila o dláždění.

Její kůň měl na hřbetě bílou spáleninu, v místě, kde ho zasáhl blesk. Myrimu udivilo, že vůbec dokáže chodit. Ale

byl to kůň s odkazy životní síly, a proto dokázal vydržet víc než obyčejné zvíře.

Jureem seskočil z koně a postavil na zem koše se štěňaty. Pejskové vzrušeně štěkali a jedno štěně se vyšplhalo přes okraj ven a vrhlo se k Myrimě.

Ta natáhla ruku a nepřítomně ho polaskala.

Jureem těkal pohledem z jednoho na druhého, jako by nevěřil, že to všichni přežili.

Ioma se obrátila k Myrimě a nervózně se zasmála. „Tvůj manžel včera přitáhl hlavu ničitele a ty ses rozhodla, že ho dnes překonáš. O jakou trofej se pokusíte příště?“

„Napadá mě jen jediná lepší,“ opáčila Myrima. „Raj Ahtenova hlava.“

Při té příležitosti si Myrima uvědomila, že tornádo odneslo tělo Temného Vznešeného, takže tu nezbyl žádný důkaz, že ho skutečně zabila.

Navíc byl vzduch cítit bouří, takže Myrima měla nepříjemný pocit, jako by stvůra číhala stále v její blízkosti.

Všimla si, že i Binnesman se kolem sebe nervózně rozhlíží a nasává vzduch. Byl cítit prachem a ozonem.

„Je mrtvý, že ano?“ zeptala se Myrima. „Je po všem?“

Binnesman se na ni zahleděl a zvažoval odpověď. „Vznešeného není snadné zabít,“ řekl nakonec. „Je zbavený tělesné schránky a jeho moc je omezená. Ale není mrtvý a stále může napáchat mnoho škod.“

Myrima se otočila směrem, kterým zmizelo tornádo, a spatřila je asi dvě míle daleko. „Ale… nemůže nám teď ublížit, nebo ano?“

„Zahnal jsem ho,“ odvětil Binnesman ostražitě.

Ioma se zahleděla do dáli a povzdechla si. „A ztratí nakonec svůj tvar tak jako elementálové ohňotvůrců?“

Binnesman sevřel svou hůl a zamyšleně se zahleděl na vzdálené tornádo. To se teď chaoticky pohybovalo na poměrně malém území. Jako dítě, které si nemůže vybrat mezi rozličnými hračkami.

„Ne tak docela," řekl čaroděj ztěžka. „Ztratí tvar, ale nemyslím, že se rychle rozpadne jako elementál plamene. Ani si nemyslím, že nás nechá být."

Dole ve městě začali z úkrytů vycházet městští strážní, kteří nervózně vyhlíželi na kopec ke zničené věži. Pozorovali jejich čtveřici nevěřícnými pohledy.

Myrima během boje upustila luk a teď si ho všimla, jak leží na zemi. Vydala se k němu mezi popadanými kameny a kostkami. Temný Vznešený tuto část hradu nesmírně poničil.

Na zemi před sebou náhle spatřila oddělenou ruku Temného Vznešeného se třemi pařátovitými prsty a ostrými drápy. Z pahýlu vytékala krev.

K Myrimině hrůze se ruka hýbala, rytmicky se svírala a otevírala.

Došla k ní a odkopla ji pryč. Ruka se na zemi chvěla a prsty se ohýbaly, takže připomínaly obrovitého pavouka. Jedno ze štěňat se k ní rozběhlo a začalo na ni zuřivě vrčet a štěkat.

Myrima zvedla luk a vrátila se k ostatním. Jureem oddělenou ruku nervózně sledoval, ale Ioma pozorovala štěně.

Zuřivě vrčelo a pak se do odporné ruky zakouslo.

„To štěně tě chce chránit," řekla Ioma. „Je připravené dát ti odkaz."

Myrimu překvapilo, že štěně je připravené poskytnout odkaz tak brzy. Ale jak řekl vévoda Groverman, štěňata z tohoto chovu si ke svým pánům vytvoří pouto nesmíme rychle.

Myrima doufala, že se jí dostane odměny. Zabila Temného Vznešeného, zatímco dobří vojáci jako sir Donnor a městská garda selhali.

Poklekla před Iomou a k nohám jí položila luk. Doufala, že bude uznána za hodnu, aby se stala válečnicí, doufala, že získá právo použít královy magické tyče. Cena za přenášení odkazů byla ohromná. A protože byl krvavý kov v těchto dnech vzácný, věděla, že jiným způsobem se k použití magických tyčí nedostane.

„Vaše Veličenstvo," řekla Myrima. „Chtěla bych vám přísahat věrnost. Nabízím vám svou zbraň a svůj život a prosím o čest nosit zbraň ve vašich službách."

Ioma se zarazila, jako by si nebyla jistá, co má dělat.

„Myrima má srdce válečníka," řekl Binnesman. „Je velice odvážná. Bojovala, zatímco muži se zbaběle schovávali."

Ioma přikývla. Rozhodla se. Rozhlédla se po nějakém meči. Jureem vytáhl zpoza opasku zakřivenou dýku a jílcem napřed ji podal královně.

Ioma se její čepelí dotkla Myriminy hlavy a obou ramen a důstojně řekla. „Povstaňte, lady Borenson. S radostí vás přijímáme do našich služeb a pro vaše dnešní činy vás odměníme deseti magickými tyčemi z naší osobní pokladnice, a také Zasvěcenci, kteří vám poskytnou odkazy."

Deset tyčí. Ta představa Myrimě vehnala slzy do očí a ona si matně pomyslela, že jestli se má stát válečníkem, musí se naučit neplakat. S deseti odkazy se stane dohrou válečnicí. Ioma jí dala veliký dar, mnohem větší, než se Myrima odvážila doufat. Když však uvážila, co pro království udělala, uznala, že Ioma tu odměnu považuje za zaslouženou.

Myrima sebrala luk a povstala. Právem se nyní stala heredonskou válečnicí s postavením rovným každému rytíři. Cítila… úlevu.

Ioma odešla ke hřbitovu. Zatímco byla pryč, z úkrytu vylezla její Den s tváří stále ještě pobledlou strachem a Binnesman s Jureemem jí vylíčili, jakým způsobem byl zabit Temný Vznešený.

Ale Myrima nemluvila. Místo toho seděla na zemi se svými žlutými štěňaty, hrála si s nimi, dovolila jim, aby ji kousala ostrými zoubky a olizovala tvář.

Její psi. Klíč k moci. V noci se dostanou do hradu Groverman, kde je kouzelník schopný přenášet odkazy. Štěně, které se jí snažilo chránit, oplývalo životní silou. Právě tuto vlastnost bude Myrima zoufale potřebovat, aby mohla pokračovat ve výcviku.

Vlčí Paní. Ráno se stane Vlčí Paní. Říkalo se, že ti, kteří přijímají odkazy od psů, přijmou i něco z jejich povahy. Přemýšlela, jestli ji to opravdu změní, jestli se časem stane stejnou jako Raj Ahten.

Když se Ioma vrátila, nesla s sebou více než tři tucty tyčí. Poklekla vedle Myrimy a řekla. „Přinesla jsem je i pro sebe. Nechtěla bych, aby ses stala jedinou Vlčí Paní v Heredonu."

„To ani já," řekla Myrima. Všichni nasedli. Jureem dal Iomě svého vlastního koně a ze stájí si přivedl jiné zvíře, které tam nechali královští gardisté. Myrima a Ioma si nesly své koše se štěňaty a čaroděj Binnesman vezl zmrzačeného chlapce.

Zatímco ujížděli dlážděnými ulicemi, Myrima si prohlížela siluetu města. Bez Královské věže vypadalo město podivně a cize.

Když dojeli k padacímu mostu, Myrima si všimla, že se nedaleko stále povaluje ničitelova hlava. Zastavila koně na mostě a zahleděla se do vody. Neviděla ani jedinou rybu. Žádný jeseter neplaval u povrchu a nekreslil runy ochrany tak, jako během minulých dvou dnů.

Nakonec si všimla jednoho jesetera, který odpočíval ve stínu pod mostem, mezi zlatými vodními liliemi.

Odpočíval. Už se nesnažil chránit hrad. Vodní čarodějové dobře věděli, co udělali. Možná, že právě jejich kouzla se rozhodující měrou podílela na pádu Temného Vznešeného.

„Binnesmane," řekla Myrima, „měli bychom pro ně něco udělat. Musíme jim nějak poděkovat." Styděla se za svou poznámku ze včerejšího rána o tom, že by si jednu rybu ráda dala k jídlu. Teď si uvědomila, kolik toho jeseterům dluží.

„Samozřejmě," řekl Binnesman. „Řeka už bude brzy čistá. Otevřeme stavidlo, aby se do ní mohli vrátit. To by sami nezvládli."

Myrima se snažila představit, jaké to je být rybou uvězněnou ve vodním příkopu. Řeka musí být lepší, protože v ní žijí žáby, nad ní se vznášejí mouchy a rozličné další pochoutky.

S Binnesmanovou a Jureemovou pomocí Myrima uvolnila stavidlo a otevřela kanál vedoucí z příkopu do řeky.

Chvíli poté se v hlubinách objevily siluety vodních čarodějů. Mohutné ryby vpluly do řeky a zamířily proti proudu, směrem k Dunnwoodu a pramenům řeky Wye.

DVACET ŠEST: OBRAN

Během jízdy k Paláci Konkubín měl Borenson často zavřené oči, protože byl stále zesláblý z únavy a žalu. Často pospával, i když nevěděl, jestli usínal jen na chvilku nebo na hodinu. Koně neúnavně pokračovali v jízdě; zdálo se, že uplynula teprve krátká chvilka, když tu Pashtuk šťouchl Borensona do žeber.

„Jsme tu," řekl Neporazitelný a ukázal na údolí pod nimi. „Palác Konkubín."

Borenson zvedl hlavu. Cítil velikou únavu, jako by vůbec nespal. A „palác" vůbec nenaplňoval jeho očekávání. Představoval si zdobenou a vznešenou kamennou stavbu se vznosnými oblouky a velikými otevřenými nádvořími.

Ale to, co viděl na druhé straně údolí, byla jen změť prastarých dřevěných budov opřených o stěnu útesu.

Z dálky to připomínalo opuštěné ruiny. Údolí bylo poseté ostrými balvany a křovisky. Nikde poblíž nebyla vidět voda. Nebyla tu stáda dobytka, ani velbloudi, koně či kozy. Mezi budovami nikde nehořel oheň. Na hradbách prastarého města nebyl ani jeden strážný.

„Víš určitě, že jsme tu správně?" zeptal se Borenson.

Neporazitelný jen přikývl.

„No ovšem," uvědomil si Borenson. „Pán Vlků by neskrýval svůj největší poklad otevřeně." Palác vypadal jako anonymní ruina v pustinách. Obran. Borenson si myslel, že to slovo znamená „Město prastarého krále". Teď ho však napadl další možný překlad: „Královské ruiny".

Pashtuk ho vedl po cestě dolů.

Dokonce i když vjeli do bran starobylého města, Borenson stále neviděl ani stopy po strážných. A brána vlastně nebyla nic jiného, než hromada kamení, která se zřítila před stovkami let. Další kamenná hromada, kterou z dálky považoval za palác, se při pohledu zblízka ukázala být skvělým příbytkem škorpiónů a pavouků.

Na kamenech se slunily veliké šedé ještěrky. Když projížděli, ještěrky se schovávaly do puklin. Vzduchem poletovali ptáci, zejména pouštní vlaštovky.

Přece jen tu musí být voda, uvědomil si Borenson. Jinak by tu nebylo tolik zvířat. Přesto však po vodě neviděl ani známku.

Projížděli ulicemi města až k velikým starobylým ruinám nějakého statku. Neporazitelný ho vedl, pořád jeli na koni a aniž by sesedli, vjeli přímo do budovy.

Střecha statku se již před dávnými časy zhroutila. Zdi byly kdysi zdobeny barevnými freskami. Z těch však teď zbývalo jen několik nejasných stínů.

Konečně si Borenson povšiml známek života. U vzdálenější zdi hlavního sálu někdo nedávno kopal a vyhloubil malý úzký tunel.

Na tomto konci byl tunel temný, ale vpředu se zřejmě rozšiřoval, protože dovnitř pronikalo sluneční světlo a osvětlovalo ho.

Teď spatřil stráže.

Ze stínu vystoupili dva Neporazitelní a začali k Pashtukovi hlasitě hovořit indhopalským nářečím, kterému Borenson nerozuměl. Pashtuk jim ukázal tyče a popsal Borensonovo poselství. Pak Borensona oslovili lámanou rofehavanštinou a pod pohrůžkou smrti mu nařídili, aby neporušoval žádné z místních zvyků. Borenson dospěl k názoru, že hrozba zabitím je zřejmě hlavním námětem konverzace všech místních vojáků.

Byl však tak unaven, že už mu bylo jedno, jestli ho zabijí nebo ne.

Jeden Neporazitelný odběhl tunelem, aby předal zprávu, kterou Borenson přivezl. Když se za dvacet minut vrátil, musel Borenson nechat koně tady a strážní ho vedli dál.

První věci, které si povšiml, když vstoupili do úzkého tunelu, byla vůně vlhké hlíny a rostlinstva. Vpředu musela být oáza.

Po vstupu do tunelu slabě ozářeného sluncem si uvědomil, že kráčejí po úzké pěšině na okraji hluboké propasti. Její stěny musely být více než sto stop vysoké, protože světlo nedosahovalo až dolů.

Stěny propasti byly ze žlutého pískovce. Borenson předpokládal, že toto místo bylo skryté po tisíce let a teprve nyní ho nově objevili.

Zvláštní, pomyslel si. Opravdu zvláštní, že voda, která byla zde v poušti velmi vzácným zbožím, zůstávala tak dlouho skrytá před zraky místních obyvatel. Napadlo ho, jakou má oáza asi historii. Který pán ji nechal ukrýt a zazdil vstup do ní ve svém trůnním sále? A jak to, že se na přítomnost vody vůbec zapomnělo?

Proláklina se vlnila mezi kopci jako had a ústila do malého trojúhelníkovitého údolí. Na východě a na západě se do výše tyčily útesy, které se spojovaly ve velikém V, tři míle dál na jih. Na severu se tyčila stěna balvanů, kterou nebylo možné přelézt.

A zde, ve skrytém údolí vedle malého jezírka, kolem kterého rostly palmy, stál palác, o jakém Borenson vždy snil.

Jeho vnější zdi vysoké čtyřicet stop měly krémovou barvu a čtvercové strážní věže, stojící v nepravidelných intervalech, byly ještě o čtyřicet stop vyšší. Uprostřed paláce se tyčil mohutný centrální dóm, který neměl uzavřené obvodové zdi, takže vlastně připomínal obrovitou verandu. Celý dóm byl obložený zlatými pláty a zdi věží byly obložené pláty měděnými. S modrou barvou jezerní vody, smaragdovou zelení trávy a sytou zelení palem připomínala Borensonovi celá stavba výjev z pohádky. Tento dojem byl ještě zesílen vůní jasmínu a zimolezu. Palác byl jednoduchý, ale elegantní.

Borenson do paláce vstoupil v okovech a na zádech měl batoh s magickými tyčemi. Těch tisíc tyčí vážilo zhruba devadesát liber a bez odkazů síly Borensona cesta k paláci zcela vyčerpala.

Pashtuk ho zastavil u palácové brány, mohutného portálu se zlatě vykládanými dřevěnými dveřmi, zesílenými zčernalým železem.

Za bránu nebylo vidět a Borenson v úžasu zíral na tucty kolibříků, kteří poletovali kolem a usedali na sladké květy místních rostlin.

Borenson sice za bránu neviděl, ale slyšel zpoza ní zurčení fontány.

Strážný stojící nad branou Borensona halasně vysokým hlasem oslovil v tulistánštině.

Pashtuk překládal. „Eunuch říká, že Saffira tě přijme zde na nádvoří. Otevře bránu, abys s ní mohl mluvit. Podle královského nařízení však na ni nesmíš pohlédnout. Pokud na ni přesto pohlédneš, budeš podle králova příkazu zabit.“ Pak o něco mírněji dodal. „Musím tě však také upozornit, že pokud se Saffira rozhodne zasáhnout v tvůj prospěch, může být tento tvůj rozsudek zmírněn. V takovém případě budeš vykastrován a zůstaneš zde v paláci jako její služebník.“

Borenson se otřásl. Nikdy neviděl ženu, která by měla víc než deset odkazů krásy, nikdy se nad tím nezamýšlel, ale chápal, jaké nebezpečí mu hrozí. Muž, který přijal veliké množství odkazů krásy, mohl být nesmírně nádherný, ale k takovému muži se Borenson nikdy necítil být sexuálně přitahován – dokonce i Raj Ahtenova úžasná krása ho nechávala chladným – přestože znal některé, kteří by nemohli říct to samé. Proto nikdy nemusel bojovat se svými city, když hleděl na pány obdařené odkazy krásy.

Občas, když pohlédl na královnu nebo vznešenou paní, obdařenou několika odkazy krásy, cítil jisté pokušení. Ženská krása na něj měla mnohem větší vliv než mužská. Ale přestože Borenson ženy zbožňoval, vždycky cítil, že vznešené paní s několika odkazy krásy stojí příliš vysoko nad ním – nedosažitelné a nádherné, jako by to ani nebyly lidské

bytosti. Saffira, oplývající stovkami odkazů, ovšem představovala mnohem větší pokušení.

„Můj zrak se jí bude pečlivě vyhýbat," prohlásil. „Na mé mužské pýše mi vždycky velice záleželo."

„Mám na to stejný názor," souhlasil Pashtuk.

Borenson se zasmál. Pashtuk pokývl na znamení, že jsou připraveni. Strážní začali otevírat bránu.

„Pevně zavři oči," varoval ho Pashtuk, který padl na všechny čtyři ve formálním gestu poslušnosti. „Sevři je tak, aby strážným bylo jasné, že opravdu nic nevidíš. Protože jsi severan, budou možná hledat záminku, aby tě mohli zabít. V opačném případě by ti totiž nabídli šátek na zakrytí očí."

Borenson pevně zavřel oči a pocítil záchvěv nejistoty. Dvorské způsoby se v jednotlivých zemích velice lišily. Navíc bylo poměrně těžké přesně definovat Saffiřino postavení. Jako členka královského harému nestála tak vysoko jako královna. Po jejím boku určitě nebude Den. Byla však také Raj Ahtenovou favoritkou, démantem, který pečlivě střežil.

Borenson usoudil, že bude nejlepší, když s ní bude jednat jako s královnou. Unaveně padl na všechny čtyři jako Pashtuk a na dlaních ucítil horké dlažební kostky.

Měl co dělat, aby ho tíha okovů nesrazila k zemi.

Když Saffira promluvila, zazněl její jasný hlas k Borensonovu údivu v rofehavanštině, jen se slabými stopami cizího přízvuku.

„Vítejte, sire Borensone," řekla. „Dosud nikdy jsme neměli návštěvníka z Rofehavanu. Pohled na vás mi skýtá neobyčejné potěšení. Mám radost, že příběhy, které se vyprávějí, jsou pravdivé a že na světě skutečně existují muži s bledou kůží a ohnivými vlasy." Borenson pečlivě naslouchal její mluvě. Saffira měla měkký a smyslný hlas, velmi melodický a překvapivě hluboký. Usoudil, že to musí být elegantní žena s tucty odkazů hlasu. Vzhledem k tomu, že rofehavansky mluvila tak dokonale, a přitom se nikdy nesetkala s člověkem ze severu, musela být také obdařena jedním či dvěma odkazy rozumu.

Saffira přistoupila blíž a ozvalo se zašustění hedvábí. Na Borensona dopadl její stín, který zakryl sluneční paprsky a on ucítil měkkou exotickou vůni zvláštního parfému. Neodpověděl však, protože mu nedala povolení mluvit.

„Copak je tohle?“ zeptala se Saffira. „Máš na hlavě hnědé tečky! To je tetování?“

Borenson se málem rozesmál. Její studium zjevně nezahrnovalo úplně vše. Teď, když mu položila otázku, směl odpovědět. „Ty tečky jsou přirozené, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl. „Říká se jim pihy.“

„Pihy?“ zeptala se. „Cožpak pihy nejsou tečky na kůži pstruha?“

„V severnějších říších Rofehavanu se jim tak skutečně říká, Vaše Veličenstvo, ale v Mystarii a na celém jihu jim říkáme prostě jen tečky.“

„Chápu,“ řekla Saffira pobaveně. „Takže ani ve vlastní zemi se nemůžete shodnout, jak jim vlastně říkat?“

Borenson zaslechl capkání malých nožiček. Na nádvoří přišly nějaké děti.

„Sire Borensone,“ řekla Saffira, „mé děti jsou zvědavé. Nikdy neviděly obyvatele Rofehavanu a bojí se vás. Můj nejstarší žijící syn žádá o povolení se vás dotknout. Nebude vám to vadit?“

Teprve včera dotáhl Borenson k hradu Sylvaresta hlavu ničitele. Muži i ženy, staří i mladí, všichni se shromáždili kolem ní, aby si ji mohli prohlednout. Ženy se jí s odporem dotýkaly a pištěly přitom strachy.

A tyhle děti, uvědomil si, mě považují za něco podobného ničiteli.

Cožpak jsme sem vyslali tolik vrahů, že mají důvod ke strachu?

Odpověď byla samozřejmě ano. Tyhle děti se tu narodily a strávily tu celý život, plný skrývání. A mnohý Spravedlivý Rytíř, kdyby se doslechl o Saffiřině „nejstarším žijícím synovi“, by chlapce začal považovat za vynikající cíl. Borensona napadlo, co se vlastně asi stalo s nejstarším *nežijícím* synem.

„Ať se mě tvé děti klidně dotknou," odpověděl. „Přesto, že jsem Spravedlivý Rytíř, neublížím jim."

Saffira něco rychle a tiše řekla a jedno z dětí zaplakalo, když se dozvědělo, že Borenson je Spravedlivý Rytíř. Pak se jedno dítě, zřejmě nejstarší chlapec, přiblížilo váhavými krůčky, ostýchavě se dotklo Borensonova čela a okamžitě odběhlo. Hned poté uslyšel Borenson kroky menšího dítěte a znovu ucítil dotek malé ručky. Nakonec přišlo batole, kterému nemohlo být víc než jeden nebo dva roky, a to Borensona poplácalo po hlavě, jako kdyby byl kotě.

Tři děti, uvědomil si Borenson. Jureem říkal, že Saffira je Raj Ahtenovou favoritkou po pět let. Nebylo divu, že mu povila potomky.

Nejmladší dítě se na příkaz své matky stáhlo.

„Máš prý pro mě zprávu a dar," řekla Saffira.

„Ano, Vaše Veličenstvo," odvětil Borenson a uvědomil si, že mu žena právě projevila nepřátelství. Tradice diktovala, aby mu před položením této otázky nejprve nabídla jídlo a pití. Saffira však nic takového neučinila. „Přicházím z Heredonu s darem a poselstvím od Gaborna Val Ordena, Krále Země."

Nastala dlouhá odmlka a Saffira se ostře nadechla. Borenson si uvědomil, že na toto odlehlé místo ještě nedorazila zvěst o tom, že v Heredonu povstal Král Země.

„Ale v Heredonu přece vládne král Sylvaresta, nebo ne?" zeptala se Saffira.

„Jsme ve válce," řekl Borenson. „Váš manžel zaútočil –"

„Nemohl přece zabít krále Sylvarestu!" řekla Saffira prudce. „Zakázala jsem mu to. Slíbil, že bude shovívavý. Sylvaresta byl přítel mého otce!"

Borenson překvapeně vydechl a hlasitě se rozkašlal. Byla pravda, že Raj Ahten se k Sylvarestovi zachoval nečekaně mírně, nevzal si jeho život, ale jen odkaz rozumu. Ale Borensona ani v nejdivočejších představách nenapadlo, že by za tím mohla být žena.

Teď pocítil údiv. Myslel si, že celý tenhle úkol je hloupý, že Gabornovo přání, aby nejdřív promluvil se Saffirou, je

nesmyslné. Cožpak sám Pashtuk neřekl, že je Gaborn slaboch, když naslouchá radám od žen?

Přesto se však zdálo, že Saffira má na Raj Ahtena veliký vliv.

„Vaše Veličenstvo, váš manžel dostál svému slibu," připustil Borenson. „Raj Ahten krále Sylvarestu nezabil."

„Řekni mi tedy jméno válečníka, který to udělal," opáčila Saffira. „Dohlédnu na to, aby byl potrestán."

Borenson se jí neodvážil říci pravdu. Neodvážil se říci, „Byl jsem to já, který tu před vámi klečí, kdo ho zabil." Doufal jen, že mu tvář nezrudne hanbou.

Místo toho použil výmluvu. „To opravdu nevím, Vaše Veličenstvo. Vím jen to, že Gaborn Val Orden je v Heredonu, a že si ho Země vyvolila, aby se stal jejím králem."

Saffira chvíli mlčela. „Gaborn Val Orden – princ Mystarie – prohlašuje, že je Králem Země?"

„Skutečně jím je, Vaše Veličenstvo," odvětil Borenson. „Duch samotného Erdena Geborena se zjevil v ležení, kde tábořilo více než deset tisíc mužů, a vsadil Gabornovi na hlavu korunu z listí."

Saffira se otočila a začala taifansky něco pokřikovat na strážné. Borenson si snadno domyslel povahu jejích otázek. „Proč mi nikdo nic neřekl?"

Eunuchové odpovídali omluvným tónem.

Pak Saffira opět obrátila pozornost k Borensonovi. „To je závažná novina. A ty říkáš, že Král Země mi posílá dary a poselství?"

„Ano, Vaše Veličenstvo," řekl Borenson. Otevřel tašku s tyčemi a vysypal je na zem. „Nabízí vám dar krásy a Hlasu."

Saffira se při pohledu na tolik magických tyčí užasle nadechla. Byl to bohatý dar.

„Přináším vám toto poselství. Gaborn se nedávno oženil s princeznou Iomou Sylvarestou, takže teď je díky sňatku bratrancem vašeho manžela. Máme zprávy o útoku ničitelů na jihu Mystarie a v Kartishi. Král Země si přeje ukončit konflikt s Raj Ahtenem a prosí vás, abyste mu předala toto

poselství: *Přestože svého bratrance nenávidím, jeho nepřítel je i mým nepřítelem.*

Saffira se znovu vzrušeně nadechla. Sir Borenson čekal na její odpověď. Věděla, oč ji žádá. Věděla, že bude muset použít magické tyče a cestovat až na frontu do Rofehavanu.

„Muži, kteří zabili mého syna, chtějí mír?“ položila Saffira otázku. Borenson v duchu zaklel. Jureem se o žádném zavražděném synovi nezmiňoval.

„Přejeme,“ odvětil Borenson, jako by on sám nesl část viny na smrti jejího syna.

„Pokud s tím bude můj manžel souhlasit,“ zeptala se Saffira, „bude to znamenat, že proti nám přestanete vysílat Spravedlivé Rytíře? Přestanete vraždit naše Zasvěcence a členy královské rodiny? Má Král Země takovou moc?“

Borenson zaváhal. V Indhopalu bylo běžné dohadovat se při vyjednávání na podmínkách, v naději na získání silných záruk. Saffira chtěla potvrzení, že se ona a její děti už nebudou muset bát smrti z rukou Spravedlivých Rytířů. To byl zcela pochopitelný požadavek.

Ale Gaborn si odmítl vyvolit nejvyššího maršála Spravedlivých Rytířů, přestože Skalbairn mu i tak nabídl své služby. Může teď Gaborn skutečně prohlásit, že velí Spravedlivým Rytířům?

Odpověď zněla ano i ne. V danou chvíli jim Gaborn nevelel, ale mohl by, kdyby se tak rozhodl.

Saffira se však určitě nespokojí se zápornou odpovědí. Může jí přislíbit bezpečnost? Vyvolil by si nakonec Gaborn nejvyššího maršála, kdyby to zajistilo mír?

Co Gaborn viděl ve Skalbairnově srdci, že si přál jeho smrt?

Borenson cítil jistotu, že bez ohledu na to, jaké odporné činy Skalbairn spáchal, si ho Gaborn určitě vyvolí, když pochopí, kolik je toho v sázce. Takže odpověď bude ano.

„Králi Země bylo nabídnuto velení nad Spravedlivými Rytíři,“ řekl nakonec Borenson. „Gaborn Val Orden je schopen zajistit mír.“

„Kde je můj manžel teď?“ zeptala se Saffira. Borenson si povšiml, že to není poprvé, co ho nazývá svým manželem. Takže spolu uzavřeli sňatek. Není tedy jen pouhou konkubínou, je skutečnou královnou Indhopalu.

„Před více než dvěma hodinami Raj Ahten povraždil Zasvěcence v Modré věži v Mystarii,“ řekl. „Myslím, že teď se chystá povraždit vojáky vévody Paldaneho, kteří jsou shromážděni u Carrisu.“

Saffira se znovu ostře nadechla. Musela pochopit, co všechno teď na ní závisí. Jejímu manželovi byl vydán na milost a nemilost celý národ, podoben odsouzenci s hlavou položenou na špalek. Raj Ahten právě v tuto chvíli nejspíš míří k Carrisu. Sekera se chystá dopadnout; jen ona jediná ji nejspíš dokáže zastavit.

„Carris je daleko,“ řekla Saffira. „Mám-li přijmout odkazy a stihnout tam dojet, musíme si pospíšit.“

„Ano, prosím,“ řekl Borenson.

Zhluboka si povzdechla, jako by dospěla k rozhodnutí. S náznakem zoufalství v hlase řekla. „Můj pán odsud odvedl většinu palácových strážných, protože potřeboval vojáky. Nemám nikoho, kdo by mě do Carrisu doprovodil, kromě svých osobních gardistů a obávám se, že budu potřebovat doprovod vojáka z Mystarie.“

Borenson se děsil toho, co přijde. Samozřejmě, že ho bude potřebovat. Oddíl jezdců z Indhopalu by čelil riziku útoku mystarianských vojáků. A Borenson si plně uvědomoval, že i když Saffira ponese zástavu příměří, vojáci na hranicích ji pravděpodobně nebudou respektovat o nic víc než Indhopalané.

Bude ho potřebovat. Původně si představoval, že jakmile doručí poselství, bude moci svobodně odejít.

„Pashtuku, sire Borensone, doprovodíte mne k Carrisu?“ řekla Saffira ztěžka a s lítostí. „Vstoupíte do mých služeb, přestože znáte cenu?“

Borenson pocítil zamrazení. Samozřejmě, že on bude jako průvodce nejlepší a on jediný dokáže zajistit, aby se Saffira dostala k Carrisu živá. Ale cena?

Byl čerstvě ženatý a svou ženu miloval. Vzdát se svého mužství! Už jen to pomyšlení způsobilo, že se celý roztřásl a cítil se slabý jako dítě. Co bylo horší, ta myšlenka ho naplňovala pocitem nedozírné ztráty. Co když už nikdy nebudu schopen naplnit svou lásku k ženě?

Mohu to udělat? Stojí to za to, dokonce i když je v sazce celá Mystarie?

Pashtuk odpověděl jako první. Odpověděl bez emocí, ale přesto promluvil s určitou těžkostí. „Pokud to Vaše Veličenstvo potěší, udělám to.“

Borenson se pokusil najít východisko. „Vaše Veličenstvo,“ omluvil se, „obávám se, že to nemohu přijmout. Na rozdíl od Pashtuka nemám odkazy síly ani odolnosti. Kdybych se měl vzdát svého mužství, neujel bych na koni ani šest yardů, natož šest set mil!“

Pashtuk byl Neporazitelný s odkazy odolnosti a síly. Mohl se vzdát svého mužství, a přestože by byla jízda pro něj po několik hodin bolestivá, dokázal by to. Borenson však nikoliv.

„Chápu,“ řekla Saffira. „Posečkám vám, sire Borensone. Zaplatíte cenu, až se dostaneme k mému pánu.“

Na rychlých koních, uvědomil si, se k Carrisu dostanou zítra někdy kolem úsvitu.

Za úsvitu bude muset zaplatit cenu.

To ho vyděsilo. Byl však válečníkem z Mystarie, byl cvičený v boji a jeho lid ho potřeboval. Neměl na výběr.

„Vaše Veličenstvo, souhlasím,“ řekl a byl hrdý na to, že se mu hlas ani nezachvěl.

„Pak na mě, Pashtuku a sire Borensone, můžete pohlédnout,“ řekla Saffira.

Sir Borenson váhavě zvedl oči z dláždění a zahleděl se na nádvoří. Pohled mu nejprve ulpěl na dětech. Před ním stál hezký malý chlapec ve věku čtyř nebo pěti let s jemnými rysy a s očima temnýma, jako byly oči Iomy Sylvaresty. Kůži však měl mnohem tmavší. Oděný byl v bohatě zdobené šaty z rudé bavlny pošité perlami. Výhružně Borensona

pozoroval a svým tělem zaštiťoval svou tříletou sestru a osmnáct měsíců starého bratra.

Děti se tísnily u své matky, jak už to vyděšené děti dělávají. Pak už si však Borenson stěží povšiml zdobené fontány na nádvoří nebo vysokých Neporazitelných, tvořících Saffiřinu ochranu.

Protože jediné, na co se díval, byla Saffira, překrásná žena s tmavou kůží a nádhernými rysy. Jediné, co pro něj od této chvíle existovalo, byla Saffira. Neslyšel své zběsile bušící srdce ani přerývaný dech.

Říci, že byla úžasně krásná, by bylo podceněním skutečnosti. Žádný okvětní plátek růže nebyl tak krásný a ladný. Žádná hvězda osaměle zářící na nočním nebi nikdy nenaplnila muže tak beznadějně spalující touhou. Ani pouštní slunce nezářilo tak ostře jako ona. V okamžiku, kdy na ni Borenson pohlédl, byl ztracen.

Každý sval v těle se mu napjal a málem zapomněl dýchat. Nemohl zavřít oči, neodvažoval se ani zamrkat.

Když vzápětí Saffira promluvila, ani si neuvědomil, co vlastně říká. Když shromáždila děti a odvedla je do paláce, aby tam přijala odkazy, začal se Borenson po kolenou škrábat za ní, dokud ho nezastavil Pashtuk.

„Tam nemůžeš!“ vykřikl mu do ucha. „Jsou tam ostatní konkubíny.“

Borenson bojoval, aby se dostal z Pashtukova sevření, ale neměl už odkazy síly. Nebyl ani z desetiny tak silný jako Neporazitelný.

Jako v mrákotách se doškrábal k okraji fontány a spokojil se s tím, že tam může sedět a čekat, dokud se Saffira nevrátí.

Teď už ničeho nelitoval. Nezáleželo mu na tom, že ani ne za den bude muset zaplatit cenu za pohled na Saffiru. Stojí to za to, pomyslel si. Udělal jsem dobrý obchod.

A tak seděl jako pes u chladné fontány a čekal, dokud neusnul. Mezitím mu došly tři věci.

Za prvé, že jeho žalářníci ho už nemusí držet v okovech. Byl teď zajatcem Saffiřiny krásy.

Za druhé si uvědomil, že Saffira není to, co očekával.

Raj Ahten byl muž se třemi křížky na hřbetě, který však díky odkazům metabolismu byl fyzicky mnohem starší.

Borenson se proto domníval, že Saffira bude dospělá žena. Ale tato kráska, matka pětiletého syna, sama spíš vypadala jako dítě.

Zdálo se, že jí není víc než šestnáct.

To pomyšlení ho bolelo. Věděl, že zde v Indhopalu se dívky vdávají v mnohem mladším věku než v Mystarii. Ale Saffira nemohla být o moc starší než jedenáct let, když s ní Raj Ahten poprvé sdílel lože.

Dokonce i zde v Indhopalu to muselo být považováno za zvrhlé.

A tak třetí věc, kterou si Borenson uvědomil, vyplývala z těch prvních dvou. V hněvu tak velikém, až se mu před očima dělala rudá kola, si Borenson v duchu přísahal, že – příměří nepříměří – najde způsob, jak z Raj Ahtena udělat eunucha, a pak ho zabije.

DVACET SEDM: ZTRACEN V MLZE

Zaplatil jsem za toho koně tolik peněz a teď dělám všechno, abych ho uštval k smrti, pomyslel si smutně Roland, když uháněl k Carrisu s Raj Ahtenovými rytíři v patách.

Jeho hřebec přejel přes dřevěný most, a pak uháněl přes planinu. Sípal, jako by každý dech měl být jeho poslední. Uši měl zplihlé a u huby pěnu. Dokázal běžet rychlostí šedesát mil za hodinu, ale Neporazitelný je přesto doháněl.

Baron Poll se vynořil před ním asi půl míle daleko na vrcholku kopce. Pak zmizel za hřebenem. Tlustý rytíř byl dost daleko vepředu, takže se nemusel ničeho bát.

Roland měl z matčiny strany za předky stavitele lodí. Napadlo ho, jestli by získal větší rychlost, kdyby odhodil veškerou zátěž. Neměl však ani zbraně ani zbroj; v sedlových brašnách neměl nic těžkého. Svůj plášť z medvědí kůže věnoval zelené dámě. Měl však měšec naditý zlatem. Ale přestože nikdy netoužil po velkém bohatství, usoudil nakonec, že raději zemře bohatý než chudý.

Jediný předmět, který něco vážil, byl krátký meč, který mu dal baron Poll. Ten však Roland taky nechtěl vyhodit, protože předpokládal, že se mu zbraň ještě může hodit.

A tak pobídl koně a sklonil se k jeho hřbetu, aby zmenšil odpor vzduchu.

Carris byl jen osm mil daleko, zahalený v husté mlze, ale z každého kopce byly vidět jeho bílé věže, tyčící se z mlžného moře.

Ohlédl se. Neporazitelní se přiblížili na dvě stě yardů. V jejich čele jeli dva lučištníci s luky připravenými k výstřelu. Roland vyjel na vrcholek dalšího kopce; jeho kůň ho doslova přeletěl, a pak jeho kopyta dopadla na špinavou cestu.

Pak hřebec ukročil doleva, aby se vyhnul výmolu. To Rolandovi zachránilo život, protože právě v tu chvíli kolem něj prosvištěly dva šípy, které ho minuly ani ne o stopu. Jeho kůň se řítil k lesíku velkých dubů, jejichž hnědé podzimní listí povlávalo ve větru a jejichž kmeny byly porostlé tmavozeleným mechem.

Roland doufal, že se bude cesta hodně zatáčet, aby byl krytý před střelami. Znovu se ohlédl.

Neporazitelní zastavili na hřebeni a od jejich mosazně zbarvených přileb a šarlatově zbarvených plášťů se odrážely sluneční paprsky.

Chvíli se dívali k lesu, pak otočili koně a odjeli.

Rolanda napadlo, že se báli přepadení. Možná se mezi duby skrývají mystarianští vojáci.

Nebo v tomto lese patroluje jiná Raj Ahtenova hlídka. Roland nezpomalil a nikoho nespatřil – ani přítele ani nepřítele.

Když vyjel na druhé straně, spatřil před sebou prázdnou cestu. Barona Polla nebylo nikde vidět. Špinavá cesta vedla přes dolinu kolem malé vesničky. Po baronu Pollovi nebylo nikde ani památky.

Ztratil jsem ho, uvědomil si Roland.

V lese si všiml několika stezek, které vedly kdovíkam. Baron Poll se musel vydat po jedné z nich. Roland však netušil po které a neměl chuť se obracet.

A tak pokračoval dál, projel vesnicí a nakonec se cesta ponořila do mlhy. Byl teď blízko k Carrisu, jen pět mil daleko. A jestli měl Poll pravdu, v této mlze se skrývali mystarianští vojáci.

Zpomalil, nechtěl slepě uhánět mlhou, ve které mohl narazit na pikenýry nebo lučištníky.

Když vjel do mlhy asi tucet yardů, pochopil, že baron Poll měl pravdu, když říkal, že tohle není obyčejná mlha.

Dokonce ani nad Dvory Přílivu se nikdy nevytvořila mlha tak hustá. Tahle mlha však byla hustá jako máslo a přestože sto yardů za ním bylo slunečné, teplé ráno, tady byla tma skoro jako v noci. Okamžitě zjistil, že vůbec nevidí na cestu.

Dostal strach, že jeho kůň zakopne, a proto raději seskočil. Když poklekl, takže měl oči vzdálené nanejvýš čtyři stopy od země, jen tak tak rozeznával nejbližší okolí.

A tak vedl unaveného hřebce pomalu dál.

Předtím viděl, jak se z mlhy zvedají bílé věže Carrisu, a svou vzdálenost od nich odhadl tak na pět mil.

Když však mnoho hodin kráčel mlhou, zakopával a občas scházel z cesty, měl pocit, že vůbec nepostupuje.

Nejhorší bylo, že v jednu chvíli musel projít nějakou vesnicí, kde bylo hodně odboček, a jemu trvalo, než našel správnou cestu.

Cesta se kroutila jako zatracený had a Roland po třech hodinách pochopil, že někde musel zabloudit, protože ušel víc jak pět mil.

Za celou tu dobu nespatřil jediného mystarianského vojáka, jediného obránce. Mlha vodních čarodějů mohla klidně ukrývat sto tisíc vojáků na dostřel luku od cesty a on si jich nemusel všimnout.

Během chůze přemýšlel o Averan, malé dívce, která se jim schovala ve vesničce na jih odsud. Věděl, že musí být vyděšená a proklínal se, že je hlupák, když s ní nezůstal.

A popravdě řečeno si uvědomil, že se zrovna tak bojí o zelenou ženu. Nikdy mu nic neudělala, až na to, že se mu z ruky pokusila vysát krev. Ale jeho pocity byly hlubší než pouhý soucit.

Nebyl si úplně jistý, jak to vyjádřit. Byla krásná jako Runovládkyně. Přestože Roland nebyl žádný děvkař, upřímně si připustil, že ho její krása přitahuje.

Ale pochyboval, že se kdy dokáže zamilovat do ženy, která má tesáky a zelenou kůži.

Ani nemohl říct, že by ho přitahovala síla jejího charakteru. Nezdálo se totiž, že by vůbec nějaký charakter měla. Nevěděl, jestli v něco věří, jestli zná milosrdenství nebo soucit, či jakýkoliv jiný lidský cit.

Jednu věc však o zelené ženě mohl říct naprosto jistě: včera zjistil, že se v její přítomnosti cítí… bezpečně.

Kromě toho měl pocit, že ho zelená žena velice potřebuje, že potřebuje jeho moudrost a jeho rady, že potřebuje, aby ji naučil lidskou řeč, aby jí ukázal, jak se nosí boty a jak se správně jezdí na koni.

Žádná jiná žena mu dosud nepřipadala tak hrozivá a současně tak zranitelná.

Nedokázal však proniknout do její duše o nic víc než do téhle zatracené mlhy. A její tajemství ho dráždivě přitahovalo ze všeho nejvíc.

Sám sobě přísahal, že jakmile Paldanemu doručí zprávu, vrátí se pod rouškou noci na jih, aby se podíval po Averan a zelené dámě.

Nedělal si o sobě žádné iluze. Nevěřil, že by ho zelená žena někdy mohla milovat.

Byl koneckonců bezcenný muž – každý mu to říkal. Jeho žena mu to dávala neustále najevo. Králi se hodil jen k tomu, aby mu poskytl odkaz metabolismu. Neuměl číst ani počítat, neuměl bojovat.

Vzpomněl si na Gaborna a uvědomil si, že nikdy nepřemýšlel nad důsledky toho, že povstal Král Země.

Teď mu připadalo, že je to vlastně jedno. Král Země by si přece nevyvolil muže jako je Borenson, muže, kterému nezbylo nic, co může nabídnout. To znamená, že Rolandův krátký hořký život nejspíš zůstane takový, jako dosud – krátký a hořký.

Když se konečně dostal ven z mlhy, zjistil, že se úplně ztratil. Bylo už hodně po poledni a věže Carrisu se pořád tyčily ve vzdálenosti pěti mil. Nějak se mu podařilo hrad úplně minout, protože teď byl Carris jižně od něj.

Na chvíli se zastavil, protože pocítil slabost. Tuniku měl po dlouhém pobytu v mlze úplně promočenou, a tak si ji sundal a vyždímal. Pak si ji znovu oblékl a vstoupil zpátky do té zatracené mlhy. Napadlo ho, že by možná viděl lépe, kdyby si vzal pochodeň.

O několik hodin později se z mlhy dostal ven a tentokrát viděl Carris na západě. Bylo už pozdní odpoledne.

Zaskřípěl zuby a znovu se vrátil do mlhy. Přísahal si, že tentokrát bude opatrnější.

Ušel asi tak dvě míle, když uslyšel šestkrát zazvonění zvonu někde po své levici. Připozdívalo se a Roland si uvědomil, že zpráva, která měla být doručena krátce po úsvitu, se teď zdržela až do večera. Strávil v mlze celý den.

Brzy narazil na cestu mířící doleva a po míli uslyšel zvuky hradního života: zvonění kladiv, kletby nějakého šlechtice, který požadoval, aby vojáci na hlídce nespali a krákání vran, jejichž hejna kroužila nad mlhou.

Navíc slyšel chrochtání vepřů a kejhání hus.

Nechal se vést svým sluchem a dostal se na cestu vedoucí po hrázi. Po obou stranách slyšel šumění vody a mlha začala být náhle cítit po řasách.

Nakonec se dostal k barbikánu, ohromné kamenné bráně postavené přes cestu.

Mlha byla tak hustá, že když se dostal až k bráně, nezastavil ho žádný strážný, protože ho nemohli vidět o nic lépe než on je.

„Je tu někdo?“ zavolal Roland.

Nad barbikánem zaburácel smích. „Je nás tu asi milion, příteli. Hledáš někoho konkrétního?“

„Nesu poselství pro vévodu Paldaneho,“ odvětil Roland a cítil se jako hlupák. „Zprávu od barona Haberda z pevnosti Haberd.“

„Dobrá, dojdi k postranní brance, abych se na tebe mohl podívat!“

Roland šel podél mohutné železné brány doprava a narazil jen na úzkou věž se střílnami a dírami, skrze které mohli útočit pikenýři. Nahlédl do jedné z děr a spatřil vnitřek

věže. Hořely tam pochodně a skrývalo se tam alespoň dvacet mužů ve zbroji. Tupě vypadající chlapík na Rolanda žertovně napřáhl píku a vykřikl: „Huš!“

Roland se tedy otočil a šel doleva a narazil na malou branku, kde na něj čekalo několik gardistů. V mlze Roland rozeznával jen jejich obrysy.

„Omlouvám se,“ řekl Roland. „V té zatracené mlze si nevidím ani na špičku nosu.“

„Předám čarodějům tvůj kompliment,“ odpověděl kapitán stráží. Vzal si od Rolanda pouzdro se zprávou a prozkoumal pečeť. „Ta pečeť je porušená.“

„Já nejsem původní posel,“ přiznal Roland. „Toho jsem našel mrtvého na cestě a nalezl jsem u něj to pouzdro. Musel jsem ho otevřít, abych věděl, kam ho doručit.“

„Chytrý chlapík,“ řekl kapitán stráže.

Otevřel branku a gestem vyzval Rolanda, aby vstoupil dovnitř na padací most, k druhému barbikánu a pak ke třetímu. Každý barbikán byl ještě více zabezpečen než předchozí. Pod ním byli připraveni muži s válečnými kladivy a píkami, zatímco nahoře čekala obsluha katapultů a lučištníci.

Mlha byla tak hustá, že Roland neviděl vodu na obou stranách mostu, přestože ji cítil a slyšel, jak naráží o pilíře.

Když kráčel mlhou míli za mílí, začal se bát, že hrad je úplně nechráněný. Na cestě nenarazil ani na jediného vojáka.

Když se však dostal dovnitř, poznal, že je tomu právě naopak. Na nádvořích tábořili rytíři po tisících a hradby byly plné pěšáků.

Když však vstoupil až do města Carrisu, začal si uvědomovat, kolik lidí sem vlastně uprchlo. Když strážný na hradbě říkal, že je tu asi milion lidí, Roland věděl, že jen žertuje.

Ale už zdálky viděl, že Carris je veliký ostrov. Nad hradbami se tyčily nespočetné věže a uvnitř Carrisu bylo na obranu postaveno několik tuctů opevněných sídel a pevností. Ulice byly plné spěchajících lidí, řemeslníků i vojáků.

Všude bylo plno zvířectva. Pod nohama se neustále pletly slepice. Tady i tam poháněli pasáčci husí hejna. V ohradách byla prasata a krávy. Ze stájí bylo slyšet ržání koní.

Protože se tu na jednom místě shromáždila spousta lidí i zvířat, vznášel se ve vzduchu hutný zápach. Po několika minutách pobytu zde Roland pocítil příval touhy zase co nejrychleji odejít, nebo ještě lépe, připojit se k Averan a zelené dámě.

Gardisté ho doprovodili skrze město a dovedli ho až na hlavní nádvoří hradu Carris a odtud k Vévodské věži – mohutné stavbě, která se tyčila nad ostatními.

Uvnitř byla věž zařízená tak bohatě, že si v ničem nezadala s přepychem věže Královské. Nábytek byl z kvalitního dřeva a dokonce i všechny rámy na dveřích, židle a stoly, byly pečlivě vyleštěné a bohatě zdobené. Zdobené mosazné držáky na lampu byly pokryté drahým sklem. Na podlaze byly bohaté a husté koberce a na zdech ve světle pochodní zářily fresky.

Vévoda, zkušeně vyhlížející chlapík s trojúhelníkovou tváří, se nacházel v nejvyšší vížce obklopen poradci, které Roland poznal. Byli to muži, kteří poskytli odkaz rozumu králi Ordenovi a před týdnem byli spolu s Rolandem vzkříšeni v Modré věži.

Jeden z rádců kývnul hlavou směrem ke královskému poslovi, stojícímu poblíž, a řekl. „Pokud nám Král Země přikázal, že musíme uprchnout, pak musíme uprchnout.“

Ale vévoda Paldane udeřil pěstí do dubového stolu. „Je příliš pozdě,“ řekl. „Mám tady na starost čtyři sta tisíc civilistů a Raj Ahtenovi vojáci nás obkličují. Nemohu jim přece nařídit, aby uprchli na planinu, kde je budou Neporazitelní Pána Vlků lovit jen tak pro zábavu.“

Starý rádce Jerimas zavrtěl prošedivělou hlavou. „Nelíbí se mi to. Pokud nás Král Země varoval, měli bychom mu naslouchat, vévodo.“

„Naslouchat čemu?“ zeptal se Paldane. „Neudal nám žádný směr. Uprchnout, uprchnout kam? Jak? Kdy? Před čím?“

„Chováš se, jako by sis myslel, že nás hradby Carrisu ochrání," řekl starý Jerimas. „Vkládáš velikou víru do kamene, dokonce i po tom všem, co se stalo. Možná bys měl vložit více víry do svého krále."

„Já svému králi věřím," namítl Paldane. „Ale proč mě zatěžuje protichůdnými příkazy?"

Rádci vypadali ustaraně. Roland na nich viděl, že mají příliš mnoho otázek a nedostatek odpovědí. Vypadali, jako by už byli poraženi.

Vévoda vzhlédl, všiml si Rolanda a překvapeně otevřel ústa. „Sir Borenson? Co tu děláš? Přinášíš příkazy od krále?"

„Ne," odvětil Roland. „Nejsem sir Borenson, i když jsme příbuzní."

Podal vévodovi pouzdro se zprávou, ten je otevřel, rozvinul svitek, přečetl si ho a pak ho s poděkováním vrátil Rolandovi.

Ničitelé dobyli pevnost Haberd a vévoda Paldane nemrknul ani okem.

„Mylorde," řekl Roland.

„Už o tom vím," řekl vévoda. „Tu samou zprávu mi před hodinou přinesl baron Poll. Nedá se s tím nic dělat. Jsme tu v obležení a královští poslové mě žádají, abych uprchl!"

„V obležení, mylorde?" zeptal se Roland překvapeně. Raj Ahten neměl pod hradbami své obléhací stroje. Kromě toho se zdálo, že ve vzdálenosti několika mil od hradu není ani jediný jeho voják.

„Obléhání," řekl vévoda, jako by byl Roland slabomyslný.

„Mylorde," požádal ho Roland, „doufal jsem, že budu moci opustit hrad. Na jihu se skrývají moji přátelé, malé děvčátko, které mě potřebuje." Chtěl poprosit o svolení, aby se mohl stát Averaniným poručníkem, ale věděl, že teď na to není vhodná doba.

Vévoda jeho žádost krátce zvážil. „Nikdo odsud neodejde. Je to příliš nebezpečné, a protože Modrá věž je zničená, jsme teď zoufale slabí."

„Zničená?“ zeptal se Roland, který si nebyl jistý, že dobře slyšel.

Vévoda smutně přikývl. „Zbyla z ní jen hromada kamení.“

Roland v sobě potlačil vyděšený výkřik. Dvacet let sloužil v Modré věži jako Zasvěcenec. Mohl tam zemřít ve spánku. Unikl právě včas.

Uvědomil si však, že bez vojáků obdařených odkazy, kteří by bránili hradby Carrisu, měli ti, kteří zemřeli v Modré věži, vlastně ještě štěstí. „Jak se to stalo?“ odvážil se zeptat.

Paldane pokrčil rameny. „To nevím, ale pokud mohu říct, před čtyřmi hodinami zemřeli všichni obyvatelé věže.“ Pak si Rolanda změřil. „Vypadáš jako Borenson. Pověz mi, máš nějaký válečný výcvik?“

„Jsem povoláním řezník, mylorde.“

Vévoda Paldane zavrčel a povšiml si krátkého meče, který měl Roland zastrčený za opaskem. „Teď jsi voják. Půjdeš na jižní hradbu – mezi věže padesát jedna a padesát dva. Musíš vyřídit každého vojáka nebo bestii, která se pokusí přes hradbu přelézt. Rozumíš? Před soumrakem tady dojde k jatkám a řezník se mi na hradbách bude hodit.“

Roland byl zmatený a nechal se panošem odvést na své místo.

DVACET OSM: ODHALENÁ LEST

V době, kdy se Erin Connal dostala k hradu Groverman na břehu Větrné řeky, neměla žádnou chuť oslavovat. Pravda, Gaborn se probral asi před hodinou ze svých mdlob a přinesl dobré zprávy: Temný Vznešený je mrtev – nebo alespoň zbaven těla, a tím pádem oslaben.

Ale Erin přišla o koně a princ Celinor byl zraněn padající větví. Kůži vzadu na krku měl spálenou a zduřelou. S odkazy životní síly to princ přežije, ale jeho zotavení nebude snadné. Když ho Erin táhla zpod hořících větví, zranění ho bolela tolik, že Celinor plakal a kvílel jako malé dítě. Krátce poté upadl do bezvědomí a jeden z mužů vévody Grovermana ho vezl přehozeného přes hřbet svého koně. Během jízdy se ztratili z Erinina dohledu.

Erin vjela za rytířem z Jonnicku na nádvoří před věží vévody Grovermana. Při vstupu poznala, že není první, kdo sem dorazil – ani zdaleka ne.

Stovky rytířů už dávno dorazily a teď se občerstvovaly. Grovermanovi služebníci přinášeli koše s chlebem, které volně rozdávali a služebné otevíraly lahvice s medovinou. Podél východní hradby plála řada ohňů, na kterých kuchaři rožnili celá telata. Z balkónu vévodovy věže hráli minstrelové a vyvolávač u městské brány je vítal výkřiky: „Jezte až dosyta, pánové. Jezte až dosyta!“

Vévoda na armádě Krále Země rozhodně nijak nešetřil. Erin však zatím neměla chuť na jídlo.

Vydala se najít Celinora. Muži vévody Grovermana ho uložili na sedlovou pokrývku poblíž temné zdi věže. Podél zdi rostly měsíčky, jejichž bledě bílé květy se doširoka otvíraly nočnímu vzduchu a můrám, které hodovaly na jejich nektaru. Nad Celinorem se právě skláněl nějaký voják, který se mu pokoušel vpravit do hrdla trochu whisky.

„Napij se, dobrý pane," říkal rytíř. „Utiší to tvou bolest."

Ale Celinor stiskl zuby a se slzami bolesti v očích odvrátil hlavu. Rytíř se mu pokusil hlavu otočit zpátky, aby ho přinutil se napít, zjevně přesvědčen, že princ blouzní.

„Postarám se o něj," řekla Erin, aby rytíře pohnula k odchodu. „Myslím, že odvar z makovic mu poslouží lépe."

„Možná," souhlasil rytíř. „I když nevím, proč by měl dávat přednost hořkému odvaru před sladkou whisky."

„Běž najít lékaře a zeptej se ho, jestli by neměl nějaké makovice," řekla Erin unaveně, poklekla vedle Celinora a pohladila ho po čele. Potil se a hleděl na ni očima plnýma bolesti.

„Děkuji ti," podařilo se mu zašeptat.

Král Země mu přikázal, aby se odříkal silného pití. Teď Erin poznala, že se mu chce skutečně vyhýbat za každou cenu. „O nic nejde," řekla mu. Měla pocit, že princ usnul.

Házel sebou a blouznil v horečce jakoby ve zlém snu. Jednou vykřikl, pokusil se ji odstrčit.

Ale po několika dlouhých minutách se probudil. V očích mu seděl výraz bolesti a na čele se mu perlil pot. „Král Země ztratil své odkazy," řekl. „Slyšel jsem, jak to někdo říká. Je to pravda?"

„Ano," odvětila Erin. „Je z něj teď obyčejný člověk – pokud se ovšem něco takového dá říct o Králi Země."

„Pak ses na něj mohla podívat jak vypadá bez odkazů krásy. Viděla jsi ho?"

Spatřila ho dnes večer během jízdy k hradu Groverman, když spal. Dokonce i s odkazy krásy nebyl Gaborn zrovna okouzlující. Teď vypadal úplně obyčejně.

„Viděla jsem ho na vlastní oči," řekla a myslela si, že Celinorova zvědavost nemá žádný zvláštní důvod.

Pohladila ho po tváři a všimla si, že má kolem krku stříbrný řetízek s oválným medailónkem.

Když si ztěžka lehl na záda, stříbrný medailónek mu vypadl zpod tuniky. Okamžitě poznala, co to je – zásnubní medailon. Mnoho šlechticů, kteří měli syny nebo dcery na vdávání a kteří si dohodli sňatky svých dětí z jiné šlechtické rodiny, si najímali umělce, aby nakreslili miniaturu jejich potomka. Pak ji vložili do medailónku. Medailónek pak poslali rodičům, se kterými chtěli dohodnout sňatek svých dětí. Tak bylo možné domluvit se na zásnubách, aniž by se nastávající budoucí manželé navzájem vůbec viděli.

Miniaturám se však nedalo příliš věřit. Umělci, kteří je kreslili, byli placeni za to, aby zakrývali nedostatky předloh a naopak zdůrazňovali jejich krásu často až do té míry, že obraz připomínal svou skutečnou předlohu jen velmi vzdáleně.

Přesto však byly tyto medailónky velmi romantické. Erin si pamatovala, jak když jí bylo dvanáct, matka jí ukázala miniaturu mladého pána z Internooku. Erin ji pak nosila na krku po celé měsíce, snila o drsně vyhlížejícím světlovlasém hochovi, dokud nevyšlo najevo, že chlapec také spatřil Erinin obrázek a žádný zvláštní dojem to na něj neudělalo.

Celinor jí připadal příliš starý, než aby na krku nosil zásnubní medailon. Muselo mu být dvacet pět a měl se oženit už před lety. Pak si však Erin uvědomila, že žádná žena se zdravým rozumem by si ho nevzala.

„Cože, otče?“ představovala si, jak říká nějaká dvanáctiletá dívka. „Ty chceš, abych si vzala toho opilce z jižního Crowthenu?“

„Ne toho chlapce,“ řekl by otec, „ale jeho království. Zatímco se bude zpíjet až do hrobu, nechá po sobě bastardy v každé hospodě v okruhu tří říší. A až všechny ty jeho levobočky necháš povraždit, bude celý Crowthen tvůj.“

Nedokázala si představit žádnou dívku, která by sňatek s Celinorem mohla přivítat.

Přesto však Celinor nosil zásnubní medailon jako nějaký zamilovaný hoch.

Erin byla zvědavá, jaká dvanáctiletá dívka si získala jeho pozornost. Pohlédla na Celinora, který ztěžka dýchal a zřejmě spal.

Velmi opatrně medailónek otevřela a zadržela dech. Dvanáctiletá dívka na obrázku měla modré oči a dlouhé tmavé vlasy. Dokázala poznat, kdo je na tom obrázku, dokonce i ve slabém světle pochodní, které se odráželo od hradeb. Byl to totiž její vlastní portrét, namalovaný před deseti lety, když ještě Erin snila o tom, že tyto miniatury skutečně něco znamenají.

Erin medailónek zavřela. Na Planiny nikdy nepřijelo žádné poselstvo žádající o ruku dívku z koňského klanu. Nebyla si jistá, co by dělala, kdyby nějaké skutečně přijelo. Byla válečnicí a ne žádnou zhýčkanou dámou, která byla vychovávána jen proto, aby muži rodila syny. A jen v královstvích jako byl Internook chtěli váleční vůdci občas ženu silnou a schopnou bojovat po jejich boku.

Ale Celinor nosí na krku její miniaturu. Nosí ji snad už celých deset let?

Matka ji samozřejmě mohla poslat do jižního Crowthenu, ale nikdy se nezmiňovala o možnosti sňatku s Celinorem. Ne, Erin si byla jistá, že i kdyby král Anders přednesl takovou nabídku, její matka by to odmítla.

Přesto však Celinor už deset let nosí její miniaturu.

Snil snad Celinor o sňatku s ní? To by alespoň trochu dávalo smysl. Jižní Crowthen má s Planinami společnou hranici. Kdyby se Celinor a Erin vzali, zvětšili by svou říši navzdory rozdílné kultuře obou národů.

Ale král Anders by tento sňatek nepovažoval za výhodný. Planiny byla chudá země, která neměla co nabídnout. Pokud si jejich rodiče navzájem vyměnili miniatury svých dětí, bylo to jen zdvořilé gesto. Ani jedna strana by si takový sňatek nepřála.

Ale Celinor má její medailónek už deset let a možná ho celou dobu nosí na krku.

Celinor Hlupák.

Pohlédla mu do tváře. Probudil se. Díval se na ni očima přimhouřenýma bolestí.

Erin se rozbušilo srdce.

„Pověz mi," vypravil ze sebe Celinor s překvapivou dychtivostí. „Jak vypadá mladý král Orden? Je ti podobný?"

„Cože?" zeptala se překvapeně. „Byl by na mě dost smutný pohled, kdyby ano."

„Vypadá jako ty?" zeptal se Celinor znovu. „Jste si podobní jako bratr se sestrou, jak říká můj otec? Žádný rusovlasý muž z Planin by přece nemohl mít dceru s tak tmavými vlasy, jako máš ty."

Erin cítila, jak jí tvář rudne ponížením a hanbou. Myslela si, že ji Celinor miluje. Teď poznala, jaká je pravda: Gabornův otec, král Orden, každoročně vyrážel do Heredonu na podzimní lov s králem Sylvarestou. Během těchto cest projížděl napříč Planinami a spřátelil se s Erininou matkou.

Jestli její matka považovala Ordena za vhodného partnera, bylo by z její strany jen pochopitelné, že chtěla jeho děti. Mohlo se to stát. Ale nestalo.

Přesto však měli Erin a Gaborn tmavé vlasy a modré oči, i když Erin měla postavu po matce a neměla široká ramena krále Ordena.

Takže král Anders se domnívá, že jejím otcem je Mendellas Draken Orden a Gaborn je tedy její nevlastní bratr – její mladší bratr.

Erin se neodvážila vyslovit jméno svého skutečného otce.

V den, kdy Erin poprvé dostala krvácení, ji matka pozvala do své studovny, kde jí ukázala knihu se jmény všech předků. Vyprávěla jí o skutcích každého muže a ženy z té knihy. Byli to velicí hrdinové a matka přiměla Erin přísahat, že nezneuctí jejich památku, že bude statečná jako oni a že bude na lože uléhat jen s těmi nejlepšími ze všech mužů.

Erin znala jméno svého otce, ale za daných okolností jí připadalo lepší je neprozrazovat.

„To je jediný důvod, proč nosíš na krku mou miniaturu?“ zeptala se Celinora. „Aby sis ověřil, jestli je mezi mnou a Gabornem nějaká podoba?“

Celinor si olízl rty a nepatrně přikývnul. „Můj otec… chce dokázat, že Gaborn je zločinec.“

Erin se zamyslela. Kdyby byla Gabornovou sestrou, znamenalo by to něco?

Podle zákonů Planin, mít za otce krále z jiné říše nic neznamenalo. Erinino dědičné právo a její královský původ se odvozoval od matky, ale dokonce ani to ji nemuselo zaručovat, že se skutečně stane nejvyšší královnou. Toto postavení se dalo jen získat na základě rozhodnutí nejmoudřejších žen klanu.

Ale kdyby byla Erin Ordenovou dcerou, v Mystarii by to způsobilo pravé pozdvižení. Našli by se totiž mnozí, kteří by začali tvrdit, že ona jako nejstarší je pravým dědicem mystarianského trůnu.

Král Anders ji chce využít jako pěšáka ve své hře.

„Já – já ti nerozumím,“ řekla. „Co tím chce tvůj otec získat? Nikdy jsem netoužila po trůnu Mystarie!“

„Pak by tě prostě přinutil na něj usednout,“ zašeptal Celinor.

„Ale no tak! To by bylo příliš mnoho povyku pro nic. S něčím takovým nechci nic mít.“

„Znáš zákony následnictví: za krále nemůže být korunován ten, který se na trůn posadil díky vraždě svého předchůdce,“ řekl Celinor.

Zamyslela se. Včera, než se setkala s Gabornem, nejvyšší maršál Skalbairn řekl, že král Anders rozšiřuje pomluvy, jak Gaborn uprchl z Longmotu a nechal svého otce zemřít. Takový čin technicky nebyl vraždou, ale měl k ní docela blízko.

A cožpak to nebyl Gabornův vlastní osobní strážce, kdo po smrti krále Ordena zabil krále Sylvarestu? Borenson přísahal, že tím jen vyplnil poslední rozkaz, který mu vydal starý král Orden. Měl zabít ty, kteří se stali Raj Ahtenovými Zasvěcenci.

Ale někdo mohl snadno namítnout, že Borenson si tento příběh vymyslel, aby zakryl pravdu – že zavraždil Sylvarestu, aby jeho pán získal heredonský trůn.

Gaborn nyní na hlavě nosil dvě koruny – heredonskou a mystarianskou. Ale Anders mohl tvrdit, že obě koruny získal jen díky vraždě.

V tom případě by Gaborn nebyl králem. A pokud by nebyl právoplatným králem žádného z národů, jak by mohl být právoplatným Králem Země?

A pokud Gaborn nebyl králem, bylo by ho možné uvěznit a jednat s ním jako s vrahem.

To vše si okamžitě uvědomila a bylo jí jasné, že Anders se připravuje na válku. Možná už shromažďoval své šlechtice, aby získal podporu. Zablokoval své hranice a zakázal svým poddaným vydat se do Heredonu, aby spatřili Krále Země.

Vždyť koneckonců kdyby Gaborna spatřili, mohli by zjistit, že je skutečným Králem Země. A Anders určitě nechce, aby kdokoli z jeho poddaných zjistil pravdu.

Erin však pravdu znala. Slyšela v hlavě Gabornův hlas, který ji vedl do bezpečí. Věděla, že je skutečným Králem Země.

„Co tvého otce vede k tomu, aby se choval takovýmhle způsobem!“

Celinor se zasmál a v hlase mu zazněla bolest, pocházející jednak ze spálenin, jednak z pocitu lítosti. „Někteří si o mně myslí, že jsem stejný jako on.“

„Neříkej mi, že jsi se hnal až sem jen proto, abys zjistil, jestli je tvrzení tvého otce pravdivé,“ řekla Erin. „Tak proč jsi tady?“

„Můj otec mě sem vyslal, abych získal informace, které by pomohly Gaborna zostudit. Ale přišel jsem, abych se dozvěděl pravdu.“

V tu chvíli přišla léčitelka přinášející makovou pryskyřici spolu s malou slonovinovou dýmkou, kterou použije k vyfukování opia Celinorovi do tváře. Položila dýmku na

zem, srolovala opium do malé kuličky, kterou pak vložila do dýmky a přidala horký uhlík ze zdobené jílové misky.

Erin se chtěla odtáhnout, aby měla léčitelka místo na práci, ale Celinor jí sevřel lem pláště.

„Prosím," řekl. „Nevím, jestli s tebou zítra budu moci jet na Planiny. Musíš mého otce zastavit. Ať tvá matka vydá prohlášení o tom, kdo je tvůj otec – i kdyby musela lhát."

Erin konejšivě pohladila Celinora po hrudi. „Za chvilku se zase vrátím, abych se na tebe podívala."

Přikryla ho pokrývkou a léčitelka začala Celinorovi do tváře vyfukovat opiový kouř. Erin prošla pod padací mříží ven z hradu a zahleděla se na noční nebe. Slunce zapadlo už před hodinou a mraky odtáhly pryč. Jen vysoko na nočním nebi zbývalo pár kopulovitých mračen, které zakrývaly hvězdy jako závoj. Bude teplá noc a vzhledem k pozdnímu ročnímu období už nebudou moskyti. Celinor se bude cítit pohodlně.

Do hradu stále po stovkách vjížděli rytíři. Erin ustoupila, aby uvolnila cestu několika mužům a vyvolávač u brány znovu vykřikl: „Jezte do sytosti, pánové!"

Pohlédla dolů na město, na Grovermanovo panství.

Zatracený král Anders, pomyslela si. Proč vlastně potřebuje zrovna mě?

Vždyť koneckonců pokud chce Anders zpochybnit to, že je Gaborn králem, že svou korunu získal pomocí vraždy a lsti, stačí mu jen tyto skutečnosti dokázat. Nemusí přece přivést Erin jako pravou dědičku mystarianského trůnu.

Možná, pomyslela si, se Anders bojí, že když zabije Gaborna, lid Mystarie proti němu povstane a začne válka. Tím, že by na trůn přivedl pravou dědičku, se možná Anders chce této válce vyhnout.

Ale nepřipadalo jí, že by to bylo tak jednoduché. Pokud Gaborn zemře, pokud by se skutečně ukázalo, že svou korunu získal díky vraždě, pak by královský titul připadl vévodovi Paldanemu.

Paldane Lovec. Paldane, vrchní mystarianský generál, skvělý taktik a stratég. Paldane, její skutečný otec.

Jeho se Anders zřejmě velice bojí. Paldane by snadno dokázal prohlédnout každou lest, kterou by Anders vymyslel. A pak by požadoval satisfakci. Paldaneho pověst byla taková, že žádný král v celém Rofehavanu by se neodvážil změřit s ním síly.

Ne, Anders určitě nebude chtít, aby po Gabornově smrti získal trůn Paldane. Proto možná doufá, že místo něj usedne na trůn Erin. Ale co se stane pak?

Anders možná doufá, že Erin Connal a vévoda Paldane začnou o Mystarii bojovat, a to by mohlo znamenat občanskou válku.

Anders možná doufá také v to, že Paldane zaútočí na samotné Planiny a zničí Erinin chudý národ.

To vypadalo docela pravděpodobně. Poté, co bude Gaborn mrtev a Planiny budou ležet v ruinách, může si Anders nad vším, co způsobil, umýt ruce a prohlásit, že ho Erin podvedla.

Ať už byl jeho plán jakýkoliv, Anders bude jistě překvapen, až vyjde najevo pravda.

Anebo možná ne. Co když si král Anders domyslel, kdo je jejím skutečným otcem? Co když plánuje zabít Paldaneho, takže by Erin opravdu zdědila mystarianský trůn?

Mohla by se Erin odvážit na něj usednout?

Má matka udělala chybu, když si vybrala Paldaneho, pomyslela si Erin. Měla být rozumnější. Ale tehdy se zdálo nepravděpodobné, že by se Paldane dostal tak blízko k trůnu a její matka ho považovala za nejlepšího muže v Mystarii – za nejlepšího v celém Rofehavanu. Ale o tucet vražd později teď byla Erin přímou následnicí mystarianské koruny.

Teď byla pochopitelně politická situace v Rofehavanu ve velikém zmatku, zejména díky zničení Modré věže. Mystarie přišla o polovinu své síly.

Ale to bylo něco, co Anders nemohl předpokládat. Nemohl vědět, že Raj Ahten zničí Modrou věž.

Pokud ovšem Anders není v jeho žoldu.

Ne, usoudila Erin, teď myslím na hlouposti.

Erin věděla, že jí něco uniká. Možná, že Anders nemá až takhle rozvinutý plán na zničení Gaborna – nebo je ten plán možná větší, než je ona sto pochopit.

Když byla Erin ještě dítě, matka jí občas zadávala velmi podivné úkoly. Hrála se svou dcerou šachy a přes šachovnici byl spuštěný závěs, takže každá hráčka viděla jen svou polovinu šachovnice. Neustále se proto musela chránit před útokem z neznáma a naučila se zničit protivníka, kterého nevidí. Bylo to cvičení v předvídavosti.

Přála si, aby mohla hrát šachy s králem Andersem. Kolik tahů už učinil? Čtyři, osm, dvanáct?

Ona sama dokázala předvídat maximálně čtyři tahy dopředu.

A Anders připravil lest, kterou nebylo snadné prohlédnout.

Zatraceně, pomyslela si. Pochopila, že musí celou záležitost probrat se svou matkou. Jakmile se královna Herin o Andersově plánu dozví, může pomoci ho zmařit. Ať se má král Anders na pozoru!

Erin musela okamžitě vyrazit za svou matkou. Potřebovala najít rychlého koně.

Hrad Groverman byl plný pachu koní a trávy. Tady na pláních podél Větrné řeky Groverman choval většinu heredonských koní a také dobytek, kterým zásoboval celé království. Před několika týdny byl Tolfest, čas, kdy byl dobytek porážen na zimu. Další stáda dobytka se v tu dobu shromažďovala před městem, aby pak byla hnána na další hrady a vesnice na severu.

Teď bylo po Hostenfestu a většina skutečné práce honáků dobytka i koní už skončila: stovky divokých koní se za minulé týdny shromáždily a nahnaly do stájí s těmi nejlepšími chovnými koňmi. Tato chovná zvířata byli váleční koně, cvičení pro boj, nebo koně poslů, rychlá zvířata, která dokázala předhonit vítr.

Domestikovaní koně všichni oplývali jedním či dvěma odkazy síly, odolnosti a rozumu, a když byli ustájeni spolu s divokými koňmi, získávali vůdčí postavení tím, že bojovali s

vůdci divokých stád. Bylo neobyčejně kruté nechat obyčejného koně bojovat s koněm obdařeným runami, ale jinak to nešlo. Jakmile divocí koně přijali domestikovaná zvířata za své vůdce, mohli od nich Grovermanovi kouzelníci přenášet odkazy na ta nejkvalitnější domestikovaná zvířata a vytvářet tak koně nesmírné ceny.

Vzhledem k tomu, že se teď chystalo do boje tolik vojáků a protože přenášení odkazů ještě neproběhlo, Erin věděla, že bude těžké najít vhodné zvíře. Vždyť dokonce i když byl dobrý rok, byli koně obdaření runami velice vzácní.

Zamířila ke stájím severně od hradu a začala se poohlížet po nějakém vhodném zvířeti.

Ve stájích narazila alespoň na stovku šlechticů, kteří si prohlíželi zvířata, zkoumali jejich zuby, kopyta a další charakteristiky, podle kterých se pozná kvalita koně.

Erin šla jednoduše rovnou za vrchním podkoním. Jednoho z čeledínů se zeptala, kde ho najde. Chlapec rozpoznal její přízvuk a prozradil jí, že jeho pán pochází také z Planin a jmenuje se Bullings.

Nalezla ho ve stáji zasvěcených koní, kde byla ustájena zvířata, jež poskytovala odkazy. Všichni koně, kteří se zde nalézali, byli slabí, protože se vzdali síly, nebo náchylní k nemoci, protože se vzdali odolnosti. Stájím pro zasvěcené koně patřila mohutná kamenná budova v obezděné části města. Byly zde alespoň tři tisíce zvířat, o které bylo nutno se postarat. Byli tu slepí koně, hluší koně, koně, kteří museli být ve svých kójích přivázáni, protože by sami nedokázali stát. Byla tu i zvířata, která se vzdala odkazu ladnosti, a která bylo nutno krmit ovesnou kaší, protože nic jiného by jejich žaludek nedokázal strávit. O tyto koně bylo obzvláště obtížné se starat, protože trpěli častými křečemi, a proto bylo nutné je pravidelně masírovat.

„Pane Bullingsi? Chtěla bych nějakého koně vhodného do války," řekla. „Ty svá zvířata znáš ze všech nejlépe. Které z nich je nejlepší?"

„Pro jezdkyni z Planin?" zeptal se jakoby nejistě. Dosud se s ním nikdy nesetkala. Podle způsobu, jakým odpověděl,

bez ohledu na to, že oba pocházeli z Planin, Erin poznala, že se podkoní bude držet zpátky a prodá jí nějaké horší zvíře.

Za sebou uslyšela otevírání stájových dveří a zaslechla těžké kroky a cinkání kroužkové zbroje. Přicházeli zřejmě další rytíři hledající dobrá zvířata, kteří dospěli ke stejnému závěru jako ona totiž že bude nejlepší promluvit si rovnou s vrchním podkoním. Pochopila, že si jeho pozornost neudrží příliš dlouho.

„Ano, koně pro ženu z Planin," odpověděla. „Budu ráda za jakékoliv zvíře, pokud mne do rána dokáže odvézt domů."

Za ní se ozval hlas samotného Krále Země. „Tato žena si zaslouží to nejlepší co máme," řekl. „Je dcerou samotné královny Herin Rudé a právě dnes zachránila život princi z jižního Crowthenu."

Erin se otočila. Neřekla Gabornovi, že zachránila Celinora, neřekla to ještě nikomu, ale zprávy se zřejmě šířily rychle. Ona i Celinor přišli po boji s Temným Vznešeným o koně a museli do Grovermanu dorazit jako pasažéři za zády jiných šlechticů.

„Vaše Veličenstvo," řekl Bullings a poklekl na jedno koleno. Udržoval podlahy stájí tak čisté, že se nemusel bát, že si ušpiní kožené kalhoty.

Gaborn vypadal bledý a zesláblý. Erin mu chtěla prozradit, co zjistila o plánech krále Anderse, ale pohled na jeho tvář ji varoval, že by to neměla dělat. Gaborn vypadal, že potřebuje pořádný spánek a její znepokojivé novinky by ho udržely vzhůru po celé hodiny.

Kromě toho, pomyslela si Erin, se s tím dokážu vypořádat sama.

„Jaké je nejlepší zvíře, které tu máš? A myslím tím opravdu to nejlepší," zeptal se Gaborn podkoního.

Bullings se zachvěl. „Já – já tu mám skvělého válečného koně, Vaše Veličenstvo. Je výborně cvičený, má dobrou povahu a patnáct odkazů."

„Skvělé zvíře," souhlasil Gaborn. „Takové by jezdkyni z Planin mohlo vyhovovat, nemyslíš?"

„Ale Vaše Veličenstvo –“ namítl Bullings. „Nemohu jí ho dát. Vévoda by mě za to stáhl z kůže! To zvíře mělo být darem vévody Grovermana pro vás!“

„Je-li ten kůň svobodně darován,“ řekl Gaborn, „mohu ho dát komu budu chtít.“

„Vaše Veličenstvo,“ prosila Erin ponížen, „takového koně nemohu přijmout!“ Mluvila upřímně, protože takový kůň byl zvíře vhodné pro krále. Neodvážila by se přijmout koně, který po právu patřil Králi Země. „Nemohu ho přijmout!“

Gaborn se vesele zasmál. „No dobrá, pokud ho tedy nechceš, jsem si jistý, že ti podkoní najde jiného vhodného koně.“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odvětil chvatně Bullings, který se chopil příležitosti. „Mám tady skvělou klisnu s tak báječnou povahou, že bych se s ní oženil, kdybych mohl! Okamžitě ji přivedu.“ Jako by zapomněl na všechny ostatní povinnosti, vyběhl ven ze dveří.

Erin na Gaborna překvapeně pohlédla. „Věděl jsi, že mi neprodá vhodného koně!“

„Je mi líto, že nebyl vstřícnější,“ odvětil Gaborn. „Dobří koně jsou teď v Heredonu vzácní. Můj otec zabil Raj Ahtenovi skoro všechny válečné koně, a proto Pán Vlků ukradl Sylvarestovi, co mohl.

Teď máme dostatek magických tyčí, abychom vytvořili dobrá zvířata a doplnili naše stavy, ale král Sylvaresta měl ve výcviku jen pár set válečných koní. Vévoda Groverman a já děláme co je v našich silách, abychom tento nedostatek napravili. Ale i když poskytneme odkazy jen napůl cvičeným zvířatům, která by za jiných okolností dostala odkazy až příští rok, získáme tak navíc maximálně čtyři nebo pět set zvířat. Proto je pochopitelné, že Groverman nechce za žádnou cenu prodávat dobré koně. Myslím, že nebýt mého zásahu, žádného bys nezískala.“

To byly špatné zprávy, ale Erin cítila úlevu, že je Gaborn schopen zabývat se podobnými záležitostmi. Erin sama nebyla zvyklá uvažovat nad válečnou ekonomikou.

Bez dobré jízdy bude Heredon nucen spoléhat na pěchotu a lučištníky, aby se ubránil. Měla příležitost sledovat heredonské vojáky ve výcviku. Pole jižně od hradu Sylvaresta byla plná chlapců s luky, zatímco západně od hradu cvičily další tisíce budoucích vojáků boj s halapartnami a píkami. Ale navzdory tomu, že Heredon oplýval dostatkem dobrých kovářů, zabere celé měsíce, než se podaří armádu patřičně vyzbrojit přilbami a zbrojí. Když dnes projížděla vesnicemi, všude bylo slyšet zvonění kladiv o kovadliny.

Začínalo jí pomalu docházet, že břímě, které nese Gaborn na hřbetě, je obrovské. Ne, teď ho nemůže zatěžovat příběhem o možné zradě. A když nad tím tak uvažovala, napadlo ji dokonce, jestli to celé nepřeceňuje. Skutečně Anders plánuje Gabornovo svržení? Kromě Celinorových podezření pro to neměla žádný jiný důkaz.

Potřebovala sehnat další důkazy a kromě toho Gaborn bude tomu schopen čelit, až si pořádně odpočine.

Nikdy ji vlastně doopravdy nedošlo, kolik povinností má Král Země při organizaci válečného úsilí. Mnohý šlechtic s dobrými znalostmi boje jako takového se nedokáže vypořádat se záležitostmi logistiky.

Ale Gaborn se musel zaobírat všemi následky války, musel čelit nedostatkům zásobování, výcviku armády a přípravou obrany. Kromě strategických a taktických záležitostí také musel vládnout, starat se o poddané a to vše pro něj musela být ohromná zátěž.

Gaborn se však staral ještě o mnoho dalších věcí. Slyšela v mysli jeho hlas, když ji varoval před nebezpečím. Varoval ji osobně, a ona přesto věděla, že to samé dělal pro tisíce dalších lidí. Nevládl tak jako obyčejní monarchové. Měl důvěrné pouto s každým ze svých vazalů, na jejichž blahu mu záleželo.

Moc Krále Země byla obrovská, ale jeho břímě ještě větší. „Mylorde," zeptala se ho, protože ho chtěla vyzkoušet. „Přemýšlel jsi o tom, kde získáš peří na letky šípů?"

„Přikázal jsem všem heredonským šlechticům, aby vyhlásili, že husí a kachní peří a ocasy prasat a hovězího dobytka u zvířat, která jsou porážena, musí poddaní věnovat do královských služeb.“

„Ale těžko jsi mohl mít čas na takové drobné detaily,“ řekla. „Kdy jsi tento příkaz vydal?“

„Většina heredonských šlechticů se mi představila v den, kdy jsem dojel k hradu Sylvaresta po bitvě o Longmot,“ odvětil unaveně. „Promluvil jsem ke svým vyvoleným stejně jako dnes k tobě a řekl jsem jim, aby se postarali o záležitosti své vlastní obrany.“

„A požádal jsi je, aby schraňovali peří?“

„A hřebíky pro koňské podkovy, a také jsem jim řekl, aby začali vyrábět teplé zimní pláště, které se dají nejen nosit, ale pod kterými se také dá spát, a aby si připravili zásoby jídla a také léčivých bylin a také jsem jim samozřejmě řekl, aby se postarali o tisíc dalších věcí.“

Teď, když nad tím tak přemýšlela, jí všechno začalo docházet. Když jela na sever, viděla heredonské obyvatele, jak usilovně pracují, všimla si, jak mlynáři melou mouku, jak tkalci tkají látky. Viděla kameníky, jak pracují na hradbách každé pevnosti.

„A co mám dělat já?“ zeptala se, protože když ostatní vyvíjeli tak heroickou snahu, její vlastní podíl na této válce jí náhle začal připadat bezvýznamný.

„Poslouchej mé příkazy,“ řekl Gaborn. „Dnes jsi naslouchala mému hlasu, a proto žiješ. Naslouchej dál.“

V tu chvíli se vrátil podkoní a přivedl pěkného černého válečného koně, vysokou klisnu s devíti odkazy: měla po jednom odkazu síly, ladnosti, odolnosti, rozumu, zraku a čichu a tři odkazy metabolismu. Bylo to jedno z nejkrásnějších zvířat, jaké kdy Erin viděla, zvíře, za jaké by se nemusel stydět leckterý král.

„Budu ti naslouchat, můj králi,“ slíbila Erin. „Mohu jet zítra po tvém boku? Potřebuji s tebou prodiskutovat jistou záležitost.“

„Budu se těšit," řekl Gaborn. „Ale brzy musím všechny varovat, že vyrazíme před úsvitem. Musíme se k Carrisu dostat dřív, než jsme původně předpokládali. Teď máme před sebou pár hodin odpočinku, ale až vyjde měsíc, musíme vyrazit tak rychle, jak jen dokážeme."

„Jak rychle se chceš dostat k Carrisu?" zeptala se Erin.

„Doufám, že ti, kteří mají nejrychlejší zvířata, se k němu dostanou zítra v noci."

Přes šest set mil. To byla dlouhá cesta pro každého koně, dokonce i pro tak skvělé zvíře, jaké právě dostala. A jízda v noci bude nebezpečná. Erin přikývla, ale přesto pochybovala.

Někteří z rytířů se k Carrisu možná dostanou podle Gabornova předpokladu zítra v noci, ale budou přitom muset uštvat koně. A dokonce ani ten nejlepší rytíř nedokáže bojovat ze hřbetu mrtvého koně.

Možná, že Gaborn exceluje v záležitostech logistiky, ale Erin musela pochybovat o jeho schopnostech jako stratéga.

DVACET DEVĚT: HOLUBÍ SOUTĚSKA

V Paláci Konkubín začali po Saffiřině odchodu zpívat kouzelníci, ale sir Borenson je neslyšel.

Vyčerpán celodenní námahou a zmožen ztrátou odkazů, která ho vystavila strastem obyčejného člověka, usnul za plného slunečního světla u fontány, kde čekal na Saffiřin návrat. Zatímco spal, někdo mu odemkl pouta.

Když nakonec Pashtuk a Saffiřini tělesní strážci pomohli obrovitému muži do sedla, Borenson se k němu ve spánku přimkl a nepotřeboval, aby ho poutali.

A tak spal po celé hodiny v sedle. Pashtuk vedl celou skupinu zpátky na sever do Deyazzu a pak na západ podél posvátných ruin v Holubích horách.

Borenson se na chvíli probudil na horské stezce a pohlédl na vysoké bílé útesy kolem. Pohled mu utkvěl na prastarých oltářích a pradávných chrámech, které se kupily na terasách čtyři tisíce stop vysokých kopců. Říkalo se, že zdejší věřící se před tisícem let vrhali z těchto srázů dolů a odevzdávali své životy Vzduchu.

Pokud byl věřící skutečně svatý, pak se mu po skoku dostalo schopnosti létat. Pokud ho však moc Vzduchu odmítla, spadl a zabil se.

Říkalo se, že ten, kdo získával schopnost létat, byly nejčastěji děti. Ale na úpatí hor, v Údolí Lebek, ležely jasné známky toho, že Vzduch jen zřídkakdy přijímal oběti pradávných obyvatel tohoto místa.

V dnešní době byl už jen málokdo natolik šílený, aby se o něco podobného pokoušel, a Borenson kromě Vládců Nebes neslyšel o nikom, kdo by získal moc nad Vzduchem. Přesto však i dnes žili na těchto místech lidé, kteří se občas rozhodli vrhnout dolů ze srázu a nechat vítr, aby je unášel vstříc jejich osudu. Dnešní potomci zdejších obyvatel však většinou byli zloději a podvodníci, kteří se z hor přestěhovali do měst, kde se věnovali krádežím.

Saffiřini gardisté jeli vedle ní, dva obrovití muži, kteří se jmenovali Ha'Pim a Mahket. Saffira si při cestě zakryla obličej hedvábným závojem, aby nikdo nemohl vidět její tvář. Žádný závoj však nemohl zakrýt zář jejích očí.

Přestože neřekla ani slovo, jen samotný způsob, jakým se držela v sedle, stačil, aby přitáhla pohledy každého, koho míjeli.

Každou chvíli byla krásnější, protože Palác Konkubín v Obranu byl domovem stovek žen, z nichž každá měla mnoho odkazů krásy.

Teď kouzelníci shromažďovali odkazy krásy od ostatních Raj Ahtenových konkubín, a skrze Zasvěcence, kteří fungovali jako prostřednice, je předávali Saffiře.

Saffira pochopitelně nemusela být přítomna v Obranu, aby tam přijímala odkazy, protože když Zasvěcenec poskytoval odkaz, vzniklo magické pouto mezi ním a jeho pánem, pouto, které bylo přerušeno jen tehdy, když pán nebo jeho Zasvěcenec zemřeli.

Proto když nějaká žena poskytla odkaz krásy, veškerá její krása přešla na její paní. Pokud pak ta samá žena přijala další odkazy krásy od jiné, i tato krása se okamžitě přenášela na paní.

Zasvěcenec, který sloužil k takovému přenášení odkazů, se nazýval „prostředník". A tak ženy, které už sloužily jako Saffiřiny Zasvěcenkyně, přijímaly odkazy od dalších žen. Ty, které poskytly Saffiře odkaz krásy, nyní v její prospěch přijímaly další krásu. Ty, které jí daly hlas, přijímaly hlas a tak dále.

Tímto způsobem Saffira dobře využila dar Krále Země. Doufala, že až bude prosit Raj Ahtena, aby uzavřel mír, nebude mít jen stovky odkazů krásy, ale tisíce.

Pashtuk je celé hodiny vedl po horské stezce, ze které uhnul, když se v dáli před nimi objevily Raj Ahtenovy oddíly, cestující k pevnosti Mutabayim. Borenson v sedle znovu usnul.

Celá pětice se dostala k silně bráněné hranici Strmých hor, když Pashtuk nakonec zastavil, aby probudil Borensona kvůli jídlu.

Už padala noc a Pashtuk stáhl Borensona ze sedla a řekl jen, „Tady se můžeš hodinku prospat a já zatím pro její Veličenstvo připravím večeři."

Borenson neobřadně přistál mezi borovými šiškami a kdyby nebylo Saffiřina parfému, okamžitě by znovu usnul.

Prošla kolem něj a on se probudil. Posadil se a sledoval její ladný pohyb. To mu od Ha'Pima vysloužilo varovné zamračení.

Na větvích seděli holubi a ve vzduchu se vznášela vůně vody z nedalekého potoka. Borenson pohlédl na západ.

Nikdy neviděl slunce zapadající za indhopalskou Solnou pouští a teď, když se mu poprvé naskytl pohled na tu nádheru, věděl, že na něj nikdy nezapomene. Na západě zářila poušť měkkou fialovou září. Kam až oko dohlédlo se celé stovky mil táhla rovina a mírný větřík zvedal na obzoru písek, ve kterém se lámaly poslední sluneční paprsky. Slunce na horizontu připomínalo obrovitou perlu barvy růže.

Ale dokonce ani velkolepost přírody se nemohla měřit se Saffiřinou krásou. Borenson se s touhou díval, jak Saffira schází z kopce a pokleká u kamenitého jezírka, kolem kterého poletovaly včely hodující na květinách. Když si sňala závoj a odmotala šátek, který jí zakrýval hlavu a ramena, zasáhl Borensona pohled na ni jako ta nejhroznější muka. Její krása ho zcela ovládla.

Chvíli se dívala do jezírka a studovala svůj obraz. Za pár posledních hodin jí konkubíny předaly stovky, možná tisíce odkazů krásy a Hlasu.

Ohlédla se přes rameno a všimla si, že je Borenson vzhůru a že se na ni dívá.

„Sire Borensone," řekla neodolatelným hlasem. „Pojďte se ke mně posadit."

Borenson okamžitě vyskočil. Nohy měl zesláblé, ale to bylo to poslední, co ho v tuto chvíli zajímalo. Došel k ní a ona se vábivě usmála a dotkla se jeho ruky.

Ha'Pim se držel nedaleko a mohutnou pěst měl položenou na jílci dýky. Byl to obrovitý muž s temným a hrozivým výrazem.

„Myslíš, že jsem vhodný prostředník pro vyjednání míru?" zeptala se Saffira.

„Rozhodně," zakrákal Borenson vyprahlým hrdlem. „Naprosto vhodný." Její hlas zněl jeho uším jako hudba a když on sám promluvil, připadalo mu to jako vraní krákání.

„Povězte mi," zazpívala Saffira: „Máte ženu?"

Borenson se musel na chvíli zamyslet. Nervózně zamrkal. „Ano… mám, madam."

„Je hezká?"

Co mohu odpovědět? Považoval Myrimu za krásnou, ale ve srovnání se Saffirou vypadala… jako neohrabaná prasnice. „Ne, madam."

„Jak dlouho jste svoji?"

Snažil se to v duchu spočítat, ale nešlo to. „Pár dní, víc než dva. Možná tři." Musím vypadat jako hlupák, pomyslel si.

„Ale jste už docela starý. Cožpak jste nikdy předtím neměl ženu?"

„Cože?" zeptal se. „Myslím, že čtyři."

„Čtyři ženy?" zeptala se Saffira a pozdvihla obočí. „To je na muže z Rofehavanu docela hodně. Myslela jsem, že vy si berete jen jednu."

„Ne, čtyři dny to je, co jsme se vzali," snažil se Borenson. „Jsem si tím celkem jistý. Čtyři dny." Snažil se, aby to znělo, že mluví autoritativně.

„A předtím žádné jiné ženy?"

„Žádné, madam," odvětil Borenson. „Byl jsem… princovým gardistou. Až dosud jsem neměl čas vzít si nějakou ženu za manželku."

„Taková hanba," řekla Saffira. „Jak stará je vaše žena?"

„Dvacet tři let," vypravil ze sebe Borenson. Saffira se opřela rukou o kámen a zaklonila se. Její prst se dotkl kloubu Borensonovy pravé ruky a on se jen díval, neschopen od své paže odtrhnout zrak.

Toužil po tom se jen natáhnout a znovu se jí dotknout, pohladit ji po ruce, ale uvědomil si, že je to nemožné. Stvůra, jakou je on, se nesmí dotknout zázraku, jakým je Saffira. Její dotek bylo to nejúžasnější, co se mu kdy v životě přihodilo. Vzduch silně voněl jejím parfémem.

„Dvacet. To mi připadá docela hodně," řekla. „Slyšela jsem, že ve vaší zemi jsou ženy, které se nevdávají vůbec."

Nevěděl, co na to říct. Ona sama vypadala stěží na šestnáct a přesto už byla vdaná celá léta a porodila Raj Ahtenovi čtyři děti. Musí být starší než vypadá, pomyslel si. Možná jí je sedmnáct, ale víc asi ne – pokud ovšem nepřijala odkazy krásy od dětí.

„Můj pán se mnou poprvé strávil noc na mé dvanácté narozeniny," řekla Saffira hrdě. „Byla jsem nejmladší z jeho manželek a on byl ten nejkrásnější muž, jaký kdy žil. Miloval mě od samého počátku. Některé konkubíny si vydržuje, aby se na ně mohl dívat, jiné, aby mu zpívaly. Ale mě miluje ze všech nejvíc. Vždy na mě byl hodný. Vždycky mi přináší dárky. Minulý rok přivezl dva bílé slony, na kterých jsme jezdili a altánky na jejich hřbetech byly pošité diamanty a perlami."

Borenson Raj Ahtena viděl. Pán Vlků oplýval tisíci odkazy krásy. Teď, když Borenson hleděl na Saffiru, pochopil, jak snadno se pro Raj Ahtena může zlomit ženské srdce.

„Povila jsem mu dítě dřív, než mi bylo třináct," řekla Saffira hrdě. „Porodila jsem mu už čtyři děti." V jejím hlase zaslechl náznak smutku. Dostal strach, aby pro ni toto téma, které jí připomnělo smrt jejího syna, nebylo příliš bolestivé.

Borenson cítil, jak mu vyschlo v ústech. „A – hm, porodíte mu další?“ zeptal se a modlil se, aby dostal zápornou odpověď.

„Ne,“ řekla Saffira a pohodila hlavou. „Další dítě už mu nikdy neporodím.“

Borensona napadlo, že se jí zeptá proč, ale ona odvrátila zrak a změnila předmět hovoru.

„Nemyslím, že by měli muži mít rudé vlasy. Není to přitažlivé.“

„Já… si je kvůli vám oholím, madam.“

„Ne, pak bych se musela dívat na vaši bílou kůži a vaše pihy.“

„Pak si vlasy obarvím, madam. Slyšel jsem, že když se použijí listy indiga a heny, vlasy zčernají.“ Neřekl jí, že tohle byl způsob, jakým si severní zvědové a vrazi barvili vlasy předtím, než se vydávali na jih do Indhopalu.

Saffira se usmála nejkrásnějším úsměvem, jaký kdy zvlnil ženskou tvář. „Ano, na některých místech v Indhopalu si staří lidé barví vlasy, když jim začnou šedivět,“ řekla. „Nechám vám poslat tu barvu.“

Na chvíli se odmlčela. „Můj manžel,“ pokračovala pak, „je největší muž na světě.“

Borenson zamrkal. Až dosud ho něco takového ani nenapadlo. Ale teď, když to řekla Saffira, si uvědomil, že je to pravda. „Ano, ó Hvězdo Pouště,“ řekl, protože ho náhle napadlo, že madam je příliš obyčejné slovo, titul, který je vhodný pro seschlé staré matróny s vrásčitými obličeji.

„On je nadějí světa,“ poučovala ho Saffira s naprostým přesvědčením. „Sjednotí lidstvo a zničí ničitele.“

Samozřejmě, teď když to řekla, si Borenson uvědomil, jaký je to skvělý plán. Vždyť kdo je mocnější než Raj Ahten?

„Těším se na ten den,“ souhlasil Borenson.

„A já mu pomohu,“ řekla Saffira. „Přinesu do Rofehavanu mír, požádám všechny muže, aby odložili zbraně a Spravedliví Rytíři nás přestanou ohrožovat. Můj milovaný dlouho bojoval za mír a teď bude Veliké Světlo

Indhopalu zářit nad celým světem. Rofehavanští barbaři se před ním pokoří a pokleknou nebo budou zničeni.“

Saffira hovořila napůl sama k sobě, jakoby v úžasu naslouchala čistým tónům svého hlasu. Z minuty na minutu jí kouzelníci v paláci přidávali další odkazy. „Wahoni měla čtyřicet odkazů Hlasu. Ty teď musí být mé,“ řekla po chvíli. „Zpívala tak krásně; její zpěv mi bude chybět, i když já teď dokážu zpívat mnohem lépe.“ Pozvedla hlas a zapěla několik tónů tak nádherných, až Borensonovi projelo celým tělem mrazení.

Pak náhle jako by si na Borensona znovu vzpomněla. „Neměl byste na mě takhle zírat s otevřenými ústy. Vypadá to, jako byste mě chtěl sníst. Vlastně byste se na mě vůbec neměl dívat. Chystám se vykoupat a vy nesmíte vidět mou nahotu, chápete?“

„Zavřu oči,“ slíbil Borenson. Ha’Pim ho kopnul do nohy a Borensonovi nezbylo nic jiného, než se odšourat několik yardů stranou. Tam se posadil a zády se opřel o teplý kámen.

Naslouchal šustivému zvuku hedvábí a nasával sladký pach jejího těla, když si sundala šaty a vůně jasmínového parfému náhle zesílila.

Poslouchal šplouchání, když vstoupila do jezírka a tiše překvapeně vyjekla, když zjistila, jak studená může být horská voda. Poslouchal, ale nedíval se na ni.

Měl pevně zavřené oči, poslouchal každý její příkaz, byl připraven poslechnout cokoliv, bez ohledu na cenu, kterou za to bude muset zaplatit.

Ale když zavřel oči a pokusil se soustředit na cokoli jiného, jen ne na zvuky, které Saffira vydávala při mytí, začal usilovně přemýšlet.

Řekla, že Raj Ahten je největší muž na světě a on si v tu chvíli myslel, že její slova znějí moudře, rozumně a dobře uváženě.

Teď se mu však do mysli začaly plížit pochybnosti.

Saffira miluje Raj Ahtena?

Myslí si o něm, že je krásný a hodný? Muž, který zničil všechny sousední krále a teď si chtěl podmanit celý svět?

Ne, Borenson viděl Raj Ahtenovu lstivost a jeho krutost. Viděl mrtvá těla Gabornova bratra, sester a matky. Když Borenson zabil Raj Ahtenovy Zasvěcence na hradě Sylvaresta, byl přinucen vzít životy dětem, kterým Raj Ahten vysál odkazy. Pán Vlků byl muž zcela oddaný zlu.

Raj Ahten přijal Saffiru za ženu, když byla ještě dítě, a přestože ona sama ho chválila za jeho lásku, Borenson chtěl, aby Pán Vlků za tento čin pykal.

Uvažoval. Saffira se mu jako dítě oddala dobrovolně, přemožena jeho krásou a Hlasem. Milovala ho. Milovala ho tolik, že mu teď slíbila podporu proti národům Rofehavanu.

Nikdy neviděla svět, který si chce její manžel tak bezohledně uzurpovat, uvědomil si Borenson. Je beznadějně naivní. Skoro celý svůj život strávila zamčená v paláci, čekala na dárky, které jí Raj Ahten přivážel a bála se Spravedlivých Rytířů. Ve věku dvanácti let byla odtržena od své rodiny, a přestože Borenson neměl spatřit ostatní konkubíny, domníval se, že to budou dívky podobné Saffiře – stejně naivní a hloupé.

Už pochopil, jak se beznadějný Gabornův plán může zvrtnout: Saffira se chystala vytvořit mír mezi Rofehavanem a Indhopalem, ale ze svých vlastních důvodů, ne proto, že po něm toužil Král Země.

A pokud se Raj Ahten nenechá přesvědčit, aby tuto válku zastavil, pak se k němu Saffira připojí a použije svou krásu, aby si podrobila armády Rofehavanu.

Tichý hlásek Borensonovi našeptával, že vytvořil monstrum, které by teď měl zničit, bude-li to možné.

Takové pomyšlení však nedokázal unést. I kdyby stále ještě měl odkazy, i kdyby se dokázal vypořádat s Pashtukem, Ha'Pimem a Mahketem, nikdy by nedokázal zabít Saffiru.

Žádný muž by to nedokázal.

A ona si něco takového ani nezasloužila. Saffira nebyla zlá, byla nevinná.

A i kdyby ji považoval za zlou, věděl, že by na ni stejně nikdy nedokázal vztáhnout ruku.

TŘICET: PROSPĚŠNÝ SPOLEČNÍK

Ioma dorazila do hradu Groverman dlouho po západu slunce. Binnesman i Jureem jeli na skvělých zvířatech, která jim Raj Ahten velkoryse věnoval minulý týden a Myrima jela na koni sira Borensona, který byl rychlý jako vítr. Ale kůň, kterého získala z královských stájí Ioma, bylo jednoduché vojenské zvíře s pouhými třemi odkazy.

Její kůň se vyčerpal už po stovce mil rychlého běhu, a proto musela královna zpomalit, dokud se nedostali do Banisferu, kde si koupila čerstvého koně.

Hvězdy však jasně zářily a vzduch v dunnwoodských kopcích byl jasný a čerstvý, takže noční jízda byla příjemná.

Jakmile dorazili do hradu, vydala se Ioma najít krále. Za doprovod jí sloužil Jureem, Binnesman a Myrima, stejně jako její Den a chlapec se zmrzačenou nohou.

Prohodila několik slov s kapitánem gardy a ten ji nasměroval do věže vévody Grovermana, kde Gaborn a množství šlechticů právě večeřeli.

Ioma kráčela chodbou k vévodově audienční komnatě. Zrovna se chystala rozhrnout velké závěsy u vchodu do Velké Síně, když tu zaslechla, jak někdo oslovil ostrým hlasem jejího manžela. „To je směšné, Vaše Veličenstvo!“ řekl nějaký rytíř příliš nahlas. „Nesmíte jim dovolit, aby se zrovna teď otočili zpátky, ne, když lov teprve začal! To vypovídá o zbabělosti!“

Znala ten hlas. Patřil siru Gillisovi z Tor Insellu.

Někdo jiný s hlubokým hlasem zařval. „Vaše Veličenstvo, nedovolím, aby mě tenhle muž nazýval zbabělcem, a už vůbec nedovolím, aby tak nazýval mého krále! Žádám omluvu!“

Ioma kývla na ostatní, aby zastavili. Trochu poodhrnula závěs. Vévoda Groverman uspořádal skvělou hostinu a u dlouhé hodovní tabule seděl Gaborn a tři tucty šlechticů.

Uprostřed místnosti stál mladý muž s uhrovitou tváří, syn Theovalda Orwynna, čtrnáctiletý Agunter.

Novinka o tom, co se dnes stalo, už se rozšířila po celé cestě. Ioma už věděla, že král Orwynne a jeho syn Barnell byli zabiti Temným Vznešeným. Agunter byl další v řadě nástupnictví na trůn. Ioma už také věděla, že Gaborn ztratil své odkazy.

Po Agunterově boku stal mohutný muž, sir Langley, a za zády mu postávali rádcové.

„Požaduji omluvu nebo satisfakci!“ řval sir Langley na sira Gillise.

Gaborn se s pobaveným výrazem otočil doleva, kde u stolu o několik míst dál seděl sir Gillis. „Co na to říkáte, sire Gillisi? Omluvíte se za urážku nebo nám všem dopřejete podívanou, jak vám Orwynnův šampión vytrhne jazyk z úst?“

Sir Gillis s rudou tváří odhodil kachní stehno, které okusoval a zamračeně pohlédl přes stůl. „Klidně to řeknu znovu! Orwynne přísahal věrnost Králi Země, a pokud se teď Agunter se svými rytíři rozhodne odejít a opustit nás před bitvou, pak jsou to podle mého zbabělci! Vyrvi mi jazyk z úst, pokud to dokážeš, sire Langleyi! I když dopadne na podlahu, pravda se tím nezmění!“

Sir Langley hrozivě pohlédl na sira Gillise a ruka se mu svezla k dýce, kterou měl na opasku. Neodvážil se však tasit ocel v přítomnosti Krále Země.

„Pokud dovolíte, Vaše Veličenstvo!“ vykřikl jeden z Orwynnových rádců. „Nebyl to mylord Agunter, kdo navrhl vrátit se zpět domů. To já jsem se ho snažil přesvědčit, že to tak bude nejlepší!“

„Pokračuj," řekl Gaborn rádci.

„Jen jsem poukázal na to, že Agunterovi je pouhých čtrnáct let, a přestože má tělo dospělého člověka – a odvahou se vyrovná každému muži v tomto sále – jeho království dnes utrpělo velikou ztrátu. Král Orwynne a jeho nejstarší syn jsou mrtví a královská rodina Orwynnů se tak ocitla v nepříjemném postavení. Agunterovu mladšímu bratrovi je jen šest let a pokud by Agunter pokračoval v tažení na jih a nějakou zlou náhodou padl v boji, jeho bratr by nemohl převzít vládu. Vzhledem k tomu, že se naše říše nachází ve válce, nemůže nás vést šestiletý hoch. Jen z tohoto důvodu jsem já a ostatní rádci žádal, abychom se vrátili domů."

Gaborn seděl ve stínech s vévodou Grovermanem po levici a kancléřem Roddermanem po pravici. Teď se naklonil kupředu.

„To, že odejde mladý Agunter, je jedna věc," namítl sir Gillis. „Ale musí si s sebou brát celý svůj doprovod? Pět set rytířů?"

To pomyšlení Iomu vyděsilo. Agunterův otec na toto tažení přivedl pět set svých nejlepších rytířů a vzhledem k tomu, že heredonské síly byly zdecimovány, bude těchto rytířů v boji zoufale potřeba. I když bylo jasné, že Agunter by se měl skutečně vrátit domů, připadalo jí zbytečné, aby si s sebou odvedl všechny muže.

Sir Gillis má pravdu, usoudila. Za Agunterovou žádostí se skrývá něco víc, nejen střízlivá úvaha. Má zkrátka strach – a ne bezdůvodně.

Gabornův otec se postavil Raj Ahtenovi a zemřel, stejně jako její otec. Agunterův otec byl zabit tím nejhroznějším způsobem, rozdrcen Temným Vznešeným přímo před očima svého syna.

Teď Agunter promluvil roztřeseným hlasem. „Myslím, že brát s sebou všechny mé muže je skutečně přehnané, nebýt zpráv, které můj otec obdržel minulou noc: v severním Crowthenu a na jihu Mystarie na povrch vystoupili ničitelé. Červi země ryjí pod Dunnwoodem a otřásají zemí. Hranice mého království obklopují Strmé hory a v nich jsme minulé

léto narazili na mnoho známek přítomnosti ničitelů. Jak dlouho bude trvat, než se na nás vrhnou?“

„Já tomu říkám zlodějina!“ opáčil sir Gillis. „Král Země zachránil celý tvůj národ a věnoval ti dva tisíce magických tyčí, aby se sir Langley mohl stát naším šampiónem. A ty teď chceš prásknout do bot. Chceš, aby se o tobě říkalo, že neumíš dodržet slovo?“

„Mladý král Agunter na Gillise výhružně pohlédl. Pokud se jeho šampión bál tasit ocel před Králem Země, Ioma viděla, že Agunter by nezaváhal. Přestože se hoch bál Raj Ahtena, jeho strach se nevztahoval na muže jako sir Gillis.

Rozhodně z něj bude prospěšný společník.

Ioma se kousla do rtu. Pokud se mladému Agunterovi nelíbí, že mu vmetá do tváře takové urážky, pak za jeden či dva roky už k tomu nikdo nebude mít odvahu. Bylo by hloupé toho chlapce aspoň trochu nepodpořit.

Gaborn poslal Orwynnovi dva tisíce tyčí, aby mohl Langley obdržet odkazy. To byla významná investice, a Iomě bylo na první pohled zřejmé, že Langley už své odkazy skrze své prostředníky obdržel. Tyčil se v sále oděný v kroužkové zbroji a pohyboval se s neuvěřitelnou rychlostí a lehkostí, jak to dokázal jen člověk s mnoha odkazy ladnosti a metabolismu.

Stával se z něj hrozivý válečník minutu od minuty, jak mu Orwynnovi kouzelníci předávali další a další odkazy.

Zabránit Langleymu v účasti v nadcházející bitvě by bylo od Aguntera zlé a hloupé. Ioma by to nikdy nedovolila, třískala by pěstí do stolu a vyžadovala by jeho pomoc. Místo toho se však dívala, jak si Gaborn s chlapcem hraje.

Gaborn se naklonil kupředu a odkašlal si. Když jeho tvář ozářilo světlo svíčky, pocítila Ioma údiv nad změnou, kterou prodělaly jeho rysy od dnešního rána. Oči měl tmavé a prázdné, obličej bledý. Vypadal nemocný a k smrti unavený. Takový byl dopad ztráty odkazů.

„Sire Gillisi, dlužíš mladému králi Orwynnovi omluvu. Nahlédl jsem do jeho srdce. Je plné hněvu na Raj Ahtena a je

pro něj stejně těžké opustit nadcházející bitvu, jako je pro tebe těžké dívat se, jak odchází.“

Pak se otočil k mladému králi a oslovil ho. „Aguntere Orwynne, odveď své muže domů s mým požehnáním. Rofehavan tě potřebuje, abys udržel západ proti všem nepřátelům – ať už jsou to Raj Ahtenovi vojáci nebo ničitelé. Odvez svého otce a bratra domů k pohřbu. Vezmi své rytíře a ať tě Mocnosti provázejí.“

Ioma tomu nemohla uvěřit. Zdálo se jí, že Gaborn chce vyrazit do bitvy s příliš málo muži. Nemohl toho zbabělce přece nechat jen tak odjet.

„Ale –“ řekl sir Gillis přiškrceným hlasem.

„Žádám od tebe jen jedinou věc,“ pokračoval Gaborn. „Dovol siru Langleymu, ať bojuje po našem boku jako tvůj šampión. Je mou velikou nadějí, že pomstí smrt mého i tvého otce. Pokud se to podaří, budu ti navždy vděčný za pomoc.“

Ioma si náhle uvědomila, co Gaborn dělá. Agunter nemohl snést pomyšlení, že bude čelit Raj Ahtenovi. Byl tak vyděšený, že se ani neodvažoval jet domů sám.

Ale možná, že prohlášením, že má chlapec odvahu, mu Gaborn skutečně nějakou dodá. Gaborn se také odvolával na veškerou důstojnost, která chlapci zbyla. Žádné dítě nemohlo nechat smrt svého otce nepomstěnu. Pokud Agunter nedovolí Langleymu bojovat, nebude moci žít s pohrdáním, které k němu budou cítit jeho poddaní. Tohle muselo být Agunterovi jasné.

Agunter se třásl a řekl. „Vezmi si ho tedy… a s ním taky sto rytířů.“

Gaborn pokývl hlavou, jako by na něj velkorysost mladého krále udělala veliký dojem.

Agunter se otočil a vyběhl z Velké Síně. Jeho rádcové a Den se hnali hned za ním, dychtiví uprchnout z hradu Groverman, dychtiví vrátit se do Orwynnu.

Ioma ustoupila, aby mohli projít.

Ze všech mužů Aguntera Orwynna zůstal v místnosti jen sir Langley.

Zamyšleně hleděl na Agunterova záda a nikdo v sále nepromluvil. Když se Agunter dostal z doslechu, sir Langley se Gabornovi uklonil. „Děkuji ti, Veličenstvo, že jsi toho chlapce nechal jít.“ Pak se uklonil siru Gillisovi. „A děkuji také tobě, dobrý pane, že jsi mu připomněl jeho povinnost.“

Gaborn se pobaveně usmál. Sir Langley chtěl zjevně bojovat s Raj Ahtenem víc než jeho král, a přestože by čerstvého vládce bránil za každou cenu, viděl, jaký hoch doopravdy je a cítil úlevu, že má Agunterovo svolení pokračovat s Králem Země v tažení na jih.

Pak se i Langley otočil, aby opustil komnatu.

„Zůstaň, pokud chceš,“ řekl mu Gaborn. „U stolu je místa víc než dost.“ Bylo to ironické konstatování, protože šlechtici byli u tabule namačkáni jeden na druhého.

„Děkuji, Vaše Veličenstvo,“ odvětil Langley. „Ale bojím se, že s odjezdem mého krále poklesne morálka tvých vojáků. Pokud dovolíš, pojím raději s nimi, abych jim vrátil odvahu.“

„To je od tebe laskavé,“ souhlasil Gaborn.

Langley se opět otočil k odchodu, ale Gaborn ho zastavil. „Sire Langley, měl bys vědět, že tvůj král je dobrý mladík. Vzrůstem se vyrovná dospělému muži, ale odvahou ne – zatím. Ale za rok či dva svou odvahu jistě najde.“

Langley se ohlédl přes rameno. „Modlím se, aby už nebylo příliš pozdě.“

Ioma nechala Langleyho projít, a pak vstoupila do Velké Síně s Myrimou, Jureemem, Binnesmanem a svou Den za zády. Zmrzačený chlapec zůstal v audienční komnatě, kde si hrál se štěňaty.

Gaborn po jejím spatření povstal a pokynul jí, aby se posadila vedle něj. Ioma ho políbila a pozorně si ho prohlédla. Vypadá nemocně, usoudila.

Posadila se vedle něj, neboť vévoda Groverman povstal a nabídl jí vlastní židli. Ioma Gaborna pohladila po ruce.

Ještě se ani pořádně neusadila, když páže oznámilo příchod posla z Beldinooku. Byl to první posel, který z

Beldinooku přišel od chvíle, kdy byl Gaborn korunován na Krále Země.

Beldinook byla mocná říše, druhá největší a nejbohatší v celém Rofehavanu. Sousedila na severu s Mystarií a byla jejím strategickým spojencem. Navíc, starý král Lowicker, křehký muž zmítaný nerozhodností, byl dlouholetým přítelem Gabornova otce. Gaborn teď Lowickera potřeboval, částečně také proto, že jeho malá armáda bude muset při cestě do Carrisu projít Beldinookem. Ale protože Gaborn musel cestovat velmi rychle, nemohl si s sebou vzít všechny potřebné zásoby pro nadcházející bitvu.

Až se dostanou do Beldinooku, budou potřebovat nové zásoby krmiva pro koně a jídla pro válečníky.

Královna Herin Rudá vyslala Erin Connal, aby Gabornovi nabídla stejnou pomoc, Gaborn však čekal na posla z Beldinooku, ale nakonec byl přinucen vydat se na cestu a nečekat, až dorazí do hradu Sylvaresta.

Gaborn také doufal, že od Lowickera dostane mnohem větší pomoc, než o jakou žádal. Vzhledem k tomu, že v severní Mystarii bylo dobyto mnoho hradů, čelil vážnému ohrožení.

Paldane bude muset veškeré své zbývající posily přesunout do Carrisu v přípravě obléhání a Raj Ahten toto obléhání skutečně započne – pokud nezničí hrad rovnou, mocí svého Hlasu. Gaborn v duchu doufal, že Raj Ahten bude chtít Carris dobýt celý, aby tam mohl nechat přezimovat své vojáky.

Gaborn tedy bude muset na Raj Ahtena zaútočit a prolomit kruh obležení. Má-li uspět, bude potřebovat zbraně: šípy pro lučištníky, kopí pro jízdu, štíty a tak dále.

Rytíři při rychlé cestě na jih své koně nezatěžkávali zbrojí. Většinou přes ně měli přehozené jen pokrývky. Plná zbroj byla příliš těžká, než aby ji mohla zvířata nést na tak velkou dálku. A protože koně obdaření runami byli v těchto dnech velmi vzácní, Gabornovi se nechtělo vysílat špatně obrněná zvířata do bitvy. Rád by pro ně získal zbroj a také hrudní pláty a kbelcové přilby pro rytíře.

Doufal, že právě takovou pomoc z Beldinooku obdrží.

Pokud se podaří přinutit Raj Ahtena, aby se někde opevnil – v hradu Crayden, Fells nebo Tal Dur – může ho tam Gaborn oblehnout a v tom případě bude potřebovat obléhací stroje. Navíc bude potřebovat také kuchaře, kováře, panoše, ženisty, vozky – zkrátka celý doprovod armády. Mohl povolat na pomoc své vlastní poddané na jihu a východě Mystarie, ale zabralo by celé týdny, než by se dostali na sever a čas byl vzácný.

Z nezbytnosti se proto Gaborn musel spolehnout na svého starého spojence krále Lowickera z Beldinooku, muže, o kterém mnozí říkali, že se bojí války a že nemá páteř, aby se dokázal postavit Raj Ahtenovi.

Přestože Gaborn do Beldinooku poslal dopis s žádostí o pomoc už před týdnem, odpověď dosud nedorazila – možná proto, že uplynulo teprve málo času a nebo proto, že král Lowicker byl zaměstnán upevňováním své vlastní obrany, protože Raj Ahtenova armáda pochodovala divočinou po hranici jeho království. Ioma samotná vyslala před dvěma dny dalšího posla.

Teď konečně do místnosti vstoupil posel s odpovědí, který na sobě měl šedou tuniku potřísněnou prachem cest. Na ní byl zobrazen emblém bílé labutě, znak Beldinooku. Posel byl malý a hubený, s dlouhým knírem.

Gaborn povstal, aby si s ním mohl pohovořit v soukromí, ale posel se hluboce uklonil a řekl: „Pokud dovolíte, Veličenstvo, i vy, ostatní pánové, dobrý král Lowicker mě pověřil, abych oslovil vás všechny.“

Gaborn pokývl. „Pak tedy pokračuj.“

Posel se znovu uklonil a řekl. „Můj pán mne pověřil, abych řekl toto: ‚Ať žije Král Země, Gaborn Val Orden!‘“

Pozdvihl ruku a šlechtici u stolu začali vykřikovat „Ať žije král!“

„Můj král se omlouvá za zdržení. Odpověď poslal už téměř před týdnem a nabídl veškerou pomoc, kterou může poskytnout. Naneštěstí se zdá, že posel, který zprávu nesl, se

k Vašemu Veličenstvu nedostal živý. Cesty jsou plné Raj Ahtenových vrahů. Můj pán se proto omlouvá.

Vzkazuje však, že stejně jako miloval vašeho otce, miluje i vás, Veličenstvo, a považuje vás za svého vlastního syna.“

To se Iomě moc nelíbilo. Věděla, že Lowicker prokazoval králi Ordenovi často přízeň, možná v naději, že ho Gaborn jednou zbaví ošklivé dcery, jeho jediné dědičky.

„Král Lowicker vám vzkazuje, že se nemáte strachovat,“ pokračoval posel. „Je si vědom nebezpečí, které hrozí Carrisu a proto shromáždil armádu i zásoby a je připraven vyrazit na pomoc a město osvobodit. Proto povolal do zbraně pět tisíc rytířů, sto tisíc pěšáků a padesát tisíc lučištníků – spolu s ženisty a dalším doprovodem – v naději, že společně Raj Ahtena rozdrtíme dřív, než se z něj stane ještě větší hrozba než dosud!

Vaše Veličenstvo, pánové, můj král Lowicker vám vzkazuje, abyste byli dobré mysli a abyste se k němu co nejrychleji připojili, neboť on sám povede svou armádu do války!“

Ioma náhle pochopila, co Lowicker zamýšlí. Z jihu a východu Mystarie přicházejí vojáci, aby bránili Carris proti Raj Ahtenovi. Planiny stráží západ a Lowicker se chystá zaútočit ze severu, takže Raj Ahten brzy zjistí, že je obklíčený jako medvěd obklopený loveckými psy. Lowicker doufal, že takto se podaří Raj Ahtena rozdrtit.

Ioma se zlověstně usmála. Ani v nejdivočejších představách ji nenapadlo, že křehký a starý král Lowicker osobně vyjede do války.

Šlechtici u tabule jásali a pozvedli poháry. Ioma pocítila nesmírnou vlnu úlevy.

Šlechtici si připili na Lowickerovo zdraví a každý ulil trochu na zem, jako oběť Zemi.

Ioma byla nejvíc ze všeho zvědavá na Gabornovu reakci. Ustarané hluboké vrásky, které mu brázdily obličej, se poněkud vyhladily a král poslovi poděkoval a nabídl mu jídlo a pití ze své tabule.

Takže, pomyslela si Ioma, jsme ztratili pár rytířů, se kterými odjel Orwynne a získali jsme stokrát víc! Srdce jí jásalo.

Přesto však nespouštěla zrak z Gaborna a hleděla na jeho tvář, aby zjistila, co si myslí. On koneckonců dokázal vycítit nebezpečí, které je všechny obklopovalo, a Ioma se neodvažovala oslavovat, když viděla, jaké má Gaborn starosti.

Gaborn měl jen dva odkazy krásy, a dokonce i s nimi vypadal docela obyčejně. Teď, když byl zbavený krásy, viděla poprvé, jaký doopravdy je. Není neatraktivní, usoudila, ale má k tomu blízko.

Zamyslela se. Gabornova vnější proměna, přestože byla zřejmá na první pohled, byla možná nejméně důležitá. Bez odkazů odolnosti bude náchylný k nemocem a snadno může být v bitvě zabit. Bez síly nebude vážnou hrozbou ani pro toho nejmenšího z válečníků, kteří mají alespoň jeden odkaz. Bez odkazů jazyka nebude moci hovořit se správnou výřečností.

A co bylo možná nejhorší, Gaborn ztratil odkazy rozumu. Mnohé z toho, co znal, mnoho jeho vzpomínek, nenávratně zmizelo.

Pro Runovládce bylo hrozné ztratit tolik odkazů najednou, zvláště když je teď potřeboval více než kdy jindy.

Zašeptala Gabornovi do ucha. „Vypadáš úplně zničeně. Mám o tebe starosti. Přinejmenším by sis měl odpočinout. Doufám, že nemáš v úmyslu tu sedět celou noc a hodovat.“

Konejšivě ji pohladil po ruce a pozdvihl prst, jako by dával znamení. Na tento signál předstoupil Jureem s jedním z košů, ve kterých nesl štěňata.

„Vaše Veličenstvo, vévodo Grovermane, heredonští šlechtici,“ oslovil Jureem shromážděné. „Díky zprávám z Beldinooku máme dnes v noci důvod k oslavě. Ale přináším ještě něco, co vaši dobrou náladu ještě více pozvedne!“

Jureem sáhl do koše, ve světle lamp se mu zaleskly zlaté prsteny na rukou a Iomu napadlo, zda vytáhne štěně.

Místo toho vytáhl ruku Temného Vznešeného. Její dlouhé paťáty byly zkřivené. Šlechtici začali vykřikovat, jásat a mlátit pěstmi do stolu. Někteří vykřikovali „Skvělá práce, Binnesmane! Ať tě Mocnosti provázejí!“ Pozvedali poháry na pozdrav.

Rozčilená tou nespravedlností Ioma popadla Gaborna za ruku a zuřivě zašeptala. „Ale Binnesman ho přece nezabil!“

Gaborn se na ni usmál, pozvedl pohár, jako by chtěl pronést přípitek a všichni ztichli.

„Jak víte, Temný Vznešený dnes zabil mnoho mužů,“ oslovil Gaborn shromážděné šlechtice. „Mezi mrtvými je náš dobrý přítel král Orwynne, jehož podporu budeme těžce postrádat.

Ale všichni ti, kteří zemřeli, mají jedno společné: neuposlechli mé varování.

Země nás varovala, abychom uprchli a ti, kteří zemřeli, tak neučinili. Celý týden jsem přemýšlel, zda nás Země někdy nechá bojovat na naši vlastní obranu. Znovu a znovu nám však říkala, abychom utíkali.

A konečně dnes Země pošeptala jednomu z nás, aby zaútočil a srazil Temného Vznešeného k zemi!“

Šlechtici znovu začali mlátit do stolu a jásat, ale Gaborn je překřičel.

„Pošeptala ten příkaz ženě, ženě bez odkazu síly či odolnosti, ženě bez válečného výcviku!“

Ukázal na hrozivou trofej v Jureemových rukou. „Zde je ruka Temného Vznešeného, který byl zabit šípem manželky sira Borensona, paní Myrimy Borenson!“

Iomu potěšilo, když viděla, jak skoro každému šlechtici v komnatě spadla čelist.

„Ale… ale vždyť jsem viděl, jak ta žena špatně střílí!“ namítl někdo. „To nemůže být pravda!“

Myrima stála u dveří ve stínu závěsu. Byla tak roztřesená, až se zdálo, že každou chvíli uteče zpátky do audienční síně.

„Je to pravda,“ řekla Ioma. „Střílí z luku dost dobře na to, aby zabila Temného Vznešeného. Má srdce válečníka a brzy bude mít i odkazy!“

„Ať před nás tedy ta šampiónka předstoupí, abychom se na ni mohli podívat," vykřikl nějaký šlechtic a Binnesman Myrimu popostrčil před hodovní tabuli.

Jásot a pískaní, které v tom okamžiku vybuchlo, bylo ohlušující. Mezi kamennými zdmi se rozlehl potlesk, který vedl osobně Gaborn po několik dlouhých minut a nechal Myrimu, aby si vychutnávala chvíli svého triumfu.

Nakonec Gaborn pozdvihl ruce, aby ostatní šlechtice umlčel. „Ať vám Myrimin čin navždy připomíná, co všechno lze dokázat s pomocí Země," řekl. „Země je náš ochránce a naše síla.

V dávných dobách Země chránila naše předky. S její pomocí porazil Erden Geboren temné čaroděje z Tothu.

My ho teď musíme překonat.

Včera za úsvitu jsem zaslechl šepot Země, který mě poháněl na jih. Vyrazili jsme z hradu Sylvaresta s vědomím, že je nás jen hrstka. Věděli jsme však také, že k zasazení jediného úderu stačí jediný muž.

Teď jsme zjistili, že budeme bojovat s velikou armádou a nebojujeme sami. Země stojí po našem boku!

Jak víte," pokračoval, „rozeslal jsem po Rofehavanu tucty vyvolených poslů. Tři z nich jsou v Carrisu, který obkličují Raj Ahtenovi vojáci. Cítím, že jsou v nebezpečí a Země mne takto varuje: *Pospěš si. Pospěš si s útokem!*"

Aby dodal svým slovům váhu, udeřil pěstí do stolu.

„Jak také víte, plánoval jsem za úsvitu vyjet na Planiny. Teď se však obávám, že musím vyrazit mnohem časněji. Vyrazím až vyjde měsíc a zítra se na Planinách zdržím jen krátce. Žádám každého muže, který se mnou dokáže udržet krok, aby mne následoval a ti, kteří nemohou, ať vyrazí tak rychle, jak jen dokážou. Doufám, že se připojím ke králi Beldinooku u Carrisu nejpozději zítra za soumraku. Tam se naše vojska spojí se Spravedlivými Rytíři a posilami z Mystarie a Planin. Jdeme do války!"

Znovu se zvedl jásot a Gaborn pak přistoupil k Myrimě, uchopil ji za loket a vedl ji a Jureema dolů na nádvoří, aby stejnou řeč pronesl k rytířům, kteří tam tábořili.

TŘICET JEDNA: VŮNĚ NOČNÍHO VĚTRU

V noci poté, co obdržela uznalý potlesk, Myrima vzala své magické tyče a odebrala se do Věže Zasvěcenců. Tam požádala Grovermanova kouzelníka, aby vykonal obřad, který vždycky považovala za znesvěcení.

Kouzelník byl unavený, ale chápal její spěch. Proto jí pokynul, aby vstoupila do místnosti i s košem se štěňaty a posadila se do chladného křesla.

Okna věže byla otevřená, takže do místnosti proudilo světlo hvězd a chladný větřík dovnitř vnášel čerstvý vzduch.

Myrima vzala do rukou žluté štěňátko, které jí začalo olizovat prsty. Když ho držela, musela vší silou zadržovat slzy.

Přijala odkazy od matky a sester. Od matky získala rozum. Od sester přijala krásu, aby poté mohla uzavřít výhodný sňatek a o všechny se postarat. To vše však udělala až na jejich naléhání.

Ovoce tohoto činu jí chutnalo stále kyseleji.

Myrima věděla, že to, co udělala, je zlé a teď tu seděla, připravená tento čin zopakovat. Ale zatímco některé zlé skutky jsou při každém opakování stále snazší, některé se provádějí čím dál tím hůř.

Štěňátko bylo nevinné a dívalo se na ni velkýma hnědýma milujícíma očima. Věděla, jakou bolest štěně brzy zažije, věděla, že se mu chystá ublížit. Štěně se vzdá své životní síly jen proto, že ji miluje, že se narodilo s dispozicí,

která mu umožňuje milovat a sloužit svému pánovi. Něžně pejska pohladila po hlavě a snažila se ho utišit. Štěně ji olízlo a začalo jí žužlat rukáv.

Myrima šla za kouzelníkem sama. Šla sama, protože Ioma byla unavená a chtělo se jí do postele. Šla sama, protože přes uznání, kterého se jí dostalo od heredonských rytířů, se styděla za to, co se chystá udělat.

Vrchní kouzelník vévody Grovermana byl pomenší chlapík v pokročilém věku, s bílým plnovousem, který mu dosahoval skoro až k břichu.

Než začal s prací, pečlivě si prohlédl magické tyče, které mu přinesla. Magické tyče připomínaly tvarem malé cejchovadlo. Jeden konec sloužil jako rukojeť a vytvarovaná runa na druhém konci určovala, jaká vlastnost se magicky přenese ze Zasvěcence na jeho pána.

Umění přenášet odkazy mělo kořeny v hlubokém dávnověku a vyžadovalo sice jen malou úroveň magických schopností, ale rozsáhlé studium. Kouzelník vzal tyč životní síly, prohlédl si runu vyraženou do krvavého kovu na jejím konci. Pak vzal malý jemný pilník a nad pánví začal magickou tyč zabrušovat tam, kde se mu nezdála. Zachytával i sebemenší kousky rudého kovu, aby je bylo možno znovu využít.

„Krvavý kov je měkký a snadno se poškodí," řekl. „Tenhle měl být převážen s větší péčí."

Myrima pokývala hlavou. Tu zatracenou věc sem po vykování vezli po tisíce mil. Nedivila se, že je trochu poškozená. Věděla však, že pokud to bude potřeba, dokáže kouzelník tyč roztavit a znovu ji ukovat.

„Ale jinak je celkem v pořádku," zamumlal kouzelník konejšivě. „Vykoval ji Pimis Sucharet z Dharmadu a na práci je vidět jeho génius."

Myrima jen zřídkakdy slyšela někoho chválit člověka z Indhopalu. Oba národy už byly příliš dlouho ve válce.

„Teď štěně pevně drž," řekl kouzelník. „Nenech ho se pohnout."

Myrima štěně držela a kouzelník přitiskl magickou tyč na jeho tělíčko. Pak začal vzývat a jeho hlas připomínal ptačí pípání.

Tyč se za několik okamžiků rozžhavila doběla a vzduch naplnil pach spálených chlupů a masa. Štěňátko zoufale kňučelo bolestí a Myrima mu pevně svírala nohy a držela je, aby štěně nemohlo utéct nebo sebou házet. Štěně ji hryzalo a snažilo se vytrhnout a Myrima šeptala: „Je mi to líto. Je mi to tak líto.“

V následujícím okamžiku se magická tyč rozzářila bílým světlem a štěně v mukách zavylo.

Ostatní tři štěňata, která s sebou Myrima přinesla, se motala po zemi, čenichala kolem koberce a smýčila podlahu jazyky ve snaze najít nějaké zbytky jídla. Ale když štěňata uslyšela zavytí svého bratříčka, jedno z nich doběhlo k Myrimě a s výhružným pohledem začalo na kouzelníka štěkat, jako by chtělo Myrimu bránit.

Kouzelník odtáhl tyč a pečlivě si ji prohlédl. Mávl s ní vzduchem, ve kterém zůstaly viset stužky světla. Kouzelník záři sledoval pozorným zrakem, jako by zvažoval, zda je dostatečně hustá a široká.

Pak, spokojen, došel k Myrimě. Vytáhla si nohavice, aby jí kouzelník mohl přitisknout tyč těsně nad koleno, kde značka nebude pod šaty vidět.

Kouzelník přitiskl cejchovadlo na určené místo a doběla rozžhavená tyč jí spálila kůži.

Ale navzdory bolesti Myrima cítila příliv vzrušení a extáze. Přemohl ji pocit vitality, která do ní proudila.

Myrima dosud nikdy nepřijala odkaz životní síly, a proto netušila, jak nádherné to může být. Zjistila, že je pokrytá potem. Nádhera tohoto prožitku ji přemohla. Snažila se ovládnout pocit euforie, který ji zaplavil a pohlédla na štěně, které držela v náručí.

Bezvládně jí leželo v klíně a vypadalo zuboženě.

Před několika okamžiky byly psí oči plné jasu. Teď byly prázdné. Nezasvěcenému divákovi by se mohlo zdát, že

pejsek je na smrt nemocný a že bude nejlepší ho utopit, aby byl zbaven utrpení.

„Vezmu ho do psince," řekl kouzelník.

„Ne," řekla Myrima, i když věděla, že to musí znít hloupě. „Chtěla bych se s ním chvilku polaskat."

Štěně jí dalo tolik a ona mu chtěla dát alespoň něco na oplátku, a ne je jen tak nechat v cizí péči.

„Nemusíš se bát," ujistil ji kouzelník. „Děti v psincích umí se psy zacházet. Dávají jim víc než jen pár kousků masa. Milují je, jako by byli jejich vlastní a to štěně bude jen stěží postrádat životní sílu, kterou ti dnes dalo."

Myrima si připadala jako omámená. S životní silou bude moci cvičit s lukem mnohem déle, bude se moci stát lepším a rychlejším válečníkem. Navzdory tomu, že se v ní znovu probudil pocit viny, doufala, že pomůže svým lidem.

„Chvilku si ho pochovám," řekla a začala štěně drbat za ušima.

„To štěně u tvých nohou, to, které na mě štěkalo, je také připraveno," řekl kouzelník. „Chceš přijmout odkaz i od něj?"

Tázavě pohlédla na štěně. Vrtělo ocasem a dívalo se na ni pohledem plným naděje. Bylo to štěně s dobrým čichem. „Ano, uděláme to hned."

* * *

Když Myrima přijala odkaz čichu, celý svět se změnil.

V jednu chvíli seděla v křesle se štěňaty a pak náhle jako by někdo strhl závoj, který ji zahaloval, a odhodil ho pryč.

Pach spálených chlupů, který naplňoval místnost, náhle zesílil a hrozil ji přemoci svou intenzitou. Mísil se s pachy voskových svíček, prachu, dřeva a květin, kterými byla už týden poházená podlaha věže. Mazlila se se štěnětem a dokázala dokonce cítit i jeho teplo.

Celý svět jí připadal nový.

S odkazem životní síly, který zvýšil její zásoby energie, se Myrima cítila nesmírně činorodá. S dalším odkazem čichu jí celý svět připadal… jakoby znovu vybudovaný. Pomalu vyšla z věže.

Okamžitě ucítila pach koní ze stájí a vůně čerstvě pečeného hovězího na nádvoří před vévodovou věží způsobila, že se jí v ústech začaly tvořit sliny.

Nejvíc vzrušující však pro ni byl pach lidí. Nechala štěňata v péči kouzelníka a vstoupila na nádvoří, kde byly před půlhodinou zapáleny ohně na vaření. Předtím, když Gaborn a ostatní probírali plány, jak bojovat s Raj Ahtenem, totiž Král Země nechtěl, aby poblíž plál nějaký oheň.

Teď Myrima kráčela v temnotě mezi válečníky, z nichž mnozí seděli se zkříženýma nohama na zemi nebo leželi na pokrývkách.

Každý válečník měl úžasně fascinující kombinaci pachů: naolejovaná kovová zbroj, vůně staré vlny, směs pachů země, koňského potu, zbytků jídla a koření, krve, potu a moči.

Každý z těchto pachů teď cítila stokrát silněji než před tím. Mnohé vůně pro ni byly úplně nové, protože byly příliš slabé, než aby je dokázal rozeznat necitlivý lidský nos: vůně trávy pod chodidly, vůně slonovinových knoflíků a barvy na šatech, silná vůně kožených řemínků. Zjistila, že tmavé vlasy voní jinak než světlé a že u každého člověka dokáže vycítit, jaké jídlo předtím snědl. Otevíral se před ní nový a úžasný svět tisíců vůní. Muži na nádvoří jí připadali nějaký způsobem dráždivější než předtím.

Jsem teď Vlčí Paní, pomyslela si. Kráčím mezi nimi a nikdo z nich si nevšiml, jak jsem se změnila. Ale byla jsem slepá a teď jsem prohlédla. Byla jsem slepá stejně, jako jsou slepí všichni kolem mě.

Téměř bez námahy si dokázala zapamatovat pach těch, kteří ji obklopovali, takže by dokázala stopovat člověka podle čichu, nebo rozeznat někoho ve tmě. To poznání jí dalo divoký pocit síly a ona se díky tomu cítila méně zranitelná při pomyšlení na nadcházející válku.

Sama, v temnotě, se vyšplhala na hradbu a rozhlédla se po pláních.

Zoufale si přála, aby svůj úžasný pocit mohla s někým sdílet a myšlenky se jí zatoulaly k Borensonovi, který musel být touhle dobou na cestě na jih.

Bála se o něj. Dole na nádvoří začali někteří válečníci, kteří měli buď hodně životní síly, a proto nemuseli spát, nebo kteří byli příliš vzrušení, než aby mohli usnout, zpívat válečné písně, v nichž slibovali, že pobijí své nepřátele a dají Zemi ochutnat krev.

Byla chladná noc. Myrima zatoužila po objetí Borensonových paží. Přitiskla si pravou ruku na břicho a začala čenichat. Čekala, až vyjde měsíc.

TŘICET DVA: VRÁNY SE SLÉTAJÍ

Roland šplhal po pravidelných schodech prázdné strážní věže a mlha byla tak hustá, až měl pocit, že se dusí. Měl pocit, že už je tu na hradbách v Carrisu celé hodiny. Hledal věže padesát jedna a padesát dva, což v této mlze nebylo nijak jednoduché.

Víc než hodinu mu trvalo, než našel zbrojnici, a když ji konečně nalezl, zjistil, že už tam před ním byly tisíce mužů a proto tam nenašel ani kroužkovou košili, která by mu seděla, dokonce ani koženou zbroj. Jediné, co dostal, byl malý jezdecký štít vykovaný na jedné straně do ostrého hrotu a slabá kožená čapka.

Hradby Carrisu byly vysoké a měly dvanáct pater. Hrad byl prastarý a mohutný. V dávných dobách se vévoda z této říše zasnoubil s princeznou z Muttayi, ale když žena přecházela obzvlášť nebezpečný úsek v Holubí soutěsce, mula, na které jela, uklouzla a princezna se zřítila do hlubiny.

Král Muttayi byl starší vládce a pochopitelně se zachoval tak, jak diktovala tradice. Čekal rok, což byla předepsaná doba smutku, pak poslal náhradu, jednu z princezniných mladších sester.

Ale během toho roku vévoda nalezl zalíbení v tmavooké dámě ze Sewardu. Oženil se s ní dřív, než náhradní nevěsta překročila hory. Když muttayinská princezna dorazila, vévoda ji poslal domů.

Někteří z vévodových rádců pak tvrdili, že vévoda vůbec nevěděl, že přijede náhradní nevěsta, a že se oženil jen proto, že neznal muttayinské tradice. Většina historiků v Domě Porozumění se však shodovala v tom, že vévoda se zachoval jako naprostý pitomec.

Odmítnutí dcery krále Muttayi rozzuřilo. Doufal ve sjednocení obou říší, poslal vévodovi věnem drahé svatební dary. Cítil se podvedený, a proto požádal kaify své země, aby mu poradili, co má dělat.

Kaifové řekli, že v souladu s prastarým zákonem má člověk, kterému bylo prokázáno, že je zloděj, dvě možnosti: buď vrátí trojnásobek toho, co ukradl, nebo přijde o pravou ruku.

A tak král Muttayi vyslal tři kaify a svou dceru tmavé pleti zpět přes hory a dal vévodovi na výběr ze tří možností. Nabídl, že vévoda může pojmout princeznu za svou druhou ženu a pak se rozvést s dámou ze Sewardu, takže muttayinská princezna získá status první ženy. Podle králova názoru by to celou situaci napravilo a připadalo mu to jako jediné vhodné řešení.

Druhou možností bylo, že vévoda pošle zpátky trojnásobek toho, co dostal jako svatební dar a král se s touto omluvou spokojí. Nebo mohl vévoda poslat zpátky do Muttaye svou pravou ruku a tak přiznat, že je zloděj.

Celé dilema, před kterým vévoda stál, bylo docela vážné. Žádný rofehavanský šlechtic by se neodvážil oženit se dvěma ženami, nebo odvrhnout manželku, která nosila jeho dítě. Vévoda ani neměl peníze, aby zaplatil trojnásobek věna. Náhoda však tomu chtěla, že toho samého odpoledne, kdy přijeli kaifové, přišel jeden z mladých vévodových gardistů při cvičném souboji o pravou ruku.

Aby kaify obelstil, povolal vévoda svého vrchního kata, který zařídil, že vévoda vypadal, jako by neměl ruku. Omotal svému pánovi kolem paže krvavý obvaz a vévodův pečetní prsten nasadil na prst useknuté ruky gardisty. Pak tu ruku předal kaifům.

Kaify to ohromilo a naplnilo smutkem, protože předpokládali, že vévoda se jistě buď ožení s krásnou mladou princeznou nebo alespoň zaplatí trojnásobek věna. Místo toho se vrátili do Muttaye jen s useknutou rukou, přiznáním vévodovy krádeže.

Celou lest po dva roky nikdo neprohlédl. Král Muttaye se zdál být ukonejšen.

Pak však jeden muttayanský obchodník spatřil vévodu ve Dvorech Přílivu a s překvapením zjistil, že mu useknutá ruka opět narostla.

Následovala válka, která se nazývala Válkou Temné Paní – protože princezna z Muttayie měla tmavou kůži a vévodova žena měla tmavé oči.

Válka zuřila po tři sta let, občas na jednu či dvě generace téměř utichala a pak její plamen znovu vzplál.

Králové Muttaye tucetkrát obsadili západní Mystarii a často se jim podařilo se tu nadlouho usadit. Místní obyvatelé je však nakonec vždycky zahnali, nebo se proti nim spojili králové Rofehavanu.

A tak se stalo, že v západní Mystarii vyrůstal hrad za hradem a vzápětí byly tyto hrady dobývány a obráceny v ruiny. Občas je stavěli Muttayinci, občas Mystariané – až si nakonec celá země získala přízvisko Ruiny.

Pak nastoupil vládu lord Carris. Po celých čtyřicet let se mu dařilo udržet svou říši proti Muttayincům a mezitím stavěl své veliké opevněné město – které se Muttayincům nikdy nepodařilo dobýt.

Lord Carris zemřel mírumilovnou smrtí ve spánku, v požehnaném věku sto čtyři let – což se žádnému z vládců v předchozích třech stech letech nepodařilo.

To vše se událo téměř před dvěma tisíci lety a Carris pořád stál na svém místě, největší pevnost v západní Mystarii, opěrný bod, na kterém závisel celý západ.

Opevněné město stálo na ostrově uprostřed jezera Donnstgree, takže většina jeho hradeb byla dosažitelná jen na lodi. A protože Muttaya je vnitrozemskou zemí, jsou Muttayinci velmi špatní námořníci. Ale ani lodě toho mnoho

nezmohou proti hradbám, které jsou vysoké sto stop a tyčí se přímo z vody.

Kamenné hradby byly pokryty omítkou, takže útočník se neměl při šplhání nahoru čeho zachytit.

Z vrcholku hradeb mohli vojáci skrze střílny ostřelovat každou loď. Vzhledem k nedobytnosti jejich postavení to mohli být obyčejní lidé, kteří nemuseli oplývat odkazy. Ti, kteří by chtěli Carris dobýt, měli tři možnosti. Mohli by se potají dostat do hradu a získat ho zevnitř, mohli by hrad oblehnout nebo by se mohli pokusit o frontální útok a pokusit se prodrat skrze tři barbikány do samotné pevnosti.

Hrad padl v celé historii jen čtyřikrát. Mnoho hradů v Rofehavanu mělo silnější nebo vyšší hradby, mnoho z nich mělo více obléhacích strojů, ale jen málo hradů bylo lépe strategicky situovaných.

Roland se vyšplhal osm pater vlhkou strážní věží, až se dostal na vrchol. Tam mu sluha s klíčem odemkl těžké železné věže, ze kterých vedly schody na vrcholek hradby.

Roland předpokládal, že mlha bude tak hustá, že stráví celé hodiny, než najde svůj post. Ale jak se blížil k vrcholku hradby, zjistil, že mlha řídne a nakonec spatřil poslední paprsky večerního slunce, které se chystalo zajít za vrcholky kopce.

Když se dostal až na vrcholek hradby s cimbuřím, musel si protlačit cestu skrz dav válečníků, kteří seděli v deset stop hlubokém ochozu. V pravidelných vzdálenostech byly rozmístěny hromady kamenů a svazky šípů. Mnozí vojáci spali kryti cimbuřím a přes sebe měli přehozené jen tenké pokrývky.

Roland si razil cestu podél ochozu, míjel věž za věží, až se nakonec dostal k pekařské věži. Z ní se linula nádherná vůně čerstvého chleba. Věž byla tak teplá, že se kolem ní natlačil dav mužů, aby se ohřáli v nadcházející chladné noci.

Rolandovi nezbylo než ignorovat těla spáčů, šlapal, kam mu nohy dopadly a nevšímal si nadávek a kleteb, které ho následovaly.

Na druhé straně věže se připravovalo skvělé jídlo – pečené jehněčí, chléb a čerstvě vylisovaný jablečný mošt – které kuchaři nepřetržitě rozdávali vojákům. Roland si musel dávat pozor, aby nesrážel poháry stojící všude na zemi a aby nešlapal do talířů s jídlem.

Roland pokračoval v klikaté cestě na své místo. Když procházel kolem kuchařů, vzal si jídlo, na chlebovou placku si položil jehněčí. Zde na vrcholku zdi vál mrazivý vítr, na jehož křídlech se vznášeli ptáci. Roland si přál, aby nedal svůj plášť z husté medvědí kůže zelené ženě.

Napadlo ho, kde teď asi ona a Averan jsou a jak si vedou.

Nalezl svůj post na jižní hradbě a spatřil barona Polla. Protože Carris se tyčil uprostřed jezera a tato hradba byla obrácena směrem k vodě, mezi zdmi nebyly vztyčeny mohutné dřevěné záštity, které měly chránit hrad před bombardováním. Tlustý baron Poll seděl na cimbuří a vypadal jako ošklivý chrlič.

Roland by se nikdy neodvážil takhle se posadit a mít pod nohama tak ohromnou hloubku. Měl takový strach z výšek, že jen pohled na to, jak si tam jeho přítel sedí, způsobil, že se mu rozbušilo srdce.

Cáry mlhy dosahovaly baronu Pollovi přesně k nohám.

Všude kolem létaly vrány.

Když se Roland přiblížil, baron na něj pohlédl koutkem oka a jeho rysy se náhle rozjasnily. Radostně se usmál. „Ach, Rolande, můj příteli, takže ses nakonec z toho dostal živý! Už jsem si myslel, že Raj Ahtenovi muži z tvé lebky pijí medovinu.“

„Zatím ne,“ odvětil Roland s úsměvem. „Už mě málem dostali, ale pak zjistili, že můj mozek má velikost lískového ořechu. Asi jim došlo, že se do mojí lebky nevejde dostatek pití. Odjeli a nechali mne samotného v lesích.“

„Tak kde jsi byl celý den?“ zeptal se baron udiveně.

„Motal jsem se dokola tou zatracenou mlhou,“ odpověděl Roland.

Baron pohlédl na bílou mlhu, která mu vířila pod nohama. Pak si odplivl přes hradbu. „Máš pravdu, v té mlze

člověk nevidí ani tak daleko, kam dočůrá. Já jsem se dostal do hradu celkem snadno, ale pomohlo mi, že jsem tu strávil polovinu života, a proto jsem znal cestu.“

Roland se postavil vedle barona a pohlédl na ptáky.

„Takže jsme tu jenom my a ptáci. Vypadá to, že se bojí tu přistát.“

„Vrány,“ řekl baron Poll s moudrým pohledem. Měl pravdu. Vrány věděly, kde najít jídlo a věděly, že zde brzy dojde k bitvě.

Baron se ohlédl přes rameno k věži v centrální části hradu, která byla výš než všechny ostatní, s výjimkou vévodovy věže. Tato věž byla sídlištěm graaků. Na jejím vrcholku seděly tucty mrchožroutů.

Roland se rozhlédl mlhou a divil se, jak to, že mlha, která se drží tak nízko u země, může být tak hustá. Položil svůj štít na zub cimbuří jako by to byl veliký tác a na něj postavil svůj pohár, chléb s masem a začal jíst. Pocítil vinu, že jí tak dobré jídlo, když si Averan dnes ráno stěžovala, že má hlad. To ubohé dítě bude mít pravděpodobně hlad i dnes v noci. I Rolandovi samotnému kručelo v žaludku. Náhle si vzpomněl, že když je překvapili Raj Ahtenovi vojáci, zrovna trhal pro Averan nějaké ořechy. Sáhl do kapsy, vytáhl je a začal je přikusovat k jídlu.

Rozhlédl se houstnoucím šerem. Opět si všiml tří neobvyklých mračen, která však byla Carrisu mnohem blíž než ráno. Nebyla vzdálená ani pět a půl míle.

„Jaké jsou nové zprávy?“ zeptal se Roland barona.

„Málo zpráv, mnoho dohadů,“ odvětil baron. „Tamhle ty tři chuchvalce se pohybují celý den sem a tam, nikdy se úplně nezastaví. Připomínají hlídky chodící po zdech, až na to, že se občas dostanou až k okraji naší mlhy a pak ustoupí. Myslím, že se ti vojáci pohybují jen tak pro případ, že by se lord Paldane rozhodl zaútočit.“

„A není možné, že se v mlze skrývají jen ohňotvůrci a všichni Raj Ahtenovi vojáci už číhají jen stovky yardů daleko od hradu?“

„Možné to rozhodně je," odvětil baron. „Asi před hodinou jsem slyšel v mlze štěkot psů. Myslím, že to byli Raj Ahtenovi váleční psi. Pokud uslyšíš, jak někdo šplhá po hradbě, bude nejlepší mu hodit na hlavu kámen. Ale myslím, že hradby jsou tak kluzké, že po nich nevyšplhají ani Raj Ahtenovi Neporazitelní."

Roland jen něco zavrčel a věnoval se jídlu. Prsty trhal jehněčí a přikusoval k němu chléb. Mošt si šetřil až na konec.

„To o Modré věži je pravda?" zeptal se nakonec.

Baron zachmuřeně přikývl. „Je to pravda. Odkazy zůstaly tak jedné desetině obránců."

„A co ty?"

„Já? Moji Zasvěcenci jsou bezpečně schovaní," odvětil baron. „Pořád mohu jíst k snídani skály a močit písek."

Aspoň něco, pomyslel si Roland. Přestože baron neměl odkaz metabolismu, a proto se Neporazitelným nemohl rovnat v rychlosti, měl sílu a ladnost válečníka. A rozhodně je lepší mít u sebe polovičního válečníka než žádného.

„Co tu vlastně bráníme?" Roland pohlédl do mlhy. Nedokázal si představit, proč musí sedět na vrcholku téhle hradby. Žádný člověk by po ní nedokázal vyšplhat.

„Nic moc," řekl baron. „Na druhé straně hradu, na severu, jsou doky, a Raj Ahtenovi muži se tamtudy mohou pokusit prodrat. Ale nás tady nejspíš žádná práce nečeká."

Oba muži dlouhou dobu seděli mlčky. Z východu začal vát mrazivý vítr. Kouzelná mlha kolem hradu se díky němu začala přesouvat na západ a její výběžky připomínaly dlouhé prsty, které něco hledají.

Vítr měl také za následek, že modrá mlha nepřátel se začala rozplývat a pod ní se ukázalo několik Neporazitelných. Muži na hradbách se při spatření první známky Raj Ahtenových vojáků začali mezi sebou vzrušeně bavit.

Vpředu se ukázala dvojice ledových obrů, vysokých dvacet stop. Nesli mohutné mosazné štíty.

Na tak velkou dálku je Roland nedokázal moc dobře rozeznat. Dokonce i obři na takovou vzdálenost vypadali

jako malinké čárky, a zatímco někteří muži křičeli, že vidí také válečné psy a Neporazitelné, Roland si ničeho menšího, než byli obři, nevšiml.

Nepřipomínali člověka o nic víc než třeba kočka nebo kráva. Měli dlouhou, hnědozlatou kožešinu. Měli mohutné čenichy, delší než koňské, ze kterých jim čněly dvě řady ostrých tesáků. Malé kulaté uši měli přitisknuté k hlavě. Těla měli pokrytá tmavou kroužkovou zbrojí, v rukou nesli štíty a mohutné, železem okované hole.

Rolandovi připomínali nějaký druh obří krysy nebo ferina, až na to, že byli obrnění a ozbrojení.

V posledních paprscích slunce obři obrátili čenichy k hradu Carris a toužebně na něj hleděli. Jeden z nich otevřel tlamu. O chvíli později zaslechl Roland i na takovou dálku řev. Měl pocit, že obři mají hlad a touží po lidském mase.

Dojedl a přehodil si štít přes záda. Za hodinu cítil, že je úplně promrzlý.

Padla noc a Roland na západě spatřil navzdory mlze záblesky světla. Hořel tam oheň, veliký oheň.

„To je vesnice Přepad, nebo možná Settekim," řekl baron znepokojeně. Roland se nejdřív podivil, proč Raj Ahtenovi vojáci zapalují vesnice, ale pak mu došla zřejmá odpověď. Ohňotvůrci vesnici obětují mocnosti, které slouží. Rolandovi to však za dané situace bylo celkem jedno. Přál si jen, aby byl u těch plamenů blíž, aby si u nich mohl ohřát promrzlé ruce.

Zatímco temnota houstla, plameny z vesnic na severu a jihu byly stále jasnější a na západě vzplálo suché pole.

Vypadalo to, jako by ohňotvůrci chtěli vypálit celé údolí.

Asi v deset hodin večer se nad východním břehem jezera Donnestgree vznesl do vzduchu modrý výzvědný balón ve tvaru obřího graaka. Vznášel se nad hradem a jeho temný stín zakrýval hvězdy. Dalekovidci v balónu létali ve výšce přes tisíc yardů, takže je lučištníci nemohli sestřelit ani tím nejsilnějším lukem. Balón odnášel vítr a odvál ho tak daleko, že přistál až v dáli na západě.

„Plánují něco velkého,“ šeptali si na hradbách ustaraní vojáci. „Mějte oči otevřené!“

Ze severu sem doletěla zvěst, že Raj Ahten dovolil ohňotvůrcům zničit celý hrad Longmot. Čarodějové si na pomoc povolali prokletá stvoření, která na hrad vyslala ohnivou vlnu, jež povraždila tisíce mužů.

Něco takového nebude v případě Carrisu fungovat, namítali však mnozí. Carris byl chráněn vodou, zatímco Longmot měl na bráně vytesané jen runy země.

Přesto však Roland cítil rostoucí neklid.

Kdo ví, co mohou ohňotvůrci dokázat. Možná, že zapalovali vesnice ve snaze vytvořit tak mocné kouzlo, že se proti němu nedokáže postavit žádný vodní čaroděj.

Roland hodiny vyhlížel do tmy, byla mu stále větší zima, ale nic zvláštního se nedělo. Na polích a kopcích kolem Carrisu plály ohně. Výzvědný balón přeletěl během noci nad hradem ještě dvakrát.

Muži na hradbách pozorovali mlhu, vyprávěli si historky nebo zpívali, takže svým způsobem se mezi obránci rozhostila téměř sváteční nálada.

Když jim nad hlavami potřetí přeletěl balón, byly tři hodiny ráno. Roland se krčil za cimbuřím, třásl se a zoufale zatoužil po pokrývce. Protože v okolí byli ohňotvůrci, vévoda zakázal rozdělávání ohňů na hradbách, aby čarodějové nemohli oheň využít proti obráncům.

Baron jen zíral na ten zatracený balón. „Hrome,“ řekl Rolandovi. „Klidně se můžeš trochu prospat. Kdyby se něco dělo, probudím tě.“

Roland, zcela promodralý zimou, se položil na kamenný ochoz a zavřel oči. Byl unavený, ale vzhledem k zimě se mu nedařilo pořádně usnout.

Spal neklidným spánkem, probouzel se při každém nárazu větru, nebo když někde cinkla zbroj. Jednou se probral, když uslyšel, jak někdo zpívá přisprostlou odrhovačku.

Poslouchal a napůl přitom spal. V písni se hovořilo o pokračujícím nepřátelství mezi dvěma muži v královské gardě a o různých tricích, které jeden na druhého zkoušeli.

Roland poslouchal jen napůl a dozvěděl se, jak se mladý panoš chtěl setkat se svou dívkou po setmění u jezírka, ale jeho nepřítel zařídil, že dostal noční hlídku. Pak se ten druhý odebral pod rouškou tmy k jezírku sám. Roland se naplno probudil, když rozpoznal jméno…

Pak panoš přišel a sira Polla viděl:
Jak hlasitě vzdychá a lichotky šeptá.
Poll totiž získal panošovu milou,
a jak tam vzdychá, kroutí se a sténá,
na všechny ukazuje zadnici holou – Hej, hou!
Dudlajdá!
Není to zábavná historka?

Přestože se Roland úplně probudil, uvědomil si, že většina písně mu unikla, protože v dalším verši se panoš Borenson vrhl k jezírku a honil sira Polla „rychle však marně a řval při tom hojně".

Pak se panošovi podařilo Polla zahnat do kouta a bodnout ho, „a toužil ho rozpárat, jak rybu vykuchat".

Ale ta coura, se kterou byl u jezírka „oblažila Polla lepkavou pusou a stala se jeho žvanivou ženou". Každá sloka balady končila sborem „Hej, hou! Dudlajdá! Není to zábavná historka?"

Roland vzhlédl, aby se podíval na reakci barona Polla. Starý chlapík tu píseň přijímal stoicky. Koneckonců nebylo nic, co by mohl udělat. Historii píší bardové a písně o živoucích lidech bylo možné otevřeně zpívat jen s královým souhlasem. Rolandův syn i baron Poll museli zřejmě krále rozhněvat natolik, že jako součást jejich trestu dovolil, aby se jejich činy staly kořistí bardů.

Roland si v duchu přál, aby většinu písně neprospal. Když baron Poll říkal, že Roland pravděpodobně uslyší z úst

minstrelů, Roland ho nebral vážně. Obvykle byli totiž takto ponižováni jen královi nejhorší nepřátelé.

Pak Rolanda napadla další myšlenka. „Není to zábavná historka…“ Roland se nyní stal její součástí a možná, že jednoho dne budou bardové zpívat verš i o něm.

Začala mu být taková zima, že vstal a vydal se k pekařské věži, ze které se linulo teplo pecí a vůně čerstvého chleba. Kolem věže však bylo natěsnáno příliš mnoho mužů, než aby se tam pořádně vešel.

Vrátil se k baronu Pollovi, který řekl. „Nemůžeš najít teplé místo ke spaní?“

Roland zavrtěl hlavou, příliš unavený, než aby odpověděl.

„Uděláme to jinak,“ řekl baron. Doprovodil Rolanda zpátky k pekařské věži a tam začal štěkat nadávky. „Vstávejte, flákači! Zpátky na svá místa, prašiví psi, nebo vás jednoho po druhém naházím do vody!“

Uštědřil pár mocných kopanců a okamžitě se tucty vojáků zvedly a spěchaly zpátky na svá místa. Pak se baron Poll Rolandovi uklonil a senilním způsobem mu pokynul, jako by byl lokaj, dychtivý potěšit svého pána. „Vaše postel, milosti.“

Roland se zasmál. Baron Poll byl veselá kopa.

Roland se uložil vedle teplého komína a o chvíli mu přestaly drkotat zuby. Najednou mu bylo skoro horko. Baron Poll se vrátil zpátky na své místo. Brzy se sem potom začali plížit i ostatní, kteří předtím utekli.

Roland ležel a doufal, že se mu podaří usnout.

Ale o půl hodiny později se ozval křik, že nepřítel zapálil město na jihu. Roland vzhlédl a spatřil barona a ostatní válečníky, jak se dívají tím směrem a v očích se jim odráží světlo ohně. Byl však příliš unavený, než aby se šel podívat na dílo zkázy ohňotvůrců a kromě toho dospěl k názoru, že kdyby čarodějové vrhli na hrad ohnivou vlnu, bude nejvíc v bezpečí právě tam, kde je, schovaný za kamennou zdí.

O několik okamžiků později uslyšel hluboké dunění, které na šedesát vteřin naplnilo zemi i oblohu. Hrad Carris se

otřásl. Lidé křičeli hrůzou, protože Raj Ahten zničil Longmot, Tal Rimmon a další hrady pouhou mocí svého hlasu a všichni se domnívali, že to samé teď dělá s Carrisem.

Dunění však utichlo a Carris pořád stál, takže Roland pocítil nesmírnou úlevu. Ta ale trvala jen pár vteřin. Vzápětí se totiž ozvaly výkřiky mužů, kteří zpozorovali, co se stalo: „Trevorův hrad padl!“ „Raj Ahten přišel!“

Roland vyšplhal na ochoz a pohlédl na jih, kam všichni ukazovali. Spatřil hořící město, z něhož až k zemi šlehaly plameny.

Trevorův hrad čtyři míle na jihu nebyl zdaleka tak velký jako Carris, ani v něm nebyla tak veliká posádka, ale během dne si ho člověk nemohl nevšimnout. Stál na kopci a tyčil se z mlhy jako maják. Teď však na kopci panovalo pravé peklo, ve vzduchu se vznášela mračna kouře, olizovaná plameny.

Ve světle ohně Roland viděl, co z hradu zbylo: hromada kamení, pár rozbořených věží a zbytky hradeb. Nad ruinami se zvedal prach a zatímco se díval, jedna ze zbylých věží se naklonila jako opilec a zřítila se k zemi.

Cílem útoku zatím nebyl Carris. Roland se rozběhl zpátky na své místo.

„No,“ zavrčel baron Poll, „alespoň nám dal čestnou výstrahu.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Roland.

„Myslím tím, že Raj Ahtenovi muži urazili za poslední dva týdny přinejmenším osmnáct set mil a Pán Vlků ví, že dál už je hnát nemůže.“ Baron Poll si odplivl přes hradbu. „Takže chce nějaké útulné hnízdečko, kde by strávil pár měsíců a Carris je to nejlepší, co Mystarie nabízí.“

„Takže chce hrad zabrat?“ zeptal se Roland.

„Pochopitelně! Kdyby ho chtěl zbořit, už by z něj byly jen trosky. Dej na má slova, během hodiny nám nabídne podmínky kapitulace.“

„Přijme je Paldane?“ zeptal se Roland. „Řekl, že za úsvitu tady dojde k jatkám.“

„Pokud je nepřijme,“ odvětil baron Poll, „pak budeme muset začít poslouchat, jestli znovu uslyšíme podobné

dunění jako před chvílí. Až ho uslyšíš, rozběhni se a skoč přes hradby tak daleko do vody, jak jen dokážeš. Pokud tě nezabije pád a nepřistane ti na hlavě kamení a pokud se neutopíš, můžeš to přežít.“

Roland byl ohromen.

Čekal po dlouhou hodinu až nebe na východě začalo blednout. Blížil se chladný úsvit.

Zatím nebylo vidět známky toho, že by se Raj Ahten blížil k hradu, přestože okolí neslo známky práce jeho ohňotvůrců.

Pak se nad mlhou zvedla záře, jako kdyby na zemi vzplál mohutný oheň, ale záře se blížila z jihu rychlostí chůze. Spolu se září bylo slyšet skřípání kůže, občasné zacinkání zbroje, zakašlání nebo štěkot psů.

Raj Ahtenova armáda se tiše blížila k Carrisu a obránci ji mlčky očekávali. Nad hradní bránu vyšplhal po schodech vévoda Paldane a jeho rádcové. Byla na nich vidět únava. Když došli nad hranu, tak, aby Paldane viděl nad mlhu, vévoda vykřikl. „Lučištníci připravit! Dělostřelectvo zamířit!“

Zvuky doprovázející postup Raj Ahtenových vojáků však neumlkly. Když se veliké světlo dostalo až na cestu západně od Carrisu a náhle zastavilo, Roland čekal, že Paldaneho dělostřelci začnou střílet, nebo že Paldane vykřikne nějaký rozkaz.

Záře však začala jasnět až se mohla měřit se samotným sluncem, a mlhou začaly pronikat paprsky bílého světla. Roland si rukou zaštítil oči. Světlo spálilo kouzelnou mlhu na vzdálenost sto yardů v každém směru.

A tam na konci cesty seděl Raj Ahten na šedém imperiálním hřebci, vedle něj seděli dva ohňotvůrci, kteří připomínali pilíře oživlého ohně. Byli nazí, odění jen do plamenů.

Raj Ahten měl na hlavě jen jednoduchou pěchotní přilbu a pod zlatým hedvábným pláštěm měl černou šupinovou zbroj. Vypadal unaveně a zachmuřeně.

Roland zjistil, že se mu rozbušilo srdce, a že se mu zrychlil dech. Raj Ahten byl ten nejkrásnější člověk, jakého kdy spatřil, mnohem vznešenější než si představoval a rozhodně nevypadal jako krutá příšera, za jakou ho Roland vždy považoval.

Připadalo mu, že Raj Ahten ztělesňuje vše, co by Roland očekával od vládce. Byl hrdý a vznešený, mocný a děsivý, a přesto schopný velikého milosrdenství.

Stačilo mu jen otevřít ústa a hradby Carrisu by se zhroutily, tak jako hradby mnoha jiných hradů.

Jestli mě má zabít, pomyslel si Roland, přál bych si, aby to udělal hned, abychom to měli za sebou.

Nikdo z obránců nevystřelil.

Za Raj Ahtenovými zády pochodovala armáda. Roland skrze mlhu viděl jen její přední řady. Úplně vepředu stály jako živoucí zeď dva tucty ledových obrů. Jejich tváře byly zamračené a znepokojené. U jejich nohou čekali černí mastiffové s rudými koženými maskami na hlavách. Za nimi stáli Raj Ahtenovi Neporazitelní, muži v černé zbroji a s kulatými mosaznými štíty, které odrážely světlo ohňotvůrců, jako by to byly stovky zářících žlutých očí.

Dlouhou chvíli nikdo nepromluvil. Pak vévoda Paldane zvolal napjatým tónem. „Toužíš-li po bitvě, zaútoč! Pokud však doufáš, že v Carrisu nalezneš útočiště, je tvá naděje marná. Nevzdáme se za žádnou cenu.“

TŘICET TŘI: SNY ZEMĚ

Když se Gaborn dostal až na odpočívadlo na vrcholku schodiště, které vedlo k jeho pokoji, ve tmě zakopl a spadl na zem.

Za celý svůj život nikdy nezakopl a nespadl, kam až mu paměť sahala. Narozený jako princ Runovládců, byl již od dětství obdařený ladností tanečníka. Ta mu dodávala pružnost a smysl pro rovnováhu. V minulosti vždycky dopadl na nohy, bez ohledu na to, jak daleko padal. Byl obdařen odkazy síly a odolnosti, aby mohl pracovat dlouho do noci, odkazy zraku, které jeho očím umožnily proniknout temnotu a odkazem rozumu, takže si pamatoval každý schod v každém hradu, po kterém kdy kráčel.

Unaveně vstal a vydal se k ložnici, kterou mu poskytl Groverman. Na vrcholku schodiště popřál svému Dnu dohrou noc.

Na prahu před svými dveřmi spatřil stočeného spícího chlapce. Gaborna napadlo, zda hoch slouží jako Grovermanovo páže, přestože si neuměl představit, proč by pak spal u jeho dveří. Opatrně ho překročil.

Ke svému překvapení nalezl v pokoji spící Iomu. Ležela v posteli a k ní se tisklo pět štěňat. Jedno štěně na něj pohlédlo a nedůvěřivě štěklo.

V pokoji hořela jediná svíce stojící vedle mísy s vodou na umytí. Ve vodě plavaly růžové okvětní plátky. Přes židli byly přehozené čisté jezdecké šaty. V pokoji se vznášela příjemná

vůně pečeného hovězího a na stole stál stříbrný tác s jídlem, jako by hostina, která skončila teprve před hodinou, nestačila. V krbu hořel malý oheň.

Gaborn se rozhlédl a uvědomil si, že tu musel být Jureem. Žádný komorník zatím Gabornovi nikdy nesloužil tak dobře jako on. Tlustý služebník byl vždycky připravený posloužit, ale nikdy nepřekážel, vlastně ho nebylo téměř vidět.

Gaborn měl během večera jen stěží čas si s Iomou promluvit. Přestože mu řekla, že vypadá nemocně, i ona sama vypadala unaveně. Byl rád, že spí. Bude potřebovat odpočinek. Za dvě hodiny vyrazí k Planinám.

Ani se nenamáhal svléknout si špinavou kroužkovou košili a šaty a oblečený se položil vedle Iomy.

Převalila se k němu, položila mu ruku na hruď a probudila se. „Můj milý," řekla. „Je čas vyrazit?"

„Ještě ne. Spi klidně dál," řekl Gaborn. „Máme ještě dvě hodiny k dobru."

Ioma se však místo toho úplně probrala. Opřela se o loket a pohlédla mu do tváře. Byla bledá a unavená. Gaborn zavřel oči.

„Slyšela jsem o Modré věži," řekla Ioma. „Za dvě hodiny toho nenaspíš tolik, kolik potřebuješ. Musíš přijmout odkazy."

Mluvila jen váhavě. Věděla, že Gaborn nechce přijímat odkazy pro sebe.

Gaborn zavrtěl hlavou. „Jsem vládce vázaný přísahou," zasténal. „Cožpak jsem ti nesložil slib?"

Nebyla to jen čistě řečnická otázka. Dnes ztratil dva odkazy rozumu a s jejich ztrátou mnohé zapomněl. Vzpomínky mu zmizely z hlavy jako cáry ranní mlhy. Zapomněl spoustu věcí, které se naučil. Vzpomínal si, že stál na věži nad hradem Sylvaresta a díval se, jak Raj Ahtenovy síly zaujímají postavení na kopci jižně od města. Ale jeho vzpomínka na složení prastaré přísahy Runovládců byla zamlžená a nekompletní. Jestli vyslovil přísahu, nevzpomínal si na ni.

Gabornovi se nechtělo to s Iomou příliš rozebírat. Nechtěl jí přiznat, že si nevzpomíná na chvíli, kdy ji požádal o ruku, že si nevzpomíná na obličej vlastní matky, že zapomněl na tisíc dalších faktů, které by měl vědět.

„Složil," odvětila. „A pamatuji si na tvé argumenty proti přijímání odkazů od lidí. Ale musí být nějaká chvíle… chvíle, ve které zkrátka nemáš jinou možnost než přijmout odkaz od jiného člověka. Dala bych ti štěňata, kdyby to šlo, ale ta si k tobě nevytvoří včas dosti silné pouto. Tvůj lid potřebuje, abys teď byl silný."

Gaborn se na ni zahleděl.

„Má lásko," řekla Ioma, „musíš přijmout odkazy. Nemůžeš se jich úplně zříci."

Gaborna v mládí učili, že vládce, který přijme životní sílu, by ji měl využít k neúnavné službě svého lidu. Vládce s velikou silou by měl s její pomocí za svůj lid bojovat. Přijímání odkazů z ušlechtilých pohnutek byla správná věc.

Přesto mu však pomyšlení na to, že by přijal odkazy, připadalo špatné.

Částečně proto, že by tím své Zasvěcence vystavil velikému riziku. Mnohému člověku, který se vzdal síly, se zastavilo srdce, příliš slabé než aby mohlo tlouci. Člověk, který se vzdal rozumu, mohl zapomenout chodit nebo jíst. Člověk bez životní síly mohl být přemožen nemocí. Jediné bezpečné byly tak zvané menší odkazy, které dárce nevystavovaly nebezpečí, odkazy metabolismu, zraku, čichu, sluchu nebo hmatu.

Připadalo mu to špatné také proto, že ty, kteří by mu nabídli odkazy, vystaví riziku útoku zvenčí. Viděl zakrvácené komnaty, ve kterých Borenson zavraždil Sylvarestovy Zasvěcence.

Gaborn si připadal ztracený. Vzpomněl si na kresbu, kterou objevil v knize emíra z Tulistánu, tajné učení z Komnaty Snů.

Člověk vlastní určité věci: své tělo, svou rodinu, své dobré jméno. A člověk dozajista vlastní také sílu a rozum, i když tyto věci nebyly v emírově knize výslovně uvedeny.

Převzít vlastnosti jiného člověka a nevrátit je, dokud dárce nebo obdarovaný nezemře, Gabornovi připadalo jako porušení domény jiného člověka.

A to bylo zlé, naprosto zlé.

Přestože se to Gaborn neodvážil vyslovit nahlas, svým způsobem si teď připadal šťastnější a veselejší než za celá předchozí léta.

Poprvé od doby, kdy byl dost starý na to, aby pochopil, co člověka stojí darovat odkaz, se Gaborn cítil svobodný a naprosto zbavený pocitu viny.

Poprvé za celý svůj život byl jen sám sebou. Pravda, jeho Zasvěcenci dnes zemřeli a on cítil hluboký smutek při pomyšlení, že zemřeli pro něj, zemřeli, protože mu dali své vlastnosti.

Ale přestože se cítil slabý, zdeptaný a unavený, na bedrech už mu nespočívalo břemeno viny.

„Doufám, že se budu moci odkazů kompletně zřeknout," řekl. „Jsem Král Země a to je dar, se kterým by se měl každý člověk spokojit."

„To by stačilo, kdybys měl zodpovědnost jen sám za sebe, ale ty zodpovídáš i za nás. Myslíš si, že to bude stačit, abys nás ochránil?" zeptala se Ioma. „Až se vrhneš do boje, nebudeš riskovat jen sám sebe. Budeš riskovat budoucnost nás všech."

„Já vím," odpověděl Gaborn.

„Magické tyče a tvůj lid ti nabízejí moc," řekla Ioma znovu. „Moc konat dobro. Moc konat zlo. Jestli ty tu moc nepřijmeš, Raj Ahten ano."

„Nechci takovou moc," řekl Gaborn.

„Musíš ji přijmout," opáčila Ioma. „Vina je cenou za vůdcovství."

Gaborn věděl, že má pravdu. Nemůže riskovat a vyrazit do bitvy bez odkazů.

„Zítra před odjezdem přijmu odkazy od svých štěňat," řekla Ioma. „Dlouho jsem se nad tím rozmýšlela a nespokojím se jen s nimi. Řítí se k nám budoucnost a my jí

musíme spěchat vstříc. Proto přijmu dostatek odkazů metabolismu, abych byla schopna bojovat.“

To Gaborna naplnilo bolestí. Schopná bojovat? Chce-li se ubránit Raj Ahtenovým Neporazitelným, bude potřebovat přinejmenším pět odkazů. S tolika odkazy metabolismu zestárne a zemře během deseti nebo dvanácti let. Přijmout tolik odkazů bylo jako napít se pomalu účinkujícího jedu.

„Iomo!“ řekl Gaborn, neschopen vyjádřit svou lítost.

„Nenuť mne, abych tě nechala za sebou,“ řekla Ioma. „Pojď se mnou! Zestárni se mnou!“

Ano, to byla odpověď. Nechtěla ho opustit, nechtěla zestárnout sama. Pro ty, kteří přijali odkazy metabolismu, bylo obtížné hovořit k lidem, kteří žili v obyčejném čase.

Pocit odloučení od ostatních byl cenou za odkazy metabolismu.

Gaborn se zamyslel nad Iominými motivy. Věděl, že jeho žena nechce přijmout odkazy o nic víc než on. Napadlo ho, jestli ho tím nechce přinutit k jejich přijetí.

„Nedělej to kvůli mně,“ řekl. „Jestli chceš, abych přijal odkazy, udělám to. Vím, že musím. Ale ty ne. Udělám to sám.“

Ioma natáhla ruku, pohladila ho a zavřela oči.

Před dveřmi se zmrzačený chlapec ve spaní pohnul jako štěně a s měkkým bouchnutím kopl do dveří.

„Co je zač to dítě přede dveřmi?“ zeptal se Gaborn.

„Jen takový chlapec,“ řekla Ioma. „Ušel sto mil, jen aby tě viděl. Chtěla bych, aby sis ho vyvolil, ale když jsi kolem něj dnes v noci prošel, bál se tě oslovit. Proto jsem mu řekla, aby tu na tebe počkal. Myslela jsem, že by mohl pomáhat v Grovermanových psincích.“

„Dobrá,“ řekl Gaborn.

„Dobrá? Nenahlédneš mu do srdce, než si ho vyvolíš?“

„Připadá mi jako hodný hoch,“ řekl Gaborn, který byl příliš unavený, než aby teď vstával a chlapce si vyvolil, nebo aby tu záležitost podrobněji rozebíral.

„Dnes jsme zachraňovali obyvatele hradu Sylvaresta,“ řekla Ioma. „Zachránili jsme každého kromě sira Donnora.“

„Skvělé," řekl Gaborn. „Jureem mi to všechno vyprávěl."

„Bylo to těžké…" souhlasila Ioma, která pomalu usínala.

Gaborn, kterému se také chtělo spát, naposledy natáhl své smysly, aby vycítil, jak se vede jeho lidem.

Sir Borenson se dostal do Strmých hor a zdálo se, že táboří – přinejmenším se v tuto chvíli nehnal – a stejně jako Gaborn se neodvažoval vyrazit na další cestu, dokud nevyjde měsíc. Ale Gaborn cítil, jak se kolem Borensona zdvihá nebezpečí. Cítil to už celé hodiny. Rytíř jel vstříc potížím.

Kromě toho se Gaborn podivoval nad společností, kterou měl s sebou. Cítil, že všichni jsou celý den ve velikém nebezpečí. Část tohoto pocitu zmizela, když Myrima zabila Temného Vznešeného.

Přesto však jeho válečníky stále obcházela smrt – každého jednotlivce.

Byla pravda, že Země Gaborna pobídla, aby se vydal na jih do války. Byla pravda, že Země mu dovolila přijmout bitvu. Byla však také pravda, že ho Země varovala, aby svým poslům přikázal, ať uprchnou z Carrisu.

Útěk a útok? Gaborn se nad těmito dvěma protiklady velmi podivoval.

Napadlo ho, jestli mu Země dovolila zaútočit jen proto, že po tom tak touží. Nebo po něm Země možná chce něco, co nedokáže pojmenovat. Bylo možné, že ti muži budou obětováni pro věc, které Gaborn nerozumí. Vede své vojáky vstříc jisté záhubě?

Snad nezemřou všichni. Někteří budou určitě zabiti u Carrisu, možná dokonce většina.

Země to však dovolila. Vezmi je do boje, řekla. Mnozí zemřou.

Připadalo mu to jako porušení slibu, protože Gaborn přísahal, že bude chránit ty, které si vyvolil.

Proto mladému Agunterovi Orwynnovi dovolil, aby uprchl na sever, protože o toho chlapce se obzvlášť bál, i když si nedovolil to nikomu přiznat.

Jak je mám všechny zachránit? přemýšlel Gaborn.

Přede dveřmi zaslechl cinkání kroužkové zbroje a dusot okovaných bot na koberci, nepochybné znamení, že po schodech stoupá nějaký rytíř. Gaborn využil své smysly a zjistil, že ten muž pro něj nepředstavuje nebezpečí.

Protože měl komnatu až na vrcholku věže, věděl, že rytíř jde za ním. Čekal, až se ozve zaklepání na dveře. Místo toho však slyšel, jak rytíř stojí chvíli přede dveřmi, pak usedá, unaveně vzdychá a opírá se zády o zeď s dřevěným ostěním.

Ten muž ho nechtěl vyrušovat.

Gaborn unaveně vstal, vzal hořící svíčku a otevřel dveře. Pohlédl na zmrzačeného chlapce a nahlédl mu do srdce. Dobrý hoch, přesně, jak Ioma říkala. Chlapec neměl nic, co by mohl do nadcházející války nabídnout. Možná byl bezcenný, neschopný bojovat ani se bránit. Gaborn byl příliš unavený a možná i díky tomu pocítil impuls ho odmítnout.

Pak si ho vyvolil.

Chlapík, který seděl na podlaze na druhé straně chodby, měl na sobě Sylvarestovy barvy, černou tuniku se stříbrným kancem. Jeho uniforma napovídala, že jde o kapitána. Měl tmavé vlasy, usoužené oči a neoholenou tvář plnou bolesti a hrůzy.

Gaborn se s ním dosud nikdy nesetkal nebo si to nepamatoval, což napovídalo, že kapitán slouží zde, pod vévodou Grovermanem.

„Vaše Veličenstvo," řekl, vyskočil na nohy a zasalutoval.

Gaborn odpověděl tiše, tak, aby nevzbudil Iomu. „Přinášíš mi nějakou zprávu?"

„Ne, já…" řekl chlapík. Poklekl na jedno koleno a zdálo se, že bojuje sám se sebou, jako by si nebyl jistý, zda má vytáhnout meč a nabídnout ho králi k službám.

Gaborn využil Pohled Země a nahlédl mu do srdce. Kapitán měl ženu a děti, které miloval. Muži, kterým velel, pro něj byli jako bratři. „Volím si tě," řekl Gaborn. „Volím si tě pro Zemi."

„Ne!" zakvílel kapitán, a když vzhlédl, v tmavých očích se mu leskly slzy.

„Ano,“ opáčil Gaborn, příliš unavený než aby se hádal. Mnohý z těch, kteří byli hodni vyvolení, se cítil nehodný.

„Ty mě neznáš?“ zeptal se kapitán.

Gaborn zavrtěl hlavou.

„Jmenuji se Bouře. Cedrik Bouře,“ pokračoval kapitán. „Před tím, než padl Longmot, jsem byl kapitánem jeho gardy. Byl jsem tam, když zemřel tvůj otec. Byl jsem tam, když všichni zemřeli.“

Gaborn to jméno znal. Ztratil však odkaz rozumu, a pokud kdy viděl Cedrikovu tvář, zmizela mu z paměti.

„Chápu,“ řekl Gaborn. „Běž se trochu vyspat. Vypadáš, jako že to potřebuješ víc než já.“

„Já…“ Cedrik Bouře sklopil zrak a užasle zavrtěl hlavou. „Nepřišel jsem žádat o vyvolení. Nejsem toho hoden. Přišel jsem se vyzpovídat, mylorde.“

„Tak se vyzpovídej,“ řekl Gaborn, „pokud to potřebuješ.“

„Nejsem hoden být gardistou! Jsem zrádce.“

„Jak to?“

„Když Longmot padl, nechal Raj Ahten shromáždit přeživší a nabídl… nabídl život tomu, kdo tě zradí.“

„Nevidím v tvém srdci žádnou zradu,“ namítl Gaborn. „Co Raj Ahten požadoval?“

„Hledal magické tyče. Přivezl jich s sebou na Longmot hodně a chtěl vědět, kam zmizely a kdy. Nabídl život tomu, kdo mu to řekne.“

„A co jsi mu řekl?“ zeptal se Gaborn.

„Pověděl jsem mu pravdu: že je tvůj otec poslal s doprovodem na jih.“

Gaborn si olízl rty, ze kterých se mu jen tak tak nevydral bolestný smích. „Zmínil ses o Modré věži?“

„Ne,“ odvětil kapitán. „Řekl jsem mu pravdu, že ti muži odjeli na jih, ale že nevím, kam přesně.“

Ale Raj Ahten musel pochopitelně uvěřit, že se tyče dostaly do Modré věže. Kam jinam by je král Mystarie poslal? Kdyby Gaborn tyče použil, Modrá věž byla jediná pevnost v celé Mystarii, která by mohla poskytnout přístřeší čtyřiceti tisícům nových Zasvěcenců.

Jak to, že jsem to neviděl? divil se Gaborn. Raj Ahten nezničil Modrou věž, aby srazil Mystarii na kolena; udělal to, aby mě ponížil!

Gaborn se hořce rozesmál, neboť si představil, jak se ho Raj Ahten musí bát. Pán Vlků vůbec netuší, že tyče jsou ukryté v Heredonu.

Cedrik Bouře vzhlédl a v očích mu plál hněv. Nelíbilo se mu, že se mu někdo směje.

„Nezradil jsi mě," řekl mu Gaborn. „Pokud můj otec něco poslal na jih, tyče to nebyly. Otec počítal s tím, že někdo jako ty vyzradí, kam se tyče poděly, takže Raj Ahten vyrazí za návnadou. Tím, co jsi Raj Ahtenovi řekl, jsi nám skvěle posloužil."

„Mylorde?" zeptal se kapitán a tvář mu plála hanbou.

Gaborn si uvědomil, že to měl vědět. Jeho otec byl mnohem lepší stratég než kdy bude on sám. Od chvíle, kdy se stal Králem Země mu nezbylo, než spoléhat na nově získanou moc.

Ale otec ho vždycky učil, aby používal mozek, aby plánoval, dělal přípravy a vždycky se díval kupředu. Gaborn však na to zapomněl, protože jinak by ho napadlo posílit Modrou věž aspoň stonásobně a připravit Raj Ahtenovi past.

„Pověz mi," zeptal se Gaborn, „byl jsi jediný, kdo chtěl vyměnit svůj život za kousek bezcenných vědomostí?"

„Ne, mylorde," řekl kapitán a sklopil zrak. „Nabízeli se i jiní."

Gaborn mu raději neřekl pravdu. Neřekl mu, že kvůli té lži zemřely desítky tisíc lidí a další stovky tisíc zemřou v následující válce. Takové vědomí bylo příliš těžké, než aby je mohl kdokoli unést.

„Takže kdybys to Raj Ahtenovi neřekl ty, udělal by to někdo jiný?"

„Ano," odvětil Cedrik.

„A napadlo tě," zeptal se Gaborn, „jak špatně bys svému králi posloužil, kdyby ses nechal zabít?"

„Smrt by byla snazší než vina, kterou nesu," opáčil kapitán. Očima bloudil po podlaze.

„To nepochybně," souhlasil Gaborn. „Takže ti, kteří si zvolí smrt, se vlastně rozhodují pro snadnou volbu, že ano?"

Kapitán na něj nejistě pohlédl. „Mylorde, má žena zapřáhla mého válečného koně do vozu a i s dětmi se jí podařilo dorazit sem do Grovermanu. Pořád mám svého koně a zbroj. Jsem nadprůměrně dobrý kopiník. Přestože už nemám odkazy, prosím vás, abych mohl jet s vámi na jih."

„Nepřežiješ o moc déle, než bude trvat tvůj první útok," poznamenal Gaborn.

„Ať se stane, co se má stát," zavrčel Cedrik.

„Jako trest za tvůj čin," řekl Gaborn, „nepřijmu tvou smrt. Chci, abys do mých služeb dal svůj život. Do války teď jede mnoho mužů a mnoho z nich se nevrátí. Potřebuji válečníky. Prosím tě, abys zůstal tady v Grovermanu se svou ženou a dětmi a chránil je. Navíc ti přikazuji, abys začal s výcvikem válečníků. Potřebuji tisíc mladých kopiníků."

„Tisíc?" zeptal se kapitán.

„Víc, pokud je dokážeš sehnat," odvětil Gaborn. Byl to z jeho strany přetěžký požadavek. Rytíř obvykle za celý svůj život cvičil dva, maximálně tři panoše. „Uvědomím o svém požadavku Grovermana," řekl Gaborn s těžkým srdcem. „Jsou tu psi, kteří budou sloužit jako Zasvěcenci a magické tyče pro každého mladíka nebo dívku, kteří se k tobě přidají. Říkáš, že jsi dobrý kopiník, takže budeš vyučovat boj kopím a péči o koně. Jiní budou vyučovat boji palcátem, střelbu lukem a jak pečovat o zbroj.

Z těch, které najdeš, si vyber jen ty nejchytřejší a nejsilnější," pokračoval. „Máš totiž čas jen do jara. Na jaře musíš být s výcvikem hotový. Pak totiž přijdou ničitelé."

Gaborn si nebyl jistý, proč tomu vlastně věří. Podle zpráv už byli ničitelé na povrchu, ale bylo také všeobecně známo, že také špatně snášejí zimu. Měli svá doupata hluboko v horkých částech Podsvětí, a když už podnikali nájezdy na povrch země, činili tak v létě. S prvním sněhem se vraceli zpátky do podzemí. Doufal, že vzhledem k blížící se zimě nebudou ničitelé postupovat dál.

„Šest měsíců?“ ujišťoval se kapitán. Neřekl, že je to nemožné, ale tón jeho hlasu vypovídal o tom, že si to myslí.

Gaborn přikývnul. „Doufám, že budeme mít tolik času.“

„Začnu dnes v noci, mylorde,“ řekl na to kapitán. Vstal, zasalutoval, obrátil se a vyrazil ze schodů.

Gaborn stál na místě a držel svíčku. Otevřenými dveřmi se podíval na Iomu. Postel mu připadala nepohodlná; byla příliš měkká nebo příliš tvrdá nebo co. Pochyboval, že dokáže usnout a zjistil, že má chuť vyrazit na procházku do vévodovy zahrady.

Vůně bylin mě osvěží víc než spánek, pomyslel si.

Se svíčkou sešel ze schodů, vyšel z věže a vstoupil do vévodovy zahrady.

Byla tma, takže jen stěží viděl na cestu. V jednom rohu zahrady stála bílá socha šlechtice na koni s kopím pozvednutým k nebi. Nad hlavou sochy se skláněly vrby a u nohou koně bylo jezírko, ve kterém se odrážely hvězdy. Gaborn sfouknul svíčku.

V zahradě cítil levanduli, heřmánek, anýz a bazalku. Tato zahrada nebyla tak veliká a úžasná jako Binnesmanova zahrada na hradě Sylvaresta, kterou vypálili Raj Ahtenovi ohňotvůrci, ale Gaborn se cítil osvěžený. Už jen to, že tu stál, mu do srdce vnášelo lehkost.

Zul si boty, aby ucítil dotek chladné noční půdy. Ten pocit byl jako balzám, jako pohlazení na duši.

Uvědomil si, že potřebuje víc. Než si uvědomil, co dělá, stáhl si zbroj a napůl si sundal i šaty.

Pak se kolem sebe provinile rozhlédl, ve strachu, že ho tu někdo uvidí nahého. V tu chvíli ke svému úžasu spatřil, jak zpoza nějakého keře vystupuje čaroděj Binnesman.

„Už jsem se divil, jak dlouho ti to bude trvat,“ poznamenal čaroděj.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Gaborn.

„Jsi teď služebník Země,“ odpověděl Binnesman. „Potřebuješ její dotyk stejně jako potřebuješ dýchat.“

„Já… jsem se nechystal lehnout na zem,“ namítl Gaborn.

„Proč ne?“ zeptal se Binnesman, jako by ho Gabornova přetvářka unavila. „Copak se ti země nelíbí?“

Gaborn nedokázal odpovědět. Svým způsobem se cítil zahanbený, přestože věděl, že čaroděj má pravdu. Jeho kůže toužila po dotyku zeminy. Proto nedokázal usnout. Spánek nestačí. Jeho unavené tělo potřebuje víc.

„Myslím, že tě potěším,“ prohlásil Binnesman. „Ať tě Země ukryje. Ať tě Země uzdraví. Ať tě Země přijme za vlastního.“ Čaroděj udeřil do země svou holí a tráva u Gabornových nohou se roztrhla a odhalila bohatou tmavou půdu.

Gaborn se sklonil a ochutnal ji.

„Je to dobrá půda, silná v moci země,“ řekl čaroděj. „Proto tu byl postaven hrad. Když do této země poprvé přišel starý Heredon Sylvaresta, hledal dobrou půdu a na podobných místech jako je toto stavěl hrady. Hodina spánku zde tě osvěží mnohem víc než mnoho hodin v posteli.“

„Vážně?“ zeptal se Gaborn.

„Ano,“ odvětil Binnesman. „Sloužíš teď Zemi a sloužíš-li jí dobře, ona ti slouží na oplátku.“

Gaborn odolal nutkání si lehnout. Místo toho pohlédl na Binnesmana, studoval jeho postavu rýsující se proti nočnímu nebi. Ve světle hvězd Binnesmanova tvář slabě zářila a hvězdný svit mu lemoval šedivé vlasy.

Ve tváři měl nazelenalý odstín, takže nevypadal úplně jako člověk.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ řekl Gaborn.

„Pokud budu moci, pomohu ti,“ řekl Binnesman.

„Já… jsem tvým mužům dnes v noci lhal. Řekl jsem jim, že mi Země přikázala zaútočit na Raj Ahtena, ale není to tak úplně pravda.“

„Není?“ zeptal se Binnesman pochybovačným tónem.

„Země mne varuje, že mnozí zemřou, pokud neuprchnou,“ pokračoval Gaborn. „Ale přesto mi dovolila zaútočit. Já… si nejsem jistý, co Země chce.“

Binnesman se hluboce sklonil k zemi. „Možná…“ řekl po chvíli, „jsi oklamal sám sebe.“

„Jak to?“

„Říkáš, že Země chce, abys zaútočil na Raj Ahtena. Ale jsi si jistý, že to nejsi ty, kdo na něj chce zaútočit?“

„Samozřejmě, že na něj chci zaútočit,“ řekl Gaborn.

„Takže v jedné ruce držíš vlajku míru a v druhé třímáš válečnou sekeru. Nabízíš smrt nebo mír? A jak ti může Raj Ahten věřit, když dokonce ani ty sám nevíš, co chceš.“

„Takže ty myslíš, že bych mu měl nabídnout mír? Vždyť Země mi přikázala zaútočit.“

„Myslím,“ opáčil Binnesman prostě, „že musíš umět pohlédnout za závoj iluzí. Raj Ahten není tvůj nejhorší nepřítel. Byl jsi vyslán, abys lidstvo zachránil, ne abys s ním bojoval. Nejdřív musíš pochopit *tohle*, a pak teprve pochopíš vůli Země.

I ničitelé jsou jen iluze. Bojuješ s neviditelnou Mocností. Ať už se vrhneš na Raj Ahtena, na ničitele nebo někoho jiného, musíš si uvědomit, že to jsou jen náhražky tvého skutečného nepřítele.“

Gaborn potřásl hlavou. „Tomu nerozumím.“

„Myslím, že to bude jasnější, až se dostaneš k Carrisu,“ pokusil se ho Binnesman ukonejšit. „Země zná své nepřátele a tobě propůjčila moc. Až nepřátele Země uvidíš, poznáš je.“

Gaborn jen sklonil hlavu, příliš unavený než aby to rozluštil.

Binnesman na něj pohlédl a ve tváři se mu zračily starosti. Zlehka se dotkl Gabornova ramene. „Gaborne, musím ti teď něco říct. Nechci tě urazit, ale mám obavy.“

„O co jde?“

„Jsi rozhodnutý jít do války,“ řekl čaroděj. „Pojedeš do bitvy, mám pravdu?“

„Ano. Doufám, že ano.“

„Pak si musím klást otázku: chápeš vůbec, jaká je tvá role jako Krále Země?“

„Věřím, že ano. Mám si vyvolit zrno lidství a zachránit je v temných časech, které nadcházejí.“

„To je pravda,“ řekl Binnesman. „Ale cožpak nechápeš, že bez ohledu na to, jak moc toužíš po boji, boj není tvým

úkolem? Jistě by tě urazilo, kdyby ti večeři servíroval podkoní, že ano? Ani bys nedovolil, aby tvůj vrchní komorník usedl v královské radě. Úkolem Krále Země není angažovat se v konfliktech. Povinností Krále Země je konfliktům se vyhýbat.“

To Gaborn věděl. Věděl to, ale nedokázal se s tím tak docela smířit. „Erden Geboren před dvěma tisíci lety bojoval v mnoha bitvách. Bojoval a dosáhl vítězství!“

„To ano,“ souhlasil Binnesman. „Bojoval, ale až když se octl zády u zdi a neměl už kam ustoupit. Nechtěl riskovat životy svých lidí.“

„Chceš mi říct, že nesmím bojovat?“ zeptal se Gaborn, který se stále nedokázal přimět, aby tomu uvěřil.

„Jsi Král Země a musíš si vyvolit své poddané,“ řekl Binnesman. „Já jsem Léčitel Země a musím udělat vše, co je v mých silách, abych tvůj lid zotavil po strastech, kterými prochází. Je tu i někdo další, kdo bude Válečníkem Země. Ale to je titul, který ti nepřináleží.“

„Někdo další?“ zeptal se Gaborn. „Kdo?“

„Mluvím o bytosti, kterou jsem stvořil.“

„O zelené ženě?“ zeptal se Gaborn nejistě. Binnesman se vzdal části svého života, aby vytvořil Prastarého, stvoření Země, které se mělo stát jeho šampiónem. Bytost však krátce po svém vyvolání zmizela. Přestože Gabornovi muži pátrali po celém Heredonu, Prastarého nikdo nespatřil.

„Ano, je to tak,“ řekl Binnesman. „Stvořil jsem zeleného rytíře, aby bojoval za zájmy Země a až dokončím jeho stvoření, také bojovat bude. Prastarý žije jen proto, aby bojoval a je mnohem mocnějším válečníkem, než kdy budeš ty.“

„Jsi si jistý, že ještě žije?“ zeptal se Gaborn.

„Ano,“ odvětil Binnesman. „V minulém týdnu jsem pečlivě studoval staré knihy. Myslím, že je ještě naživu a má se na pozoru. Nejspíš je ztracený a toulá se divočinou. Ale dokud v zemi zůstane alespoň trocha léčivé moci, není snadné Prastarého zničit.“

„Říkáš, že jsi nedokončil jeho stvoření, ale vždyť na sebe přijal podobu," namítl Gaborn. Viděl, jak bytost povstává ze země u ruin Sedmi Stojících Kamenů. Půda, kameny a kosti, ze kterých Binnesman Prastarého vytvořil, se však spojily tak rychle, že Gaborn neměl dost času si bytost prohlédnout než zmizela.

„Má tvar," souhlasil Binnesman. „Ale proces stvoření ještě neskončil. Stvořil jsem Prastarého, ale musím ho ještě *odpoutat.*"

„To nechápu."

Binnesman se na chvíli zamyslel. „Představ si dítě, nebezpečné dítě. Prastarý je čerstvě vytvořený, ale nemá žádné znalosti, a proto potřebuje mou péči. Musím ho naučit odlišovat dobro od zla, stejně jako každé jiné dítě, a musím ho naučit bojovat.

Až se naučí dost, pak ho odpoutám, dám mu svobodu a Prastarý pak bude moci bojovat, jak to bude považovat za nejlepší. Jen tehdy bude plně účinný, schopný bránit Zemi."

„Nemá svoji svobodnou vůli?" zeptal se Gaborn. „Takže je jako nějaká loutka, která čeká, až někdo zatáhá za provázky? Jestli je to tak, pak může ležet někde v křoví. Nejspíš ho nikdy nenajdeme!"

„Ne," řekl Binnesman. „Může se hýbat. Ale dokud ho neodpoutám, musí poslouchat mé příkazy – nebo příkazy těch, kteří vysloví jeho pravé jméno. Po odpoutaní ho už žádný člověk nebude schopen ovládat."

„Ale pořád bude poslouchat tvé rozkazy, nebo ne?" zeptal se Gaborn. „Eldehar si vytvořil válečného koně, na kterém vyjel do bitvy.

Nemohl by na něm přece jet, kdyby byl odpoutaný."

Binnesman zavrtěl hlavou. „Ne… neexistují slova, kterými bych mohl popsat odpoutání. Prastarý se stane sám sebou, získá nezávislost. Může existovat tak dlouho, dokud se živí na krvi nepřátel. Musí bojovat se mnou nebo beze mě. Nelze ho omezovat. Musí zůstat divoký, způsobem, kterému nemůžeš rozumět. Nelítostný a neúnavný jako rozzuřená smečka vlků.

Prastarý není zvíře, je to vtělení Země, výraz její vůle, pro který nemám slova.“

Binnesman se posadil na zem a oběma rukama sevřel hůl. Pohlédl na nebe. Jako kdyby se o tom už nezmiňoval, zopakoval. „Nesmíš vyhledávat boj. To není tvůj úkol. Napadá mě… chystáš se zaútočit v hněvu?“

Gaborn se na Binnesmana zahleděl s klidným a rozhodným výrazem. „V touze Země není hněv,“ snažil se vysvětlit. „Nechci útočit v hněvu. Cítím však volání Země, volaní o pomoc. Zaútoč, prosí mě. Zaútoč, dokud ještě není pozdě!“

„Dobrá,“ řekl Binnesman smířlivým tónem. „Věřím ti. Věřím, že tě Země prosí, abys zaútočil. Žádám tě však o jedinou věc: pečlivě vybírej svůj cíl.“

„Jsem Král Země,“ slíbil Gaborn. „Udělám, co si bude přát.“

„Výborně,“ řekl Binnesman. „V to jsem doufal. A teď si musíš odpočinout, mylorde.“

Gaborn byl unavený, hrozně unavený. Stáhl si tuniku a nahý si lehl na zem.

Byla na dotek překvapivě teplá, jako by se v ní stále ještě držel denní žár.

Binnesman mávl holí a půda Gaborna zalila jako pohodlná přikrývka.

* * *

Gaborn ležel pod zemí se zavřenýma očima a cítil, jak mu ze svalů odtéká napětí.

Nejprve pocítil strach, protože nevěděl, jak bude dýchat, ale po chvíli si uvědomil, že dýchat nepotřebuje. I jeho plíce začaly odpočívat, a když nehybně ležel, půda a humus se mu sypaly do uší, tlačily ho na hruď a na tvář a naplňovaly malé prostůrky mezi prsty.

Za okamžik usnul a ve snu se stal zajícem, který pelášil pryč od hradu Sylvaresta, aby unikl nějakému neznámému

nebezpečí a dosáhl bezpečí své nory. Prchal ostružiním a blížil se ke svému domovu, ze kterého cítil pach mladých zajíců.

Vběhl do nory a vzadu nalezl své malé potomky, čtyři malé zajíčky, staré jeden den.

Cecky jeho samičí partnerky byly plné mléka. Ležela na boku, třásla se vyčerpáním a nechala své děti, aby se napily.

Pak se ozval hlas čaroděje Binnesmana, který hovořil nahoře nad norou. Zajíc nastražil dlouhé uši, aby uslyšel konverzaci, která zněla na pozadí dusotu koňských kopyt. „Země k nám promlouvá. Promlouvá k tobě a ke mně."

„A co říká?" uslyšel Gaborn sám sebe.

„To ještě nevím," odvětil Binnesman. „Ale toto je způsob, jakým ke mně obvykle promlouvá: v ustrašeném šustění králíků a myší, v letu ptačího hejna, ve volání divokých hus. Teď šeptá i ke Králi Země. Rosteš, Gaborne. Rosteš v moci."

Pak byli koně pryč a zajíc si spokojeně lehl na zem. Zavřel oči a naslouchal pištění mladých zajíčků, kteří sáli mléko své matky.

Ti ubozí lidé, pomyslel si. Nejsou schopni slyšet hlas Země.

* * *

V dalším snu se Gaborn plazil lesem, jako by byl had. Cítil, jak mu hladké šupiny na břiše dovolují klouzat tak snadno, jako by nebyl v lese, ale na ledě.

Z jeho úst bleskově vystřelil dlouhý vidlicovitý jazyk a lačně ochutnal vzduch. Před sebou ucítil pach kožešiny a tepla: zajíc ukrytý v listí. Chvíli ležel úplně nehybně a nechal podzimní slunce, aby na něj zářilo. Byly to poslední paprsky před příchodem zimy.

Před ním se nic nehýbalo. Cítil zajíce, ale nic neviděl.

Plazil se dál mezi spadaným listím dubů a nakonec uviděl díru, temnou a vyzývavou. Zaječí nora. Jazyk mu znovu vystřelil z tlamy a ucítil, že v noře jsou mladí zajíci.

Byl den a zajíci uvnitř budou spát. Tiše se vplazil dovnitř.

Nad hlavou uslyšel dusot kopyt a hlas čaroděje Binnesmana, který říkal. „Země k nám promlouvá. Promlouvá k tobě a ke mně."

„A co říká?" uslyšel Gaborn sám sebe.

„To ještě nevím," odvětil Binnesman. „Ale toto je způsob, jakým ke mně obvykle promlouvá: v ustrašeném šustění králíků a myší, v letu ptačího hejna, ve volání divokých hus. Teď šeptá i ke Králi Země. Rosteš, Gaborne. Rosteš v moci."

„Ale já Zemi neslyším," namítl Gaborn. „Tolik bych chtěl slyšet její hlas."

„Možná, že kdybys měl delší uši, slyšel bys ji," odpověděl čaroděj ve snu. „Nebo by ses měl možná sklonit dolů, abys lépe slyšel."

„Ano, samozřejmě, přesně to udělám," řekl Gaborn nadšeně.

Lehl si k ústí zaječí nory a soustředěně naslouchal. Vyplázl dlouhý vidlicovitý jazyk a před sebou ucítil mladé zajíce.

* * *

Gaborn ve snu kráčel po čerstvě zoraném poli. Půda byla nedávno zkypřená a až k horizontu se táhly brázdy. Půda zde byla černá a úrodná.

Svaly ho bolely od dlouhých hodin práce a on vycítil, že se blíží jarní déšť. Proto spěchal přes pole s ostrou sazečskou holí. S její pomocí dělal do půdy malé díry, do kterých vkládal těžká semena a na díry pak nohama nahrnul hlínu.

Pracoval a po tváři mu stékal pot.

Bezmyšlenkovitě pracoval, nad ničím nepřemýšlel, když tu náhle zaslechl někde blízko hlas.

„Zdravím tě!“

Gaborn se otočil a rozhlédl se. Na okraji pole na louce plné květin stála kamenná hospodářská budova. Nedaleko od ní se tyčilo vtělení Země.

Země přijala tvar Gabornova otce, přijala tvar člověka. Na první pohled však bylo vidět, že tam nestojí žádný člověk, ale bytost stvořená z půdy; místo masa měla písek, větve a listí.

„Já tě zdravím,“ odpověděl Gaborn. „Doufal jsem, že tě znovu uvidím.“

„Jsem tu vždycky,“ odvětila Země. „Když pohlédneš dolů ke svým nohám, někde mě tam uvidíš.“

Gaborn pokračoval v práci, vkládal těžká semena, která měl v mošně, do půdy a kráčel pořád dál mezi brázdami.

„Takže ty se nemůžeš rozhodnout, zda máš být dnes lovcem nebo loveným, zajícem nebo hadem,“ řekla Země.

„Cožpak nejsem obojí?“ otázal se Gaborn.

„To rozhodně jsi,“ odvětila Země. „Život a smrt. Metla světa a spasitel.“

Gaborn se rozhlédl a pocítil nepokoj. Předtím, když se mu země zjevila, bylo to v Binnesmanově zahradě. Ale tehdy tam byl Binnesman s ním a překládal. Země promlouvala pohybem skal, šustěním listí a výtrysky žhavé lávy z hlubokého podzemí.

A vypadala tehdy stejně jako stvoření z půdy a kamení. Měla však podobu jeho nepřítele Raj Ahtena.

Teď se mu Země zjevila v podobě přítele, Gabornova otce a mluvila k němu s lehkostí, s jakou jeden muž hovoří k druhému, jako by byli sousedé žijící v jedné vesnici.

Počkej, tohle se mi musí zdát, pomyslel si Gaborn.

Země kolem něj se otřásla, jako by vypuklo zemětřesení a listí velikých dubů zašustilo ve větru.

Chápal zvuky způsobené pohybem skal a šustěním listů. „Jaký je rozdíl mezi sny a realitou?“ zeptala se Země. „Tomu nerozumím. Teď posloucháš a slyšíš.“

Pohlédl na ni a pochopil. Země k němu promlouvala, a ne hlasy myší.

„Jaké poselství pro mě máš?“ zeptal se, protože cítil, že zoufale potřebuje pomoc Země. Byl zmatený tolika věcmi: zda má sebrat svůj lid a prchnout před Raj Ahtenem; zda má zaútočit; jak Zemi nejlépe poslouží; zda má přijímat odkazy od lidí.

„Nepřináším žádné poselství,“ řekla Země. „Tys mě přivolal a já jsem přišla.“

Gaborn tomu úplně nevěřil. Určitě tu musí být nějaká důležitá věc, kterou mu Země může říct. „Já… tys mi dala všechnu tu moc a já nevím, jak ji používat.“

„Tomu dobře nerozumím,“ řekla Země zmateně. „Žádnou moc jsem ti nedala.“

„Dala jsi mi Pohled Země a moc volit si ty, které uznám za hodné této pocty.“

Země se zamyslela. „To je ale má moc, ne tvá. Nikdy jsem ti ji nedala.“

Gaborn zmateně zavrtěl hlavou. „Ale vždyť ji používám.“

„Je to má moc,“ zopakovala Země. „Ty sloužíš mně a já na oplátku sloužím tobě. Nemáš žádnou moc, pokud ti nedovolím, abys využíval mou.“

Gaborn se zahleděl na postavu svého otce, vznešeně vyhlížejícího muže ve věku čtyřiceti let, s širokými rameny a rozhodnou bradou.

Oči se mu zúžily. Teď už mu to bylo jasné. „Ano,“ řekl. „Chápu. Nedala jsi mi žádnou moc. Jen jsi mi ji *půjčila.*“

Zdálo se, že Země přemýšlí nad slovem půjčit, jako by si nebyla jistá, zda je to slovo vhodné. Nakonec přikývla. „Služ mi a já ti budu sloužit na oplátku.“

Pak si Gaborn uvědomil, že slovo půjčit není správné. Gaborn sloužil Zemi a Země mu za jeho služby okamžitě platila tím, že mu poskytovala moc, aby jí mohl sloužit.

„Prosíváš semena lidství,“ řekla Země. „Znovu a znovu se mě ptáš, jak je máš všechna prosít. Nerozumím tomu.“

„Chci je zachránit všechny,“ řekl Gaborn.

„Pohleď na pšeničné pole,“ řekla Země tiše. „Stovky semínek dopadnou na zem, ale vyroste snad jedno každé z

nich? Cožpak tam žádná nezůstanou, aby naplnila břicha myší? Cožpak žádná neshnijí na slunci?

Chceš, aby byl svět plný jen pšenice?“

„Ne,“ odpověděl Gaborn ztěžka.

„Pak musíš přijmout život a smrt, smrt a život. Jsou to protiklady a přesto jsou stejné. Mnozí zemřou, někteří přežijí. Na tobě je Sklizeň Duší. My nemáme moc zachránit všechna zrna lidství. Máš moc vyvolit si jich jen pár.“

„Já vím,“ řekl Gaborn. „Ale čím víc jich dokážu zachránit…“

„Tím víc se ode mne vzdálíš a já se vzdálím od tebe,“ zašeptala Země.

„Tak jsem to nemyslel!“ namítl Gaborn. „O nic takového se nesnažím!“

„Co uděláš se semeny, která držíš v dlani?“ zeptala se Země. „Chceš zasadit živá semena nebo mrtvá?“

Gaborn se zamyslel. Nedíval se na semena, vlastně si neuvědomoval jejich tíhu nebo tvar.

Teď v dlani držel semena a zkusmo je potěžkal.

Cítil, jak se pohybují a přesýpají. Tucty semínek. Některá se však nehýbala. Rozevřel ruku a pohlédl na ně.

Držel v ruce embrya, tucty nových zárodků života, malá a růžová či hnědá, jako napůl vytvořené tvary mladých myší. Dokázal však rozlišit jejich rysy. Některá z nich mávala malýma rukama a nohama a on je poznal: to růžovočervené uprostřed dlaně bude Borenson. To překrásné tmavohnědé hned vedle je Raj Ahten.

Držel je a začal do úrodné zeminy dělat díry sazečskou holí a snažil se rozhodnout, které embryo má zasadit do úrodného humusu.

Když znovu vzhlédl, aby Zemi požádal o radu, slunce náhle zapadlo. Čas setí minul a Gaborn už nic neviděl.

* * *

Gaborn se vší silou vyhrabal ze svého mělkého hrobu. Chvíli jen tak seděl s bušícím srdcem a rozhlížel se po zahradě ozářené měsíčním světlem. Pak se rozhlédl hledaje Binnesmana, ale čaroděj nebyl nikde v okolí.

Cítil, jako by ho Země varovala před selháním, ale jak by mohl selhat?

Země mu propůjčila moc si volit. Gaborn ji vděčně přijal a dělal, co bylo v jeho silách. Volil si snad příliš mnoho lidí? Nebo je volil špatně?

V Binnesmanově zahradě před týdnem Gaborn přijal úkol vyvolit si ty, kteří ho budou následovat. Protože miloval svůj lid, dala mu Země moc zvolit si, koho zachrání.

Brzy však shledal, že je nesmírně těžké vybrat, kdo přežije a kdo zemře.

Země připadala Gabornovi chladná a tvrdá, zcela prosta vášní a její chování nemělo daleko ke krutosti. Zvol si, řekla mu Země. Mně nezáleží na tom, koho. Život a smrt jedno jsou.

Zvolit si několik málo semínek a pak je zachránit. To byl jeho úkol. Nic víc, nic míň.

Znělo to jednoduše.

Ale zdálo se to být nemožné.

Jak si má volit?

Cožpak od něj Země čeká, že nechá zemřít malé děti jen proto, že se nemohou bránit? A co nemocní a staří? Měl by snad nechat zemřít dobrého člověka, protože zlý člověk je lepším válečníkem?

Jak si má zvolit dobře?

Lhal jsem svým lidem, uvědomil si Gaborn. Příliš mnoha z nich jsem řekl, že jsou vyvolení a že je bude v temných časech chránit. A v srdci je opravdu chci všechny zachránit.

Ale nemám tu moc.

To poznání ho naplnilo děsem a chladnou jistotou.

Nemůže je všechny zachránit, nedokáže je všechny ochránit. Představoval si, jak si v boji bude muset vybrat: nechat jednoho člověka zemřít, aby tři jiní mohli žít.

Ale jak má něco takového rozhodnout? Čím se bude řídit?

Má snad za určitých okolností nechat zemřít Iomu? Pokud by její záchrana stála životy tisíce jiných lidí, jak pozná, že má její život tak velikou cenu?

A i kdyby je nakonec obětoval, poděkuje mu pak Ioma za to? Nebo ho za to prokleje?

Co to řekl Binnesman včera ráno? Že Erden Geboren nezemřel na válečná zranění, ale na zlomené srdce.

Něco takového si nedokázal představit. Země si ho vybrala, aby se stal Králem Země, ale jak bude moci žít s vědomím toho, kolik životů ztratil, udělá-li, oč ho Země žádá?

Seděl na zemi a přemýšlel, co se dnes stalo. Chtěl zachránit krále Orwynna, ale tlustý starý král Gaborna neposlechl a ve zbytečném pokusu porazit Temného Vznešeného vjel do vířící temnoty.

Ioma a Jureem mezitím málem přišli o život, protože zůstali na hradě Sylvaresta a snažili se zachránit ty, kteří nemohli uprchnout. Neuposlechli Gabornova příkazu.

Mohu si je zvolit, uvědomil si, ale to ještě neznamená, že si i oni zvolí mě. Mohu se pokusit je zachránit, ale to ještě neznamená, že oni zachrání sami sebe.

Ať je tohle první kritérium pro to, koho si mám zvolit, usoudil. Zachráním ty, kteří naslouchají mému hlasu a tudíž se chtějí zachránit sami. Na ostatní musím zapomenout.

Pohled mu padl na jeho zbroj a tuniku, které ležely nedaleko.

Vstal, oprášil se a oblékl. Když dorazil do své komnaty, Ioma se zrovna oblékala.

Navzdory hrozivým snům se Gaborn cítil mnohem víc odpočatý než kdykoli předtím v životě.

Kniha 8:

1. den Měsíce listí,
Den Úpadku

TŘICET ČTYŘI: ANDERS

Roky obav a úzkosti na krále Anderse doléhaly jako břímě. Tvář měl vrásčitou a ramena shrbená.

Ale teď, když ležel na posteli a oči upíral ke stropu, necítil žádný strach. Žilami mu proudil klid jako osvěžující doušek vody z horského potoka. Svět se brzy změní.

Anders vstal z postele, stáhl si noční košili a chvíli stál nahý nehybně na místě. Komnatu měl v nejvyšší věži hradu a okna i dveře na balkón byly doširoka otevřené. Do místnosti proudil chladný vzduch a vítr povíval tenkými letními závěsy.

Andersova žena se ve snu převrátila a objala jeho polštář, jako by se ve spánku chtěla přitisknout ke svému manželovi. Jemně jí odhrnul tmavé vlasy z tváře a zašeptal: „Spi.“

Její tělo okamžitě zvláčnělo a ona upadla do hlubokého spánku.

Mezi závěsy dovnitř pronikl silný závan větru, který začal kroužit komnatou. Byl neviditelný a přesto jako by měl hmotnou podstatu.

Anders, aby ho uvítal, doširoka rozpřáhl paže a cítil, jak ho vítr objal a jak laská jeho podrážděné smysly.

Nechal vítr, aby ho vedl ven na balkón.

Rozhlédl se po chrličích na římse a po zubech cimbuří, na kterých rostl prastarý lišejník. Pohlédl dolů na nádvoří, dvě stě stop hluboko.

Pak zlehka vyskočil na nejbližší zub, na okamžik se zapotácel, ale pak získal rovnováhu.

Pohlédl na noční nebe a spatřil tři padající hvězdy.

Považoval to za znamení. Nebyl si sice jistý, jaký je jeho smysl, ale přesto se uklidnil, právě tak, jako ho uklidnil vítr kvílící kolem věže.

Zde, vysoko nad městem, byl vítr mnohem silnější než dole. Laskal jeho tělo a Anders pocítil příval vzrušení. Dovolil větru, aby ho nadnášel.

V tomto nočním čase bylo město před branami hradu naprosto tiché. Ulice byly pusté a prázdné.

Vzrušený král Anders začal obíhat věž, zlehka přeskakoval z jednoho zubu cimbuří na druhý. Nějaký temný kout jeho mysli mu říkal, že musí vypadat šíleně. Kdyby ho viděl některý z jeho gardistů nebo kdyby ho spatřil někdo z obyvatelů říše, který trpí nespavostí, musel by ho velmi překvapit pohled na krále, který v temnotě přeskakuje mezi zuby cimbuří a na každém kroku riskuje smrt.

Bylo mu to jedno.

Bez rizika není radosti. Líbilo se mu riskovat na každém kroku život. Roky byl stravován úzkostí, ale v několika posledních měsících začal svůj strach překonávat.

Teď skákal s ladností rozeného tanečníka a běžel stále rychleji. Pro krále s odkazy síly, ladnosti a metabolismu to nebylo zas až tak nebezpečné.

Věděl však, že by si měl dávat pozor. Často, když jeho noha dopadla na lišejník, který na kameni příliš nedržel, lehce podklouzl a musel získávat ztracenou rovnováhu.

Ach, jaké by to bylo spadnout dolů! Myslel si v takových chvílích. Jaké by to bylo nechat se objímat vzduchem!

To naléhání bylo tak silné, že už mu král Anders nedokázal odolat.

Vyskočil na zub cimbuří, pak vylezl na ohnutá záda chrliče a ze všech sil se odrazil a vrhl se dolů z věže.

Udělal přemet a pak letěl dolů s pažemi doširoka rozpaženými jako orlí křídla a s očima napůl v extázi.

Pak si uvědomil, co udělal.

No a co? pomyslel si. Co s životem? I kdyby zemřel, tahle možnost okusit Vzduch, laskat se v jeho náruči a letět, za to stojí.

V pádu pohlédl na západ. Mezi poli se tam zvedl vítr, který mířil přímo k němu.

Valil se mezi kopci rychlostí sto, možná dvě stě mil za hodinu, a pak zakvílel nad střechami domů.

Král Anders zavřel oči a připravil se na setkání se smrtí. Žaludek mu během pádu vystoupil až do krku.

Pět stop nad zemí ho vítr zachytil. Objal jeho tělo a zvedl ho. Laskal mu vlasy a kůži.

Anders otevřel oči a rozesmál se.

Pohlédl do tváře smršti. Pohyblivé tornádo před ním přijalo tvar. Větrný vír však neřval v hněvu, ale dýchal stejně tiše jako spící dítě.

U jeho základny se zdvihalo mračno prachu. Blízko vrcholku spatřil Anders skrze větrný vír hvězdy, které připomínaly zářící oči. Mocný vítr ho držel v pažích a zdvihal ho stále výš.

Anders během minulých měsíců o této možnosti mnohokrát snil a dychtil po ní. Neodvažoval se však doufat v její naplnění.

„Rád se s tebou setkávám!“ vykřikl nahlas, a pak se s čirým potěšením rozesmál.

TŘICET PĚT: USPOKOJIVÉ JÍDLO

Averan se vyhrabala z mělkého hrobu. Nad vesnicí ležela noc. V žaludku jí kručelo hlady, ale hlad přehlušil úplně jiný, zlověstný pocit.

Už když jí byly tři roky a král si ji vybral za nebeskou jezdkyni, získala odkaz síly, odolnosti a rozumu.

Vždycky se cítila silná a neúnavná a dokázala si zapamatovat spoustu věcí. Teď se však cítila zesláblá na těle i na duchu. Myšlenky měla zamlžené.

Jsem obyčejný člověk, uvědomila si. Někdo dnes zabil mé Zasvěcence.

Muselo se stát něco hrozného. Averan mnohokrát cestou nad Dvory Přílivu letěla nad Modrou věží. Obrovitý hrad, tyčící se nad oceánem, jí vždycky připadal tak mohutný a silný. Nedokázala si představit, že by ho někdo dobyl.

V srdci však věděla, že se to někomu podařilo a pocítila větší smutek a stesk než za celý svůj život, mnohem větší, než když musela opustit Branda a všechny ostatní v pevnosti Haberd.

Jsem teď obyčejná dívka, pomyslela si. Jako všechny ostatní. Už nikdy znovu nepoletím na graakovi.

Ve věku devíti let jako by její život náhle skončil.

Představovala si, že bez odkazů nemá žádnou budoucnost.

Chtěla si lehnout do prachu a začít plakat, ale vzpomněla si na něco, co vždycky říkával Brand. „Lítat na graakovi není

jednoduché. Pokud spadneš, měla by ses vždycky jako první přesvědčit, zda nemáš zlámané kosti. A pokud si něco zlomíš, měla by ses přesto vyšplhat zpátky na graakův hřbet a odletět do bezpečí. Pokud to nedokážeš, nikdy z tebe nebude nebeský jezdec.“

Averan spadla během své kariéry tucetkrát. Vždycky však dokázala znovu vstát.

Teď, přestože se cítila zoufaleji než kdykoli předtím, se jen kousla do rtu a rozhlédla se.

Připadalo jí, že se temná, opuštěná vesnice změnila. Ořešáky kolem cesty se skláněly jako shrbení staří muži a Averan pocítila strach, co se skrývá v jejich stínech. Ubohá stavení s doškovými střechami a okny z vepřovice připomínala pochmurné hrobky.

Dívka vstala. Ve vzduchu se vznášel chlad. Zemi bičovaly poryvy větru. Natáhla si šaty.

Z druhého mělkého hrobu vyrazila jako poupě zelená žena, toužebně pohlédla na nebe a zamžourala kolem sebe. „Krev?“ zaprosila.

„Nevím, kde bys mohla získat nějakou krev,“ řekla Averan. „Svou ti rozhodně nedám. Pojďme najít něco k jídlu.“

Podala zelené ženě plášť z medvědí kůže, aby zakryla svou nahotu.

Pak začala hledat něco k jídlu. Klesla na kolena a říkala si: Nevadí, že jsi přišla o všechny odkazy. Máš vlastně štěstí. Koneckonců nejsi to ty, kdo zemřel.

Půda v okolí byla kyprá. Přestože lidé, kteří zde žili, si s sebou při odjezdu vzali všechnu zeleninu, která zde rostla, učinili tak ve spěchu.

Averan se brzy podařilo najít pár malých mrkví a tuřínů; narazila na vinný keř, na němž zůstalo několik hroznů. Měla pocit, že tu dokáže najít jídlo alespoň na den. Na zemi budou určitě nějaká jablka, hrušky a švestky.

Na kolenou se rozhlížela a hledala mrkvovou nať. Rukou nahmátla konec mrkve, ale nějakým způsobem dokázala

poznat, že mrkev je příliš malá, než aby mělo smysl ji tahat ven. Bude dřevnatá, tenká a hořká.

A o chvíli později pocítila nutkání prohrábnout půdu na místě, kde žádná mrkev ven nevyčuhovala. Uposlechla to nutkání a našla pěknou, velkou mrkev schovanou v zemi. Někdo se ji zřejmě pokusil vytáhnout ze země, ale jen utrhl listy. S trochou snahy ji vytáhla a zjistila, že je dlouhá jako její předloktí.

Prohlížela si ji a divila se, jak poznala, že tam je.

Zelená žena se mezitím ustrašeně dívala na nebe. Pokaždé, když ji ovanul vítr, překvapeně vyjekla a uskočila, jako by se bála, že se jí dotkla nějaká neviditelná ruka.

Averan jí ukázala svou kořist. „Mrkev," řekla. „Mrkev. Chutná docela dobře, jako krev, ale neutíká, když se ji snažíš chytit."

Podržela mrkev tak, aby si ji zelená žena mohla ve hvězdném světle prohlédnout, a pak si pořádně ukousla. Mrkev byla špinavá od hlíny, ale hlína chutnala Averan stejně sladce, jako mrkev samotná. Pak nabídla zelené ženě.

Ta si ukousla kousek mrkve a začala ho zamyšleně žvýkat, jako štěně, které právě objevilo svou první botu.

Averan mrkev rychle spolykala a zatoužila po další. Zavřela oči a začala pomalu procházet zahradou ve snaze vycítit další zapomenutou zeleninu.

Za chvíli našla další mrkev s odtrhnutým vrškem, stejně velkou jako byla ta první. Vytáhla ji. Zelená žena se k ní naklonila a pohlédla na Averaninu kořist. Téměř v naprosté temnotě vytáhla další mrkev, které si Averan nevšimla.

Samozřejmě, že je také dokáže najít, uvědomila si Averan. Obě jsme stvoření Země a ta ví, kde ukrývá své poklady. Všechny plody lesů a polí jsou naše.

Dělo se něco zvláštního. Přestože ztratila své odkazy, získala něco jiného.

Nejsem obyčejný člověk, usoudila. Ne, když mi v žilách koluje zelená krev.

Averan doplnila na svou hromádku zeleniny několik pastiňáků a pak se odebrala pod stromy vedle domu, kde

rychle „našla“ fíky, které spadly do vysoké trávy, kde si jich ostatní nevšimli. Pak nalezla ještě nějaké houby a ořechy.

Když sesbírala dostatek jídla, odvedla zelenou dámu v temnotě k veliké budově uprostřed vesnice. Budova zřejmě sloužila jako cechovní sídlo nebo skladiště. V zimě možná sloužila jako tržiště zastřešené před větrem a deštěm. Budova měla vysokou střechu, takže mohla také sloužit jako koncertní síň, ve které se hlasy zpěváků odrážely ozvěnou a naplňovaly celou budovu. Ta však teď byla prázdná a její mohutné dveře byly doširoka otevřené.

Zelená žena Averan následovala a obě se dostaly k otevřeným dveřím. Ty byly tak veliké, že by se do nich snadno vešly vedle sebe dva vozy.

Averan nahlédla dovnitř. Nic neviděla. Okamžitě však uslyšela zoufalé výkřiky a hvízdání ferinů. Za pár okamžiků z budovy vyběhlo dvacet chlupatých malých stvoření, která prchala před Averan, protože se bála, že je dívka chce zabít.

Jeden ferin zakopl o Averaninu nohu a převalil se. Z uzlíčku, který měl přehozený přes rameno, se vysypaly nějaké drobky. Averan by ho mohla snadno nakopnout, ale přestože neměla feriny nikdy ráda, neměla ani chuť je zabíjet.

„Pokud se tady líbí ferinům, pak tu bude jistě bezpečno,“ ujistila Averan zelenou ženu.

„Pokud se tady líbí ferinům, pak tu bude jistě bezpečno,“ zopakovala zelená žena.

Averan se vplížila dovnitř. U stropu mezi trámy zaslechla vrkání holubů.

„Řekla bych, že ferini byli na lovu holubů,“ řekla Averan. Ve slabém světle, které dovnitř pronikalo dveřmi, spatřila na podlaze hromádku peří. „Zdá se, že jednoho ulovili.“

Zelená žena si peří prohlédla a očichala ho. „Krev ne?“

„Já bych to nejedla,“ řekla Averan. „Krev ne.“

Zelená žena posmutněla. Přidřepla si na bobek a začala žvýkat pastinák.

Averan si sedla vedle ní a rozhlédla se kolem sebe. Neměla představu, co si počít a kam jít. Věděla jen to, že chce na sever.

Zavřela oči a představila si velikou mapu, kterou mnohokrát viděla, když byla ještě doma v pevnosti Haberd.

Cítila teď Krále Země, který zářil jako zelený drahokam. Když ho však vycítila, z hrdla se jí vydral výkřik. „Král Země míří na jih!“ řekla. „Vydal se na dlouhou pouť!“

Pokusila se sníst nějaké houby. Přestože byly čerstvé a měly ořechovou příchuť, zdaleka nestačily. Její žaludek toužil po něčem dalším. Kromě krajíce chleba, který jí dal baron Břicháč minulou noc, už nejedla dva dny. Houby jí připadaly suché a ani zdaleka jí nezaplnily žaludek.

Zakousla se do fíku, ale ani to ji neuspokojilo. Toužila po lepším jídle. Zatoužila po kotletě, sladké a šťavnaté.

Averan sáhla do malého váčku u opasku a vytáhla dřevěný hřeben, kterým si začala vyčesávat zahradní půdu z vlasů. Zelená žena ji s nepokrytou zvědavostí pozorovala. Když se Averan dočesala, ukázala jí hřeben.

„Hřeben,“ řekla Averan a potřásla jmenovaným předmětem. „Učešu ti vlasy.“

„Mé vlasy,“ řekla zelená žena. Averan se usmála. Zelená žena jen bez duše neopakovala to, co před ní někdo vyslovil, ukázala, že rozumí rozdílu mezi „mým“ a „tvým“.

„Jsi chytrá,“ řekla Averan. „Pán zvířat Brand míval vránu, která uměla mluvit, ale ta jen opakovala hlouposti, ale stejně už dávno zemřela, takže je to jedno. Je mi jedno, co říká baron Tuk, ty jsi určitě chytřejší než vrána.“

„Já jsi chytřejší,“ souhlasila zelená žena.

Averan se jí pokusila učesat vlasy, ale zelená žena neustale hýbala hlavou ve snaze podívat se na hřeben.

„Drž chvilku,“ řekla Averan a přidržela na chvíli zelené ženě hlavu.

Pokusila se ji nějak rozptýlit. „Myslím, že bychom ti měli dát nějaké jméno, nemyslíš? Já se jmenují Averan. Rolandovo jméno je Roland a baron Poll je baron Poll i když

já mu raději říkám jinak. Každý má jméno. Chtěla bys jméno?“

„Co… jméno?“ zeptala se zelená žena. Averan přestala s česáním a přemýšlela, jestli zelená žena skutečně pochopila její otázku. Zdálo se jí nemožné, že by skutečně mohla rozumět.

„Nevím, jak tě pojmenovat,“ řekla. „Máš zelenou kůži, takže by ses možná mohla jmenovat Zelenka.“ To byla první věc, která ji napadla.

Když byla Averan malá, hrávala si s pětiletou dívkou, která se jmenovala Podzim, a která žila v pevnosti Haberd. Podzim měla bílou kočku, která se jmenovala Bělka, a psa s rudou srstí, který se jmenoval Červeňák. A podzim měla hnědé vlasy, takže jí většinou všichni říkali přezdívkou Hnědka. Ale Averan byla přesvědčená, že je hloupé pojmenovávat všechno podle toho, jakou to má barvu.

„Jak by se ti líbilo jméno Oliva nebo Smaragd? Znám ženu, která se jmenuje Smaragd. Tobě by to jméno však slušelo mnohem lépe.“

Zelená žena pozorně poslouchala výčet jmen, každé z nich pomalu vyslovila, ale nezdálo se, že by některé z nich na ni udělalo zvláštní dojem.

„Co takhle Špenát?“ zavtipkovala Averan.

„Špenát?“ zopakovala zelená žena zamyšleně.

„Je to určitý druh zeleniny.“ Averan se podařilo dokončit česání. Zelená žena ani jednou nevyjekla, ani neprotestovala. „Tak a je to. Neboj se, časem přijdeme na tvé pravé jméno.“

Zelená žena ji popadla za ruku. „Pravé jméno?“ zeptala se zvláštním tonem, jako by si právě na něco vzpomněla. „Pravé jméno?“

Averan se odmlčela. Magická stvoření měla jména, jména, která se nesměla vyslovovat na veřejnosti, aby se je nedozvěděl nepřítel.

„Ano, pravé jméno,“ zopakovala. „Mé pravé jméno je Averan. Tvé pravé jméno je…?“

Zelená žena vzhlédla, ale ve tmě Averan nedokázala rozlišit, jaký má výraz. Rozkazovačným tónem začala

vzývat. „Povstaň z prachu, můj bojovníku! Oděj se do masa! Nazývám tě tvým pravým jménem: Osvoboditel dobrých, Soudce špatných!“

Averan o krok ustoupila. Tón zelené ženy i celé její chování se náhle tak změnilo, jako by na jejím místě stál někdo úplně jiný. Averan věděla, že zelená žena opakuje to, co slyšela, a že to opakuje přesně. Jestli Averan až dosud pochybovala, zda je zelená žena skutečně kouzelná bytost – jestli si byť i jen na okamžik myslela, že pochází z nějaké neznámé rasy, žijící v nějakém dalekém království za Korálovým mořem – pak tyto pochyby zmizely jako mávnutím kouzelného proutku.

Averan nechtěla, aby to vypadalo jako že se bojí, a proto přistoupila blíž a pohladila zelenou ženu po vlasech. Nijak zvlášť se jí nelíbil zvuk jména zelené ženy. Osvoboditel dobrých, Soudce špatných.

A pokud to jméno mělo být míněno doslova, koho má zelená žena osvobozovat a koho soudit?

„To je moc pěkné pravé jméno,“ sdělila zelené ženě. „Ale myslím, že je moc dlouhé. Odteď ti budu říkat Vesna. Vesna.“ Když Averan vyslovila její jméno, pohladila zelenou ženu po vlasech.

Do nitra budovy pronikl silný závan větru a dveře pod jeho náporem zaskřípěly. V komíně zakvílela meluzína.

Zelená žena ustrašeně uskočila a v hrůze začala bezhlasně otevírat ústa.

„Je to jen vítr,“ řekla Averan. „Neublíží ti. Myslím, že se blíží bouřka.“

„Vítr?“ zeptala se zelená žena. „Vítr?“ Ustoupila až do rohu místnosti. Averan šla za ní a našla ji, jak se krčí v koutku.

„Hodná holka,“ řekla klidně. „Tohle je dobré místo. Tady nás vítr nenajde.“

Sedla si k zelené ženě a objala ji. Přestože měla zelená žena svaly jako ze železa, třásla se strachy.

Averan neměla kam jít a netušila, co bude dělat dál. Objímala zelenou ženu a začala zpívat ukolébavku. Když

byla malá, matka jí často zpívala ukolébavky a teď si Averan na jednu z nich vzpomněla:

Dnes v noci vane silný vítr,
divoce kvílí v korunách stromů.
Ty se však nebojíš, jsi přece silná.
Je to jen vítr a nemůže k nám domů.

Zelená žena však neusnula. Averan nebyla ani tak unavená jako hladová, a proto zelené ženě vyprávěla dlouho do noci, povídala jí pohádky a říkala jí, jak se různé věci jmenují. Jednak ji chtěla naučit mluvit a jednak ji chtěla rozptýlit a uklidnit.

K ránu zelená žena náhle Averan zakryla rukou ústa, jako by ji varovala, aby zmlkla.

Každý sval v jejím těle se napjal, poklekla na koleno a začenichala. „Krev, ano," zašeptala toužebně.

Averan se rozbušilo srdce.

Venku jsou Raj Ahtenovi muži, pomyslela si. Zelená žena cítí Neporazitelné.

Averan se rozhlédla po místnosti. Mohutná budova byla prázdná. Nebylo tu kde se skrýt.

Snad jedině za podpůrnými pilíři ze silného dubu, které podpíraly střešní trámy. Na trámech, těsně pod střechou, sídlili holubi.

Pokud se tam nahoru dokáží vyšplhat ferinové, pomyslela si Averan, dokážou to taky. Došla k jednomu ze sloupů, objala ho rukama a nohama a začala šplhat nahoru.

Byla překvapená, jak těžké to je bez odkazu síly. Bylo to velmi nebezpečné. Ruce, kterýma objímala sloup, jí podkluzovaly a nohama se nedokázala pořádně vzepřít. Sloup byl navíc jen hrubě opracovaný a bylo v něm plno třísek.

Averan se bála, aby se nepořezala a v tom leknutí se nepustila.

Nakonec se jí však podařilo dostat se až nahoru k příčným nosníkům.

Byla tu naprostá tma. Cítila se tu celkem bezpečně.

„Vesno," zašeptala Averan, „pojď za mnou."

Zelená žena však zůstala dole a vypadala jako kočka připravená ke skoku. Pokud Averan rozuměla, nedala to najevo. Zdálo se však, že se chystá na lov, a to Averan vyděsilo.

Jak silná může zelená žena vlastně být? pomyslela si. Zřítila se na zem z výšky několik tisíc stop a nezabilo ji to ani nijak vážně nezranilo – přesto ale krvácela.

Pokud se střetne s jedním z Raj Ahtenových Neporazitelných, bude proti němu mít šanci? A co když jich tu bude víc?

Zelená žena může být silná jako Neporazitelný, ale nemá válečný výcvik ani odkazy metabolismu.

Střetne-li se s rychlým protivníkem, zemře během několika vteřin.

„Prosím, Vesno!" zašeptala Averan. „Pojď se schovat."

Ale Vesna zůstala dole. „Krev, ano," zavrčela zuřivě.

Její hlas způsobil, že se Averan začaly v ústech tvořit sliny. Včera ráno, když se dívala na mrtvolu vraha poblíž tábořiště, zatoužila po krvi. A teď, i když částečně utišila hlad mrkví a pastiňáky, si na mrtvolu touženě vzpomněla a zadoufala, že zelená žena zase dnes někoho zabije.

Ne, v to nedoufám, řekla si Averan. Nechci krev.

„Vesno, pojď okamžitě sem!" zašeptala.

V té chvíli však zaslechla zvuk, při kterém jí ztuhla krev v žilách. Venku se ozvalo zasyčení a zachřestění, které připomínalo chřestýše, zvuk, který až dosud slyšela jen jednou – zvuk, který vydává ničitel, když vzduch rozechvívá chitinové šupinky na jeho břiše. Když odlétala z pevnosti Haberd, viděla pod sebou desítky tisíc ničitelů. Moc dobře si tento zvuk zapamatovala.

Teď slyšela jen jednoho, jak pomalu dýchá venku přede dveřmi.

Musel mě sledovat od pevnosti Haberd! pomyslela si divoce. Pak se však ozval zdravý rozum, který jí napověděl, že to není možné. Většinu času jsem přece letěla, řekla si.

Ani ničitelé by mě nedokázali sledovat. Ne, tohle musí být zřejmě zvěd.

Averan slyšela, že ničitelé vysílají zvědy. Věděla také, že ničitelé nejraději loví za teplých suchých nocí, kdy počasí připomíná podmínky, jaké mají ve svých doupatech v Podsvětí. Dnešní noc však byla vlhká a chladná, což se ničitelům určitě nemůže líbit.

Slyšela také, že ničitelé se orientují podle zvuku, pachu a pohybu. Pokud zůstane tady pod střechou, nebude mluvit ani se hýbat, bude snad v bezpečí.

Toužila vykřiknout a varovat zelenou ženu, ale bála se.

Ničitel před budovou zasyčel. Zelená žena zdvihla hlavu, radostně vykřikla a vrhla se vstříc tomu zvuku.

Ničitel se vrhl do otevřených dveří.

V ramenech byl vysoký asi dvacet stop, takže by mu mohla Averan celkem bezpečně seskočit na záda.

Měl obrovskou, kožnatou hlavu a tlamu plnou ostrých krystalických zubů. Ničitelé nemají oči, uši ani nos, ale na zátylku mají hmatové tyčinky, které se vlní jako hadi. Tento exemplář měl na hlavě vytetované runy moci, nejvíc jich měl na čele a na kožnatých tvářích. Runy ve tmě stříbřitě zářily, takže ničitel vypadal jako duch.

Čtyři dlouhé nohy byly tmavé a úzké a připomínaly kosti. Měl mohutné paže se třemi prsty, každý zakončený mohutným pařátem, které byly zakřivené jako vrahův khivar a právě tak dlouhé.

V předních pařátech měl ničitel zbraň. Obrovitý meč s jílcem z krystalu, který jako by byl vytesán z ničitelské kosti. Mohutná čepel byla lehce zakřivená a třikrát delší než člověk.

Ničitel zasyčel a ve velikém oblouku se napřáhl, aby zelenou ženu rozetnul vedví. Čepel se však zasekla do jednoho z trámů jen několik yardů od Averan.

Zelená žena nadšeně vykřikla a vyrazila k ničiteli.

„Vesno, stůj!“ vykřikla Averan mimoděk.

Ale zelená žena nezastavila. Několika rychlými pohyby do vzduchu načrtla jakousi runu a vrhla se vpřeď.

Pak se napřáhla a udeřila ničitele do tváře. Účinek jejího úderu byl ohromující: ozvalo se zadunění a ve vzduchu zavířily úlomky ničitelových zubů.

Averan zalapala po dechu. Něco takového není možné, říkala si. *Žádný* palcát ani kladivo – i kdyby jím máchal válečník s dvaceti odkazy síly – by ničitelovi nemohly uštědřit tak strašlivou ránu.

Přesto to však viděla na vlastní oči.

Ničitel zasyčel bolestí a pokusil se ustoupit, ale nestihl to.

Zelená žena vyskočila a znovu ho udeřila do tváře se stejným účinkem. Ozvalo se zlověstné zapraskání.

Tentokrát se ničitel zachvěl a bez života se sesul k zemi.

Zelená žena mu vyskočila na záda, zabořila mu útlou paži do kožnaté hlavy a vyrvala část mozku.

Z rány začala vytékat nějaká tekutina.

Říkalo se, že ničitelé nemají žádný pach, že napodobují pach svého okolí.

Když však Averan v hrůze pozorovala scénu pod sebou, uvědomila si, že zelená žena ničitele přesto vycítila.

Pak i ona ucítila silnou vůni ničitelovy krve, která ji přemohla svou bohatostí a sladkostí. Už celé dny nic pořádného nejedla. A dokonce i jídlo, které snědla, ji neuspokojilo, a ona si myslela, že touží po pořádném šťavnatém bifteku.

A teď se jí ústa naplnila slinami.

Poznala, co potřebuje a po čem touží.

Sešplhala se dolů, příliš vzrušená než aby mohla zůstat na místě. Vůně ničitelovy krve byla tak vábivá, že pochopila, že jí nedokáže odolat, ani teď ani nikdy v budoucnu.

Ničitelé. Toužila po jejich mase. Ale na rozdíl od zelené ženy Averan neměla způsob, jak je zabíjet

Rozběhla se k mrtvole.

Teď pochopila, za jakým účelem byla zelená žena povolána.

A matně si začala uvědomovat i to, co čeká ji samotnou. V jejích žilách nyní kolovala krev zelené ženy a díky tomu se jí Averan začala podobat.

Nedokázala odolat nutkání vyšplhat se na ničitelovo tělo, zabořit ruce do jeho hlavy a hltavě polykat jeho sladký šťavnatý mozek.

„Mmm… mmm," pochvalovala si spokojeně zelená žena během jídla. „Krev, ano."

„Krev, ano," souhlasila Averan a cpala si maso do úst.

Jednou z věcí, kterou o ničitelích věděla, bylo, že když zemře ničitel, jeho příbuzní ho snědí. Získají tak jeho znalosti magie a jeho sílu, takže ti nejstarší ničitelé, ti, kteří snědli nejvíc svých mladších příbuzných, jsou nejmocnější: největší čarodějové, nejsilnější válečníci.

Konečně Averan nalezla jídlo, které ji uspokojilo, díky kterému se jí v žilách rozproudila krev. A už během jídla, když si do úst cpala sladké maso svého prvního ničitele, cítila, jak na to její tělo reaguje.

Tohle by se nemělo dít, pomyslela si. Lidé nemohou získat sílu ničitelů. Pokud člověk sní maso ničitele, jen z toho onemocní. Já přece nejsem ničitel.

Ale pokračovala v jídle a děkovala Mocnosti Země za ten dar.

TŘICET ŠEST: CÍLE VE TMĚ

Když strážní zaduli na rohy signál pro Gabornovy vojáky, aby se připravili na koně, necítila Myrima žádnou únavu. Těšila se na jízdu k Carrisu. Půlnoční jízda bude vzrušující a ona byla ráda, že s sebou poveze už jen dvě štěňata a ne čtyři.

Osedlala si koně a pak začala sedlat i koně, který patřil Iomě. Její štěňata si mezitím hrála na podlaze, běhala sem a tam, čenichala a honila se za ocásky.

Právě přes Iomina koně přehazovala pokrývku, když do stájí vstoupil Jureem. „Tím se nezatěžuj," řekl jí se silným taifanským přízvukem. „Její veličenstvo nepojede dnes v noci, ale počká až do rána."

„Až do rána?" zeptala se Myrima. To znamenalo šestihodinovou ztrátu.

„Možná, že vyrazí ještě o něco později," odvětil Jureem. „Za úsvitu se její a pak má v úmyslu přijmout odkazy od štěňat. Nechce s sebou brát štěňata do bitvy a její kůň je dost rychlý, aby předjel většinu armády."

Myrima i Ioma získaly svá štěňata ve stejnou chvíli. A pokud by se Myrima zachovala podle ní, i ona by mohla za úsvitu přijmout odkazy od zbylých dvou štěňat. Bude lepší je přijmout před začátkem cesty. Ioma nemohla dost dobře dojet na Planiny se čtyřmi štěňaty v sedlových brašnách, protože pak by ji každý v Rofehavanu nazval Vlčí Paní.

Myrima nesnášela představu čekání. Když včera čekala na Iomu, málem ji to stálo život.

Nemohla však jen tak odjet bez Iomy. Královna potřebovala nějakou ženu jako doprovod a navíc Myrimu považovala za svou Strážkyni Cti, přestože Myrima doufala, že se stane něčím víc.

„Tak dobrá," řekla Myrima a napadlo jí, jak stráví zbytek noci. Vezme si luk a trochu se pocvičí ve střelbě.

Vytáhla zbraň, druhou rukou popadla štěňata a vydala se ke dveřím, zrovna ve chvíli, kdy do nich vstoupil Gaborn.

Ucítila ho dřív, než ho uviděla, a pach, který cítila, ji vyděsil až do morku kostí. Musela vší silou odolávat nutkání vykřiknout hrůzou a utéct.

Zdálo se, že od jedné stěny ke druhé rozpřahuje svou náruč smrt a chystá se ji obejmout. Vidění jí zčernalo a její smysly vypověděly službu.

Myrima upustila luk i štěňata. „Pryč! Hned běž pryč!" vykřikla v šoku.

Štěňata začala kňučet strachy a utekla dozadu do stájí, kde začala výhružně štěkat a výt.

Myrima se skrčila na podlaze a rukama si zakryla hlavu. Každý sval jejího těla jako by se napínal bolestí.

„Zpátky, můj pane!" vykřikla. „Prosím, běž zpátky!"

Gaborn však zůstal stát ve dveřích ani ne čtyřicet kroků daleko a na tváři měl poplašený výraz. „Cože?" zeptal se. „Co jsem udělal? Jsi nemocná?"

„Prosím!" vykřikla Myrima a divoce se rozhlížela kolem sebe, hledaje únikovou cestu. Tohle však nebyla obyčejná stáj. Byli tu ustájení koně obdaření runami a ty bylo nutno chránit. Jediný vstup vedl předními dveřmi, které byly ještě zesíleny padací mříží. „Zůstaň, prosím, kde jsi! Přinášíš s sebou pach smrti."

Gaborn na ni chvíli udiveně zíral, a pak se usmál. „Takže ty jsi teď Vlčí Paní?"

Myrima němě přikývla, srdce jí bušilo a nebyla schopna promluvit.

Gaborn sáhl do kapsy a vytáhl malou rostlinku s tmavozelenými listy. „To, co cítíš, je psí mor, nic víc. Našel jsem ho, jak roste dole na ulici.“

Teď, když tu hrůzu držel v ruce, ucítila její pach padesátkrát silněji a ovládla ji panika, která se jí vpalovala do těla jako rozžhavené železo. Vykřikla, odvrátila tvář a neovladatelně se roztřásla.

„Prosím, mylorde,“ žebronila. „Prosím…“ Věděla, co je rostlinka zač a věděla také, že Gaborn jako Král Země má moc posílit její obvyklé vlastnosti. Věděla, že je to právě tahle rostlinka, která je zdrojem její hrůzy.

Teď, když přijala odkaz čichu od psa, však toto vědomí nic neznamenalo. Nevýslovná hrůza, kterou jí její pach způsoboval, se nedala ovládnout rozumem.

Gaborn ustoupil ze dveří. Když opustil stáj, Myrima popadla štěňata a vyrazila ven.

Spatřila Gaborna na druhé straně ulice, kde tu hroznou rostlinu zakopával do země.

„Doufal jsem, že to zažene Raj Ahtena a jeho vrahy,“ řekl. „Omlouvám se, vůbec mě nenapadlo, jaký to bude mít vliv na tebe nebo na vévodu Grovermana.“

„Obávám se, že ta rostlinka vás bude chránit hlavně přede *mnou* – a před vaší ženou.“

Gaborn pokýval hlavou. „Díky za varování. Šaty, co mám teď na sobě asi budu muset zahodit a pach psího moru si budu muset smýt z kůže růžovou vodou. Snad příště, až se setkáme, pro tebe nebude má přítomnost tak nesnesitelná.“

„Prokazujete mi velikou čest, veličenstvo,“ řekla Myrima, která si nakonec vzpomněla na správné způsoby.

„Za vše je potřeba zaplatit,“ poznamenal Gaborn. „Ať ti tvé odkazy dobře poslouží.“

Myrima popadla luk a odešla. Za dvacet minut se vzpamatovala natolik, že už se přestala třást. Došla na trávník za vévodovou Velkou Síní a tam našla střelnici.

Položila štěňata na zem a nechala je hrát si v trávě.

Na severu byla postavená dřevěná stěna, před kterou stálo několik slaměných panáků, sloužících jako cvičné terče.

Myrima si od nich odměřila vzdálenost osmdesát kroků, pak se otočila a pozorně studovala své cíle. Měla jen tři tupé cvičné šípy. Všechny ostatní byly ostré nástroje války.

Nepřítomně napjala luk. Koupila si ho teprve před dvěma dny. Milovala vůni jeho naolejovaného dřeva a jeho sílu. Neměla v ruce žádnou hračku vyrobenou z jilmu, jasanu nebo zlatého deště. Měla válečný luk vyrobený z tisu. Jak sir Hoswell Myrimě vysvětlil, měl tis ty nejlepší vlastnosti na výrobu lučiště. Na vnitřní ohýbané části luku bylo červené jádrové dřevo, na vnější, napínané části, bylo dřevo bělové. Luk byl o šest palců vyšší než ona sama a bylo těžké ho napnout.

Hoswell ji před dvěma dny varoval, aby se o svou zbraň pořádně starala, protože vlhko luk mohlo poškodit a pokud by byl napjatý příliš dlouho, mohlo lučiště zeslábnout.

Naučil ji, jak zbraň natírat olejem, tak, aby se tekutina dostala hluboko do dřeva, po a proti směru hodinových ručiček. Ukázal jí, jak správně voskovat tětivu, vyrobenou z jeleních střívek.

Když ho napínala, očichala Myrima tětivu, aby se ujistila, že tětiva pořádně vyschla. Bála se o luk, protože jí spadl do vody.

Všechny bojové luky měly na obou koncích nasazené kousky vydlabaného kravského rohu, které byly ke dřevu přilepené pryskyřičnou směsí. Rohy měly zabránit, aby se do dřeva dostala vlhkost, pokud se náhodou opřel o mokrou zem. Sir Hoswell Myrimu upozornil, aby rohy jednou či dvakrát do roka vysušila nad ohněm, a pak napustila rostlinným olejem, aby byl i samotný roh odolný vůči vlhkosti. Řekl jí však také, že rohy jsou tam v každém případě jako poslední záchrana, a že by si měla dávat pozor, aby luk nikdy neopírala o zem. Myrima proto očichala oba rohy, aby se ujistila, že i ony jsou suché.

Když luk napjala, uchopila Myrima cvičný šíp a ohmatala jeho hladký dřík.

V celém Rofehavanu se používala jednotná metoda pro výrobu rovných šípů a Hoswell ji varoval, aby nepoužívala

šípy vyrobené v posledních několika týdnech. Heredonští šípaři pracovali dnem i nocí a aby uspokojili požadavky armády, nezbylo jim, než vyrábět šípy z čerstvého dřeva, u kterého existovala veliká šance, že praskne. Tyto šípy navíc často nelétaly rovně a někdy se při nárazu na zbroj ohýbaly a nedokázaly ji prorazit. Hoswell jí také ukázal, jak vypadají hlavice válečných šípů a naučil ji, aby používala jen ty, které mají lehce namodralý lesk, protože ty jsou vyrobené z nejtvrdší oceli a dokáží prorazit indhopalské přilby. Řekl jí, aby si před bitvou naostřila každý šíp zvlášť, a aby na hrot každého z nich kápla trochu pryskyřice, protože to pomáhá, aby šíp získal větší průraznost.

Myrima založila do tětivy tupý cvičný šíp, napjala tětivu až k uchu, a než ji vypustila, zadržela dech. Podívala se, kam šíp letěl – příliš vysoko a doprava – a pak vypustila druhou střelu, přičemž si upravila postoj ve snaze zamířit blíž k cíli.

I druhá střela letěla příliš vysoko a doprava, ale ne tolik, jako ta první.

Myrima se kousla do rtu a smutně si povzdechla. Nebyla si jistá, zda to zvládne. Včera střílela mnohem lépe. Jedna její malá část si skoro přála, aby tu byla Erin Connal a učila ji.

Vypustila třetí šíp a zasáhla slaměného panáka do ramene.

Vystřílela všechny své cvičné šípy, ale neviděla, kam dopadly. Naštěstí se jí je podařilo najít podle pachu a našla ještě jeden šíp, který tu někdo ztratil. Bez odkazu čichu by své šípy ve tmě vůbec nenašla. Světlo hvězd nebylo tak jasné, aby ozářilo jejich bílé letky.

Když se vrátila na své místo, zaslechla troubení rohu, který svolával vojáky. Slyšela cinkání zbroje a kletby mužů, kteří se snažili přimět svá nervózní zvířata, aby chvíli klidně postála. Krajina byla zalitá měkkou stříbrnou září. Nad kopci na východě vycházel srpek měsíce.

Přála si, aby mohla vyrazit s Gabornem a jádrem armády.

Odněkud ze tmy náhle zazněl hlas.

„Výborně. Je dobře, že cvičíš.“

Ohlédla se. Z vévodovy Velké Síně k ní mířil sir Hoswell.

Myrima si náhle uvědomila, že je tu s ním sama a že je tu ve tmě nikdo neuvidí.

„Co tu děláš?“ zeptala se ostře. Sáhla do toulce a vytáhla šíp s rovným dříkem a těžkou hlavicí, určenou k prorážení zbroje. Rychle založila šíp do tětivy a napjala luk připravená Hoswella zastřelit, pokud to bude nutné.

Sir Hoswell se zastavil a vyzývavě na ni pohlédl, téměř jako by ji vybízel k výstřelu.

„Zítra možná vypukne první bitva a já jsem lučištník – nejlepší ze všech,“ konstatoval prostě. „Přišel jsem se pocvičit. Nevěděl jsem, že jsi tu. Nesledoval jsem tě.“

„Proč ti jen nevěřím?“ zeptala se Myrima.

„Upřímně řečeno to bude nejspíš proto, že jsem si tvou důvěru nijak nezasloužil,“ opáčil Hoswell. „Ani tvou úctu, ani tvé přátelství. A obávám se, že už se mi to nepodaří napravit.“

Myrima prozkoumala své pocity. Včera, když byla v nebezpečí, ji Gaborn varoval. Teď však žádné varování neslyšela ani necítila strach.

Přesto ale Hoswellovi nevěřila. S bušícím srdcem ho pozorně sledovala. Hoswell měl odkazy metabolismu a těch osmdesát yardů, které je dělilo, by dokázal překonat ve vteřině. Nestihl by to však dřív než by Myrima vypustila šíp. I ve slabém světle viděla, že má tvář stále ještě napuchlou v místě, kam ho udeřila Erin Connal.

„Vypadni odsud,“ řekla a uvolnila tětivu. Luk však nesklonila.

Sir Hoswell vysoko zdvihl svůj vlastní luk a toulec a chladně si ji změřil. Pak se uznale pousmál. „Je těžké zastřelit člověka, že ano?“ řekl. „Ale ty dobře ovládáš své tělo. Zadržuješ dech a máš jistou ruku. Byl by z tebe dobrý zabiják.“

Myrima neodpověděla. Netoužila po jeho komplimentech.

„Budu počítat do tří,“ varovala ho.

„Střelba v noci je těžká,“ poučoval ji Hoswell. „Unavené oči zpravidla nedokáží odhadnout vzdálenost od cíle. Když jsi na mě mířila, neměla jsi ruku správně zvednutou, netrefila bys mě.“

„Jedna!“ řekla Myrima a znovu napjala luk. Zachovala se přitom podle Hoswellovy rady a mířila o něco níž.

„Správně,“ řekl Hoswell. „Teď bys mě zasáhla. Využij času, který ti zbývá, a cvič. Pokud v bitvě nedokážeš vypustit patnáct šípů za minutu, budeš k ničemu.“

„Dvě!“ řekla Myrima chladně.

Hoswell jí na zlomek okamžiku pohlédl do očí a své zbraně držel stále zvednuté. Myrima cítila, jak se jí potí prsty a rozhodla se, že povolí šíp. Zrovna v tu chvíli se k ní Hoswell otočil zády, aby odešel.

„Jsme na stejné straně,“ řekl zády k ní. Ještě neudělal ani jeden krok a Myrima bojovala s nutkáním do něj udělat díru. „Zítra v noci budeme možná bojovat bok po boku.“

Myrima neodpověděla. Ohlédl se k ní přes rameno.

„Tři!“ řekla Myrima.

Sir Hoswell se váhavě vydal pryč. Myrima z něj nespustila zrak. Ušel asi dvacet kroků, pak se zastavil a znovu nahlas promluvil. „Nemýlila ses. Dnes v noci jsem tě sledoval. Přišel jsem, protože to vyžaduje čest – nebo spíš možná nečestnost. Přišel jsem, abych nabídl svou omluvu. Spáchal jsem odporný čin a je mi to líto.“

„Nech si své omluvy. Bojíš se, abych to neřekla svému manželovi,“ odsekla Myrima. „Nebo králi.“

Sir Hoswell se k ní znovu otočil. „Řekni jim to, jestli chceš,“ odpověděl. „Možná mě za to zabijí, stejně snadno, jako mě ty můžeš zabít teď. Máš můj život v rukou.“

Nelíbilo se jí pomyšlení na to, že by mu měla odpustit. Nevěděla, jestli na to má žaludek. To dřív odpustí samotnému Raj Ahtenovi.

„Jak ti mám věřit?“ zeptala se.

Sir Hoswell pokrčil rameny. „To, co se stalo před dvěma dny – nikdy předtím jsem nic takového neudělal,“ řekl váhavě. „Zachoval jsem se hloupě a impulzivně. Myslel

jsem, že budeš povolná a doufal jsem, že mě budeš chtít tak jako já tebe. Hrozně jsem se zmýlil.“

„Chci ti to ale vynahradit,“ dodal rozhodně. „Můj život patří tobě. Zítra, až dojde k boji, ti budu stát po boku. Přísahám, že dokud budu žít, budeš žít i ty. Budu tvůj ochránce.“

Myrima znovu prozkoumala své pocity. Včera, když byla v nebezpečí, využil Gaborn svou moc, aby ji varoval. Teď žádný varovný hlas neslyšela. Cítila jen hrozný strach z muže, který se na ni před dvěma dny vrhl. Předpokládala, že Hoswellova nabídka je upřímná. Netoužila po jeho omluvě ani po jeho službách, ale nakonec si pomyslela: pokud Gaborn dokáže odpustit Raj Ahtenovi, proč bych já nedokázala odpustit Hoswellovi?

Sir Hoswell odešel.

Myrima stála dlouhou chvíli nehybně na místě a čekala, až jí srdce přestane zběsile bušit.

Ve chvíli, kdy na oblohu vyšlo ranní slunce, měla už za sebou hodinu cvičení.

TŘICET SEDM: PO HOSTINĚ

Když Averan dojedla, byla ničitelova kožnatá hlava potřísněná krví a zbytky mozku. S plným žaludkem se spokojeně opřela o jeho mohutné tělo.

Úsvit už byl jen pár hodin daleko. Stěží dokázala udržet oči otevřené.

Zaútočily na ni úryvky snů, děsivé vize podsvětí, které ji ohromilo svou obrovitostí.

Snila o dlouhých řadách ničitelů vycházejících z podsvětí, které zoufale po něčem pátraly. Mocný mág je hnal na místa, kam by se o své vůli ničitelé nikdy nevydali. Byla to strašlivá stvůra, zvaná Jediný Pravý Mistr.

Vize k ní však nepřicházely v podobě obrazů před očima. Přicházely k ní v podobě silných pachů, pocitů chvějivého pohybu a v podobě zářící aury polí energie, která obklopuje všechna živá stvoření. Sny byly chladné, přízračné a odhalovaly energii podobnou vlnám modrého světla, které připomínalo večerní nebe odrážející se od sněhu. Všechno v těch snech bylo nepřirozeně jasné. A ničitelé pěli písně, nádherné árie, vysílané pachem příliš jemným, než aby ho člověk mohl zachytit.

Averan v těch snech zoufale pátrala, aby zjistila, co vlastně ničitelé hledají. Pak si to uvědomila:

Krev Věrného.

V tu chvíli Averan doširoka otevřela oči a snažila se potlačit výkřik. Ve svém nitru totiž věděla, že se jí nezdál

žádný obyčejný sen. Tohle byly vzpomínky, vzpomínky ničitele, kterého snědla.

Ničitelé přicházejí. Přicházejí a projdou přímo touto vesnicí.

Začala si uvědomovat, v jak nebezpečné situaci se nachází.

„Musíme odsud vypadnout," řekla zelené ženě a vstala. „Přichází padlá mágyně. Možná už teď je příliš pozdě."

Averan si zoufale snažila znovu vyvolat v paměti představy, které viděla ve snech. Ničitelé, kteří dokáží vycítit energetickou auru, obklopující živé bytosti, nevidí moc daleko – maximálně na čtvrt míle. Věci, které jsou blízko, dokáží rozeznat do největších podrobností, zatímco předměty, které jsou stovky yardů daleko jsou zamlžené a nejasné.

Dokud se Averan bude držet dostatečně daleko před zvědy, bude v bezpečí. Ale ničitelé mají mimořádně vyvinutý čich.

Zelená žena zabila válečníka, kterého budou brzy následovat nesčetné tisíce dalších. Ničitelé zachytí Averanin pach a začnou ji honit

Averan musela uprchnout – a rychle. Nejlepší by byl kůň obdařený odkazy. Ten by dokázal běžet rychle a daleko.

Ale Averan neměla koně.

Král Země nás může ochránit, pomyslela si.

Zavřela oči a vybavila si mapu světa. Zářící smaragdový plamen se blížil, urazil už alespoň sto mil od svého původního místa. Král Země byl stále ještě příliš daleko, teď se nacházel v jižním Heredonu.

Při rychlosti, jakou cestoval, se sem dostane nejdříve dnes v noci nebo až zítra. Averan neměla ani zdaleka tolik času.

Průměrný ničitel je víc jak dvakrát větší než kůň. A u pevnosti viděla, jak rychle ničitelé dokáží běhat.

Pohlédla na mrtvolu jednoho z nich, ležící nehybně v temnotě.

Věděla, že ničitelé za sebou dokáží zanechávat pachovou stopu, aby je mohli ostatní sledovat. Monstrum bylo před svou smrtí vyděšené, cítilo, že mu ruka zelené ženy rozrazila lebku. Ještě teď dokázala cítit slabý česnekový pach, který ze sebe ničitel vyslal těsně před smrtí.

Ještě před hodinou by ten pach vůbec necítila. Teď jí však vyprávěl příběh, dlouhý jako celé svazky knih.

Začala ten pach důkladně zkoumat a přestože její nos nebyl zdaleka tak citlivý jako ničitelovy smyslové výběžky, pochopila jeho smysl: „Je tady smrt! Střežte se! Střežte se!“

Zelená žena začala čenichat po vzoru Averan. Pak odskočila, nehlasně vykřikla a zamávala rukama. Teď, když spolu s Averan snědla ničitelův mozek, dokázala také reagovat na jeho pach, jako by sama byla ničitel – s převelikou hrůzou.

Nebe bylo potažené mraky. Averan věděla, že ničitelé vylučují své pachy ze zadní části těla. Našla si dlouhou tyč, kterou zabořila do ničitelova pachového místa, takže se na ní zachytil pach, který vyloučilo umírající monstrum.

„Pojď, Vesno!“ zavolala na zelenou ženu. „Pojďme.“

Ale zelená žena cítila pach smrti na Averanině holi a začala ustupovat. Ustrašeně si zakryla rukama obličej. Averan dostala strach, že se Vesna otočí a zmizí.

Averan se bála, že pokud začne Vesna utíkat, ničitelé ji vystopují a zabijí. Sice dokáže zabít jediného ničitele, ale pokud se jich proti ní postaví tucty, nebude mít šanci. A určitě se jí nepodaří zabít padlého mága.

„Vesno!“ vykřikla. Ale zelená žena ji neposlouchala. Otočila se a začala prchat. Běžela vesnicí a divoce přitom mávala pažemi. Mířila mezi domky, které se krčily ve stínech jako ledoví obři.

Averan se pokusila získat její pozornost jediným způsobem, který ji napadl. „Osvoboditeli dobrých, Soudce špatných, následuj mne!“

Účinek jejích slov byl ohromující. Skoro to vypadalo, jako by měla Vesna zezadu připevněnou neviditelnou strunu. Když Averan promluvila, zelená žena prudce zastavila,

otočila se a rozčarovaně na Averan pohlédla. Vydala se zpátky k ní.

„Správně," řekla Averan. „Teď jsem tvá paní. Pojď za mnou a buď potichu. Nechceme přitáhnout pozornost dalších ničitelů."

Vesna posmutněla, ale vyplnila Averanin příkaz.

Averan se rychle rozběhla k severu. Noc byla chladná a koruny ořešáků se ohýbaly pod náporem větru. Pod nohama jí šustilo spadané listí a nad hlavou jí letěly mraky, přinášející vůni deště.

Averan si myslela, že dokáže běžet jen několik minut. Od chvíle, kdy zemřeli její Zasvěcenci, se cítila velice slabá.

Ale ke svému překvapení zjistila, že ji ničitelovo maso naplnilo neočekávanou energií. Cítila se silnější – i když ne dost silná na to, aby dokázala rozbít lidskou lebku jediným úderem, nebo něco takového. Nebylo to stejné, jako kdyby přijala odkaz síly. Ale cítila se plná energie a života.

Ničitelovo maso mělo na její tělo vliv jako silný povzbuzující prostředek.

Averan neúnavně běžela skoro celou hodinu, běžela rychleji než kterékoli dítě v jejím věku a zelená žena poskakovala za ní.

Zhruba každých dvě stě yardů Averan přejela holí po zemi a s uspokojením si představovala, jak výkřik „Smrt! Střežte se! Střežte se!" vyděsí ničitele, kteří jí půjdou v patách.

Nebudou vědět, jaké nebezpečí číhá před nimi, a proto budou muset sevřít řady, zaujmout obrannou formaci a postupovat jen pomalu.

Averan se v duchu zarazila. Jak to vlastně vím? podivila se. Nedokázala si ze svých snů vzpomenout na nic konkrétního, z čeho by dokázala takhle přesně poznat, jak budou ničitelé reagovat. Přesto to však věděla.

Mátla ji řada dalších otázek. Kdo je Jediný Pravý Mistr? Co chce? Věděla, že chce krev Věrného, a že je to lidská krev, ale co s ní bude dělat?

V mysli se jí objevila představa: obrovitý ničitel, Jediný Pravý Mistr, tyčící se nad horou kostí těch, které zničil. Stál v mohutné podzemní jeskyni, ve které plály ohně a vyučoval své následovníky, jak tvořit runy, které ovládnou Zemi.

Averan pochopila, že ničitelé míří k Carrisu. Krev Věrného je někde blízko.

Ubohý Roland, pomyslela si. Doufám, že se odtamtud rychle dostane.

Věděla, že udělá nejlépe, když se vypraví k horám. Tam snad za ní ničitelé nepůjdou. Když se dostala na křižovatku, obrátila se na východ.

Protože ničitelé nevidí dál než na čtvrt míle, mohla by jim uniknout tak, že se bude držet dostatečně daleko před nimi.

Věděla také, že za sebou nechává energetickou stopu, kterou ničitelé rozeznají jako přízračnou záři. Tato záře však během půlhodiny zmizí. A ničitelé nedokáží rozeznat stopy, které zanechává na zemi.

Což znamená, že ji budou muset honit jen podle pachu.

Když byla Averan malá, vyprávěl jí Brand historky, jak pomáhal vévodovi při honu přechytračit lišky.

Vévoda Haberd nechal na záda lišky, která se pak vypustila, nalít terpentýn, aby psi neztratili její stopu.

Aby liška přežila, musela být tudíž nesmírně mazaná.

Kdykoli se k ní psi dostali příliš blízko, musela začít běhat v kruzích, aby byl její pach všude, takže psi se pak v podstatě začali honit za vlastními ocasy.

Pak si liška musela najít nějaký nízký kopec, schovat se ve křoví a sledovat psy, aby se ujistila, že se k ní žádný nedostane příliš blízko.

Ničitelé se psům podobali a Averan na ně musela po liščím způsobu. Proto po další dvě hodiny postupovala vpřed, ale neustále se pohybovala ve spirále.

Nacházela se na planině východně od Carrisu, ale měst tu bylo čím dál tím méně. Znala toto místo z map a často nad ním létala na graačím hřbetě.

Dál na západ byly kopce a údolí, za kterými se tyčily Strmé hory. Doufala, že se tam dostane, protože věděla, že v horách je na ničitele příliš velká zima.

Brzy se dostala k lesu. Vstoupila mezi stromy, kroužila mezi nimi a každou chvíli zanechávala na jejich kmenech ničitelovu pachovou stopu.

Začal padat studený déšť. Averan se dostala až k nějaké říčce. Skočila do vody a začala plavat na druhý břeh.

Zelená žena Averan věrně následovala, i když na ní bylo vidět, že se pořád bojí pachu, který ulpěl na holi. Jakmile však Vesna skočila do vody, bylo jasné, že Averan svůj plán nedomýšlela až do konce.

Zelená žena neuměla plavat. Plácala kolem sebe rukama, vykopávala a kvílela. Hlava jí každou chvíli zmizela pod hladinou. Zoufale se snažila udržet na povrchu.

Averan se pokusila vrátit, aby ji zachránila, ale bez odkazu síly plavala zoufale pomalu. Když se konečně dostala až k Vesně, zelená žena jí vyskočila na záda a stlačila ji pod hladinu.

Ze všech sil se snažila znovu vyplavat, ale Vesna byla příliš silná. Averan si uvědomila, že tohle nemá cenu, že takhle se utopí obě. Proto udělala několik temp směrem ke dnu, odplula kousek dál a vydala se zpátky k hladině.

Vynořila se na povrch. Zelená žena plácala rukama do vody a každou chvíli se potopila.

Averan zadržela dech. Zelená žena se přestala zmítat; potopila se pod hladinu a tentokrát už nevyplavala.

Averan se rozbušilo srdce. „Vesno!“ zavolala. „Vesno!“

Ale hladina vody zůstala klidná a nehybná.

Averan zuřivě přemýšlela, co má dělat. Pak na povrch vyplavala nehybná Vesna, obrácená tváří dolů.

Averan se k ní dostala několika tempy, popadla ji za plášť a odtáhla bezvědomou ženu na druhý břeh. Pak jí vytáhla hlavu z vody, převrátila na břicho a pořádně praštila do zad.

Zelená žena začala vykašlávat vodu, dávit a plakat jako dítě. Averan jí pomohla na břeh. Když se zelená žena trochu uklidnila, rozhlédla se Averan kolem sebe.

Ve snaze zachránit Vesnu někde ztratila svou hůl. I když tu byla voda celkem klidná, Averan usoudila, že je řeka odnesla asi čtvrt míle po proudu. Pochybovala, že hůl ve tmě najde.

Roztřeseně se vyškrábala na nohy. Usoudila, že je asi tak osm mil daleko od Carrisu. Chtěla se obrátit na sever, ale bála se. V kopcích jižně od Carrisu viděla plát ohně.

Foukal silný vítr a mraky zhoustly natolik, že Averan jen stěží viděla na krok. Z nebe padaly těžké dešťové kapky. Neexistoval způsob, jak by svou hůl mohla znovu najít.

Možná, že budu mít štěstí a začne se blýskat, doufala. Každý věděl, že se ničitelé bojí blesků, i když nikdo netušil proč. Ale Averan hodovala na ničitelově mozku a poznala jeho tajemství. Věděla, že blesky ničitele sice neděsí, ale oslepují je a způsobují jim bolest. Dívat se na blesk pro ně bylo jako zírat do slunce.

Jsem jediný člověk na světě, který tohle ví, uvědomila si. Nějakým zázrakem se jí podařilo něco, co dosud nikomu jinému: snědla ničitelův mozek a získala jeho vzpomínky, jako by sama byla ničitel.

Přestože pršelo, nezdálo se však naneštěstí, že by začala bouřka.

Averan se vydala na další cestu. Po několika hodinách běhu se unaveně obrátila k západu a pokračovala tím směrem ještě asi hodinu. Zelená žena za ní začala zaostávat. Zhruba hodinu před úsvitem uslyšela směrem od Carrisu zvláštní zvuk, podivné sténání, které otřáslo zemí. O chvíli později se začali probouzet první ptáci a v okolí se rozlehl jejich zpěv. Připadalo jí zvláštní, že si ptáci mohou takhle zpívat v den, jako je ten dnešní.

Za úsvitu spatřila kousek na sever zalesněný kopec a rozhodla se sehrát roli lišky.

Vyběhla na kopec mezi stromy a skryla se mezi nimi. Čekala, až vyjde slunce. Doufala, že ze svého místa spatří obří ničitele na vzdálenost několika mil.

Vesna, zachumlaná do pláště, si lehla vedle Averan. Dívka se k ní přitulila. Plášť byl sice pořád mokrý, ale Averan bylo teplo.

TŘICET OSM: CHLADNÝ VÍTR NAD CARRISEM

Vítr nad Carrisem se hodinu před úsvitem změnil, začal vát ze severovýchodu a ochladil se. Protože mraky byly stále hustší a kolem se válela mlha, navzdory blížícímu se ránu tma zhoustla.

Největším zdrojem světla byli Raj Ahtenovi ohňotvůrci, odění v živoucí plameny, kteří zaháněli mlhu na konci přístupové cesty. Mezi dvěma pilíři světla stál Raj Ahten, který hleděl na muže na hradbách. Za ním čekali ledoví obři, váleční psi a Neporazitelní.

„Toužíš-li po bitvě, pojď!“ zvolal vévoda Paldane statečně. „Pokud však doufáš, že najdeš v Carrisu útočiště, je tvá naděje marná. Nevzdáme se za žádnou cenu!“

Muži kolem Rolanda pozvedli zbraně, a meči a kladivy začali bouchat do štítů.

Raj Ahten přejel Paldaneho opovržlivým pohledem. Pak jeho zrak spočinul na obráncích. Když jeho pohled na kratičký okamžik spočinul na Rolandovi, ten pocítil, jak se celé jeho sebevědomí hroutí a do mysli se mu vplížilo vědomí, jaký je slabý a zavrženíhodný. Jeden za druhým přestali muži na hradbách zbraněmi bouchat o štíty.

„Pěkná ukázka odvahy,“ řekl Raj Ahten Paldanemu.

Kdesi v dáli v mlze se ozvaly zvuky bojových rohů. Byly to indhopalské rohy troubící v poplašném divokém trylku. Vzápětí zaznělo vzdálené dunění bubnů. Obr za Raj

Ahtenovými zády pohlédl k jihu a váleční koně začali nervózně přešlapovat z nohy na nohu.

„Troubí k ústupu," řekl užasle baron Poll. Někde v mlze, asi pět mil daleko, začali Raj Ahtenovi vojáci prchat. Přišli snad Spravedliví Rytíři? Nebo válečníci ze Dvorů Přílivu?

V náhlé naději někdo na hradbách vykřikl. „Král Země přichází! Zasel do srdcí nepřátel strach!"

Z mlhy se náhle vyloupla trojice tmavých stvoření, která proletěla těsně kolem Rolanda. Nejdřív si myslel, že jsou to netopýři. Byli však příliš malí a kroutili se ve vzduchu jako oživlá bolest. Roland je rozpoznal jako stvůry z podsvětí, které se na povrchu ukazovaly jen zřídkakdy.

„Zmiz!" vykřikl Paldane na Raj Ahtena. „Tady útočiště nenajdeš! Lučištníci!"

Raj Ahten pozdvihl ruku, aby lučištníci nestříleli. Jeho šedý imperiální hřebec stál klidně na místě.

„Není to Král Země, kdo přichází z jihu," prohlásil Pán Vlků nahlas, tak, aby ho slyšel každý muž na hradbách. Jeho slova Rolanda zasáhla jako ostří nože a naplnila ho strachem. „Ani se k vám neblíží záchrana v podobě posil. Vévoda Paldane ví, co přichází z jihu; jeho poslové projeli skrze naše linie. Z podsvětí se na povrch vyrojili ničitelé. Jsou jich desítky tisíc a dorazí sem během hodiny."

Rolandovi se rozbušilo srdce a v ústech mu vyschlo. Ničitelé, pomyslel si s narůstající hrůzou. Za posledních šestnáct století nedošlo na povrchu k žádné velké bitvě mezi lidmi a ničiteli. Často však slýchal historky o lidech, kteří žili na úpatí hor a které čas od času ničitelé lovili a odvlékali do svých doupat.

Kam až paměť lidí sahala, však ničitelé nikdy nezaútočili na opevněný hrad – až do chvíle, kdy dobyli pevnost Haberd.

Roland by dvakrát raději bojoval proti Raj Ahtenovi, než aby čelil hordě ničitelů. Vždyť koneckonců šťastný zásah může srazit k zemi i válečníka obdařeného runami, ale ničitel je vyšší než slon. Žádný ubohý človíček ozbrojený navíc jen krátkým mečem mu nedokáže probodnout kůži.

Celé okolí Carrisu bylo stále pokryto mlhou. V dálce Roland zaslechl syčení, které připomínalo přesýpání písku. Zdi hradu se zachvěly.

„Nemáte vojáky schopné ubránit tenhle kus skály proti ničitelům," řekl Raj Ahten. „Ale já ano.

Poklekněte přede mnou!" zavolal. „Poklekněte před svým pánem a vládcem. Otevřete brány! Poklekněte přede mnou a já vás ochráním!"

Roland zjistil, že aniž by o tom jakkoli přemýšlel, poklekl na jedno koleno. Raj Ahtenův příkaz byl tak přesvědčivý, že nemohl dělat nic jiného. Vlastně ani nic jiného dělat nechtěl.

Muži začali křičet a jásat. Mnozí zdvihali zbraně, vítězoslavně jimi potřásali a nabízeli se do služeb Vlčího Pána.

Rolandovi se rozbušilo srdce. Vévoda Paldane stál vzdorně na hradbách, jeho ruka svírala jílec meče, malá postavička, směsná ve své nemohoucnosti. Zdálo se, že on sám je ochoten postavit se Raj Ahtenovi, i když ho všichni ostatní přijmou za svého pána.

Cožpak ten hlupák nechápe, že Raj Ahten má pravdu? podivil se Roland. Bez Pána Vlků jsme všichni mrtví.

Roland zjistil, že se mu z hrdla dere vítězoslavný pokřik.

Pak se se skřípěním řetězů začal spouštět padací most.

Doprovázen jásotem vstoupil Raj Ahten vítězně do Carrisu. Začal vykřikovat rozkazy. „Zajistěte přístupovou cestu! Vyžeňte tu mlhu, ať vidíme, proti čemu stojíme."

Jeho ohňotvůrci se otočili a začali do vzduchu na konci přístupové cesty kreslit zářící runy.

Hustá mlha se kolem nich na okamžik zhroutila a ustoupila, takže se obráncům otevřel pohled na ledové obry a vojáky na koních, kteří pochodovali k Carrisu.

Na míle daleko slyšel Roland výkřiky mužů a vyděšené ržání koní, jak Raj Ahtenovi vojáci prchali k Carrisu. Válečné rohy troubily k ústupu.

A ještě další vzdálený zvuk zněl nad krajinou: syčení ničitelů, kteří je pronásledovali.

Ničitelé přicházeli a Raj Ahtenovi vojáci se blížili k hradu, aby je zde porazili. V dlouhých řadách přijížděli rytíři na koních a za nimi přicházely nekonečné řady pěchoty. Nad řinčením zbrojí a duněním kopyt zazněl jásot.

Roland pohlédl za hradby. Přestože ohňotvůrci začali rozhánět mlhu, nebylo to něco, co by se dalo stihnout za chvíli. Bylo časné ráno a země byla vlhká, takže magická mlha se mísila s přirozenou a rozkládala se v okruhu několika mil kolem hradu.

Roland po dlouhé minuty čekal, vnitřnosti sevřené strachem. Začalo hustě pršet. Vojáci stojící kolem se zachumlali do plášťů a zdvihali nad hlavy štíty, jako by dešťové kapky byly sprškou smrtících šípů. Roland však dostal jen malý štít, který ho zdaleka nezakryl celého.

Pohled na vojáky blížící se mlhou připadal Rolandovi neskutečný. Kolem hradeb poletovala hejna vran a holubů, které vyplašil všeobecný zmatek a hluk.

Když pominulo prvotní vzrušení a moc Raj Ahtenova hlasu poněkud zeslábla, Roland zjistil, že se třese.

Náhle si uvědomil, jako by se probudil ze snu, že složil zbraně, že Raj Ahtenovi dovolil, aby město získal bez boje.

„Co tohle znamená?“ zeptal se Roland barona Polla. „Co když skutečně přichází Král Země? Budeme s ním muset bojovat?“

„Myslím, že ano,“ řekl baron Poll. Odplivl si přes hradby do mlhy. Jeho klidné chování naznačovalo, že si to samé uvědomil už dávno před Rolandem, a že ho to nijak nevzrušilo.

Roland něco nespokojeně zabručel, a pak se obrátil k baronu Pollovi a snažil se, aby jeho hlas zněl rozhodně. „To neudělám. Nebudu bojovat s Králem Země!“

„Budeš dělat to, co ti přikážou,“ řekl baron Poll. „Až tě Raj Ahten vezme pod přísahu, staneš se jeho vojákem.“

Tak to skutečně bylo. Až Raj Ahten obsadí hrad, dá obráncům na výběr: přísahat mu věrnost nebo zemřít.

„Jsem Ordenův poddaný. Nebudu přísahat nikomu jinému!“ řekl Roland. „Nepozvednu meč proti vlastnímu králi!“

„Je to buď přísaha nebo život,“ opáčil baron Poll pragmaticky. „Věř mi, chytrý člověk bude přísahat rychle – stejně rychle pak svou přísahu vezme zpátky.“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem chytrý,“ odvětil Roland. To byla pravda. Neuměl číst, neuměl počítat. Nikdy neměl odpověď na argumenty své hádavé ženy. Jen tak tak, že našel cestu skrz mlhu sem do Carrisu.

Ale vždycky byl věrný.

„Poslouchej,“ řekl baron ostře. „Přísahej Raj Ahtenovi. Ale až přijde Král Země, nikdo neříká, že musíš skutečně bojovat. Pán Vlků stejně nejspíš pošle na hradby své vlastní vojáky, takže tobě bude stačit, když budeš jen pokřikovat nadávky a zlověstně mávat mečem. Indhopalané obstarají krvavou práci sami. Nemusíš prolévat krev!“

„Ani tak se mi to nelíbí,“ prohlásil Roland a sevřel jílec meče.

Ale když na hradby začali přicházet Raj Ahtenovi válečníci, neodvážil se ho vytasit. Místo toho se schoulil pod cimbuřím a znovu pocítil přání, aby zelené ženě nedal svůj plášť z medvědí kůže. Dnes byla ještě větší zima než včera. Chlad se mu zakousl do těla a pomalu ho zbavoval i posledních zbytků odvahy.

Ani za půl hodiny ještě nebyli všichni Raj Ahtenovi vojáci v bezpečí hradeb, ale ohňotvůrci nakreslili do kruhu na konci přístupové cesty do vzduchu tajemné zářící runy. Kouzelné symboly visely v mlze jako tapisérie na zdi. Pak je ohňotvůrci začali rozpouštět. Mlha začala ustupovat.

Během té půlhodiny bylo syčení ničitelů slyšet stále silněji, až se změnilo v dunění připomínající blížící se bouři.

Pod rouškou mlhy se ničitelé blížili k Carrisu ze všech stran – ze severu, jihu a západu.

V mlze zazněly válečné rohy, asi dvě míle vzdálené. Koně začali řičet v panice a Roland slyšel dunění kopyt

vzdalující se k jihu, pak k západu a nakonec i zpátky na sever.

Muži na hradbách začali křičet „Ztratili se! Ztratili se!“

Roland k nim pocítil soucit. Věděl, jak mlha dokáže zmást smysl pro orientaci, jak se v ní člověk může snadno ztratit.

Ohňotvůrci začali mlhu právě rozptylovat a Roland bez dechu čekal na opevnění a díval se, jak mlha ustupuje a odhaluje pohled na okolní krajinu, na zelené pruhy země, bíle omítnutá stavení s doškovými střechami a velikými zahradami, na slaměné panáky na polích, jablečné sady a pastviny a na síť vodních kanálů, které Carris obklopovaly. Vedle kamenné zdi jednoho z domků se krčil kohout který pohlédl na nebe, zamával křídly a radostně zakokrhal a přivítal tak návrat světla.

Okolní země byla tak krásná, že Rolandovi připadalo čím dál hroznější, že musí stát zde na hradbách a čekat na útok nepřítele.

Trubači začali troubit na rohy a signalizovat ztraceným indhopalským vojákům, kudy se v té zatracené mlze dostanou do bezpečí hradeb.

Když Indhopalané uslyšeli signál, okamžitě otočili koně a vyrazili zpátky k hradu. Každou chvíli bylo slyšet, jak nějaký kůň zakopl a upadl, zvuk doprovázený řinčením zbroje jeho jezdce.

A pak se na kraji mlhy, asi půl míle od Carrisu, objevili první vojáci.

Tohle nebyli válečníci obdaření runami. Byli to lučištníci s luky z rohoviny, odění v bílé burnusy a lehkou koženou zbroj; nebo dělostřelci s širokými bronzovými přilbicemi, ozbrojení jen dlouhými noži; nebo mladí panoši, kteří byli spíš zvyklí zbroj leštit než ji nosit.

Tohle byl v krátkosti zadní voj, nejslabší část Raj Ahtenovy armády. Úkolem těchto vojáků nebylo bojovat v první linii, ale držet dobytá území. Většina jich pochodovala pěšky.

Jen jejich velitelé jeli na koních a jakmile spatřili hrad, pobídli koně a vyrazili ve slepé panice do jeho bezpečí a ponechali tak své pěšáky, aby se o sebe postarali sami.

Vojáci z Indhopalu začali křičet a vyrazili mezi vesnicemi směrem k hradu Carris. Všude kolem se zvedl hromový řev ničitelů spěchajících mlhou.

Ve vzduchu se začal vznášet pach prachu a krve, zaznívaly výkřiky hrůzy a zezadu byl slyšet hluk boje. Přestože Roland nespatřil ani jednoho ničitele, pochopil, že tam někde v mlžném moři bojují Indhopalané o život.

Všude na hradbách zazněl zvuk válečných rohů. Obránci začali výkřiky povzbuzovat své běžící spolubojovníky. K Carrisu prchalo snad dvacet tisíc indhopalských vojáků.

Pak přišli ničitelé.

Jedno monstrum vyběhlo z té zatracené mlhy. Roland s hrůzou zíral na prvního ničitele, kterého v životě viděl.

Nepřipomínal žádné stvoření, které kdy kráčelo po povrchu země. Hodností se zřejmě jednalo o válečníka, protože nebyl potetován zářícími runami, které označovaly mágy.

Ničitel běžel na čtyřech nohách a ve dvou předních pařátech svíral zbraň. Tvarem se monstrum nejvíce blížilo obrovitému krabu. Ničitelův tlustý vnější krunýř byl šedý jako žula.

Měl obrovitou hlavu, velikou jako vůz, na které se mu vlnily řady smyslových výběžků vyrůstajících z týla i po stranách hlavy. Jeho zuby zářily jako krystaly. Monstrum nemělo oči ani uši ani nos.

Ničitel kromě charakteristického syčení nevydával žádný jiný zvuk. Běžel mezi řadami prchajících válečníků třikrát rychleji než oni. Připomínal ovčáckého psa, který se snaží dostat do čela stáda. Jako by se nenamáhal nikoho zabíjet, ale chtěl jen prchající válečníky předběhnout.

Moudře se však zastavil v dostatečné vzdálenosti od hradu. Dostal se až mezi přední řady válečníků, otočil se a dal se do práce.

V pařátech držel velkolepé kladivo, tyč z černé ničitelské oceli s kovovou hlavicí, která vážila šest set liber. V souladu s tradicí se této zbrani říkalo „velkolepé kladivo“, protože „když zasáhne člověka, udělá z něj velkolepou břečku“.

Ničitel máchl zbraní v nízkém oblouku jako farmář kosou při sklizni obilí. Úder srazil pět mužů a Roland viděl, jak jejich těla odletěla sto stop daleko. Hlava jednoho ubohého chlapíka proletěla vzduchem a s hlasitým šplouchnutím přistála v jezeře Donrestgree, sto yardů od místa zásahu.

Někteří z mužů tasili zbraně a pokusili se probojovat si cestu kolem ničitele. Jiní se mu pokusili vyhnout. Další se otočili a v panice začali prchat nebo se pokusili najít úkryt v okolních domcích nebo v křovinách.

Monstrum máchalo svou zbraní rychle a s úžasnou ladností a jistotou, kterou Roland stěží považoval za možnou. Na tak obrovitou stvůru se ničitel pohyboval s neuvěřitelnou grácií. Během deseti vteřin leželo kolem něj padesát mrtvol.

Rolanda sevřela hrůza, začal lapat po dechu a srdce mu bušilo tak hlasitě, až se začal bát, že to okolostojící obránci uslyší a budou ho považovat za zbabělce. Rozhlédl se, aby viděl, jak reagují ostatní. Chlapík vedle něj měl tvář bledou hrůzou, ale stál nehybně a rty měl pevně sevřené. Roland si nejprve myslel, že je to nějaký kliďas, který vše snáší překvapivě dobře, ale pak viděl, jak mu po pravé noze stéká stružka moči.

Z barbikánu se ozvalo zvonění, jak obsluha balisty začala vypouštět střely. Jednalo se o obří šípy, vyrobené z oceli, které vážily třicet liber. První dvě střely byly špatně zamířené a dopadly mezi řady prchajících válečníků. Ozvalo se skřípění lan, jak dělostřelci začali znovu nabíjet.

„Nestřílejte, dokud ničitel nepřijde blíž!“ vykřikl jejich velitel.

V té chvíli už ničitel pobil sto mužů a obránci na hradbách začali křičet. „Podívejte! Podívejte!“

Na kraji mlhy se začali objevovat další ničitelé. Ne po tuctech nebo stovkách, ale po tisících.

Svírali obrovité zbraně, které budily strach už na pohled.

V jejich středu byli mágové, zářící stvůry tak pokryté zářícími runami, až to vypadalo, že jsou oděni v plamenech. Svírali krystalické hole, které zářily svým vlastním vnitřním světlem.

Dusot těžkých těl ničitelů otřásal hradbami. Rolandovi naplnily uši vyděšené výkřiky vojáků. Cítil, jak se mu třesou kolena a musel se opřít, aby neupadl.

Cítil, jak mu po noze stéká moč.

„U Mocností!“ zalkal baron Poll.

Někteří vojáci začali skákat z hradeb do jezera, protože to pro ně bylo přijatelnější než čelit ničitelům.

Nějaký hlupák s hlasem městského vyvolávače začal vykřikovat: „Prosím, uklidněte se! Prosím, uklidněte se! Zachovejme si optimismus a já jsem pevně přesvědčen, že se z toho všeho dostaneme… živí a zdraví.“

Rolanda napadlo, jestli se ten chlapík snaží přesvědčit sám sebe nebo jestli chce čelit smrti jako legendární rytíři ze starých časů – s odvahou a dohrou náladou.

Pokud kdy v Rolandově životě nastala situace, ve které ho přemohla panika, bylo to teď.

Baron Poll se k němu otočil a jeho tvář ozářily paprsky ranního slunce. Tlustý rytíř se pokusil zavtipkovat a promluvil hodně nahlas, aby ho bylo slyšet přes řinčení zbraní a smrtelné výkřiky. „Začni zhluboka dýchat, hochu, protože každý nádech může být tvůj poslední.“

TŘICET DEVĚT: ODDĚLENÝ SVĚT

Když za Myrimou na střelnici přišel hodinu po východu slunce zmrzačený chlapec, očekávala, že se dozví, že je čas začít sedlat koně.

Hoch jí ale jen řekl, že si Ioma přeje, aby přišla do věže Zasvěcenců.

Proto si pospíšila, aby nenechala její veličenstvo čekat. Hrad Groverman byl ozářen ranním sluncem. To se jako žlutá koule zvedalo na východě na nádherně modrém nebi a slibovalo pěkný den. V dálce spatřila několik orlů, kroužících vysoko nad kopci.

Z nádvoří věže bylo vidět až na dvacet mil daleko: Větrná řeka se vinula planinou jako stříbrná stuha a na jejích březích byly farmy a chalupy, poblíž kterých se popásala stáda dobytka a koní.

Před věží po zemi poskakovali holubi, kteří se na zemi snažili nalézt potravu. Myrima vstoupila mezi hradby, které obklopovaly věž Zasvěcenců. Její zdi z hnědého pískovce se nemohly měřit s výškou věže na hradě Sylvaresta. Přestože i zdejší věž byla veliká a měla mohutné otevřené nádvoří, nemohla poskytnout útočiště více než několika stovkám Zasvěcenců.

Myrima vstoupila do věže a s překvapením zjistila, že slyší cosi zvláštního: hudbu.

Uvnitř věže Zasvěcenců – a navíc takhle brzy ráno – bylo slyšet hudbu píšťal, bubnů, tamburín a fléten, které

doprovázely zpěv. Zasvěcenci, alespoň ti, kteří nebyli příliš oslabení tím, že poskytli odkaz, si uspořádali oslavu.

Hned za padací mříží narazila na shromáždění zvědavých lidí.

Když je Myrima míjela, jedna stará žena zašeptala. „To je ona, ta, která zabila Temného Vzneseného.“ Myrima cítila, jak rudne v obličeji. „Říkají jí *Heredonská válečnice*,“ pokračovala stará žena.

„Celou noc cvičila střelbu s lukem,“ dodal nějaký mladík. „Slyšel jsem, že se dokáže trefit na dvě stě kroků do oka jestřábovi. Teď se chystá zabít samotného Raj Ahtena!“

Myrima sklonila hlavu a snažila se nevšímat si jejich povídaček. „Trefit do oka jestřába, to rozhodně!“ chtělo se jí říci na protest. „Jsem ráda, že si neublížím, když se pokouším napnout luk.“

Myrima se rozhlédla po trávníku před věží a překvapilo ji, že se tu shromáždili všichni místní Zasvěcenci. Stoly se prohýbaly jídlem a pitím a kolem pobíhali služebníci. Ti Zasvěcenci, kteří se vzdali síly, ladnosti či metabolismu – a proto se nemohli bez pomoci hýbat – leželi ve stínu mohutného dubu, který rostl na nádvoří, a ostatní se mezitím oddávali oslavě.

Slepí muži i ženy tancovali v těsném sevření a dávali si pozor, aby si navzájem nešlapali na nohy. Hluší a němí je pozorovali a cpali si břicha vybranými pochoutkami. Ti, kteří se vzdali rozumu, se smáli všemu a všem.

Myrima celou scénu chvíli udiveně pozorovala.

Jeden starý slepec seděl se zkříženýma nohama nedaleko od ní a popíjel víno ze džbánu. Tvář měl ošlehanou a vlasy pevné jako dráty. „Co slavíte?“ zeptala se Myrima. „Hostenfest přece skončil před dvěma dny.“

Slepec se na ni usmál a nabídl jí džbán s vínem. „Tradice!“ prohlásil. „Dnes máme důvod k oslavě, protože naši páni jdou do války!“

„Tradice?“ zeptala se Myrima. „To Zasvěcenci vždycky slaví, když jdou jejich páni do války?“

„No jistě,“ souhlasil chlapík. „Napij se.“

„Ne, díky.“ Myrima byla zmatena. O téhle tradici nikdy neslyšela. Na druhou stranu za celý její život Heredon nikdy do žádné války nevstoupil.

Pohlédla na věž, v jejíchž komnatách sídlili Zasvěcenci a na jejíchž mohutných zdech byly strážní vížky.

Jakmile jednou člověk vstoupil na toto místo jako Zasvěcenec, v podstatě jako by odešel ze světa – dokud jeho pán nezemřel. Myrimu až dosud nenapadlo, že tohle místo je vlastně oddělený svět, nedotčený vnějšími záležitostmi.

Zmateně sledovala tančící Zasvěcence.

„Takhle to půjde celý den?“ zeptala se.

„Ano,“ odvětil slepec. „Až do začátku bitvy.“

Myrima se zamyslela. „Aha, už chápu… pokud dnes tvůj pán zemře, vrátí se ti zrak. Jaký je lepší důvod k oslavě?“

Slepec pevně sevřel ucho džbánu a zavrčel. „Co jsi to za odpornou stvůru! Slavíme, protože dnes,“ – pro zdůraznění svých slov se udeřil do hrudi – „jdeme do války i my. Dnes můj pán Groverman použije můj zrak a kdybych mohl, s radostí bych mu stanul po boku.“

Postavil džbán s vínem na zem. „A při této příležitosti se modlím k Zemi: Kéž se Groverman vrátí vítězně domů, aby mohl bojovat i v další dny! Ať žije vévoda Groverman!“

Pak pozdvihl džbán k přípitku a dlouze se napil na vévodovo zdraví.

Myrima předtím promluvila bezmyšlenkovitě. Bylo jí jasné, že musela slepce urazit, i když to tak nemyslela.

U jedné zdi ve stínech, dostatečně daleko od slavících Zasvěcenců, Myrima spatřila Iomu obklopenou třemi tucty lidí, mužů i žen, různého věku i původu. Drželi se za ruce, pomalu kroužili a Ioma k nim mluvila. V pozadí hráli dva minstrelové tichý pochod na flétny a bubny. Byl to prastarý nápěv.

Myrima okamžitě poznala, o co jde. Když válečník potřeboval odkazy, zašel za kouzelníkem, který měl seznam těch, kteří se nabídli, že budou sloužit jako Zasvěcenci. Kouzelník pak shromáždil vhodné kandidáty, a protože bylo nezbytné, aby se Zasvěcenci svému pánu odevzdali svobodně

a zcela bez výhrad, válečník k nim často pronesl řeč. V té řeči kandidátům zpravidla řekl, co ho vede k přijetí jejich odkazů, slíbil jim, že jim bude sloužit co nejlépe a nabídl podporu jim i jejich rodinám.

A proto Myrimu nijak nepřekvapilo, když slyšela, co Ioma říká: „Nežádám to jen pro sebe. Země promluvila k mému manželovi a varovala ho, že se blíží konec Věku Člověka. Proto nebojujeme jen pro sebe, ale pro celé lidstvo!“

Jeden muž v kruhu zvolal. „Vaše veličenstvo, odpusťte, ale nejste vycvičena pro válku. Neposloužil by můj odkaz lépe někomu jinému?“

„Máš pravdu,“ opáčila Ioma. „Mám slušný výcvik v boji s šavlí a kdybych měla odkaz síly, dokázala bych uzvednout válečné kladivo stejně jako každý muž. Ale nepředstírám, že budu bojovat jako zkušená bojovnice. Ale bojovat s velikou rychlostí je stejně smrtící, jako bojovat s dobrým výcvikem. Proto potřebuji odkaz metabolismu.“ Potenciální Zasvěcenci překvapením vydechli.

„Proč? Proč chcete zemřít mladá?“ zeptala se jedna starší žena.

Myrima celou scénu napjatě pozorovala. Nikdy podobný obřad neviděla na vlastní oči. Pochybovala, že by mohla něco takového sama dokázat. Věděla, že si neumí hrát se slovíčky. Nikdy by nedokázala přemluvit cizího člověka, aby jí věnoval jednu ze svých vlastností.

„Nosím v sobě králova syna,“ vysvětlovala Ioma. „Včera, když do hradu Sylvaresta vstoupil Temný Vznešený, chtěl zbavit života mé dítě, ne mě samotnou. Za obvyklých okolností bych prince porodila až v létě. Ale pokud teď přijmu odkaz metabolismu, porodím ho během šesti týdnů.“

Výborně, pomyslela si Myrima. Všichni potenciální Zasvěcenci teď chápou, co Ioma chce. Chce se stát válečnicí a vzdát se života, aby vykoupila život svého syna. Její láska k dítěti ty lidi určitě získá.

Stará žena na ni pozorně hleděla, pak vystoupila z kruhu, udělala krok směrem k Iomě a poklekla před ní na jedno

koleno. „Můj metabolismus je váš a vašeho dítěte.“ Ostatní však stále kráčeli dokola a kladli otázky.

Někdo poklepal Myrimě na záda. Otočila se a pohlédla do tváře největšímu muži, s jakým se kdy setkala. Vrhal stín, ve kterém by se snadno schovali dva obyčejní lidé a měl takové svaly, že by spíš kůň mohl jet na něm než naopak. Cítila z něj vůni borovic, proto si domyslela, že je to zřejmě zálesák. Měl na sobě koženou vestu a pod ní už nic, takže byla vidět jeho svalnatá hruď. Vypadal, že je mu krátce po třicítce. Usmál se na ni a jeho tvář byla naplněna obdivem. „Ty jsi ta dívka, že ano?“

„Která?“ zeptala se Myrima.

„Která zabila Temného Vznešeného.“

Myrima nejistě přikývla, protože tváří v tvář tak nepokrytému obdivu cítila rozpaky.

„Viděl jsem ho,“ prohlásil ten chlapík. „Proletěl mi přímo nad hlavou, opravdu. Nebe zčernalo na mnoho mil kolem. Nevěřil jsem, že ho někdo dokáže zabít.“

„Zastřelila jsem ho,“ řekla Myrima. Uvědomila si, že pevně svírá svůj luk a tiskne si ho k ňadrům. „Kdybys byl na mém místě, udělal bys to samé.“

„Cha, cha! To těžko.“ Obr se zašklebil. „Stáhl bych ocas mezi nohy a ještě teď bych utíkal.“

Myrima přijala jeho kompliment. Koneckonců měl pravdu. Většina mužů skutečně utekla.

Chlapík pokýval hlavou, jako by se styděl promluvit. Myrimě bylo jasné, že neoplývá nijak pronikavou inteligencí. „Budeš potřebovat nový luk,“ řekl.

Rychle pohlédla na svou zbraň, jestli není nějak poškozená.

„Cože?“

„Budeš potřebovat ocelový luk,“ dodal chlapík. „Tenhle totiž bez problémů zlomím na dva kusy.“

Teď pochopila. Její pověst – jakkoli nezasloužená – ji předcházela. Tohle monstrum jí nabízí odkaz síly. Mnohý rytíř by za takový odkaz s radostí zaplatil padesát zlatých

orlů, což byla částka, kterou si obyčejný dělník vydělá za deset let. U Mocností, ten chlapík byl skutečně obrovský!

„Chápu," zamumlala Myrima užasle. Raději mu neřekla, že jeho obdiv považuje za nezasloužený, protože pokud by získala sílu takového obra, snad se stane válečnicí, jakou touží být.

Vydalo se k ní několik dalších lidí, kteří stáli obrovitému chlapíkovi za zády. A Myrima si uvědomila další věc. Lidé, kteří stáli u hrány, tu čekali na ni. Přišli jí nabídnout odkazy.

Na rozdíl od Iomy „Heredonská kráska" nebude muset nikoho přemlouvat, aby jí dal svůj odkaz.

ČTYŘICET: PŘÍBĚHY O ŠÍLENSTVÍ

Den zastihl Gaborna daleko za hranicemi Planin. Severozemí bylo hornaté, plné ovčáckých salaší a úzkých cest, ohraničených kamennými zídkami. Podél cesty se jako starobylé památníky tyčily mohutné skály, korunované pokroucenými borovicemi. Hvězdný svit na celou zemi padal jako těžký příkrov.

Gaborn se ve tmě neodvažoval jet příliš rychle, bez ohledu na nebezpečí, které obklopovalo Carris, a proto s ním během noci většina jeho vojáků udržela krok. Přestože začal přijímat odkazy, pádem z koně si mohl zlomit vaz stejně snadno jako kdokoli jiný.

Ale už během jízdy cítil, jak v něm roste síla. Ještě na hradě Groverman přijal během hodiny několik odkazů. Přijal po jednom odkazu síly, metabolismu, ladnosti a odolnosti. Pak vyrazil na cestu a pověřil Grovermanova kouzelníka, aby nalezl další ochotné Zasvěcence, kteří by mu skrze prostředníky věnovali své odkazy.

Upozornil ho, že do večera potřebuje získat čtyřicet odkazů.

A tak se během jízdy cítil stále silnější. Stával se rychlejším a obratnějším.

Přestože mu byl jeho vlastní skutek odporný, nemohl popřít, že zlo má sladkou příchuť a jednou se dokonce přistihl, jak přemýšlí, že pokud se Raj Ahten snaží

shromáždit tolik odkazů, aby se stal Sumou Všech Lidí, proč by se o to samé nemohl pokusit i Gaborn?

Rychle však takovou myšlenku zahnal, protože byla nehodná krále.

Jel spolu s čarodějem Binnesmanem a pěti sty šlechtici z Orwynnu a Heredonu. Gaborn dal rychlého koně i svému Dnu, aby se mu historik neztratil.

Za úsvitu Gaborn shlížel z kopců na Planiny. Nad horizont pracně šplhalo mrazivé slunce a nízko nad zemí se válely kotouče mlhy.

V přípravě na rychlou jízdu po rovině přikázal zastavit, napojit a nakrmit koně a občerstvit se. Celá skupina zastavila u placatého podlouhlého jezírka, kolem kterého rostly smuteční vrby. Ledová voda byla úžasně čistá; mezi kameny na dně líně plaval tlustý pstruh.

Na vrbách zpívali žlutí skřivani; při příjezdu lidí se však rozprskli jako jiskry odletující od kovářského kladiva.

„Tady si uděláme patnáctiminutovou přestávku," zvolal Gaborn. „Pokud si pospíšíme, dorazíme k Tor Dohan během hodiny. Odtamtud rychle vyrazíme na jih a budeme doufat, že se k Carrisu dostaneme odpoledne."

Gaborn spěchal stále víc. Cítil, jak nebezpečí kolem Carrisu narůstá a je stále hrozivější a Země ho nabádala, aby zaútočil.

„Odpoledne?" ujistil se sir Langley. „Opravdu nás tak tlačí čas?"

Carris byl tak daleko, že jim žádný posel nemohl přinést zprávu, která by nebyla alespoň den stará. Gaborn však díky své moci věděl, co se děje. „Ano," prohlásil. „Věřím, že Raj Ahten je u hradeb Carrisu. Před pěti minutami byli mí poslové ve smrtelném nebezpečí…

Ten pocit trval jen chvíli. Ale teď znovu cítím, jak kolem mých vyvolených v Carrisu narůstá hrozba."

Šlechtici spolu začali hlasitě rozprávět a probírat různé varianty toho, co se možná stalo. Raj Ahten byl znám tím, že nepřátelské hrady zabíral velice rychle. Jen málokdo věřil, že Carris vydrží celý den. Pokud ano, bude všechno jednodušší.

Nikdo však nevěřil, že zastihnou Raj Ahtena, jak Carris obléhá.

Panovalo všeobecné přesvědčení, že až dorazí na místo, budou muset sami hrad oblehnout, aby ho vyrvali z rukou Pána Vlků. Ale jak dlouho se jim podaří obležení udržet? Raj Ahten má armády všude podél hranic a během týdne mu dorazí posily. Což znamená, že Gaborn bude muset buď Raj Ahtena co nejrychleji z Carrisu vyhnat, anebo se postavit armádám, které mu přijdou na pomoc.

Ať tak nebo tak, brzy dojde k ohromné bitvě.

Všechno to vypadalo jednoduše. Pod Gabornovou zástavou by se měli shromáždit šlechtici z celého Rofehavanu. Už se k němu připojili Beldinook a Planiny, Spravedliví Rytíři, Heredon a Mystarie. S tolika vojáky by nemělo být těžké Raj Ahtena porazit. Gaborn ve skutečnosti téměř doufal, že Raj Ahten už téměř Carris dobyl, protože tím by se ocitl v pasti jako krysa zahnaná do kouta.

Přesto však stále pociťoval hluboké znepokojení. Cítil, jak smrt obchází každého muže a ženu, které si vyvolil. U Carrisu dojde brzy k ohromující bitvě. Bál se, aby na něj Raj Ahten nechystal nějakou past.

Bál se, že dokonce ani s Lowickerovou pomocí a s pomocí Planin nebude mít dostatek vojáků, aby zvítězil.

Došel až na břeh jezera, aby mohl být sám se svými myšlenkami. Mezi kameny na břehu rostly malé žluté kytičky. Jednu utrhl a zamyšleně na ni hleděl. Už od mládí měl rád květiny a jejich existenci považoval za malý zázrak. A teď už byl dospělý a věděl, jak obyčejné vlastně jsou.

Jako lidé. Muži, ženy a děti všude, kam se podíval. Gaborn si stále cenil každého z nich, přestože ho Země varovala, že jich dokáže zachránit jen pár.

Na břeh došel i Den, stáhl si kapuci jezdeckého pláště a odhalil tak řídnoucí vlasy. Kostnaté rysy měl strhané, zbrázděné vráskami starostí. Poklekl a do spojených dlaní nabral vodu, aby se napil.

„Co se děje u Carrisu?“ zeptal se Gaborn.

Učence jeho otázka překvapila tak, že nechal vodu protéci mezi prsty. Když odpovídal, na Gaborna nepohlédl. „Všechno ve správný čas, Vaše Veličenstvo.“

„Nemůžeš jen tak zaznamenávat smrt lidí,“ řekl Gaborn. „Bez ohledu na to, jak usilovně se to snažíš zakrýt, pociťuješ s nimi soucit. Včera, když padla Modrá věž, jsem v tvé tváři spatřil hrůzu.“

„Jsem svědek Času,“ namítl Den. „Nepletu se do záležitostí lidí.“

„Smrt obchází každého muže a ženu, který je tu teď s námi. Další stovky tisíc lidí jsou v Carrisu a já vím, že smrt obchází i je. A ty se budeš jen dívat na to, jak ti lidé jeden po druhém umírají?“

„Možná není nic, co bych mohl udělat, abych to zastavil,“ ohradil se Den. Otočil se a pohlédl na Gaborna. Jeho obličej ozářilo ranní slunce a Gaborn si všiml, že se mu v očích lesknou slzy.

Co to právě řekl? přemýšlel Gaborn. Že to nezastaví nebo nemůže zastavit?

Nemůže, usoudil Gaborn nakonec. Ale jestli je to pravda, jak ďábelskou past to Raj Ahten připravil, že se s ní Gaborn nemůže vypořádat? Potřeboval se dozvědět víc.

„Minulou noc ses mě zeptal, zda bych si mohl vyvolit někoho z vás,“ řekl. „Má odpověď zní ano, mohl. Ale jen tehdy, pokud by se dotyčný Den rozhodl dát své znalosti do služeb nás všech.“

„Chceš si koupit mé spojenectví?“ zeptal se ho historik.

„Chci zachránit svět.“

„Možná, že chceš nemožné,“ opáčil Den.

„Jak jednoduché a pohodlné to musí být, zůstávat pouhým pozorovatelem,“ odsekl Gaborn, „předstírat nestrannost a myslet si, že naše osudy jsou rozhodnuté dávno dopředu.“

„Doufáš, že mě rozhněváš natolik, abych porušil svůj slib?“ zeptal se ho Den. „To je čin, který tě není hoden. Mé mínění o tobě pokleslo. A zaznamenám to do kroniky tvého života.“

Gaborn potřásl hlavou. „Prosba, žebronění, vydírání. Žádám-li tě o těžkou věc, nedělám to jen pro sebe. Varuji tě: nevyvolím si tě. Vyrazím do bitvy s tebou po boku a nevyvolím si tě. Pokud mi neřekneš, jaké nebezpečí hrozí Carrisu, pravděpodobně dnes zemřeš.“

Den se roztřásl a odvrátil se. Jeho chovaní Gabornovi mnohé napovědělo. Carrisu hrozilo nebezpečí, nebezpečí tak obrovské, že Den skutečně věřil, že dnes zemře.

Přesto se však raději rozhodl přijmout smrt, než aby porušil svůj slib, že nebude zasahovat do záležitostí lidí.

Zatímco přemýšlel, přišla k němu Erin Connal. Minulou noc ho upozornila, že by si s ním chtěla promluvit o samotě, a teď se postavila vedle něj a řekla. „Vaše Veličenstvo, musím vám říct o spiknutí, které je proti vám zosnováno.“

Pak mu v hrubých rysech vypověděla, jakým způsobem chce král Anders zpochybnit Gabornovy nároky na trůn.

Gaborn se cítil zaskočen. Nedokázal si představit, proč by to Anders dělal. Bojovat proti jinému rofehavanskému vládci bylo tak… zbytečné.

Původně si představoval, že až se lidé dozví, že si Země vyvolila nového krále, sjednotí se. Místo toho však měl pocit, že nepřátelé vyrůstají ze země jako… jako květinky na břehu tohoto chladného jezera.

Gaborn s Erin pár minut hovořil a ona pak přivedla prince Celinora, který jim mohl celou záležitost lépe vysvětlit.

Gaborn se s ním posadil na břehu a začal ho zpovídat „Erin mne varovala, že tvůj otec proti mně spřádá plány. Co myslíš, jak dalekosáhlé ty plány jsou? Je ochoten mi vyhlásit válku nebo proti mně vyslat vrahy?“

Celinorova odpověď byla upřímná, jako by se i sám princ obával podobné možnosti. „Já… nevím. Můj otec nikdy netoužil po válce s jiným rofehavanským vládcem. Nikdy se mnou o takové možnosti nemluvil. Nicméně… můj otec se v poslední době hodně změnil. Hlavně v uplynulém měsíci. Myslím, že podléhá šílenství.“

„Proč myslíš, že je šílený?“ zeptal se ho Gaborn.

Celinor se pečlivě rozhlédl, aby se ujistil, že tu není nikdo, kdo by ho mohl zaslechnout.

„Zhruba před třemi týdny, když celý hrad spal, se vplížil do mého pokoje jen se svíčkou v ruce. Byl nahý a na tváři měl tak blažený úsměv, jaký jsem u něj nikdy neviděl. Probudil mě a zasněným a tichým hlasem mi oznámil, že mu nebesa dala znamení, a že si je jistý, že bude novým Králem Země."

„Jaké znamení viděl?" zeptala se ho Erin.

„Tvrdil, že na nebi spatřil tři padající hvězdy, které se zřítily k zemi všechny najednou, jasné a zářící. Řekl, že když se ty hvězdy přiblížily k horizontu, náhle změnily směr a začaly kroužit kolem hradu. Jejich záře vytvořila planoucí korunu, která jako by byla nasazená na celý jižní Crowthen."

Gaborn se zamyslel. Žádné z legend neříkaly, že by meteority měly co dělat s mocí Země. „On to považoval za znamení Země?"

„Ano," odvětil Celinor. „Ale já jsem to považoval za znamení toho, že se mu něco zdálo, a také jsem mu to řekl. Abych mu to dokázal, šel jsem si promluvit s dalekovidcem na hradbách a s vojáky, kteří měli v té době hlídku, abych otce přesvědčil o tom, že se zmýlil."

„A co jsi se dozvěděl?" zeptal se Gaborn.

„Gardisté na ochozu věže Zasvěcenců nic neviděli, protože zrovna v tu dobu byli na obhlídce uvnitř věže. Čtyři muži, kteří měli v té době stát na ochozu, záhadně zmizeli. Dalekovidec byl nalezen mrtev."

„Mrtev?" zeptala se Erin. „Jak zemřel?"

„Zřítil se z věže. Jestli ho někdo strčil, nebo uklouzl, nebo se rozhodl skočit, to nevím."

„A ti chybějící vojáci?"

„Můj otec odmítl říct, kam zmizeli. Jen naznačil, že jsou na nějaké misi. Řekl pouze, že mají povinnosti někde jinde."

„Myslíš, že tvůj otec zavraždil toho dalekovidce a ostatní poslal pryč?" zeptal se Gaborn.

„Možná," řekl Celinor. „Vyslal jsem muže, aby prozkoumali hranice jižního Crowthenu a podívali se po těch

čtyřech. Po týdnu narazili na sedláka, který tvrdil, že jednoho z těch chybějících rytířů určitě viděl, jak jede na jih. Řekl, že toho muže pozdravil, ale ten rytíř jel jako ve snu… ani si ho nevšiml a neodpověděl mu na pozdrav.

Začal jsem tomu věnovat větší pozornost a zjistil jsem, že všichni čtyři rytíři opustili království – jeden jel na jih, druhý na sever, třetí na východ a ten poslední na západ. Všichni odjeli bez jediného slova rozloučení."

„To zavání čarodějnictvím," řekl Gaborn. Nelíbilo se mu to. Tohle nemělo nic společného se silami Země. Ukazovalo to na něco temného a nebezpečného.

„Přemýšlel jsem nad tím," pokračoval Celinor. „V kopcích u našeho hradu žije léčitelka, které se říká Ořechová Žena, protože pořád sbírá ořechy. Je to čarodějnice, která žije v lesích a pečuje o veverky. Navštívil jsem ji v její jeskyni, abych ji požádal o radu a zjistil, zda s tím má Země něco společného… ale přestože jsem slyšel, že v té jeskyni žila sto let, najednou byla pryč.

A co je na tom to nejpodivnější: spolu s ní zmizely z lesa všechny veverky."

Erin si nervózně olízla rty. Gaborn ustaraně zakroutil hlavou. Ta Ořechová Žena zřejmě sloužila Zemi. Byla Správcem Země podobně jako Binnesman, ale měla odlišný úkol. „Promluvil sis o tom s čarodějem Binnesmanem?" zeptal se Gaborn Celinora.

Princ zavrtěl hlavou. „Pro své obavy jsem měl jen málo důkazů. Kromě této jediné noci můj otec o svých vidinách nikdy nemluvil, i když mi připadá, že jeho vidiny provázejí každý jeho čin."

„Jak to?" zeptala se Erin.

„Začal systematicky kontaktovat své šlechtice a posilovat obranu, zdvojovat a zečtyřnásobovat stráže. To vlastně ani není tak špatné, protože tři dny před Hostenfestem se mu podařilo pobít skupinu Raj Ahtenových vrahů.

Díky tomu jsem si původně myslel, že fantazie mého otce vlastně nemusí být nutně špatná, a že by nám mohla pomoci

ubránit království. A přiznám se, že jsem dokonce začal přemýšlet, zda to znamení nebylo pravdivé.

Pak se minulý týden stalo ještě něco jiného. Můj otec propadl záchvatu neuvěřitelného vzteku, protože se dozvěděl, že Králem Země se prohlásil ještě někdo další. Křičel jako pominutý a házel kolem sebe věci. Holýma rukama rozerval tapisérie a převrhl vlastní trůn. Ztloukl služebníka, který mu tu zprávu přinesl. Když se konečně po několika hodinách uklidnil, prohlásil, že to měl předvídat, že měl vědět, že se ho o trůn pokusí připravit nějaký uchvatitel. A tehdy začal spřádat plány, jak Gaborna zdiskreditovat. Jeho pohádka byla tak přesvědčivá, že dokonce i já jsem přemýšlel, zda Gaborn není podvodník. Ale můj otec začal být čím dál víc… divnější. Mluví o nějaké věci a najednou úplně změní předmět hovoru nebo vykřikne nějaký příkaz, který se k tématu nijak nevztahuje. A dost zvláštně se teď pohybuje.“

„Zdá se, že tvůj otec je velmi nebezpečný,“ řekl Gaborn. „Proč jsi to neřekl ostatním? Proč jsi čekal až doteď?“

Celinor si založil ruce na prsou a pevně se na Gaborna zahleděl. „Když mi bylo deset let, můj dědeček se úplně zbláznil a začal trpět halucinacemi a mámením smyslů. Pro jeho vlastní bezpečnost ho moji rodiče zamkli do cely pod naší věží.

Jako dítě jsem ho často slýchal, jak si mumlá a směje se dlouho do noci, protože ta cela byla přímo pod mou ložnicí.

Tehdy mi otec řekl, že šílenství je prokletím naší rodiny. Snažil se, aby měl jeho otec až do konce života co největší pohodlí. Skrze čtyři prostředníky mu nechal předat tolik odkazů metabolismu, aby rychle zestárnul a zemřel, a poddaným jsme dali na vědomí, že dědeček odešel ze světa přirozeným způsobem.

Otec mě tehdy přinutil přísahat, že pokud by někdy začal vykazovat stejné příznaky, budu s ním jednat úplně stejně, ani lépe, ani hůře.

Vždycky jsem byl loajální. Pokud se můj otec zbláznil, nezbývá mi než doufat, že ocení náš soucit.“

„Chápu,“ řekl Gaborn. Musel si ale dělat starosti. Připadalo mu velmi nepříjemné, že za hranicemi Heredonu číhá šílenec. Původně doufal, že v Andersovi nalezne spojence, stejně jako v Orwynnovi a Lowickerovi.

Pak nechal své muže nasednout a občerstvený vyrazil k Tor Dohahu. Protože už bylo světlo a cesty byly suché, jeli hodně rychle. Vojáci se během jízdy začali roztahovat, ti, kteří měli nejrychlejší koně, se ujali vedení, zatímco ti ostatní se propadli na míle dozadu.

O hodinu později vjeli Gaborn, čaroděj Binnesman a několik šlechticů po Atherpově cestě do Tor Dohanu. „Palác v Tor Dohanu“ tu stál déle, než si kdo pamatoval. Podle současných měřítek to vlastně ani nebyl palác. Byl to jen obrovitý šarlatový stan, postavený v kruhu hrubě opracovaných bílých kamenů.

Kameny na vrchu Tor Dohanu byly rovněž hrubě opracované. Některé se tyčily na úbočí kopce jako pilíře a připomínaly zkažené zuby, osmdesát stop vysoké a čtyřicet stop široké. Na nich byly příčně postavené další kameny, zhruba stejně dlouhé i široké a vážící stovky tisíc tun.

Nikdo pořádně nevěděl, kdo sem ty kameny postavil, kdy a proč. Prastaré příběhy to tady nazývaly „Místo bílé klisny“, protože se říkalo, že rasa dávných obrů zde tyto kameny postavila jako ohradu pro Hvězdnou Klisnu, ale ta uprchla a stala se souhvězdím.

Asi jen obři by dokázali takhle postavit kameny do kruhu, ale i pro horské obry, kteří žili v Inkaře, by to byl přetěžký úkol.

Ale skutečný účel kamenů? Určitě tu nestály proto, aby zadržely obřího koně. Tak to mohlo připadat jen koňským klanům.

Gaborn se domníval, že kameny označují místo hrobky nějakého starého obřího krále, přestože nikdo nikdy nevykopal jeho kosti.

Horské klany z Planin se zde shromažďovaly kvůli každoročním hrám a válečným poradám téměř tři tisíce let a nakonec zde vznikl stálý tábor nejvyšší královny.

Nomádské kmeny z Planin dlouho ohrnovaly nos nad národy, které si zvykly žít na jediném místě. Proto jako palác královny sloužil jen veliký stan. Pod kopcem, podél řeky Grošák na západě, vyrostly vesnice a v údolí se teď tyčilo osmnáct pevností. Palácový stan se však stal symbolickým srdcem Planin.

Gaborn pocítil radost, když konečně po dlouhé cestě spatřil veliký pavilón Rudé královny. Před vchodem do stanu stály dvě obrovité bronzové sochy vzpínajících se koní.

Vně kamenného kruhu, ve stínu paláce, si menší stany postavily stovky klanových vůdců, kteří se tu sjeli, aby se připravili na válku. Přesto jich tu však bylo pozoruhodně málo a Gaborn pocítil obavy. Doufal, že mu královna Herin Rudá nabídne nějaké vojáky. Ale příliš mnoho mužů a žen zemřelo v bitvě proti Raj Ahtenovi a mnoho dalších už vyrazilo na jih, aby dobyli zpátky hrad Fells.

Planiny byly chudou zemí a zdálo se, že Herin Rudá mu nabídne jen málo vojáků. Byla to hrdá žena a Gabornovi bylo jasné, že potřebuje každou ruku.

Přesto teď na koních kolem paláce projížděly sem a tam stovky mladých válečníků, protože legenda říkala, že každý, kdo sedmkrát projede kolem velkého kamenného kruhu a bude přitom troubit na svůj válečný roh, bude mít štěstí v boji.

Mnozí z těch, kteří jeli s Gabornem, viděli toto místo vůbec poprvé.

Mladí válečníci jezdící kolem kamenného kruhu začali přitahovat otěže a v úžasu zírali na Krále Země.

Mnoho mladých žen – kopinice a lučištnice – pobídlo své koně, aby se vzepjali na znamení toho, že jsou ochotny dát sebe a svá zvířata do Gabornových služeb. Král si však netroufal nikoho vyvolit, dokud si nepromluví s královnou Herin Rudou.

Gaborn, Binnesman, Gabornův Den a mnoho dalších pánů přijelo až pod sochy koní a začalo sesedat. Přiběhli sluhové, kteří odvedli jejich unavená zvířata do královských stájí.

Když Gaborn pohlédl na obrovité sochy, které se mu tyčily nad hlavou, pocítil pokoru. Nad kopci vál vlahý ranní vítr a rudé hedvábí stanu se vzdouvalo jako plachta.

Hlídky před pavilónem mu úslužně odhrnuly chlopeň. Šlechtici vešli do vstupní komnaty, která měla strop vysoký osmdesát stop a služebníci spěchali oznámit jejich příchod královně Herin Rudé. Sluneční světlo, které pronikalo dovnitř, získalo díky barvě hedvábí šarlatovou barvu, takže vše uvnitř jako by se koupalo v krvavém moři.

Na stěnách visely obrovité tapisérie. Na většině byl emblém Planin: veliká grošovaná klisna vzpínající se na zadních, které z nozder tryskaly plameny. Za klisnou bylo zelené pole, na kterém se daly rozeznat všechny detaily. Každé stéblo trávy, každá květina, každý mravenec.

Mladí rytíři venku začali znovu jezdit kolem paláce a troubit na válečné rohy.

„Tak nevím, jestli nás ve všem tom lomozu královna vůbec uslyší," zažertoval sir Langley.

Jeho nevědomost byla omluvitelná, protože tu nikdy nebyl. Královniny soukromé komnaty v srdci paláce byly prakticky zvukotěsné.

Celý stanový palác byl obrovitý. Jeho střecha sestávala ze tří vrstev látky, z nichž každá měla téměř pět set stop napříč. Vnitřek byl velikými závěsy a tapisériemi rozdělený na místnosti.

Dřevěná schodiště a podlahy pak rozdělovala stan na tři patra. Palác Rudé královny sice nebyl tak nedobytný jako kamenný hrad, ale byl mnohem krásnější.

Královna Herin brzy vstoupila do přijímací komnaty. Měla červené vlasy, bledou kůži a tmavomodré oči. Byla vysoká a silná. Usmála se, ale v jejím úsměvu se neskrývala žádná radost nad tímto setkáním.

Ví, že přicházím poprosit o její vojáky, pomyslel si Gaborn, a ví také, že mi je nemůže dát.

Královna na sobě měla šupinovou zbroj a u pasu jí visel malý stříbrný štít se symbolem Planin. V rukou měla královské žezlo s rudým koňským ohonem na konci.

„Vaše Veličenstvo,“ uvítala královna Herin Gaborna a učinila naprosto nemyslitelné. Poklekla před ním na kolena a sklonila hlavu.

Pak mu nabídla žezlo.

Žádná královna v historii Planin se nikdy nesklonila před mužem.

Gaborn původně doufal, že mu královna Herin poskytne nějaké rytíře, zásoby jídla a koně.

Ona mu místo toho nabídla celou svou říši.

ČTYŘICET JEDNA: VŮNĚ BLÍŽÍCÍ SE BOUŘE

Bylo pozdní ráno, když Ioma pobídla svého koně směrem k Planinám. Spolu s ní vyrazila Myrima a sir Hoswell. Iomina Den, která neměla srovnatelného koně, zůstala daleko za nimi.

Ioma přijala na hradě Groverman odkazy – nakonec více než doufala, ale méně než jich získala Myrima. Měla dva odkazy síly, jeden ladnosti, jeden rozumu, jeden zraku a čtyři metabolismu. Spolu s nimi měla také odkazy od psů, jeden sluchu, dva odolnosti a dva čichu. Cítila se teď jako Vlčí Paní, mocná, neúnavná a smrtící. Cítila velikou radost, která ji naplňovala smyslem pro odpovědnost.

Ale Myrima ji předčila. Vesničané slyšeli, jak zabila Temného Vzneseného a mnozí toužili dát jí své odkazy. Bylo jich tolik, že Iomě nezbylo, než dát Myrimě další magické tyče. Šestnáct mužů a žen dalo Myrimě své odkazy, takže spolu s vlastnostmi, které získala od psů, měla teď tolik odkazů, jako kterýkoli kapitán heredonské gardy.

Myrima byla vždycky veliká a překrásná. Teď, díky odkazům, byla obklopená aurou dravosti a nelítostnosti. A tak teď společně jeli tři Runovládci, kteří se nemuseli spoléhat na nic jiného než na sílu svých paží. Během jízdy si Ioma povšimla, že sir Hoswell si od nich udržuje uctivou vzdálenost, a že Myrima se mu vyhýbá. Zdálo se, že dívka nemá z jeho společnosti žádnou radost.

Do zad jim foukal vítr, který jako by je poháněl na jih. Přestože nebe bylo modré, ve větru se vznášela vůně blížící se bouře. Díky nedávným dešťům byla země mokrá a plná malých kvítků. Iomina klisna měla velikou radost, že už nemusí být zavřená ve stáji a plná energie se řítila vpřed. Přestože uháněla rychlostí čtyřicet mil za hodinu, Ioma měla pocit, že by mohla zrychlit klidně na dvojnásobek.

Předtím, když jela na koni obdařeném runami, nebyla Ioma schopná rozeznat kmitání jeho nohou. Teď, když byla sama obdařená tolika odkazy metabolismu, jí to nečinilo žádné problémy.

Zbytek světa se z jejího pohledu výrazně zpomalil. Vrána, máchající křídly ve větru, vypadala, jako že visí ve vzduchu. Dunění okovaných kopyt o zem bylo tak hluboké, že připomínalo zvuk bubnu.

Navíc měla Ioma pocit, že jí myšlenky letí jako o závod. Předtím, bez odkazu metabolismu, jí celodenní jízda připadala celkem krátká. Ale teď jí jeden den připadal jako pět.

Měla spoustu času na přemýšlení. A po celodenní jízdě nebude muset v noci spát. Díky metabolismu jí třináct hodin tmy bude připadat jako šedesát pět hodin. Během zimy bylo mnoho vojáků s odkazem metabolismu nervózních a nerudných, protože noc jim připadala nekonečná. Iomě nezbylo, než se připravit, aby čelila nadcházející zimě.

Projela kolem několika mohutných dubů, z jejichž korun již opadalo téměř všechno listí.

Před nimi ležel mělký blátivý potok, přes který vedl most. U něj stál nějaký chlapík, který napájel koně.

Přestože byl ještě půl míle daleko, Ioma rozeznala jeho tuniku. Měl na sobě barvy mystarianského kurýra, modrou barvu s obrazem zeleného muže, na pravé straně hrudi. Navíc měl u boku šavli a na hlavě ocelovou přilbici. Obyčejný kurýr. Byl poměrně malý, s dlouhými stříbrnými vlasy, jako by předčasně zešedivěl.

Ioma zvedla ruku, čímž dala Myrimě a siru Hoswellovi signál, aby zpomalili. Na tom poslovi bylo něco zvláštního. I

Myrima, která už několik mystarianských poslů viděla, z něj ucítila něco podivného.

Posel je uviděl a oprášil si tuniku. Pak vyskočil na koně a poodjel do stínu jednoho z dubů. Pozorně na ně hleděl, jako by se bál, že narazil na nějaké bandity.

Když Ioma dojela až k němu, přitáhla svému koni otěže.

Je zvláštní, usoudila po chvíli. Usmívá se a nezdá se, že by měl strach. Měla pocit, že v jeho očích zahlédla úskok.

Pomalu dojela až k němu. „Kam máš namířeno, pane?“ oslovila ho.

„Nesu zprávu pro krále,“ odpověděl posel.

„Od koho?“ zeptala se Ioma.

„Je to sice zvláštní,“ pousmál se chlapík, „ale když jsem krále viděl naposledy, rozhodně neměl prsa.“ Byl to poněkud drsný způsob, jak Iomě oznámit, že jí do toho nic není, ale Myrima takový komentář nikdy neslyšela ani od toho nejhrubějšího Mystariana.

„Ale královna je rozhodně má – alespoň je měla, když jsem ji viděla naposled,“ odsekla Ioma a snažila se, aby jí v hlase nezazněl hněv.

Poslovi zmizel úsměv z tváře ale jeho tmavohnědé oči se leskly, jako by se smál nějakému soukromému vtipu. „Ty jsi královna?“

Ioma přikývla. Jeho tón napovídal, že ho nějak zklamala, že nenaplnila jeho očekávání. Ioma nepřijala žádný odkaz krásy či hlasu. Proto nejspíš královnu nepřipomíná. Snažila se rozhodnout, jestli má toho chlapa nechat raději zbičovat, nebo jen propustit z královských služeb.

„Tisíckrát se omlouvám, Vaše Výsosti,“ řekl posel. „Nepoznal jsem vás. Dosud jsme se nikdy nesetkali.“

Přestože jeho ústa vyslovila omluvu, jeho tón rozhodně nenapovídal, že by se cítil nějak provinile.

„Chci vidět tu zprávu,“ dožadovala se Ioma.

„Omlouvám se,“ opáčil chlapík, „ale ta je určená jen očím krále.“

Iomě se zrychlil tep. Hněvala se a narůstalo v ní podezření.

Posel mluvil rychle. Poznala, že i on má víc než jeden odkaz metabolismu. To nebylo u kurýra běžné. Cítila jeho pach, ale v něm nebylo nic nepatřičného. Byl cítit koňským potem, prachem cest, plátnem, bavlnou a nějakou mastí, kterou asi používal k ošetřování odřenin na nohou svého koně.

„Já mu tu zprávu předám sama," řekla Ioma. „Stejně míříš špatným směrem a tvůj kůň je navíc vyčerpaný. Nikdy krále nedoženeš."

Posel se udiveně ohlédl směrem, kterým přijel.

Kdyby jel z Tor Dohanu, určitě by si Gaborna na cestě všimnul. To znamenalo, že nejel přímou cestou, ale musel cestovat někudy jinudy.

„A kde ho najdu?" zeptal se posel a ohlédl se.

„Dej mi tu zprávu," zopakovala Ioma.

Posel si všiml jejího tónu, otočil se a s přimhouřenýma očima si ji pozorně prohlédl. Ani siru Hoswellovi její tón neunikl. Slyšela, jak z pochvy u sedla vytahuje jezdecký palcát.

Posel se však stále neměl k tomu, aby jí podal pouzdro se zprávou. „Vydala jsem ti příkaz," řekla Ioma.

„Jen jsem vás chtěl ušetřit potíží, Vaše Výsosti," řekl posel. Sáhl do brašny, vytáhl modře nalakované kožené pouzdro na svitky a podal jí ho. „Zpráva je určená jen královým očím," varoval ji.

Ioma natáhla ruku a v tu chvíli jí v mysli zaznělo varování Krále Země. „Pozor!"

Zarazila se a pohlédla na posla. Nezdálo se, že by se na ni chystal vrhnout nebo že by chtěl tasit.

Přesto však věděla, že představuje nebezpečí. Pozorně si prohlédla kožené pouzdro. Slyšela o tom, že někteří jižní vrazi dávají do podobných věcí otrávené jehly. Možná, že tohle je ten případ.

Z vnějšku však na pouzdru neviděla nic neobvyklého. Bylo zapečetěné voskem, na kterém však nebyl vyražen žádný pečetní znak.

Posel se naklonil kupředu a pevně se jí zahleděl do očí. Na rtech mu pohrával pobavený úsměv.

Chce mě vyprovokovat, abych si ho vzala, pomyslela si Ioma.

Natáhla ruku a chňapla – ne po pouzdru, ale po poslově zápěstí. Oči se mu překvapením rozšířily.

Vykřikl a zaryl koni ostruhy do slabin tak silně, až zvířeti vytryskla krev.

Byl to malý muž, stěží vyšší než Ioma a neměl tolik odkazů jako ona. Chtěl rychle projet kolem ní, ale Ioma mu sevřela zápěstí.

Její předloktí se přitom dotklo povrchu koženého pouzdra. Pocit, který při tom měla, bylo téměř nemožné popsat – na kůži cítila pohyb, jako by po něm lezly tisíce neviditelných pavouků a narážely jí do kůže.

V hrůze zakroutila poslovým zápěstím v naději, že ho přinutí pouzdro pustit.

K jejímu překvapení zazněl zvuk lámající se kosti. Odkaz sily přijala teprve před hodinou a ještě se nenaučila, jak má odměřovat vlastní sílu. Mimoděk teď poslovi zlomila ruku.

Pouzdro spadlo na zem.

Poslův kůň se stále tlačil kupředu, ale v té chvíli zareagovala i Myrima. Vyrazila Iomě na pomoc. Mohutný válečný kůň sira Borensona narazil do poslova menšího zvířete.

Poslův kůň se zapotácel a zřítil se na zem.

Kurýr vypadl ze sedla a několikrát se převalil. Myrimě se podařilo udržet se v sedle.

Ioma se k němu vrhla v obavě, aby posel neskočil na Myrimu. Přestože ji Gaborn varoval, věděla, že jsou tři na jednoho a nebála se o výsledek střetnutí.

„Kopni!“ vykřikla příkaz na svého koně. Její válečný kůň se vzepjal a pak kopyty udeřil na místo, kde ležel posel.

Tomu se podařilo odkulit stranou a s divoce rozšířenýma očima vyskočit. Začal se smát jako šílenec. Sir Hoswell vyrazil bojový pokřik a vrhl se k němu s napřaženým palcátem.

Když viděl, že čelí přesile, posel se náhle odrazil do vzduchu – a vzlétl!

Nemával pažemi, jako by to byla křídla. Nedělal ani jiný zvláštní pohyb. Jen držel paže rozepjaté a vznášel se jako plachtící orel.

Zasáhl ho neočekávaný závan větru, který mu rozevlál modrý plášť. Přeletěl Iomě přímo nad hlavou. Jeho let ho odnesl sto stop vysoko a dvě stě yardů po větru.

Přistál jako vrána ve větvích mohutného dubu. Větve se pod jeho váhou ohnuly a zapraskaly.

„U mocností!“ zaklel sir Hoswell a vyrazil ke stromu. Sáhl za sebe, vytáhl ocelový jezdecký luk a jeho dovednost byla taková, že ho během jízdy dokázal napnout. Připravil se, aby posla mohl sestřelit, bude-li to potřeba.

Posel seděl na větvi a chechtal se jako šílenec. Ioma a Myrima se k němu pomalu přiblížily. Ioma z něj ostražitě nespouštěla oči a přemýšlela, proč ten chlapík tak prudce změnil své chování.

„Je to Vládce Nebes!“ vykřikla Ioma v úžasu.

„To rozhodně ne,“ zavrčel sir Hoswell vztekle. „Vládce Nebes by odsud dávno odletěl. Je to jen zatracený inkařanský čaroděj.“

Teď, když se o tom Hoswell zmínil, Iomu napadlo, že ten chlapík skutečně vypadá trochu jako Inkařan. Měl stříbrné vlasy, které byly na severu velice vzácné. Neměl dostatečně bledou kůži a jeho oči byly tmavohnědé, a ne stříbrné či šedé. Není to čistokrevný Inkařan, pomyslela si Ioma, ale míšenec.

Hoswell vyslal do stromu šíp, ale chlapík jen nadskočil, takže se šíp zarazil do kmene.

„Zdravím,“ zvolala na něj Ioma a pozdvihla ruku, aby Hoswell nestřílel. Chlapík se pořád pochechtával.

Ioma si ho pozorně prohlížela. Teď, když se snažila, to dokázala vycítit. Vždycky byla citlivá na přítomnost Mocností a teď dokázala rozpoznat tu, která posla ovládala. Chlapík nebyl chladný, vypočítavý vrah. Byl zmítaný vášněmi a zmatkem a byl zcela nebojácný – jako ten, kdo se

odevzdal větru. A právě to z něj Ioma vycítila už když ho viděla poprvé na větší vzdálenost.

Chlapík se pořád smál. Ioma nevěděla, co dál. Neznala magii Vzduchu. Vzduch byl nepředvídatelný vládce, divoký a proměnlivý. Aby ho člověk mohl využít, musel se naučit rozeznat jeho nálady a zrcadlit je.

Tenhle chlapík není šílenec, uvědomila si Ioma. Jen se snaží připodobnit svou náladu Vzduchu, aby získal jeho přízeň. Ale vítr je podivný pán, může člověku dát desetinásobnou moc, než jakou potřebuje, ale stejně snadno ho může zničit.

Vzpomněla si na Temného Vznešeného a na vzdušného elementála, který opustil jeho tělo. Mohl by vyslat vraha? napadlo ji. Dokázal by zorganizovat takový útok?

Sir Hoswell na kurýra temně pohlédl. „Kdo tě poslal?“

„Kdo? Kdo?“ vykřikl chlapík. Mávnul rukama, jako by napodoboval ptačí mávání křídly. Zlomené zápěstí mu bezvládně viselo dolů. Vyčítavě pohlédl na Iomu. „To bolí.“

„Proč neslezeš dolů?“ zeptala se Ioma.

„Dolů?“ vykřikl chlapík. „Dolů na zem? Dolů na *zem?*“ vykřikl velice poplašeně. „Ne! Na zemi jsou husy. Kajky. Pavouci!“

Náhle se mu rozzářily oči, jako by dostal nápad. „Chmýří!“ vykřikl. „Chmýří. Proč se nezměníš na chmýří a nevzlétneš? Víš, že bys mohla! Mohla bys, kdybys chtěla. Chtěla bys, kdybys mohla. Ve svých snech!“

Iomě se rozbušilo srdce. Minulý týden se jí zdálo o pampeliškovém chmýří, o tom, jak se v něj proměnila a odletěla z hradu Sylvaresta. Vznášela se vzduchem daleko od všech problémů.

Posel doširoka rozevřel oči a natáhl k ní zdravou ruku. „Pojď ke mně, ó Královno Nebes, nepotřebuješ křídla, abys mohla létat!“ zvolal.

Myslí to vážně, uvědomila si Ioma. Chce, abych se k němu připojila.

Do zad jí narazil silný nápor větru a málem ji srazil ze sedla. Ioma se chytila sedlové hrušky a udržela se na hřbetě.

Vzpomněla si na Gabornovo varování a podivila se své vlastní hlouposti.

Kdyby se podvolila, vítr by ji mohl odnést kamkoliv. Vykřikla o pomoc.

Hoswell vypustil další šíp. Ten narazil do stromu vedle vrahovy hlavy a přerušil jeho koncentraci. Vítr kolem Iomy ustal.

Vrah se otočil a zavrčel jako vzteklý pes, rozhněvaný útokem z neočekávané strany.

„Ne!“ vykřikl. „Ne? Ne! Ona nepůjde! Nevyroste. Ne jako syn, který roste v ní!“ Zavrčel jako Temný Vznešený. „Dej mi králova syna. Cítím ho v tobě. Dej mi ho, nebo si ho vezmu!“

Popadl šíp zaražený ve kmeni, vytrhl ho a vrhl zpátky na Hoswella. Šíp vyletěl neuvěřitelnou rychlostí, blížil se k Hoswellovi a kličkoval zleva doprava, jak by to žádný šíp neměl dělat.

Narazil Hoswellovi do ramene, prudce se odrazil od jeho zbroje a zmizel v trávě.

„Pozor!“ varoval Gabornův hlas Iomu.

Ioma sebou trhla a díky tomu ji šíp, který se znovu vznesl a mířil směrem k ní, těsně minul. Proletěl jí kolem hlavy a pak zmizel v dáli a ztratil se z dohledu. Kdyby neměla odkazy metabolismu, byl by ji probodl.

„Zatraceně!“ vykřikl Hoswell. „Pokud budu muset, vylezu za ním až nahoru.“

„Počkej!“ zarazila ho Ioma.

Upřeně na vraha pohlédla. On jí pohled oplácel a chvěl se potlačovaným smíchem.

Cítila Mocnost, která ho ovládala. Nikdy se nesetkala s čarodějem Vzduchu.

Cítila kolem něj zmatek a nerozhodnost. Neměl žádnou vlastní mysl ani vůli. Pohyboval se podle vůle větru. A teď se mu úplně oddal v naději, že ho Vzduch ochrání.

Cítila jeho nestabilitu. Vzduch byl jeho naprostým pánem.

Vlastně se dalo říct, že už to nadále není člověk, že nemá lidské myšlení. Pohyboval se s větrem a zcela mu podřídil svou osobnost. Zasloužil si lítost. Zalomcovala s ní hrůza, když si uvědomila, že po ní chtěl, aby se k němu připojila, aby se stala stejnou jako on.

Zdálo se jí o tom, že se změnila v pampeliškové chmýří. Teď si vzpomněla, že když se jí tento sen zdál, venku zuřila bouře a kvílel vítr.

Ne, nebyl to ten čaroděj, kdo chtěl, aby se k němu připojila. To vítr. Mocnost Vzduchu.

Vrhni se k nebi. Nech mě, ať tě odnesu pryč.

„Takže, dobrý muži," zeptala se Ioma ve snaze rozptýlit jeho pozornost, „ty si myslíš, že mě můžeš naučit létat?"

„Létat? Létat nebem? Létat. Kráčet jako létat? Mluvit jako létat. Mluvit k nebi? Proč? Proč? Ptá se snad proč?" Vrah se začal hihňat. Zdravou rukou nervózně přejížděl po stromové kůře a Iomu udivila jeho síla, protože aniž si toho všiml, začal čaroděj strhávat celé kusy kůry z kmene.

Ioma pomalu dojela k siru Hoswellovi. Ten měl v tětivě založený šíp, ale nebyl si jistý, zda má vystřelit. Jeho poslední střele chyběl jen palec, aby probodla královnu.

Ioma si pečlivě olízla rty a políbila hrot šípu, dřík a letky. Tím šíp navlhčila, podobně, jako byl vlhký šíp Myrimy, kterým zabila Temného Vznešeného.

„Teď ho zastřel," zašeptala Ioma.

Vrah vykřikl a začal se kolem sebe rozhlížet po nějaké možnosti útěku. Z jeho náhlého strachu poznala, že dospěla ke správnému závěru. Hoswell napjal ocelový luk.

Čaroděj vyskočil do vzduchu a kolem něj zakvílel vítr, jako by i on měl strach. Rozevlál jeho róbu, takže začala připomínat křídla.

Hoswell vypustil šíp. Ten se proměnil v černou šmouhu a zarazil se vrahovi do ramene.

Vrah se ve vzduchu několikrát převrátil.

Pak podivný vítr, který ho zvedal, náhle odumřel a jeho tělo se zřítilo k zemi. Dopadl s tupým zaduněním.

Z hrdla se mu vydralo zasténání, které se zvedlo k nebi, obletělo veliký dub a zmizelo jim nad hlavami.

Ioma se na něj v hrůze podívala.

Čarodějovo tělo jí sice leželo u nohou, ale něco z něj se stále vznášelo ve vzduchu, vířící masa vzduchu, která jim stále kroužila nad hlavami a kvílela.

Hoswell seskočil z koně a převalil mrtvolu na záda. Chlapík měl jen mělkou ránu v rameni, ze které netekla skoro žádná krev a která by rozhodně neměla být smrtelná.

Inkařan však přesto nehybně ležel na zemi, nedýchal a oči upíral do prázdna.

My jsme ho nezabili, uvědomila si Ioma. Rozhodně ne tak, jako Myrima zabila Temného Vznešeného. Čaroděj sám se rozhodl opustit své tělo.

Hoswell mu položil prsty na krk, a když nenahmátnul tep, nabral do druhé ruky hrst hlíny a tou mrtvému posypal ústa a nos. Neustále se kolem sebe ustrašeně rozhlížel.

„Slyšel jsem, že pokud Vládce Nebes zbavíte těla, měli byste ho rychle pohřbít do země," řekl pak Myrimě a Iomě. „Pak se Vládce Nebes do svého těla nebude moci vrátit. Nejlepší je sešít mu ústa a nosní dírky, ale trocha hlíny na krátkou dobu také postačí."

Ioma o takových věcech věděla jen málo. Nebyla voják a nikdy ji nenapadlo, že jednou bude bojovat s kouzelnými bytostmi. Přesto se však neubránila pomyšlení, že s mrtvolou Temného Vznešeného takto nenaložila. Může se tedy Temný Vznešený vrátit?

Náhle se ozvalo zakvílení silného závanu větru, které znělo jako nářek. Vítr udeřil Hoswella do zad a srazil ho na zem. Čarodějovo tělo se začalo zmítat sem a tam jako ve smrtelných křečích.

Hoswell do vzduchu rozhodil hrst půdy a kouzelný vítr zavířil a ustoupil. Jakoby v zoufalství začal kvílet v koruně stromu a strhávat z jeho koruny zbylé listy.

„Počkej!" řekla Ioma, vyděšená tím, co Hoswell dělal, aby čaroděje skutečně zabil.

Hoswell na ni zvědavě pohlédl.

„Chci vědět, po čem šel. Proč na nás zaútočil?“

„Z člověka zmítaného větrem nelze vypáčit žádné příčetné odpovědi,“ namítl Hoswell.

„Prohledej tělo,“ přikázala mu Ioma.

Hoswell čaroději prohledal měšec, ale nic nenašel.

Pak mu stáhl pravou botu. Nohu a lýtko měl mrtvý pokryté modrým tetováním v inkařanském stylu, ale neměl na kůži vytetovaný strom světa, jak bylo obvyklé, ale symbol větru. Zbytek tetování představoval jméno jeho rodiny. Ioma o inkařanském písmu něco málo věděla, ale jen stěží dokázala přečíst, co je vlastně na kůži vytetováno.

Hoswell se poškrábal na bradě a studoval tetování. „Teď už víme, že je to skutečně Inkařan. Jmenuje se Pilwyn. Po meči pochází z rodu Zandaros, ale děvka, která ho zplodila, se jmenuje Yassaravine.“ Významně pohlédl Iomě do očí.

„Yassaravine coly Zandaros?“ zeptala se Ioma. „Sestra Krále Bouří?“ Král Bouří byl možná nejmocnějším vládcem v celé Inkaře. Říkalo se, že jeho rod pochází přímo z linie Vládců Nebes, ale že jeho předek upadl v jejich nemilost.

Hoswell teď Iomě vlastně řekl, že tento větrný čaroděj, který jí byl vydán na milost a nemilost, je vskutku mocný pán.

Inkařané nebojovali ve válkách. Jejich vůdcové řešili své rozmíšky tím, že bojovali mezi sebou. Ale inkařanské metody boje byly velmi jemné a často i perverzní. Jen zřídkakdy proti sobě dva vládci skutečně pozdvihu zbraně. Poražený byl častěji otráven nebo ponížen, dohnán k šílenství nebo sebevraždě.

Ioma znovu zvážila čarodějovy činy a úžasem zalapala po dechu.

Pravděpodobně měl veliké potěšení z toho, že se oblékl jako kurýr Mystarie. Zřejmě měl ironickou radost z toho, že vypadá jako kurýr země, kterou chce zničit.

Ioma pochopila zvláštní pocit, který cítila, když se dotkla pouzdra se zprávou. Byly na něm magické runy vyryté větrem. Ioma nepochybovala, že kdyby se Gaborn pouzdra dotkl, „zpráva“ napsaná uvnitř by ho zničila.

A navíc tenhle chlapík na Iomu seslal sny, aby znepokojovaly její mysl, nebo do jejích snů nahlédl.

„Znamená to to, co si myslím?“ zeptala se Hoswella.

„Obávám se, že ano,“ odvětil Hoswell. „Poprvé v historii Inkařané vstoupili do války proti Rofehavanu, madam, a obávám se, že nás brzy naučí úplně novému způsobu boje.“

Ioma bezmocně sevřela pěsti a zahleděla se k nebi. Nechtěla zabít jiného šlechtice, zvláště pak ne cizince s rodinnými příslušníky, kteří budou toužit po pomstě. Přemýšlela, proč by Inkařané chtěli válku?

Ve větvích stromů stále kvílel vítr. Oslovila ho. „Pilwyne coli Zandarosi, promluv ke mně.“

Hmota vířícího vzduchu ohýbající větve se uklidnila, jako by jí naslouchala.

„Nezaútočili jsme na váš lid,“ vykřikla Ioma. „Nikdy jsme s Inkarou nebojovali. Doufáme, že v temných časech, které nadcházejí, budeme spojenci.“

Vítr neodpověděl. Ioma nevěděla, jestli k ní inkařanský pán může ve své současné podobě vůbec mluvit. Možná je to pro něj příliš složité, dospěla nakonec k závěru.

„Sire Hoswelli, očistěte mu tvář od hlíny.“

„Madam?“ zeptal se sir Hoswell.

„Udělejte to,“ řekla.

Hoswell učinil, co mu přikázala, ale mrtvola se ani nepohnula. Ležela na zemi a tajemně se usmívala. Oči mrtvého byly stále prázdné.

Ioma dojela na místo, kde na zemi leželo kožené pouzdro na zprávy. Neodvážila se ho dotknout holou rukou. Místo toho ho posypala několika hrstmi hlíny. Na okamžik se na pouzdře objevily dvě zářící runy, které pak pohasly a zmizely.

Pak Ioma otevřela pouzdro a přečetla si zprávu napsanou na žlutém pergamenu, která z něj vypadla.

Ach, ochutnat tak doušek vzduchu – už nikdy víc!

Svitek v sobě tedy skrýval kletbu. Takovou, která by jejího manžela uškrtila, kdyby se pouzdra odvážil dotknout.

Roztrhala pergamen a pouzdro rozšlapala. Pak se vrátila zpátky ke stromu. „Jeho koně si vezmeme jako kořist," oznámila ostatním. „Nechci, aby nás ten vrah sledoval. Ale nechte mu tu peníze a jídlo, aby se mohl dostat domů."

„Chcete mu ponechat život?" zeptal se Hoswell. Nepodařilo se mu zakrýt nevěřící tón hlasu. Ioma se odhodlala k velmi nebezpečnému kroku.

„Král Bouří se možná chystá vést proti nám válku, ale my toužíme po míru," opáčila Ioma. „Ať to Pilwyn coli Zandaros vyřídí svému strýci."

S tím sebrali Inkařanova koně a nechali jeho tělo pod stromem. Chlapík se stále nehýbal, nezačal dýchat. Hoswell mu ponechal v rameni šíp.

Všichni tři neujeli ani dvě stě yardů, když šíp proletěl Iomě kolem hlavy.

Ioma se ohlédla. Inkařan stál na nohou a bílé vlasy mu vlály ve větru. Vytrhl si šíp z ramene a poslal jim ho zpátky.

„Čest mi diktuje, že vám musím oplatit laskavost, Vaše Veličenstvo," vykřikl. „Dám vám váš život za svůj."

Ioma přikývla jako správně vychovaná dáma a řekla. „Ať mezi námi panuje mír."

Ale Inkařan zavrtěl hlavou. „I když Král Země může máchat pěstmi a křičet, že nic takového nechce, vítr mu přináší válku.

Pro něj ani pro lidstvo neexistuje naděje. Moc Země slábne. Ale má nabídka stále trvá, madam. Král Bouří vám nabízí útočiště –" ukázal na vzdálený mrak, veliký kumulonimbus na horizontu.

Ioma se obrátila a vyrazila na jih.

ČTYŘICET DVA: VLÁDKYNĚ PODSVĚTÍ

Když se horda ničitelů vyřítila z mlhy, zdi Carrisu se otřásly.

Venku před městskými branami se indhopalští vojáci snažili zachránit své životy, ale hradní stráž začala zvedat padací most. Mnoho vojáků, kteří běželi k padacímu mostu, se vrhlo do vody a plavalo do bezpečí. Spoléhali se na to, že je obránci barbikánů vytáhnou nahoru. Ve vodě bylo slyšet šplouchání, prosby o pomoc a křik tonoucích.

Ostatní, kteří byli příliš pomalí a nestihli uprchnout, ničitelé naháněli do stáda nebo je lovili. K Rolandovu údivu mnozí z mužů, kteří se střetli s ničiteli blokujícími cestu ke spáse, v hrůze uprchli zpátky na pláně, kde jim hrozilo mnohem větší nebezpečí nebo se schoulili na zem a báli se byť i jen pohnout. Tisíce mužů tak bylo odříznuto od Carrisu.

Roland se skrčil za cimbuří. Ze střech věží se začala zvedat hejna vran.

K hradu se vrhlo devět ničitelských mágů s hlavami vztyčenými, jako by je přitahoval pach obránců. Řítili se vpřed a své hole měli napřažené před sebou. Vojáci na hradbách začali křičet hrůzou.

Na ochoz nad městskou bránou vyběhli Raj Ahtenovi ohňotvůrci. Vojáci se jim klidili z cesty. Čarodějové odění v oživlé plameny připomínali hořící pilíře. Jeden ohňotvůrce zvedl ruku a začal z nebe vysávat světlo, takže se na chvíli setmělo. Na dlani se mu objevila zářící koule čisté energie.

Do vzduchu nakreslil jakýsi obrazec: vytvořil ohnivou runu, mohutný zelený štít z oživlého ohně, který zářil jako slunce. Pak ohňotvůrce gestem ruky vyslal runu vpřed. Kouzlo se spustilo na konec přístupové cesty a zůstalo viset ve vzduchu dvě stě yardů před hradní hranou. Další dva ohňotvůrci udělali v rychlém sledu to samé a první ohňotvůrce pak vytvořil ještě čtvrtou runu.

Teplota kolem Carrisu poklesla o deset stupňů, neboť ohňotvůrci vysávali teplo ze svého okolí. Dosavadní chladný déšť se změnil v krupobití.

Ale během třiceti vteřin blokovala přístupovou cestu zeď ohnivých štítů, která odřízla jak ustupující muže, tak i ničitele, které navíc zbavila nadějí na rychlý útok.

Mezitím hlavní část armády ničitelů pochodovala na sever, jako by se o Carris vůbec nestarali.

V Rolandovi se vzedmula vlna divoké naděje.

Nic pro ně neznamenáme, uvědomil si. Ať už mají ničitelé v úmyslu cokoli, Carris pro ně nic neznamená.

Ale devět ničitelských mágů se náhle seřadilo do formace a vrhlo se k hradbám.

Ne, pochopil Roland náhle. Nic pro ně neznamenáme. Mají o nás tak nízké mínění, že pro útok na hrad vyčlenili pouze těchto devět mágů.

Jejich vůdce byl obrovský, v ramenech měřil přes dvacet stop a po celé tváři a na předloktích měl vytetované ohnivé runy. Neohroženě se blížil k zářícím štítům, hůl vysoko zdviženou. Kolem ní se objevila matná azurová záře, která se posléze změnila v šarlatovou a pak shora začal stoupat černý kouř.

Obsluha katapultů a balistů začala ničitelské mágy ostřelovat. Svištění projektilů se mísilo s výkřiky „Nabít!“ a se skřípěním namáhaného dřeva a kovu.

Na tak malou vzdálenost by měla každá střela zasáhnout cíl. Přesto však ani jedna nezasáhla.

Magie! uvědomil si Roland. Nemůžeme je zasáhnout. Nelze je zastavit.

Veliký ničitelský mág se dostal až k zářícím plamenným štítům. Pohyboval hlavou ze strany na stranu, jako by si je prohlížel. Pak pokusně napřáhl svou hůl a dotkl se jednoho vířícího zeleného kola živoucího ohně.

Rozptýlí je, pomyslel si Roland. Štíty se zhroutí, aniž by nepřátelům způsobily újmu.

Štíty vybuchly se zvukem padající laviny a výbuch otřásl základy hradu. Roland upadl na zadek. K nebi vystřelily paprsky zeleného ohně. Vzduch začal být žhavý jako v blízkosti kovářské pece, přestože plameny byly dvě stě yardů daleko. Při každém nadechnutí pocítil Roland pálení na plicích.

Žár byl tak intenzivní, že ochranné vodní runy na hradbách začaly účinkovat.

Kolem nich se vytvořilo veliké mračno, které zakrylo Rolandovi výhled jako obří závěs. Mračno bylo plné vody.

Roland na okamžik vzhlédl a spatřil nad sebou nádhernou mlhu.

Vstal. Mračno páry zakrylo úplně všechno, takže několik minut nebylo vůbec nic vidět.

Přestože hradby Carrisu byly zesílené runami země, výbuch je poškodil.

Na některých místech se objevily dlouhé praskliny. Z věží opadaly kusy omítky.

Pak začali obránci, kteří byli nejblíže místu, kde přístupovou cestu chránil ohnivý štít, jásat a hvízdat.

Nakonec i Roland spatřil ničitelského mága, jak leží dvě stě metrů daleko od ústí přístupové cesty zčernalý jako uhlí a odpornější než jakákoli noční můra.

Ležel nehybně na zemi. Z ran, které mu způsobila ohnivá kopí, mu stoupal zelený kouř. Několik dalších mágů leželo poházených podél cesty jako polámané figurky. Někteří z nich se trhaně převalovali sem a tam.

Čtyři ničitelští mágové, kteří stáli nejdál od výbuchu, se plazili pryč od hradu a za sebou vlekli zlámané nohy.

I Roland se přidal k všeobecnému jásotu. Ztěžka si vydechl úlevou. Porazili jsme je, pomyslel si. Odrazili jsme jejich útok. Obránci tleskali a jásali.

Venku před hradem se v pasti ocitlo několik tisíc pěšáků. Cestu jim zablokovaly pouhé tři tucty ničitelů. Ti je systematicky vybíjeli, ale stovky mužů jim unikly a vrhly se do vody.

Roland se zahleděl za ně. Tam pochodovaly řady ničitelů kolem hradu na sever.

Syčivý zvuk, který vydávali, byl ohlušující. Ničitelé byli i na okolních kopcích.

Roland věděl, že název ničitel, který lidé používají, zahrnuje několik rozličných druhů podsvětních stvůr, ale většina z těchto druhů se na povrch vydávala jen zřídka. Lidé si pod pojmem ničitel zpravidla představovali kastu válečníků nebo obávané mágy, kteří je vedli.

Ale existovaly i další druhy. Teď poprvé Roland mezi řadami válečníků spatřil některé z nich: mnohonohé červy s těly dlouhými přes osmdesát stop a menší pavoukovité stvůry nažloutlé barvy, jejichž příšerné vytí každou chvíli prořízlo vzduch.

Přestože tato monstra nepřipomínala běžné ničitele, nějakým způsobem patřila do jejich hierarchie. Nikdo však netušil, zda jsou to inteligentní druhy, kterým jsou ničitelé podřízeni nebo jestli jsou to tupá zvířata, cvičená aby sloužila jako otroci.

Pak z mlhy vystoupila vládkyně všech ničitelů.

Byla postavou z legend, ničitelská paní, kterou na povrchu nikdo nespatřil po tisíce let.

„Padlá mágyně!“ křičeli obránci hrůzou, když se vynořila z mlhy. Stovky ničitelských mágů ji nesly na obrovitých nosítkách nad hlavami. Přestože běžný ničitel byl větší než slon, ve srovnání s ní vypadali ostatní jako trpaslíci. V ramenech měla třicet stop a byla dvakrát tak velká jako obyčejný ničitel. Celé tělo měla pokryté zářícími runami. Seděla na hromadě zářících krystalů, tak jasných, že je na první pohled Roland považoval za diamanty.

Ale ne, uvědomil si, jsou to jen kosti ničitelů dokonale zbavené masa, dočista olízané jazyky plamenů. To jsou její poražení nepřátelé.

V pařátech držela obrovitou hůl zářící oslnivým jasem.

Je překrásná, pomyslel si Roland.

Každý obyčejný ničitel ho tak děsil, že měl ohledně jejich vládkyně smíšené pocity. Rozhlédl se po ostatních, aby viděl, jak reagují. Předpokládal totiž, že zdejší válečníci o ní budou vědět mnohem víc, a proto dokáží odhadnout lépe než on, jaké jim z její strany hrozí nebezpečí. Tvář barona Polla, který při pohledu na nižší mágy žertoval, teď byla bílá jako křída a ztuhlá v masce hrůzy. Samotný Raj Ahten při spatření vládkyně zalapal po dechu a oči se mu rozšířily.

Ještě před chvílí Roland cítil úlevu. Teď se mu však zježily vlasy na hlavě a na pažích se mu udělala husí kůže.

Zde byla vládkyně Podsvětí, mocná a strašlivá.

Mágové, kteří okusili čarodějný oheň Carrisu, se vrhli k nosítkám.

Baron Poll nebezpečně zavrčel. „Jestli něco nemám rád, pak jsou to práskači."

Možná, že na tom padlé mágyni nebude záležet, doufal Roland zoufale. Možná má mnohem naléhavější práci na severu.

Čtyři mágové doběhli k nosítkům a k Rolandovu překvapení sklonili hlavy až k zemi a vzdali své paní hold podobným způsobem, jakým rytíři vzdávají úctu svému pánu; vůdkyně švihla ocasem ze strany na stranu. Mágové, kteří nesli její nosítka, se zastavili.

Padlá mágyně otočila svou širokou hlavu k Carrisu a pak učinila něco, o čem Roland dosud nikdy neslyšel. Povstala jen na zadních nohách, tak jako by to udělal svišť bránící svou noru, takže její přední paňáty a prostřední nohy jí bez užitku visely podél těla.

Zářila v šedém ranním světle. Hmatové výběžky na vršku její hlavy se vlnily jako mořské sasanky.

„Odtamtud nás přece nemůže vidět, nebo ano?“ zeptal se Roland v naději, že ho čarodějka na tak velkou vzdálenost přehlédne.

„Cítí nás,“ řekl baron Poll. „Cítí všech osm set tisíc lidí, kteří tu jsou.“

Padlá mágyně sevřela svou mohutnou hůl do obou rukou, seskočila z nosítek a velikými skoky se vrhla vstříc Carrisu. Celá její armáda, tisíce a tisíce ničitelů, ji následovala jako temný příliv.

Nad hradní branou stáli ohňotvůrci, kteří se ještě před chvílí těšili ze svého úspěchu. Teď začali zoufale z nebe vysávat další energii, aby zesílili své ochranné runy. Jak pracovali, vzduch byl stále chladnější a dokonce i kamenné hradby se pokryly námrazou. Začal padat sníh.

Ohňotvůrci rychle vytvořili devět dalších štítů a úplně se vyčerpali. Oheň, objímající jejich těla, odumřel, takže všichni tři tu brzy v té zimě stáli nazí. Ani jeden z nich neměl vlasy ani žádné chloupky na těle. Sníh při styku s jejich horkou kůží syčel a měnil se v páru. Rolandovi bylo naprosto jasné, že ani sami ohňotvůrci nevěří, že jejich runy padlou mágyni zadrží.

Jak se ničitelé řítili vpřed, mnozí z nich se zastavovali, aby do tlam uchopili některého z mrtvých Raj Ahtenových pěšáků. Nesli je v zubech, jako by je chtěli darovat své vládkyni stejným způsobem, jakým kočka pokládá mrtvé myši na práh domu svého pána. Někteří z mužů však nebyli mrtví, ale jen zranění a ti se teď zmítali v tlamách ničitelů, křičeli bolestí nebo indhopalsky žebronili o pomoc.

Jejich výkřiky bodaly Rolanda do srdce jako rozžhavené jehly, ale pro ty ubohé duše nebylo záchrany.

Padlá mágyně se přiblížila k hradu, ale zastavila se ve vzdálenosti čtyři sta yardů. Po obou stranách kolem ní se rozestavilo sto nižších mágyň, šarlatových čarodějek. Za zády se jí shromáždily desítky tisíc ničitelů, strašlivá armáda, která sahala kam až oko dohlédlo; mnozí z ničitelů drželi v tlamách lidská těla.

Ničitelé byli pořád ještě dost daleko od ohnivých zelených štítů ohňotvůrců.

Padlá mágyně pozdvihla svou zářící hůl a máchala s ní nad hlavou, jako by vypouštěla nějaké strašlivé kouzlo. Muži na hradbách křičeli a snažili se ukrýt za cimbuřím.

Teď nám ukáže, co dovede, pomyslel si Roland.

ČTYŘICET TŘI: O LIDSKÝCH SLABOSTECH

Gaborn si v Tor Dohanu odpočal jen krátce. Cítil naléhavé nutkání pospíšit si na jih a bojovat za Zemi. Kouzelník na hradě Groverman musel pracovat celou noc, protože časně ráno už měl Gaborn všech padesát odkazů, o které žádal. Cítil, jak se mu svaly pod zbrojí napínají a jak mu v žilách tepe krev, tepe touhou po boji.

A tak nechal své vojáky a koně, aby si odpočali jen tři hodiny, a pak už nedokázal odolat naléhavému pocitu, že by měl vyrazit.

Před polednem zamířil k jihu. S ním jelo jen několik set mužů a žen: sto šlechticů z Orwynnu a Heredonu, dalších sto padesát z Planin. V mnoha ohledech se však vyrovnali celé armádě, protože byli tím nejlepším, co mohla všechna tři království poskytnout, a Gabornovo srdce se naplnilo nadějí. Brzy se k němu totiž připojí král Lowicker se svou mohutnou armádou, a až se přiblíží k Carrisu, přidají se k němu Spravedliví Rytíři a mystarianští šlechtici.

Doufal, že před bitvou o Carris shromáždí půl milionu mužů a jejich útok povedou někteří z nejmocnějších Runovládců světa.

Znovu a znovu přemýšlel nad tím, že starý král Lowicker z Beldinooku se k němu osobně připojí. Nečekal by od Lowickera takový čin.

Někteří o něm říkali, že je slabý, ale to byl až příliš jemný popis.

Jeho slabost byla víc duševní než fyzická. Za poslední roky se značně zmenšily jeho rozumové schopnosti. Mnohé zprávy naznačovaly, že starý král senilní. Jen díky tomu, že Lowicker přijal odkazy rozumu od tří lidí – a proto mohl k ukládání vzpomínek využívat jejich mysli – se zatím dokázal vyhnout prokletí stáří.

Starý král však vždy byl jedním z nejpevnějších spojenců krále Ordena. Ani ne před třemi týdny, když král Orden a Gaborn, tehdy ještě princ, cestovali na sever, uspořádal Lowicker na jejich počest velikou recepci.

Lowicker Gaborna vychvaloval až do nebe a naznačoval, že princ by byl výborným ženichem pro jeho dceru – nevýraznou dívku, která sice neměla ani jeden nepříjemný rys, ale naprosto postrádala jiskru.

Gaborn si vzpomněl na noc plnou popíjení svařeného vína vedle krbu, zatímco Lowicker a jeho otec si vyprávěli lovecké historky. Lowicker často Ordena doprovázel na sever na podzimní lov.

Ale před třemi roky si král Beldinooku při pádu z koně zlomil kyčel, a protože teď při jízdě na koni vždy trpěl vážnými bolestmi, jen málokdy se odhodlal vyšvihnout na koňský hřbet. Už nikdy nebude znovu moci lovit a Gabornův otec toho upřímně litoval.

Gaborn, mířící na jih, věděl, že se na něj Ioma asi bude zlobit. Urychlil svůj odjezd z Tor Dohanu částečně proto, že ucítil, jak na jihu narůstá nebezpečí a měl pocit, že by měl zaútočit co nejrychleji. Druhým důvodem, proč tak spěchal, však byla naděje, že ho Ioma nedohoní.

Věděl, že dnes ráno se jeho žena střetla na hranicích Heredonu s nějakým nebezpečím. A během cesty každou chvíli ucítil, jak zemřel někdo z mužů a žen, které si vyvolil. Nechtěl, aby se mezi ztrátami ocitla i Ioma.

* * *

Kriskavenova zeď se táhla sto čtrnáct mil podél hranic Planin a Beldinooku. Byla postavená z černého kamene, dvacet stop vysoká a u základny dvacet stop široká. Podél severní strany zdi byl navíc v minulých dobách vykopán příkop, ve kterém teď s výjimkou prostředku léta tekla mělká říčka.

Na vrcholku zdi byla plošina široká dost na to, aby se tam vedle sebe vešli dva koně, ale vládci Beldinooku za posledních dvě stě let necítili potřebu obsazovat Kriskavenovu zeď dostatečným počtem obránců.

Když Gaborn časně odpoledne dorazil ke zdi a zamířil k Feymanově bráně, pocítil radost, když na opevnění spatřil husté řady válečníků z Beldinooku, když viděl koně, prohánějící se kolem a slyšel uvítací troubení válečných rohů. Usoudil, že jen samotnou bránu střeží tisíc mužů.

Zeď tvořila mocnou překážku, která bude Raj Ahtenovým vojákům stát v cestě, pokud se Pán Vlků pokusí tudy prorazit.

Ale když se Gaborn s doprovodem stovky rytířů přiblížil ke zdi, pocítil známé chvějivé mrazení, jako kdyby na ně všechny padla studená, lepkavá mlha.

Země ho šeptem varovala o nebezpečí.

Gaborn přikázal zastavit dvě stě yardů od otevřené brány a studoval hlídky, které kolem ní stály. Ti muži na sobě měli uniformy Beldinooku, vysoké stříbřité přilbice se čtvercovou plochou na vrcholku a těžké prsní pláty. Na štítech měli emblém bílé labutě na šedém poli. Ozbrojeni byli charakteristickými širokými luky. Na zdi vlála zástava Beldinooku a kapitán hlídky na Gaborna zamával a pokynul mu, aby pokračoval v cestě.

Ale něco nebylo v pořádku. Feymanova brána byla otevřená dokořán, jak se za poslední stovky let stalo zvykem. Samotná brána byla široká čtyřicet stop a zeď nad ní ji poněkud přesahovala, aby obránci stojící nad branou mohli na případné útočníky lít vroucí smůlu a házet kameny.

Gaborn tiše varoval své vyvolené před případným přepadením. Vzduch se náhle naplnil cinkotem kovu o kov,

jak Runovládci v jeho doprovodu sklápěli hledí svých přilbic a brali si do rukou štíty, které měli až do této chvíle připevněné k sedlům. Jejich koně rozpoznali tyto zvuky jako neklamné příznaky blížící se srážky. Gabornův kůň začal přešlapovat, dychtivý vyrazit do útoku.

Kousek za Gabornem jel princ Celinor po boku Erin Connal. Princ se kolem sebe nervózně rozhlížel, protože nevěděl, co se děje.

„Kdo se nám odvažuje postavit do cesty?“ vykřikl Gaborn hlasitě. Měl za sebou dlouhou a prašnou cestu a prach ho dusil v hrdle. Přestože se cítil být připraven k boji, nepřijal ani jeden odkaz Hlasu. Teď ze severozápadu zavál vítr, který odnesl Gabornova slova zpátky k němu. Král si nebyl jistý, zda ho muži na zdi vůbec slyšeli.

Muži z Beldinooku s neklidem pozorovali Gabornovy síly. Mnozí sáhli do toulců pro šípy a ukryli se za opevněním.

„Kdo se odvažuje odporovat Králi Země?“ vykřikla královna Herin a její hlas prořízl vzdálenost mezi nimi a zdí mnohem lépe než hlas Gabornův.

Náhle zpoza druhé strany zdi zaznělo dunění kopyt. K bráně přijela řada jezdců, která se rozestavila tak, že Gabornovi zablokovala průjezd. Skrze bránu viděl Gaborn jen jejich přední řady, ale usoudil, že na druhé straně na něj čeká víc než tisíc rytířů.

V jejich čele jel samotný starý král Lowicker. Měl bílé vlasy, úzkou tvář a bledě modré oči, které věkem zešedly. Dlouhé vlasy měl spletené do copů, které mu spadaly přes ramena. Neměl na sobě zbroj, jako by se Gaborna vůbec nebál a usoudil, že žádnou nepotřebuje.

V sedle se mračil, sužován bolestí ze starých zranění. „Vrať se, Gaborne Val Ordene!“ vykřikl. „Vrať se do Heredonu, dokud můžeš! Na mé půdě nejsi vítán. Beldinook je pro tebe uzavřen.“

„Tvůj posel mi před dvěma dny říkal něco jiného,“ řekl Gaborn. „Z jakého důvodu ke mně náhle chováš nepřátelské city? Ty a já jsme dlouho byli přátelé. A můžeme jimi být i

nadále.“ Gaborn se snažil, aby jeho hlas zněl klidně a aby navenek vypadal přátelsky, ale krev se mu začala bouřit v žilách. Cítil se podvedený a zrazený. Lowicker mu falešně slíbil podporu a pobízel ho, aby sem dorazil co nejrychleji, aby mohl bojovat po jeho boku. A ve skrytu přitom plánoval Gaborna srazit jako prašivého psa. Přestože se Gaborn ze všech sil snažil ovládnout, v srdci věděl, že Lowicker už nadále není jeho přítelem.

„*Tvůj otec* a já jsme byli přátelé!“ odsekl Lowicker hněvivě. „Ale nebudu sloužit jako pěšák v tvé hře.“ Ukázal na Gaborna prstem, jako by přistihl mladého zlodějíčka při krádeži. „Přivlastnil sis korunu svého otce tak rychle, jak jen jsi byl schopen, ale máš pocit, že je ti příliš malá! Teď se nazýváš Králem Země. Pověz mi, Králi Země, těch sto mužů, kteří jedou s tebou, jsou jediní hlupáci, kteří jsou ochotní tě následovat do zkázy?“

„Následují mě i jiní,“ odvětil Gaborn.

Ale Lowicker vrhl na Gaborna temný pohled a potřásl hlavou, jako by litoval ty, kteří se k němu připojili. „Když jsi začal studovat v Komnatě Tváří, mladý muži, pocítil jsem pochybnosti. Ale nakonec jsem si pomyslel, že když už se nechceš naučit být králem, alespoň se naučíš krále předstírat.

Ale teď vidím, že se tváříš jako veliký monarcha a nedělá to na mne žádný dojem. Vrať se zpátky, samozvanče, dokud ještě můžeš.“

V Gabornovi vzrostla předtucha nebezpečí. Lowicker zatím nevyslovil žádnou přímou hrozbu. Erin a Celinor však Gaborna varovali, že se král Anders pokouší přetáhnout Lowickera a ostatní na svou stranu a zjevně se mu to docela podařilo.

Lowicker ho plánuje přepadnout a od rozkazu k útoku ho dělí možná už jen vteřiny. Přesto však Gaborn doufal, že se mu podaří Lowickera přimět, aby prohlédl závojem lží a spatřil pravdu.

„Ty mě obviňuješ ze zločinu a přitom plánuješ mou vraždu?“ řekl Gaborn a doufal, že dobře odhadl Lowickerův

úmysl. „Obávám se, že jsi jen Andersův pěšec. Jak se Raj Ahten bude smát, až se to dozví!“

„Popravit zločince není vražda,“ opáčil Lowicker. „Dokonce i když je ten zločinec muž, kterého jsem vždycky miloval jako vlastního syna. Nemohu uvěřit, že jsi Král Země.“ Jeho tón byl chladný a Gaborn zapochyboval o Lowickerově upřímnosti.

„Já *jsem* Král Země,“ varoval ho Gaborn. Upřeně na Lowickera pohlédl a použil Pohled Země.

Spatřil člověka, který miluje své postavení, který miluje bohatství a přepych víc než pravdu. Spatřil člověka, který vždycky žárlil na krále Ordena a jeho velikou moc, žárlil natolik, že Ordena vždycky vítal s velikou pompou a přitom plánoval, jak ho oloupit alespoň o část jeho říše.

Spatřil člověka, který se oženil s ženou, již nenáviděl a učinil tak jen proto, aby zvětšil svou moc.

Gaborn si vzpomněl, jak se před lety starý král Orden rmoutil nad smrtí Lowickerovy hodné ženy. Ale Gaborn teď hleděl stárnoucímu králi přímo do srdce a viděl, že Lowicker předstíral lásku k ní tak dobře, že když královna spadla z koně a zemřela během jednoho lovu, všichni to považovali za nešťastnou náhodu, přestože u její smrti nebyl žádný jiný svědek než její manžel.

Spatřil člověka, který se považoval za moudrého a v duchu si často gratuloval, jak dobře se mu podařilo nastrojit vraždu své ženy.

Byl to člověk, který se hněval, protože se Gaborn neoženil s jeho nevýraznou dcerou. Doufal totiž, že Gaborn miluje bohatství stejně jako on sám a dlouho počítal s tím, že hned po svatbě nastrojí Gabornovu smrt.

Když Gaborn zkoumal duši krále Lowickera, duši člověka, kterého vždycky považoval za přítele, pocítil nesmírnou lítost. Tam, kde doufal, že spatří přímost a čest, viděl jen pěknou masku, která skrývala prohnilou duši.

Lowicker nebyl Andersův pěšec. Přinejmenším byl Andersův spoluspiklenec.

Gaborn cítil, jak se mu dělá špatně od žaludku.

„Takže," řekl Lowicker a falešně se usmál. „Jestli jsi Král Země, ukaž mi nějaké znamení, abych ti mohl uvěřit a stát se tvým služebníkem."

„Dobrá," vykřikl Gaborn. „Toto je mé znamení: každý, kdo mi odmítne sloužit, zahyne v temných časech, které přicházejí."

„Něco takového je snadné prohlásit, ale těžké dokázat," odfrkl si Lowicker. „A protože dřív nebo později zahyne každý člověk, ať už ti bude sloužit nebo ne, nevím, proč bych před tebou měl ohýbat svá revmatická kolena."

„Pokud ti toto znamení nestačí," řekl Gaborn, „nabídnu ti jiné: nahlédl jsem do tvého srdce a zjistil jsem, že je stravováno touhou po moci. Znám tvá tajemství. Tvrdíš, že jsem zločinec, ale na lovu před osmi lety jsi své ženě přerazil krk ratištěm oštěpu a v srdci jsi necítil větší lítost, než kdybys zabíjel prase."

Lowickerův úsměv na okamžik povadl, jako by poprvé zapochyboval, zda Gaborn skutečně není Králem Země.

„Tvým lžím nikdo neuvěří," řekl však. „Nejsi nic, Gaborne Val Ordene – ani král, dokonce ani dobrý herec. Nesaháš po kotníky ani tomu nejobyčejnějšímu pasáčkovi vepřu. Tvůj národ je vydán na milost a nemilost nemilosrdným. Lučištníci!"

Stovky mužů na hradbách pozvedlo luky. Gaborn byl od Kriskavenovy zdi asi dvě stě yardů daleko. Na takovou vzdálenost šíp prorazí zbroj jen těžko, ale hrozilo nebezpečí zranění zvířat, protože jen málo koní v Gabornově oddíle mělo brnění. Déšť šípů by mohl mít zničující následky a Lowicker v tuto chvíli toužil po krvi.

Přesto však krutý starý král váhal s povelem.

„Počkej!" zvolal Gaborn a zvedl levou ruku. „Poskytnu ti ještě jedno varování: jsem Král Země a tak, jako sloužím Zemi, slouží i ona mně.

Byl jsem povolán, abych vybral a vytřídil semínka lidského rodu a ti, kteří proti mně pozdvihnou ruku, se řítí vstříc záhubě! Žádám vás všechny, nechte mě projít!"

Lowickerovi muži na zdi se mu začali vysmívat a Gaborn na ně zíral, udiven tím, jak zlo jediného člověka dokáže svést tolik ostatních.

„Odejdi!“ řekl Lowicker. Gaborn si náhle uvědomil, že něco Lowickerovi brání vydat rozhodující rozkaz a vypustit smrtící spršku šípů.

A protože se Lowicker sám zbavil vlastní příčetnosti s přesností zkušeného chirurga, Gaborn si uvědomil, že jeho ruku může zadržovat už jen jedna jediná věc: strach.

Gaborn se rozhlédl na obě strany. Po jeho boku jel Binnesman, sir Langley a mnoho dalších pánů z Orwynnu, královna Herin Rudá, Erin Connal z Planin a vedle ní princ Celinor z jižního Crowthenu.

Střelba na tuto společnost by vyvolala odplatu, které se Lowicker bál – největší strach měl možná z toho, jak by král Anders reagoval na vraždu vlastního syna.

Ano, Gaborn si povšiml, jak Lowickerovy oči na chvíli utkvěly na Celinorovi a vrhly na hocha zlý pohled, jako by ho prosily, aby odjel.

Gaborn se v duchu málem rozesmál. Náhle jasně uviděl, že mu teď Země výborně poslouží.

Seskočil z koně.

Než kameníci začnou otesávat kameny, nakreslí na ně runy Země, které kámen oslabí, aby se dal snadněji opracovat. Před týdnem Binnesman tímto způsobem zničil starý most, který vedl přes Soutěsku Děsu.

Gaborn věděl, že i on dokáže něco podobného. Použil Pohled Země a pohlédl ne na Lowickera, ale na Kriskavenovu zeď. Byla to vlastně jen veliká hromada kamenů, která držela pohromadě jen díky maltě a vlastní tíze.

Když si ji prohlížel, spatřil v ní řadu malých trhlinek. Tu i tam byly prasklinky způsobené kořeny stromů nebo zubem času. Nebylo to dost na to, aby se zeď sama od sebe zhroutila, ale s jistou pomocí by se tak mohlo stát.

Stačí jen zatlačit na správných místech.

„Pokud toužíš po znameních, budiž!“ vykřikl na Lowickera. „Sešlu ti znamení, které nebudeš moci odmítnout.“

Gaborn pohlédl na čaroděje Binnesmana. Ten k němu sklonil hlavu a zašeptal. „Mylorde, co to děláš?“

„Zříkám se krále Lowickera a všech, kteří stojí za ním,“ odpověděl Gaborn. „Půjč mi svou hůl.“

Čaroděj mu ji podal a řekl. „Jsi si jistý, že je to moudré?“

„Ne, ale je to správné.“ Vzhlédl. Král Lowicker pořád seděl na koni a spokojeně se usmíval. Lowickerův Den však ke Gabornovu pobavení začal nervózně ustupovat.

Gaborn vzal hůl a do prachu na zemi pečlivě nakreslil runu Země. Byla to runa, která dokázala oslabovat a bořit. Připomínala škorpióna se dvěma hlavami a třemi ocasy, obehnaného kruhem.

„Mám to správně?“ zeptal se Gaborn Binnesmana, aby se ubezpečil, že něco nevynechal.

„Moc Země nelze využívat k zabíjení,“ varoval ho čaroděj.

„Země připouští smrt,“ opáčil Gaborn. „Dokonce i naši smrt. Ušetřím každého, koho půjde.“

Nebyl si však jistý, zda má ušetřit Lowickera. Toužil chránit svůj lid a Země mu nezakázala brát život nepřátelům. Zabít nepřítele tak krutého, jako byl Lowicker, není o nic horší než zabít ničitele.

Gaborn zvedl čarodějovu hůl nad hlavu a vykřikl rozkaz: „Při Zemi, které sloužím, poroučím této zdi: rozpadni se v prach a kámen!“

Svou myslí se dotkl stovek slabých míst, která vycítil, máchnul holí kupředu a vyslal tak moc nakreslené runy ke zdi. Země pod nohama se mu otřásla, jako by se chystala roztrhnout vedví. Lučištníci, kteří se mu až do této chvíle posmívali, náhle začali křičet hrůzou.

Příkaz, který Gaborn vydal, byl nesrovnatelně silnější než příkaz obyčejného kameníka, který slouží Zemi jen proto, aby získal něco na oplátku. Gaborn byl Králem Země a měl nad ní moc jako nikdo jiný.

Kůň krále Lowickera zaržál, zvedl se na zadní a shodil starce ze sedla. Rytíři za ním porušili formaci, obrátili koně a začali prchat. Muži na zdi začali sbíhat po schodech nebo seskakovat na zem.

Kriskavenova zeď zde stála tisíc let. Teď ji za ohromného dunění a skřípění kamene moc Krále Země zničila. Zeď se otřásla a na půl míle v každém směru se začala kroutit jako had.

Pro Gaborna však nebylo lehké zabít ty, kteří mu odporovali.

Cítil, že zeď je připravena se zřítit v souladu s jeho vůlí, ale on s tím posečkal o chvíli déle, aby se co nejvíc mužů dostalo do bezpečí.

Pak, když už svou moc nedokázal déle zadržovat, zeď zavrčela jako vzteklé zvíře a vybuchla. Vysoko do vzduchu se vznesla sprška kamení, které se zřítilo na zem jako nestvůrné krupobití. Zvedlo se mračno prachu, které vítr odvál na sever.

Lučištníci prchající do bezpečí si zakrývali hlavy rukama.

Když se prach usadil, bylo vidět, že se zhroutila celá míle Kriskavenovy zdi. Z celé této části zůstala jen hromada trosek. Tam, kde se před chvílí tyčila Feymanova brána teď ležely rozbité kameny spadlého oblouku.

Několik mužů, kteří skákali na zem, si zlámalo ruce nebo nohy. Další tacet rytířů popadal z koní.

Pokud dokázal Gaborn posoudit, nezabil ani jediného člověka.

Na druhé straně ruin prchali Lowickerovi rytíři co nejdál od místa zkázy.

Erin, Celinor a tucet dalších pánů vyrazili k padlému Lowickerovi. Jejich koně obklíčili starého krále a odřízli ho od možnosti úniku.

Gaborn se svým doprovodem objel hromadu trosek a kamení, které kdysi byly obloukem Feymanovy brány a dorazil k místu, kde na zemi ležel jeho dřívější přítel. Tvář krále Lowickera byla zkřivená bolestí a pravou nohu měl ošklivě zkroucenou. Vypadalo to, že si znovu zlomil kyčel.

„Mor na tebe!“ vykřikl Lowicker. „Doufám, že se s Raj Ahtenem pozabíjíte navzájem.“

„Velice pravděpodobný scénář,“ souhlasil Gaborn. Hleděl na Lowickera plný obav. Netoužil po tom někoho zabít. Ale Lowicker byl natolik zlý a natolik mocný král, že ho nenapadalo, co jiného by s ním měl dělat.

Stále ještě doufal, že povede Lowickerovy vojáky do války.

„Dal jsem ti znamení, po kterém jsi toužil,“ řekl. „Budeš mi přísahat věrnost? Budeš litovat svých zločinů?“

Lowicker se pohrdavě rozesmál. „Samozřejmě, mylorde. Nech mě naživu a já přísahám při Mocnostech, že ti každé ráno budu čistit boty.“

„Takže raději zemřeš?“ zeptal se Gaborn. „Je pro tebe smrt přijatelnější než život strávený službou?“

„Nejsem žádný sluha!“ zařval Lowicker.

Gaborn nic jiného ani neočekával. Smutně zavrtěl hlavou. Pohlédl na své rytíře. Zabít krále, dokonce i v žáru bitvy, byl těžký čin, protože po něm často následovala pomsta jeho příbuzných nebo spojenců. Jen málokdo by se odvážil to riskovat. A popravit krále bylo ještě mnohem riskantnější.

Přestože by bylo nejlepší, kdyby krále zabil člověk se stejným postavením, Gabornovi se do toho nechtělo. Obrátil se k ostatním, kteří ho doprovázeli a zeptal se. „Chce se o něj někdo z vás postarat?“

„S radostí,“ řekla nejvyšší královna Herin Rudá nesmiřitelným tónem. „Vždycky jsem obdivovala Lowickerovu ženu. Teď ji pomstím.“

Když Celinor zaslechl královnino prohlášení, poznamenal. „Měla byste ho setnout, madam. Ale potěšilo by mě, kdybyste mi prokázala tu čest, že použijete můj meč.“

Podal jí jílcem napřed svou zbraň a královna ji přijala.

„Prosím, ne!“ vykřikl král Lowicker a pokusil se odplazit před postupující královnou.

Přestože byl raněný, nebyl úplně bezbranný. Pořád byl ještě Runovládce s odkazy síly a metabolismu.

Když se královna Herin přiblížila, jeho pohyb se náhle zrychlil. Ze záhybů svého pláště vytáhl dýku a mistrně ji hodil.

Královna Herin se ji pokusila srazit mečem, ale čepel dýky ji zasáhla do hrudi.

Hrot však zastavila její zbroj a těžká kožená vesta pod ní.

Královna Herin došla až k Lowickerovi a napřáhla meč. Starému králi se v očích objevil strach.

Na Planinách se zrádcům usekávaly ruce a nohy. Pak byli ponecháni, aby zemřeli vykrvácením. Lowicker na svá zranění nezemřel rychle. Měl tolik odkazů odolnosti, že umíral velmi pomalu.

Žil v mukách až do západu slunce, kdy mu chlad vysál z těla veškeré teplo, takže zemřel jako had.

ČTYŘICET ČTYŘI: SLEPÁ ULIČKA

Padlá mágyně stála před hradbami Carrisu, nad hlavou měla zvednutou zářící hůl a zářily i runy vytetované na jejím těle. Roland čekal, že každou chvíli sešle nějaké strašlivé kouzlo a hradby Carrisu padnou.

Ničitelka však jen ukázala holí na hradní bránu a dlouhou dobu se nic nedělo.

Roland byl velice dobrý plavec. Kdyby na to přišlo, mohl ze sebe strhat šaty a vrhnout se rovnou do jezera. Mohl by plavat míli na jih, a pak se vrátit na břeh. Tak by se mu mohlo podařit uniknout.

Pak po chvíli pochopil její plán.

Nehodlala sesílat kouzla.

Z armády, která jí stála za zády, vystoupil jediný ničitel. Musel být velmi starý. Byl malý, shrbený věkem a pokrytý starými jizvami.

Vydal se k hradní bráně, k devíti ohnivým zeleným štítům, které ohňotvůrci umístili na přístupovou cestu.

Všichni obránci okamžitě pochopili, co má v úmyslu. Kapitán artilerie vykřikl rozkaz a jeho muži začali osamělého ničitele ostřelovat.

Ale stejně jako předtím ani jedna z jejich střel nezasáhla cíl a ubohý malý ničitel se dál šoural k ústí přístupové cesty, přímo k zářícím ohnivým runám.

Roland nijak netoužil pozorovat, co se bude dít. Když viděl, že se ničitel blíží, ukryl se za ochoz. Pak ucítil, jak se

hrad otřásl a nad hradbami se převalila vlna žáru. Rozzářilo se světlo a do vzduchu se vzneslo mračno prachu.

Ochranná kouzla zmizela.

Ohňotvůrci bránící Carris promrhali veškerou svou moc. Když Roland vstal, pohlédl na čaroděje. Dva z ohňotvůrců zbavení plamenů ustupovali po schodech, jako by chtěli uprchnout, zatímco třetí pořád stál na ochozu nad branou a rozčarovaně si prohlížel zničené runy.

Když kouzla zmizela, padlá mágyně se otočila a vydala se na sever, jako by jí hrad už dále nezajímal.

Na místě však zůstal oddíl tisíce válečníků, který se před hradem zformoval v dlouhou řadu, pár yardů mimo dostřel katapultů.

Jejich záměr byl jasný. Z Carrisu nebude úniku.

Padlá mágyně vedla svou hordu na sever a Roland byl rád, že ji vidí odcházet. Neodešla však daleko.

Kousek severně od hradu byla malá vyvýšenina zvaná Kostěný Kopec, kde se během staletí odehrálo mnoho bojů mezi útočníky a obránci Carrisu.

Padlá mágyně se zastavila u úpatí kopce a sklonila hlavu až k zemi jako pes, který zachytil pach kořisti. Pomalu začala obcházet celý kopec a čenichem přitisknutým k zemi vyrývala dokonalý kruh, zatímco její přisluhovači čekali sto yardů za ní.

Když dokončila kruh, na chvíli si odpočinula a začala ho obcházet podruhé, tentokrát rychleji. Pak se rozběhla a obkroužila kopec potřetí.

Když se vrátila, ostatní ničitelé začali syčet.

O chvíli později přinesl vítr na hradby zvláštní pach nepodobný ničemu, co Roland až dosud cítil. Byl sladší než růžový nektar, mnohem jemnější a exotičtější.

Ze všeho, čeho byl dnes svědkem, byl ten pach určitě to nejpodivnější. Zhluboka se nadechl, aby si tu vůni vychutnal.

„Co to je?“ zeptal se barona Polla šeptem nějaký farmář.

„Něco, co dělají ničitelé,“ odvětil baron Poll.

„Ale… říká se přece, že ničitelé nemají žádný pach a že je nedokáží vystopovat ani lovečtí psi.“

Baron Poll užasle zavrtěl hlavou. „Milý pane, kdyby ten nejchytřejší člověk na světě sepsal vše, co ví o ničitelích, vystačilo by mu to tak na desetistránkovou knihu. A i tak, kdybyste si tu knihu přečetl, neřeklo by vám to o té zvláštní rase prakticky vůbec nic.

Někteří tvrdí, že ničitelé nemají žádný pach, jiní zase, že napodobují pach svého okolí a slyšel jsem také, že dokáží vytvořit jakýkoli pach si přejí. Ale uvědomte si, že od doby, kdy lidé válčili s ničiteli, uplynulo už dva tisíce let. Většina našich znalostí o nich je dávno ztracená. Všechno, co o nich víme, jsou jen domněnky a polopravdy."

Padlá mágyně se mezitím znovu vydala na obchůzku kolem kopce. Když ho obešla pošesté, vyšplhala se až na jeho vrchol.

Ničitelé pak z jejích nosítek sundali zářící lebky a přenesli je na vrchol za ní, kde je začali rozestavovat. Do každého směru teď hleděly prázdné oční důlky mrtvých ničitelů.

Pak padlá mágyně pozdvihla nad hlavu svou hůl. Nižší mágové vytvořili kolem úpatí kopce kruh. Všichni nesli v čelistech mrtvé nebo umírající vojáky, které teď popadli do pařátů a začali je ždímat, jako by to byly pouhé hadry. Do prohlubně vyryté v zemi začala stékat krev. Pak ničitelé mrtvoly odhodili.

Když ničitelští mágové vyždímali své oběti dosucha, začal se zvedat nový pach – přízračný odér, který připomínal směs kouře a spáleniny.

Po skončení tohoto podivného obřadu se ničitelští válečníci rozběhli po okolí. Začali ničit vše, co vyrobila ruka člověka, domky, ovocné stromy, pole i kamenné zídky, které tu stály stovky nebo tisíce let.

Zničili naprosto vše, nic neušetřili a pracovali s děsivou rychlostí a účinností.

Mnohonozí červi pochodující s ničiteli začali žvýkat stromy vytrhané z kořenů a došky ze střech, a pak začali z tlamy vylučovat rozmělněnou masu smíšenou se slinami. Pavoukovitá stvoření z této hmoty začala snovat lana, ze

kterých pak začala plést jemné sítě. Z těchto sítí pak kolem Kostěného Kopce vytvořila pevnou kuklu, za kterou ničitelští mágové pokračovali v práci. Čarodějové z podsvětí kopec zřejmě opevňovali, protože do země vyrývali zvláštní prapodivné vzorce.

Válečníci u úpatí kopce začali kopat díry pro opevnění.

Zhruba za hodinu zmizely i poslední zbytky čarodějné mlhy a Rolandovi se rozevřel výhled na vzdálenost několika mil. Když se rozhlédl, srdce mu pokleslo.

Z jihu, z hor, sestupovala nekonečná řada ničitelů a všichni mířili k Carrisu. Těch dvacet tisíc, kteří obklíčili Carris, byl jen předvoj.

Roland původně doufal, že ničitelé zamíří na sever. Teď se však zdálo, že už našli, co hledali: nový domov.

* * *

Raj Ahten stál na opevnění a díval se na kopce na jihu. Každou čtvrtmíli viděl ničitele v oddílech po třech až po devíti, kteří tvořili dlouhou řadu dosahující od Carrisu až k Pustým horám a za ně. Byl to šílený pohled.

Zeď ničitelských válečníků před branou dokáže zablokovat každý pokus o útok.

Za Raj Ahtenem stáli ohňotvůrci a rádcové, a také jeho Den. Zatímco Raj Ahten obhlížel situaci, dorazil k němu vévoda Paldane, řečený Lovec.

„Můj pane," řekl Paldane tiše a mírně, „mohu si s vámi promluvit?"

Raj Ahten na něj zvědavě pohlédl. Vévodovo chování vypovídalo o naprosté podřízenosti. Ale vévoda Paldane byl brilantní muž, lstivý a nebezpečný, proslulý stratég. V předpokládané válce byl podle Raj Ahtenova názoru Paldane nejnebezpečnější protivník. Teď za ním přilezl jako pes s ocasem staženým mezi nohama.

„Ano?" zeptal se Raj Ahten.

„Přemýšlel jsem nad plánem na evakuaci hradu," řekl Paldane poníženě. „Na severní hradbě je akvadukt."

„Já vím," řekl Raj Ahten. „Před sedmi sty čtrnácti lety během obléhání Hrušek vévoda Bellonsby předstíral, že město i se svými muži opustil. Dnem i nocí se jeho vojáci naloďovali a odplouvali pryč. Ale když vojáci kaifby Hariminaha posléze vstoupili do města a na oslavu vítězství se zpili do němoty, Bellonsbyho muži se potají vrátili a pobili je."

Dal Paldanemu na vědomí, že chápe, o co jde. „Ty máš pochopitelně velké množství lodí."

„Ano," řekl Paldane. „Mám zhruba osm set lodí. Okamžitě můžeme začít evakuovat ženy a děti. Necháme je vylodit na východním pobřeží. Do každé várky se vejde deset tisíc lidí. Předpokládám, že jedna cesta zabere tak dvě hodiny.

Dokážeme evakuovat více než sto tisíc lidí za den. Pokud ničitelé nějakým zázrakem pět nebo šest dní nezaútočí, dokážeme evakuovat celý hrad."

Raj Ahten na Paldaneho tvrdě pohlédl a zamyslel se. Ženy a děti. Jejich záchrana je pochopitelně pro tyhle měkké seveřany nejvyšší prioritou.

Málem se rozesmál. Tihle lidé byli jeho dávní nepřátelé.

A kromě toho, cožpak seveřany někdy zajímalo, jak se daří Raj Ahtenovým ženám a dětem? Za posledních pět let severští vrahové pobili většinu jeho rodiny – otce a sestru, manželky a syny. Válka mezi Raj Ahtenem a rofehavanskými vládci byla krvavá a osobní. Invazí na sever Raj Ahten dosáhl toho, že byla ještě krvavější a neosobní.

Raj Ahten mohl snadno evakuovat své Neporazitelné v jejich jediné flotile a nechat obyvatele Carrisu napospas ničitelům. Mohl by z hradu dostat všechny své válečníky během dnešního dne.

„Proč si myslíš, že to na východním břehu bude bezpečné?" zeptal se Paldaneho. „Nepřipadá ti pravděpodobné, že ničitelé rozestavili hlídky podél celého jezera?"

Jezero Donnestgree bylo veliké, táhlo se čtyřicet mil ze severu na jih a téměř tři a půl míle z východního břehu na západní.

„Možná to udělali," řekl Paldane uvážlivě. „Ale moji dalekovidci na věžích na východě žádné ničitele nespatřili." Raj Ahten jasně viděl, jak Paldanemu víří hlavou pochybnosti, jak mu na bedrech leží břemeno obav a strachu.

Raj Ahten kývl hlavou směrem k řadě ničitelů, pochodujících z hor na jihu. „Je dost dobře možné, že ničitelé stále čekají na posily," řekl. „Nebo že mají vojáky ukryté v kopcích. Padlou mágyni bych rozhodně nepodceňoval. Bylo by hloupé poslat ženy a děti do ještě většího nebezpečí, než v jakém se nacházejí teď."

Věděl, že východně od jezera Donnestgree je roztroušeno několik vesnic a pár malých pevností. Ale tamní pobřeží bylo skalnaté a země tak nehostinná, že ji obývalo jen pár ovčích farmářů a zálesáků. Raj Ahten se otočil ke svému starému rádci Feykaaldovi. „Ať do dvaceti lodí nastoupí smíšená jednotka složená z našich a Paldaneho vojáků. Ať prozkoumají východní břeh jezera a pátrají po všech známkách přítomnosti ničitelů. Pokud žádné nenajdou, ať se pustí několik mil do vnitrozemí a ujistí se, že na východním břehu se můžeme bezpečně vylodit. Až skončí s průzkumem, ať obsadí jednu z tamních pevností a pošlou mi zprávu."

Feykaald pohlédl na Raj Ahtena s přivřenýma očima a na rtech se mu objevil úsměv. Pochopil, oč Pánu Vlků jde. Raj Ahten bude potřebovat bezpečné vylodění, pokud bude chtít evakuovat své muže. „Stane se, jak říkáš, ó Veliké Světlo."

Rádce okamžitě začal vykřikovat rozkazy a pověřil několik kapitánů, aby sestavili vyloďovací skupinu.

„Můj pane," oslovil Pána Vlků Paldane, „máme tu také zásobu trámů. Můžeme z nich sestavit vory. Tím bychom celou evakuaci ještě urychlili."

Raj Ahten si Paldaneho pozorně prohlédl. Vévoda byl hubený muž s hranatou tváří a původně tmavými vlasy, které mu však téměř úplně zbělely. V tmavomodrých očích se mu zračila mimořádná prohnanost. „Ještě ne," namítl po chvíli.

„Pokud začneme sestavovat prámy příliš brzy, mysl našich vojáků se upne k myšlence na útěk a přestanou se soustředit na obranu. A obrana Carrisu pro nás představuje prioritu.“

„Můj pane,“ namítl Paldane, „když zvážíme množství posil, které ničitelům přicházejí z jihu, myslím, že útěk je naší nejlepší – pokud ne jedinou – alternativou.“

Raj Ahten se usmál zkušeným úsměvem, který zahrnoval víc než jen jednoduchý pohyb rtů. Přimhouřenýma očima pohlédl na vévodu. „Jsi propuštěn.“

* * *

Když se mlha rozplynula, na hradbách se rozšířila zpráva, že Raj Ahten na východ vyslal průzkumnou skupinu a že se chystá evakuace.

Tato novinka pozvedla Rolandova ducha. Teď, když mlha zmizela, se mu poprvé naskytl pohled na celé město Carris. Přímo dole viděl nesčetné řady domů a těsně u vnitřní strany hradby rostly datlovníky tak vysoké, že kdyby se odvážil, mohl skočit do jejích koruny a nic by se mu nemuselo stát. Přímo pod ním zřejmě byla zahrada nějakého šlechtice.

Na rozlehlém vnitřním nádvoří na západě spatřil tisíce městských obyvatel.

U západní zdi vnějšího nádvoří čekalo asi čtyřicet ledových obrů, každý vysoký dvacet stop. Jejich žlutá kožešina teď byla zmatněla deštěm. Jejich mohutné stříbrné oči kolem sebe vrhaly nešťastné pohledy. Obři často potřebují čerstvé maso a Rolandovi se nelíbilo, jakým způsobem pokukují po dětech, které si monstra prohlížely zpoza dveří a oken každého domu a hostince.

Stejně hroziví jako obři byli Raj Ahtenovi váleční psi, mastiffové, s rudými koženými maskami a ostnatými obojky.

Byli to psi obdaření runami, chovaní pro válku, s odkazy síly, odolnosti a metabolismu.

Přestože obři i psi byli hroziví, Roland věděl, že Raj Ahtenovi válečníci jsou ještě strašnější. Každý Neporazitelný měl přinejmenším dvacet odkazů. V bitvě se jim nemohl rovnat žádný voják na světě.

Kromě toho na hradbách Carrisu čekalo tři sta tisíc obyčejných vojáků z Mystarie, Indhopalu a Planin. Muži byli na ochozech i ve věžích. Nádvoří a ulice města byla plná kopiníků.

Dohromady byla v Carrisu armáda tak obrovská, že byla zdánlivě schopná odrazit jakýkoli útok. Přesto si však Roland uvědomil, že pokud ničitelé zaútočí, nebude to stačit.

Díval se, jak od břehu odráží malá flotila dvaceti lodí a doufal, že se brzy vrátí a začne evakuace. Přemýšlel, jak se v takovém případě nejlépe dostane k vodě.

Během rána přicházeli další a další ničitelé. Bylo těžké odhadnout, kolik se jich shromáždilo kolem Carrisu, ale určitě to byly desítky tisíc.

Navzdory hrůze, kterou vzbuzovali, byl na ně úžasný pohled. Byli neskutečně rychlí, nelítostní a efektivní.

Dvě hodiny po úsvitu se zvedl ostrý vítr a začalo pršet. Déšť a mraky poskytly lidem v Carrisu určitou naději, protože všichni věděli, že pokud se začne blýskat, ničitelé možná odejdou.

Pavoukovité stvůry mezitím kopaly díry a příkopy. Na jih a na západ vykopaly opevňovací zákopy, které se naplnily vodou z jezera Donnestgree.

Zvláštní směsice syčení a vytí, které ničitelé při práci vydávali, způsobila, že si Roland připadal, jako by se ocitl v úplně jiném světě.

Na Kostěném Kopci stavěli ničitelští mágové z kamení podivnou stavbu, která vypadala cize, hříšně a zle. Původní podivná vůně se změnila a teď ze severu vítr přinášel pach hnijících mrtvol.

Míli jižně od Carrisu ničitelé stavěli podivnou věž – černou a pokroucenou jako roh narvala a nakloněnou ve zvláštním úhlu, jako by ukazovala na Kostěný Kopec.

Vedle věže na břehu jezera vystavěli z kamenů několik mohutných dómů. Kameny byly k sobě navzájem připojené pryskyřicí, kterou vylučovali mnohonozí červi a která sloužila místo malty. Někteří z obránců se domnívali, že tyto stavby slouží k uchování nakladených vajíček.

Zatím však ničitelé nepodnikli útok na Carris.

Zpustošili celou zemi, kterou lidé utvářeli po celá staletí. Zničili pevnosti a vesnice a kameny využili ke svým vlastním účelům. Rozryli cesty a zahrady.

Ale nezaútočili. Jejich válečníci blokovali jedinou přístupovou cestu k Carrisu, takže nikdo z obránců nemohl uniknout a nebyla naděje, že by někdo jejich obklíčení prorazil. Ale dokud se ničitelé nevrhli k hradní bráně, Roland cítil… spokojenost se současným stavem věcí.

S postupem času zapomínal na plíživý pocit hrůzy a strachu, který zažil ráno, a na výkřiky Raj Ahtenových vojáků, které čekala záhuba. Odvážil se doufat. Po dlouhé hodiny byli muži na hradbách podivuhodně tiší. Odpoledne se mezi nimi znovu rozproudil hovor.

Průzkumná skupina už byla pryč několik hodin a jistě se brzy vrátí. Kdo by se průzkumníkům mohl divit, že zpátky k Carrisu nijak nespěchají?

Minutu za minutou, hodinu za hodinou vojáci sledovali vodní plochu, ale z východu se nevrátila žádná loď.

ČTYŘICET PĚT: SLABÝ KRÁL LOWICKER

Ještě před týdnem nebyla Myrima nikdy dál než deset mil od domova a teď, když jela skrze Planiny, cítila, jak všechno, co kdy znala, odplouvá pryč.

Opustila svou rodinu i svou zemi. Krajina se směrem na jih postupně měnila. Nejprve projela pláněmi jižního Heredonu do kaňonovité země severních Planin, a teď mířila hlouběji na jih. Zde byla země bohatší a úrodnější než doma a byla také o něco vlhčí. Některé druhy stromů, které rostly podél cesty, nedokázala rozpoznat, a dokonce i lidé byli jiní. Potkávala ovčáky, kteří byli menší a měli tmavší kůži než obyvatelé Heredonu a členové koňských klanů byli naopak vyšší a kůži měli světlejší. Domky zde nebyly postavené z bláta a nepálených cihel, ale z kamení. Dokonce i vzduch tady voní jinak, pomyslela si, i když to bylo těžké říct, protože nedávno přijala odkaz čichu od psa.

A co bylo nejdůležitější, Myrima za sebou zanechala to, čím byla dřív. Měla teď v pažích sílu tří mužů, ladnost čtyř, odolnost svých psů a pětinásobnou rychlost.

Cítila, jak jí v žilách proudí moc.

Některých starých nejistot se však nezbavila. V srdci stále milovala stejným způsobem, stále cítila své nedostatky. Navzdory odkazům se cítila neschopná. Přestože byla Vlčí Paní, pořád si připadala příliš obyčejná.

Nevěděla, jak se se změnou, kterou prodělala, vyrovná Borenson, ale doufala, že až se za soumraku dostane k

Carrisu, setká se tam s ním. Doufala, že jí dovolí, aby se k němu připojila na cestě do Inkary, i když zdaleka nedosahovala jeho bojových schopností.

Ale střetnutí s lordem Pilwynem způsobilo, že byla roztřesená a nejistá. Na jaké nepřátele v Inkaře narazí? Jak s nimi bude bojovat? Odkazy nemusí při boji s čaroději jako je Pán Bouří a jeho příbuzní stačit.

U Tor Dohanu panoval veliký rozruch. Gabornovi rytíři byli roztažení na cestě na míle daleko. Někteří se zrovna blížili k Tor Dohanu a hlídka, která je uvítala u královnina paláce, jim sdělila, že Gaborn sám odjel před hodinou na jih.

Ze stínů velkých bílých kamenů, které stály kolem šarlatového pavilónu, vyjel rytíř a oslovil Iomu. „Vaše Výsosti, Jeho Veličenstvo král Orden mne pověřil, abych vám vyřídil, že musel vyrazit k Carrisu ve velikém spěchu. Mám vám od něj předat tento dopis.“

Ioma si dopis přečetla a očichala papír, aby se ujistila, že je na něm Gabornův pach. Pak rozčileně potřásla hlavou a schovala dopis do kapsy.

„Špatné zprávy?“ zeptal se sir Hoswell. „Mohu nějak pomoci?“

Ioma na něj nepřítomně pohlédla.

„Ne,“ odpověděla. „Můj pán se chce co nejrychleji dostat k Carrisu. Pobízí nás ke spěchu. Jestli ho máme chytit, nemůžeme se tu zdržet příliš dlouho.“

„A je to moudré, madam?“ otázal se sir Hoswell. „Máme za sebou čtyři sta mil. Naše zvířata nemusí další cestu vydržet!“

To byla pravda. Kůň sira Borensona byl před začátkem cesty dobře vykrmený, ale za poslední dva dny ztratil sedmdesát nebo osmdesát liber váhy.

Rofehavaňané, kteří museli cestovat ve spěchu, krmili své koně zvláštní dietou, směsí, které se říkalo „miln“. Skládala se z lisovaného ovsa a ječmene v sušené melase, do které se často přidávala vojtěška nebo komonice. Kůň, krmený touto směsí, dokázal běžet celé hodiny, zatímco kůň,

který se pásl jen na trávě, měl „slaměné nohy“, protože nedokázal běžet příliš dlouho.

Ale dokonce ani tato potrava neumožňovala koním běžet věčně. Myrimin kůň měl tři odkazy metabolismu. Pár hodin spánku pro něj bylo jako celý den a zvíře se během tak krátké doby dokázalo zotavit.

„Gaborn svého koně také nijak nešetří,“ namítla Ioma. Hoswell zavrtěl hlavou. „Není na mně, abych radil Králi Země. Ale Gaborn zná nebezpečí, kterému jede vstříc. Polovina koní cestou do Carrisu zemře.“

„Odpočineme si tu dvě hodiny,“ rozhodla Ioma. „Nakrmíme tu koně a nabereme dostatek potravy, aby nám vystačila až do Beldinooku.“

Hoswell pohlédl na své zvíře. Bylo v mnohem horším stavu než Iomin nebo Myrimin kůň. Hoswellův hřebec měl méně odkazů než koně obou žen, takže se musel hodně snažit, aby s nimi udržel krok. Myrima věděla, že když si Hoswell stěžoval na rychlost jízdy, činil tak kvůli svému vlastnímu koni.

I když se jeho kůň dostane až k Carrisu živý, bude příliš zesláblý, než aby na něj bylo v boji spolehnutí. A v případě nutnosti ústupu Hoswella příliš daleko neodnese.

„Jak si přejete,“ řekl Hoswell ztěžka. Seskočil z koně a odvedl ho do stájí, aby mu poskytl tolik péče a odpočinku, kolik bude možné. Odvedl také koně, který patřil inkařanskému vrahovi.

Myrima ho sledovala, jak odchází.

„Proč po něm vrháš tak zlé pohledy?“ zeptala se jí Ioma. „Stalo se mezi vámi něco?“

„Nic,“ řekla Myrima. Hoswell byl členem královské lučištnické společnosti, mistr své zbraně, který strávil roky na jihu, kde studoval výrobu luků z rohoviny. Měl zvučnou reputaci a byl v přízni u krále. Myrima nechtěla přiznat, čeho se dopustil.

Myrima odsedlala Borensonova mohutného válečného koně a ovládla nutkání pokračovat okamžitě na jih. Ioma si musela povšimnout její nálady.

„Gaborn mě v tom dopise prosil, abych tu zůstala," přiznala se slabě. „Myslí si, že cesta nebude bezpečná. Napsal mi, že se bojí, že se nad Carrisem vznáší zkáza a že ho Země pobízí k útoku i k útěku se stejnou intenzitou. Je z toho zmatený. Myslela jsem si, že bych tě měla varovat."

„Možná má pravdu," souhlasila Myrima. Připadalo jí, že Ioma neví, co má dělat. „Madam, pokud si tu přeješ zůstat, pochopím to. Ale já nejedu k Carrisu proto, abych se zúčastnila bojů. Doufám, že se připojím ke svému manželovi na cestě do Inkary. Proto musím pokračovat v cestě."

„Zdá se, že jsi rozhodnutá," řekla Ioma ostražitě. „Bojím se, že mi nikdy neodpustíš."

„Odpustit co?" zeptala se Myrima překvapená královniným tónem.

„Já jsem ta, která tvého manžela odsoudila k vykonání Kajícného Činu," řekla Ioma. „Kdybych věděla, že kvůli tomu vyrazíš na jih i ty, neudělala bych to. Možná jsem měla vykonání toho úkolu pozdržet… všechno by teď bylo jednodušší."

„Ne," řekla Myrima. „Udělala jsi šlechetnou věc. Poskytla jsi mu způsob, jak získat odpuštění a slyšela jsem, že v Mystarii mají takové rčení: odpuštění nelze nikdy dát – je nutno ho získat.

Bojím se, že můj manžel si sám nikdy neodpustí, a proto si musí své odpuštění vybojovat."

„Tak doufám, že si ho vybojuje s tebou po boku," řekla Ioma. „Máš válečnického ducha. Divím se, že si toho dosud nikdo nevšiml."

Myrima zavrtěla hlavou, ráda, že se změnil předmět hovoru. Vždycky měla silnou vůli, ale nikdy se nepovažovala za válečníka – až do minulého týdne. „Říká se, že když byl korunován Král Země Erden Geboren, vyvolil si své válečníky. Dobře vím, že si mne Gaborn vyvolil na banisferském trhu, prvního dne, kdy jsme se setkali. Tehdy jsme však ani on ani já nevěděli, že je Králem Země. Myslel si, že jsem drzá a řekl mi, že chce, abych přišla k jeho dvoru. A to byl okamžik, kdy si mne vyvolil.

Ale víš, co jsem si v té chvíli myslela?“

„Co?“ zeptala se Ioma.

Myrima zaváhala, protože tohle ještě nikomu neřekla, a až dosud si na to vlastně ani nevzpomněla. „Když jsem ho viděla, jak tam stojí, oblečený v šatech, které princi rozhodně nepřísluší, věděla jsem, že bych za něj ochotně položila život. Nikdy předtím ve mně žádný muž neprobudil takové city jako on. A jen díky tomu jsem měla odvahu vzít ho za ruku, přestože pro mne byl naprostým cizincem.“

Ioma vypadala pobaveně. „Gaborn mi vyprávěl, jak jste se setkali a jak jsi ho tam na trhu vzala za ruku. Pokládal to za pokus o svádění.“

To byla pravda, ale teď si Myrima uvědomila, že v tom bylo ještě něco víc. Myrima se pokusila vyjádřit slovy zvláštní pocit, který v ní narůstal. „Možná, že jsme si tam navzájem vyvolili jeden druhého. Minulý týden jsi se zmínila, jak v přítomností jeho tvořivých sil toužíš po dítěti. Ale je v něm mnohem víc. Od chvíle, kdy jsme se setkali, se dívám na zemi a znovu a znovu mě udivuje její krása – dokonalost květin, tajemství kamenů a bohatá vůně půdy. Díky Gabornovi se cítím víc probuzená a víc naživu než kdy předtím. Ale je tu ještě něco jiného: chci bojovat.“

„Jsi děsivá žena, Myrimo.“

„Řekla jsem ti, že pochopím, pokud tu budeš chtít zůstat. Vím, že u Carrisu to bude nebezpečné. Ale chci se tam vydat,“ řekla Myrima a doufala, že to Ioma pochopí.

„Ani ty ani já nemáme válečný výcvik,“ varovala ji Ioma. „To by mohlo být rozhodující.“

„Já vím,“ souhlasila Myrima. „Ale to v porovnání s mou touhou dorazit k Carrisu nic neznamená.“

Ioma se kousla do rtu a zamyšleně promluvila. „Myslím… že tvé pohnutky jsou dobré. Jako Runovládkyně bys měla jednat podle nich. Se svou odolností můžeš neúnavně pracovat; se svou silou můžeš uštědřovat mocné rány. Poddaní si zaslouží, abychom ze sebe vydali to nejlepší.

Ale dost mě to děsí, Myrimo. Dáváš toho příliš mnoho a příliš rychle. Nechci, abys jela vstříc záhubě.“

Myrimin kůň sklonil hlavu. Země tu byla podupaná a zvíře se z ní snažilo vydolovat poslední stonky trávy.

„Pojedeme co nejrychleji,“ slíbila Ioma. „Možná se k Carrisu dostaneme před západem slunce.“

„Jsi příliš laskavá,“ řekla Myrima a protáhla se.

* * *

O dvě hodiny později, když pojedli v hostinci, přijel z jihu kurýr s následující zprávou: Lowicker z Beldinooku se pokusil nastražit na Krále Země léčku a byl poražen na hranicích.

Ioma smutně sklonila hlavu.

Lowicker slíbil, že se stane Gabornovým spojencem, že mu pošle své rytíře. Slíbil, že se osobně zúčastní války proti Raj Ahtenovi a že zajistí zásobování.

Ale co se stane teď, když Gaborn krále Beldinooku zabil? Gabornovi spojenci jeden po druhém odpadali. Teď byly téměř dvě hodiny odpoledne. Včera zhruba touhle dobou zemřel při boji s Temný Vznešeným král Orwynne. Teď se ukázalo, že Lowicker je zrádce a byl po zásluze potrestán.

Po jeho smrti bude mít Lowickerova dcera na výběr dvě možnosti. Buď vyrazí do války proti Gabornovi, nebo nabídne kapitulaci. Gaborn byl v takovém spěchu, že nebude mít čas ani na jedno.

Ať už Lowickerova dcera udělá jedno či druhé, Gaborn její zemí jen projede.

Cesta Beldinookem bude velmi nebezpečná. Gabornovi rytíři jsou teď roztažení mezi Tor Dohanem a Carrisem a budou Beldinookem projíždět po malých skupinkách. V čele jel Gaborn a pár set mužů.

V této situaci budou malé skupinky Gabornových mužů skvělým cílem pro vojáky Beldinooku.

Ne, Ioma předpokládala, že Lowickerova dcera nebude kapitulovat, ale namísto toho zaútočí. Začne lovit každého cizince, kterého chytí ve své říši.

Gaborn doufal, že Lowicker mu přispěchá na pomoc se stovkami tisíc vojáků. Teď se zdálo, že se místo toho bude muset skrz ně probojovat.

Ioma si povzdechla, pohlédla nejprve na Myrimu a pak na Hoswella a klidným tonem řekla. „Budeme pro sebe a pro naše zvířata potřebovat jídlo navíc."

* * *

Myrima nebyla připravena na to, co spatří, když dorazili ke Kriskavenově zdi. Posel z Planin říkal, že Gaborn Lowickera porazil. Nezmínil se však o tom, že Král Země proklel a strhl část zdi.

Myrima si neuvědomila, že Lowicker bude ještě naživu. Všichni tři dorazili ke zdi a nalezli Lowickera přibodnutého k zemi. Hlídalo ho tucet Gabornových rytířů.

Břicho měl probodnuté oštěpem, který byl zaražený v zemi a na jeho konci byl připevněný prapor, na kterém bylo napsáno „zrádce". Lowicker měl useknuté ruce a nohy.

Protože měl tolik odkazů odolnosti, nezemřel. Jen král nebo někdo z Raj Ahtenových Neporazitelných by dokázal přežít takové zmrzačení. Ležel v kaluži krve a kolem jeho těla kroužily mouchy. Ale díky odkazům odolnosti se mu strašlivá zranění začala hojit.

Myrima se s úžasem dívala, jak se svíjí v agónii a zuby nehty se drží života. Pochybovala, že vydrží dlouho naživu a věděla, že musí toužit po smrti.

Takový byl trest pro ty, kteří plánovali zradu. Ve vzduchu se vznášel hustý pach krve a Myrima, která přijala odkaz čichu od psa, s překvapením zjistila, že jí docela příjemně voní.

Král Lowicker k nim otočil hlavu a pohlédl na Iomu. Na čele se mu perlil pot. Pak se rozesmál. „Tak co, ty

Sylvarestovo děvko, přišla ses pobavit?“ zeptal se. V hlase mu zněla bolest.

Ioma zavrtěla hlavou. „Dejte mu aspoň napít,“ přikázala jednomu z rytířů, kteří ho hlídali.

Rytíř zavrtěl hlavou. „To by jen prodloužilo jeho utrpení, Vaše Výsosti. Kromě toho, kdybyste byla vy na jeho místě, tahle stvůra by vám napít nedala.“

Ioma obdařila trosku krále Lowickera soucitným pohledem. „Chtěl bys vodu?“

„Aha, ona má soucit s odsouzencem,“ zavrčel Lowicker. „Ušetři si lítost. Toužím po ní ještě méně než po tvé vodě.“

Myrima nemohla uvěřit, že Lowicker může být tak chladný a tvrdý, dokonce i když čelí smrti. S něčím podobným se však už setkala. Když městská garda na hradě Sylvaresta chytila zloděje, kteří se vydali plenit opuštěné město těsně před příchodem Temného Vzneseného, viděla na tvářích otrlých kriminálníků podobné výrazy. Byli to lidé, kteří se ukryli před Králem Země, aby nemohl nahlédnout do jejich srdcí a nedozvěděl se, co jsou vlastně zač.

Věděla, že Gaborn se bude muset vypořádat i s dalšími, kteří budou podobní jako on. Mnoho králů se ke Gabornovi připojí, aby zachránili sebe a svůj lid, ale jiní vládcové budou jako tenhle – jako Lowicker z Beldinooku a Anders z jižního Crowthenu – muži tak posedlí touhou po moci, že neuvidí jinou možnost, než na Gaborna zaútočit.

Lowicker se o to pokusil a prohrál.

„I tak tě lituji,“ řekla mu Ioma.

Lowicker se šíleně zasmál. Po jeho špínou pokryté tváři si začaly razit cestičku slzy. Bolest a horké slunce mu zjevně omámily mozek.

Jaký je to jen zlý člověk, pomyslela si Myrima. Nezaslouží si lítost, a přesto mu ji Ioma nabízí. Nezaslouží si vodu a Ioma by mu ji přesto dala.

„Vaše Výsosti,“ zeptal se sir Hoswell po dlouhé chvíli, „mám to ukončit?“ Neodvažoval se použít slovo „zabít“.

Myrima byla přesvědčená, že Ioma bude souhlasit a že krále nechá zabít, aby ho osvobodila od bolesti.

„Ne,“ řekla Ioma a v hlase jí náhle zazněl hněv. „Doufá, že přesně to udělám.“ Pobídla koně a projela kolem Lowickera. Myrima pocítila záchvěv úlevy.

ČTYŘICET ŠEST: HRDINA Z NEZBYTÍ

Raj Ahten stál u okna ve věži vévody Paldaneho a pozoroval práci ničitelů.

Prozatím byl rád za každou chvíli oddechu, kterou mu ničitelé poskytli. Jeho průzkumná skupina se stále ještě nevrátila, a proto stále ještě nevěděl, zda se z hradu dá uprchnout po vodě. Ale protože už to bylo dlouho, kdy průzkumníci odešli, Raj Ahten začínal být přesvědčen, že byli pobiti do posledního.

Uvědomoval si, že Gabornovi vojáci nejspíš míří Carrisu na pomoc. Možná, že i sám Král Země míří do boje s ničiteli a Raj Ahten si představoval uspokojení, jaké by mu přineslo ten boj pozorovat.

S Raj Ahtenem tu byl Paldane, pravá ruka krále Ordena a starý rádce Feykaald. Za zády před hořícím krbem mu stáli tři ohňotvůrci, kteří zírali do kouře a kroutících se plamenů. Nasávali do sebe žár ohně, aby obnovili svou moc, ale byli tak vyčerpaní, že Raj Ahten pochyboval, zda budou ještě dnes schopni bojovat. Neodvažoval se střetnout s ničiteli, pokud by mu ohňotvůrci nestáli po boku.

Krátce po úsvitu Raj Ahten rychle vytvořil oddíly vojáků určené k obraně hradní brány. Ale ničitelé si hradu nevšímali a pokračovali ve své práci.

„O co jim jde?“ přemýšlel Raj Ahten nahlas. „Proč neútočí?“

„Možná se bojí a nechtějí se pokusit o frontální útok," navrhl vévoda Paldane. „Ale to kopání jim jde docela od ruky. Třeba se chtějí do hradu prokopat."

Ničitelé sem zjevně přišli za nějakým účelem.

Možná je v tuto chvíli hrad skutečně nezajímal. Možná si plně neuvědomují nebezpečí, jaké pro ně představují jeho muži. Raj Ahtenovi připadalo možné i to, že ničitelé úplně zapomněli, že tu hrad vlastně stojí; byla to koneckonců podivná stvoření, která tančila podle flétny, jejíž tony nemohl žádný člověk zaslechnout.

Pohlédl na Kostěný Kopec. Tam, přímo na vrcholu, pracovala padlá mágyně, na jejímž těle zářily ohnivé runy. V jednu chvíli se její mohutná hlava otočila k hradu, ale pak se okamžitě vrátila k práci.

Možná se čarodějka cítí v bezpečí před jakýmkoli útokem. Země teď byla rozrytá dírami, které vedly do podzemních jeskyní, sem a tam se křižovaly příkopy a kopec pokrývala podivná, zlověstně vyhlížející runa. Raj Ahten si prohlížel Kostěný Kopec schovaný v mohutné kukle.

Seshora ještě nebyla dokončená, ale ničitelé snovali lana s neuvěřitelnou rychlostí, takže její stěny byly stále výš a výš. Raj Ahten předpokládal, že zvláštní obrana padlé mágyně bude brzy kompletní.

Je to jen pouhá náhoda, že ničitelé přišli na toto místo právě teď, když se tu Raj Ahten chystal střetnout s Králem Země? Pán Vlků se zamyslel. Je možné, že si tu sami připravují bojiště, na kterém se chtějí s Gabornem střetnout, nebo dokonce, že mu pomáhají?

Mnohem pravděpodobnější však bylo, že plány ničitelů nemají nic společného ani s jedním z nich. Ničitelé se prozatím spokojili s tím, že si Raj Ahtena ani jeho armád nevšímali, jako by jim ani nestáli za pozornost.

Raj Ahten rozčarovaně zavrtěl hlavou. Poslední hodinu pociťoval zvláštní emoci, která byla velmi znepokojivá z důvodů, kterým tak docela nerozuměl.

Neměl bych být rozčarován, řekl si. Jsem nejmocnější Runovládce, který kdy za poslední tisíce let zdobil zemi.

Moji kouzelníci v Indhopalu vysávají sílu a odolnost od tisíců poddaných a ladnost a rozum získávají od tisíců dalších. Meč, který mi projede srdcem, mě nedokáže zabít. Nemám důvod cítit úzkost.

Ale přesto ji cítil. V poslední době začal věřit, že je neporazitelný, že se blíží chvíle, kdy se stane legendární bytostí, Sumou Všech Lidí – Runovládcem tak mocným, že už nebude potřebovat magické tyče, kterými by vysával vlastnosti ze svých Zasvěcenců. Doufal, že se stane Mocností, silou přírody, jako je Země, Oheň či Voda.

V dávných dobách něco takového dokázal Daylan Kladivo, pokud ovšem legendy mluvily pravdu.

Raj Ahten stál na prahu stejného úspěchu; ještě před deseti dny se zdálo, že ho nic nedokáže zastavit. Pak mu starý král Mendellas Orden ukradl magické tyče.

Kdyby ničitelé věděli, kdo proti nim stojí, pomyslel si Raj Ahten, jistě by se mne báli.

Raj Ahten pohlédl na zvláštní runu, kterou ničitelé vytesávali do Kostěného Kopce. Vyzařoval z ní nepříjemný pocit a nad kopcem se teď vznášel podivný pach.

Z toho místa vyzařovala smrt. Raj Ahten cítil bolest, hnilobu a zkaženost. Už jen pohled na runu způsobil, že ho bolely oči a toužil se odvrátit pryč. Runa zářila matným světlem a nad ní se vznášel kouř. Raj Ahtenovi se zdálo, že z runy brzy vyrazí ohnivé jazyky.

Cítím neklid. Ta runa k tomu zřejmě představuje klíč.

Ničitelé jí věnují příliš velkou pozornost. Ničitelští mágové na kopci trpělivě kopali obrovité příkopy, které tvořily jednotlivé části runy, a pak je označovali svým pachem.

Raj Ahten měl odkazy čichu od tisíců lidí. Zhluboka se nadechl. Nebyl to jen jediný pach. Dokázal určit myriády jeho jemných odstínů a příchutí. Byla to složitá směsice: pach rozkladu, rozpadajícího se masa, kouře, smrti a lidského potu, bohatá symfonie pachů, které se doplňovaly. Raj Ahten měl pocit, že už je na prahu odhalení jeho smyslu, že brzy rozpozná jeho význam.

Ničitelé zřejmě přišli k Carrisu jen proto, aby zde vytvořili tuto runu.

Ničitelé spěchali kolem krajů runy a jeden z nich zakopl a uklouzl. K Raj Ahtenově radosti se část runy zhroutila. Ničitelští mágové ji okamžitě začali opravovat.

Runa byla velice blízko. A byla také křehká, i dítě s kladivem by ji mohlo poškodit.

Veden náhlým impulsem, Raj Ahten pěstí rozbil okno, u kterého stál, a zhluboka se nadechl jemné směsice pachů, které se vznášely nad runou.

V soustředění zavřel oči. Začal si uvědomovat, že některé pachy vlastně nejsou vůně. Bylo to cosi, co zasahovalo emoce. Ano, zdrojem jeho neklidu byl právě pach, který cítil.

Nikdy ho nenapadla možnost, že by pach mohl ovlivňovat city a emoce.

Hořký pot někoho, kdo byl blízko smrti. Raj Ahten okusil pach a pocítil bolest toho člověka.

Kouř a agónie. Slaná příchuť lidských slz. Mazlavý pach zkaženého masa a spolu s ním pach pole plného hnijících mrtvol.

Rozklad. Mrtvola nafouknutá jako meloun, která brzy vybuchne.

Zaútočily na něj hrůza a zoufalství. Měďnatá vůně krve a ženské plodové vody a smrti – matka rodící mrtvé dítě. Únava.

Hořká chuť staré kůže. Samota tak zoufalá, že fyzická bolest proti ní byla ničím.

Po dlouhé době se Raj Ahten usmál a pak, navzdory bolesti, kterou cítil, málem vyprskl smíchy. Teď už rozpoznával složitý komplex vůní: byla to symfonie lidského utrpení, koncentrace všeho zoufalství lidského rodu.

„Je to vzývání," uvědomil si Raj Ahten. Byl tak překvapený, že začal mluvit nahlas.

„Cože?" zeptal se vévoda Paldane a upřeně na něj pohlédl.

„Ta runa,“ řekl Raj Ahten. „Je to vzývání zapsané pachem – vzývání, jehož cílem je přivolat na lidský rod kletbu.“

Náhle pocítil zuřivou touhu rozdrtit runu i její tvůrce a smýt ten odporný pach.

Pochyboval však, že by něco podobného dokázal. Ničitelé byli příliš chytří, než aby mu umožnili přístup ke svému výtvoru, a příliš mocní, než aby je bylo možno porazit, když jich tu bylo tolik. Kukla zablokovala většinu cesty k runě, přestože pro pracující ničitele v ní zůstaly průchody.

Raj Ahten to musel zkusit.

„Ničitelé si mohou stavět co chtějí,“ řekl, „ale my jim nedovolíme, aby pracovali nerušeně a v klidu. Sice nedokážu ten kopec dobýt, ale aspoň ten jejich večírek pořádně pokazím.“

ČTYŘICET SEDM: ČEKÁNÍ NA SAFFIRU

Vysoko ve Strmých horách Borensonův kůň opatrně kráčel po úzké stezce zaváté sněhem. Vedl Saffiru a její strážce z horských průsmyku.

Pohlédl na malé údolí a spatřil tam stádo slonů, kteří v něm díky závějím uvízli jako v pasti. Většina z nich už zemřela, a ležela na zemi pokryté ledem. Několik velkých starých samců však pohlédlo směrem k projíždějícím lidem, zvedlo choboty a slabě zatroubilo.

Byli to ochočení sloni s uříznutými kly. Vypadali tak vyhladovělí, že se jim z toho údolí asi nikdy nepodaří dostat. Jejich mahauti je tu nechali napospas osudu.

Pán Vlků se zřejmě pokoušel převést přes hory válečné slony – a neuspěl. Třikrát během noci Borensonova skupina minula Raj Ahtenovy armády obyčejných vojáků, kteří se pokoušeli dostat přes hory. Stovky tisíc lučištníků, pěšáků a vozků. Ani v nejdivočejších snech by Borensona nenapadlo, že se Raj Ahten pokusí takhle pozdě na podzim poslat přes hory obyčejné vojáky nedisponující odkazy. Takhle vysoko v horách bylo jen málo jídla a píce. Rostla tu jen kleč a lišejník. Nebylo tu žádné palivo na oheň.

Cesta, kterou Borenson na koni obdařeném runami urazil za hodinu, mohla těmto mužům zabrat den. Cesta, kterou urazil za jedinou noc, mohla pro obyčejného člověka představovat týdny tvrdé práce. Většina koní, které Borenson spatřil, když naposledy míjeli jednu z armád, byla v hrozném

stavu. Na propadlých bocích se jim rýsovala žebra a jejich oči byly matné a nevýrazné. Jejich jezdci pravděpodobně uvíznou ve sněhu a zemřou tu stejně jako ti sloni.

Raj Ahten se pustil do smrtícího hazardu, vsadil životy svých lidí i zvířat.

Ale jemu je to jedno, řekl si Borenson. Není to jeho vlastní život, který by vsadil do hry.

Vzduch v horách byl řídký. Mráz se Borensonovi zakusoval do těla. Přitáhl si plášť úžeji k tělu a čekal, až k němu dojede Saffira. Doufal, že když uvidí překrásné slony odsouzené k smrti, pochopí hloupost svého pána. Stopy jeho chyb byly všude kolem. Říkalo se, že Raj Ahten přijal více než tisíc odkazů rozumu. Proto si dokázal zřetelně vybavit každý kratičký okamžik svého života. Ale odkazy rozumu člověku umožnily jen ukládat si vzpomínky, nepomohly mu jasněji přemýšlet.

Má tisíc odkazů rozumu, pomyslel si Borenson, a stejně je hloupější než můj zadek.

Minulou noc, když Saffira řekla, že Raj Ahten je největší muž na světě, a že jistě zachrání lidstvo před ničiteli, jí Borenson uvěřil. Ale teď se na ni nedíval a svádivá moc jejího hlasu už mu v mysli nezněla tak jasným tónem.

Ne, Raj Ahten rozhodně není vševědoucí. Jen hlupák by do hor vyslal tolik obyčejných vojáků.

Hlupák nebo zoufalý či nelítostný člověk, zašeptal v pozadí Borensonovy mysli tichý hlásek.

Možná je Raj Ahten Runovládcem už příliš dlouho. Možná už zapomněl, jak křehký může být obyčejný člověk bez odkazů. Muž s několika málo odkazy síly a metabolismu se dokáže prosekávat obyčejnými vojáky jako žnec kukuřičnými klasy.

Obyčejní lidé umírají zatraceně snadno. Včera v noci začal padat sníh, který padal i celé ráno. Pokud vydrží, Raj Ahtenovy vojáky to úplně zasype. Jejich zvířata zemřou a bez paliva na oheň lidé během několika dnů umrznou.

Co přimělo Raj Ahtena doufat, že vydrží pěkné počasí? Před invazí do Rofehavanu přece musel studovat podmínky, jaké panují v horách a věděl, jaké riziko podstupuje.

Raj Ahten je hlupák, pomyslel si Borenson, a Saffira to nevidí.

Věděl, že Indhopal je obrovitá říše, která se skládá z mnoha království. A přestože Borenson projížděl částí Deyazzu a Muttaye, nebyl dál na jihu a nevyčíslil obrovité hordy Kartishe a starého Indhopalu. Říkalo se, že předtím, než Raj Ahten pokořil své sousedy, žilo ve starém království Indhopalu s jeho vlhkými džunglemi a obrovitými planinami více než sto osmdesát milionů lidí. A Raj Ahten teď určitě vládne dvoj nebo trojnásobku tohoto počtu. Ale dokonce ani Raj Ahten si nemůže dovolit zahodit životy půl milionu nejlépe cvičených pěšáků a lučištníků.

Ne, Raj Ahten je hlupák. Nebo možná šílenec ošálený svou vlastní krásnou tváří a mocí svého hlasu.

Nejhorší na tom bylo, že Saffira ve své naivitě neviděla Raj Ahtenovy přehmaty a chyby.

Dívka je pouhým nástrojem v Raj Ahtenových rukou a pokud ho nedokáže podřídit své vůli, on si dozajista podřídí ji.

Borenson čekal na Saffiru několik dlouhých minut. Když dorazila, Borenson se postavil tak, aby ji chránil před větrem.

„Ach, podívej na slony mého pána," řekla Saffira, která zastavila a dala svému koni trochu ovsa. Kůň měl velkou žízeň, a proto sklonil hlavu a začal žvýkat sníh. „Musíme udělat něco, abychom je zachránili."

Borenson bezmocně pohlédl na hladovějící slony. V ranním světle byla Saffiřina krása velkolepá a beroucí dech. Kouzelníci v Obranu museli pracovat celou noc a předávat Saffiřiným prostřednicím krásu a hlas ostatních konkubín. Saffira získala tisíce odkazů. Stačil jen kratičký pohled a Borenson měl pocit, že mu její nádhera vypálí oči z důlků. Cítil, že není hoden stát tak blízko ní. Na mrtvole jednoho slona hodovala dvojice mrchožroutů.

„Co navrhuješ, ó Hvězdo Indhopalu?“ zeptal se pokorně Borenson. Když neodpověděla, pohlédl na Pashtuka a ostatní gardisty. Neviděl žádný způsob, jak slony zachránit, kromě toho, že by strávili celý den tím, že jim z Mystarie přinesou píci.

Věděl, že pokud ho Saffira požádá, aby se do toho pustil, poslechne. Bál se však následků možného zdržení. Potřeboval Saffiru doprovodit k Raj Ahtenovi co nejdříve. Dívka Pána Vlků musí přesvědčit, aby zanechal této sebevražedné války.

„Já… nevím, co bychom pro ně mohli udělat,“ přiznala Saffira.

„V tomhle údolí už není ani jediné stéblo trávy, ó nejjasnější z hvězd,“ řekl Pashtuk. „Možná, že když se nám podaří dostat slony do nižšího údolí, kde je víc trávy, sloni získají dostatek síly, aby přežili.“

„To je skvělý plán!“ prohlásila Saffira radostně.

Borenson pohlédl na Pashtuka a doufal, že jeho zamračený výraz dá Indhopalanovi jasně najevo, jak moc se mu ta myšlenka nelíbí. Při pohledu na Pashtukovu tvář však pochopil, že obrovitý voják cítí k Saffiře to samé co Borenson. Pashtuk by udělal cokoli, aby ji potěšil.

„Ó jasná paní,“ řekl Borenson, „tvůj manžel se pokusil převést slony přes hory v příliš pozdním ročním období. Nemůžeme je zachránit.“

„Není přece chyba mého pána, že se počasí nechová tak, jak má,“ řekla Saffira. „Touto dobou by mělo být tepleji. Počasí přece na podzim bývá často teplé, že ano?“

„To ano,“ připustil Borenson a Saffiřin hlas byl tak přesvědčivý, že si nemohl pomoci a musel začít pochybovat o svém původním stanovisku. Saffira má dozajista pravdu. Počasí touhle dobou bývalo často teplé.

„Přesto je však zahnal do hor příliš pozdě,“ prohlásil.

„Nehledej chyby na mém pánovi,“ řekla Saffira. „Je snadné někoho obvinit, ale těžké sám přijmout obvinění. Můj pán udělal jen to, co musel, aby zastavil nájezdy

Spravedlivých Rytířů. Pokud lze někoho obviňovat, pak je to tvůj národ.“

Její slova byla jako žhavý bič, který ho udeřil do zad. Borenson sklonil hlavu, neschopen říci jediný argument, neschopen říci jediné slovo. Chtěl si vzpomenout na své předchozí myšlenky, ale Saffira mu přikázala, aby na Raj Ahtenovi nehledal chyby a její příkaz byl tak přesvědčivý, že Borensonova mysl mimovolně poslechla.

A tak Borenson a Pashtuk nechali Saffiru a její gardisty a začali si razit cestu k hladovějícím slonům. Stádo původně čítalo padesát kusů, ale teď už bylo naživu jen pět nejsilnějších samců. V úzkém údolí nebyla voda, takže Borenson předpokládal, že sloni nezemřeli jen kvůli hladu, ale také kvůli žízni.

Borenson a Pashtuk dorazili do údolí a většinu dne strávili tím, že zbývající slony vedli osm nebo deset mil do níže položeného údolí a do bezpečí. Když urazili dvě míle, dostali se do pásma stromů.

Pak zahnuli na postranní stezku a vjeli do údolí, kde se sníh změnil v chladný déšť. V tomto údolí bylo dostatek vody i trávy. Sloni tu najdou jídlo na několik dní a pak se mohou pokusit dostat do nížiny. Ale Borenson věděl, že jejich naděje je velmi malá.

Tráva zde byla vyschlá a sloni z ní nezískají dostatek síly. Bez lidí, kteří by je poháněli dál, budou sloni nejspíš příliš slabí, než aby toto místo opustili.

Udělal však pro ně, co se dalo.

Saffiřina cesta vedla dál dolů z hor.

Borenson vedl celou skupinku. Tuto cestu budou střežit vojáci vévody Paldaneho; veliký ozbrojený oddíl by tudy mohl projet bez problémů, ale Saffiřina malá skupinka bude představovat snadný cíl.

Borenson nevěděl, kdy a odkud přijde útok, ale nepochyboval o tom, že dříve či později narazí na mystarianské vojáky.

Proto jel úplně vepředu, sto yardů před ostatními. Každou chvíli se rozhlížel hledaje známky toho, že je někdo

pozoruje. Protože však ztratil odkazy, jeho oči už nebyly tak ostré jako dřív; jeho uši už nedokázaly rozeznat každý sebeslabší zvuk; už nedokázal vycítit člověka na velikou vzdálenost. Bez odolnosti se snadno unavil.

Odkazy však nejsou všechno. Vědět, co člověk hledá, je stejně důležité jako mít bystré oči. Proto zkoumal temné stíny údolí, kde hustě rostly borovice, sledoval skalnaté výběžky, za kterými se mohl skrýt kůň a cítil obavy pokaždé, když se před nimi objevila nová vyvýšenina.

Doufal jen, že pokud by na ně číhalo nějaké nebezpečí, použije Gaborn svou moc, aby ho varoval.

Uprostřed odpoledne začalo pršet. Borenson zoufale spěchal a toužil zrychlit krok, ale Saffira přikázala něco jiného.

Když sjížděli ze zalesněného kopce, narazili na starou cestu – na jejímž konci stála dřevařská chata s děravou doškovou střechou, ale Borenson teď byl vděčný za jakékoli přístřeší. Nad chatou se navíc skláněly větve borovic, takže dovnitř moc nepršelo.

„Sire Borensone," řekla Saffira, „pomoz Mahketovi rozdělat oheň a Pashtuk s Ha'Pimem připraví jídlo. Už jsem z toho cestování celá vyhladovělá."

„Ó veliká hvězdo," namítl Borenson, „měli bychom si pospíšit."

Saffira na něj upřela vyčítavý pohled a Borenson zvedl ruku, aby si zakryl oči.

Začal rozdělávat oheň a přestal cokoli namítat, protože si řekl, že když si krátce odpočinou, jejich koně alespoň obnoví své síly. Zvířata se pustila do jídla, jako by neviděla píci už sto let. Všichni byli úplně promrzlí. Odpočinek jim jen prospěje.

Borenson byl pro tuto chvíli příliš unavený, než aby se dál přel.

Vešel do stavení a nalezl suchý kout, kde ve střeše nebyly žádné díry. Suché místo bylo naštěstí vedle krbu. Podlaha byla pokrytá suchými borovicovými šiškami, které Borenson

s Mahketem naházeli do krbu. Brzy se jim podařilo rozdělat malý ohýnek.

Borenson si během práce neustále uvědomoval přítomnost Saffiry, Protože věděl, že venku nenajde žádné suché dřevo, přešel ke druhé stěně domku a odtamtud ze střechy vytahal suché došky. Použil je jako palivo a Pashtuk s Ha'Pimem dali vařit vodu s rýží a ohřáli jehněčí pečené v kokosovém mléku, které si přivezli z Paláce Konkubín.

Po jídle Saffira přikázala mužům, aby stáli na stráži, zatímco se ona trochu prospí, protože jak řekla, objevit se před Velikým Světlem s tmavými kruhy pod očima by bylo nevhodné.

A tak Borenson nechal Saffiru spát ve vyhřátém suchém koutě a sám se usadil na hlídce nedaleko.

Nemohl spát. Proplýtvali celý den a každá vteřina přitom byla vzácná.

Neodvažoval se však stěžovat si Saffiře. Bál se, že by se od něj mohla odvrátit, ale přesto ho rozčilovalo zdržení, které způsobila. Skoro to vypadá, že Raj Ahtena vlastně nechce vidět, pomyslel si.

Saffira během spánku tiše zhluboka dýchala, přikrytá vyšívanou pokrývkou. Obraz krásy a dokonalosti.

Borensona napadlo, zda by ji neměl zabít. S tolika odkazy krásy a hlasu bude nebezpečná – svým způsobem stejně nebezpečná jako Raj Ahten.

Pohlédl na její zářící tvář, spatřil v ní krásu a nevinnost a poznal, že zabít ji, vzít jí život, by bylo stejně nemožné jako vyříznout srdce vlastnímu dítěti.

Přenechal Saffiru v péči Ha'Pima a Mahketa. Vyšel ven k Pashtukovi, který stál na nedaleké vyvýšenině, ukrytý pod větví borovice.

Takhle vysoko v horách žádný jiný druh stromů nerostl. Později, až se dostanou do teplejší nížiny, začnou se objevovat duby a jilmy.

„Jak se daří tvým perlám?" zeptal se Borenson Pashtuka a přitom pohlédl na cestu, po které se brzy vydají. Všiml si,

že válečník během jízdy s bolestivým výrazem často poposedává v sedle.

Borensona neustále svíraly obavy, protože se rozhodně netěšil, až bude muset zaplatit cenu za pohled na Saffiřinu tvář.

„Vůbec nechápu," odpověděl Pashtuk, „jak může člověka bolet něco, co už vůbec nemá."

„To je to tak zlé?" zeptal se Borenson.

„Až se přiblížíme k Carrisu," pokračoval Pashtuk, „bude Raj Ahten požadovat svou unci masa i od tebe."

„Unci masa?" zažertoval Borenson. „To mě tedy podceňuješ."

Pashtuk se neusmál. „Navrhuji ti, abys otočil koně a prchl. Ani Ha'Pim ani Mahket nemají dost dobré koně na to, aby tě chytili. Já tě budu pronásledovat dlouho, ale také tě nechytím."

„Proč ne?" zeptal se Borenson.

Pashtuk potřásl hlavou. „Dekret mého pána vznikl proto, aby muži nevstupovali do Obranu se zlým úmyslem a aby palácoví služebníci neobcovali s konkubínami. Nevěřím, že by se měl vztahovat na muže jako ty, muže čestné, kteří nezradí důvěru."

Borenson pocítil skutečný vděk. „Děkuji ti," řekl. „Ale co bych to byl za průvodce, kdybych uprchl, aniž bych se přesvědčil, že moji svěřenci dorazili bezpečně k cíli?"

V srdci věděl, že nemůže utéct, že by nedokázal opustit Saffiru. Musel zůstat po jejím boku a napadlo ho, zda ji vůbec dokáže opustit až cesta skončí a až přijde čas, aby vyrazil do Inkary. Jedna jeho část toužila zůstat u ní, protože opustit ji by bylo bolestné. Věděl však také, že by u ní měl zůstat a být připraven vrazit jí nůž do zad, pokud se pokusí zradit Krále Země.

Pashtuk zavrtěl hlavou. „Varuji tě jen kvůli tobě. Pochopím, pokud utečeš. A pokud se k tomu naskytne příležitost, prosím tě, abys tak učinil."

Borenson se zahleděl do dáli. Chtěl, aby Pashtuk uvěřil, že jeho návrh zvažuje, že nemá žádný skrytý motiv, aby

zůstával blízko Saffiry. „Možná máš pravdu. Vypadá to, že mě snad nebudete potřebovat. Touhle dobou už jsme měli aspoň třikrát narazit na mystarianskou hlídku a přitom nikde není ani noha.“

Nebylo nutné říkat víc. Modrá věž byla zničená a proto zůstalo jen málo Mystarianů, kteří by dokázali dělat průzkum v horách na podzim. A většina těch, kterým zůstaly odkazy, se jistě shromáždila v Carrisu.

„Nejspíš máš pravdu,“ vydechl nakonec Borenson. „Nepotřebujete mě. Ale proč Saffira cestuje tak pomalu? Čeho se bojí?“

Pashtuk se kousl do rtu a zašeptal. „Je mnohem lstivější než si myslíš. Existuje tu veliké nebezpečí, že její příjezd našeho pána nepotěší. V Indhopalu se říká, že krále stačí rozčílit jen jednou.

Až dorazí k Raj Ahtenovi a bude ho žádat o mír, bude mít jen jediný pokus. Proto ze sebe musí vydat to nejlepší. Buď trpělivý. Dal jsi jí tisíc magických tyčí. Jak rychle si myslíš, že je její kouzelníci dokáží vypotřebovat?“

„To nevím,“ řekl Borenson. „Kolik kouzelníků má?“ Předpokládal, že Saffira má k dispozici alespoň tucet mistrů svého řemesla.

„Dva,“ prohlásil Pashtuk. „Mistra a učedníka.“

Borenson si olízl rty. Jen dva. Každý z nich stihne získat jeden odkaz zhruba každých pět minut. Takže oba dva dokáží za hodinu přenést dvacet čtyři odkazů. Po deseti hodinách práce přenesou dvě stě čtyřicet odkazů, možná čtyři sta, pokud budou pracovat osmnáct hodin.

Saffiřina krása rostla po celou noc a ráno. Minutu od minuty byla nádhernější a zářivější.

Její kouzelníci museli pracovat hodně přesčas a úplně se vyčerpat. Předání tisíce odkazů jim však pravděpodobně bude trvat přinejmenším dva dny.

Teď byli na cestě zhruba dvacet hodin. Borenson odhadoval, že pokud pojedou co nejrychleji, dorazí k Carrisu za čtyři hodiny.

Ale Saffira musí čekat.

„Nemůže nás tu zdržet další den!“ řekl Borenson. „Raj Ahten už teď určitě oblehl Carris. Zítra se na něj vrhne Král Země.“

„A pokud Carris padne, opravdu tolik záleží na jednom dni?“ zeptal se Pashtuk. „Ty chceš odvrátit jedinou bitvu. Saffira doufá, že ukončí celou válku.“

„Ale… další den!“

Pashtuk zavrtěl hlavou. „Nebude čekat celý den. Včera, když jsi spal, jsem si promluvil s komorníkem Paláce Konkubín. V paláci je méně než pět set žen a strážných, plus několik služebníků. Saffiřini kouzelníci přísahali, že do dnešního západu slunce vysají odkaz z každé osoby, která bude stát za utracení magické tyče. Pokud jsou jejich výpočty správné, bude pak mít Saffira více než dvanáct set odkazů hlasu a dva tisíce čtyři sta odkazů krásy.

Jediné bytosti v Paláci Konkubín, ze kterých pak budou moci kouzelníci vysávat odkazy, budou velbloudi.“ Pashtuk se zasmál vlastnímu vtipu.

Borenson se usmál. Raj Ahten sám určitě neměl ani polovinu Saffiřiných odkazů krásy. Borenson nikdy neslyšel o královně, která by měla více než desetinu toho, čím bude disponovat Saffira.

Bude mít jednu šanci Raj Ahtena přesvědčit. Jedinou šanci.

Borenson se tiše posadil vedle Pashtuka a nechal Saffiru odpočívat.

* * *

Pozdě odpoledne se Saffira probudila a po několika dlouhých minutách řekla hlasem sladším než zpěv. „Mám dobrý pocit. Kouzelníci mi přestali předávat nové odkazy. Jejich práce skončila, ať už k dobrému nebo ke zlému.“

Pashtuk a Borenson začali sedlat koně.

Cesty byly rozblácené, a tak museli cestovat pomaleji, než by si Borenson přál. Doufal, že se k Carrisu dostanou před západem slunce.

Urazili dvacet mil, a pak narazili na jednu z mystarianských hlídek, kterých se Borenson tak obával.

Tucet rytířů s emblémem zeleného muže na pláštích leželo vedle cesty roztrhaných na kusy. Čtyřicet stop vysoko ve větvích stromů viselo mrtvé tělo koně. Většina vojáků byla rozsekaná na několik kusů: tady leželo torzo, ze kterého se vyvalily vnitřnosti, tamhle leželo stehno. Některé části těl úplně chyběly. Země kolem mrtvol byla podupaná a nasáklá krví, ale rytířům se nepodařilo zabít jediného nepřítele. Borenson jen málokdy viděl taková jatka. A stalo se to před méně než hodinou. Z vnitřností mrtvých se stále ještě zvedala pára.

„Vypadá to, že jedna z vašich mystarianských hlídek narazila na vojáky mého pána," řekla Saffira nevinně. Vytáhla sametový šátek, kterým si zakryla nos, aby překryla pach krve a vnitřností. Hlas měla klidný a ani se nezachvěla, jako by se jí pohled na mrtvé válečníky rozsekané na kusy ani v nejmenším nedotkl.

Borensona napadlo, co všechno už asi za svůj krátký život musela spatřit, že je tak zocelená.

Možná jí to nevadí, pomyslel si, protože tito válečníci jsou její nepřátelé.

Pashtuk jen potřásl hlavou, jako by ho už Saffiřina naivita unavovala. „Nestřetli se s naší hlídkou, ó veliká hvězdo. Žádný člověk nerozseká jiného člověka takhle brutálně na kusy. Tohle udělali ničitelé."

„Ach," řekla Saffira bez emocí, jako by ji představa ničitelů číhajících v lesích kolem vůbec neznepokojila. Její gardisté pobídli koně a drželi se co nejblíže u ní.

Pashtuk krátce pohlédl na Borensona a jeho pohled hovořil za celé svazky. „Pokud jsou před námi ničitelé, čeká nás velice těžká cesta."

ČTYŘICET OSM: NIČITELÉ POSÍLAJÍ ZPRÁVU

Když Raj Ahten vyšel z vévodovy věže a začal na své muže vykřikovat rozkazy, aby se připravili k útoku, Roland a ostatní obránci na hradbách začali jásat.

Hrdí Neporazitelní sbíhali na nádvoří ke svým koním a panoši přinášeli ze zbrojnice kopí a zbroje. Příprava na útok zabere nejméně hodinu a Rolandovi nezbylo než čekat.

Ničitelští mágové na Kostěném Kopci pokračovali v práci; samotná padlá mágyně pracovala nejrychleji ze všech. Z runy se začal zvedat hnědý opar.

Pach smrti a rozkladu způsobil, že se Rolandovi udělalo špatně. Žaludek se mu sevřel, svaly ho bolely a oči ho pálily tak, že se neodvažoval na kopec ani podívat.

Raj Ahtenovi muži připevňovali zbroj na koně a Roland je chvíli pozoroval. Když se znovu otočil, všiml si, že na planině pod hradem došlo k jistým změnám. Mohutní mnohonozí červi až do této chvíle žvýkali trávu a stromy, vylučovali pak hustou mazlavou pryskyřici, kterou pavoukovité stvůry využívaly podobně jako maltu – mazaly jí do spár mezi kameny, ze kterých stavěly zdi a barikády.

Usilovně pracovali na jižním břehu jezera, kde stavěli několik velikých kopulí. Teď je ničitelé obrátili dnem vzhůru a začali je postrkovat k vodě. Roland si uvědomil, že jsou to ve skutečnosti lodě, obrovité veslice s tvarem podobným půlce ořechové skořápky.

Pak začali ničitelé zvyšovat lodní boky.

Rolanda zasáhla vlna chladné hrůzy. Až doteď se zdálo, že se ničitelé spokojí s tím, že si Carrisu nebudou všímat.

Teď však bylo zjevné to, co Raj Ahtenovi zřejmě došlo už před nějakou dobou, že se připravují k útoku.

Na západě pokračovali ničitelé v hloubení děr. Země byla plná kráterů a prohlubní, jejichž ústí byla kupodivu širší na severu než na jihu.

Když se blížil večer, Roland pociťoval stále větší nervozitu. Vzduch kolem Carrisu byl těžký, plný vůně smrti. Hlava ho bolela, v žaludku se mu usadil pocit zmaru a zalila ho vlna tak hlubokého vyčerpání, že se jen stěží držel na nohou. Někteří z mužů kolem něj se snažili zakrýt tiché vzlyky.

Ve snaze udržet si dobrou náladu začali někteří z ostřílenějších válečníků vrhat na ničitele urážky, zatímco jiní se smáli a dávali dírám ničitelů rozličná žertovná jména.

Mohutná kamenná věž na jihu, připomínající narvalí roh, rostla stále výš a výš. Pozdě odpoledne už byla víc jak osm set stop vysoká a ničitelé ji stále zvyšovali. Padlá mágyně šla dvakrát osobně zkontrolovat, jak pokračují práce na věži a někdo z vojáků si všiml, že stavba trochu připomíná genitálie mužského ničitele. Stavbě se proto začalo říkat „Věž lásky“.

Východně od věže na pobřeží jezera Donnestgree pokračovala práce na podivných lodích v „Kamenném přístavu“.

Hora dřeva, kterou ničitelé shromáždili, aby jej dál zpracovali na pryskyřici, se jednoduše nazývala „Dřevěný kopec“. Poněkud škodolibého názvu se dostalo spleti děr na severozápadě, které se říkalo „Příbytek lorda Paldaneho“.

Ale ze všech odporných věcí, vytvořených toho dne, byla zlá runa, vytvořená na Kostěném Kopci, tím nejhorším. Tam nepracovali obyčejní ničitelé, ale mocní mágové pokrytí runami od hlavy k patě. Runová zeď se stále zdvihala a nad ní se vznášel kouř a moc. Její tvar pod hnědým oparem byl úžasně křivolaký, připomínající veliké klubko hadů. Stejně jako samotná ničitelská magie i runa byla pokroucená a strašlivá.

Když se na ni Roland pokoušel podívat, začaly ho bolet oči. Díky slzám, které mu do nich vstoupily, se na ni nemohl pořádně zaměřit. I když se však otočil, cítil, jak ho pálí kůže, až dostal strach, že pálení není jen pocit, ale že se mu skutečně škvaří maso.

Ale strach, který runa vzbuzovala v lidech, nebyl jediným projevem její síly. Protože když se blížilo její dokončení, začala kolem Kostěného Kopce způsobovat děsivou změnu: těch pár keřů a trocha trávy, která rostla na úpatí kopce, začalo černat a umírat.

Tráva zešedla a rozpadla se v prach. Roland si všiml, že větve datlovníků rostoucích na vnitřní straně hradeb začínají také pomalu šednout. Listí žloutlo a opadávalo.

Ve chvíli, kdy Raj Ahtenovi vojáci učinili všechny potřebné přípravy k útoku, Roland se rozhlédl. Na míle daleko na sever, jih a západ od hradu zemřela všechna tráva i stromy.

Muži v Carrisu přejmenovali Kostěný Kopec na „Trůn Úpadku“. Někteří z vojáků dali samotnému hradu Carris pochmurný název „Řeznický špalek“. Roland měl pocit, že ve městě je dost lidí na to, aby ničitelům vydrželi jako potrava na pár měsíců nebo ještě déle. To bylo těžké říct, protože na sever pochodovali stále další a další ničitelé. Každý z obránců však měl pocit, že je předurčen stát se ozdobou na ničitelské hodovní tabuli.

Nějakou dobu Roland s nadějí zkoumal východ, kde nad mírnými vlnami jezera slabě zářilo slunce. Stále žádné známky navracejících se lodí. Roland sevřel jílec svého meče a začal cvičit jeho tasení.

Ničitelé stavěli. Ale neútočili.

„Možná, že na nás nezaútočí,“ přemítal Roland nahlas. „Možná jim jde o něco jiného…“

„Přitahuje je Kostěný Kopec,“ řekl jeden chlapík za Rolandem. Byl to vrásčitý farmář s vlasy jako dráty a s kozí bradkou. Už ráno se představil jako Meron Lehkomyslník a jako by chtěl dostát svému jménu byl k obraně hradu ozbrojen pouze motykou.

„Proč myslíš?“ zeptal se ho Roland.

„Všichni ti mrtví, co tam jsou,“ řekl farmář. „Na tom kopci v bojích zemřelo víc rytířů než kdekoli jinde v celém Rofehavanu. Došlo tam možná ke stovce bitev a všechna ta krev se vsákla do země, otrávila půdu a slouží jako zdroj ničitelských kouzel. Je tam tolik krve, že kdyby tam bylo i železo, mohl by tam vévoda s klidem těžit krvavý kov. Myslím, že právě proto tu ničitelé jsou – aby vystavěli svou runu na zemi nasáklé lidskou krví.“

Baron Poll lehkomyslníka pozorně poslouchal a pak se zamračil. „Nemyslím, že je to tak složité. Možná nám jen chtějí poslat zprávu.“

„Zprávu?“ zeptal se nevěřícně Roland. Měl pocit, že na barona Polla doléhá pokřivená magie ničitelů a zápach ve vzduchu, takže už mluví nesmysly. „Ničitelé přece neumí mluvit.“

„Ne obvyklým způsobem,“ nesouhlasil baron. „Alespoň nemluví tak, abychom jim my mohli rozumět. Ale teď nám rozhodně něco říkají.“

„A co nám tedy říkají?“ zeptal se Roland.

Baron Poll ukázal rukou na zpustošenou zemi. Kam až oko dohlédlo, byla země kolem Carrisu mrtvá a zjizvená. Města, farmy, pole a pevnosti, to vše zmizelo. Ze stromů zbyly jen pokroucené a zčernalé trosky.

„Cožpak jejich zprávu nedokážeš přečíst?“ zeptal se baron hořce. „Není těžké rozluštit jejich tučné písmo: *Země, která byla kdysi vaše, je teď naše. Vaše domovy jsou našimi domovy. Vaše jídlo – no, vy jste naše jídlo. Budeme si vás chovat jako dobytek.*“

Dole na nádvoří Raj Ahtenovi vojáci nasedli. Rytíři byli připraveni, válečná kopí se třpytnými hroty vzdorně zdvižená k nebi.

„Otevřete bránu!“ vykřikl Raj Ahten. Řetězy zaskřípěly a padací most začal klesat.

ČTYŘICET DEVĚT: POKŘIK

Averan ani nevěděla, že usnula, dokud ji neprobudila Vesna, která z Averan stáhla teplý plášť. Zelená žena se chvěla vzrušením a čenichala.

Po celou dlouhou noc měla Averan zvláštní sny, nereálné vize Podsvětí.

Den byl chladný. Slunce se skrývalo za hustými mraky. Padal mírný deštík. Averan se zdálo o tom, že jeden z graaků přinesl domů do hnízda shnilého kozla, což se občas stávalo, a že jí Brand přikázal, aby se mršiny zbavila.

Promnula si oči. Když spala, kapradiny kolem ní zemřely. Teď se skláněly k zemi zvadlé a suché jako potrhané šedé hadry. Když se rozhlédla, viděla, že všechny stromy i keře v celém okolí jsou na tom stejně. Jako by celý kraj znenadání přepadl strašlivý mráz. Ve vzduchu se vznášel silný pach rozkladu.

A co bylo ještě horší, to, co proklelo zemi, zřejmě mělo vliv i na ni samotnou. Averan bylo špatně a svaly se jí třásly slabostí. V ústech měla sucho.

Pokud tu zůstanu, zemřu, pomyslela si.

Se směsicí zvědavosti a hrůzy pohlédla k nebi. Musela prospat celý den. Slunce brzy zapadne.

Většinu noci běžela. Byla vyčerpaná a ani nevěděla, kdy usnula. A během spánku se krajina kolem ní strašlivě proměnila.

Teď zelená žena čenichala s nosem zdviženým vzhůru k nebi a její olivové vlasy jí spadaly přes ramena. „Krev ano. Slunce ne," řekla tiše.

Averan vyskočila na nohy a pohlédla dolů z kopce. Asi na míli daleko na té samé straně říčky spatřila skupinu mohutných ničitelů, kteří sledovali její pach.

Ve vzduchu slabě znělo chřestění, které vydávali při pohybu. Plížili se v obranné formaci, které se říkalo „devítka". Vedla je šarlatová čarodějka, která třímala hůl zářící krutými a obscénními runami.

Ničitelský mág, uvědomila si Averan a snažila se přemoci paniku, která se v ní začala vzmáhat. V úžasu si uvědomila, že zvěd, kterého snědla, toto monstrum a válečníky, kteří je provázejí, znal. Tohle nebyli obyčejní vojáci. Byli to členové elitní gardy padlé mágyně.

Averanino „pozor", které za sebou zanechávala, muselo ničitele vyděsit, a proto za ní poslali své nejhrozivější válečníky.

Averan se zoufale rozběhla mokrým kapradím, nohy jí podkluzovaly a hlava jí třeštila slabostí. Věděla však, že ničitelům nedokáže utéct a že se za chvíli dostane do jejich zorného pole.

Zelená žena poskakovala kolem ní a zvědavě se ohlížela jako pes, který se chce pustit za králíky.

Listí z korun stromů úplně opadalo. Nebylo kde se skrýt. Protože Averan neměla kam prchat a neměla co ztratit, udělala, k čemu ji nabádal instinkt. Z hrdla se jí vydral pokřik: „Pomoc! Pomoc! Vražda!"

Když křičela, pomyslela si, kdybych vykřikla „Ničitelé!", nikdo by nebyl tak hloupý, aby mi přišel na pomoc.

PADESÁT: JÍZDA MYŠÍ

„Otevřete bránu!“ vykřikl Raj Ahten na nádvoří. Za hradní branou se shromáždilo pět set těch nejlepších vojáků, rytířů na koních v zářící zbroji, jejichž vztyčená kopí připomínala třpytivý les.

Jediná lidská stavba, která zůstala, byl samotný Carris, jehož vysoké, bíle omítnuté zdi se vzdorně tyčily proti ničitelům. Celý den padal déšť a znovu se začala zvedat mlha. Z mezery v mracích dopadaly na zem sluneční paprsky.

Zdi Carrisu začaly zářit a kontrastovaly s tmavým mokrým bahnem venku.

Padací most klesl a obránci na hradbách začali hlasitě jásat. Samotný Raj Ahten vedl útok, v ruce třímal kopí z bílého jasanu a jel na svém velikém, šedém imperiálním hřebci.

Úžasnou rychlostí se přehnal přes přístupovou cestu, za pár vteřin se dostal na pláň a zamířil k Trůnu Úpadku. Řada ničitelských válečníků mu vyrazila v ústrety.

Projel kolem několika obrovitých monster, jako by to byly jen malé ostrůvky v proudu. Za ním se valili jeho vojáci. Každý kůň měl odkaz síly, ladnosti a metabolismu, a tak dokonce i ve zbroji dokázali vyvinout velikou rychlost.

Raj Ahtenova tvář zářila jako slunce. Dokonce i na tak velkou vzdálenost přitahoval oči všech obránců.

Rytíři se seřadili do formace, vytvořili pět řad mířících na sever k Trůnu Úpadku. Ničitelé jim spěchali uzavřít cestu a jejich chitinové slupky, mokré od deště, temně zářily.

Na takovou vzdálenost Rolandovi připadali Raj Ahten a jeho vojáci jako velké hejno myší, které vyzvalo k boji přejedené kočky.

Jejich koně byli úžasní a rychlí, jejich kopí se ve slunečním světle třpytila jako jehly. Z hrdel válečníků se vydral válečný pokřik, který unášel vítr.

A ničitelé se nad nimi tyčili, šedaví a hroziví.

Kopí se napřímila. Někteří rytíři se snažili zasáhnout ničitelům mozek tak, aby hrot kopí projel měkkou částí vespod jejich hlavy nebo skrze ústa. Takto zasažený ničitel téměř okamžitě umíral.

Jiní se pokoušeli prohnat ničitelům kopí břichem a způsobit jim tak obrovské zranění.

A tak se Neporazitelní vrhli do útoku a střetli se s nepřítelem, ale většina kopí se neúčinně roztříštila o tvrdou slupku ničitelů. Nešťastní válečníci, kteří nedokázali zasadit smrtící úder, byli často sraženi z koní, a beze zbraně a na zemi jim nezbylo, než se pokusit někde ukrýt a doufat, že jejich spolubojovníci budou úspěšnější. Roland viděl, jak jeden kůň uklouzl na kluzkém blátě a narazil do ničitele se stejným účinkem, jako kdyby narazil do kamenné zdi. Koně i jeho jezdce to zabilo. Ničitelští válečníci nejčastěji dělali to, že švihali svými mohutnými zbraněmi a usekávali útočícím jezdcům nohy.

V prvních vteřinách zemřelo půl tuctu ničitelů a také několik mužů. Když každá řada rytířů narazila na odpor, jednotliví vojáci začali kličkovat mezi nepřítelem, takže řady teď připomínaly nepravidelně se vlnící potoky.

A když kopiník zasáhne cíl, jeho kopí je zničené. Buď zůstane zaražené do ničitele nebo se roztříští. V obou z těchto případů ale kopiník musí otočit koně a ustoupit.

Raj Ahten a několik rytířů se řítili k Trůnu Úpadku. Kůň Pána Vlků kličkoval mezi hnědým oparem, který se zvedal z

runy a mezi bílými sloupy, které tvořily kokon obklopující Kostěný Kopec.

Útočí jako moucha do pavučiny, uvědomil si Roland.

Několik tuctů mohutných válečníků se mu spěchalo postavit. Mnohonozí červi u vrcholku kopce začali řvát úžasem nad ohrožením, zatímco mágové zaujali obranná postavení za zdí samotné runy. Pavoukovité stvůry se rozprchly do úkrytů. Padlá mágyně se prudce otočila, aby změřila velikost hrozby, a pak se bez zájmu vrátila k práci.

Když se Neporazitelní přiblížili, ničitelé se rozmístili kolem kokonu a postavili se na zadní nohy. V mohutných pařátech svírali strašlivé meče nebo kladiva.

Pak se obě síly srazily. Zuřivost útoku Neporazitelných srazila k zemi tucet ničitelů. Kopí se tříštila. Čepele svištěly vzduchem rychleji, než bylo oko schopné postřehnout; Neporazitelní a jejich koně byli sekáni na kusy.

V tomto jediném útoku na okraji ochranné kukly ztratil Raj Ahten celý tucet mužů. Ti, kteří zasáhli ničitele, přišli o svá kopí. Samotný Raj Ahten srazil ničitele, vrazil mu kopí do hlavy.

Ale i když ničitel padl, jeho mohutné tělo blokovalo cestu ke Kostěnému Kopci. Raj Ahten otočil koně a vyrazil zpátky k hradu, následován několika rytíři.

Z děr na místě pojmenovaném Příbytek lorda Paldaneho vyrazili ničitelé a další se blížili ze západního břehu jezera. Po cestě z jihu pochodovala stále nekončící řada stvůr z Podsvětí.

Raj Ahten spatřil nebezpečí a snažil se co nejrychleji dostat zpět. Jeho muži prchali jako o život.

Ničitelé ze západu se snažili zablokovat přístupovou cestu – a Raj Ahtenův útěk.

Obránci na hradbách začali křičet a pobízeli Raj Ahtenovy vojáky, aby zrychlili. Podporovali ty, kteří byli ještě před několika hodinami jejich nepřátelé.

Ale Roland jen stál a nespokojeně sledoval celé divadlo.

Je tohle to nejlepší, na co se proti ničitelům zmůžeme? přemýšlel. Dokážeme zastavit jejich práci na tři vteřiny, a

pak musíme uprchnout jako dítě, které z dálky hází kamením po městské hlídce?

Ochromilo ho pomyšlení na vlastní ubohost.

Na pláni nebylo víc než šedesát nebo sedmdesát mrtvých ničitelů; Raj Ahten byl přinucen k ústupu, a teď ho bude honit padlá mágyně a její přisluhovači.

Jako kdyby celou dobu čekala právě na tuto chvíli, padlá mágyně zaútočila.

Vztyčila se na vrcholku Kostěného Kopce, pozdvihla svou mohutnou hůl k nebi a podivně zasyčela. Runy na jejím těle se rozzářily ještě víc než dosud.

Zazněl zvuk podobný dunění bouře a na všechny strany se kolem ní rozšířil závan větru, podobný kruhům, které vzniknou na vodě, do které dopadne kámen. Roland by si toho závanu ani nevšiml, kdyby nerozehnal hejna mrchožroutů na nebi.

Dole na pláni vítr udeřil do válečných koní. Nejprve se zdálo, že se nic zvláštního nestane, ale zvířata náhle ztratila rovnováhu a za zvuku řinčící zbroje začala dopadat na kamennou zemi. Válečníci křičeli a řítili se vstříc smrti. Některým se podařilo vstát a chabě se pokoušeli o útěk, ale ničitelé je honili a pobíjeli.

Raj Ahten a jeho muži se přiblížili k přístupové cestě, zbědovaná skupinka tří set mužů a koní. Koně rytířů se slepě potáceli sem a tam, zatímco se k nim blížila stěna ničitelských válečníků.

Pak vítr zasáhl i obránce na hradbách. Roland ucítil jeho ledový polibek a ovládl ho strach, nelidský strach, díky kterému se mu rozbušilo srdce a zoufale zatoužil po úkrytu. Ve vzduchu se vznášel pach spáleniny. V uších mu zněl hromový zvuk, mnohem hlasitější než zvuk vodopádu. Oči mu hořely bolestí a na chvíli mu všechno zčernalo.

Náhle, zasažen slepotou a ohlušený, Roland vykřikl a ukryl se za ochoz hradby. Přemohl ho pocit naprosté dezorientace, takže nedokázal říct, kde je.

Obránci okolo křičeli hrůzou. „Pomoc! Jsem slepý! Pomoc!“

Nebylo však pomoci. Taková byla moc kletby padlé mágyně. Roland se jen svíjel na zemi hrůzou, lapal po dechu a zoufale se snažil zůstat naživu.

Není divu, že se nás ničitelé nebojí! pomyslel si Roland.

Oči ho pálily, jako by se jich dotklo rozžhavené železo. Vzlykal a otíral si z tváře slzy. Byl naprosto demoralizován.

Ukrýval se za ochozem celou minutu, dokud dunění v uších trochu nepolevilo. Pak otevřel oči a skrze slzy spatřil slunce, matně zářící za šedavým závojem. Vyškrábal se na kolena a rozmazaným pohledem se rozhlédl. Nebe jako by se pokrylo černými mraky. Na hradbách se všichni chovali stejně jako on a mžourali, aby pronikli temnotou.

Za chvíli si Roland uvědomil, že ničitelé se museli dostat na přístupovou cestu a že vstoupili do dostřelu hradních katapultů. Velitelé vydali povel k palbě a obsluhy vypustily své střely. Mohutné šípy se zasvištěním opustily balisty a s hlasitým zaduněním zasahovaly chitinový povrch ničitelů.

Roland se rozhlížel, a pak spatřil ničitele, šedé stíny ve tmě. Zdálo se, že Raj Ahtenova kavalerie je v beznadějné situaci.

Ale Raj Ahten nebyl žádný obyčejný vládce a jeho muži nebyli obyčejní vojáci. Už se dokázali zotavit z úderu padlé mágyně a připravovali se k boji.

Hrdinně se pustili do boje. Kopí pronikala těly ničitelů. Koně ržáli, zasahováni strašlivými zbraněmi nepřátelských válečníků. Kladiva zvonila o zbroj.

Tucty dalších ničitelů zemřely, když se Raj Ahten pokoušel prodrat zpátky do Carrisu. Muži s odkazy síly a metabolismu seskakovali z umírajících zvířat a vrhali se do boje opěšalí. Jezdecké palcáty s dloubou rukojetí se zvedaly a klesaly a prorážely tlustou kůži ničitelů.

Na hradbách se mezitím střelci ze všech sil snažili co nejrychleji nabít balisty. Zuřivě točili klikami navijáků, aby napjali lana ohýbající dřevěná ramena a nabíječi mezitím přinášeli nové šípy.

Samotný Raj Ahten, nejmocnější lidský vládce, ze sebe vydal válečný pokřik, který otřásl hradem. Z vnějších hradeb

začala opadávat omítka. Roland, kterému se trochu ulevilo, viděl, jak ničitelé zaváhali a zůstali tím zvukem jako přimrazeni. Pak však zaútočili s ještě větší intenzitou, jako by byli rozzuření.

Roland zaslechl zděšené výkřiky, lodě u Kamenného Přístavu byly spuštěny na vodu.

Neměly žádná vesla ani plachty. Ničitelé však použili násady svých dlouhých zbraní, které ponořili do vody a použili jako bidla.

Roland zamrkal a snažil se potlačit slzy. Podivné lodi s vysokými boky připomínaly černé ořechové skořápky plovoucí v jezírku. Pak však řada lodí vyrazila vpřed a jejich paluby byly plné ničitelů.

Ovládla ho hrůza. Doufal, že nebude muset čelit nepříteli. Byl koneckonců na jižní zdi a každý věděl, že ničitelé neumí plavat a padají ke dnu jako kámen.

Kromě toho předpokládal, že hladké zdi Carrisu neumožní ani člověku ani ničiteli, aby se na nich zachytil, a přestože omítka byla značně poškozená, nikdo nemohl doufat, že se po nich vyšplhá.

Sevřel jílec svého krátkého meče, který mu ještě před dvěma dny připadal jako dostačující obrana proti lapkům, a přemýšlel, jestli mu v následující bitvě k něčemu bude.

Je hlupák, že se ocitl tady. Obyčejný člověk nemůže proti ničitelům bojovat.

Raj Ahten na přístupové cestě znovu vykřikl v naději, že ničitele ochromí. Roland pohlédl jeho směrem a spatřil, že ničitelé nejen že jeho křik ignorují, ale běží k němu ještě rychleji, jako kdyby rozpoznali, že Pán Vlků pro ně představuje největší nebezpečí.

„Připravte se!“ vykřikl baron Poll. „Připravte se!“ Ničitelé začali syčet a chřestit a tyto zvuky dávaly vzniknout nezemskému chóru.

Všude kolem Rolanda pobíhali vojáci sem a tam, připravovali štíty, chystali si válečné sekery. Někteří mávali na Rolanda, aby jim šel pomoci, protože nosili k cimbuří těžké kameny.

„Zatraceně!“ vykřikl Roland, protože nic lepšího ho nenapadalo. „Zatraceně!“

„Podívejte!“ zařval někdo za ním. „Jsou u brány!“

Roland pohlédl na západ. Ničitelé byli prchajícímu Raj Ahtenovi těsně v patách. Proběhli branou dřív, než vojáci stihli zvednout padací most, a proto se jim podařilo dostat za první dva barbikány. Roland neviděl, zda se ničitelé dostali do vlastního hradu, protože mu výhled zakrývala věž nad hranou.

Padlá mágyně na Kostěném Kopci znovu pozdvihla svou mohutnou hůl k nebi a hlasitě zasyčela. Obránci na hradbách začali křičet, protože nikdo nechtěl být znovu zasažen její kletbou.

„Zavřete oči! Zakryjte si uši! Snažte se zadržet dech!“ volali vojáci.

Roland se ohlédl k bráně a viděl, jak mnozí vojáci padají, zasaženi kletbou ničitelky.

Sesunul se ke zdi, zakryl si uši, pevně zavřel oči a zadržel dech a v následující vteřině se přes něj převalila kletba.

Zasáhla ho jako bouře a oči ho bolely, přestože je měl zavřené. Tiskl se k zemi a po několik dlouhých vteřin měl oči zavřené a uši zacpané.

Ulevilo se mu, když zjistil, že jeho snaha trochu pomáhá. Tentokrát necítil žádnou dezorientující slabost.

Otevřel oči a přestože ho bolestivě pálily a zrak měl trochu zamlžený, nebyl tentokrát oslepen. Zjistil, že se dívá přímo do očí nějakému chlapci, který byl tak vyděšený, že mu z tváře zmizela všechna barva. Chlapci hlasitě cvakaly zuby a Roland poznal, že mladík je tak vyděšený, že nebude bojovat, ale zůstane ležet na zemi, a v této pozici možná i zemře.

Když se znovu vracel na své místo, pochopil také, že padlá mágyně vyslala svou kletbu ve snaze zabránit mu v obraně Carrisu.

Roland byl vždycky člověk, kterému na životě záleželo. Kráčel životní stezkou podle plánu, který pro něj připravili jeho rodiče a na každou strázeň odpovídal bojovností.

Vyrazil na sever, aby našel syna, kterého nikdy nepoznal, ne proto, že by k němu něco cítil, ale protože věděl, že je to správně.

Teď zaskřípal zuby a naplnila ho lítost nad vším, co nikdy neuskutečnil, nad vším, co nikdy nebyl schopen dokázat. Slíbil, že bude Averan otcem, slíbil, že bude otcem svému synovi. Teď pochyboval, že k tomu kdy bude mít příležitost.

Buď tu můžu zůstat ležet a zemřít jako ten mladý hlupák, nebo můžu vstát a bojovat, pomyslel si.

Uslyšel zadunění, jak první loď narazila do hradby. Nemělo smysl déle čekat.

„Vstávej," zavrčel na vyděšeného hocha. „Vstaň a zemři jako muž!" Popadl ho za vlasy a vrazil mu facku. Pak se naklonil mezi dvěma zuby cimbuří a snažil se prohlédnout skrz mlžný opar.

Sto stop pod ním byla těsně u zdí Carrisu ničitelská loď. Jedno monstrum do hradby zarazilo své mohutné pařáty a prorazilo tlustou vrstvu bílé omítky, která kryla kámen.

Ničitel vyskočil z lodi a v tu chvíli těsně nad Rolandovou hlavou proletěla krákající vrána. K Rolandovu překvapení si ničitel dal svůj mohutný meč mezi zuby, takže připomínal psa přinášejícího klacek, a pomocí předních pařátů se začal šplhat nahoru.

Na téhle zdi jsme všichni obyčejní lidé, pomyslel si Roland. Žádný z nás se ničiteli nedokáže postavit, i když je neozbrojený.

Za Rolandem někdo vykřikl. „Přineste nějaké píky!" Srazit monstrum z hradby píkou či halapartnou vypadalo jako dobrý plán, ale nebyl čas tyto zbraně přinést. Většina halaparten a pík byla ve zbrojnici dole u hradní brány.

Roland zarazil svůj krátký meč do pochvy a popadl mohutný kámen, ležící poblíž. Byl silný a veliký muž. Ale kámen, který popadl, vážil přes čtyři sta liber.

S obrovitým úsilím se mu ten zatracený kámen podařilo zvednout a shodit ho přes opevnění.

S tupým zaduněním přistál na ničitelově bezoké hlavě, zhruba o šedesát stop hlouběji. Ničitel se na vteřinu zarazil, zcela ochromen, a pak se přitiskl ke zdi, jako by se bál dalších kamenů.

Ale k Rolandově nepříjemnému zděšení mohutný kamen nestačil na to, aby stvůru srazil do vody. Ničitel po chvíli začal znovu šplhat nahoru. Používal své paťáty a tam, kde nebyly žádné záchyty, si je dokázal vytvořit.

Ve třech vteřinách se monstrum dostalo až k vrcholku hradby a chystalo se překulit dovnitř.

Pak se ničitel dostal na cimbuří a mohutným ocasem začal švihat do vzduchu. Vyndal si z tlamy děsivý meč a zaútočil na nějakého mladého chlapíka poblíž.

Ostří ho v krvavé sprše srazilo na zem. Roland vytasil krátký meč a vyrazil válečný pokřik.

Sebral veškerou odvahu a vrhl se vpřed. Monstrum stálo na hradbě, rovnováhu získávalo pomocí švihajícího ocasu a přidržovalo se drápy zadních nohou sevřenými kolem okraje zdi. Roland dokázal rozeznat, kde má monstrum na prstech u nohou klouby, a věděl, že když se mu podaří prsty useknout, ničitel se možná zřítí do hlubiny.

Vší mocí zarazil meč hluboko do jednoho kloubu a uslyšel ničitelovo bolestivé zasyčení.

Meron Lehkomyslník následoval jeho příkladu a motykou zasáhl další kloub.

„Pozor!“ vykřikl baron Poll. Roland vzhlédl a spatřil, jak se k němu blíží jeden mohutný paťát.

Zasáhl Rolanda do ramene a strhl mu kůži i maso pod ní a náraz ho zvedl do vzduchu. Půl vteřiny se vznášel třicet stop vysoko ve vzduchu nad věží a hleděl přímo do ničitelovy tlamy, plné řad krystalických zubů.

Věděl, že muži pod ním využívají této chvíle, kdy ničitel věnuje pozornost něčemu jinému, a útočí na něj. Nějaký rozložitý chasník se rozběhl a štítem vší silou narazil ničiteli do břicha.

Pak se ničitel zřítil a Roland spadl také. Přistál na nějakých obráncích a v hrůze se díval na krev, která mu prýštila z pravého ramene. Tělem mu projížděla ostrá bolest.

Když se ničitel zřítil z hradby a ve sprše vodních kapek spadl do vody, muži začali nadšeně jásat. „Lékař! Lékař!“ křičel Roland.

Ale žádný nepřicházel. Roland se pokusil zdravou rukou ucpat ránu, aby nevykrvácel. Neovladatelně se třásl.

Mátožně se dopotácel až k okraji ochozu, aby uhnul z cesty ostatním obráncům.

Pohlédl k místu, kde měl být baron Poll, ale ten byl pryč. Zespoda přibíhaly posily. Roland se rozhlížel kolem a bojoval se slzami a neproniknutelnou černou mlhou, která mu hrozila zakrýt zrak. Náhle si v duchu vzpomněl na člověka, který štítem srazil ničitele do jezera. Žádný obyčejný člověk by něco takového nedokázal – jen člověk s odkazy síly.

A pochopil, kam zmizel baron Poll.

Roland měl pocit, že mu srdce vystoupilo až ke krku; vztyčil se. Na východě i západě se ničitelé dostali na hradby. Vojáci se je ze všech sil snažili zatlačit.

Ale zde se útok prozatím zastavil. Roland pohlédl přes hradbu na jezero dole. Voda vířila, brázděná loďmi ničitelů. Ale loď pod jeho postavením se potápěla. Ničitel, který na ni spadl, vážil víc jak dvanáct tun, a to bylo moc dokonce i na kamennou loď. Její dno se roztříštilo a ničitelé se potápěli i se svou lodí.

Utopí se stejně, jako se utopil baron Poll, zatížený zbrojí.

„Baron Poll! Kde je!“ vykřikl Roland na Merona Lehkomyslníka.

„Mrtvý!“ vykřikl Lehkomyslník v odpověď. „Je mrtvý!“

Roland se roztřásl a klesl na kolena. Za krk mu začal dopadat studený déšť. Na obloze smutně krákaly vrány.

Nebe zčernalo, přestože padlá mágyně oděná ve světle zatím na obránce nevrhla další kletbu.

PADESÁT JEDNA: CIZINCI NA CESTĚ

„Uteč!“ zazněl v Borensonově mysli Gabornův hlas. Borenson okamžitě přitáhl koni otěže a zahleděl se po cestě na západ směrem k Carrisu. Zrakem se snažil proniknout mlžný opar. Varovně pozdvihl ruku, aby Pashtuk, Saffira a její tělesní strážci zastavili.

Borenson jel první. Pashtuk byl hned za ním.

„Co se děje? Přepadení?“ I Pashtuk se zrakem snažil proniknout temnotu, způsobenou stíny dubů a borovic, které rostly na srázu vlevo. Borenson měl v posledních několika minutách velmi špatnou předtuchu. Pět mil vzadu překročili nějaký druh neviditelné čáry.

Rostliny v celém okolí byly zvadlé a zčernalé, zasažené nějakým podivným kouzlem. Tráva syčela, jako by byla plná hadů. Větve stromů visely ochable k zemi. Keře se na zemi kroutily jako v bolestech a to vše bylo doprovázeno zvláštním pachem rozkladu.

Čím déle jeli, tím poničenější země byla. Nezůstalo tu nic živého. Nad zemí se vznášel hnědý opar.

Vegetace byla zasažená kletbou hroznější, než jakou kdy kdo viděl. Borenson byl nervózní, očekával potíže.

„Já… nevím, o co přesně jde,“ odpověděl. „Král Země mě varoval, že se před námi skrývá nebezpečí. Možná bychom se měli otočit a sjet z cesty.“

Náhle se dole na cestě za zatáčkou vynořila zpoza stromů dívka. I z dálky byl jasně slyšet její křik. „Pomoc! Pomoc! Vražda!“

Když vyběhla za zatáčku, spatřila Borensona a na tváři se jí objevil výraz úlevy. Bylo to malé děvčátko s dlouhými červenými vlasy, stejnou barvou, jako měla Borensonova hříva. Na sobě měla špinavou modrou tuniku nebeské jezdkyně.

Borenson v poslední hodině hnal koně co nejrychleji v naději, že se k Carrisu dostanou před západem slunce. Bál se, že podél cesty budou číhat ničitelé a doufal, že pokud pojedou dostatečně rychle, ujedou jim. Teď však bylo nutno zpomalit, aby si koně odpočali.

„Pomoc!“ vykřiklo dítě a za ní se náhle objevila nějaká žena. Obě dvě uháněly, jako by prchaly před nějakou noční můrou. Tváře jim ozářily poslední paprsky odpoledního slunce.

Žena vypadala, jako by spadla do kádě se zelenou barvou. Měla na sobě černý plášť z medvědí kůže, který se jí při běhu rozevíral a odhaloval tak skutečnost, že pod ním je úplně nahá. Měla malá ňadra a štíhlou postavu a zelená barva pokrývala každou část jejího těla. Něco na ní Borensona zarazilo, i když si v tu chvíli nedokázal vybavit co. Nešlo o to, že byla krásná a napůl nahá. Ale i na vzdálenost dvě stě yardů mu připadala důvěrně známá.

Srdce se mu rozbušilo. Bytost, kterou vyvolal Binnesman! Přestože to stvoření nikdy na vlastní oči neviděl, každý šlechtic v Heredonu měl její popis, aby věděl, co má hledat. Borenson se podivil, jak se zelená žena dostala až sem.

Pashtuk se napjal a Borenson sáhl za sedlo, kde měl připevněné jezdecké válečné kladivo.

„Uteč!“ varoval ho znovu Král Země.

„Vždyť tě slyším, zatraceně,“ vykřikl Borenson zpátky na Gaborna, i když věděl, že ho Gaborn nemůže slyšet.

„Je to přepadení?“ zeptal se Pashtuk. V Indhopalu se občas používaly ženy a děti jako nástroje, které sloužily k

nalákání nepřítele do léčky, ale to by žádný slušný šlechtic v Rofehavanu neudělal.

„Pojďme!“ přikázal jeden ze Saffiřiných strážných, Ha’Pim. Popadl otěže Saffiřina koně a otočil se, připraven vyrazit na jih.

V tu chvíli vyběhl zpoza zatáčky ničitel, mohutný a monstrózní, který v pařátech svíral strašlivé kladivo.

„Já beru děvčátko, ty tu ženu!“ vykřikl Borenson na Pashtuka.

Pobídl koně a vysoko pozdvihl zhraň. Nedělal si žádné iluze. Nezbyly mu žádné odkazy, síla ani ladnost či metabolismus, a pravděpodobně se nedostane dost blízko, aby ničitele mohl vůbec zasáhnout. Ale tohle ničitel neví. Borenson doufal, že se ta bestie při spatření dvou válečníků na koních alespoň zarazí na dost dlouho, aby Borenson mohl popadnout dítě a dát se na útěk.

Vyrazil válečný pokřik a Pashtuk jel těsně vedle něj.

„Počkej! Nech je být!“ vykřikl Ha’Pim na Borensona. „Jsme tu, abychom bránili naši paní.“

Pashtuk neodolal. Neporazitelný na okamžik zaváhal a pak přitáhl otěže a Borenson viděl, jak se vrací zpět ke své královně.

Borenson nevěděl, zda Pashtuk činí dobře nebo špatně. V Ha’Pimově hlase zněla čistá hrůza.

Borenson se nahrbil v sedle a pozdvihl válečné kladivo. Jeho kůň měl dva odkazy síly a snadno mohl unést jeho, zelenou ženu i dítě. Borenson však pochyboval, že bude mít čas zachránit je obě. A kromě toho zelená žena zůstávala pozadu, běžela příliš pomalu a každou chvíli se ohlížela, jako by dychtila vrhnout se na ničitele.

Borenson zamířil k dítěti a zpomalil tak, aby měl čas se pro dívku natáhnout, chytit ji a vytáhnout k sobě do sedla.

Neměl však už odkazy síly, a proto špatně odhadl úsilí, které tento manévr bude vyžadovat. Dítě vyskočilo, aby mu ušetřilo část námahy.

Borenson chtěl dívce pomoci, aby se vyšvihla do sedla před ním. Když ale trhnul ramenem, pocítil v něm tak ostrou bolest, až dostal strach, jestli se nezmrzačil.

Přesto se mu však podařilo posadit dítě za sebe a vzápětí vyrazil k zelené ženě.

V tu chvíli však ze zatáčky vyběhli tři další ničitelé. Borenson se k ní nemohl dostat včas. Jeden z ničitelů pozdvihl své mohutné kladivo, vrhl se k ní a jeho hrozivé krystalické zuby na slunci zářily jako diamanty.

Borenson usoudil, že bude nejlepší, když otočí koně a nechá zelenou ženu svému osudu.

Dívka za Borensonem však vykřikla. „Krev ano!“

Zelená žena se okamžitě zastavila, obrátila se a vrhla se na ničitelskou mágyni, která běžela jako první. Vyskočila a napřáhla ruku.

Její manévr ničitelku překvapil. Řítila se však na ni plnou rychlostí a švihla kladivem.

Její máchnutí však minulo cíl. Hlavice kladiva narazila s tupým zaduněním, které připomínalo zvuk padajícího stromu v lese, do země.

Borenson pak nemohl uvěřit, co se stalo vzápětí.

Ničitelčina hlava byla velká jako vůz. Její tlama by dokázala spolknout Borensona i s koněm na jedno kousnutí. Kdyby na něj ničitelka šlápla, jejích patnáct tun váhy by z něj udělalo placku.

Ale zelená žena elegantně máchla rukou, jako by prováděla nějaký trik, který má zmást oči, jako by byla čarodějkou, která do vzduchu kreslí tajemnou runu.

Pak její úder přistál ničitelce ve tváři s takovou silou, jako by i ona sama měla v ruce mohutné kladivo.

Krystalické zuby se roztříštily a vznesly se do vzduchu jako kapky vodní tříště. Síla úderu odtrhla ničitelce maso z tváře a odhalila lebku pod ním. Všude se rozstřílela modrá krev, tmavá jako inkoust.

Ničitelka narazila na pěst zelené ženy, jako by vrazila do kamenné zdi. Celé její tělo se zdvihlo šest nebo sedm stop do vzduchu a zachvátila je křeč.

Pak ztěžka dopadla na zem a byla mrtvá.

Borenson pobídl koně k zelené ženě, ale nebylo ho zapotřebí. Pashtuk se nakonec přece jen zachoval jako muž, přestože ho Saffira nechala vykastrovat, a teď se řítil plnou rychlostí k zelené ženě.

Ale zelená žena se nespokojila jen se zabitím monstra. Přestože se k ní řítili další tři ničitelé, vyskočila na hlavu čarodějky, zabořila do ní ruce a vytáhla odtamtud plnou hrst mozku, který si nacpala do úst.

Borenson překvapeně zalapal po dechu a přitáhl svému koni otěže. Pashtuk se natáhl k zelené ženě a zezadu ji popadl.

Borenson otočil koně na sever a vyrazil k Saffiře a jejím strážcům. Otočil se, aby se ujistil, že Pashtuk stihne utéct než se přiblíží zbylí ničitelé.

Pashtuk se nezatěžoval zbytečnými zdvořilostmi. Popadl zelenou ženu kolem pasu jako pytel otrub a vytáhl ji k sobě. Nebránila se, protože byla zabraná do polykání mozku ničitelky.

„Tudy!“ vykřikl Pashtuk, když míjel Borensona, a ukázal na jihovýchod. Borenson se ohlédl. Zpoza zatáčky vybíhaly další tucty ničitelských válečníků. V jejich středu se hnal ničitelský mág, ale bylo jisté, že koně obdaření runami jim dokáží uniknout. Maximální rychlost ničitelů byla kolem čtyřiceti mil za hodinu, a to ještě na krátké trati.

„Zachránil jsi mě!“ vykřikla dívka za Borensonem radostně. „Věděla jsem, že se pro mě vrátíš!“ Pevně ho objala.

Borenson dívku nikdy předtím neviděl, a proto ho její chování velice překvapilo.

„No, tak to toho zřejmě víš mnohem víc než já,“ řekl Borenson sarkasticky. Neměl trpělivost s fakíry, kteří předstírají jasnozřivost, i kdyby to byly malé děti.

Pár minut jeli v tichu a Pashtukovi se podařilo vytáhnout zelenou ženu před sebe do sedla. Dívka sedící za Borensonem se neustále nakláněla dopředu a snažila se zahlédnout Saffiru, jako by od ní nedokázala odtrhnout zrak.

„Kde je baron Břicháč?“ zeptala se nakonec. „Zapomněl jsi ho někde?“

„Kdo?“ otázal se Borenson.

„Baron Poll,“ řeklo dítě.

„Aha! V zájmu jeho zdraví doufám, že je někde hodně daleko odsud,“ prohlásil Borenson. „Jestli na něj někde narazím, ukážu mu, jak vypadají jeho vnitřnosti!“

Dítě Borensona zatahalo za plášť a pokusilo se mu pohlédnout do tváře. „Ty ses na něj rozzlobil?“

„Ne, jen ho nenávidím víc, než nenávidím samotné zlo,“ řekl Borenson.

Dívka na něj tázavě pohlédla, ale mlčela.

Náhle se ozval podivný hrčivý zvuk, který jako by rozeznával celou zemi. Znělo to, jako by se nebesa náhle prudce nadechla. V dáli zazářilo rudé světlo ohně a zvedly se sloupy kouře.

„Rychle!“ vykřikl Pashtuk a vyrazil mrtvou krajinou tak rychle, jak jen bylo možné. „Můj pán bojuje u Carrisu!“

PADESÁT DVA: VE VÍRU BOJE

Méně než hodinu poté, co Raj Ahten vyrazil z hradní hrány, stál Carris na pokraji porážky.

V prvních chvílích bitvy ničitelé zatlačili Raj Ahtenovy rytíře zpátky po přístupové cestě, a pak se vrhli proti západní hradbě Carrisu dřív, než obránci stihli zvednout padací most.

Svými mohutnými kladivy bušili do kamenných oblouků tak dlouho, až rozdrtili ochranné runy země na prach.

Když takto oslabili hradby, začali se jimi probourávat tak snadno, jako by byly z papíru.

Za méně než pět minut zničili věže kolem brány a prorazili si průchod na nádvoří.

Raj Ahten mohl odpovědět jen tak, že proti nim vrhl své vojáky v naději, že se podaří zatlačit ničitele zpátky. Průrva se brzy zaplnila mrtvolami ničitelů i lidí. Hromada mrtvých dosahovala do výše osmdesáti stop.

Mnozí ničitelé na tu hromadu šplhali a dostávali se tak na druhou stranu. Vrhali se do boje s takovou zuřivostí, že se jim jen málokdo odvážil postavit.

Jen síla samotná je zastavit nemohla.

Za pár minut povraždili tisíc Neporazitelných bránících průrvu.

Mezitím se ničitelé dostali z kamenných lodí i na jižní hradbu. Ozdobili ochoz krví a vnitřnostmi. Přinejmenším dvacet tisíc obyčejných vojáků zemřelo, než Raj Ahtenovi Neporazitelní útočníky zahnali či pobili.

Pán Vlků v zoufalství povolal své ještě stále vyčerpané ohňotvůrce a nechal zapálit několik hospod a věží, aby z nich mohli čerpat magickou energii.

Ohňotvůrci pak deset minut vrhali po útočnících ohnivé koule. Díky tomu je zahnali zpátky, ale jen na chvíli.

Pak se ničitelé znovu vrátili a první řady třímaly v rukou mohutné desky z tmavé břidlice. Ty posloužily jako štíty chránící před ohněm.

Pak někteří ohňotvůrci znovu vyrazili k hradbě, zatímco jiní na ni házeli obrovité kameny. Jedna věž se zřítila a ohňotvůrce, který na ní stál, pohřbily její trosky.

Po patnácti minutách boje bylo Raj Ahtenovi jasné, že Carris nejspíš ztratí, protože nebojoval jen s ničitelskými válečníky, ale také s padlou mágyní a jejími mocnými kouzly.

Šestkrát vrhla na obránce Carrisu své kouzlo. Jednalo se o kletby, příkazy s jednoduchou náplní a ohromujícím účinkem.

„Oslepněte a ohluchněte," bylo její první zaříkání. Třikrát vyslala na Carris černý vítr. Po těchto třech pokusech pak přikázala: „Nechť vás pohltí strach."

Šest kleteb v krátkém časovém intervalu. Raj Ahtena vyděsil jejich účinek. Ještě teď se mnozí stateční muži plazili v hrůze po zemi a to přitom od chvíle, kdy z východu na křídlech větru přiletěla poslední kletba uplynulo už deset minut.

Raj Ahtena kouzelné schopnosti padlé mágyně udivily. Žádná kronika nevypovídala o ničitelích, kteří by vrhali takové kletby.

A teď, zatímco se pán Vlků nacházel ve víru boje, ničitelská mágyně na vrcholku Kostěného Kopce znovu pozvedla zářící hůl, zasyčela a vypustila na hrad sedmou kletbu. Její syčení zaplnilo oblohu a znělo ozvěnou mezi mraky a zemí. Muži na hradbách zahazovali zbraně a křičeli strachy.

Raj Ahten naslouchal, ale věděl, že kletbě neporozumí, dokud se přes hradby nepřelije další vlna temného větru.

Dokázal teď téměř na vteřinu přesně odhadnout, kdy k tomu dojde, kdy se kletba dostane až k němu na hradní nádvoří.

Vedl útok do předních řad ničitelů a v každé ruce měl sekeru, a ty se míhaly nepředstavitelnou rychlostí. S šesti odkazy metabolismu dokázal bojovat velice účinně, ale věděl, že to možná nebude stačit.

Ničitel se vrhl na Raj Ahtena s kladivem zdviženým vysoko nad hlavou. Jeho slupka chřestila po tělech jeho mrtvých předchůdců.

V tu chvíli ledový obr za Raj Ahtenem zařval a vrazil ničiteli do tlamy svou mohutnou hůl. Přinutil ničitele zastavit a zatlačil ho o krok zpátky.

Ničitel měl jen málo času, aby si zvolil, jakým způsobem provede útok. Kratičký okamžik stál s kladivem zdviženým nad hlavou. Raj Ahten zaváhal osminu vteřiny, zatímco ledový obr zatlačoval ničitele zpět. Pak Pán Vlků zaútočil. Jeho první ranou byl strašlivý horní sek, který zasáhl ničitele za výčnělkem jeho zvednuté levé paže. Raj Ahtenova sekera se mu zakousla hluboko do masa a znemožnila mu používat zraněnou paži.

Co bylo ještě důležitější, rána musela zasáhnout nějaké nervy, protože ničitel byl na okamžik ochromen.

V tu chvíli se do toho Raj Ahten pustil doopravdy. Musel si najít další cíl. Kdyby monstrum zařvalo, muselo by doširoka otevřít tlamu, takže by Pán Vlků mohl vyskočit a vrazit mu hrot sekery měkkým patrem až do mozku.

Na druhou stranu, pokud ničitel v panice ustoupí zpět, může zaútočit na měkký podbřišek.

Monstrum neudělalo ani jedno ani druhé. Ničitel sklonil hlavu a slepě zaútočil závojem bolesti. Vztekle švihl kladivem ve snaze prodrat se přes Raj Ahtena.

Pán Vlků se překulil stranou a patnáctitunové monstrum se přehnalo kolem něj. Ani s tisíci odkazy síly si nemohl dovolit nechat se zasáhnout ničitelem. Odkazy síly totiž sice posilovaly svaly, ale ne kosti. I ten nejslabší úder od ničitele by mu kosti roztříštil napadrť.

Ničitel švihl svým kladivem v hrozivém oblouku a vložil do úderu veškerou sílu svého zdravého pařátu. Ve snaze prodrat se co nejdál dopředu se mu dokonce podařilo zatlačit ledového obra, který se do něj napíral svou holí, o něco zpátky.

Raj Ahten v tu chvíli vzhlédl. Ledový obr byl pokrytý rudou krví lidí a inkoustově modrou krví ničitelů. Už předtím ho zasáhl meč jednoho z ničitelů, který mu prosekl kroužkovou zbroj, takže obrova vlastní krev se mísila s krví jeho nepřátel.

Ztráta krve ho nejspíš oslabila, protože ledoví obři byli za normálních okolností neúnavní. Tento však nedokázal zareagovat dostatečně rychle, a když spatřil blížící se úder, neudělal nic, aby se mu vyhnul, jen trochu odvrátil hlavu.

Kladivo zasvištělo a zasáhlo ledového obra do čenichu. Roztříštilo mu kosti i zuby. Raj Ahtena pokropila sprška krve.

Raj Ahten vztekle zaútočil a odsekl ničiteli dva přední prsty na levé noze. Když se ničitelova hlava otočila, aby po něm chňapla, Raj Ahten vyskočil ničiteli do tlamy a vrazil mu hrot sekery přímo do měkkého patra.

Sekera se zakousla hluboko a když ji Raj Ahten vytrhl, zanechala za sebou hlubokou a ošklivě roztrhanou ránu. Bylo nepochybné, že se Pánu Vlků podařilo zasáhnout mozek.

Vyskočil z ničitelovy hlavy dřív, než se z rány vyvalila krev. Monstrum umíralo, ale ledový obr také.

Obr se zapotácel, udělal krok zpátky a spadl na půl tuctu mužů, které rozdrtil.

Raj Ahten se rozhlédl, aby zjistil, zda jeho muži nepotřebují pomoc. Většina jeho vojáků bojovala ve skupinách – čtyři nebo pět mužů na jednoho ničitele. Oděni ve žlutých pláštích Raj Ahtenovi připomínali vosy, které se pokoušejí zabít větší kořist převahou svých žihadel.

Padlá mágyně na Kostěném Kopci mezitím dokončila svou kletbu a její temná vůle se převalila přes město. Raj Ahtena mimoděk napadlo, zda si s nimi vůdkyně ničitelů jen nehraje.

Pokud nás dokáže přinutit, abychom podlehli zbabělosti, pokud nás dokáže oslepit, proč nás rovnou nezabije? Nemůže být těžší vyslovit kletbu, která člověka otráví, než kletbu, která ho oslepí.

Raj Ahten se mohl jen dohadovat. Uplynulo už šestnáct století od doby, kdy lidé naposledy bojovali s ničiteli. Domníval se, že padlá mágyně zkouší svá kouzla postupně, aby zjistila, které účinkuje nejlépe.

Temný vítr opět prudce zaútočil. Muži na hradbách křičeli a zakrývali si nosy a Raj Ahten si nevšiml žádného okamžitého efektu.

Až když k němu dorazil pach kletby, pochopil. V ústech mu vyschlo a všechny póry jeho kůže začaly okamžitě vylučovat pot. Z očí mu začaly proudem téci slzy. Bojoval s naléhavým nutkáním vymočit se a viděl, že slabší muži kolem něj ztrácejí kontrolu nad svými svěrači.

Pochopil její příkaz, se kterým se snažil bojovat: „Uschni na troud."

Sto yardů za bojovou linií se na prahu jednoho z hostinců objevil Feykaald a zakrákal. „Ó Veliký, mám zprávu!"

Raj Ahten rozkázal svým Neporazitelným, aby sevřeli řady, ustoupil z boje a přes trávník došel ke dveřím hostince.

Ohledl se. Přes horu svých mrtvých se šplhali další ničitelé a jeden se zrovna připravoval sklouznout na druhou stranu a začít šířit smrt mezi obránci. Raj Ahten pohlédl na hradby a odhadl, že v této bitvě zemřely už tři čtvrtiny jeho Neporazitelných. Zbývalo mu jich teď méně než čtyři sta.

Raj Ahten vytáhl brousek a začal jím přejíždět po ostří sekery. Nepotřeboval olej. Krev ničitelů fungovala stejně dobře.

„Mluv," řekl Feykaaldovi.

Starý rádce naprázdno otevíral ústa, jako by bojoval s dusivým prachem. Leskl se potem a pak se naklonil k Raj Ahtenovi a zasípěl. „Loď se vrátila. Východní pobřeží… bezpečné. Naši muži narazili na ničitele, ale pobili je."

Raj Ahten si z čela otřel pot. Potem mu nasákla i tunika a ruce mu klouzaly na topůrku sekery. Čůrky potu mu stékaly

po tvářích do plnovousu. Několikrát přejel brouskem po ostří sekery. Díval se, jak se jeho obrana na hradbách hroutí.

Jeho poddaní bojovali v předem prohrané bitvě.

Ničitelé získávali stále víc prostoru. Polovina postavení katapultů byla zničena. Ničitelé se pevně zachytili na hradbách a už neustoupili. Jeden ohňotvůrce byl mrtvý a zbývající se třásli vyčerpáním navzdory tomu, že Carris byl v plamenech.

Jeho obři bojovali tvrdě, ale ústup od Longmotu jich přežilo jen třicet. Rychle umírali. Zrovna když se díval, útok jednoho z ničitelů zasáhl lebku obra, rozpůlil jí a jiný ničitel v tu chvíli vodorovně přesekl dalšího obra na dvě poloviny.

Obránců bylo stále méně a nedokázali už ničitelům účinně vzdorovat. Jen malému množství Paldaneho šlechticů zbylo dostatek odkazů, aby mohli bojovat s ničiteli. Stáli bok po boku s Raj Ahtenovými muži, ale jejich slabá snaha nic nepřinášela.

Carris padne navzdory všemu, co by Raj Ahten mohl udělat. Nebyla to záležitost hodin – byla to záležitost pár chvil.

Obyčejní vojáci křičeli hrůzou, jak z nich černý vítr vysával slzy a pot. Někteří omdlévali.

Po deseti minutách takového pocení mohl člověk zemřít, bál se Raj Ahten. Jen v jediném ohledu mu trochu přálo štěstí. Z východu vál přes jezero slabý vítr a Raj Ahten měl pocit, že trochu ředí účinky kouzel padlé mágyně.

Raj Ahten dokončil broušení sekery. Přes hromadu mrtvol sklouzl další ničitel. Jeho strašlivá čepel zasáhla ledového obra do krku a čistě mu oddělila hlavu od těla. Obr se křečovitě zapotácel a zřítil se na dvojici Neporazitelných. Ničitel se vrhl do boje a prvním úderem srazil čtyři muže.

Raj Ahten učinil smutné rozhodnutí. Jeho muži umírali. Zbývalo mu teď méně než čtyři sta Neporazitelných a pokud zůstanou v boji, všichni zemřou a stejně prohrají.

Bitva byla ztracená, ale Raj Ahten nechtěl spolu s ní ztratit i zbytky své armády.

Přijdou nové bitvy, nové dny.

K tomuto rozhodnutí ho nepřivedla zbabělost, ale chladná jistota, že dělá to, co je z dlouhodobého hlediska nejlepší. Neobětuje své muže, aby zachránil životy nepřátelům.

„Připrav flotilu," řekl Feykaaldovi. „Ohňotvůrci a Neporazitelní se nalodí jako první, hned za nimi lučištníci. Předej ten rozkaz dál."

Pak se znovu vrhl do víru boje.

PADESÁT TŘI: BOLEST ZEMĚ

Jak je mohu všechny zachránit? přemýšlel Gaborn už asi posté během jízdy k Carrisu. Hnal svého koně co nejrychleji. Z olověně černých mraků padal chladný déšť. Jen málokdo dokázal s Gabornem udržet krok: čaroděj Binnesman, královna Herin Rudá, její dcera, sir Langley a dva tucty dalších.

Cítil, jak se nad posly, které vyslal do Carrisu, vznáší zkáza. Země Gaborna varovala, že nebezpečí nehrozí jen jemu samotnému, ale každému, kdo jede k Carrisu.

Silní koně se řítili přes zelená pole Beldinooku. Gaborn měl vynikající čas – urazil téměř tři sta mil za šest hodin. Ale ne každý byl schopen ho tak rychle následovat. Do Beldinooku vstoupil se stovkami rytířů. Většina z nich ale postupně odpadla a musela zpomalit. Jeho vojáci teď byli roztažení na vzdálenost stovek mil za ním. Těch pár, kteří vydrželi, jelo na unavených koních. Někteří koně už byli na okraji zhroucení, ale Gaborn se neodvažoval zpomalit. Jeho vlastní Den odpadl už před mnoha hodinami a Gaborn byl zvědavý, zda to bylo kvůli únavě koně, nebo zda měl Den příliš velký strach z toho, co je čeká.

Ochromující aura smrti, která obklopovala tolik Gabornových poddaných, byla dusivá. Gaborn před týdnem projížděl bojištěm u Longmotu a viděl tisíce mrtvých, kteří padli Raj Ahtenovým přičiněním. Cítil pach rozkládajících se

mrtvol, pach krve a vnitřností. Svého vlastního otce nalezl mrtvého, chladného jako sníh, který svíral v rukou.

Tehdy však nebyl předem varován o smrti každého z vojáků. Nevěděl, jaké byly poslední chvíle těch, kteří bojovali u Longmotu. Tentokrát však cítil smrt každého ze svých vyvolených.

Jak je mám všechny zachránit? přemyslel.

Vycítil, že Borenson jede vstříc nebezpečí, a proto mu v duchu poslal varování. „Uteč!“

Když se dostali na patnáct mil severně od Carrisu, čaroděj Binnesman dojel ke Gabornovi a vykřikl. „Chvilku si odpočiňme, mylorde. Nijak nám nepomůže dostat se do Carrisu na koních, kteří nemohou bojovat.“

Gaborn čaroděje jen stěží slyšel přes dunění koňských kopyt.

„Mylorde!“ vykřikl naléhavě Langley a přidal se k Binnesmanově prosbě: „Pět minut, prosím!“

Před nimi napravo od cesty bylo jezírko. Vyskakovaly z něj ryby, které chytaly moskyty. Dobytek, který se sem chodil napájet, rozdupal jeho bahnitý břeh.

Gaborn přitáhl otěže a zamířil k jezírku.

Z rákosí se vznesl párek divokých kachen, které obletěly jezírko, a pak zamířily na východ. Gaborna ihned obklopilo hejno moskytů a Gabornovi nezbylo, než kolem sebe okamžitě začít mávat rukama.

Dojeli Langley a Binnesman a oba nechali své koně napít. Langley se na Gaborna usmál. „U Mocností,“ řekl. „Kdybych věděl, že tu je tolik moskytů, navlékl bych si plátovou zbroj!“

Gaborn neměl náladu na žerty. Ohlédl se a spatřil další přijíždějící rytíře. Rychle je spočítal.

Neměl s sebou žádnou armádu. Jen dvacet rytířů. Vynikajících válečníků z Orwynnu, Planin a Heredonu. Gabornův Den nebyl nikde vidět.

Neměl armádu – jen několik lidí dost statečných a dost hloupých na to, aby ho následovali vstříc smrti.

Gaborn si byl naprosto jist, že hrad Carris a jeho obránci nevydrží déle jak hodinu.

Neměl vojáky, které doufal získat od krále Lowickera. Doufal, že tu nalezne jednu ze svých armád nebo možná Spravedlivé Rytíře, které mu slíbil nejvyšší maršál Skalbairn. Ta hrstka mužů, kteří ho doprovázejí, je unavená a v boji nebude k ničemu.

Na tom nesejde, řekl si Gaborn. Nevím, k čemu se chystá Raj Ahten, ale dostihnu ho a buď ho donutím, aby se vzdal, nebo ho zničím.

Binnesmanův kůň hltavě pil. Gaborn sundal ze sedla vak s pící a dal svému koni poslední hrst krmiva. Jeho válečný kůň na něj vděčně zaržál. Rychle sežvýkal nabízenou potravu. Oči měl prázdné a unavené.

Gaborn si otřel zpocené ruce do tuniky. Binnesman si musel všimnout jeho ustaraného výrazu, protože se tiše zeptal: „Co tě znepokojuje, pane?“

Blížila se noc, skrze mezery v mracích dopadaly na zem poslední paprsky slunečního světla. Gabornovi do tváře silně zadul chladný vítr.

Odpověděl potichu, nechtěl, aby ho zaslechli šlechtici, kteří se shromáždili u jezírka. „Jedeme vstříc velikému nebezpečí. Pořád přemýšlím nad jednou věcí: jak mohu určit, jakou hodnotu má život někoho jiného? Jak si mohu vybrat, koho mám vyvolit a koho ne?“

„Volba není těžká,“ řekl Binnesman. „Není to volba, co tě sužuje.“

„Ale jak mohu určit hodnotu života ostatních lidí?“

„Znovu a znovu mne přesvědčuješ, že si života velice vážíš,“ odpověděl Binnesman. „Ceníš si většiny lidí víc než si oni cení sami sebe.“

„Ne,“ řekl Gaborn. „Moji poddaní milují život.“

„Možná,“ souhlasil Binnesman. „Ale stejně tak jako ty se snažíš bránit své slabé poddané za cenu vlastního života, každý v této skupině,“ – kývnul hlavou na ostatní rytíře – „obětuje svůj život za někoho jiného.“

Měl pravdu. Gaborn by ochotně obětoval život ve službě ostatním. Zemřel by pro ně v boji, žil by pro ně v dobách míru.

„Co tě opravdu znepokojuje?“ zeptal se Binnesman.

Gaborn doufal, že ho nikdo jiný neuslyší a zašeptal. „Země ke mně přišla ve snu a varovala mě. Řekla, že si musím vybrat jen zrno lidství a nic víc.“

Binnesman teď Gabornovi věnoval svou plnou pozornost a ve zjevné hrůze se zamračil. Správce Země k němu přistoupil blíž. „Dávej si pozor, mylorde. Pokud se Země rozhodla promluvit k tobě ve snu, je to jen proto, že ji nedokážeš poslouchat, když jsi vzhůru. Teď mi velmi přesně řekni, před čím tě Země varovala?“

„Před… příliš širokou volbou,“ odvětil Gaborn. „Země se objevila v podobě mého mrtvého otce a varovala mě, že se musíme učit přijímat smrt.“

Gaborn se neodvažoval připustit, že se s otcovou smrtí ještě nesmířil. Země po něm žádala cosi nemožného.

Řekla mu, že musí zúžit svůj výběr a vyvolit si jen ty nejlepší, které zachrání v temných časech, které přijdou.

Ale jak se pozná, kdo je nejlepší?

Ten, koho nejvíc miluje? Ne vždy.

Ten, kdo nejvíc přispívá světu? Je snad umění jednoho člověka cennější než umění pekaře péct chleba nebo než láska chudé ženy ke svým dětem?

Měl by si vyvolit ty, kteří umí nejlépe bojovat, a proto budou nejlépe bránit zemi?

Jak může Gaborn odhadnout hodnotu života jiného člověka? Dokázal nahlédnout do srdcí ostatních a teď se mu zdálo, že Pohled Země je dar i kletba.

Viděl do srdcí ostatních a věděl, že staří milují život mnohem víc než mladí, kteří mají před sebou ještě mnoho dnů.

Nahlížel do srdcí ostatních a jen zřídkakdy tam našel to, co hledal. Nejlepší vojáci, muži, které chtěl jako válečníky, si života většinou necenili. Většinou to byli krutí lidé, milující

krev a nadvládu nad ostatními. Jen málokdo se chápal meče z ušlechtilých pohnutek.

Gaborn až příliš často nahlížel do srdcí ostatních, a podobně jako v případě krále Lowickera, pro něj byl ten pohled nesnesitelný.

Jak by se tedy mohl odvrátit od jednoho člověka, který si zaslouží žít, ale nemá co nabídnout: od dětí, mrzáků a starých žen.

Binnesman promluvil tak tiše, aby ho nikdo nemohl zaslechnout. „Jsi ve velikém nebezpečí, mylorde. Ti, kteří slouží Zemi, jí musí sloužit s naprostou oddaností. Nebudeš-li sloužit Zemi, zbaví tě tvé moci."

Binnesman na Gaborna dlouze pohlédl a zamračil se. „Možná je to moje vina," řekl. „Když jsi získal moc si volit, řekl jsem ti, abys byl velkorysý. Měl jsem tě varovat, že veliké nebezpečí se skrývá také v tom, být příliš velkorysý. Možná se budeš muset vzdát některých, které sis vyvolil… je to to, co cítíš?"

Gaborn zavřel oči a zaskřípěl zuby. Nedokázal se smířit s tím, že mnozí z těch, které přijal, zemřou.

„Mylorde!" vykřikl sir Langley a ukázal na hřeben kulatého kopce několik set yardů na jihu.

Odtamtud se blížil podivný hnědý opar, který se přeléval přes kopec a pohyboval se rychlostí chůze obyčejného člověka. Ten kouř však nepocházel z ohně, protože nikde nebyly vidět plameny.

Ale tráva a keře, které ten opar zalil, začaly syčet, vadnout a rozpadat se v šedý prach. Hráz hnědého kouře zasáhla veliký dub a jeho kůra se okamžitě roztrhala a spadla na zem. Listy se zkroutily a začaly opadávat. Dokonce i jmelí, které viselo na jeho větvích, začalo syčet a kroutit se. Poddubáky, které rostly u kmene, postihl stejný osud.

Pak se mlha zkázy začala valit z úbočí kopce dolů.

Binnesman se zamračil a prohrábl si krátký plnovous.

Gaborn na mlhu zíral v rostoucí hrůze. „Co to je?" zeptal se.

„Já… nevím," odpověděl čaroděj. „Je to nějaké ničivé kouzlo, ale o něčem tak mocném jsem nikdy neslyšel."

„Je to nebezpečné lidem?" zeptal se Gaborn. „Zabije to koně?"

Binnesman vyskočil do sedla a vyrazil ke kopci. Gaborn si pospíšil za ním, i když se mu nechtělo dotknout té odporné mlhy.

Když dorazil k hnědému oparu, ucítil smrt a rozklad. Okamžitě poznal jeho zlou podstatu. Navzdory svým odkazům se v mlze cítil velice zesláblý. Pocítil smutek a beznaděj, jako by hnědá mlha zasahovala nejen jeho tělo, ale i duši. Raději si ani netroufal pomýšlet, jaké účinky má hnědý opar na obyčejné lidi.

„Počkej," řekl Binnesmanovi.

Pohlédl na čaroděje, aby viděl, jaký účinek má mlha na něj. Binnesman mu náhle připadal mnohem starší než dřív, vrásky na tvářích se mu prohloubily, kůže zešedla. Nahrbil se v sedle jako starý, unavený muž.

Brzy je dojeli ostatní rytíři. Gaborn sledoval jejich reakci na mlhu. Ke svému překvapení zjistil, že na ně nemá ani zdaleka takové účinky jako na Binnesmana a na něj.

„Odpusť mi, že jsem o tobě pochyboval, můj králi," řekl Binnesman smutně, dřív než k nim ostatní dorazili na doslech. „Měl jsi pravdu, když jsi trval na tom, abychom jeli k Carrisu. Tvé schopnosti předvídat nebezpečí rostou a jsou už větší než mé. Ať už tu mlhu způsobilo cokoli, musíme to zničit."

Gaborn vyjel na hřeben kopce a v hrůze pohlédl na jih. V dálce viděl celý mrtvý les. K nebi trčely zčernalé větve. Vítr rozfoukával šedé hromádky, které byly kdysi trsy trávy.

Země se zmítala v mukách. Gaborn to cítil ve všech kostech.

Půl míle daleko spatřil tři válečníky na koních, kteří si ho pozorně prohlíželi. Jeden měl na sobě rohatou přilbu, jaké se nosily v Toomu, další měl dlouhý obdélníkový štít Beldinooku. Třetí měl na sobě plnou plátovou zbroj, umně

zdobenou a pečlivě vykovanou, jakou nosili válečníci z Ashovenu.

Takové rozdíly ve výzbroji byly charakteristické pro Spravedlivé Rytíře. Všichni tři si Gaborna chvíli prohlíželi, a pak jeden z nich pozvedl pravou ruku na znamení míru a pobídl koně směrem ke kopci.

Byl to obrovitý muž se strašlivou sekerou, položenou přes hrušku sedla, kterému plál v očích smrtící oheň. Dojel ke Gabornovi a sklonil hlavu. V jeho chování byla patrná určitá nejistota. Pohlédl na dvacet mužů, kteří tvořili Gabornův doprovod. „To je všechno, veličenstvo? To je celá vaše armáda?“

„Přijedou ještě další, ale ti se sem nedostanou včas,“ řekl Gaborn upřímně.

„To je mi jasné,“ poznamenal válečník.

„Král Lowicker zradil mou důvěru,“ vysvětloval Gaborn. „Z Beldinooku nepřijedou žádné posily, jen královna Herin a několik válečníků z Planin, Orwynnu a Heredonu. Je mi líto, že to musím říct, ale zřejmě jsme přijeli příliš pozdě.“

„Dokážete zastavit tu zkázu?“ zeptal se válečník a ukázal na hnědý opar, který zahaloval zemi.

„Musíme se o to pokusit,“ odvětil Binnesman.

Veliký válečník zavrčel. „Poslali mě sem, abych tu čekal, až přijedete s posilami. Nejvyšší maršál Skalbairn očekává vaše rozkazy. Naše armáda je jižně odsud, necelých osm mil na jih po cestě, ale dokonce ani Spravedlivá Horda se nemůže postavit tolika ničitelům.“

„Ničitelům?“ zeptal se sir Langley užasle a dvacet rytířů, kteří přijeli s Gabornem, náhle jako by zapomněli na své dobré vychování a začali překřikovat jeden druhého. „Kolik? Kde? Kdy zaútočili?“

Gaborn se ohromeně narovnal v sedle, neschopen promluvit. Navzdory svým schopnostem poznat, že jeho vyvolení jsou v nebezpečí, a najít způsob, jak je zachránit, až dosud nevěděl, zda bojují proti banditům, nepřátelským vojskům nebo ničitelům – nebo zda jim hrozí nebezpečí, že spadnou ze židle.

Až dosud byl přesvědčen, že na Carris útočí Raj Ahten.

Všichni tři Spravedliví Rytíři začali jeden přes druhého odpovídat. „Naši dalekovidci viděli, jak Raj Ahten obsadil hrad těsně před úsvitem, ale v patách za ním se hnali ničitelé. Jejich armáda čítá asi dvacet tisíc válečníků, se kterými jde mnoho ničitelů jiného druhu. Raj Ahten proti nim asi před hodinou vedl útok, ale musel s těžkými ztrátami ustoupit. Teď jsou ničitelé na hradbách, ale Raj Ahten je nutí za jejich dobyvačné choutky velmi draze zaplatit.“

Gaborn pohlédl na sira Langleyho. Mladý rytíř byl plný síly. Měl na sobě šupinovou zbroj a přilbu, ale svým způsobem se zdálo, jako by na sobě vlastně žádnou zbroj neměl. Během posledních dvou dnů přijímal nové a nové odkazy, protože kouzelníci z Orwynnu se snažili pozdvihnout ho na roveň Raj Ahtenovi. Teď zbroj nosil stejně lehce jako farmář nosí tuniku a vyzařovala z něj moc.

Byl přesvědčen, že je nutné zaútočit. „Vrhneme se na ně zezadu a překvapíme je.“ Byl dychtivý bojovat – až příliš dychtivý.

„Zaútočit na armádu ničitelů není nic jednoduchého,“ namítl Binnesman. „Na něco takového nemáme ani zdaleka dost vojáků.“

„Máme Spravedlivou Hordu,“ řekl obrovitý rytíř z Toomu. „A čtyři tisíce vynikajících kopiníků, kteří přišli z Beldinooku.“

Gaborn pečlivě zvážil oba názory.

„Dobře se rozmysli,“ radil mu Binnesman.

Gaborn na čaroděje pohlédl. Binnesmanova tvář i oči měly zvláštní kovovou nazelenalou barvu. Jeho služba Zemi ho již před mnoha desetiletími zbavila části lidskosti. Jako Správce Země byl svým způsobem Gabornovi služebně nadřazený. Oddal se službě a své povinnosti plnil po stovky let. Gaborn začal sloužit Zemi teprve před týdnem. Vážil si Binnesmanovy rady, ale teď ji nemohl uposlechnout.

„Čaroděj má pravdu, Vaše Veličenstvo,“ přidala se královna Herin Rudá. „Proti tolika ničitelům je nás příliš málo.“

„Nevěděl jsem, že jsi takový zbabělec," zavrčel na ni Langley. „Cožpak nám Země nepřikazuje zaútočit?"

A současně mne také varuje, abych uprchl, pomyslel si Gaborn.

„Podívejte se na to z druhé strany," řekl jeden rytíř z Orwynnu. „V Carrisu je sice Paldane a jeho lidé… ale je tam také Raj Ahten. Moc by nám pomohlo, kdyby ničitelé toho bastarda zabili. Pokud spolu s ním zemřou i obyvatelé Carrisu, bude to sice těžký obchod, ale rozhodně to nemusí být špatný obchod."

„Nevíš, co říkáš," odvětil Gaborn. „Nemohu připustit, aby zemřely stovky tisíc dobrých lidí, jen abych se zbavil jediného muže."

Přestože se Gaborn rozhodl, že vyrazí Raj Ahtenovi na pomoc, trápilo ho, že nedokáže rozluštit poselství, jež se skrývalo ve snu z minulé noci.

„Musím vám říct, že pokud teď vyrazíme, každý z nás bude stát na prahu smrti," varoval je. „Kdo pojede se mnou?"

Rytíři jako jeden muž začali hlasitě jásat. Jen Binnesman na Gaborna hleděl s pochybnostmi a mlčel.

„Budiž!" vykřikl Gaborn rozhodně. Patami pobídl koně a vyrazil k Carrisu. Cítil, že bolest Země je stále větší.

Následovalo ho dvacet rytířů.

Prozatím to bude muset stačit.

PADESÁT ČTYŘI: ŠPATNÉ OBCHODY

Gaborn dorazil do mělkého údolí, tři míle severně od Carrisu a narazil na zadní voj armády nejvyššího maršála Skalbairna, který si razil cestu poničenou zemí, jež byla pokryta mlhou, vysávající z lidí životní sílu.

V čele vedl Skalbairn dva tisíce rytířů, následován osmi tisíci kopiníky, kteří pochodovali v sevřené formaci. Vzadu kráčely tisíce lučištníků.

Úplně vzadu byli táboroví pomocníci: vozkové vezoucí zbroje, šípy a potraviny; obsluha katapultů a balistů, která věděla, že v nadcházející bitvě nejspíš nebude k ničemu; panoši, kuchaři, děvky a mladí chlapci hledající dobrodružství, kteří neměli ve válce co dělat.

Jak je mám všechny zachránit? přemýšlel Gaborn.

Zvědové zadního voje začali troubit na rohy a lidé se otáčeli, aby spatřili Krále Země a jeho „posily“.

Jestli je ten pohled zklamal, nedali to najevo. Muži začali zdvihat pěsti a zbraně a radostně pokřikovali.

Lidstvo čekalo na nového Krále Země celých dva tisíce let. A konečně se dočkalo.

Na horizontu obloha zrudla odlesky plamenů, které se svíjely nad hradbami Carrisu.

Nad zničenou zemí zaznívala ozvěna vzdáleného syčení. Spravedliví Rytíři pokračovali v jásotu, ale někteří začali pokřikovat. „Vyvol si mě, mylorde! Vyvol si mě!“

Někteří táboroví pomocníci se hbitě rozběhli směrem k němu. Gaborn si uvědomil, že jestli brzy něco neudělá, ušlape ho dav.

Gaborn pobídl koně k farmě, která stála vedle cesty. U farmy byla zemljanka s nízkou střechou pro skladování brambor. Gaborn dojel k zemljance, seskočil z koně a vyběhl na stříšku.

Pohlédl na Skalbairnovu Spravedlivou Hordu. Věděl, že pro ničitele nebude žádným soupeřem. Ne, pokud se tito vojáci budou muset spoléhat jen na sílu svých paží. Gaborn tuto armádu zoufale potřeboval. Věděl, že bez ní ničitele nijak neohrozí.

Gaborn pozdvihl levou ruku a poprosil Moc Země, které se snažil sloužit, o odpuštění. „Odpusť mi, co musím udělat."

Pohlédl na armádu a vykřikl nahlas, aby ho všichni mohli slyšet „Volím si vás. Volím si vás ve jménu Země. Ať vás Země ukryje. Ať vás Země vyléčí. Ať vás Země přijme za své."

Nevěděl, jestli to bude fungovat. Až dosud si vždy vybíral jen jednotlivce, kterým nejprve nahlédl do srdce, aby zjistil, zda jsou hodni vyvolení.

Nikdy se nepokoušel vyvolit tolik lidí najednou.

Doufal, že to půjde. Sama země mu řekla v Binnesmanově zahradě, že si může svobodně vyvolit, koho chce, ale Gaborn nevěděl, zda si může vyvolit i ty, kteří mu připadají nehodní.

Úplně vpředu, v čele kavalerie, jel nejvyšší maršál Skalbairn.

Seděl na koni v černé plátové zbroji a otočil se ke Gabornovi. Zvedl hledí a poklepal si ze strany na přilbu, jako by Gaborna prosil, aby zopakoval, co říkal.

Gaborn nepoužil Pohled Země, aby nahlédl do srdce každého muže a ženy z celé armády. Nahlédl do srdce jen jedinému – maršálu Skalbairnovi – a zapřísáhl se, že jeho si nikdy nevyvolí.

Teď své rozhodnutí změnil, ale ne kvůli Skalbairnovi. Doufal jen, že Skalbairn bude bojovat statečně a že jeho

skutky zachrání životy mnoha obyčejným lidem, kteří mají mnohem větší cenu než maršál.

Když se mezi Gabornem a tisíci nových poddaných začalo vytvářet pouto, Král Země tiše zašeptal slova, která mohl zaslechnout jen nejvyšší maršál.

„Volím si tě," řekl a tvář mu zrudla hanbou. „Volím si tě, přestože jsi spal se svou vlastní matkou a jsi otcem své vlastní zdegenerované sestry. Spáchal jsi veliký zločin a přesto jsi toho nelitoval. Přestože odsuzuji, co jsi udělal, volím si i tebe."

Mohu to udělat, řekl si Gaborn. Mohu si vyvolit koho chci. V srdci však toužil znát vůli Země v této záležitosti.

Pokud Země něco namítala, Gaborn si toho nevšiml. Necítil, že by ho jeho moc opouštěla a nevšiml si ani žádného jiného znamení, že se na něj Země hněvá. Jediné, co cítil, byla náruč smrti, která se rozpřahovala vstříc každému muži, ženě a dítěti v celém údolí. A spolu s ním cítil příkaz Země, zmatený a nejasný: „Zaútoč! Zaútoč hned!"

Gaborn promluvil k srdci každého muže a ženy v armádě a předal jim toto poselství.

Nejvyšší maršál Skalbairn přikývl na znamení, že Gaborna slyšel. Pak se otočil, zadul na veliký roh a vyslal své válečníky do boje.

* * *

Gaborn vypadá hrozně ustaraně, pomyslela si Erin Connal během cesty k Carrisu. Podobný výraz často vídala na tváři své matky.

Každý si myslí, že Gaborn je neporazitelný, protože je Králem Země. Nikdo neví, kolik nocí se převaluje na posteli, zmítán starostmi o své poddané.

Z jeho usouženého výrazu si Erin pomyslela, že nadcházející bitva přinese jen málo dobrého. Rozhodla se zůstat po jeho boku, aby ho až do poslední chvíle mohla

chránit. Pokud budu muset, zaštítím ho vlastním tělem, pomyslela si. Obětuji svůj život za jeho.

Erin pohlédla nalevo na čaroděje Binnesmana. Binnesman jel na velikém šedém imperiálním hřebci, kterého před více než týdnem sebral Raj Ahtenovi. Kůň měl tolik odkazů rozumu a síly, že už nepřipomínal stvoření z masa a kostí. V očích mu zářila pronikavá inteligence, která se v určitých ohledech vyrovnala lidské. Ne, ten kůň už nevypadal jako zvíře. Připomínal přírodní sílu nebo stvoření ze žuly.

Přestože hnědá mlha způsobila, že se Erin cítila slabá, měla chuť někoho zabít. A nejen tak někoho, ale hodně konkrétních jedinců, řekla si. Pro začátek třeba Raj Ahtena, vraha jejího otce. Toužila pobít co nejvíc ničitelů a jejich krví smýt svůj hněv.

Nebe bylo šedé a skrze mraky matně prosvítalo slunce. Její kůň dýchal zhluboka a pohazoval hlavou. Chtěl se rozběhnout, věděl, že je čas bojovat.

Musela ho krotit, aby jel pomalu, protože bylo nutné držet krok s pěšáky Spravedlivé Hordy. Až dosud nespatřila jediného ničitele.

Rytíři kolem ní jeli tiše, jen sem tam se v podzimním vzduchu ozvalo zacinkání kroužkové zbroje, skřípění kožené výstroje nebo zadunění, když kopí narazilo na štít. To vše znělo na pozadí dunění koňských kopyt, ržání a frkání.

Erin s sebou neměla kopí, protože se jí nechtělo táhnout dlouhou a těžkou zbraň celou cestu z planin až do Mystarie, jen aby ji pak zlomila při prvním nárazu o nějakého rytíře.

Teď, když je čekal boj s ničiteli, si přála, aby se rozhodla jinak. Krystalické kosti ničitelů byly tvrdé jako kámen a většina zbraní se neúčinně odrážela od jejich tvrdé kůže. Rychlé bodnutí kopím proti nim fungovalo nejlépe.

Otočila koně a zamířila k zásobovací koloně. „Potřebuji kopí!“ vykřikla.

Chlapec, který seděl na kozlíku jednoho z vozů vedle vozky, se otočil a vytáhl dlouhé kopí. Erin dojela k němu a kopí převzala.

Přijel k ní princ Celinor na koni, kterého si vypůjčil ze stájí Erininy matky.

Ve tváři byl celý popelavý a na čele se mu perlil pot. I on se podle Erinina vzoru ozbrojil kopím.

Pak pohlédl na Erin a poklepal si na crowthenskou válečnou sekeru, kterou měl v pochvě u sedla. Byla to mohutná zbraň s šest stop dlouhým topůrkem, oboustranně broušeným ostřím a dlouhým hrotem na konci. Nebyla určena k boji proti lidem. Její dlouhý hrot se ideálně hodil na prorážení tvrdé skořápky ničitelů.

„Neboj se," řekl Celinor, „já tě ochráním."

Jeho rozhodnost ji ohromila.

Ty že mě ochráníš? Chtěla se zasmát. Vždyť ani nebyl vyvolený. Uvědomila si, že z celé armády mířící k Carrisu je Celinor jediný, kdo není vyvolený. Gaborn pozdvihl ruku a vyvolil si i toho nejposlednějšího kovářského učně a děvku. Ale k princi Celinorovi byl Gaborn otočený zády.

Ne, pokud někdo bude potřebovat ochranu, je to právě Celinor.

Je na mně, abych na něj dohlédla, pomyslela si Erin. Cítila se rozpolcená. Zaskřípěla zuby a pohodila hlavou směrem ke Gabornovi. „Drž se u něj," řekla.

Celinor se usmál a potřásl hlavou. „Přemýšlím, jaký čin musím vykonat, abych tě přesvědčil, že jsem hoden s tebou sdílet lože."

Erin se jen zasmála.

„Myslím to vážně," řekl.

„O to bych se teď být tebou nestarala. Jak můžeš zrovna teď přemýšlet o takových věcech?"

„Přemýšlím o válce a o ženách: oboje mě vzrušuje. Toužíš po odvaze? Pak nepoznám strach. Obdivuješ na mužích sílu a lstivost? I o to se pokusím. A co když ti dnes zachráním život? Získá mi to právo strávit s tebou noc?"

„Nejsem žádná indhopalská konkubína. Nebudu tvůj otrok jen proto, že mi zachráníš život."

„Ani na jedinou noc?"

Erin mu pohlédla do očí. Celinor se smál, jako by žertoval, ale za jeho úsměvem spatřila vážný zájem.

On nežertuje. Zoufale po ní touží a bojí se jejího odmítnutí. Věděla, že princ není zlý člověk. Byl hezký a docela silný. Měl správné vlastnosti. Kdyby hledala muže, kterému by chtěla porodit syna, přemýšlela by o něm.

Proto ho nechtěla jen tak odmítnout. Ale přestože jí jeho nabídka za dané situace nepřipadala nejvhodnější, udělal na ni dojem, že princ Celinor chápe politické následky toho, oč ji žádá a *přesto* ji o to žádá. Nehledal u ní jen rozptýlení na jednu noc; snažil se jí dvořit, jak jen nejlépe umí. Věděl, že Erin není nějaká dívka na jednu noc, ale jezdkyně z Planin.

„Dobrá," řekla. „Prokaž v dnešní bitvě odvahu – zachraň mi život – a já s tebou možná strávím noc."

„Domluveno," řekl Celinor. „Ale to mě přivádí k další otázce. Co musím udělat, abych prokázal, že jsem tě hoden jako manžel? Co když tě, dejme tomu, zachráním třikrát?"

Erin se rozesmála, protože tohle jí připadalo hodně nepravděpodobné. „Zachraň mě třikrát a já s tebou strávím tři noci," řekla. Pak tiše a provokativně dodala. „Ale pokud chceš být mým manželem, musíš prokázat své schopnosti jinde než na bitevním poli… musíš je prokázat v mé posteli."

Pak pobídla koně a vyrazila vpřed. Tvář jí zrudla studem. Pohlédla na olověné nebe a na slunce klonící se k západu. Dnešní západ slunce byl ponurý a šedý.

Otočila se na Celinora, který se s ní snažil držet krok.

Jejich koně vyjeli na malý hřeben. Přes údolí se tyčila vysoká zeď s branou uprostřed. „Holá Zeď," řekl někdo.

Za zdí dvě míle daleko spatřila Carris. Jeho bílé věže se hrdě tyčily do výše, ale západní hradbu hyzdila veliká černá trhlina. U jižní zdi bylo vidět lodě, které se houpaly na vlnách a do kterých o překot nastupovali lidé.

Ozval se jásot, jak obránci na hradbách spatřili Gabornovu armádu. Rohy zatroubily signál o pomoc.

Jižně od Carrisu na vrcholku temné nakloněné věže, která se kroutila vzhůru jako černý plamen, spatřila neúnavně pracující ničitele.

Teď viděla ničitele všude. Na pláni jich byly desítky tisíc. Z hor pochodovali na sever další a další. Každý byl větší než slon a přesto nepřipomínal žádné stvoření žijící na povrchu země.

Při jejich spatření pocítila odpor.

Na kopci severně od Carrisu byla zvláštní věc – nějaká vláknitá kukla, která z dálky připomínala hedvábí, a která byla opletená kolem celého kopce. Na jeho vrcholku se tyčila padlá mágyně, která vysílala do krajiny mraky hnědého oparu. Erin viděla, jak mágyně zdvihla hůl a zasyčela. Ve všech směrech se od ní začala šířit vlna temného větru.

Jako odpověď pozdvihu Spravedliví Rytíři své hlasy k písni. Mnozí pobídli koně, aby se co nejdřív dostali k bráně v Holé zdi.

I její kůň začal utíkat. Erin mu to nepřikázala, nepobídla ho ostruhami, ale kůň přesto vyrazil jako o závod s ostatními rytíři.

Zazněla píseň, ke které se čistým hlasem připojil i princ Celinor.

Zrodili jsme se pro krev a válku,
otcové naši ať s hrdostí vidí,
jak ženem se vpřed na křídlech vánku,
vzhůru ke slávě či zapomnění!

Erin vyrazila a pocítila touhu po krvi. Přestalo jí záležet na tom, zda dnešní den přežije nebo ne. Zapřela kopí, vzdorně vykřikla a pobídla koně.

PADESÁT PĚT: LOVEC ÚTOČÍ

Raj Ahten měl odkazy od tisíců lidí a dokázal si vzpomenout na každý detail ze svého života. Před šesti měsíci si prohlížel mapu Carrisu. Proto přesně věděl, kde najde Paldaneho lodě.

Nádvoří bylo plné ničitelů a Neporazitelných, kteří se navzájem svírali v boji na život a na smrt. Město hořelo, jeho muži se koupali v potu a padlá mágyně na ně vrhla další kletbu. Zpráva o lodích, které je mohou odvézt do bezpečí, se rozšířila mezi Raj Ahtenovými muži. Tu i tam viděl Raj Ahten skupinky Neporazitelných, jak ustupují z boje a nechávají na Mystarianech, aby vzniklé mezery vyplnili, jak nejlépe dovedou.

Pán Vlků však pochyboval, že všichni jeho muži dokážou najít přístav, který byl ukrytý v obchodnické čtvrti.

Proto podsekl svého posledního nepřítele, otočil se a unikl z boje.

„Za mnou!“ vykřikl na své muže a vedl je k lodím.

Když prchal na jih úzkými uličkami, ve kterých byly převrácené vozy a navršené sudy sloužící jako směšné barikády proti ničitelům, obyvatelé Carrisu začali rozčarovaně křičet.

Ohlédl se, aby spatřil příčinu. Zdejší lidé – Rofehavaňané, které se chystal ponechat jejich osudu, viděli, jak utíká a jejich tváře byly bledé, zkroucené grimasou

strachu. Mnoho lidí leželo na zemi, protože kletba padlé mágyně z nich vysála veškerou sílu.

Kdyby Pán Vlků zahodil svůj život i životy svých zbývajících Neporazitelných, stejně by je nezachránil.

Spěchal pryč.

Volné pozemky byly v Carrisu vzácné a bylo to vidět na městských ulicích, které byly velice úzké. Kolem nich byly natlačené budovy.

Znovu na něj zaútočil černý vítr padlé mágyně a Raj Ahten se na okamžik zastavil, klesl na kolena, zadržel dech a zavřel oči. Snažil se neabsorbovat pach její kletby.

Když se znovu nadechl, příkaz mágyně způsobil, že se začal potit ještě víc než dosud. Spěchal, aby to zatracené místo opustil.

Neurazil ještě ani polovinu vzdálenosti k lodím, když ho cesta dovedla za roh, dolů z příkrého kopce, směrem k obchodnické čtvrti. Tady narazil na vévodu Paldaneho, který k němu kráčel úzkou ulicí s půltuctem bývalých Zasvěcenců krále Ordena v závěsu.

Paldane pozvedl ruku na znamení, aby Raj Ahten zastavil. Pak si rukávem otřel pot z čela.

Triumfální úsměšek na Paldaneho rtech přiměl Raj Ahtena k zamyšlení. Pán Vlků se ostražitě zarazil.

„Dobré zprávy," přivítal ho Paldane. „Určitě budeš rád, když uslyšíš, že první flotila odplula! První náklad žen a dětí už míří do bezpečí!"

„Cože?" zeptal se Raj Ahten. Domníval se, že to musí být lest. Paldane by nikdy nedokázal nalodit lodě tak rychle.

„Ano," řekl Paldane. „Využil jsem dnešního rána, abych shromáždil všechny uprchlíky. V poledne jsem je nalodil. Když moji dalekovidci na horizontu spatřili vracející se průzkumnou loď, flotila vyrazila."

Aby zdůraznil své vítězství, Paldane řekl. „*Každá* loď je pryč. Úplně každá."

Raj Ahtena napadlo, že doběhne na severní hradbu, aby si ověřil pravdivost Paldaneho slov, ale vévodův hlas plný triumfu ho nenechával na sebemenších pochybách, že mluví

pravdu. Paldane zřejmě skutečně odeslal všechny lodi pryč. Z hradby by Raj Ahten jistě viděl jen to, jak tisíc lodí mizí po hladině jezera na východ.

Paldane věděl přesně, co udělal. Uvěznil Raj Ahtenovy muže zde. Pán Vlků se rozhodl, že mu setře vítězný úsměv z tváře.

Pěstí v obrněné rukavici ho udeřil do nosu. Úder přistál s praskavým zvukem a Raj Ahten uslyšel uspokojivé skřípění, jak Paldanemu praskla lebka. Tvář mu potřísnila sprška krve a Lovec Mystarie dopadl na zem jako pytel ovsa.

Jak opovážlivý mužík, pomyslel si Raj Ahten a začal si otírat krvavé krůpěje z tváře.

Královi Zasvěcenci, kteří kráčeli za Paldanem, teď vyděšeně ustoupili. I oni očekávali trest, ale Raj Ahten si to nechal na později, protože jídlo má vždycky nejlepší chuť s prázdným žaludkem.

Zvážil své možnosti. Jeho Neporazitelní nepotřebují lodě. Přinejhorším mohou zahodit zbraně a zbroj a přes jezero přeplavou.

V tu chvíli zazněl zvláštní neočekávaný zvuk. Bolestivé kvílení a rozčarované výkřiky na hradbách se změnily v jásot. Zaznělo divoké troubení válečných rohů.

Raj Ahten se rozhlédl, protože nechápal, co je důvodem takové radosti. Lidé mávali, ukazovali na sever a radostně se objímali. „Král Země přichází! Král Země!“ křičeli.

Raj Ahten pohlédl na Paldaneho mrtvolu. Náhle si uvědomil, že zde stále ještě může dosáhnout strategického vítězství.

„Takže,“ oslovil Zasvěcence krále Ordena, seschlé staré muže, kteří se před ním třásli. „Váš nový král nakonec přichází – přichází, aby zaútočil na ničitele a zemřel. To by mohla být pěkná podívaná. Rozhodně si ji nenechám uniknout.“

PADESÁT ŠEST: JEDNA RUNA

Gabornovi se na čele perlil pot a potem nasákla i kožená vesta, kterou měl pod kroužkovou zbrojí. Když se blížil k Carrisu, hrozivý pocit, který na něj zaútočil v okamžiku, kdy vstoupil do mrtvé země pokryté hnědým oparem, ještě zesílil. Věděl, že bez odkazu odolnosti by se neudržel v sedle.

Zíral před sebe téměř oslepený vyčerpáním a nechal svého koně, ať se řídí podle ostatních válečníků. Jen matně zaslechl válečnou píseň Spravedlivých Rytířů.

Jel do bitvy a mysl mu bezcílně bloudila. Projel kamennou branou v Holé zdi. Jen matně si uvědomoval, co se děje. Míli a půl od Carrisu si uvědomil, že jeho věže hoří.

Cítil deset tisíc pout, kterými byl svázán s muži a ženami pod svým vedením. Cítil, jak je všechny obchází smrt. Váha zodpovědnosti ho dusila jako neviditelná mlha.

Pak si náhle uvědomil, že stojí na kopci a dívá se přes zpustošenou zemi na hrad. Ani v těch nejhorších představách nikdy neočekával takový obraz zkázy, zemi mrtvou a rozervanou, pokrytou hordami ničitelů.

„Kam teď, mylorde,“ zeptal se ho sir Langley. „Kam zaútočíme?“

Gaborn, zmatený a vyčerpaný, se rozhlédl a pokusil se srovnat si myšlenky. Jeho otec byl mistrem strategie a Gaborn se od něj mnohému přiučil. Potřeboval rychle vytvořit plán.

Několik ničitelů čtvrt míle daleko vycítilo přítomnost jeho rytířů a opatrně se k nim začalo blížit. Na takovou vzdálenost díky tomu, že se pohybovali přískoky, Gabornovi připomínali mohutné mořské kraby.

Gaborn si prostudoval jejich obranu. Přímo na jihu se k hradu výhružně nakláněla obrovitá černá věž. U hradní brány se ničitelům podařilo prorazit velikou průrvu do hradby a teď pronikali dovnitř po hromadách mrtvol lidí i svých spolubojovníků. Díky světlu hořících věží viděl Paldaneho muže, jak statečně bojují, ale ničitelé se už ve městě pevně zachytili, takže nebyla naděje, jak je vyhnat.

Severně od Carrisu byl podivný malý kopec s mírnými srázy, který byl celý obklopený kuklou z bělavých vláken. Kostěný Kopec. Znal to místo ze svých studií starých bitev.

Na jeho vrcholku pracovala padlá mágyně obklopená davem nižších mágů. Kolem ní se převalovala špinavá mračna, která stoupala a šířila se krajem. Na kopci blikalo přízračné světlo.

Gabornův dech se zrychlil. Kostěný Kopec ho přitahoval a současně odpuzoval.

Odpuzoval ho, protože byl znesvěcený runou, děsivou napohled, která byla zdrojem bolesti a nákazy. Pohled na ni mu vehnal slzy do očí a svaly se mu začaly svíjet v křečích. Runa mu připomínala srdce, pumpující otrávenou krev do všech částí lidského těla.

Kopec ho současně přitahoval, protože to byl jeho cíl. „Zaútoč!“ prosila ho tiše Země. „Zaútoč, než bude příliš pozdě!“

Gaborn si runu prohlédl pomocí Pohledu Země, jako by se díval do srdce člověka. To, co spatřil, ho naplnilo hrůzou.

Staré vědění říkalo, že všechny runy jsou jen části, odtržené od jedné jediné veliké vládnoucí runy, runy, která vládne vesmíru. A teď Gaborn spatřil velikou část vládnoucí runy.

Země měla moc nad růstem a životem, léčením a ochranou. A v této runě spatřil naprostý konec veškeré Moci Země:

Namísto růstu ať vznikne stagnace.
Namísto života ať nastoupí úpadek.
Namísto léčení ať se rozšíří nemoc.
Ať jsou odhalena místa, kde se mohou lidé ukrýt.

Gaborn znal jméno této runy, cítil je každou částečkou své duše: Pečeť úpadku.

Runa byla nedokončená, jako čerstvě vykovaný a ještě nezakalený meč, ale už teď mučila Zemi na mnoho mil kolem.

Gaborn si svůj cíl podrobně prohlížel. Cítil, jak se mu na těle tvoří husí kůže. Urazil několik stovek mil v očekávání boje proti Raj Ahtenovi. Slíbil svým válečníkům, že je povede do bitvy.

Teď poznal, že nebyl povolán, aby bojoval s ničiteli nebo lidmi nebo jinými živými tvory. Musí zničit tuhle zbraň, tuhle runu. A to je úkol, který žádná armáda nemůže splnit.

Jen čaroděj s velikou mocí nad zemí dokáže zničit tak veliký kopec. Jen Gaborn to může dokázat

Musí nakreslit runu Oslabení Země.

Pocítil předtuchu zkázy. Jeho moc byla omezená. Bude se muset dostat dost blízko, aby mohl zaměřit své kouzlo. A čím blíž bude Kostěnému Kopci, tím víc bude vystaven vlivům padlé mágyně.

Oslovil nejvyššího maršála Skalbairna. „Zaútočím na Kostěný Kopec a potřebuji od sebe odvést pozornost. Vezmi tisíc mužů a vyraz s nimi směrem do údolí. Pak zamíříš k té černé věži a budeš se od ničitelů držet sto yardů daleko. Musíš být dost blízko, aby tě dokázali ucítit. Pokud vás nezačnou hned honit, ať jich tvoji muži několik zabijí. Ale nesmíš se zaplést do boje s jejich hlavní silou! Neplýtvej vojáky. Chci, abys je na sebe jen nalákal! A pokud zemřu, budeš své muže potřebovat, abys zničil padlou mágyni. Je to jasné? Ona toto bojiště nesmí opustit živá!“

„Jak si přeješ, mylorde,“ řekl Skalbairn, zjevně uražen, že má sloužit jako návnada a odvést pozornost od hlavního

útoku. Okamžitě však otočil koně a začal vykřikovat rozkazy.

„A já?“ zeptal se Langley. Langleyho musel Gaborn poslat do mnohem většího nebezpečí než Skalbairna. Langleyho obrovská síla bude potřeba, dojde-li k boji.

„Vezmeš si dalších pět set rytířů a podél pobřeží vyrazíš k Carrisu. Zaútoč na zadní řady nepřítele, a pak ustup. Ani tvým úkolem není ničitele zabíjet, ale rozevřít jejich řady. A pokud zemřu…“

„Chápu, mylorde,“ řekl sir Langley, o nic šťastnější, že má sloužit jako návnada, než Skalbairn. Bude ho však čekat obtížný úkol. Ničitelů bylo u přístupové cesty veliké množství a bylo tam jen málo místa k ústupu.

Langley pozdvihl ruku a začal řadit své muže.

„A co my?“ zeptala se královna Herin.

„Vy pojedete se mnou,“ odvětil Gaborn. „Společně budeme čelit padlé mágyni.“ Na rtech královny Herin Rudé se objevil krutý souhlasný úsměv.

„Pokud tě to potěší, sama jí zasadím rozhodující úder,“ řekla.

Gaborn jen zavrtěl hlavou. „Musíme si probojovat cestu až ke kopci, abych ho mohl zničit. Nic víc. Musíme zničit tu runu. Pak se přeskupíme a zvážíme, co uděláme s mágyni.“

Nejvyšší královna přikývla. „Budiž.“ Otočila se ke svým rytířům a začala jim klidným hlasem vydávat rozkazy.

„A co kopinící a ostatní pěšáci?“ zeptala se Erin Connal. „Využijeme je nějak?“

Gaborn zavrtěl hlavou. Vyslat proti ničitelům pěchotu, by nebylo k ničemu. „Přikaž jim, ať zůstanou za Holou Zdí. Mohou ji udržet proti ničitelům, kteří by se pokusili dostat přes ni.“

V tu chvíli Skalbairn vyrazil. Napravo se rozvinula řada čítající tisíc rytířů, která se začala řítit dolů z kopce jako hrozivý příval a zamířila k západnímu srázu Kostěného Kopce.

Rytíři si začali zpívat. Jejich hlasy a cinkot zbroje se mísily s hlubokým duněním koňských kopyt.

Navzdory Gabornovým rozkazům Skalbairn vedl své vojáky přímo proti půl tuctu ničitelů. Ozvalo se praskání a dunění, jak jeho rytíři nabodli monstra na kopí, a pak přeskočili jejich padlá těla.

Účinek jeho útoku byl úžasný. Pláň byla rozrytá spoustou děr a příkopů. Gabornovi se zdálo, že už teď je pláň úplně černá těly ničitelů, ale v tu chvíli začaly zpod zemí vylézat stovky dalších a všichni se jali pronásledovat Skalbairnovy vojáky. Za okamžik už Skalbairna pronásledovalo snad dva tisíce ničitelů.

Muži za Gabornem začali jásat a radostně mávat zbraněmi. „Dobrá práce!“ prohlásila spokojeně královna Herin.

Gaborn cítil, že Skalbairnovým mužům hrozí jen nepatrné nebezpečí. Nepodstupovali velké riziko, a přesto toho dokázali hodně.

Gaborn kývl na sira Langleyho a druhá část vojska vyrazila.

I Langley mířil ke Kostěnému kopci, tentokrát ze severu. Gaborna sevřela zlověstná předtucha. Langley byl v mnohem větším nebezpečí než Skalbairn.

Když se Langley přiblížil ke Kostěnému Kopci, ničitelská mágyně pozdvihla hůl k nebi a zasyčela. Její hlas se odrazil od nízko ležících mračen jako zadunění hromu.

Zvedl se temný vítr a Langleyho muži začali křičet strachem, otáčeli svá zvířata a začali před temným větrem prchat na východ k jezeru. Od jejich vyleštěných zbrojí a přilbic se odrážely rudé odlesky světla hořící citadely v Carrisu. Stovky a stovky ničitelů se daly do jejich pronásledování.

Černý vítr je dostihl téměř u břehu, vzduch se náhle naplnil výkřiky. Ochromení rytíři začali padat ze sedel. Gaborn nedokázal říct proč.

Ať už byl účinek kouzla padlé mágyně jakýkoli, Gaborn byl příliš daleko, než aby ho sám pocítil. Většina jeho mužů měla dost práce s tím zůstat na koni a blížících se ničitelů si nevšímala.

„Vzchopte se,“ vyslal k nim Gaborn v duchu rozkaz, „bojujte, protože jinak zemřete!“

Po několika strašlivých okamžicích se Langley konečně narovnal v sedle, vykřikl a vedl útok na jih. Následovaly ho tucty rytířů, přestože většina jeho oddílu se nedokázala zbavit účinku kletby. Jejich koně zmateně pobíhali sem a tam nebo prchali před postupujícími ničiteli.

Třicet mužů provedlo útok na kopí proti útočícím ničitelům a ve srážce ztratili méně než tucet rytířů. Přeživší otočili koně a prchli na sever podél břehu jezera. Za nimi se vydalo sedm nebo osm set ničitelů.

Gabornova léčka vyšla. Řady ničitelů se rozevřely a pomíchaly. Ti, kteří byli u přístupové cesty, se začali otáčet v obavě z útoku zezadu. To poskytlo obráncům Carrisu částečnou úlevu a chvilku oddechu. Veliká část ničitelů pokračovala v pronásledování Skalbairna na jih.

Ke Gabornově veliké úlevě zůstalo na severní straně Kostěného Kopce v tomto okamžiku jen několik obránců. Viděl tam zhruba sto ničitelů, ale ani sto ničitelů nelze podceňovat – zvláště když se za jejich zády tyčí padlá mágyně.

Na útok mu zbývaly jen vteřiny.

PADESÁT SEDM: V ÚDOLÍ STÍNŮ

„Připravit k útoku!“ vykřikl Gaborn. „Krouživá oválná formace! Jedna řada! Vpřed!“ zvedl ruku do vzduchu a zatočil jí, aby dal mužům najevo, že budou kroužit zleva doprava.

Krouživá oválná formace, neboli rytířský cirkus, jak se jí občas říkalo, se ve starých dobách ukázala jako účinná formace v boji proti ničitelům.

Než aby se řítili vpřed v jediné řadě, jak bylo obvyklé proti lidským protivníkům, při boji proti ničitelům rytíři kroužili v obřím oválu a během toho se posunovali vpřed. Z oválu trčela na všechny strany smrtonosná kopí a na nepřítele ve směru útoku neustále útočili čerství muži na čerstvých koních.

Útočit ve správném úhlu a s dostatečnou rychlostí bylo při boji s ničiteli životně důležité. Gaborn věděl, že kopím lze zabít ničitele jen tehdy, když ho zbraň probodne skrz naskrz. Navíc je důležité nenechat se zabít v průběhu tohoto procesu.

Základem všeho byla rychlost. Kůň s mnoha odkazy dokáže útočit rychlostí čtyřicet až osmdesát mil za hodinu. Při takové rychlosti nelze na ničitele útočit čelně, protože při nárazu by si člověk zlámal všechny kosti.

Kolem ničitele nelze projet jako kolem člověka. Ničitel je příliš velký.

A kromě toho, i kdyby se člověku podařilo projet kolem protivníka, při útoku ve většině případů ztratí kopí, takže po projetí zjistí, že se nachází za první nepřátelskou linií uprostřed hordy nepřátel.

Proto bylo nutné útočit ve správném úhlu, jet paralelně podél nepřátelské linie, rychle bodnout a okamžitě se stáhnout. Jak ukázal Heredon Sylvaresta před mnoha staletími, podstatou umění boje s kopím proti ničitelům je, aby se kopiník naklonil směrem k nepříteli takovým způsobem, že do něj hned po útoku nenarazí. Při tomto náklonu je nejlepší bodnout kopí ničiteli do hlavy, do „sladkého trojúhelníku“, plochy velikosti lidské dlaně, kde se setkávají tři ploché kosti. Druhou takovou oblast lze nalézt v ničitelově horním patře, ovšem monstrum musí mít otevřenou tlamu.

Pokud se kopí zaboří do patra ve správném úhlu, pronikne až do mozku a následuje okamžitá ničitelova smrt.

Krouživá formace tedy kopiníkům umožňovala, aby na ničitele útočili postupně a nedali jim možnost protiútoku. A pokud rytíř minul, krouživý pohyb ho okamžitě odnesl pryč z dosahu nebezpečí.

Gaborn pobídl koně. Vyrazil dolů z kopce a řítil se vpřed.

Když se Gaborn přiblížil k odpudivému kopci, rozhlédl se na obě strany a zjistil, že jede sám. Rychlost jeho koně byla taková, že s ním ostatní nedokázali udržet krok.

„Pozor,“ zašeptala Země a její hlas ho překvapil. Gaborn byl natolik zvyklý varovat ostatní, že nečekal, že někdo bude varovat i jeho samotného.

Ohlédl se. Za ním se řítila masa šlechticů a rytířů. Útočili se zpěvem; od štítů se jim odráželo světlo hořícího Carrisu.

Erin Connal ze sebe vyrazila válečný pokřik. Po jejím boku se držel Celinor Anders a nejvyšší královna Herin Rudá byla hned za nimi. Tvář čaroděje Binnesmana byla bledá strachem. Gabornova jízda se řítila vpřed, nezadržitelně se valila zpoza Holé zdi jako řeka.

Před nimi se tyčil Kostěný Kopec obalený kuklou. Bílá vlákna byla spletená podobně jako vlákna pavučin. Kopec byl plný děr a příkopů, zjizvený a zmrzačený.

Ničitelé začali vybíhat z okopů na zemi kolem kopce a s neuvěřitelnou zručností šplhali na pavučinovou kuklu, jako by to byla hradba pevnosti. Za válečníky pokračovali mágové ve své práci.

V údolí pod Kostěným Kopcem byla hnědá mlha nejhustší. Gabornovi z ní začaly slzet oči. Zamrkal a na kopci spatřil zářit přízračné světlo.

Gaborn se ze všech sil snažil popadnout dech. Vyčerpání a slabost do něj udeřily jako obrněná pěst. Žaludek se mu zkroutil a do krku mu vystoupila žluč. Všechny svaly se mu náhle napjaly v křeči a na čele se mu zaperlil pot.

Gaborn projel kolem ničitelského válečníka, který se za ním otočil a švihl kladivem. Příliš pozdě. Gaborn úderu unikl, ale věděl, že kdyby na hradě Groverman nepřijal odkazy, byl by teď mrtev.

Zaslechl praskání kopí, které se monstru zabořilo do nechráněného boku a probodlo ho skrz naskrz.

Královna Herin Rudá zasáhla svůj první cíl.

Přestože ho kůň nesl dál směrem ke strašlivé runě, Gabornovi začaly kvapem docházet síly. Asi třetinu míle daleko od Kostěného Kopce zpomalil a sevřel hrušku sedla.

Ničitelé šplhali dolů z kokonu a řítili se do boje.

Gaborn se neodvážil k nim přiblížit na kratší vzdálenost. Zde v údolí se válela hnědá mlha jako dusivá pokrývka a žádný obyčejný člověk by pobyt zde nepřežil. Gaborn měl celé tělo v jednom ohni. Pot z něj proudil jako voda z houby. Zatočila se mu hlava, svezl se ze sedla a ztěžka dopadl na zem.

Samotná půda pod ním jakoby hořela; byla rozpálená jako plotna. Začal se svíjet a nemohl se nadechnout.

V duchu si přál, aby přijal víc odkazů odolnosti.

Skrze hnědý opar se pokusil rozhlédnout. Jeho rytíři vytvořili ovál a projeli kolem něj, aby odřízli ničitele, kteří

spěchali do bitvy. Tlusté ochranné slupky ničitelů ztěžka duněly o kamenitou zem.

Několik rytířů kolem Gaborna vytvořilo ochranný kruh. Rozeznal Erin Connal a prince Celinora, jejich tváře ztuhlé hrůzou, že viděli Krále Země padnout.

Gaborn ležel na zemi, potil se a lapal po dechu. Měl strach, že se udusí, protože kvůli bolesti, jež ho sužovala, musel bojovat o každý doušek vzduchu.

Leželo na něm vědomí zkázy, které mu svíralo duši.

Na Kostěném Kopci padlá mágyně pozdvihla svou zářící hůl k nebi a zasyčela tak hlasitě, až se její hlas odrazil od mraků. S hromovým zaduněním se z místa, kde stála, vyvalil černý kouř.

Když se strašlivá kletba začala valit dolů z kopce, Gaborn se pokusil zvednout na kolena. Erin Connal jela za Gabornem, protože se rozhodla ho chránit, a proto opustila kroužívou formaci. Po chvíli byla moc ráda, že to udělala.

Linií jezdců prorazil ničitel, o jehož bok jeden z rytířů zlomil kopí. Ničitel se vzápětí začal rozhlížet ze strany na stranu.

Erin si z čela otřela pot, vyrazila válečný pokřik a zaútočila. V přípravě na bodnutí pozdvihla kopí nad hlavu. Zamrkala, protože ji pálilo v očích, a pak se vyklonila ze sedla.

Zrovna když ničitel otáčel hlavu k ní, zabořila do něj kopí. Hrot prorazil sladký trojúhelník.

Erin však cítila, že se kopí nezabořilo příliš hluboko. Předpokládala, že zaútočila ve špatném úhlu, a že se kopí zachytilo v kosti.

Co však bylo ještě horší, kopí se zlomilo a náhlá ztráta odporu způsobila, že ztratila rovnováhu. Odrazila se a překulila se přímo pod ničitele.

Monstrum zařvalo a mohutný meč mělo pozvednutý nad hlavou, připravený rozetnout útočícího rytíře.

„Uteč!“ promluvil v její mysli Gabornův hlas, když se snažila vyškrábat na nohy.

To by mě samotnou opravdu nenapadlo, pomyslela si, ale věděla, že to nestihne. Ničitel už ji zaměřil a rozevřel tlamu plnou zářících tesáků.

Kolem ní se mihla temná šmouha. Celinorovo kopí se ničiteli zabořilo do tlamy a projelo mu až do mozku, jako by bylo vystřelené z balisty.

Erin si v úžasu uvědomila, že princ kopím vrhl jako oštěpem.

Ničitel se zřítil Erin u nohou.

Celinor přijel blíž, jako by chtěl zabránit umírajícímu monstru v dalším útoku vlastním tělem. Pak bleskově vytáhl crowthenskou válečnou sekeru.

Erin se rozběhla ke svému koni.

„Mám jednoho!“ vykřikl Celinor a pak ukázal na Krále Země, který ležel na zemi.

* * *

Gaborn ležel v prachu. Několik rytířů seskočilo z koní, připraveni bojovat kolem něj, připraveni zemřít, bude-li to nutné. Nedaleko seděl v sedle Celinor Anders, který řval a mával nad hlavou válečnou sekerou, jako by vyzýval každého ničitele, ať se odváží přiblížit.

Když se Gaborn s námahou zvedal, projela mu hlavou myšlenka: Měl bych si ho vyvolit.

Ničitelé se neustále řítili z Kostěného Kopce jako oživlé monolity a Gaborn v tu chvíli vyslal varování stovkám válečníků. Erin Connal a ostatní doběhli k Celinorovi.

Převalil se přes ně černý vítr, který s sebou nesl nepojmenovatelný pach – který připomínal spálenou kapustu, ale který měl na Gaborna hrozivý účinek. Měl pocit, že se mu všechny svaly náhle rozpustily a cítil, jak ho přemáhá nevýslovná únava.

Ležel na zemi, slabý, jako by se právě vzdal odkazu síly. S tucty dalších to vypadalo úplně stejně, včetně královny Herin Rudé.

O sto yardů zpět Binnesman zastavil koně. Podařilo se mu udržet v sedle, přestože ho přemáhala bolest. „Jureeme!“ vykřikl. „Odveď Gaborna odsud! Odveď Krále Země pryč! Jsme příliš blízko!“

Jureem projel mezi rytíři a seskočil z koně. Tlustý služebník si na nos tiskl hedvábný šátek, aby nedýchal odporný pach vznášející se ve vzduchu. Popadl Gaborna za loket a vykřikl. „Vstávejte, mylorde! Musíme uprchnout!“

S ochablými svaly a myslí zmítanou bolestí se ho Gaborn pokusil odstrčit. „Ještě ne. Nemohu utéct! Pomoz mi!“ vykřikl. „Pomoz mi!“

Gaborn musel zničit runu. Ta byla asi půl míle daleko. Na podobnou vzdálenost zničil Kriskavenovu zeď. Taková vzdálenost už byla téměř mimo dosah jeho moci – ale hnědavá mlha v údolí byla tak zničující, že se neodvažoval jet blíž.

Snažil se prstem do horkého prachu nakreslit runu oslabení země.

Jureem ho popadl za loket, aby ho mohl odtáhnout ke koni. „Přiveď koně našeho pána!“ vykřikl na Celinora. „Pomoz mi ho dostat do sedla.“

„Ne!“ protestoval Gaborn. „Nech mě! Binnesmane, pomoz!“

Ohlédl se. Viděl, jak se Binnesman zhroutil pod náporem kouzla padlé mágyně a jak leží na hřbetě koně. Zvíře muselo vycítit, že ho jezdec není schopen ovládat, a teď vyrazilo na sever a odnášelo svého pána z bitvy.

Ke Gabornově údivu byli někteří rytíři kolem něj méně ovlivněni ničitelským kouzlem než jiní. Část kopiníků stále útočila. Někteří muži přestáli příval slabosti. Možná potřebuji víc odolnosti, napadlo Gaborna. Ale královna Herin podlehla, a přitom měla stejné množství odkazů jako každý jiný.

„Jureeme,“ zasípěl Gaborn a snažil se nakreslit symbol. Měl pocit, jako by se snažil něco napsat na oživlý oheň. Prsty měl slabé a necitlivé.

Jureem se přestal snažit odtáhnout ho pryč. Hleděl na Gaborna široce rozšířenýma očima plnýma nepokoje, jako by mu to, že nedokáže svému pánovi pomoci, způsobovalo fyzickou bolest.

Gaborn dokončil runu, chvíli si ji prohlížel, aby se ujistil, že ji nakreslil správně a pak se pronikavě zahleděl ke kopci, na kterém byla Pečeť Úpadku znesvěcující Zemi. Padlá mágyně pokračovala v jejím dokončování. Za kuklou poblikávala podivná záře. Z jižní strany kopce se valili ničitelé.

Zahleděl se na kopec a pomocí Pohledu Země nahlédl pod něj. Tam, hluboko pod zemí, vycítil slabost – místo, kde se v kamenitém podloží vytvořila puklina.

Stačí jen dýchnout, aby se rozšířila a spolkla celý kopec.

Gaborn se soustředil na cíl svého kouzla a vykřikl. „Roztrhni se!“

Udeřil pěstí do země a představil si, jak země pohlcuje odpornou runu a tříští ji na tisíc kusů.

A Země odpověděla.

Půda se zavlnila a otřásla a rytíři, kteří ho chránili, začali křičet a ze všech sil se snažili udržet rovnováhu.

Koně ržáli a vzpínali se. Ničitelé se potáceli. Země řvala jako divoké zvíře.

Vytvořily se na ní vlny. Ničitelé šplhající na kokon se snažili udržet.

Gaborn netušil, jak ničivou sílu dokáže rozpoutat. Rytíři křičící hrůzou padali z koní.

Ale když Gaborn sledoval Pečeť Úpadku, jeho naděje se ukázaly jako liché. Země pod runou se třásla a praskala, ale samotná runa zůstávala v celku, ostrůvek v rozvlněném moři.

Musela ji držet nějaká jiná mocná runa, poutající zemi. Znovu si prohlédl celou stavbu, stejně jako předtím Kriskavenovu zeď, a hledal nějaká slabá místa.

A skutečně, všechny spáry a možná slabá místa byla posílena zesilovacími runami – podivně pokroucenými, které vlastně nevolaly na pomoc Mocnosti, ale přetvářely jejich sílu k vlastním účelům. Gaborna udivilo zjištění, že ničitelé

tak pokroutili jejich moc, že dokázali použít Mocnost Země proti jejímu Králi.

Zatímco se Gaborn soustředil na odpornou runu, muži kolem něj začali křičet. „Podívejte! Podívejte támhle!“

Gaborn pohlédl k Carrisu.

Na celé pláni před pevností se plazili ničitelé. Všude si vykopali jámy a příkopy, ale zemětřesení je vyhazovalo do výše nebo je pohřbívalo pod zemí.

Většina ničitelů byla naprosto dezorientovaná a zraněná, nebo mrtvá.

Za nimi spatřil Gaborn padající věž a slyšel výkřiky tisíců lidí.

Zalila ho čistá hrůza, neboť poznal, že jeho kouzlo nezůstane bez následků. Hradby Carrisu, pouhé půl míle na jihovýchod, se vlnily jako tráva za silného větru. Bílá omítka opadávala ve velkých kusech a do jezera se řítily chrliče a zuby cimburí.

Otřes nedokázal zničit nepřátelskou runu, ale na ostatní stavby měl obvyklý účinek. Věže se hroutily. Zdi začaly praskat. Nad městem se zvedl prach, jak se bořily hostince a domy.

Zatímco se Gaborn díval, stalo se něco neočekávaného. Země pod nohama se mu začala znovu převalovat, tentokrát v mnohem silnějším otřesu, díky kterému se začaly hroutit celé hradby. Z Carrisu byl slyšet křik lidí.

Gabornův kůň se potácel a snažil se udržet rovnováhu. Začaly se hroutit další a další budovy a prachem začal probleskovat oheň.

Následný otřes.

Nepotřeboval Pohled Země, aby zjistil, že rozpoutal katastrofu. Cítil, jak síla otřesu roste. Trhlina se rozšířila víc než předpokládal. Stejně jako stačí jediný výkřik, aby se v horách spustila lavina, jeho malý zásah rozpoutal peklo.

Zíral na vyděšené obyvatele Carrisu visící na zdech. Před dvěma minutami jsem tu seděl a blahopřál si, pomyslel si. Ale svým činem jsem odsoudil ke zkáze ty, které jsem chtěl zachránit.

Sevřelo ho strašlivé vědomí viny. Viny za to, co už udělal a také za to, co věděl, že musí udělat teď.

Pozvedl levou ruku a pohlédl na hrad a jeho vyděšené obyvatele.

Vykřikl, přestože na takovou vzdálenost ho uslyší jen několik málo lidí s mnoha odkazy sluchu. „Volím si vás. Volím si vás pro Zemi!“

Země to určitě dovolí, říkal si Gaborn. Obdržel jsem dar volby, abych mohl zachránit lidský rod, a ti v Carrisu záchranu jistě potřebují.

Nikdy se nepokoušel volit si člověka, kterého neviděl. Teď zkoušel, kam až sahá jeho moc. Díval se na hradby a doufal, že volbou dokáže zachránit všechny, kteří jsou za nimi.

Pokud volba Skalbairna Gabornovi dovolila zachránit tisíce, doufal, že volba Raj Ahtena mu umožní zachránit stovky tisíc.

„Dokonce i tebe, Raj Ahtene,“ zašeptal. „Volím si tě!“

Cítil, jak se nitky jeho vědomí prodlužují a natahují se k mužům bojujícím v Carrisu, ženám skrývajícím se v nitru za hradbami, k dětem a starým lidem, kteří se krčili v temných koutech, a jejichž vědomí bylo zaplavené strachem o život.

Dosáhl až k Raj Ahtenovi.

Gaborn nahlédl Vlčímu Pánu do mysli a zašeptal, „volím si tě,“ tak jemně, jako by Raj Ahten byl jeho bratr. „Pomoz mi zachránit náš lid.“

Náhle ucítil, že Raj Ahtenovi hrozí obrovské nebezpečí. Nad Pánem Vlků se vznášel hustý a těžký příkrov smrti. Gaborn nikdy necítil, že by byl ke smrti nějaký jiný člověk tak blízko. Začal pochybovat, zda má dostatečnou moc, aby Raj Ahtena zachránil.

„Uteč!“ vykřikl k Carrisu.

Sir Langley a maršál Skalbairn viděli, jak zemětřesení ničiteli otřáslo, a jak spousta z nich je dezorientovaných a zraněných. Na jejich muže neměly kletby padlé mágyně příliš velký vliv, protože byli dostatečně daleko.

Skalbairn vydal rozkaz a vedl útok na ničitele v naději, že jich na sebe naláká ještě víc než dosud. Tisíc obrněných rytířů se řítilo přes pláň a jejich kopí se třpytila v paprscích slunce.

PADESÁT OSM: NEHODNÝ

Raj Ahtena nepřekvapilo zjištění, že ten chlapec Gaborn se snaží zachránit Carris dokonce i před ničiteli. To byl velmi chybný tah, hloupý, odvážný a rytířský – čin sebeobětování slabomyslného idealisty.

Vyběhl po schodech na věž a pohlédl na sever.

Na pláních stale kroužili Spravedliví Rytíři u úpatí Kostěného Kopce. O něco dál se řítilo asi tisíc rytířů na jih a lákalo na sebe hrozivé ničitelské síly. To samé dělal další kontingent severně od nich.

Raj Ahten málem zatoužil Gabornovi poblahopřát. Výborně se mu podařilo ničitele roztáhnout a porušit jejich linie.

Sledoval Gabornovy rytíře u Kostěného Kopce a viděl, jak se země otřásá a jak z ní vyletují kameny a prach, které pohřbívají některé ničitele a jiné vyhazují do výše se zvukem stokrát hlasitějším než dunění hromu.

Z nějakého důvodu, kterému nerozuměl, Raj Ahten nebyl nikdy schopen Gaborna spatřit. Na tom chlapci leželo nějaké kouzlo, které ho skrývalo před Raj Ahtenovým pohledem. Ale Pán Vlků věděl, že Gaborn je tam někde venku se svými muži.

Cítil, jak zemětřesení útočí na Carris a jak se hradby města vlní jako opilec. Muži kolem něj začali křičet.

Jen Král Země by mohl způsobit něco takového. Raj Ahten si okamžitě uvědomil hrozící nebezpečí. Město se zhroutí.

Téměř v okamžiku, kdy zemětřesení zasáhlo hrad, Raj Ahten uslyšel v mysli Gabornův hlas, který si ho vyvolil.

Takže, Králi Země, pomyslel si Raj Ahten, ty mi žehnáš a proklínáš mě jedním dechem?

Gabornovi vojáci pokračovali v postupu ke Kostěnému Kopci a padlé mágyni. Bylo jich asi dva tisíce, jako by Gaborn doufal, že tak zoufale malá síla bude mít štěstí a podaří se jí proniknout až k vůdci nepřítele.

Pak se přes Carris převalil černý vítr přinášející nejnovější kletbu padlé mágyně.

Raj Ahten ochutnal její pach a pocítil, jak z něj únava vysává sílu jako nikdy předtím a přeložil kletbu takto: „Buďte unavení k smrti.“

Toto bylo bezpochyby mocné kouzlo. Kdyby bylo vrženo proti obyčejným lidem na krátkou vzdálenost, Raj Ahten nepochyboval, že by se zhroutili, protože jejich srdce byla příliš slabá, než aby mohla tlouci, plíce příliš vyčerpané, než aby se mohly naplnit vzduchem.

Mnozí z obránců hradu se svalili na zem.

Ale Raj Ahten nebyl obyčejný člověk.

Gabornovi rytíři pomalu postupovali vpřed a proti nim se začali řadit ničitelští válečníci. Zemětřesení jimi muselo opravdu otřást. Dokonce i ničitelé původně útočící na Carris se otočili a vyrazili pronásledovat nové nebezpečí.

Raj Ahtenovi bylo jasné, že Gaborn jejich útok nedokáže odrazit. Ničitelů bylo příliš mnoho. Odhadoval, že v bitvě o Carris jich až dosud zemřelo maximálně pět set. A přitom jich tu bylo dvacet tisíc. V několika okamžicích Gabornovy vojáky rozsekají na kusy.

„Utečte! Opusťte Carris!“ zazněl Raj Ahtenovi v hlavě Gabornův příkaz. „Prchejte jako o život.“

Už když Král Země mluvil, Raj Ahten odmítavě potřásl hlavou. Pravda, hradby Carrisu se zhroutí a mnoho mužů v troskách zemře. Ale zemřou, i když opustí hrad a vydají se napospas ničitelům.

„Ten chytrý bastard,“ zasyčel Raj Ahten. Teď už chápal Gabornův plán: Král Země chce Raj Ahtena a jeho muže

využít jako pěšce na šachovnici, jako návnadu, aby odlákal pozornost ničitelů od sebe samého.

A Raj Ahten byl příliš lstivý, než aby skočil do takové pasti.

Ale Raj Ahtenovi Neporazitelní už začali utíkat. „Držte pozice!“ vykřikl Raj Ahten na své muže. „Ucpěte tu průrvu!“ vykřikl na vojáky vévody Paldaneho.

Král Země tu zemře, řekl si Raj Ahten, a já… já budu nečinně přihlížet.

Ale když pohlédl na bojující obránce, uvědomil si, že Paldaneho muži bojují stejně zuřivě jako sami ničitelé. Nejprve si pomyslel, že zoufalství jim dodává sílu.

Bylo však zřejmé, že je provází nějaká neviditelná moc. Vždyť to byli samí obyčejní vojáci nebo válečníci s nešťastně vyváženými vlastnostmi.

Přesto však spatřil, jak jeden z těch obyčejných vojáků chladnokrevně počkal, až se ničitel napřáhne a v okamžiku jeho nápřahu ho sekl mečem a pak okamžitě odskočil před smrtící ranou. Když monstrum neúčinně promáchlo, přiskočili k němu dva další muži, kteří do něj zaťali sekery. Ničitel zařval bolestí a na to právě čekal kopiník, který mu v tu chvíli vrazil hrot své zbraně měkkým patrem přímo do mozku. Ničitel ještě ani nedopadl na zem a všichni čtyři vojáci už spěchali k dalšímu nepříteli.

I jeho vlastní muži bojovali jako o život s překvapivou snadností uhýbali ničitelským ránám. Střídali se v útocích a krytech jako skvěle sehraná skupina válečníků, takže bitva náhle přestala připomínat zběsilou krvavou melu.

Teď vypadala jako makabrózní smrtící tanec.

K Raj Ahtenovu úžasu začali Paldaneho muži bojovat tak účinně, že ničitelé zaváhali a zmateně ustoupili.

Paldaneho muži sevřeli řady. Po hromadě mrtvých začali seskakovat před hradbu a tlačili ničitele zpátky po přístupové cestě.

Uprchlíci skrývající se v hradu mířili k vnějšímu nádvoří ve snaze uposlechnout Gabornův příkaz a opustit hrad. Mnozí se vrhali přes hradby do jezera.

Carris byl obrovitý, měl osádku čítající téměř čtyřista tisíc vojáků a zrovna takové množství obyvatel města. Lidé teď naplnili ulice a prchali před zemětřesením.

„Stůjte!“ vykřikl na ně Raj Ahten. „Držte pozice, říkám!“ Jeho hlas byl tak mocný a svůdný, že jeho slova pronikla jako dýka do podvědomí Paldaneho mužů a většina z nich jej uposlechla.

Nenechám se zneužít, řekl si Raj Ahten.

Pochmurně se usmál a vykřikl tak hlasitě, že jej musel slyšet i Gaborn. „Pořád jsme nepřátelé, synu Ordenův!“

* * *

Roland si pomyslel, že slyší psí štěkání a vrčení. Zjistil, že visí na stromě, který rostl v kameni vysoko nad zemí.

Omámeně pozvedl hlavu a nad sebou spatřil ve větvích pobíhat mohutné ničitele s blýskajícími tesáky. Přemohla ho únava. Pustil se. Strom se otřásl a bylo slyšet, jak praská pod mohutnou vahou. Roland propadl o kousek dolů a zachytil se na další větvi.

„Zdi se zhroutí! Zdi se zhroutí!“ vykřikl někdo v dálce. Odněkud se přivalil Raj Ahtenův hlas. „Ke mně! Ke mně!“

Muži křičeli a umírali a nedaleko Roland slyšel nějakou ženu volající o pomoc.

Pohlédl dolů a spatřil, jak se na něj usmívá důvěrně známá tvář barona Polla.

„Pomoc!“ zvolal slabě.

Baron se rozesmál. „Pomoc? Ty chceš pomoc od mrtvého? Co mi za to dáš?“

„Prosím…“ řekl Roland.

„Ne, dokud mi neřekneš pane,“ řekl baron Poll pobaveně.

„Prosím, pane,“ žebronil Roland.

„Kdyby tak to slovo řekl tvůj syn,“ zasmál se baron Poll. Obrátil koně a odjel do mlhy.

V dálce zaznívalo křik mužů a syčení ničitelů. Rolandem zmítala bolest.

Někde za ním se objevila záře a nad hořící věží začaly tančit plameny.

V tu chvíli Roland otevřel oči a dlouhou chvíli nehybně ležel a snažil se uvědomit, kde je. Pohlédl na svou ruku. Měl na ní zkrvavený obvaz. Všude kolem leželi mrtví; na cimbuří hned nad ním visela čísi střeva. Bílá omítka hradeb byla zrudlá krví.

Nebe bylo zamračené. Na zem se snášely bílé vločky sněhu. Ne, uvědomil si, to je popel. Roland zavřel oči, protože ho bolely. Už se setmělo. Usoudil, že byl v bezvědomí víc než hodinu.

Uslyšel dětský pláč a otočil hlavu na stranu. Na nádvoří hned pod ním byla mladá žena v šedomodré róbě a v náručí chovala malé dítě.

Roland navzdory bolesti sebral všechny síly a převrátil se na břicho. Obvazem na ruce mu začala prosakovat krev. Vyškrábal se na kolena a dlouho se jen zmateně rozhlížel, protože nemohl uvěřit tomu, co vidí:

Na jižní zdi už kromě něj nezůstal nikdo živý. Všude ležely tisíce poházených těl, téměř všechno lidé a sem tam nějaký ničitel. Ve vzduchu se vznášel popel.

Hradby se hrozivě kroutily a otřásaly, kámen skřípal o kámen. „Volím si vás. Volím si vás pro Zemi," zašeptal mu v mysli jakýsi hlas. „Utíkejte!"

Roland ten hlas slyšel zdálky, skrze roztříštěné zbytky předchozí bolestivé noční můry. Nedokázal pochopit, co mu ten hlas říká.

Rozhlédl se. Všichni jsou mrtví, pomyslel si. Ale ne, usoudil po chvíli, všichni živí už dávno utekli. Zdi praskaly a řítila se z nich omítka a kameny.

Podíval se na bránu. Byla roztříštěná a z obou věží vedle ní zbyly ruiny. Ničitelé se probili do hradu. Obránci Carrisu bojovali dole na nádvoří o život a šplhali se přes horu mrtvých ničitelů na druhou stranu ve snaze vytlačit je z přístupové cesty. Po jejich boku zuřivě bojovalo několik ledových obrů.

Pláň před Carrisem se černala těly tisíců ničitelů. Na úpatí Kostěného Kopce bojovala další lidská armáda. Stovky rytířů jezdily dokola v krouživé formaci a jejich kopí se blyštěla.

Bylo slyšet tříštění dřeva, jak ta kopí narážela do těl ničitelů. Koně ržáli. Meče a kladiva se zvedaly a dopadaly ve smrtících obloucích.

Nad formací vlála zástava: zelený rytíř Mystaire, symbol krále Ordena.

A uprostřed spatřil Roland samotného Krále Země, Gaborna Val Ordena, malou postavičku, na dálku vzdorující padlé mágyni. Kolem něj stála jeho osobní garda a Rolandovi se zachvělo srdce nesmírnou pýchou, když si uvědomil, že někde mezi nimi bude i jeho syn. Ach, kdyby tu tak byla Averan, aby to také mohla vidět!

Je to tak, uvědomil si Roland. Ten hlas, který jsem slyšel… to byl hlas Krále Země, který si mě vyvolil.

Proč? přemýšlel Roland. Proč mě? Určitě toho nejsem hoden. Jsem vrah. Bezcenný člověk. Žádný válečník.

Roland se nikdy neoddával snění. A i kdyby ano, nikdy by ho nenapadlo, že si ho Král Země vyvolí.

Náhle zjistil, že mu po tvářích stékají slzy a přemýšlel, jak nejlépe by dokázal tak velký dar oplatit.

Děkuji, zašeptal, i když si nebyl jistý, zda ho Král Země může slyšet.

V tu divili se přes hradbu převalil černý vítr přinášející pach ničitelské kletby.

Až dosud Roland jen tak tak klečel na kolenou. Teď ho však kletba naplnila takovou letargií, že se jeho vůle zhroutila jako domek z karet.

Znovu upadl. Neměl dost energie na to, aby se nadechl nebo zavolal o pomoc, dokonce ani na to, aby zamrkal.

PADESÁT DEVĚT:
NEOČEKÁVANÉ VZTAHY

Čtyři míle před hradem Carris se Averan během jízdy přimkla k Rolandovým zádům, aby nespadla. Jeden z mužů z Indhopalu držel v sedle před sebou zelenou ženu, přestože ta s ním bojovala a chtěla seskočit na zem.

Unikli ničitelům, kteří je honili, nechali monstra daleko za sebou.

Ale něco nebylo v pořádku. Averan nechápala, proč se Roland nachází ve společnosti překrásné ženy z Indhopalu a jejích osobních strážců. Nechápala ani to, proč je Roland oblečený v úplně jiných šatech, než jaké měl včera, a jak je možné, že jede na tak nádherném koni.

S pocitem studu si uvědomila, že se spletla, že tohle vlastně vůbec není Roland. Nešlo jen o šaty nebo o koně – i jeho pach byl úplně jiný. Byl cítit pouštním pískem a exotickým krajem, ne zelenou trávou Mystarie.

„Kdo jsi?“ zeptala se. „Spletla jsem si tě se svým přítelem Rolandem.“

Obrovitý muž na ni pohlédl. Teď už bylo jisté, že to skutečně není Roland. Měl stejné rudé vlasy i stejné rozesmáté modré oči. Ale vlasy tohoto muže už začínaly šedivět.

„Ty znáš někoho jménem Roland?“ zeptal se. „Z Modré věže?“

„Ano,“ zašeptala. „Cestovala jsem s ním. Mířil s baronem Pollem do Carrisu. Jel na sever, aby spatřil Krále Země a svého syna – tebe. Jel za tebou, aby tě spatřil. Je to tak?“

Obrovitý muž přikývl. „Roland je jméno mého otce. Můžeš mi říkat Borenson.“ Nevypadal příliš šťastně, když se dozvěděl, že za ním jede jeho otec.

„Ty svého otce nemáš rád?“ zeptala se ho Averan.

„Matka ho nesnášela,“ odvětil Borenson. „A protože já jsem vypadal téměř jako on, přenesla časem svou nechuť na mne.“

„Mám Rolanda ráda,“ prohlásila Averan. „Chce Paldaneho požádat, abych se mohla stát jeho dcerou.“

„Je to pitomec,“ prohlásil Borenson. „Nebude ti otcem o nic víc než byl mně.“

Chlad, s jakým Borenson hovořil o svém otci, se Averan nelíbil. Hněvalo ji, že zlehčuje to, co mu řekla. Pravda, je jí teprve devět let a přišla o své odkazy, ale není hloupá. Zrovna Borensonovi řekla, že se stane jeho sestrou, a proto by od něj čekala trochu vřelejší přístup. Ale Borenson jí vůbec nevěnoval pozornost. – Jeli po dlouhém pozvolném kopci nahoru a kopyta koní dopadala na zvadlé a vysušené stonky trávy, šedé jako popel.

Na kopci byly trosky starobylého žulového památníku. Původně představoval slunce na čtvercovém podstavci, ale slunce se zřítilo na zem a rozbité teď leželo na zemi.

Odsud bylo vidět daleko na pláň, na jih i na sever. Nebylo tu kde se skrýt, takže se na ně žádný ničitel nemohl vrhnout ze zálohy.

Pohled na Carris však Averan naplnil hrůzou.

Jeho bílé věže byly v plamenech, které vrhaly rudé odlesky na hladinu jezera Donnestgree.

Z barbikánů zbyly jen trosky a celá západní hradba byla roztříštěná. Hladká omítka byla téměř oloupaná.

Země se válela ve špinavě hnědé mlze a pobíhaly po ní davy ničitelů. Jeden z Indhopalanů se zahleděl k hořící pevnosti. „Tu pevnost brání náš pán, Raj Ahten,“ řekl

zachmuřeně. „A spolu s ním je tam mnoho mužů z Mystarie. Král Země bojuje venku.“

„Možná nás tu není potřeba,“ řekl eunuch zženštilým hlasem. „Zdá se, že náš pán už přistoupil na příměří.“ Averan si o něm pomyslela, že je zbabělec, protože se mu třásl hlas.

Kdysi úrodná země se změnila v pustinu. Vypadalo to, že už tu nikdy nebudou moci žít lidé.

Averan viděla, jak král Země postupuje hustou mlhou k úpatí Kostěného Kopce. Přitahoval její pohled jako magnet. Okamžitě ho poznala, ale jeho vzhled ji překvapil. Gaborn vypadal jako obyčejný člověk, ne jako plamenný smaragd, který viděla v mysli, když zavřela oči.

Pohlédla na zelenou ženu. Ta seděla v sedle před Pashtukem a také sledovala Krále Země, ale sledovala ho se zavřenýma očima. Vědoucně se usmívala.

Zelená žena to vidí také, uvědomila si Averan. Vidí jeho moc. Zavřela oči a sledovala Gaborna v mysli. Vypadal jako zelený oheň, který se chvěl a poskakoval v rytmu kroků svého koně.

„Mohli bychom se stočit na sever podél tamhletoho akvaduktu a tak se dostat ke Králi Země,“ navrhl jeden z indhopalských gardistů.

„To se mi nelíbí,“ namítl Borenson. „Vidíte tamhlety díry? Ty tam určitě nezbyly po vykopání brambor. Měli bychom se vydat podél Holé zdi – a přijít zezadu.“

„To je příliš daleko!“ nesouhlasil Indhopalan.

Averan sledovala Gaborna, jak se prodírá ke Kostěnému Kopci. Měl tolik odkazů metabolismu, že jí jeho postup připadal nesmíme rychlý. Náhle viděla, jak se zelený plamen rozzářil do nesmírného jasu a celá země se začala třást. Zdi Carrisu se chvěly a praskaly a Gaborna na okamžik překvapilo a ohromilo, jakýma jeho moc dosah. Pozdvihl levou ruku a seslal druhé kouzlo.

„Podívejte,“ řekl Borenson. „Provádí volbu. Volí si celé město!“

Pokud Gaborn něco říkal, Averan jeho slova neslyšela. Ztrácela se v hřmění tisíců ničitelů a v dunění země. Ale

ohromilo ji, že Gaborn si dokáže vyvolit celé město, dokonce i své nepřátele.

Dolehl k ní slabý jásot obránců, kteří začali opouštět hroutící se hradby. Ničitelé na přístupové cestě se obraceli a řítili se ke Králi Země. Další se jako mohutná řeka valili z Kostěného kopce. Na pomoc jim přibíhali ničitelé, kteří vylézali z děr a příkopů.

Král Země dal rozkaz své kavalerii a ta vyrazila směrem k Carrisu.

„Co chce dělat?“ zeptal se jeden eunuch.

„Snaží se zachránit Carris,“ prohlásil Borenson. „Doufá, že na sebe naláká všechny ničitele.“

Dokonce i odsud a bez vojenského vzdělání bylo Averan jasné, že kolem Gaborna se svírají čelisti ocelové pasti. Ničitelů bylo příliš mnoho a útočili příliš rychle. Gaborn bude odříznutý a obklíčený.

Náhle zdáli zazněl Raj Ahtenův hlas, mocný a posílený tisíci odkazy. „Stále jsme nepřátelé, synu Ordenův!“

Raj Ahten stál na městské hradbě, vzdorně mával bojovou sekerou a ani se nezachvěl, přestože na zdech vznikaly další a další praskliny.

A na vrcholku Kostěného Kopce padlá mágyně pozdvihla zářící hůl k nebi a zasyčela. Zaznělo zadunění, které se převalilo přes kopec k Carrisu.

„Takže je to pravda,“ řekla tiše překrásná žena z Indhopalu. „Můj manžel odmítá Krále Země, svého bratrance, a nechá ho napospas ničitelům.“

Její hlas byl plný okázalého odporu, jako by si nikdy nepředstavovala, že může být Raj Ahten tak bezcitný. „Obávám se, že je to tak, ó Veliká Hvězdo Saffiro,“ řekl Borenson co nejjemněji.

Země se rozechvěla dalším otřesem a koně začali tančit, aby se udrželi na nohou.

Saffira výkřikem pobídla svého koně k trysku. Kůň se rozběhl s rychlostí a elegancí, charakteristickou pro zvířata s mnoha odkazy a Saffira zamířila k Carrisu, jako by chtěla

projet až do města, přesto, že jí cestu blokovalo deset tisíc ničitelů.

Borenson zaklel a Averan se ho pevně chytla kolem pasu, protože kůň, který je nesl, rovněž vyrazil jako střela.

Saffira mířila na východ a Averan si nejprve myslela, že slepě jede někam do neznáma. Ale pak změnila směr a začala zatáčet. Averan pochopila, kam míří.

Ničitelé se rozdělili do několika oddílů. Jeden útočil na Carris a druhý pronásledoval Krále Země. Třetí se hnal za kavalerií, která zaútočila na jih.

Ničitelé se tedy rozdělili a mezi svými oddíly nechali volný prostor. A právě tam se hnala Saffira.

„Počkejte!“ křičeli její gardisté. „Stůjte!“

Saffira je však neposlouchala. Hnala se k Carrisu, až se dostala na vzdálenost půl míle od hradeb. Dál už jet nemohla, protože pod hradbami byli útočící ničitelé.

Ti, kteří k ní byli nejblíže, ji ucítili a začali se otáčet. Jejich syčení zesílilo.

Saffira vyjela na malý kopec a ozářily ji poslední paprsky zapadajícího slunce. Měla na sobě jezdecký šat z kvalitní červené bavlny, vyšívaný zlatými nitěmi. Na hlavě měla stříbrnou korunku a tvář měla zakrytou průsvitnou rudou rouškou.

Teď si odepnula úzký zlatý opasek, odhodila jej na zem a shodila jezdeckou róbu. Sňala si roušku a hrdě teď seděla na šedém imperiálním hřebci, oděná jen v jemný průsvitný šat z levandulového hedvábí, které jen zdůrazňovalo její vyzývavé křivky.

Na horizontu zapadalo slunce a trhlinami v mracích prosvítalo na zem jen několik posledních zlatavých paprsků.

V okolí bylo i několik dalších kopečků a vyvýšenin, ale Averan bylo na první pohled jasné, proč si Saffira vybrala zrovna tenhle. Dopadalo na něj nejvíc světla, které ji ozařovalo, takže spíš než lidskou bytost připomínala bohyni krásy.

Averan se zdálo, že Saffira je ztělesněním dokonalosti. Její ladné křivky by přiměly zástupy minstrelů, aby se vrhly

do celoživotního skládání ód na její krásu. Ale ani slovutný Behoran Zlatého Hrdla by nedokázal vtělit do slov a melodie skutečnou krásu, jakou Saffira vládla.

Averan měla pocit, že i Saffira musí vědět, že zemře. Dostala se příliš blízko k ničitelům. Nejbližší z nich byli ani ne sto yardů od ní a rychle se k ní otáčeli. Ničitele lze snadno překvapit, a ti často dlouho váhají, když se pokoušejí určit povahu nebezpečí, které jim hrozí, ale teď jim nebude trvat příliš dlouho než poznají, že Saffira je na kopci úplně sama.

Ale kratičká chvíle byla vše, co Saffira potřebovala. Pozvedla tvář k nebi a začala zpívat.

ŠEDESÁT: KOSTĚNÝ KOPEC

Jak je mám všechny zachránit? přemýšlel Gaborn.

Cítil pouto ke stovkám tisíc lidí v Carrisu a nebezpečí, které se kolem nich vznášelo, ho tisklo k zemi. Země se zavlnila při třetím otřesu.

Tisíce mužů u hradní brány bojovaly o život. Gaborn se soustředil na ně, protože jejich situace byla nejhorší. Ale Raj Ahten Gaborna odmítl a zabránil svým vojákům uposlechnutí příkazu Krále Země. A jeho Neporazitelní by si přitom jistě dokázali prosekat cestu ven.

Gaborn pobídl koně a vyrazil ke Kostěnému Kopci. Únava ho ovládala až do morku kostí. Čím blíž se dostával, tím horší to bylo.

Provedl jsem volbu příliš nevybíravě, uvědomil si. Jeho válečníci tvořili velmi nesourodou skupinu. Přesto však obránci pokračovali v postupu. Opěšalí a bez dlouhých smrtících kopí nebyli tak účinní jako jízda, ale přesto statečně postupovali vpřed, povzbuzováni Gabornovou vůlí.

Gaborn seskočil na zem ve snaze jim co nejvíc pomoci, ale vliv kouzla padlé mágyně byl natolik mocný, že málem nedokázal ani udržet otěže svého koně.

Nejvyšší maršál Skalbairn se na jihu pokusil provést útok předem odsouzený k nezdaru. Gaborn mu vyslal zprávu. „Vrať se! Zachraň se, kdo můžeš!“

Plně se soustředil na svou práci a doufal, že válečníci, kteří ho střeží, dokáží ničitelům zabránit, aby se příliš přiblížili.

Dvě stě yardů před ním byl veliký kokon, za nímž stála na vrcholku kopce padlá mágyně. Ničitelé, kteří se blížili, tu budou za pár vteřin.

Gaborn unaveně klesl na zem a začal do prachu kreslit druhou runu Oslabení Země.

Pečlivě si runu prohlédl, zda při kreslení neudělal nějakou chybu.

Vlna ničitelů se blížila k linii jeho obránců.

Gaborn pohlédl na Kostěný Kopec, aby si prohlédl cíl svého kouzla. Všude kolem kopce byli ničitelé. Další se blížili a přes jejich obrovská těla nebylo vidět.

Ale Gabornovi vojáci drželi své pozice připraveni bojovat se zoufalým odhodláním.

Gaborn klečel v hnědavém oparu a snažil se dokončit runu.

* * *

Na Krále Země se vrhl ničitel, který ani nezpomalil, když se převalil přes dva muže vepředu a rozdrtil je vahou svého těla. Erin Connal vykřikla a vyrazila mu v ústrety.

„Ty to vem zespoda, já to vezmu seshora!“ vykřikl na ni zezadu Celinor.

Vrhla se na bestii. Ničitel pozdvihl nad hlavu mohutné kladivo. Erin s výkřikem udeřila vlastním válečným kladivem monstrum do lokte a zasáhla citlivý kloub.

Doufala, že rána ničitele alespoň na chvíli ochromí.

Ničitel však bez zastavení máchl svou zbraní – a osm set liber vážící ocelovou hlavicí na konci dvacet stop dlouhé tyče. Král Země ji před tím nevaroval.

Tyč ji udeřila do ramene a srazila ji na zem. Ničitel pozdvihl mohutný pařát, připraven zadupat ji do prachu.

Přes Erin přeskočil Celinor, zaútočil a zasáhl monstrum mezi hrudní pláty. Jeho úder však nebyl dostatečně silný.

Ničitel zasyčel strachem a o krok ustoupil ve snaze uniknout.

Celinor se však vrhl vpřed a uštědřil mu druhý úder. Z rány na ničitelově hrudi vytryskla krev a monstrum uskočilo dozadu a narazilo přitom do dalšího ničitele, který mu postupoval na pomoc.

Princ z Jižního Crowthenu se otočil, vrátil se k Erin, vzal ji za loket a pomohl jí na nohy. „Dva!“ oznámil jí.

Erin cítila, jak se jí po tváři rozlévá ruměnec.

* * *

Gaborn dokončil runu, pozdvihl pěst a vzhlédl.

Viděl, že masa ničitelů pohltila jeho obránce a hrozila je rozdrtit.

Po levici jeden z ničitelů zasáhl jednoho z vojáků kladivem. Tělo nešťastníka se vzneslo do vzduchu a začalo padat přímo na Gaborna.

Celinor se zdviženým štítem skočil před Gaborna, aby ho ochránil, ale síla nárazu ho porazila a shodila přímo na Krále Země.

Všechno zčernalo.

ŠEDESÁT JEDNA:
V SLÁBNOUCÍM SVĚTLE

Saffira zpívala jazykem své domoviny, tulistánsky, a protože měla tisíce odkazů Hlasu, její árie se nesla nad celou zemí jasně a hlasitě.

Její píseň byla tak překrásná, že Raj Ahten vzhlédl z hradby hradu Carris, odkud sledoval Gabornův neúspěšný útok.

Čas jako by se zastavil.

Její píseň zněla tak hlasitě, že dokonce i mnozí ničitelé na přístupové cestě se odtáhli a jejich hmatové výběžky se začaly vlnit, jako by si monstra nebyla jistá, zda její hlas nepředstavuje nějakou novou formu ohrožení.

Hluk boje na chvíli utichl, jak muži naslouchali Saffiřinu zlatému hlasu.

Většina mužů z Rofehavanu jistě nerozuměla slovům písně. Tulistánci byli v Indhopalu malým a nevýznamným národem. Jejich země se dala pěšky přejít za den. Ale prosebný tón hlasu mladé ženy zasáhl Raj Ahtenovu duši a Pán Vlků zatoužil… udělat cokoli, aby svou ženu uspokojil.

Seděla v sedle na malém kopečku a země kolem ní se černala ničiteli. Ve slábnoucím světle vypadal její šat jako pouhý závoj, který jen málo zakrýval její dokonalou krásu.

Zářila jako první a nejjasnější hvězda ha nočním nebi a Raj Ahten uslyšel tisícihlasý povzdech, když Saffiru spatřili i všichni ostatní obránci.

Pán Vlků okamžitě pochopil, co Gaborn udělal. Uviděl krásu všech svých konkubín, nejkrásnějších žen ze všech podrobených národů, jak se zrcadlí v Saffiře. Slyšel sladký zpěv všech melodických hlasů ze svého harému.

Saffira zpívala známou ukolébavku.

Zpívávala ji svému prvorozenému synovi Shandimu před pěti lety – ještě před tím, než dítě zabil jeden ze Spravedlivých Rytířů ve snaze zbavit svět Raj Ahtenových potomků.

Byla to obyčejná melodie, ale pohnula Raj Ahtenovou duší.

Nejsi jen ty. Nejsem jen já.
Láska nás spojuje. Jsme oba.

Ze všech lidí, kteří tu píseň slyšeli, jen Raj Ahten chápal její poselství. „Chápu tvou zášť a hněv," říkala. „Chápu a také je cítím. Nezapomněla jsem na našeho syna. Teď však musíš svůj hněv odložit stranou."

Pak Saffira zvolala nedokonalou rofehavanštinou. „Můj pane, Raj Ahtene, zapomeň prosím na svou válku. Král Země mne požádal, abych ti předala následující poselství: *Nepřítel mého bratrance je i mým nepřítelem* Lidé z Mystarie, Lidé z Indhopalu – spojte se!"

Uklonila se Raj Ahtenovi a v tichu se ničitelé náhle rozběhli k ní, jakoby na její příkaz.

Saffiřini gardisté – nejlepší z Raj Ahtenových Neporazitelných – jí stáli po boku a spolu s ní teď vyrazili na sever ke Gabornovým silám, vzdáleným půl míle.

Před Saffirou bylo příliš mnoho ničitelů. Monstra obklíčila směšnou armádu Krále Země a vytvořila kolem něj neproniknutelnou hráz. Raj Ahten věděl, že Saffira navzdory rychlosti svého hřebce nebude schopna tuto hráz překonat.

Saffira to musela vědět. Přesto však jela vstříc nebezpečí, mířila do srdce bouře.

Snažila se ho donutit k činu. Pokud už nechceš jít zachránit jeho, pak alespoň přijď zachránit mne, jako by říkala.

S výkřikem hrůzy muži z Carrisu odpověděli na Saffiřinu prosbu.

Paldaneho muži a ledoví obři až dosud zatlačovali ničitele zpět a podařilo se jim vytlačit je na stovky yardů daleko z přístupové cesty. Země byla posetá těly mrtvých ničitelů.

A teď všichni obyvatelé Carrisu vyrazili vpřed jako jeden. S převelikým pokřikem zaútočili na své nepřátele. Zdálo se, že všichni dočasně zapomněli na kletby padlé mágyně.

V městských ulicích se hemžili uprchlíci ozbrojení tím, co jim přišlo pod ruku a spěchali se připojit k Saffiře a ke Králi Země.

Raj Ahten je užasle pozoroval.

Věděl, že tohle je chyba. Stovky tisíc mužů, žen a dětí se chystaly zaútočit; velká většina z nich jsou však jen obyčejní lidé.

Ničitelé si je dají k obědu.

Přesto však útočili.

Nedokázal říct, co je pohání. Jestli je to víra v Krále Země nebo touha odpovědět na Saffiřino volání. Možná to není ani jedno z toho. Možná bojují jen proto, že už jim nezbyla žádná naděje.

On sám seběhl po schodech dolů, odstrkoval ty, kteří mu stáli v cestě a vrhl se do boje. Srdce mu bušilo a puls se mu zrychlil. Jeho Neporazitelní se k němu připojili.

ŠEDESÁT DVA: ROKLE

Cestou k Carrisu Borenson o Saffiře neustále přemýšlel. Bude mít odvahu postavit se Raj Ahtenovi? Opravdu chce dosáhnout míru? Nezradí Gaborna a jeho lid?

Ale teď, navzdory nebezpečí, se tato žena – vlastně stěží víc než dítě – postavila na Gabornovu obranu.

Saffira dozpívala. Borenson na kratičký okamžik seděl jako přimražený, neschopen přemýšlet, neschopen čehokoli jiného kromě lítosti, že její píseň skončila.

Nad městem se zvedl jásot, bouřlivý jásot, připomínající hlas moře, který oznamoval, že lid Rofehavanu odpověděl na její volání.

Saffira prokázala nesmírnou odvahu. V tu chvíli ji Borenson miloval víc než kdy předtím. Srdce mu bušilo a on netoužil po ničem jiném než se jí kořit u nohou.

Seděla na koni a ztěžka dýchala. Světlo v jejích očích bylo zázrakem a když uslyšela jásot z Carrisu, tiše sklonila hlavu.

„Pojďte, přátelé," zvolala, „dřív než bude příliš pozdě." Pobídla svého koně dolů z kopce a zamířila na sever ke Gabornovi. Nejela však přímo, ale udělala oblouk směrem na západ, aby se vyhnula hlavní síle ničitelů.

Chytrá, pomyslel si Borenson. Chce na sebe ničitele nalákat. Až se za ní monstra pustí, unikne jim a přijede ke Gabornovi zezadu.

Ha'Pim a Mahket dělali co mohli, aby se udrželi u ní. Vpředu ležel Kostěný Kopec a vápenitá kukla kolem něj se

bíle třpytila. Na vrcholku kopce stála padlá mágyně a runy vytetované na jejím nestvůrném těle zářily mdlým světlem.

Veliká ničitelka stála s holí pozdvihnutou k nebi; hmatové výběžky na její široké hlavě se vlnily, jak se snažila zachytit pach nepřítele.

Náhle se její obrovitá hlava prudce otočila k Saffiře, jako by si jí právě teď všimla. Namířila hůl na Saffiru a její společníky.

Myslí si, že útočíme! uvědomil si Borenson málem příliš pozdě. Nebyl si jist, zda si i ostatní všimli chování padlé mágyně. „Zatočte doleva!“ vykřikl.

Padlá mágyně zasyčela a konec její hole se rozzářil. Vzduch se zachvěl a z hrotu hole vyrazil tmavě zelený oblak.

Saffira zabočila prudce doleva a zelený mrak narazil do země přesně v místě, kde by se dívka nacházela, kdyby zachovala původní směr. Mrak byl cítit pachem hniloby, rozkladu a zmaru a Borenson se otřásl při pomyšlení, co by se asi stalo, kdyby Saffiru zasáhl.

Saffira si zakryla tvář hedvábným šátkem a uháněla vpřed, nebezpečně blízko několika ničitelům. Země se třásla.

Pashtuk a zelená žena neobřadně spadli z koně.

Pashtuk zelenou ženu popadl a rychle se snažil znovu nasednout. Ta se lehce vzpírala, jako by se chtěla pustit do boje s ničiteli.

Saffira se ohlédla, všimla si jejich nehody a zastavila se, aby na ně počkala.

„Pozor!“ vykřiklo dítě sedící za Borensonem. K Saffiře se zezadu blížil ničitelský válečník. Její gardisté vykřikli, aby ji varovali.

Saffira sklonila hlavu, otočila se a pobídla koně, jako by doufala, že stvůru odláká od Pashtuka.

Ničitel téměř ledabyle máchl mohutnými pařáty, jejichž zakřivené drápy byly delší než kůň.

Zasáhl Saffiřina koně, zlomil mu krk a srazil jej na zem. Saffira se překulila na zem a zmizela v tmavém dolíku za ničitelem.

K tomu místu se okamžitě rozběhli tři další ničitelé.

Ha'Pim vyrazil bojový pokřik a vrhl se na monstrum, které právě zabilo Saffiřina koně. Ničitel máchl obrovitým kladivem a zasáhl ho. Zkrvavené tělo Saffiřina strážce dopadlo na zem.

Mahket máchající obrovitou sekerou vjel mezi trojici dalších ničitelů. Vrhl se na ničitele, který zaútočil na Saffiru, uštědřil mu strašlivý úder do hlavy, a pak odtančil zpět. Jeho tělo připomínalo rozmazanou šmouhu.

Pashtuk zanechal pokusů nasednout na koně – místo toho se vrhl k nejbližšímu útočícímu ničiteli. Vyskočil několik stop vysoko do vzduchu a zasekl svou bojovou sekeru nepříteli do krku.

Borenson přitáhl otěže. Byla tu nepatrná šance, že Saffira zůstala naživu. Rána, která ji zasáhla, jí možná jen zlomila několik kostí.

Jestli je však naživu, leží za třemi ničiteli – nebo pod nimi. Pokud ji nezabili rovnou, možná ji zašlapali do země.

„Vypadněme odsud!" vykřikla dívka sedící za Borensonem a pevně ho sevřela. Pach hniloby, který se vznášel ve vzduchu, byl dusivý.

Borenson vztekle zaskřípěl zuby. Byl Saffiřiným ochráncem. Patřil jí zcela bez výhrad a jeho oddanost k ní předčila vše, co až dosud zakusil.

Byl však také připoután ke Gabornovi. Věděl, co je jeho povinností. Zelená žena byla stvoření, které vyvolal čaroděj Binnesman. Představovala mocnou zbraň. Borenson věděl, že ji musí doručit Správci Země.

V tu chvíli slabě zaslechl Saffiru, jak tulistánsky vykřikuje, „Ahretva! Ahret!"

Přestože jí nerozuměl, poznal, že žije. Moc jejího hlasu přehlušila chladnou logiku. Žena, která se tak odvážně vrhla do středu ničitelů, aby doručila své poselství, svírala jeho srdce tak pevně, že nedokázal odolat.

Zde bude mé bojiště, pomyslel si Borenson. Tady se postavím nepřátelům. Ale není to místo, které bych si vybral k poslednímu boji.

Bez odkazů, které by mu pomáhaly, a beze slůvka vysvětlení dívce, která jela za ním, Borenson seskočil z koně a vrhl se vstříc nepříteli.

* * *

Averan na něj půl vteřiny rozčarovaně zírala. Borenson a Saffiřini tělesní strážci seskočili z koní – a to jen proto, aby bránili Saffiru.

Zelená žena zůstala v sedle. „Krev ano! Zabíjej!“ vykřikla na ni Averan.

Zelená žena se přímo z koňského hřbetu vrhla na nejbližšího ničitele, a to tak rychle, že Averan její pohyb téměř ani nepostřehla. Udeřila monstrum pěstí do lebky tak silně, že mu ji roztříštila. Zřejmě jí konečně došlo, že toto je naprosto nejlepší způsob, jak nepřátele zabít a přitom se dostat k pochoutce, která jí tak chutná.

Dva indhopalští gardisté mezitím odsekli předloktí dalšímu ničiteli. Stvůra začala rychle ustupovat, ale v tu chvíli se k ní vrhl sir Borenson – ve srovnání s válečníky obdařenými odkazy pomalý a neohrabaný – a začal do ní zuřivě sekat. Gardisté se otočili k dalšímu ničiteli ve snaze prosekat si cestu k Saffiře.

K Averan se zleva a zezadu blížili další ničitelé. „Pomoc!“ vykřikla. „Pomoc!“

Ale nikdo jí na pomoc nepřišel. Neměla Saffiřino kouzlo. Byla jen obyčejná malá dívka.

Seskočila z koně. V tu chvíli za ní jeden ničitel švihl kladivem a rozmáčkl Borensonova koně na krvavou placku.

Averan se zoufale rozběhla pryč. Horečně se kolem sebe rozhlížela ve snaze nalézt nějaký úkryt.

Zelená žena právě zabila ničitele. Stvůra ležela s rozevřenou tlamou nehybně na zemi. Musím do tlamy, uvědomila si Averan. Tam se mohu schovat.

Skočila monstru do otevřené tlamy. Tlama byla téměř tak vysoká jako člověk a sliny, které se v ní tvořily, odporně

páchly. Averan se úzkostlivě vyhnula řadám ostrých zářících zubů. V tlamě to odporně páchlo a ve spojení s hnilobným zápachem provázejícím kouzlo padlé mágyně měla Averan co dělat, aby neomdlela.

V tu chvíli se ničitel v poslední křeči zachvěl a jeho jazyk se zavlnil. Pak se jeho tlama začala pomalu zavírat.

Averan ovládla hrůza. Překotně se snažila znovu vylézt ven. Bála se, že i když je ničitel mrtvý, pořád ji může spolknout. Věděla, že umírající zvířata jsou ještě chvíli ovládána reflexy. „Pomoc!“ vykřikla. „Pomoc!“

„Už jdu!“ vykřikl Borenson. Podařilo se mu zaseknout ničiteli, proti kterému stál, sekeru mezi dva pláty jeho ochranného krunýře, a pak ji vytáhl a uskočil před úderem strašlivé zbraně.

Jde si pro mě, pomyslela si Averan.

Ale teď, když indhopalští gardisté pokračovali v boji s ničitelským válečníkem po Borensonově levici, vrhl se Borenson za ně k místu, kam spadla Saffira.

Ale já jsem si myslela, že jdeš pomoci *mně!* chtěla Averan vykřiknout.

Nebe potemnělo. Na zemi se válela hustá nezdravá mlha a ničitelé se v hlubokých stínech tyčili jako černé sochy. Jedno z monster zakrylo poslední sluneční paprsky a nad Averan se náhle setmělo.

Averan začaly cvakat zuby strachem. Ze všech sil se snažila vylézt mrtvému ničiteli z tlamy. Mimoděk přitom zamrkala a v duchu spatřila jasně planoucí smaragdový plamen.

Je tak blízko, že bych se ho mohla téměř dotknout, pomyslela si. Celé dny cítila, jak ji to k němu přitahuje. Teď začala pomalu chápat proč.

Bezpečí. S Králem Země budu v bezpečí, řekla si – budu v bezpečí jako jeho vyvolená. Zalomcovala jí velká naděje.

„Vesno, běž pro Krále Země,“ vykřikla Averan vedená náhlým popudem. „Král nám pomůže.“

A pak se ničitelova tlama zavřela dřív než ji stihla opustit.

Averan začala křičet.

ŠEDESÁT TŘI: NEJJASNĚJŠÍ HVĚZDA INDHOPALU

Raj Ahten se řítil po pláni a snažil se být první, kdo se dostane k Saffiře. Odstrkoval ty pomalejší a přeskakoval hromady mrtvých těl. Byl nejmocnějším Pánem Vlků na světě, a proto se pohyboval s ladností a rychlostí, o jaké se obyčejným mužům ani nesnilo. Jen málokdo s ním dokázal držet krok, a konce přístupové cesty dosáhl jako první.

V tu chvíli se země zachvěla v dalším otřesu. Zachvěly se i samotné základy hradu Carris a vlna otřesů se šířila dál až k pobřeží jezera. Na jeho hladině se začaly zvedat mocné vlny.

Raj Ahten už proběhl linií, na které se střetly Paldaneho muži s ničiteli. Pána Vlků však nezajímalo, jak si vedou obránci, protože jeho mysl byla upřena k jedinému cíli.

Cestu mu blokoval živý ničitel, zmatený půdními otřesy. Raj Ahten se vymrštil do vzduchu a přistál ničiteli na hlavě. Zabořil mu kladivo do sladkého trojúhelníku a okamžitě monstrum zabil.

Když hradem otřáslo zemětřesení, k nebi se zvedl nářek stovek tisíc lidských hlasů. Raj Ahten se ohlédl právě včas, aby viděl, jak se západní hradba Carrisu mění v hromadu ruin.

Pán Vlků však nezaváhal. Seskočil z hroutícího se ničitele a vyrazil k Saffiře.

Neviděl pád Carrisu, ale slyšel ho a ve vzduchu cítil dusivou vůni prachu. Lidé křičeli a hynuli v troskách

kamenných budov. Mocné věže, které se až dosud ladně tyčily k nebesům, se řítily na zem.

S šesti odkazy metabolismu si Raj Ahten probojovával cestu ke svému cíli jako bůh pomsty. Skákal ničitelům po hlavách a zasahoval je do nejcitlivějšího místa na jejich těle. Když probíhal kolem jednoho monstra, udělal si čas, aby mu roztříštil nohu, takže obránci za ním s ním budou mít jednodušší práci. Stal se z něj smrtící přízrak a žádný z Paldaneho mužů nebo Neporazitelných s ním nemohl držet krok.

Za sebou slyšel stovky a tisíce lidí, kteří odpověděli na Saffiřinu výzvu a řítili se vpřed.

Podle Raj Ahtenova názoru se chystali spáchat sebevraždu. V srdci však věděl, že dělat cokoli jiného by byla rovněž sebevražda.

Uprostřed města hořelo několik věží. Když se hroutily, na všechny strany vyletovalo hořící dřevo a třísky.

Raj Ahten nevnímal nic než svůj cíl dostat se k Saffiře. Za ním opouštěly davy lidí hrad, buď ve snaze zachránit si život nebo v touze dostat se ke Králi Země. Válečníci a obchodníci, ženy s dětmi v náručí, šlechtici a žebráci.

Raj Ahten se podivil, že zemětřesení a pád města přežilo tolik lidí, protože si původně myslel, že se z trosek dostane jen hrstka šťastlivců.

* * *

Raj Ahtenovi připadalo, že bojuje už hodinu, přestože od chvíle, kdy vyběhl z hradu, nemohlo uplynout více jak deset minut. Paldaneho muži a Neporazitelní se tlačili za ním a na pomoc jim spěchali obyčejní lidé z Carrisu.

Účinek jejich hromadného útoku Raj Ahtena překvapil: mnozí ničitelé začali ustupovat. Z nějakého důvodu je pohled na lidský zástup přiměl k tomu, aby zanechali boje.

Nic z toho, oč se až dosud pokoušel na bitevním poli, na ničitele příliš velký dojem neudělalo. Ale tolik lidí – dav

útočící jako jeden muž – zřejmě v ničitelích vyvolal strach. Bylo snadné domyslet si proč: ničitelé nedokázali rozlišit obyčejného člověka od Runovládce. Všichni lidé jim páchnou stejně. Z hlediska ničitele představuje každý člověk, který se odváží na něj zaútočit, potenciální ničivou výzvu. Ničitelé totiž musí předpokládat, že když proti nim obyčejný smrtelník pozdvihne zbraň, musí být pro boj s nimi náležitě vybaven.

Jsme pro ně jako vosy, uvědomil si Raj Ahten. A oni nedokáží rozlišit, kteří z nás mají žihadla.

Hlavní útok vedli jeho Neporazitelní a Paldaneho nejmocnější vojáci. Ale přestože mnozí ničitelé začali ustupovat, jejich ústup se nezvrhl v útěk.

Mezi obyčejnými lidmi se rozpoutala pravá jatka a muži i ženy umírali po tisících a desítkách tisíc.

Obyvatelé Carrisu se vrhli na ničitele ozbrojeni motykami, kladivy, vidlemi. Odevzdali se Králi Země způsobem, o jakém se Raj Ahtenovi nikdy ani nesnilo.

Jejich zoufalý útok neměl na ničitele žádný zvláštní účinek, kromě toho, že poskytli válečníkům obdařeným odkazy více volnosti.

Proto jejich oběť nevyšla tak úplně nazmar. Raj Ahten však nikdy nezapomene na krvavé divadlo, které se rozpoutalo před branami Carrisu. Nikdy ze vzpomínek nevymaže obraz na tisíce lidských těl, zpřelámaných a zkrvavených.

Bojoval dál, razil si cestu nepřátelskými voji a směřoval ke svému cíli. Dvakrát byl zasažen a utrpěl zranění, které by kohokoli jiného zabilo, a proplýtval cenné vteřiny, během kterých musel čekat, až se zahojí.

Bylo ironií, že ho k Saffiře vedl hlas jakéhosi dítěte.

Zvuky boje slyšel za sebou i před sebou. Za ním bojovali Neporazitelní, před ním Gabornovi rytíři.

Jen díky mnoha odkazům sluchu dokázal Raj Ahten rozeznat mezi výkřiky umírajících, třeskotem mečů a syčením ničitelů, dětský hlásek, kvílející o pomoc.

Hnal se přímo k jeho zdroji. Díky šesti odkazům metabolismu proběhl kolem několika ničitelů dřív, než monstra vůbec stihla zareagovat.

Všude kolem leželi mrtví a zranění ničitelé, kteří tvořili podivné bludiště. Ve vzduchu se vznášel ochromující pach poslední kletby padlé mágyně. Proskočil mezi údy dvou mrtvých ničitelů a proklouzl do úzké rokle.

V nepravidelném kruhu kolem ní ležel asi tucet mrtvých ničitelů. Rokle se zatáčela a za obloukem, ve kterém ležel mrtvý kůň a rytíř, byly slyšet zvuky boje.

Křik dítěte se ozýval z tlamy jednoho z mrtvých ničitelů. Raj Ahten nehodlal ztrácet čas jeho osvobozováním.

Ale zranění, na které ničitel zemřel, na něj udělalo dojem. Někdo mu totiž rozbil lebku na kaši. Kromě děsivé palice nějakého ledového obra si Raj Ahten nedokázal představit, jaká jiná zbraň by dokázala takhle rozdrtit pevné ničitelovy kosti.

Doběhl za zatáčku, a tam nalezl Pashtuka krvácejícího z ošklivé rány na noze, a přesto bojujícího jako vzteklý pes. Po boku mu stál Mahket.

Kryli se za těly dvou mrtvých ničitelů, přes která se k nim snažil dostat třetí ničitel. Raj Ahten sice Saffiru neviděl, ale snadno ji vycítil. Lehká vůně jejího jasmínového parfému ho táhla doprava.

Našel ji, jak leží mezi pařáty padlého ničitele. Na ní ležel muž krále Ordena, sir Borenson, který ji chránil vlastním tělem.

Na čele měla Saffira mohutnou sečnou ránu, ze které vytékala krev. Raj Ahten popadl sira Borensona za ramena a odstrčil ho z těla své ženy.

Všude kolem Carrisu bojovaly tisíce lidí. Obyčejní vojáci však nedokázali překonat mrtvá těla ničitelů, která na zemi tvořila pevnou hráz. Ti, kteří hledají Saffiru, toto místo pravděpodobně minou.

Saffira měla rozostřené oči, které upírala do prázdna. Dýchala velice mělce. Raj Ahten poznal, že umírá.

„Jsem tady, má lásko," řekl. „Jsem tady."

Saffira ho uchopila za ruku. Měla jen tři odkazy síly, a proto pro něj byl její dotek lehký jako pírko.

Saffira se usmála. „Věděla jsem, že pro mě přijdeš.“

„Král Země tě přiměl, aby ses sem vydala?“ zeptal se Raj Ahten. V hlase mu zazněl hněv.

„Nikdo mě nenutil,“ řekla Saffira. „Chtěla jsem tě vidět.“

„Ale on tě požádal, abys sem přišla?“

Saffira se tajnůstkářsky usmála. „Slyšela jsem… slyšela jsem o Králi Země na severu. Vyslala jsem posla…“

To byla samozřejmě lež. Nikdo z palácových gardistů by před ní otevřeně nehovořil o válkách a konfliktech. Nikdo by se neopovážil.

„Slib mi, že s ním nebudeš bojovat! Slib mi, že ho nezabiješ!“ prosila ho.

Pak se rozkašlala. Na rtech se jí objevila krvavá pěna. Raj Ahten mlčel.

Otřel jí krev ze rtů a objal ji. Zvuk boje vnímal jen jakoby z dálky.

Ani si přesně neuvědomil, kdy vlastně Saffira zemřela. Ale když na ni v nadcházející temnotě pohlédl, poznal, že ho navždy opustila. A po smrti ji začaly opouštět odkazy krásy, které se vracely zpátky k Zasvěcencům.

Saffira uvadala jako květ růže ponechaný bez vody v horké poušti. Mladá žena v jeho náruči začala po chvíli připomínat jen bledý stín sebe samé.

Tak zmizela ze světa veliká krása a nejjasnější hvězda Indhopalu pohasla.

* * *

Gabornovo vědomí se vznášelo v mlhách. Necítil žádnou bolest, nevnímal přítomnost. Pomalu se propadal do snu. Octl se na místě, kde bylo fialové nebe, ozářené západem slunce a pole plné divokých květin.

Ve vzduchu se vznášela vůně trávy a pozdního léta. Vál jemný větřík, který přinášel první spadané listí.

Do snu však pronikal jakýsi rušivý prvek. Gaborn si matně uvědomoval, že ho čeká cosi důležitého a měl pocit, že slyší Iomu, jak ho volá. Svaly měl však tak ochablé, že se nemohl ani pohnout.

Ioma. Zoufale po ní toužil, dychtil po jejím dotyku, po jejím polibku. Měla by tu být se mnou, pomyslel si. Měla by stát vedle mě a vidět tu krásu.

Měla by vidět to nádherné nebe a cítit krásnou vůni ve vzduchu. Od chvíle, kdy spatřil Binnesmanovu zahradu, Gaborn nic tak krásného neviděl.

„Mylorde?“ zvolal kdosi. „Mylorde, jste v pořádku?“

Gaborn se pokusil odpovědět, ale nemohl.

„Posaďte ho na koně, je zraněn! Dostaňte ho odsud!“ vykřikl někdo. Gaborn ten hlas poznal. Celinor. Celinor Anders, jehož hlas byl plný obav.

„Jsem v pořádku,“ snažil se ho Gaborn utišit. Jsem v pořádku. Pokusil se zvednout hlavu, ale spadl zpátky – a uvědomil si něco úžasného. Jeho vyčerpání, pocit únavy a bolesti, které až dosud pociťoval, ho skoro úplně opustily.

Místo toho se cítil občerstvený a svěží. A když ležel na zemi, jako by se mu do údů vlévala nová síla.

Zemská moc. Cítil Moc Země, tak, jak ji kdysi cítil v Binnesmanově zahradě nebo u Sedmi Stojících Kamenů v Dunnwoodu. Byla stále silnější. Silnější. Cítil se jako slunečnice, která se otáčí tváří za sluncem a čerpá z něj sílu.

Ioma přichází, pomyslel si v deliriu. Tak je to.

Pocit moci Země byl tak intenzivní, až ho začaly pálit tváře, jako by na ně dopadaly sluneční paprsky.

Otevřel oči.

V polotmě spatřil ženu, která na sobě měla jen plášť z medvědí kožešiny. Nebyla to Ioma.

Přesto ji okamžitě poznal. Její tvář byla překrásná, nevinná, neposkvrněná. Pod pláštěm se jí rýsovala malá ňadra. Její kůže měla barvu jarní trávy. Gaborn cítil moc, která v ní dřímala. Natáhla ruku a něžně se ho dotkla. A s jejím dotykem všechna únava a bolest zmizely.

Okamžitě ji poznal: Binnesmanova zelená žena.

Čaroděj ji vytvořil z prachu země před více než týdnem, vyvolal ji v noci a dal jí tvar, jaký si v duchu představil. Čaroděj řekl, že chtěl vytvořit velikého válečníka, jako byl zelený rytíř, jenž pomáhal Gabornovým předkům. Ale po svém stvoření se bytost vznesla vysoko do vzduchu a zmizela.

Teď se Gabornovi rozšířily oči, protože si uvědomil, že ho zelená žena jednou rukou ledabyle zvedá na nohy. „Přiveď Krále Země!“ řekla.

Gaborn si matně uvědomil, že zelená žena chce, aby ji někam následoval. Nebo ji možná vyslala sama Země.

Rozhlédl se kolem sebe. Ležel asi sto yardů od místa, které si pamatoval naposledy. Princ Celinor, Erin Connal a několik dalších rytířů se drželi od zelené ženy co nejdál a zaskočeně na ni zírali.

Ostatní Gabornovi rytíři, kteří bojovali opěšalí, se snažili zadržet ničitele. Ti je však zatlačovali zpátky. Všude, kam se podíval, se vlnilo moře nepřátel, hrozící pohltit lidský ostrůvek. Rytíři bojovali statečně, ale jejich udatnost nepřinášela výsledky. Během toho jediného okamžiku, kdy se Gaborn rozhlížel, viděl padnout tucet mužů.

Na Kostěném Kopci, obklopena přisluhovači a ochrannou kuklou, padlá mágyně opět pozvedla zářící hůl, připravena vyslovit další kletbu. Už teď byl vzduch plný nevýslovně odporného pachu. Ale přízračné světlo, které vydávala ničivá runa postavená na kopci, náhle zazářilo jako ještě nikdy.

„Přiveď Krále Země,“ řekla zelená žena a táhla Gaborna k bitevní linii.

Pochopil. Někdo ji pro něj poslal. Ale Gaborn byl při jejím vyvolání a znal její pravé jméno.

Proto zelenou ženu popadl za zápěstí a přikázal. „Osvoboditeli dobrých, soudce špatných, zůstaň se mnou.“

Zelená žena se zastavila a začala se třást, jako by zapomněla na svůj předchozí úkol.

„Zaútoč,“ varovala ho Země.

Gaborn poklekl. Uchopil zelenou ženu za ruku, soustředil se a jejím prstem začal do prachu kreslit runu Oslabení.

Ale když pak pohlédl na kopec před sebou, neviděl v něm žádná slabá místa, kde by mohl zapáčit a rozdrtit ho.

Náhle se mu v duchu před očima objevil zvláštní obraz. Ne runa Oslabení Země, ale jiná runa. Podivný, stočený tvar uprostřed kruhu a nad ním tečka.

Nakreslil tuto novou runu, pak sevřel ruku zelené ženy do své.

Vzhlédl. Pohlédl na padlou mágyni, která se tyčila nad svým výtvorem. Představil si naprostou zkázu. Představil si, jak se celý kopec mění v prach a drť, tak jemný, že ho vítr odnese do dáli.

Nevěděl, jestli to skutečně dokáže. Dokáže Země zničit Zemi? pomyslel si.

„Obraťse v prach!“ vykřikl.

Po dvě dlouhé vteřiny svíral ruku zelené ženy a čekal, až Země odpoví na jeho volání.

Půda někde hluboko pod jeho nohama se začala třást, nejprve pomalu a pak stále silněji, vznikalo zemětřesení, mnohem silnější než to předtím. Cítil, jak se v hlubinách shromažďuje moc a snaží se uvolnit. Země brzy začala pulzovat, jako by jí otřásala mocná pěst.

Padlá čarodějka pozdvihla svou hůl do vzduchu a runy na jejím těle zářily oslepivým světlem.

Vydala ze sebe syčivý řev, který otřásl nebesy, odrazil se od hradeb Carrisu a zazněl ozvěnou mezi okolními kopci. U nohou se jí začal tvořit neproniknutelný černý mrak, který se mísil s nahnědlým oparem kolem Pečetě Úpadku. Gaborn si byl jistý, že mágyně se chystá vypustit kletbu, kterou nikdo z lidí nepřežije.

Gaborn nechal Moc Země, aby se hromadila a proudila k němu. V duchu si držel před očima obraz naprosté zkázy a čekal, dokud se ve spojených rukou jeho a zelené ženy nevytvoří tolik moci, že už ji nebylo možné déle udržet.

Pak Gaborn uvolnil své sevření a veškerou moc vypustil.

ŠEDESÁT ČTYŘI: ROZTŘÍŠTĚNÁ ZEMĚ

Ioma Sylvaresta byla ještě čtyřicet dva mil daleko od Carrisu. S Myrimou a sirem Hoswellem si udělala zastávku, nechala koně odpočinout a všichni pojedli trochu chleba a zapili to vínem. V koruně nedalekého dubu šustilo listí a vítr ohýbal stvoly trávy.

Pocítila, jak se země otřásla. Země se jí chvěla pod nohama a Ioma v úžasu a hrůze pohlédla na jih.

Odsud však viděla jen velká mračna prachu, která se zvedala k večerní obloze. Přestože slunce už před chvílí zapadlo, mračno prachu vystoupalo tak vysoko, že jeho horní vrstvy prozářily paprsky světla.

„U Mocností!“ vyhrkla Myrima, vyskočila na nohy a přitom rozlila víno.

Ioma ji popadla za ruku, protože i když oplývala odkazy síly, cítila se náhle zesláblá strachy. Věděla, že její manžel je v Carrisu, a že takový otřes tam nemohl nikdo přežít.

O dlouhou chvíli později uslyšeli zvuk exploze. I na takovou vzdálenost ten zvuk otřásl zemí a jeho ozvěna se rozezněla mezi vzdálenými horami. Ioma si nebyla jistá, zda to byl jen jediný výbuch nebo jich bylo víc.

V budoucnu se bude vždycky domnívat, že došlo ke dvěma výbuchům: jeden zazněl, když Gaborn seslal kouzlo a o chvíli později druhý, když se červ světa pohnul a vytvořil velikou díru v místě, kde stála Pečeť Úpadku.

Ale svědkové celé události říkají: „Ne, došlo jen k jedinému výbuchu, když červ světa vyrazil ze země a odpověděl na volání Krále Země.“

* * *

Země se chvěla, jak červ světa stoupal vzhůru. Erin Connal v tu chvíli bojovala Gabornovi po boku a zvuk, který zazněl, bude navždy popisovat takto: „Země zavrčela.“

Nad Pečetí Úpadku se zdvihl prach a červ světa vyrazil tak vysoko, že v jednu chvíli se zvedla do výše plná polovina jeho těla a zakryla poslední paprsky slunce.

Země zavrčela, zachvěla se a zbytky hradeb Carrisu, které se až dosud nezřítily, se zhroutily do jezera Donnestgree.

Z následujících věcí si Erin pamatovala jen málo. S otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima zírala na obrovitého červa, jehož tělo mělo osmdesát yardů v průměru a srdce měla ztuhlé hrůzou. Ohromeně zírala na stružky lávy, které stékaly po těle mohutného stvoření a na jeho strašlivé srpovité zuby. Vzduch se náhle naplnil pachem síry a roztaveného kovu.

Viděla ho jen chvíli, ale přesto měla pocit, že se čas zastavil.

Když se jí znovu vrátily smysly, uvědomila si, že všichni, muži i ženy začali jásat. Červ světa začal klesat do obrovitého kráteru, kde ještě před chvílí stál Kostěný Kopec. Všude se válel prach.

Nebe křižovaly blesky a mraky se mísily s prachem.

Ničitelé začali prchat.

Bylo to neuvěřitelné – lidé vítězili. Ale po zničení Kostěného Kopce a padlé mágyně, která je vedla, neměli ničitelé důvod tu zůstávat.

Začali splývat s nočními stíny, prchali zpátky do temných tunelů a děr. Budou čekat, dokud znovu nenadejde čas na nový útok. A tehdy se vrátí s větší silou.

* * *

„Uteč!“ zvolal vzdálený hlas. Sir Borenson se ho snažil uposlechnout. „Uteč, dokud ještě můžeš.“

Země pod ním se zachvěla a vzepjala a Borenson vyskočil dvě stopy vysoko. Zaznělo zadunění, mnohem hlasitější než zvuk hromu. Nad hlavou mu začaly křižovat blesky a dolů pršely oblázky a prach.

Země se roztrhla! pomyslel si Borenson matně.

Nohy mu začaly pracovat téměř o své vlastní vůli a ruce instinktivně natáhl k Saffiře. Našel ji, jak leží krvácející a napůl mrtvá uprostřed bojiště. Pashtuk a Mahket zuřivě bojovali, aby ji ochránili, a když na ně ničitelé plnou silou zaútočili, neměl Borenson jinou možnost, než se na ni vrhnout a pokusit se ji ochránit svým tělem.

Nechtěl ji teď opustit.

Kašlal a sípavě se nadechoval, protože měl plíce plné prachu.

„Okamžitě uteč!“ varoval ho znovu Gabornův hlas.

Borenson si konečně uvědomil, co mu Gaborn říká a snažil se uposlechnout. Ve vzduchu se vznášel pach hniloby.

Začal oběma rukama šmátrat kolem sebe, aby nahmatal Saffiru. „Ó Nejjasnější hvězdo, musíme okamžitě odejít,“ mumlal přitom. Snažil se zaostřit, ale všechno kolem zčernalo. Nadcházela noc a díky mračnům prachu ve vzduchu, které zakrývaly světlo a stínům mrtvol ničitelů, neviděl téměř nic. Vzhlédl. Nad hlavou se mu vznášel prašný oblak, ale na severu a na jihu nad horizontem bylo pořád ještě trochu světla. Vyškrábal se na kolena. Nad hlavou mu křižovaly blesky.

„Kam bys ji chtěl vzít, malý muži ze severu?“ zeptal se Raj Ahten a jeho hlas byl měkký a melodický, ale podbarvený potlačovaným hněvem.

Borenson zamrkal a snažil se zaostřit zrak na Pána Vlků. Konečně ho v hlubokém večerním šeru spatřil. Raj Ahten měl na sobě plášť šafránové barvy, který ve tmě zářil. V náruči držel Saffiru, která byla tichá a nehybná jako vody

jezera po ránu za bezvětří. Nehýbala se. Její nadlidská krása ji opustila.

Borenson cítil, jak ho zachvacuje nezměrný žal. Ztěžka vydechl a s tím výdechem jako by ho opustila veškerá síla vůle. Zaplavila ho slabost tak veliká, že pochyboval, zda se vůbec udrží na kolenou.

Saffira navždy odešla a on se bál, že teď, když je mrtvá, mu pukne srdce žalem.

Ne všechna krása zmizela – snažil se utěšit sám sebe – jen ta největší. Život není prázdný. Teď to jen tak vypadá.

Cítil, jako by se v jeho nitru otevřela hluboká propast, a když do ní nahlédl, zjistil, že už mu na ničem nezáleží.

Znal Saffiru jen jediný den, ale i když to byla tak krátká chvíle, bylo to… nenalézal pro to slov.

Když dýchal, dýchal jen pro ni. Každá jeho myšlenka se nějak točila kolem ní. Zcela se jí oddal, zcela se jí zasvětil. Toto pouto trvalo jen krátce, ale bylo nesmírně silné.

Žít dál bez ní bude… pusté a prázdné.

„Utíkej!“ zavolal Gaborn na Borensona.

Byl bezpečně ukrytý mezi mrtvými těly ničitelů. V dálce ještě byly slyšet zvuky boje, které se mísily s jásáním a výkřiky. Někteří ničitelé zřejmě pokračovali v boji, ale byli dost daleko. Bitva se obrátila ve prospěch lidí.

Borenson ostražitě pohlédl na Raj Ahtena. Král Země Borensona varoval, aby uprchl, a ten si teď uvědomil, že to nebylo varování před ničiteli.

„Odpověz mi, muži ze severu,“ řekl Raj Ahten klidně. „Kam bys chtěl mou ženu odvést?“

„Do bezpečí,“ podařilo se Borensonovi vypravit ze ztuhlého hrdla. Olízl si vyschlé rty, měl pocit, že místo jazyka má kus hadru.

„Ale předtím jsi ji přivedl sem, že ano? Přivedl jsi ji na pokyn svého pána a dovedl ji až do náruče smrti. Nejvznešenější a nejkrásnější ženu na světě. Přivedl jsi ji sem.“

Nebylo to jen prázdné obvinění. Borensonovi zrudly tváře hanbou. I kdyby Raj Ahten nevyužíval moc svého

hlasu, byl by se Borenson cítil zahanbený a prokletý nade všechno pomyšlení.

„Nevěděl jsem, že u Carrisu jsou ničitelé," omlouval se Borenson spíš sám sobě než Pánu Vlků. „Ona se jich nebála. Chtěli jsme, aby se držela zpátky, ale ona nás neposlouchala…"

Raj Ahten zavrčel, jako by pouhá slova nedokázala vyjádřit jeho vztek.

Nenávidí mě, pomyslel si Borenson. Lži, které jsem mu řekl, ho přinutily opustit hrad Sylvaresta a poté, co hrad opustil, jsem pobil jeho Zasvěcence. Má lest způsobila, že musel prchnout před Gabornem a opustit Heredon. Dovedl jsem jeho ženu do náruče smrti.

„Byl jsi dobrý protivník," zašeptal Raj Ahten.

Borenson se pokusil vyškrábat na nohy, aby utekl, ale proti Raj Ahtenovi se šesti odkazy metabolismu neměl šanci.

Raj Ahten přijal sílu od více než dvou tisíc mužů. Borenson s ním nemohl bojovat, ani uniknout jeho sevření o nic víc, než může novorozeně odvrátit hněv svého otce.

Vlčí pán z Indhopalu popadl Borensona za kotník, prudce s ním trhl a shodil ho na záda.

„Našel jsem tě, jak na ní ležíš jako nějaký milenec," zašeptal Raj Ahten zuřivě. „Byl jsi její milenec?"

„Ne!" vykřikl Borenson.

„Popíráš, že jsi ji miloval?"

„Ne!"

„Pohlédnout na mé konkubíny je zakázané ovoce. Za to musíš zaplatit!" řekl Raj Ahten. „Zaplatil jsi daň?"

Borenson nemusel odpovídat. Pán Vlků mu prudce strhl kalhoty a rukou mu zašmátral pod kroužkovou košilí, aby zjistil, co chtěl vědět.

Sir Borenson vztekle zavyl a hmátl po své dýce, ale Raj Ahten byl mnohem rychlejší.

Ocelovými prsty mu sevřel varlata a trhl.

Neuvěřitelně pálivá bolest, která Borensona vzápětí zalila, způsobila, že mu před očima všechno náhle zčernalo a pustil dýku.

Když Raj Ahten skončil, byl Borenson mnohem méně mužem než předtím.

Pán Vlků ho ještě udeřil silně do tváře a chvíli se díval, jak se Borenson kroutí bolestí a hrůzou, stěží schopen zůstat při vědomí. Pak pomalu vstal.

„A teď," řekl Pán Vlků a hodil vedle Borensona krvavý kousek masa, „tě opustím."

* * *

Averan křičela o pomoc a snažila se rozevřít tlamu mrtvého ničitele. Zvenčí slyšela dunění a křik. Zachvátila ji panika, která ji hrozila zcela ochromit.

„Pomozte mi, prosím!" křičela a vyhlížela malými štěrbinami mezi ničitelovými zuby. Doufala, že ji bude slyšet přes všechno to dunění, křik a jásot. Venku se z nějakého důvodu hodně setmělo.

Pak jí srdce poskočilo nadějí. Mamě totiž spatřila Raj Ahtena, jak kráčí mezi mrtvými ničiteli, ani ne dvacet stop od ní. Asi před minutou ho viděla, jak jde na místo, kde byli Saffira a Borenson, a pak slyšela, jak si s Borensonem vyměňuje ostrá slova.

Borensonův křik byl naplněn strachem.

Teď začal Raj Ahten něco vykřikovat v některém z jazyků Indhopalu. Averan nevěděla, co říká, ale zřejmě svým mužům vydával rozkazy. Pozvedl tvář, takže mu špinavý déšť začal stékat po helmici na obličej. Zablesklo se a Averan ho mezerou mezi zuby viděla zcela jasně. Musel mít neuvěřitelně mnoho odkazů krásy a byl to ten nejkrásnější muž, jakého kdy Averan spatřila. Nesl se tak hrdě a s takovou ladností, až málem přestala dýchat

„Prosím!" vykřikla a snažila se otevřít ničitelovu tlamu.

Raj Ahten na ni roztržitě pohlédl, jako by s jejími záležitostmi nechtěl nic mít.

Ale k její úlevě se vydal směrem k ní.

Averan si myslela, že na otevření ničitelových čelistí bude potřeba síly několika mužů, ale Raj Ahten si zastrčil válečné kladivo zpátky do pochvy na zádech, a pak ničitelovu tlamu sám bez námahy otevřel. Podal Averan ruku a nechal ji vystoupit ven, zdvořile, jako by byla nějaká urozená šlechtična.

Na rukavicích měl krev.

Za pár vteřin se mezi mrtvými ničiteli objevilo půl tuctu Neporazitelných. Raj Ahten na ně začal mluvit tak rychle, že mu Averan vůbec nerozuměla.

Rozeznala jen jediné slovo: „Orden."

Pak Raj Ahten se svými muži vyrazil na sever. Rozběhli se tak rychle, až měla pocit, že zmizeli jako by kouzlem. Jednu chvíli stáli na místě, pak zaslechla zacinkání zbroje a Neporazitelní byli pryč.

Kolem se náhle rozhostilo naprosté ticho. Z nebe padal prach a bláto. Duněl hrom. Oblohu trhaly blesky.

Averan si vzpomněla, že ničitelé se blesků velmi bojí. Oslepují je a způsobují jim bolest. Proto asi všichni utečou. Alespoň já bych to udělala, kdybych byla ničitel, pomyslela si.

Nedaleko uslyšela tiché vzlyky; byl tam nějaký zraněný.

Zvuk zaznával z místa, kde naposledy spatřila sira Borensona

Averan se plížila po zvuku a obešla mohutné tělo ničitele. Ve stínech za ním spatřila Saffiru a sira Borensona.

Ale jen Borenson byl pořád naživu. Byl zkroucený do klubíčka jako dítě. Plakal a po tvářích mu stékaly slzy. Saffiru opustila nadpřirozená krása, takže teď vypadala jako sice hezká, ale obyčejná dívka.

Averan se bála, že Borenson na svá zranění zemře, a že nebude nic, co by pro něj mohla udělat. „Co je ti?" zeptala se ho ustrašeně. „Jsi zraněný?"

Borenson zaskřípěl zuby a otřel si slzy z tváře. Dlouhou minutu nepromluvil a pak nakonec zvláštním hlasem, plným bolesti a zuřivosti, pronesl. „Jednou z tebe vyroste krásná

žena – a neexistuje žádný způsob, jak bych na to já nebo mně podobní mohli zareagovat.“

ŠEDESÁT PĚT: ZRAZENÁ ZEMĚ

„Uteč!“ varovala země Gaborna.

Seděl na zemi a užasle hleděl vzhůru. Netušil, že má moc povolat na svou pomoc zvířata.

Červ světa se zvedl ze země a vzhůru vystřelily prach a kamení. Mohutné stvoření se tyčilo k nebi a zdvihalo se půl míle vysoko do vzduchu.

Během otřesu, kdy červ vyrazil ze země, se Gaborn i zelená žena zapotáceli dozadu.

Mezi prašnými oblaky se míhaly blesky, které na nebi vytvářely světelnou korunu. Ničitelé se začali obracet a v hrůze prchali z bojiště.

„Běž!“ varovala ho Země.

Blížila se smrt – Gabornova vlastní smrt. Nikdy dřív necítil její přítomnost tak silně.

Obklopovala ho temnota, černé mračno prachu a padajících úlomků, které pohlcovalo všechny zbytky denního světla.

V této nepřirozené temnotě pročesávané blesky se Gaborn vyškrábal na nohy, dorazil ke svému koni a zavolal na své vojáky, aby se vydali na ústup.

No samozřejmě, uvědomil si. Cítil to celou dobu. Zaútočit a utéct, zaútočit a utéct. To bylo to, co po něm Země u Carrisu chtěla.

„Pojď!“ vykřikl na zelenou ženu a nabídl jí ruku. Skočila dvacet stop daleko a přistála přímo u jeho koně. Gaborn natáhl ruku a vytáhl ji za sebe do sedla.

„Tudy!“ vykřikl na své muže. Pak začal závod o život.

Během pár vteřin se celý průběh bitvy změnil. Desítky tisíc lidí už z Carrisu uprchly a další stovky tisíc se stále snažily dostat ven a prchaly, jak nejrychleji to bylo možné.

Mnohé se změnilo k lepšímu. Ničitelé uprchli. Nebe bylo prosvěcováno blesky a ničitelé mizeli v temnotě. Gaborn cítil, jak nebezpečí, hrozící jeho lidem, klesá.

Gaborn projel mezi dvěma živými ničiteli a zamířil na sever. Byl plný zmateného úžasu a hrůzy – úžasu nad vítězstvím, kterého zde dosáhl, a hrůzy nad zvyšujícím se pocitem nebezpečí, které mu hrozí.

Země už ho nenabádala, aby zaútočil. Teď ho varovala, aby prchal všemožnou rychlostí. Projel kolem ničitele, a pak kolem nějakého člověka. U Carrisu už ho není potřeba.

Tak projížděl mračnem prachu, které vyvrhl z útrob země červ světa. Byl napůl oslepený, ale nakonec nalezl cestu na sever k bráně v Holé zdi.

Z té zbyly jen pokroucené trosky. I když Gaborn zaměřil své kouzlo jiným směrem, zemětřesení zasáhlo až sem. Větší část zdi se zřítila. Zbytek se v nebezpečném úhlu nakláněl.

Jako zázrakem zůstal oblouk nad bránou Holé zdi neporušený, a když Gaborn zamířil směrem k němu, ohlédl se zpět k Carrisu.

Několik hradních věží se zhroutilo a další hořely. V údolí se válela mračna prachu. Pláň byla posetá mrtvými těly lidí i ničitelů. Každý kousek půdy byl zničený a znesvěcený. Každá rostlinka byla vysátá a uvadlá. Veliká černá věž stojící v dáli se zhroutila a v jejích troskách zuřil oheň. Červ světa klouzal zpátky do díry, kde stávala Pečeť Úpadku. Na nebi neustále křižovaly blesky prosvěcující prašná mračna. Nad zemí se stále vznášel nahnědlý opar, který s sebou přinášel ochraňující pach hniloby a zkázy.

Žádný obraz běd, který Gaborn až dosud spatřil, se nemohl měřit s tím, co teď viděl.

Spatřil ho čaroděj Binnesman, který se nacházel několik set yardů od něj. Starý muž zjevně ustupoval z přední linie; teď s výkřiky zamířil ke Gabornovi.

Gaborn cítil tak zoufalou potřebu utéci, že se neodvažoval na Binnesmana čekat.

S Jureemem, Erin a Celinorem v zádech pobídl koně a řítil se k oblouku nad bránou Holé zdi.

* * *

„Mylorde!“ zvolal Pashtuk. „Tamhle je!“ Raj Ahten rychle shromáždil tucet Neporazitelných a přikázal jim, aby mu pomohli najít Krále Země.

Pán Vlků se snažil prohlédnout mračna prachu, zatímco nad hlavou mu duněl hrom. Zvedající prach se mísil s mraky, na zem začaly dopadat špinavé vodní kapky. Raj Ahten stál na těle mrtvého ničitele a pohlédl na místo, kam ukazoval Pashtuk.

Nikdy nespatřil Gabornovu tvář. Vždy, když se Raj Ahten na toho chlapce pokusil podívat, spustilo se nějaké ochranné kouzlo, takže místo něj viděl jen kámen nebo strom nebo vůbec nic.

Teď si prohlížel koně, na kterého Pashtuk ukazoval. Raj Ahten spatřil jen zvíře, na kterém Král Země jel – skromného grošáka – ale samotného Gaborna nedokázal spatřit, jen podivnou ženu s tmavou kůží sedící vzadu v sedle a kousek dubové kůry, která se, jak se zdálo, zachytila v postroji. Jel na sever s několika rytíři. Čaroděj Binnesman jel za ním a snažil se ho dohonit.

„‚Kam asi míří?“ otázal se Mahket.

Bylo zvláštní, že Král Země tak rychle utíká, když zde dosáhl velikého vítězství. Nad hlavami jim zářily blesky a všude byli roztroušeni zmatení ničitelé, kteří se, když přišli o vůdce, snažili uprchnout.

„Je mi jedno, kam míří,“ odvětil Raj Ahten prostě. „Mám v úmyslu ho zabít.“

„Ale… ó Veliké Světlo," namítl Pashtuk, „je to váš příbuzný… touží po míru."

Raj Ahten pohlédl na Pashtuka a spatřil tvář nepřítele.

Pán Vlků neměl slova, kterými by dokázal vhodně vyjádřit svůj hněv. Gaborn už od mládí unikal jeho vrahům, zahanbující lstí ho zahnal od Longmotu, ukradl jeho magické tyče. Způsobil, že se Saffira vydala vstříc smrti, obrátil ji proti vlastnímu manželovi. A teď Gaborn proti Raj Ahtenovi obrátil i jeho nejvěrnější následovníky.

Pán Vlků toužil po pomstě.

„Ničitelé prchají," řekl Raj Ahten pomalu, jako by hovořil k zaostalému dítěti, „nebezpečí, které nám hrozilo, už pominulo, takže si teď s mírem nemusíme dělat starosti."

„Možná jsme vyhráli bitvu, ale ne válku," odvětil Pashtuk.

„Snad si nemyslíš, že se ničitelé vrátí?" řekl Raj Ahten konejšivě. „Myslím, že po tom výprasku, co tu dostali, se na povrchu dlouho neukážou."

„Odpusť mi, ó Veliký," namítl Pashtuk. „Nechci tě urazit, ale on je Králem Země. Vyvolil si tě."

„I já jsem přišel na sever, abych zachránil lidský rod," připomněl Raj Ahten Pashtukovi. „I já mohu porazit ničitele."

V tu chvíli zaslechl Raj Ahten v mysli Gabornovo varování: „Pozor!"

Pashtuk pozdvihl válečné kladivo a švihl s ním, ale neměl víc než tři nebo čtyři odkazy metabolismu.

Raj Ahten se pod Pashtukovou ranou sehnul a ze strany ho udeřil obrněnou pěstí do spánku. Ta rána Pashtukovi roztříštila lebku.

„Pozor!" zazněl znovu Gabornův hlas.

Raj Ahten se otočil. Dva Neporazitelní za jeho zády vytáhli zbraně a v očích se jim zračil vražedný úmysl. Vrhl se jim vstříc, ale na pomoc jim přiběhli dva další.

Raj Ahten však nebyl žádný hlupák. Přestože Neporazitelní mohli obyčejnému člověku připadat strašliví,

on vždycky počítal s tím, že se někteří z nich jednou mohou obrátit proti němu.

Rychle se s těmi čtyřmi vypořádal a vyvázl jen s několika lehkými zraněními. Díky tisícům odkazů životní síly se mu tato zranění zahojila ještě dřív, než na zem dopadl poslední z jeho nepřátel.

Chvíli stál na místě, třásl se a sledoval osm dalších Neporazitelných, kteří ho obklíčili. Na obloze zářily blesky a duněl hrom. Nikdo z těch osmi se neodvážil na něj vrhnout, ale Raj Ahten přesto uvažoval, zda by je neměl zabít tak jako tak.

V mysli mu zazvonil Gabornův hlas. „U tvých nohou leží mrtví, muži, které jsem si vyvolil. Tvá vlastní smrt číhá nedaleko. Naposledy ti nabízím ochranu a naději…“

„Já jsem si tě nevyvolil!“ vykřikl Raj Ahten. Síla jeho hlasu byla taková, že ta slova přehlušila dunění hromu.

* * *

Gaborn ujížděl od Carrisu a po tváři mu stékaly pramínky potu. V jeho nitru se svářely tisíce protichůdných pocitů. Sir Langley a Skalbairn nemilosrdně pobíjeli ničitele, útočili na ně a dosahovali velmi dobrých výsledků. Přestože mnozí ničitelé prchali, někteří byli odhodláni setrvat v odporu.

Gaborn si uvědomoval, že poblíž zuří další bitva. Raj Ahten stál mezi svými Neporazitelnými. Gaborn si původně myslel, že nebezpečí, které jim všem hrozí, představuje nějaký ničitelský mág.

Ale tím, že Raj Ahtena varoval před nebezpečím, se Gaborn neúmyslně podepsal na smrti těch čtyř.

Zoufalý a s pocitem viny Gaborn učinil poslední pokus, jak se s Raj Ahtenem usmířit. Ale Raj Ahtenovo odmítnutí přehlušilo zvuky bitvy i hřmění hromu: „Já jsem si tě nevyvolil!“

Gaborn nedokázal unést svou vinu. Nemohl Raj Ahtenovi, jednomu ze svých vyvolených, dovolit, aby

pokračoval v zabíjení mužů a žen kolem něj. V zoufalství Gaborn neviděl jinou alternativu než útok vrátit.

Ale už když se pokoušel bojovat, pocítil strach, že spáchá svatokrádež. Země mu dala moc volit a chránit lidský rod. Zneužití této moci může přivolat trest.

Ale zničením Raj Ahtena, pomyslel si Gaborn, ochráním tisíce jiných.

Gaborn viděl, jak vypadá situace: Raj Ahten byl obklíčen Neporazitelnými. Viděli ho, jak zabil jejich spolubojovníky a připravovali se k boji.

Nepochybně to byli mocní muži. Jinak by Gaborn neměl pocit, že Raj Ahtenovi hrozí tak obrovské nebezpečí.

Tentokrát však Gaborn Pána Vlků nevaroval. Musel však bojovat s nutkáním tak učinit. Potlačil je silou své vůle. Pocítil bolest.

Promluvil k válečníkům kolem Raj Ahtena. „Zaútočte!“

* * *

Raj Ahten neslyšel žádné varování. Neporazitelní kolem něho se na něj vrhli jako jeden muž, jako by na nějaký neslyšný příkaz.

Jeho starý přítel Chesuit, jeden z jeho největších a nejvěrnějších služebníků, zavířil v otočce a pokusil se vrazit Raj Ahtenovi hrot válečného kladiva do hledí.

Raj Ahten uskočil a jen tak tak unikl smrti. Své vlastní kladivo zabořil Chesuitovi do ramene, a pak vytasil dlouhou dýku pro boj zblízka.

* * *

Gaborn cítil, jak kolem Neporazitelných, kterým přikázal zabít Raj Ahtena, roste nebezpečí.

Ale cítil to jen matně, jako by zemská moc, kterou vládl, byla svíčka, kterou právě někdo sfoukl a její knot teď jen slabě žhnul.

Stále ještě vydával nějaké světlo – dost světla na to, aby věděl, co se děje, ale nic víc.

Gaborn se strachem vyjel na kopec a ohlédl se. Věděl, kde Raj Ahten stojí. Pořád musel bojovat s naléháním varovat ho před hrozícím nebezpečím.

Gaborn z probíhajícího boje mnoho neviděl, protože pršelo a nad zemí se válela hnědá mlha. V záři blesků spatřil jen vířící masu těl.

Cítil nebezpečí kolem Neporazitelných, cítil každý úder, který dopadl. Kosti se lámaly, svaly byly trhány na kusy. Zraněným vytékala z ran krev a z jejich úst vycházely výkřiky agónie a strachu.

Věděl přesně, kdy který Neporazitelný padl a zemřel.

S jejich smrtí se v Gabornovi něco trhalo na kusy. Nedávno to vysvětloval Molly Drinkhamové: když zemřel jeden z jeho vyvolených, cítil, jak byl vytržen z jeho vědomí, a malá Gabornova část umírala s ním.

A teď to pociťoval mnohem víc, mnohem intenzivněji než předtím. Vždy, když umřel jeden z Neporazitelných, cítil, jak se z něj vytrácí moc Země.

Jejich smrt přicházela rychle – každá jako zazvonění zvonu na městské věži.

Ale toto zvonění nevyhlašovalo jen smrt několika Neporazitelných. Oznamovalo smrt naděje pro lidský rod.

„Kdysi žili na zemi tothové,“ naléhavě varovala Gaborna Země v Binnesmanově zahradě. „Kdysi tu žili duskinové… na konci věku temna se i lidstvo může stát pouhou vzpomínkou.“

Takhle tedy mí lidé zemřou? pomyslel si Gaborn. Díky mé zradě?

Zkoušel svou moc příliš neopatrně, jako lučištník, který napíná tětivu svého luku tak dlouho, aby zjistil, zda dřív praskne lučiště nebo tětiva.

Země mu poskytla moc a nadvládu sama nad sebou.

Zachraň koho budeš chtít, řekla, a teď se Gaborn pokoušel jednoho ze svých vyvolených zabít.

Porušil vůli Země.

Jeho moc mizela a Gaborn v hrůze čekal na chvíli, kdy zmizí docela.

V záři blesků viděl, že je dobojováno. Z bitvy vyšel živý jen jeden jediný muž.

Gaborn pobídl koně, a tak rychle, jak to šlo, vyrazil na sever. „Raj Ahten přichází! Utíkejte!“ vykřikl na ty, kteří ho následovali.

ŠEDESÁT ŠEST: NABÍDKA SMÍRU

Neporazitelní se na Raj Ahtena vrhli z osmi stran. Někteří útočili zespoda, jiní seshora. Někteří na něj útočili čelně, jiní zezadu. Byli ozbrojeni válečnými kladivy, dýkami, pěstmi a nohama.

Dokonce ani Raj Ahtenova mimořádná rychlost a výdrž mu nepomohly, aby se z tohoto boje dostal nezraněn.

Válečné kladivo zasáhlo Raj Ahtena čistě do pravého kolena, rozdrtilo mu čéšku a zlomilo kost. Šupinovou zbrojí mu projela dýka a probodla plíci. Do krku ho zasáhl meč a poškodil tepnu. Do přilby ho zasáhla obrněná pěst a nejspíš mu prorazila lebku. Ostatní zranění nebyla tak vážná.

Raj Ahten to dokázal přežít. Tisíce Zasvěcenců v Kartishi mu předávaly životní sílu. Raj Ahten se držel života zuby nehty a bojoval.

V několika chvílích těch osm Neporazitelných pobil a pak se sesunul na zem, zády opřený o tělo mrtvého ničitele a snažil se vyléčit.

Rána na krku se mu zacelila celkem rychle, i když krev, která z ní vytékala, postříkala vše kolem. Hlava ho bolela, a když si sundal přilbu, zjistil, že ji má promáčklou jako po zásahu palicí.

Největší bolest mu způsobovalo zranění kolena. Kladivo se zakouslo hluboko do kosti, rozbilo čéšku a vychýlilo ji, takže rána se sice zahojila rychle, ale kost špatně srostla.

Když se na zraněnou nohu postavil, bolelo to tak, že málem zase upadl.

Ovládl se však a navzdory veliké bolesti se rozběhl na sever.

Se svými odkazy metabolismu, ladnosti a síly byl schopen běžet rychlostí padesát či šedesát mil za hodinu. Za normálních okolností by takové tempo vydržel celý den. Z krátkodobého hlediska ho Gabornův kůň možná dokáže předběhnout. Ale Raj Ahten může běžet pořád. Dříve či později Gaborna chytí.

A tak běžel houstnoucím šerem přes poničenou zemi. Proběhl Holou zdí a stále mířil na sever, po silnici vedoucí vesnicemi Casteer, Wegnt a Breakheart, až nechal zvuky bitvy daleko za sebou.

Lil se z něj pot. Bojoval příliš dlouho. Přestože boj trval maximálně dvě a půl hodiny čistého času, s šesti odkazy metabolismu měl pocit, jako by bojoval patnáct hodin. Od oběda toho moc nevypil ani nic nejedl. Kouzla padlé mágyně ho nechala oslabeného a vyčerpaného a teď byl navíc těžce poraněn.

Byla hloupost honit Gaborna za těchto podmínek. Raj Ahten nebyl pečlivě ošetřovaný kůň, dobře vykrmený a odpočatý.

Celé týdny se on i jeho vojáci museli živit jen zkrácenými dávkami a měli za sebou pochod na sever do Heredonu, a pak ústup na jih.

Za poslední měsíc zhubl. Teď měl za sebou celodenní bitvu. Přestože zranění se mu hojila rychle, i to vyčerpávalo jeho energii.

Proto ho začala sužovat nesmírná žízeň. Dlouho se potil a nedoplňoval zásoby tekutin.

S krátkými přestávkami pršelo celý den. Deset mil severně od Carrisu uhnul z cesty a vyčerpaně se zhroutil na zem vedle malé kaluže.

Zhluboka se napil a rozhlédl se. Tráva byla zažloutlá, jakoby upečená horkým sluncem. Raj Ahten se podivil, jak kouzla padlé mágyně tuto zemi proklela a napadlo ho, zda je

bezpečné pít místní vodu. Chutnala zvláštně… po mědi, usoudil. Nebo možná po krvi.

Na několik minut si odpočal. Pak vstal a pokračoval v běhu. Po dalších pěti mílích nebylo po Gabornovi pořád ještě ani stopy. Ale navzdory hnědavému oparu cítil pach koní a pach vojáků z Gabornova doprovodu.

Pokračoval v běhu. Měl pocit, že dělá chybu, když má na sobě pořád zbroj. Je příliš těžká; zpomaluje ho. Napadlo ho, zda neztratil část své životní síly, zda někteří z jeho Zasvěcenců nezemřeli.

Nebo na mě možná Král Země či jeho čaroděj seslali kouzlo, pomyslel si Raj Ahten. Bylo pro něj obtížné pokračovat v běhu.

Snad je to touto zemí. Je prokletá a možná jsou prokletí i lidé, kteří po ní kráčejí.

Běžel, dokud před sebou neucítil změnu. Všude podél cesty z Carrisu byly stromy i tráva mrtvé, páchnoucí po rozkladu a hnilobě.

Teď však ucítil svěží vůni čerstvé trávy a spadaného listí. Ucítil houby rostoucí v mechu pod stromy. Divoké květiny a jehličí.

Dvacet osm mil severně od Carrisu se dostal na hranici. Jako by tu nějaká neviditelná ruka nakreslila čáru. Na jihu bylo každé sebemenší stéblo trávy seschlé a uvadlé.

Ale na druhé straně čáry byly kopce porostlé zelení a plné života. Koruny stromů šustily v nočním větru. Mezi nimi poletovali netopýři. Znělo houkání sovy.

A tam na druhé straně čáry seděl na koni Gaborn, i když Raj Ahten stále nedokázal rozeznat jeho tvář. Raj Ahten viděl jen koně, na jehož sedlo někdo pečlivě vyvážil dýni, tak aby nespadla. Po boku mu jeli dva šlechtici, princ, který měl na sobě oděv Jižního Crowthenu a mladá žena z Planin. Za nimi se shromáždilo možná šedesát dalších rytířů z Heredonu a Orwynnu. Zdálo se, že Gaborn narazil na skupinu svých vlastních rytířů, kteří při pohledu na obraz zkázy kousek od nich dostali strach a nepřekročili onu neviditelnou hranici.

Muži a ženy v té skupině svírali luky a sekery. Rozeznal mezi nimi svou sestřenici Iomu.

Čaroděj Binnesman seděl na Raj Ahtenově mohutném, šedém, imperiálním válečném koni. V pravé ruce držel zdviženu svou hůl. Kolem ní poletovalo mračno světlušek, které mu osvětlovaly tvář. V levé ruce držel několik lístků.

Po boku mu stál jeho Prastarý, žena v oděvu z medvědí kůže, s pokožkou tak zelenou jako dužina avokáda.

Raj Ahten zastavil. Už dřív ženu spatřil zezadu, viděl, jak Gaborn prchá a veze ji na koni. Tehdy nepoznal, co je zač. Kdyby věděl, že je tu i ona, nejspíš by od pronásledování upustil.

Snažil se předstírat nezájem a pomalu přistupoval blíž.

Náhle zjistil, že všechny odhalené části těla, tváře a ruce, začíná mít podivně necitlivé. Začalo se mu těžko dýchat. Měl pocit, že se ochladilo.

Nevěděl, co je to za kouzlo, či jakou bylinu čaroděj používá, ale v tu chvíli ho Binnesman varoval. „Drž se zpátky. Nemůžeš odolávat oměji. Pokud se ještě přiblížíš, srdce se ti zastaví.“

Raj Ahten tu bylinu znal. Když byl ještě dítě, rozemnul si několik lístků v ruce a s úžasem sledoval, jak se mu z prstů vytrácí cit. Tehdy to však byla jen obyčejná bylina a její vlastnosti neznásoboval Správce Země.

„Už tak jsi zašel dost daleko,“ pokračoval Binnesman. „Nuže, Raj Ahtene, proč pronásleduješ Krále Země? Přišel jsi se před ním konečně pokořit?“

Raj Ahten se zastavil, lapal po dechu, z těla se mu začal vytrácet cit a byla mu zima. Ani se všemi svými odkazy by nemohl bojovat se Správcem Země – zvláště s takovým, kterého chrání Prastarý a šedesát rytířů. Zelená žena teď zvedla nos do vzduchu a začichala. „Krev – ano!“ vykřikla radostně. Pak se na něj usmála a její tesáky se zablýskly.

Raj Ahten dosud nikdy nehleděl do tváře někomu, kdo ho chce sníst, ale přesto nepochyboval, že její dychtivý a hladový výraz je určen jemu.

„Ještě ne," zašeptal jí Binnesman. „Ale jestli se přiblíží, můžeš si s ním pohrát."

Raj Ahten ztěžka polkl.

„Máš mé tyče," řekl Raj Ahten Gabornovi a tvářil se, že si čaroděje nevšímá. „Chci je zpátky – nic víc."

„Já chci zpátky své poddané," opáčil Gaborn. „Chci Zasvěcence, které jsi pobil v Modré věži. Chci svého otce a matku, mé malé sestry a bratra." Raj Ahtenovi připadalo neobyčejně zvláštní, že k němu hovoří tykev. Přesto však ostražitě zkoumal hlas Krále Země.

„Pro ně už je příliš pozdě," opáčil, „stejně jako je pozdě pro mou ženu Saffiru."

„Jestli toužíš po pomstě," řekl Gaborn, „hledej ji u ničitelů. Jestli tu je někdo, na kom byla spáchána křivda, jsem to já, a má-li tu někdo nárok na pomstu, jsem to opět já."

Raj Ahten se usmál. „Proto ses tu zastavil, Gaborne Val Ordene – abys plýtval prázdnými hrozbami? Potřebuješ útěchu čaroděje a rytířů, protože jinak by ses mi neodvážil postavit?" Raj Ahten stál a třásl se, ale byl pevně odhodlán nedat najevo, jak moc ho oměj oslabila. Přál si, aby mohl vidět Králi Země do tváře, aby poznal, co si myslí.

„Ne, nejsem tu, abych ti vyhrožoval. Chtěl jsem tě varovat před smrtelným nebezpečím. Já sám jsem takové nebezpečí cítil včera těsně před tím, než jsi zničil Modrou věž. Byl to podivný plíživý pocit. Mystarie není jedinou zemí, kde na povrch vystoupili ničitelé. Obávám se, že *tví* Zasvěcenci jsou další na řadě."

Jeho hlas zněl upřímně, přestože Gaborn neměl důvod mít s Raj Ahtenem dobré úmysly. „Takže ty chceš, abych utekl domů?" řekl Raj Ahten. „Abych se honil za přeludy a ty měl zatím čas posílit svou obranu?"

„Ne," odvětil Gaborn. „Chci, aby ses vrátil domů a zachránil se. Pokud to uděláš, využiji veškerou svou moc, abych ti pomohl."

„Ani ne před půl hodinou ses mě pokusil zabít," poukázal Raj Ahten. „Jak to, že jsi najednou tak změnil názor?"

„Vyvolil jsem si tě," odpověděl Gaborn. „Nechtěl jsem použít svou moc proti tobě, ale přinutil jsi mě k tomu. Proto tě znovu žádám: Připoj se ke mně."

Takže ten chlapec hledá spojence, uvědomil si Raj Ahten. Bojí se, že sám nedokáže ničitele zastavit.

Raj Ahtena napadlo, zda by Gaborna přece jen nemohl přesvědčit, aby mu vrátil magické tyče.

„Rozhlédni se kolem sebe, Raj Ahtene," vstoupil do hovoru čaroděj Binnesman. „Pohlédni na zničenou a vysátou zemi! Čelil jsi padlé mágyni. Je tohle svět, který chceš? Nebo překročíš hranici a připojíš se k nám v zemi plné života a zeleni?"

„Ty mi nabízíš zemi?" otázal se Raj Ahten upřímně rozčarován. „To je opravdu velkomyslné: nabídnout mi zemi, kterou si mohu snadno vzít silou, zemi, kterou stejně nedokážeš udržet."

„Země mne nabádá, abych tě varoval," řekl Gaborn. „Vznáší se nad tebou hrozba. Nemohu chránit člověka, který mou ochranu odmítá. Zůstaneš-li v některém království Rofehavanu, nemohu tě zachránit."

„Nedokážeš mne odsud vystrnadit," prohlásil Raj Ahten. Ohlédl se zpátky k Carrisu, zpátky ke svým vojákům.

V tu chvíli se s Gabornem stala nějaká změna. Začal se smát. Nebyl to pouhý nervózní smích, ale smích, ve kterém zněla hluboká a radostná úleva. Raj Ahten se podivil. Znovu zatoužil, aby mohl Gabornovi pohlédnout do tváře.

„Víš," řekl Gaborn společenským tónem, „kdysi jsem se možná tebe a tvých Neporazitelných bál. Ale teď už vím, jak tě porazit, Raj Ahtene. Jediné, co musím udělat, je *vyvolit* si tvé lidi – muže, ženy i děti – a přijmout je za vlastní!"

Čaroděj Binnesman se rovněž rozesmál. Raj Ahten se zachvěl, protože věděl, že tohle je pravda. Věděl, že už vlastně u Carrisu nemá žádnou armádu. Pochyboval, že by s ním proti Gabornovi vůbec někdo šel.

„Vrať se k Carrisu, chceš-li," navrhl mu Gaborn chladně. „Porazil jsi dvanáct Neporazitelných, ale já tam mám stovky

tisíc následovníků: tvých vlastních mužů. Budeš bojovat s nimi se všemi?“

„Dej mi mé tyče,“ požadoval Raj Ahten chladně a doufal, že přesvědčivá moc jeho hlasuje taková, že se mu podaří dosáhnout jakési dohody.

Ale Gaborn Val Orden vykřikl. „Žádné vyjednávání, hlupáku! Nabízím ti život, nic víc! Naposled ti přikazuji, abys zmizel – nebo si to ještě rozmyslím!“

Raj Ahtenovi zrudla tvář hněvem a srdce se mu rozbušilo.

Vykřikl a zaútočil.

Tucet rytířů vypustilo šípy. Raj Ahten kolem sebe švihl rukama ve snaze je odrazit, ale jeden ho zasáhl do zraněného kolena. Bojoval s necitlivostí, která se mu rozlévala po celém těle, a která mu vysávala energii.

A pak se k němu rozběhla zelená žena. Popadla ho za zbroj a zvedla ho do výše. Její prsty ho sevřely tak pevně, až mu ze zbroje odletělo několik šupinek.

Snažil se jí vysmeknout a obrněnou rukavicí ji udeřil do krku.

Síla úderu mu roztříštila pravou ruku, ale přinutila také zelenou ženu o krok ustoupit. Vypadala překvapeně, že na ni jeho rána měla vůbec nějaký účinek – byla překvapená, ale rozhodně ne zraněná.

Zachichotala se a do vzduchu nakreslila malou runu a její pravá ruka se zkroutila v komplikovaném malém tanečku, který mátl oči.

Pak ho udeřila do prsou. Rána mu zlámala žebra, jejichž úlomky se mu zabodly do plic a do srdce. Raj Ahten odletěl tucet yardů dozadu a zůstal ležet na zemi, kde lapal po dechu a zíral k večernímu nebi.

Až dosud si nevšiml, že se mraky začaly trhat a že mezi nimi probleskují briliantově bílé zářící hvězdy. S tisíci odkazy zraku viděl více hvězd než obyčejný člověk, nekonečněkrát více hvězd – zářící kotouče světla – všechny překrásné.

Ležel na zemi, vykašlával krev a srdce mu nepravidelně tlouklo. Celé tělo ho bolelo, měl pocit, že má každý sval rozemletý na kaši. Na čele se mu perlil pot.

Zabili mě, pomyslel si. Zabili mě.

V uších mu duněl tep a zelená žena se nad ním sklonila a popadla ho za krk, připravená zakousnout se mu do krční tepny.

„Zadrž!“ vykřikl čaroděj Binnesman.

Zelená žena ztuhla. Z pusy jí vystřelil tmavozelený jazyk, kterým si olízla horní ret. V očích se jí zračila nekonečná touha. „Krev?“ zaprosila.

Binnesman přijel na koni až k Raj Ahtenovi a připojilo se k němu několik rytířů s napnutými luky. Čaroděj naštěstí, než se přiblížil, odhodil lístky oměje. Pak se čaroděj obrátil ke Gabornovi a zeptal se. „Jaké je vaše rozhodnutí, mylorde? Máme ho dorazit?“

Raj Ahten se uzdravoval. Roztříštěná žebra mu začínala pomalu srůstat; pravá paže se pomalu zcelovala. Začal se uzdravovat a byl si jistý, že za pár minut bude schopen bojovat. Potřeboval je zdržet.

Ale léčil se pomalu. Mnohem pomaleji, než by považoval za možné. Ani s tisíci odkazy životní síly se nemohl uzdravit.

Byl jim vydán na milost a nemilost, a oni ho obklíčili jako psi.

* * *

Myrima pohlédla na Gaborna a pozorně si prohlížela jeho tvář. Viděla, jak mu v očích plane spravedlivý hněv, viděla, jak dělá, co může, aby se ovládl. Svaly měl napjaté, jako by byl připravený ke skoku. Naplnilo ji úžasem, že před chvílí Pánu Vlků znovu nabídl spojenectví.

Ale to už byla naprostá minulost. Teď Gaborn zuřil a zdálo se, že Raj Ahtena zabije sám vlastní rukou a nikomu tu čest nepřenechá.

Když Myrima před pár hodinami Iomě vyprávěla, jak v ní přítomnost Krále Země vzbuzuje touhu za něco bojovat, nelhala. Gaborn byl někdo, za koho by ochotně položila život.

Žádný člověk, kráčející po tváři země, si nezasloužil popravu víc než Raj Ahten. Byla šťastná, že Gaborna potkala právě tady, a že dnešní překrásný večer bude svědkyní konce Pána Vlků.

Gaborn však rozhodně, i když s lítostí a bolestí, Binnesmanovi řekl. „Ne. Pusťte ho.“

„Mylorde!“ vykřikl princ Celinor vztekle a přidala se k němu Erin Connal a tucet dalších pánů. Celinorův hlas je však všechny překonal. „Pokud ho nezabijete vy, přenechejte tu poctu mně!“

„Nebo mně!“ křičeli jiní.

Ioma se snažila zůstat klidná. „Má lásko, v tomhle děláš velkou chybu,“ řekla Gabornovi se stisknutými zuby. „Nech je, ať ho dorazí.“

Myrimu zaplavil hněv. Setkala se s Gabornovým otcem, když byl ještě naživu, pět hodin předtím než padl Longmot, a on jí odmítl povolit vstup do hradu, a tak jí nejspíš zachránil život. Později v noci ho pak viděla mrtvého spolu s tisíci dalšími válečníky.

Vzpomněla si na tucty chlapců z Banisferu, které znala, a kteří tehdy v bitvě zemřeli. Vzpomněla si na farmáře, které zabili Raj Ahtenovi zvědové, když se jeho armáda nepovšimnuta blížila Dunnwoodem. Zabili dokonce i její sousedku, neškodnou stařenku, které bylo devadesát tři let, Annie Coyle, která se nedokázala dostat včas do města.

Gabornova vlastní žena byla oloupena o svou krásu, musela se dívat na smrt své matky z Raj Ahtenových rukou. Dívala se, jak byl kvůli Raj Ahtenovi zabit její otec a byla svědkem zkázy svých armád.

A Gaborn byl přesto ochoten mu odpustit.

A když se Myrima rozhlížela po tvrdých tvářích rytířů, poznala, že každého z nich se nějakým způsobem dotklo Raj

Ahtenovo zlo. Jeho vrahové pobili jejich krále a královny, mnozí z nich viděli, jak jejich přátelé, bratři či rodiče umírají.

Málem nesnesla pomyšlení, že Raj Ahten bude žít další minutu. V žilách jí tepala krev a zaplavila ji touha po pomstě.

„Pro lásku ke mně," řekl jim Gaborn, „pro lásku ke svým vlastním životům, prosím jednoho každého z vás, abyste ho ušetřili. Země mne nabádá, abych ho nechal naživu."

Myrima vztekle pohlédla Gabornovi do očí. Všechny svaly v těle měla napjaté. Sáhla do toulce, vytáhla nový šíp a založila ho do tětivy. Ten první, který vystřelila, měl Raj Ahten zaražený v koleni, i když původně doufala, že toho bastarda trefí do hrudi.

„To je zcela nesmyslné!" zařval sir Hoswell. „Nechat ho naživu je –"

Ostatní muži souhlasně vykřikli.

Ale Gaborn jen pozdvihl ruku, žádaje je o ticho.

„V zoufalství jsem si Raj Ahtena vyvolil, a pak jsem se pokusil zneužít svou moc, abych ho zabil," řekl tiše a pokorně. Za tento hřích mě Země opustila. Má moc se zmenšila a je možné, že už se nevrátí.

Vím jen, že v sázce je osud světa, a proto musím odložit svůj hněv stranou. Nikdo z vás si nepřeje, aby byl mrtev, víc než já…"

Gaborn se třásl hněvem. Pak si povzdechl. Pobídl svého hřebce a vyrazil na jih k Carrisu, jako by si nevěřil, že tu dokáže zůstat a Raj Ahtena nezabít.

Ujel půl míle, a pak se zastavil na hřebeni kopce uprostřed zpustošené země a ohlédl se. „Pojďte!" vykřikl. „Nechte ho být!"

Za Myrimou ve večerním větru šeptaly osikové listy; stvoly trávy se ohýbaly. Zaskřípěla zuby a čekala.

Binnesman seskočil z koně a dotkl se ramene zelené ženy. „Pojď," zašeptal jí do ucha. „Prozatím ho nech být."

Žena odstoupila, ale nikdo jiný tak neučinil. Rytíři seděli na koních jako sochy a jejich zbraně se blyštěly. Myrima slyšela zrychlený dech jejich hněvu, cítila jejich pot.

Raj Ahten se posadil a vytáhl si z kolena šíp. Zelená žena mu roztrhla plášť a poničila nádhernou šupinovou zbroj, takže zpředu vypadal jako ryba napůl zbavená šupin.

Vlčí Pán z Indhopalu pohlédl na rytíře a dokonce i teď vypadal vznešeně a královsky. Dýchal přerývaně, zřejmě měl natrženou plíci. „Kdybych byl Králem Země já," řekl tiše, „nebyl bych jako tenhle patetický malý mužík."

„Samozřejmě, že ne, bratranče," opáčila Ioma. „Ty si totiž toužíš neustále dokazovat, že jsi nadřazený všem ostatním, a proto bys byl mnohem větší a mnohem, mnohem patetičtější než on."

Ioma se odvrátila od zuboženého Raj Ahtena a promluvila k ostatním. „Pojďme odsud." Otočila koně a následovala Gaborna. Ostatní se za ní začali trousit, nejprve pomalu, a pak rychleji, protože nikdo nechtěl zůstat s Raj Ahtenem sám.

Myrima zůstala, rozhodnutá odjet jako poslední, ukázat, že nemá strach. Sir Hoswell a Binnesman se zelenou ženou se také chvíli zdrželi, a pak odjeli.

Když s ním zůstala sama, pohlédla Myrima Pánu Vlků do očí. Seděl na zemi a pobaveně na ni hleděl.

„Díky, žes mi vrátil můj šíp," řekla a pokývla hlavou ke dříku, který Raj Ahten držel v ruce. Chtěla, aby věděl, že to byl právě její šíp, který ho zasáhl.

Raj Ahten se pracně postavil, s úklonou jí podal šíp a vábivým hlasem odvětil. „Pro překrásnou ženu cokoliv."

Převzala šíp a pečlivě ho očichala, aby si zapamatovala jeho pach, pro případ, že by někdy musela Pána Vlků stopovat.

„Mám pro tebe jen dvě slova, ženo," řekl Raj Ahten. „Vlčí… děvko."

Pak se obrátil na jihozápad a zamířil skrze zpustošenou zemi pryč.

Myrima nechala na šípu krev a zarazila ho zpátky do toulce. Otočila koně a následovala svého krále, přesto, že nechat Raj Ahtena naživu, byla ta nejtěžší věc, jakou kdy udělala.

Netušila, jak moc toho bude jednou litovat.

ŠEDESÁT SEDM: VE ZPUSTOŠENÉ ZEMI

Averan po bitvě zůstala s Borensonem. Z Catrisu přišlo několik léčitelů, kteří ho prohlédli, zjistili povahu jeho zranění, a pak ho nechali být a věnovali se raději těm, kteří byli blíž smrti.

Averan příliš nedocházelo, co vlastně mohutnému rytíři je. Přestože léčitelé říkali, že na své zranění nezemře, jedna žena mu i tak nabídla rulík.

Borenson jen vztekle zavrčel a zůstal ležet na zemi schoulený do klubíčka.

Averan stáhla jednomu z mrtvých plášť a navlékla si ho, aby se zahřála. Rozhlížela se po zelené ženě, ale Vesna během bitvy zmizela – nebo ji zabili ničitelé. Averan zjistila, že o ni má strach a rozhlížela se v houstnoucím šeru v naději, že ji někde spatří.

Hodinu po setmění si uvědomila, že má hlad, a proto si vzala Borensonův nůž a začala procházet bludištěm mrtvých ničitelů a hledala pořádný kus masa.

V Carrisu stále ještě zuřil oheň a jeho matná záře jí osvětlovala cestu.

Přístupová cesta vedená po hrázi byla pečlivě strážena tisíci muži: válečníky z Carrisu, Neporazitelnými a pěšáky z Indhopalu. Většinu mrtvých ničitelů už z přístupové cesty naházeli do jezera. Zdálo se, že muži jsou vyděšení, že se ničitelé vrátí pod rouškou noci. Seděli u táborových ohňů,

vyprávěli si historky a občas se nervózně smáli. Mír mezi jednotlivými frakcemi byl křehký, ale byl to mír.

Smíchu však bylo málo. Místo toho se mezi vojáky šířily povídačky, že Král Země zemřel nebo je všechny opustil. Mnozí nervózně vyprávěli, jaké to bylo, když uprostřed boje zjistili, že se jejich vůdce odmlčel.

Averan se pokusila v duchu vyvolat představu Krále Země, ale když zavřela oči, neviděla ho.

Je mrtvý, usoudila.

Na začátku přístupové cesty právě válečníci táhli část těla mohutné ničitelské mágyně. Na její hlavě stále zřetelně plály runy a z otevřené tlamy jí vyčnívaly hrozivé tesáky.

„Co je to?“ zeptala se jich Averan.

„Padlá mágyně, nebo spíš to, co z ní zbylo,“ odvětil jeden z mužů. „Vylovili jsme ji z jezera. Buď opatrná, pořád se kroutí a mohla by tě kousnout!“ Ostatní se tomu stupidnímu vtipu začali smát. Dokonce i malá devítiletá dívka viděla, že se padlá mágyně rozhodně nekroutí.

Byla mnohem větší než ostatní ničitelé, stará a mocná.

Averan si ji se zájmem prohlížela. Vyšplhala mágyni do tlamy a muži venku začali tleskat a jásat. „Ty jsi ale statečná,“ řekl jeden z nich.

Averan se plazila do zadní části mohutné tlamy, tam, kde bylo patro nejměkčí. Pak vytáhla nůž a rychle se zařízla do masa v obavě, že ji někdo zastaví.

Byla hladová a tohle bylo jediné jídlo, které ji uspokojí.

Když vystříkla krev, natáhla ruku tak vysoko, jak jen dokázala, a vytrhla ničitelce část mozku. Mozek byl stále ještě horký a kouřilo se z něj.

Averan se nacpala k prasknutí, a pak si zasněně lehla na jazyk ničitelky a nechala si zdát zvláštní sny, které ji zanesly do nepředstavitelné říše.

Od padlé mágyně se Averan dozvěděla mnohé o magii Jediného Pravého Mistra. To, co se Averan dozvěděla, ji vyděsilo až do hloubi duše.

Zoufale to toužila někomu říct, zvláště Králi Země. Ale když zavřela oči a snažila se ho představit, pořád ho neviděla.

„Hej, holčičko, co to tam děláš?“ zeptal se nějaký chlapík. Averan vzhlédla. V ruce měla ještě kus krvavého masa, a tak si je odložila na ničitelčin jazyk.

Muž stál v ústí mohutné tlamy a v ruce měl pochodeň. Nebyl to rytíř, jen nějaký obyčejný člověk. „Poslyš, tohle přece nemůžeš jíst. Nech mě, ať ti donesu nějaké pořádné jídlo!“

Vyděšený pohled v jeho rozšířených očích jí napověděl, že by odsud měla zmizet. Zjevně si myslel, že zešílela a možná se ji pokusí zavřít někam do klece.

Averan popadla nůž do obou rukou a zvedla ho tak, aby ho viděl. „Zpátky!“ vykřikla.

„Jen klid,“ řekl chlapík a rychle vycouval. „Neublížím ti. Jen jsem ti chtěl pomoci.“

Averan vyskočila z tlamy a rozběhla se pryč po přístupové cestě mezi táborovými ohni.

Když se dostala až na konec, na chvíli se otočila a vykřikla na vyděšené válečníky, kteří tam tábořili. „Ničitelé se nevrátí – ne sem, ne dnes v noci! Cožpak nechápete, že oni tuhle bitvu *vyhráli!* Zničili veškerý krvavý kov v zemi; nemají důvod se sem vracet.“

Všichni na ni pohlédli, jako by byla šílená. „Myslím to vážně,“ řekla. „Jediný Pravý Mistr připravuje Pečetě Úpadku. Pokud ho nezastavíte, žádné místo na světě nebude bezpečné!“

Ale všichni na ni jen zírali a mlčeli. Nikdo z nich nebyl ochoten naslouchat šílené dívce. Otočila se a utekla.

* * *

„Madam,“ naléhavě zaprosila Myrima Iomu. „Ráda bych se vydala do Carrisu. Tam budou i další ranění, o které je třeba se postarat.“ Uvědomila si, že použila výraz „další

ranění“, protože hluboko v Gabornově nitru spatřila hnisající ránu.

„Samozřejmě, jeď,“ přikývla Ioma.

Gaborn na ni pohlédl. „Tvůj manžel je asi třetinu míle severozápadně od hradu,“ řekl. „Je naživu, ale už dlouho se nepohnul. Je mi líto, že se k tobě nemohu připojit. Musím… musím si promluvit se Zemí a půda zde je mrtvá.“ Zahleděl se na sever, jako by chtěl vyrazit tím směrem.

Víc už neřekl. Jeho tón ji varoval, že Borenson bude zraněný a že bude potřebovat veškerou podporu, kterou mu může Myrima poskytnout. Nedokázala si představit, jak její manžel, jeden z nejmocnějších válečníků v Mystarii, leží na zemi zraněný, blíže k smrti. Bála se, že bude mít roztříštěné všechny kosti nebo zlámaný krk.

„Prosím, jeďte s ní,“ požádala Ioma ostatní pány. „Bude tam mnoho zraněných. Musíme se o ně postarat, jak nejlépe dovedeme.“

„Připojím se k tobě na severu,“ řekla Iomě Erin Connal. „V mém království na mě čeká spousta práce.“

Myrima a ostatní se otočili a vyrazili na jih a nechali Gaborna, Iomu, Binnesmana, zelenou ženu, Jureema, Erin a Celinora samotné.

* * *

Jeli tiše po několik minut, dokud se nedostali z doslechu, a pak se konečně jeden z rytířů z Orwynnu zeptal. „Co budeme dělat teď?“

Aby vyplnila tíživé ticho, které následovalo, Myrima řekla: „Uděláme, co musíme. Budeme pokračovat v boji.“

„Ale co ty nadcházející temné časy, o kterých Král mluvil? Řekl přece, že si nás vyvolil, aby nás zachránil v temných časech, které nadcházejí.“

„Časy jsou stále temnější,“ poznamenal sir Hoswell značně pochmurně.

„Pokud zůstaneme u Krále Země, bude nás varovat před nebezpečím," řekl jeden z mužů. Jeho hlas byl plný strachu.

Myrima se pokusila představit si svou budoucnost, pokud by zůstala v Gabornově blízkosti, Vlčí Paní s několika stovkami dalších mužů a žen, kteří se budou skrývat v lesích a snažit se přežít nájezdy ničitelů.

Ale když jela zpustošenou zemí a z prachu všude kolem se zvedal pach rozkladu, uvědomila si, že tu nebudou žádné lesy, ve kterých by se dalo skrýt.

Jediný spolehlivý úkryt bude pod kamením.

Uděláme, co musíme, řekla si v duchu.

Stiskla zuby, pevně přitáhla svému koni otěže, a protože jela první, ostatní rytíři udělali to samé a s očekáváním na ni pohlédli.

„Jsem teď Vlčí Paní," řekla a pozorně zkoumala jejich tváře. Viděla na nich výrazy plné žalu. „Není nikdo, kdo by nás zachránil. Ale v královských hrobkách v Heredonu jsou ukryté Raj Ahtenovy tyče, a s nimi se možná dokážeme zachránit sami."

Jejich pohledy byly nejisté. Jeden hrdý rytíř z Planin řekl. „O čem to mluvíš? Chceš být naše paní? Není to příliš troufalé?"

Myrima zvedla luk, aby ho všichni viděli. „Nežádám o právo stát se vaším vůdcem. Na něco takového nemám právo. Ale zříkám se *všech* králů, pokud znovu nepovstane Král Země.

A řeknu vám tohle: Přísahám věrnost vám všem. Přísahám věrnost lidem – srdci, moci, mysli a duši! Kdekoli se ocitne někdo v nouzi, tam se objevím a budu bojovat po jeho boku a budu používat všechny zbraně, které půjde – odkazy od psů, a bude-li to nutné i vlastní zuby a nehty. Přísahám věrnost vám všem, pro lidstvo a pro zemi!"

Všichni v úžasu pohlédli na její luk. Myrima cítila, jak jí ve spáncích tepe krev. Učinila ze sebe Spravedlivého Rytíře vázaného přísahou ochraňovat lidi. Ti, kteří jeli s ní, byli mocní Runovládci, šlechtici s mnoha předky, kteří zasvětili svůj život službě Heredonu, Planinám nebo Orwynnu.

Nečekala, že se k ní přidají, ale naplnilo ji úžasem a vděčností, když jeden po druhém začali zvedat zbraně k nebi a křičet. „Pro lidstvo a pro zemi!“

A tak bylo v onen temný den ukováno Vlčí Bratrstvo.